

Baistigh an tAthair Slavko Barbaric Julijana Ebert ar an 19 Bealtaine 1984 i Međugorje.

(J) Julijana os comhair a tí sa Fhoraois Dhubh – in 2014.

Dialann Julijana Ebert

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Míniú

De réir fhodhlí na Comhdhála don Dhochtúin Creidimh, a d'eisigh an Pápa Pól VI (14 Deireadh Fómhair 1966), aisghaireadh Airteagail 1399 agus 2318 den dlí caingneach. Féadfaidh na creidmhigh scríbhinní reiligiúnacha a léamh agus a dháileadh gan cead sainráite eaglaisíoch, ar an gcoinníoll go gcomhlíonann siad an mhoráltacht ghinearálta Chríostaí.

Nóta tráchta:

Is Dia beo é an Tiarna Naofa agus Dia sa Chumann Naofa freisin. Tá an Dia Naofa i láthair fiú sna cáithníní is lú (mar is féidir a fheiceáil i gComhartha Naofa Rodalben: ponc beag dearg, le feiceáil ag bun na láimhe clé de chomhartha na Fola).

Dá bhrí sin, ní mór paitin a úsáid agus an Chomaoineach Naofa á riar.

De réir thoil na Tríonóide Naofa Uilechumhachtaí,
† an tAthair, an Mac agus an Spiorad Naomh, mise, Julijana
Ebert,
scríobh an dialann seo.

(Saor in aisce)

Is féidir leat an dialann, na paidreacha go léir, na míorúiltí agus na dlúthdhioscaí a íoslódáil saor in aisce anseo:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – SAM

Ullmhaithe le haghaidh cló: Márta 2026

Údar: An Tríonóid Naofa Uilechumhachtach, Julijana Ebert Athscríofa ón dialann bhunaidh ag: Bernhard Koppenhagen Léacthe le haghaidh clóearráidí ag an mBráthair i gCríost Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Aibreán 1991:

Ar feadh thart ar seacht mbliana, bhí leisce orm an méid a bhí taitithe agam a scríobh síos ó lá mo baiste, ar an 19 Bealtaine 1984. Bhí radhairc feicthe agam, agus anois cloisim gutha – guth an Tiarna Íosa Críost, nó gutha na n-aingeal, nó guth an spioraid neamhghlain – agus braithim ionsaithe an diabhair. Lean mé orm ag leisce toisc nach raibh a fhios agam an mbeadh aon úsáid aige i ndáiríre. Tá an oiread sin rudaí comhchosúla ann, mar shampla caséid agus leabhair ar an ábhar seo. Ghlac mé leis freisin go gcloiseann gach Caitliceach an guth seo agus go mothaíonn siad an tsíocháin dhomhain seo le linn aontachta leis an Tiarna Íosa Críost ag

an Chomaoineach Naofa. Níor thuig mé gur carism ar leith agus grásta ó Dhia a bhí anseo. Cúis eile a bhí le mo leisce ná mo chuid Gearmáinise boichte. Agus an rud is tábhachtaí ar fad, cheap mé liom féin nach féidir le daoine nach ndéanann urnaí, nach mbíonn ag troscadh, nach ndéanann aithrí agus nach maireann de réir na Deich nAitheanta creidiúint i nDia ar aon nós, cé is moite díobh siúd a dtugann Dia grásta an chreidimh dóibh. Fuair mise freisin an grásta mór seo, ní toisc go raibh mé go maith, ach toisc gur peacaí a bhí ionam. Tugann an Dia trócaireach grásta dó sin a theastaíonn uaidh, nuair a theastaíonn uaidh, san áit a theastaíonn uaidh agus an méid a theastaíonn uaidh. Óir is fearr aithne aige ar m'anam ná mar atá ag na cardaein, na easpaig agus na sagairt go léir ar an domhan mór.

Tá sé tuigte agam gurb é an Dia Tríonóideach an tAthair is fearr atá agam agus gurb í an Mhaighdean Bheannaithe Muire

gurb í mo Mháthair is fearr í, agus gurb é an rud is tábhachtaí ná 'fíorghrá', nach féidir ach leatsa a thabhairt. Óir tá bréag-ghrá ann freisin, a cheileann a chuid oilc le cuma na subhailce.

Ar feadh mo shaoil, bhí mé ag cuardach duine éigin nach amháin go bhfuil grá aige dom, ach a bhfuil grá agam dó freisin. Tar éis cuardach fada, tá sé seo faighte agam. Ach níor 'duine éigin' a aimsiú, ach an fíor-Dhia beo, a aontaím liom go spioradálta cúpla uair sa lá agus a ghlacaim uaim uair amháin sa lá sa Chomaoineach Naofa.

Go háirithe, aontaím leis sa tSacraimint Uile-Naofa, nuair a ghlacaim an tOíche Naofa, áit a mbíonn sé i láthair mar fhíor-Dhia agus mar fhíor-dhuine feola agus fola.

Trí Mhuire, ár Máthair neamhaí, a thugann Banríon na Síochána uirthi féin in Medjugorje, bhí mé in ann mo chéad chéim a ghlacadh i dtreo Dé.

Roimh mo bhaisteadh, bhí mé dall agus bodhar. Ag an am sin, ní raibh fíorshíocháin ar eolas agam go fóill. Arís agus arís eile, thug an suarachas inmheánach seo smacht orm, agus bhí oícheanta gan áireamh ann nuair nach raibh mé in ann codladh. Anois is finné mé don fhíorshíocháin nach féidir ach leis an nDia Tríonóideach a thabhairt, agus le duine ar bith eile ar an talamh seo.

Sin an fáth, aon uair a aontaím Leis sa Chomaoineach Naofa, gur mian liom a rá i gcónaí: 'Is tusa mo Rí na Síochána.' Ní sinne daoine a dhéanann an tsíocháin; ina ionad sin, caithfidh síocháin a iarraidh ar Dhia agus glacadh léi mar bhronntanas ó Dhia agus mar ghrásta Dé.

24 Aibreán 1991

D'phaidrigh mé sa séipéal ó 12.05 go 12.40. Caithfidh mé a rá nach dtaitníonn cuma sheachtrach an tséipéil liom. Tá dealbha gránna os comhair an chaibidil, agus laistigh, tá cuma oighinn ar an teampallach. Dá bhrí sin, tá sé an-nua-aimseartha ó thaobh dearaidh de. Ar dtús, is minic a chaoin mé nuair a bhínn sa chaibidil ag guí, mar mhothaigh mé gur mhaslaíodh Dia leis seo. Ina ainneoin sin, mealladh ar ais ann mé arís agus arís eile chun guí, mar mhothaigh mé go bhfuil Dia beo i láthair sa chaibidil seo freisin.

Agus fós, siúlann an oiread sin daoine – dochtúirí, altraí agus othair – thar an séipéal seo gach lá gan ómós a thabhairt dár dTiarna.

Mar a rinne mé gach lá le linn mo shos lóin, bhí mé go hiomlán tumtha i bpaidre leis an Slánaitheoir. Don chéad uair, chuala mé: 'Is mise do threoraí spioradálta.'

Chuir sé beagán geit orm; i ndáiríre, ba mhó an t-iontas a bhí orm ná an geit. Tar éis tamaill, tharla sé arís. Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad ba cheart dom a dhéanamh ar dtús dá mba é mo threoraí spioradálta Eisean. Dúirt an Slánaitheoir liom: 'Ar an gcéad dul síos, caithfidh tú tú féin a thiomnú domsa.'

Ba é an chéad smaoineamh a bhí agam ná, 'Seo focal eile atá deacair dom a thuiscint.'

Bhí an focal 'coisriceadh' cloiste agam cheana, ach ní raibh a fhios agam fós faoina bhrí níos doimhne. Dúirt mé le hÍosa go raibh gach rud tugtha agam dó cheana féin – mo chroí, mo shaol, m'anam, mo chorp. Ach dúirt an Slánaitheoir liom: 'Is do thodhchaí atá uaim.'

Agus d'fhreagair mé go bhféadfadh Sé sin a bheith aige freisin.

Ansin d'fhiafraigh mé de Íosa ar cheart dom é seo a insint do na sagairt, agus mé ag smaoineamh ar an Athair Dochat, an tAthair Johannes, an tAthair Vogt agus an tAthair Gebhard Heyder, atá ina stiúrthóirí spioradálta agam faoi láthair. Dúirt an Slánaitheoir: "Sea."

An lá ar fad, bhí mé níos sona ná mar a bhí mé riamh i mo shaol. Bhronn an Slánaitheoir an oiread sin grástar orm nach féidir liom iad a chur i bhfocail, agus ní féidir liom a dhóthain buíochais a ghabháil leis astu. Bhí sé dochurtha i bhfocail an lúcháir inmheánach seo a mhothú. Duine eile a bhí ionam.

San tráthnóna, chuaigh mé go Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Chuaigh mé chun an chonfais ann.

Cé gur dhúirt an sagart nach peacaí a bhí iontu, bhí fonn orm a bheith glan go hiomlán. Tar éis an Chomaoineach Naofa, fuair mé níos mó grást a fós. Is ar éigean a d'fhéadfainn é a sheasamh a thuilleadh.

Bhí mo chroí ag dó le grá. Agus mé ag fágáil an tséipéil, chaoin mé leis an ngrásta lom a ceadaíodh dom a fháil. Ansin casadh mo chairde ón ngrúpa urnaí, Hilde agus Hedwig, orm, agus d'inis mé dóibh faoin eispéireas a bhí agam. Roinn siad mo lúcháir. Ar mo bhealach abhaile, casadh fear dall Dubh orm a raibh bean á threorú. Thug mé rósán don fhear dall agus íomhá bheannaithe dár mBean Uasal don bhean, agus d'iarr mé ar an Slánaitheoir na grásta a ceadaíodh dom a fháil a bhronnadh ar na daoine seo freisin. Bhí an-áthas ar an bhfear dall, agus thiomáin mé abhaile ansin. Sa bhaile, ní raibh mé in ann aon rud a ithe mar go raibh cuairteoirí againn. Ghuigh muid deich n-aonad den Rósach le chéile, agus thairg mé ansin é do Mhuire.

An oíche sin, thart ar 11.30 i.n., tháinig an cathú láithreach. Bhí mé i mo luí sa leaba nuair a mhothaigh mé go tobann duine éigin ag léim anuas orm agus ag croitheadh mé. Ní dhearna mé ach 'A Íosa' a rá, agus bhí deireadh leis an scéal. Ansin, chuaigh mé ar ais a chodladh.

25 Aibreán 1991 – Déardaoin

San tráthnóna in Rot, sa séipéal roimh an Aifreann Naofa, ghuigh mé an Rósach Brónach. Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'aontaigh mé le hÍosa. Dúirt Íosa liom, 'Bí i do thost.' Tar éis cúpla nóiméad de thost, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad ba cheart dom a dhéanamh, mar go raibh mo thoil tugtha agam dó, tar éis an tsaoil. Fuair mé freagra an tSlánaitheora: 'Caithfidh tú fanacht dílis Dom i gcónaí.' Ansin bhí ciúnas arís, go dtí gur chuala mé: "Ní fhéadfaidh tú imeacht uaim." Rinne mé machnamh ar a bhí i gceist ag an Slánaitheoir agus smaoinigh mé liom féin gur cheart dom mé féin a aontú go spioradálta leis an Slánaitheoir sula n-imeodh mé. Ach bheartaigh mé ceist a chur ar m'aithríodhóir faoi ina dhiaidh sin. Sa bhaile, tar éis

Aifreann Naofa, chuir an tAthair Johannes Ordinski glaoch orm. Bheannaigh sé mé ar an nguthán. Cúpla nóiméad ina dhiaidh sin, thug m'fhear céile an glacadóir dom arís. An uair seo, ba é an tAthair Gebhard Heyder as Regensburg a bhí ar an líne. D'aontaíomar go dtabharfainn cuairt air an Domhnach dár gcionn ag 11.00 r.n. Bheannaigh seisean freisin mé ar an nguthán. Bhí an bheannacht seo difriúil ó bheannacht an Athar Johannes. Mhothaigh mé an oiread sin grá agus neart i mbeannacht an Athar Gebhard Heyder gur ghuigh mé trí Athair Ár nDia láithreach dó tar éis an ghla.

Ó mo bhaisteadh i leith, táim ag caint le hothair – ní le gach duine acu, ach amháin leo siúd a dtreoraíonn an Spiorad Naomh chucu mé. Sin a tharla inniu freisin, nuair a d'inis othar dom go raibh pian ina cláracha aici le trí lá anuas, pian nach n-imeodh. D'fhreagair mé go spontáineach: "Caithfidh an dream nach bhfuil mórán creidimh acu fulaingt níos faide." (Is focail iad seo a thug an Spiorad Naomh dom.) Rinne sí meangadh gáire agus dúirt sí go raibh sé sin go maith.

26 Aibreán 1991 – Dé hAoine

Ag an obair, bhí othar ag gearán liom agus X-ghathanna á dtógáil aige. Bhí obráid faighte aige 14 lá roimhe sin agus níor chuidigh sé sin ar chor ar bith, agus anois bhí obráid eile le bheith aige. Ar dtús shíl mé: "Ní déarfadh mé tada." Ach nuair a bhí na X-ghathanna críochnaithe againn, d'fhiafraigh mé de go tobann: "An ndéanann tú níos mó nó níos lú urnaí anois?" Lán de bhród, dúirt sé gur fear saor a bhí ann, nár chreid sé i nDia agus nach raibh Dia ann.

D'fhreagair mé: "Má chreideann tú go bhfuil inchinn agat, ansin creideann tú go bhfuil Dia ann freisin." Agus lúcháir air, d'fhreagair sé: "Is maith an ceann é sin, níor chuala mé a leithéid riamh cheana." An tráthnóna sin in Rot, sa séipéal roimh an gComaoine Naofa, chonaic mé an deirfiúr (an bhean chlaoich).

Bhí sé fiordheacair dom dul suas chuig an mainicín chun an Chomaoineach a fháil, agus d'fhiafraigh mé Íosa: "Thug mé mo thoil duit." Dúirt Íosa: "Téigh go dtí an sagart." Agus shiúil an bhean chaitliceach tharam gan an Corp Críost a thairiscint dom le fáil.

Fuair mé Corp Ró-Naofa Chríost ón sagart.

27 Aibreán 1991 – Satharn

An mhaidin sin, bhí sé an-deacair agam éirí. Ach bhí mé meáite ar fhreastal ar an Aifreann Naofa.

Thosaigh sé ag 7.15 r.n. sa séipéal oilithreachta in Waghäusel. Cheana féin ar an mbealach go Waghäusel agus sula dtosaigh an tAifreann Naofa sa séipéal, ghuigh mé ar son an tsagairt a bheadh ag ceiliúradh an Aifrinn seo. Ba é an sagart aosta, an tAthair Alanus, a cheiliúir an Aifreann, agus mhothaigh mé agus chonaic mé freisin go raibh sé deacair ag an Athair Alanus an tAifreann a cheiliúradh. Bhí a dhíograise á cur as dó. Roimh an gCoisriceadh, bhí fíis agam. Chonaic mé an tAthair Alanus ina sheasamh ag an altóir sa dorchadas, ag ceiliúradh an Aifrinn. Chuir sé seo an-iontas orm agus bhí mé ag smaoineamh ar a bhféadfadh sé a chiallaú. Agus é ag dáileadh na Comaoine Naofa, mhothaigh mé a mhíshuaimhneas an Chomaoine Thar Naomh a thabhairt dom agus mé i mo ghlúine. Toisc nach bhfuil rian comaoine sa séipéal, b'éigean dom dul i mo ghlúine ar an urlár. Ní féidir liom an Chomaoine Naofa a fháil ach amháin agus mé i mo ghlúine, mar go bhfuil an-ómós agam don Dia Tríonóideach.

Chuir sé drogall air agus choinnigh sé an tOíche Rónaofa thart ar dheich n-orlach ó mo bhéal. D'oscail mé mo bhéal, agus d'eitil an tOíche Rónaofa uaithi féin ón bhfad sin isteach i mo bhéal. Níorbh é seo an chéad uair a tharla sé seo dom anseo; le sagairt eile freisin, tháinig Coirp Rónaofa Chríost chugam leis féin.

Timpeall 10.30 r.n., chuaigh mé go mainistir na gCarmailítí in Speyer. Bhí mé ag iarraidh na coinne a raibh siombail Fhuil Phrasúil Rodalben orthu a bhailiú.

Ina dhiaidh sin, thug mé cuairt ar an bPrelait Bruno Tiebes ag Engelgasse 4, an teach altranais in Speyer.

Bhí sé thart ar mheán lae, agus mar go raibh orm fanacht leis, ghuigh mé rósair ar a shon sa séipéal.

Tuairim is bliain roimhe sin, bhuail mé leis an Réiltín Tiebes i Mingolsheim ag Séipéal Naomh Roch. In éineacht leis an Athair Zeitler, ó Mhiseanáirí Styler ó Naomh

Agustin, bhíomar ag caint ag an am faoi Rodalben, an míorúilt fola ann san áireamh. Ag an am, níor chreid an tUasal-Séansal Tiebes inti agus labhair sé amach go follasach ina coinne.

I rith na bliana sin, ghuigh mé ar a shon agus d'iarr mé ar Íosa gan ligean dó bás a fháil gan a bheith soilsithe maidir leis na heachtraí in Rodalben. D'aithin an t-Aspal-Oir Tiebes mé láithreach nuair a thug mé cuairt air. Thug mé buíon rósanna dearga dó agus coinneal ar a raibh siombail an

Fola Luachmhar Rodalben, chomh maith le leabhar leis an Athair Gebhard Heyder faoi imeachtaí Rodalben. Bhí an-áthas air leis na bronntanais seo agus d'iarr sé orm mo bheannachtaí a chur chuig an Athair Gebhard Heyder agus a rá leis go raibh sé tar éis eolas críochnúil a chur ar imeachtaí Rodalben. Ní raibh sé chomh mór sin ina choinne a thuilleadh anois is a bhí sé bliain roimhe sin. Roimh an gcualt seo, bhí mé imithe go dtí an margadh i Speyer agus ní raibh a fhios agam cé na bláthanna a cheannóinn don ard-easpag. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, agus d'fhreagair sé: 'An ní ar bith a thug tú do shagart, is domsa a thug tú é.' Mar sin, shocraigh mé ar bhréid rósanna dearga.

Is iontach an rud é Íosa a fheiceáil i ngach sagart.

28 Aibreán 1991 — Domhnach

Inniu, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i mainistir na gCarmailtí in Regensburg. Chaith mé thart ar cheithre huaire an chloig go leith ann freisin leis an Athair Gebhard Heyder. Gabhaim buíochas le Dia go bhfuil a leithéid de shagairt againn. Le linn ár gcomhrá, chuir mé breis is 20 ceist air, agus d'fhreagair sé iad go síochánta, go socair agus le grá. Bhí sé amhail is dá mbeinn ag caitheamh an ama sin le híosa. Tá sé 86 bliain d'aois, tá éisteacht an-mhaith aige do dhuine dá aois, agus bíonn sé an-ghearchúiseach ina chuid freagraí. Ba cheart go mbeadh dílseacht Athair Gebhard do Dhia ina sampla do go leor sagart. Tar éis ár gcomhrá, bheannaigh sé coinne, pictiúir agus uisce dom. Fuair mé go leor grástal tríd, agus bhí sé deacair agam slán a fhágáil leis. Thug mé airgead dó a bhí bailithe agam dó inár ngrúpa urnaí, ionas go bhféadfaí leabhar nua faoi Rodalben a fhoilsiú. Bhí an tAthair Gebhard Heyder ina fhinné don mhíorúilt fola i 1952, a tharla i Rodalben. Aon uair a bhronntar grásta móra orm, braithim ionsaithe an diabhair níos treise fós ina dhiaidh. Ba mar sin a bhí ar an turas abhaile ó Regensburg go St Leon-Rot. Agus mo fhear céile ag tiomáint, thug mé faoi deara an chaoi a raibh sé ag athrú; thosaigh sé ag mothú tinn. I m'anam, áfach, mhothaigh mé láithreach an spioraid neamhghlain. D'éirigh aghaidh m'fhear céile dearg, agus bhí masmas air. D'iarr mé air stad ar an gcláí-bhóthair ar an mótarbhealach, ach d'fhreagair sé nach raibh sé sin ceadaithe. Thuig mé láithreach gur leithscéal a bhí ann ón spiorad neamhghlan, mar sin spréigh mé uisce coisricthe ar m'fhear céile láithreach agus dúirt mé os ard: 'Ordaím duit i nainm Dé, stad láithreach agus tar anonn.' Rinne sé amhlaidh láithreach. Mhalartaíomar áiteanna; bhí an rósán i lámh amháin agam agus an roth stiúrtha sa lámh eile, agus thiomáin mé abhaile go socair. Thit m'fhear céile ina chodladh láithreach agus dhúisigh sé tar éis thart ar chéad ciliméadar, agus bhí deireadh leis an scéal. Agus m'fhear céile ina chodladh, ghuigh mé go díograiseach ar a shon. Níorbh é seo an chéad uair a tharla a leithéid d'ionsaí ag an diabhal dom.

29 Aibreán 1991 – An Luan

Bhí sé cloiste agam cheana féin go raibh beirt chúntóirí comaoine nua aimsithe ag sagart na paróiste. Tar éis an Chomaoine Naofa, d'fhiafraigh mé de Íosa an mbeadh beirt bhan i ndáiríre ag dáileadh na Comaoine Naofa

i ndearg. Dúirt Íosa: "Sea. Tá rudaí níos measa fós le teacht."

San tráthnóna, thart ar 8.00 i.n., thosaigh ár ngrúpa urnaí arís. Bhí an tAthair Dochat tagtha freisin agus an Chomaoine Naofa aige leis, a dháil sé ar na creidmhigh i ndiaidh an Adhráin. Thugamar ómós don Slánaitheoir; bhí mé ar mo ghlúine thart ar mhéadar amháin uaidh. Le linn an Rósaire a bheith á aithris, chuala mé an Slánaitheoir ag rá: 'Ní fhéadfaidh ach iad siúd atá tinn agus nach raibh in ann freastal ar an Aifreann an Chomaoineach Naofa a fháil.' Tar éis dúinn ár bpaidir a chríochnú, chuaigh mé chun an chonfais leis an Athair Dochat agus d'inis mé dó gurb é Íosa mo stiúrthóir spioradálta. Dúirt sé go raibh a fhios aige é seo le fada an lá. An lá sin, mhothaigh mé amhail is go raibh ionsaí á dhéanamh orm ó laistigh, i bpáirt mar gheall ar láithreach an Athar Dochat. Mar sin féin, níor léirigh mé tada. Is beag nár chaill mé mo mhuinín as. Uaidh sin, thuig mé go raibh orm guí níos mó ar a shon. An tráthnóna sin, bhí m'fhear céile faoi ionsaí arís ón spiorad neamhghlan.

Thug duine de na daoine a bhí ag guí, Marga, faoi deara é seo freisin. Bheadh fonn air gach rud a bhriseadh ina smidiríní. Ach fad is a bhíomar ag guí inár ngrúpa urnaí, thit sé ina chodladh.

Sa ghrúpa urnaí, tar éis don Chomaoineach Naofa a bheith dailte, thóg an tAthair Dochat an mhias bheag inar choinnigh sé an tSacraimint Bheannaithe le linn na príochais agus dhoirt sé an fuilleach – na cáithníní beaga bídeacha nó na brioscaí den Chomaoineach Naofa – isteach sa uisce coisricthe. Ba bhuille dom é. Shíl mé nach raibh sé sin ceart. Ach ansin chuaigh mé a chodladh.

30 Aibreán 1991 — Dé Máirt

Go luath ar maidin, nuair a dhúisigh mé, rith mé láithreach chuig an uisce coisricthe inar chuir an tAthair Dochat na brioscaí ó Chomaoineach Naofa. Thóg mé an babhla uisce coisricthe i mo lámh agus dúirt mé: "Ólaim an chupán leat, a Íosa." Ansin d'ól mé an babhla iomlán uisce coisricthe, mar chreid mé go raibh Íosa Críost i láthair.

San tráthnóna, tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé d'Íosa an raibh an rud a rinne an tAthair Dochat ceart. Dúirt Íosa: 'Níl sé sin ceart.' D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom é seo a insint don Athair Dochat. Dúirt an Slánaitheoir: 'Sea.' Bhí mé ag smaoineamh ar a déarfadh an sagart liom, an dtabharfadh sé achasán dom. Dúirt Íosa, "Glacfaidh an sagart leis."

Le linn an ama seo, chanadh an t-amhrán aifrin 'A Chuirp Fhíora, beannaí thú' sa séipéal. Chaoin mé agus d'iarr mé maithiúnas ar an Slánaitheoir ar son na sagart uile nach gcreideann go bhfuil an Slánaitheoir i láthair fiú sna cáithníní is lú den Arán Naofa.

Caithfidh mé filleadh arís ar an Luan, **29 Aibreán 1991**:

Ag meán lae sa chaibeal ag an obair, tar éis an Aingil, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus d'fhiafraigh mé de faoi Athair Alanus, a chonaic mé sa dorchadas an Satharn roimhe sin agus nach raibh a fhios agam fós cad a chiallaigh sé seo. Dúirt Íosa liom:

"Seo an chuma a bhíonn ar shagart gan ghrásta." Thug an Slánaitheoir cead dom dul chuig an Athair Aemilian, a bhí freisin in Waghäusel, chun labhairt leis faoi. Mar sin, Dé Máirt,

30 Aibreán 1991. Bhí mo shagart paróiste áitiúil, an tAthair Vogt, a raibh mé tar éis insint dó faoi seo, ar an eolas faoi freisin.

Nuair a shroich mé an manachran in Waghäusel, d'fhógair an Bráthair Alois do Athair Aemilian go raibh mé tagtha. Fad is a bhí mé ag fanacht air, tháinig an Bráthair Blasisus anall, agus ghuigh mé dhá dheich de chuid na Rósaire leis go dtí gur tháinig Athair Aemilian. Le linn mo chomhrá le hAthair Aemilian, mhothaigh mé nach raibh mé i m'aonar, óir bhí mé tar éis a iarraidh ar Íosa a bheith liom cheana féin ionas nach ndéarfainn aon rud mícheart. Bhí mé láidir, díreach agus socair, agus labhair mé fiú faoi Chomaoine a fháil ar an teanga agus ar an nglúin; labhair mé leis freisin faoi Athair Alanus agus faoin méid a bhí taithithe agam maidin Dé Sathairn. Le linn ár gcomhrá, d'iarr mé air guí ar son an Athar Alanus, agus gheall mé freisin go nguifinn ar son an Athar Alanus agus ar a shon siúd freisin.

Bheannaigh an tAthair Aemilian mé, agus bhí áthas orm go raibh thoil Dé comhlíonta agam agus mé ag triall ar an mbaile.

4 Bealtaine 1991 – Satharn

Chuaigh mé ar ais go Waghäusel don Aifreann Naofa ag 7.15 r.n. Arís eile, bhí an tAthair Alanus ag ceiliúradh na hAifrin, agus chonaic mé arís é sa dorchadas.

6 Bealtaine 1991 — Luan

San tráthnóna, bhí mé sa séipéal in Rot. Ina dhiaidh sin, bhí an grúpa urnaí ann. I ndiaidh sin, labhair mé leis an Athair Dochat agus d'iarr mé air gan na píosaí agus na briosaí a bhí fágtha den Oíche Naofa a dhoirteadh isteach sa uisce coisricthe a thuilleadh. Dúirt mé leis go raibh sé seo mícheart dar leis an Slánaitheoir, agus mhínigh mé gur óil mé an t-uisce coisricthe go léir an tseachtain roimhe sin, toisc go raibh Íosa Críost i láthair fiú sna cáithníní is lú, agus gurb é sin mo chreideamh.

Gheall sé dom go dtógfadh sé na briosaí den Ostar Naofacht leis abhaile as seo amach.

7 Bealtaine 1991 — Dé Máirt

Sa chaibeal ag m'ionad oibre, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Dúirt mé leis an Slánaitheoir nach raibh mé ar bith. Lean mé ar aghaidh ag rá leis: 'A Shlánaitheora, tá gach rud tugtha agam duit cheana féin. Tá mo thoil agat freisin. Cad eile atá le tabhairt agam duit?' D'fhreagair an Slánaitheoir: 'Teastaíonn do ghluaiseacht uaim.' Níorbh fhéidir liom é seo a thuiscint.

Níos déanaí, le linn X-ghathaithe, d'fhiafraigh othar príobháideach cén fáth nach raibh gúna luaidhe á thabhairt di chun í a chosaint ar na X-ghathanna, cé go raibh an gúna ag crochadh cheana féin ar an gcathaoir a raibh sí ina suí uirthi agus go raibh cosaint leordhóthanach aici. D'fhreagair mé go hiomlán spontáineach: "Caithfidh tú guí ionas go bhfeicfidh tú agus go gcloisfidh tú gach rud." Rinne sí gáire agus dúirt sí go raibh sé sin go maith, agus lean sí ar a bealach.

8 Bealtaine 1991 — Dé Céadaoin

Dé Céadaoin, d'fhreastail mé ar Aifreann na faire roimh Fhéile na hAird anuas i Mingolsheim,

9 Bealtaine 1991 — Déardaoin — Lá na hAird

Ar an lá saoire poiblí, chuaigh mé go dtí an Aifreann i Rot agus ina dhiaidh sin ghlac mé páirt sa phróiseas tríd an sráidbhaile. Bhí sé go hálainn.

10 Bealtaine 1991 — Dé hAoine

San tráthnóna, sa séipéal in Rot, agus mé ag aontú leis an Slánaitheoir sa Chomaoineach Naofa, dúirt Íosa liom go bhféadfainn a rá leis an Athair Johannes nach raibh a chuid leabhar ceart, agus gur chóir dom dul chuige Dé Sathairn agus é seo a insint dó.

11 Bealtaine 1991 — Satharn

Bhí codladh rófhada orm agus chaill mé an tAifreann luath, ach guigh mé láithreach ar feadh uair an chloig chun é a chúiteamh. Timpeall 11.00 r.n., tháinig an tUasal Deris as Zeutern ar cuairt chugam agus d'inis sé dom go raibh Roland tagtha slán sábháilte sa Rúis le leabhair an Athar Johannes. Ba bhuille trom dom é sin, mar bhí a fhios agam nach raibh na leabhair seo go maith.

Timpeall 3.30 i.n., chuaigh mé chun bualadh lenár sagart paróiste, an tAthair Vogt, i Rot agus dúirt mé leis go raibh fonn orm anois dul chun bualadh leis an Athair Johannes, agus chuir mé in iúl dó an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom faoin Athair Johannes.

Faoi dheireadh, d'iarr mé beannacht ar an Athair Vogt agus ansin chuaigh mé abhaile. Sa bhaile, ghuigh mé an rós don Athair Johannes sular fhág mé chun é a fheiceáil. I mo phaidir phearsanta ó chroí, d'iarr mé ar Íosa teacht liom chuig an Athair Johannes. Nuair a shroich mé teach an Athar Johannes, bheannaigh sé dom le póg. Ar dtús, smaoinigh mé ar phóg lúdaís agus níorbh fhéidir liom an phóg seo a fhreagairt.

Chomh luath is a chuaigh mé isteach sa teach, dúirt sé liom go raibh cuma an-difriúil orm inniu. Dúirt sé: "Níl tú mar a bhíonn tú de ghnáth." Bhí sé an-chorraithe. Dúirt mé, 'Sea, nílím i m'aonar.' Agus iontas air, d'fhreagair sé, 'Ó, tuigim.' Agus i ndáiríre ní raibh mé i m'aonar; mhothaigh mé síocháin ar leith ionam, chomh maith le neart, agus gan an t-ímní is lú orm faoi cad ba cheart dom a rá anois le hAthair Johannes. Le linn ár gcomhrá, d'inis mé dó an méid a bhí ráite ag Íosa liom faoina chuid leabhar.

Chuir sé an-ímní air láithreach. Léirigh sé a neamhshlándáil, agus mhothaigh mé go raibh roinnt spiorad salach á chéasadh, cé nach bhféadfaidís aon dochar a dhéanamh dom, mar go raibh ómós aige domsa agus do mo chompánach (Íosa). Bhí grá agus suaimhneas ag teacht uaim agus bhí mé umhal. Thaispeáin sé roinnt leabhar dom agus rinne sé iarracht é féin a chosaint. Ansin dúirt sé, 'Tá mé tinn arís anois agus caithfidh mé bás a fháil.' Ach bhí sé an-tiomáinteach. D'fhreagair mé, "Níl ansin ach braon sa fharraige i gcomparáid leis an tsíoraíocht." Thug mé misneach dó agus dúirt mé leis go raibh mé tagtha chun cabhrú leis. D'fhiafraigh sé díom cad ba cheart dó a dhéanamh anois, agus dúirt mé leis go gcuirfeadh sé deireadh leis na leabhair a fhoilsíu agus nach ligfeadh sé dóibh a bheith dáilte. Níos déanaí, d'inis an tAthair Johannes dom gur chuir a easpag, an tEaspag Gorniliak Platon, glaoch air ar **an 7 Bealtaine 1991** agus gur chuir sé in iúl dó go raibh teagasc aerdí i gceist ina chuid leabhar. Thug an tAthair Johannes síocópataí ar an easpag seo agus cheap sé go raibh sé craiceáilte. Dhiúltaigh sé éisteacht leis. Mar bhronntanas, thug mé buíon de rósanna dearga agus de fhréisiní do Athair Johannes, mar chomhartha go raibh suim agam ann agus go raibh fonn orm cabhrú leis. Chuir Athair Johannes cosc orm labhairt leis an nEaspag Gorniliak Platon, agus bhí sé ag iarraidh cuireadh a thabhairt dom amach anseo chun a chuid leabhar a phlé le heaspaig eile. Lean sé air ag rá liom go raibh mé tar éis é a chur ag mothú go han-mhaol anois agus nach gcreidfeadh sé mé, ach go mbeadh muinín aige asam mar sin féin. Ba é seo an freagra a thug mé air sin: "Le croíthe chomh seachanta sin, ní féidir creidiúint."

Bhí áthas orm an comhrá seo a bheith agam leis an Athair Johannes. Ag an tús, d'fhiafraigh mé d'Íosa an bhféadfainn é seo a rá leis fiú, mar bhí a fhios agam gur fear breoite a bhí ann. Ach dúirt an Slánaitheoir: 'Tá an fhírinne tábhachtaí níos mó ná breoiteacht.'

12 Bealtaine 1991 – Domhnach

Tá caoga bliain slánaithe ag m'fhear céile inniu. Níor rinneamar ceiliúradh, mar bhí ár gcuid smaointe le muintir an domhain a bhí ag fáil bháis den ocras.

Ag an Aifreann Naofa sa Rot: is í Iníon Wennebusch a thug an tseanmóir an Domhnach sin. Níor thaitin sí liom, mar go raibh an tAthair Vogt i láthair freisin, agus ghuigh mé creideamh ar an rós ar son na hintinne seo.

San tráthnóna, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom dul chun bualadh leis an nDeagánach Gorniliak i München. Dúirt Íosa: "Chomh luath agus is féidir." Bhí súil agam go mbeinn in ann dul Dé Sathairn.

Bhí an déanamh cráifeach do Mhuire sa tráthnóna an-álainn. Bhí an tAthair Vogt i mbun na seirbhíse go maith.

13 Bealtaine 1991 – An Luan

Timpeall 10.00 r.n. sa chlinic: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén comhartha cinnte a thabharfadh Sé dom dá seasfainn in aghaidh na heiricíochtaí. Dúirt an Slánaitheoir liom: "Tabharfaidh mé mo thuiscint duit." Dúirt mé: "Ó, ach is mór an méid é sin." 12.00 i.n. sa séipéal sa chlinic: Mhothaigh mé go raibh an chuairt ar an easpag i München práinneach, gur ábhar deifire a bhí ann. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén uair ar cheart dom dul chun an t-easpag a fheiceáil, agus d'fhreagair sé: "Dé hAoine." Lean mé ar aghaidh ag fiafraí cén fáth ar cheart dom cuairt a thabhairt ar an Easpag Gorniliak i ndáiríre. Dúirt an Slánaitheoir: "Ar son na hEaglaise Caitlicí." Nuair a d'fhiafraigh mé ansin an labhródh an t-easpag liom fiú, dúirt an Slánaitheoir: "Labhróidh." Ba é seo an chéad rud eile a bhí ar m'intinn: "A Íosa, beidh an-truailliú tráchta ann Dé hAoine, mar is Caille na Caingne é!" Ach d'fhreagair Íosa: "Ní ar maidin." D'fhág mé an caibeal agus lúcháir agus síocháin lánmhéide ionam.

Idir 4.30 agus 5.00 i.n., labhair mé ar an nguthán leis an Easpag Platon Gorniliak i München. Sular labhair mé leis, ghuigh mé roisireanna éagsúla ar a shon. D'inis mé ansin don easpag an chúis ar theastaigh uaim cuairt a thabhairt air. Thug sé coinne dom don Aoine ag 3.00 i.n.

D'aontaigh mé.

Le linn an chomhrá seo, níor fhaigh mé an tuiscint i ndáiríre gur síocpatach a bhí san Easpag Platon Gorniliak, mar a bhí curtha síos air ag an Athair Johannes. A mhalairt ar fad, bhí sé praiticiúil, cuí agus tiomanta do thoil Dé. Bhí mé ag tnúth leis an Aoine cheana féin, mar go mbeadh aithne níos fearr agam air ansin.

Ag 7.00 i.n. bhí mé ag an tiomna Mhuireach in Rot, agus ag 8.00 i.n. thosaigh ár ngrúpa urnaí. De réir Bean Nuncia as Mannheim, bhí sé i ndán dom radharc dár mBean Uasal a fheiceáil an lá sin. Ach bhí sé ráite cheana féin ag an Slánaitheoir liom gan an bhean seo a chreidiúint. Le linn na huraí, mhothaigh an diabhal a láithreach. Baineadh geit asam agus brúdh mé, agus cuireadh isteach go mór ar mo dhíograise. Mar sin, spréigh mé uisce coisricthe ar mo shuíochán. Smaoinigh mé liom féin go bhféadfainn slap a thabhairt dó anois. Ach níor theastaigh uaim go dtabharfaí slap d'aon duine a bheadh ar a nglúine in aice liom. Agus na smaointe seo ag rith trí m'intinn, b'éigean dom gáire a dhéanamh go tobann. Faoi dheireadh na huilinn, bhí an oiread sin grást a faighte agam nár chuir na suaití seo isteach orm ar chor ar bith.

14 Bealtaine 1991 – An Mháirt

Cuireadh isteach ar m'fhear céile san oíche ag spiorad olc, agus ormsa freisin. Is annamh a bhíonn brionglóidí agam, nó ní cuimhin liom iad, ach ar maidin inniu chuimhnigh mé ar an mbrionglóid.

Bhí an aisling suimiúil agus ba mhaith liom í a scríobh síos:

Chonaic mé an-chuid éan, éin gan áireamh, nach maireann ar an talamh i ndáiríre. Bhí cuma sparún orthu, ach bhí siad mar a bheadh siad séidte agus chomh mór le colúir. Go tobann, d'iompaigh siad ina ndaoine a bhí salach, trua agus truamhéalach le feiceáil. Bhí siad ag impí ar chabhair, agus níorbh fhéidir gan trua a bheith agat dóibh. Bheannaigh mé iad, agus san nóiméad céanna chuala mé daoine go hiomlán difriúla ag glaoch amach ón taobh eile: 'Téigh uaidh – tá SEIF agus lobhadh orthu.' Ní raibh eagla orm; chuaigh mé i mo ghlúine agus scread mé le lán mo ghlóir: 'A Íosa, cuidigh leis na daoine seo.' Chuaigh na daoine salacha ar a nglúine freisin agus d'impigh siad ar chabhair. Go tobann, bhuail duine acu mo lámh dheas. Ag an nóiméad sin, dhóigh mo lámh mar thine. Bhí a fhios agam láithreach gur deamhain a bhí iontu. Ansin dhúisigh mé; bhí an dóite le mothú i mo lámh agam fós ar feadh cúpla nóiméad, agus ansin chuaigh gach rud i ndorchadas.

An lá sin, chodail muid thar fóir agus bhí mé déanach ag an obair. Níor tharla a leithéid dom ó lá mo bhaiste i 1984.

Inné, bheadh an diabhal sásta a bheith tagtha i láthair mar Muire. Ach de bharr ár bpaidreacha, ár ndílseacht agus ár ngrá d'Íosa agus do Mhuire, níor ceadaíodh dó é sin a dhéanamh.

Óir ní féidir leis an Diabhal a leithéid a dhéanamh ach amháin más toil le Dia é, agus má tá cead Dé aige. Ina laithreann an Diabhal mar an Mhaighdean Mhuire, ní cheadaítear dó é sin a dhéanamh. Is é an t-aon bhealach a d'fhéadfadh an Diabhal a leithéid a dhéanamh ná dá mba toil le Dia é, agus dá mbeadh cead Dé aige.

D'fhiafraigh mé de Íosa faoi na déamhain ón lá roimhe sin. Dúirt Íosa: "Beidh níos mó cásanna mar seo ann." Le 'cásanna', bhí na hionsaithe ag na déamhain i gceist aige. Lean mé ar aghaidh ag fiafraí: "A Dhia, má dhéanann duine a lán urnaí, an ndéanfar ionsaí níos mó fós air?" D'fhreagair Íosa: "Sea, tá tú ag tógáil an iliomad anamacha uathu!"

Ba é an chéad cheist eile a bhí agam ná: "An bhfuil a fhios ag an Athair Johannes nach bhfuil na leabhair ceart?" D'fhreagair Íosa: "Tá!" Ansin, bhí mé ag smaoineamh cén fáth nach raibh stop á chur leis na leabhair, is é sin le rá gur cheart iad a bhaint as an gcúrsaíocht. D'fhreagair Íosa:

"Tá cumhacht ag Satarn air."

Timpeall 2.30 i.n., chuir m'fhear céile glaoch orm sa chlinic agus dúirt sé liom go raibh sé ag tógáil lá saoire chun tiomáint liom go München chun bualadh leis an nEaspag Platon Gorniliak, cé go raibh sé ráite aige liom cheana an mhaidin sin go gcaithfinn dul i m'aonar. Agus ar maidin inniu, rinne mé urnaí go, dá mba thoil le Dia dom dul chuig an easpag, go n-éireodh liom. Timpeall 4.30 i.n., thiomáin m'fhear céile agus mé féin abhaile ón obair. Le linn an turais, d'inis m'fhear céile dom faoin gcaoi ar chrá an diabhal é i rith na hoíche. Bhí fíis den ifreann aige, agus dúirt an diabhal leis: "Feiceann tú, níor tháinig an Mhaighdean Bheannaithe i láthair do mhná céile. Bréaga agus meabhlairacht a bhí ann ar fad. Agus níor tháinig taibhse den Mhaighdean Bheannaithe uirthi in Medjugorje ach an oiread." Tharla sé seo thart ar 2.30 r.n. Ansin d'éirigh sé, thum sé a mhéara in uisce coisricthe agus ghuigh sé 30 Slán Mhuire gan a mhéara a bhaint amach as an uisce coisricthe. Ansin bhí síocháin ann agus chuaigh sé ar ais a chodladh.

Ag 7.00 i.n., d'fhreastail mé ar an déanamh cráifeach Muireach a bhí á stiúradh ag an Athair Vogt. Bhí sé an-álainn. D'aithris sé Liotúirge na Maighdine Beannaí. Chuir sé sin an-áthas orm, mar is annamh a aithrítear í. Sular shroich mé an séipéal fiú, casadh seanbhean as an Liotuáin orm. D'inis sí dom go raibh sí curtha trí chéile an oíche ar fad agus nach raibh sí in ann codladh, agus gur tharla sé sin di go minic. Shiúil sí abhaile liom agus thug mé uisce coisricthe, salann beannaithe agus coinne beannaithe di. Agus í ag triall abhaile, tháinig bean eile chugam ar cuairt ó Rot (Hedwig H.). Bhí sí ag caoineadh agus d'iarr sí cabhair orm, mar go raibh fadhbanna aici lena fear céile. Phráidiomar an Rósach Brónach le chéile.

15 Bealtaine 1991, Dé Céadaoin

Go luath ar maidin, d'inis m'fhear céile dom faoi bhrionglóid a bhí aige inar chonaic sé go leor éan dubh chomh mór le colúir.

Timpeall 10.00 r.n. i seomra an dochtúra, d'fhiafraigh mé d'Íosa: "A Íosa, má tá m'fhear céile faoi chéasadh ag deamhain, conas a bheidh mé ag taisteal go dtí an Pholainn leis?"

D'fhreagair Íosa: "Táimse leat!"

Le linn mo shos lóin, chuaigh mé go dtí an caibeal, d'aontaigh mé le hÍosa agus rinne mé urnaí. Ansin d'fhiafraigh mé d'Íosa cén chiall a d'fhéadfadh a bheith leis na héin dhubha. Fuair mé an freagra: "Is deamhain neamhghlaine iad." Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "A Íosa ionúin, an é do thoil é go seasfainn in aghaidh aerdhíolacháin na hEaglaise Caitlicí?" D'fhreagair Íosa, "Sea, is é mo thoil é."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom gach rud a insint don Athair Vogt, agus d'fhreagair an Slánaitheoir, "Sea." Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh Íosa díom, "An mbraitheann tú síocháin fós anois?" D'fhreagair mé, "Sea," agus chuala mé Íosa ag rá, "Ní féidir leis an spiorad neamhghlan fíorshíocháin a thabhairt."

Ag 2.15 i.n., tháinig othar isteach le haghaidh X-ghath (dá mhuineál) nach raibh aige ach lámh amháin. Dúirt sé liom gur chaill sé í le linn an chogaidh sa Fhrainc. Labhair mé leis agus dúirt mé leis go raibh sé ag cur suas le cráite deacair gan lámh. Dúirt sé ansin go n-éiríonn duine cleachta le gach rud.

D'fhreagair mé láithreach:

"Bheadh sé go maith dá bhféadfadh gach duine dul i dtaithí ar Dhia."

Ag 7.30 i.n., d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Bhí an sagart ag ceiliúradh an Aifrinn Naofa go han-tapa. Ní raibh sé taitneamhach, agus níor chan an pobal go rómhaith ach an oiread. Ina dhiaidh sin, chuaigh mé chun an sagart a fheiceáil agus bhí

chomhrá. Bhí cuma sách corraitheach ar an sagart istigh. I mo chroí bhí síocháin dhomhain, agus mhothaigh mé nach raibh mé i m'aonar; bhí Íosa liom.

Nuair a chríochnaigh an sagart ag labhairt, dúirt mé leis, 'Ba é sin eagna an tsaoil seo.' Theastaigh uaim absóid a fháil, agus dúirt an sagart liom, 'Níl peaca ort.'

D'iarr mé a bheannacht ansin agus d'imigh mé. Taobh amuigh, bhí Julchen as Malchenberg ag fanacht liom cheana féin. D'inis sí dom go raibh caint le tabhairt inniu i gKronau faoi Mhonsignóir Lefebvre. Bhí ríméad orm agus chuaigh mé ann láithreach bonn le Julchen. Labhair sagart paróiste Mingolsheim. Ach níor labhair sé an fhírinne. Labhair sé chomh dona sin faoi Lefebvre gur smaoinigh mé cén peaca mór a d'fhéadfadh sé a bheith ag iarraidh a cheilt laistigh den Eaglais Chaitliceach. Chonaic sé an smáil i súil Lefebvre, ach níor chonaic sé an fód ina shúil féin.

Ag deireadh na hóráide, chuir mé dhá cheist air: 1. "Labhraíonn tú faoi easumhlaíocht Lefebvre; maidir leis sin, ba mhaith liom a rá: 'Níl aithne mhaith agam ar Lefebvre, ach tuigeann m'anam cad atá go maith agus cad atá go holc.' Agus anois ba mhaith liom a fhiafraí, cé mhéad sagart atá ar an saol seo atá easumhal toisc gur bhain siad na ráillí comaoine as an séipéal?"

Ach tá eaglaisí stuama fós ann ina bhfuil na binsí comaoineach istigh fós. Tá saoirse tola ag gach duine maidir le cibé ar mhaith leo an Chomaoine a fháil ina seasamh nó ar a nglúine, nó cibé acu ar an teanga nó sa lámh a fhaigheann siad í. Ach caithfear an deis a thabhairt dóibh siúd ar mian leo an tComaoineach a fháil ar a nglúine, agus caithfear an benc comaoineach a chur ar fáil. Óir sa Tiarna Naofa tá fíor-Dhia agus fíor-Dhuine feola agus fola i láthair; sin an fáth a nglacaim mo ghlúine nuair a fhaighim an Dia beo."

Bhí an chuma ar na daoine mórthimpeall orm go raibh siad faoi smacht spioraid mhailíseach. Scread siad orm

agus dúirt: "Imigh as an áit seo – cé a thug cuireadh isteach duit sa chéad áit? Más mian leat, is féidir leat dul ar do ghlúine sa bhaile an lá ar fad."

Ag an nóiméad sin, smaoinigh mé ar an mBíobla, agus ar an gcaoi nach raibh cúrsaí imithe i bhfeabhas ar bith ag Íosa ach an oiread. Ansin d'fhiafraigh mé den Spiorad Naomh go himmheánach ar cheart dom an dara ceist a chur. Fuair mé an freagra: "TÁ". Ghabh mé buíochas le Dia as an tsíocháin dhomhain a mhothaigh mé; agus chuir mé an dara ceist: "A Athair Uasail, ní féidir leat Uta Ranke-Heinemann agus Lefebvre a chur i gcomparáid le chéile!" Chuir sé moill bheag air sula bhfreagair sé agus dúirt sé: "B'fhéidir mar gheall ar easumhlaíocht."

Chuaigh mé abhaile le Julchen agus fuair mé go leor grástal.

Timpeall 10.30 i.n., chuaigh mé chuig ár dealbh dár mBean Uasal sa bhaile, las mé coinneal do Lefebvre agus rinne mé urnaí ar a shon, mar gur caitheadh an oiread sin maslaí air. Ansin d'fhiafraigh mé dár mBean Uasal le mo chroí ar fad: "Cén fáth ar cuireadh an dí-eaglais ar Lefebvre?" Fuair mé an freagra: "Bhí Íosa leis." Ansin chuaigh mé a chodladh.

16 Bealtaine 1991, Déardaoin

Beagnach gach maidin nuair a éirím, tairgim na tairngthe a bheadh á n-iarraidh agam an lá sin thar ceann duine éigin. Inniu, thairg mé na tairngthe go léir ar son Lefebvre. Ag 12.00, chuaigh mé go dtí an caibeal sa chlinic. Ar dtús, bhí beirt ag caint go han-ard lena chéile, agus ina dhiaidh sin sheinn duine éigin an t-orgán go han-ard. Smaoinigh mé go gguífinn an Aingeal; is cinnte gurbh é toil Dé é sin, mar bhí sé 12.00. Ar dtús, ghuigh mé roinnt Aifrinn na Beannaí agus an Urnaí chun Naoimh Mhícheál, an tArd-Aingeal, ar son an bheirt dhuine uasail. Ansin, tháinig an tríú fear isteach sa chomhrá, agus ghuigh mé ar a shon freisin. Freastalaíodh ar m'urnaí, mar chuaigh siad ar fad amach. Ghabh mé buíochas le Dia agus bhí mé in ann leanúint orm ag guí i síocháin.

Timpeall 3.30 i.n. bhí mé san Abaty i Neuburg. Labhair mé le Bráthair Johannes ar feadh leathuair an chloig. Ina dhiaidh sin, ghuigh mé os comhair an teampaill ar feadh thart ar dhá uair an chloig. Ansin chuaigh mé go Rot. Toisc nach raibh Aifreann Naofa ar siúl ann, chuaigh mé go Malsch agus thairg mé an tAifreann Naofa ar son an Easpaig Platon Gorniliak.

17 Bealtaine 1991 — Dé hAoine

Go luath ar maidin, thiomáin m'fhear céile agus mé féin go München chun cuairt a thabhairt ar an Easpag Gorniliak. Bhí sé díreach mar a bhí ráite ag Íosa. Ní raibh aon trácht ar na bóithre, ní raibh aon plódú tráchta ann, agus d'éirigh go hiontach le gach rud.

Chuir an tEaspag fáilte romhainn ag 3.00 i.n. Chuir an grá mór agus an suaimhneas a bhí ag teacht ó Easpag Gorniliak iontas orm. Dúirt an tEaspag liom go raibh an tAthair Johannes curtha ar fionraí ón ministrealacht cheana féin toisc go raibh go leor bréaga scríofa aige faoi theagasc Íosa. Lean sé ar aghaidh ag rá go raibh scríofa aige cheana féin chuig go leor sagart á rabhadh dóibh go raibh ailt an Athar Johannes mícheart, ach nach n-éistfeadh éinne leis.

Mar is féidir leat a fheiceáil, bhí Athair Johannes easumhal dá easpag. Chaith mé thart ar uair an chloig leis an easpag agus buíochas le Dia go raibh mé in ann labhairt leis.

Ar an mbealach abhaile, stadamar chun cuairt a thabhairt ar an Athair Gebhard Heyder i Regensburg. Agus muid ag athrú mótarbhealaí i dtreo Regensburg, chualamar amhránaíocht iontach. Ar feadh thart ar 20 nóiméad, d'éistamar le cóir na n-aingeal ag canadh; ní hamhrán de chuid an tsaoil seo a bhí ann. Mhothaíomar uamhnú domhain, agus ghuigh gach duine againn go fiordhíogracha inár gcroíthe. Gabhaim buíochas le Dia go raibh mo fhear céile in ann é seo a chloisteáil freisin, mar bhí an t-ádh orm é a chloisteáil cheana féin uair amháin cúpla bliain ó shin. Faoin am a shroicheadar an baile, bhí seacht gCrúis agus paidreacha eile guite againn. —Chaith muid thart ar uair an chloig leis an Athair Gebhard.—

18 Bealtaine 1991 — Satharn

D'fhreastail mé ar an gcéad Aifreann ag 6.30 r.n. in Waghäusel. Ceiliúradh an Aifreann Naofa ar son mo thuismitheoirí nach maireann agus mo shiblí. Ba é an seachtú comóradh é freisin ar fhoillseachán Mhuire orm.

San iarnóin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus d'fhiafraigh mé de: "A Íosa, dá mbeifeá le hEaspag Lefebvre, cén fáth ar lig tú dó éigeandacht a fháil?" D'fhreagair Íosa: "Ionas go sábhálfaí an-chuid anamacha." Bhí an freagra seo beagáinín doiléir dom, ansin lean Íosa ar aghaidh ag rá: "Trína chuid fulaingthe, sábháladh an-chuid anamacha."

19 Bealtaine 1991 — Domhnach Cáing

10.00 r.n. — D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot.

Timpeall 1.00 i.n., chuir an tAthair Buran as Mannheim glaoch orm. D'inis sé dom go raibh an tAthair Johannes go maith agus go raibh air dul go dtí an Fhrainc chun bualadh leis an easpag. Mhol an tAthair Buran Johannes, ach níor thug mé aon trácht air sin, mar bhí a fhios agam nach raibh an fhírinne á insint aige. Bhí an tuiscint agam gur chuir an tAthair Buran fón toisc go raibh coinsias ciontach ag an Athair Johannes agus gur lorg sé teagmháil leis an Athair Buran.

San iarnóin, ghuigh mé an Rósán le Hedwig as Rot. Ag 7.00 i.n., chuaigh mé go dtí an déabhlóid Mhuireach sa séipéal.

Timpeall 8.00 i.n., tháinig Zita ó Rot ar cuairt chugam agus ghuíomar

Róisáire le chéile. Dúirt Zita liom go raibh seanmóir mhaol ag sagart paróiste Mingolsheim. Dúirt sé nár cheart do dhaoine oilithreachta a dhéanamh chuig áiteanna oilithreachta. (Ba é an sagart seo a thug an chaint in aghaidh Lefebvre freisin. Bhí mé ag guí go mór ar son an tsagairt seo le cúpla lá anuas.

Lá an-álainn a bhí ann, mar is seacht mbliana ó shin inniu a baisteadh mé, agus d'fhan mé dílis do Íosa agus do Mhuire. Gabhaim buíochas le Dia as an ngrásta mór seo a bhronn Sé orm. Nach iontach an rud é a bheith le hÍosa agus le Muire. Níorbh fhéidir liom a thuilleadh a shamhlú go mairfinn gan Dia. Bheadh sé sin uafásach, mar níl olc ar bith is mó ná a bheith scartha ó Dhia.

20 Bealtaine 1991 — Luan na Caithréime

Ag 7.00 r.n. d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Waghäusel, a ceiliúradh ar son mo thuismitheoirí nach maireann agus mo shiblí. Bhí sé an-álainn. D'aontaigh mé le hÍosa agus Muire. Dúirt Íosa: "Lean ort ag guí mar seo, a iníon."

Ina dhiaidh sin, chuamar go teach mhuintir Hambsch in Wiesental agus fuairamar bricfeasta ann. Thug sí buíon álainn de rósanna dearga dom dár mBean Uasal. Ba é an buíon a thug a fear céile di d'óiche shamhna a bpósta.

Nuair a shroich mé an baile, ghuigh mé creideamh na Rósaí don teaghlach seo láithreach.

San iarnóin, cuireadh cathú orm. Mhothaigh mé tinn agus chaith mé suas.

Lig mé síos ar feadh tamaill agus bhí na focail seo ag crá mé: "Ná téigh go dtí an séipéal, tá tú tinn, tá tú imithe ann cheana féin inniu, srl."

D'fhéach mé ar phictiúr de Íosa agus chuala mé: "Guigh!" D'éirigh mé láithreach agus ghuigh mé an Rósra Brónach, agus ansin an Séiplínín na Trócaire Dhiaga.

Ansin d'imigh na siomptóim as radharc go tobann.

Chuaigh mé go dtí an séipéal don mhóid Mhuireach. Ba shagart óg a bhí i mbun na seirbhíse. Ar éigean cúig nóiméad tar éis dom teacht abhaile, bhí an seomra lán le daoine cheana féin. Ach bhí sé déanach agam roimhe sin nach dtiocfadh aon duine chuig an ngrúpa urnaí ar Luan na Caithréime. Ach rinne mé an-chuid urnaí ar son ár ngrúpa urnaí. Ar an lá sin, rinneamar urnaí go háirithe ar son na sagart.

21 Bealtaine 1991 – Dé Máirt

Ó 9.00 go 10.00 r.n. bhí mé ag an bhfiacloir. Thairg mé an phian ar son glóir níos mó Dé. Rinne mé urnaí go ciúin le linn na cóireála ar fad. Mar bhí a fhios agam go raibh Iníon

go mbeadh Iníon Bennebusch i gceannas ar sheirbhís an tSoiscéil an tráthnóna sin agus go mbeadh sí ag riar an Chomaoineach Naofa ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé d'Íosa cad a dhéanfadh Sé ina áit. Dúirt an Slánaitheoir: "Ná téigh ann." Rinne mé urnaí sa bhaile ar feadh thart ar uair an chloig agus fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta.

22 Bealtaine 1991 – Dé Céadaoin

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch i Mingolsheim. Thairg mé an tAifreann Naofa agus an Chomaoineach Naofa ar son na mná óige ón nGDR. Thug mé cártaí urnaí, boinn beannaithe agus íomhá bheannaithe dár mBean Uasal di. Tógadh í mar chomannach agus bhí ríméad uirthi leis na hearraí beannaithe. Is beag a smaoinigh mé ar an bhfíric gur phós m'fhear céile agus mé féin i searmanas Caitliceach in Waghäusel 26 bliain ó shin inniu, gan a bheith baiste agam roimhe sin. Toisc nach raibh ar mo chumas ach cúpla focal Gearmáinise a labhairt ag an am, níor thuig mé an sagart ar chor ar bith. Inniu, feicim é seo mar pheaca, ceann a ndearna mé aithrí air go minic.

23 Bealtaine 1991 – Déardaoin

Bhí mé sa chaibeal sa chlinic agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom dul go seirbhís an tSoiscéil a bhí ag Iníon Bennebusch. Dúirt an Slánaitheoir: "Ní hea." Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart do Calugiero agus Wendi as Kronau a bheith ina sagairt. Dúirt an Slánaitheoir "Sea" don bheirt acu.

San tráthnóna, chuaigh mé ar dtús go dtí an séipéal i Malsch. Ós rud é nach raibh Aifreann Naofa ar siúl ann, chuaigh mé go Mühlhausen agus d'fhreastail mé ar an ómós Muireach ann.

24 Bealtaine 1991 – Dé hAoine

Ós rud é nach raibh Aifreann Naofa in Rot, chuaigh mé go Malsch. Ach ní raibh ceann ann ach an oiread. Mar sin dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Más mian leat go mbeinn aontaithe leat, cabhraigh liom, le do thoil, Mühlhausen a bhaint amach in am, mar tá sé dhá nóiméad le seacht." Le cabhair Dé, d'éirigh liom Mühlhausen a bhaint amach díreach in am don Aifreann Naofa. Bhí sé ar nós míorúilt. Bhí sé an-álainn; fuair mé go leor grástal agus bhí mé in ann mé féin a aontú go domhain leis an Slánaitheoir. Gabhaim buíochas Leatsa, a Thiarna agus a Dhia.

25 Bealtaine 1991 — Satharn

Ar maidin, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Waghäusel ag 7.15 r.n. San iarnóin, tháinig Beate agus Marion Hambsch ó Wiesental agus thug siad cáca leo. Ina dhiaidh sin, tháinig an tUasal Dieter Erben freisin. Mhóidigh mé trí dheich mhéid den Róscróna leis ansin ar a rún.

26 Bealtaine 1991 — Domhnach

Ag 10.00 r.n., d'fhreastail mé ar Ard-Aifreann i Rot sa séipéal. Ar an lá seo, bhí tinneas cinn trom orm, mar sin luigh mé síos ó 1.30 i.n. go 3.00 i.n. Ansin tháinig Hedwig ó Rot. Mhúin an Tríofar againn an Rósach Brónach; mhúin m'fhear céile linn. Ó 3.00 i.n. amach, bhí an tinneas cinn imithe.

Thairg mé mo chuid fulaingthe ar son tiontú na bpeacaigh. San tráthnóna, chuaigh mé go dtí an deabhóid Mhuireach i Rot.

27 Bealtaine 1991 – Luan

Lá deacair a bhí ann. Mhothaigh mé an spiorad neamhghlan i roinnt othar. Sa chaibeal ag an obair, casadh bean Rómáinise orm a ghabh buíochas liom as na paidreacha.

San tráthnóna, chuaigh mé go Rot don Aifreann Naofa. Thosaigh ár ngrúpa urnaí ag 8.00 i.n. Bhí an-chuid daoine ann, go leor páistí ina measc. Rinneamar adhradh don Slánaitheoir, agus chuaigh go leor daoine chun na comhráite leis an Athair Dochart freisin. Bhí sé an-álainn agus fuair mé go leor grástal.

28 Bealtaine 1991 — Dé Máirt

Gabháil mhaith!

Tháinig bean Chaitliceach, thart ar 30 bliain d'aois, chugam mar othar agus mhothaigh mé go rí-soiléir go raibh sí faoi sheilbh.

Bhí an diabhal tar éis a srón agus a béal a shaobhadh go hiomlán. Bhí a srón lúbtha go hiomlán. Bhí sí lán de fhuath do Dhia agus an-chorr.

Ansin tháinig othar as an Rómáin isteach; bhí sí umhal dá fear céile mar a bheadh sclábhaí. Bhí sé 58 agus bhí sí 32. Thug mé pictiúr dár mBean Uasal di, roinnt bonn agus roinnt paidreacha. Bhí sé suimiúil mar ní labhair sí Gearmáinis ar bith, ach thuig sí an méid a dúirt mé léi faoi Dhia.

Ansin tháinig fear Giúdach, agus thug mé pictiúr den Bhean Mhaighdean dó freisin.

Ba bhean Pholannach an chéad othar eile, agus labhair mé léi faoi Dhia freisin. Sa séipéal, ghuigh mé ar son gach duine. Ó 3.00 i.n. go 3.30 i.n., ghuigh mise agus Veronika, comhghleacaí liom, an Rósach Brónach.

Agus mé ag guí i m'aonar sa séipéal, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir, rinne mé cumarsáid leis go spioradálta agus d'fhiafraigh mé de ar cheart dom taisteal chuig Poblacht Dhaonlathach na Gearmáine agus chuig an bPolainn freisin. Ba é an freagra a bhí ann: "Sábháil na hanamacha." Dúirt mé nach bhféadfainn na hanamacha a shábháil gan Íosa. Dúirt an Slánaitheoir: "Táim leat i gcónaí." D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir conas a d'fhéadfainn cabhrú leis na hothair, agus d'fhreagair sé: "Guigh ar a son." Lean mé ar aghaidh ag fiafraí ar cheart dom troscadh ar a son. D'fhreagair Íosa: "Más féidir leat." Ansin ghuigh mé ar son an othair Rómánaigh ar thóg mé X-ghath uirthi an mhaidin sin, ag beannú uisce coisricthe uirthi agus ag guí ar a son fad is a bhí mé á dhéanamh sin. D'urnaigh mé ar a son, nach mbeadh a fear céile in ann na bileoga urnaí a bhaint di, óir bhí a fear céile olc agus chuir sé cosc uirthi ar gach ní. Bhí sí caite agus tinn, ar nós sclábhaí, agus an diabhal á chéasadh. D'iarr mé ar an Mhaighdean Muire í a chosaint. D'iarr mé ar Íosa arís eile nach mbeadh a fear céile in ann na slisní urnaí a bhaint di, agus dúirt Íosa liom ansin: "An bhfuil chomh beag sin creidimh agat?" D'iarr mé láithreach ar Íosa tuilleadh creidimh a thabhairt dom.

Tar éis dom guí sa séipéal, bhí mé an-sásta; ní raibh tuirse orm fiú, cé nach raibh mé imithe a chodladh go dtí thart ar a haon a chlog ar maidin. Thug an Slánaitheoir grásta mór dom agus neart.

Tháinig dochtúir, an Dr Wenig, isteach sa seomra X-ghathaithe. Le linn comhrá liom, mhaígh sé an Slánaitheoir. D'fhiafraigh mé de Veronika cén chiall a bhí lena chuid focal. Dúirt sí gur mhallaigh sé Dia. Ag gáire, shiúil sé leis arís ansin. Díreach ina dhiaidh sin, chuala mé guth: "Ná caith do phéarlaí i gcomhair na muc".

I m'intinn, d'fhreagair mé láithreach: "A Shlánaitheora, ní raibh a fhios agam gur muc a bhí ann." Chuir mo chuid smaointe féin alltacht orm. Nuair a d'fhill an dochtúir leathuair an chloig ina dhiaidh sin, d'inis mé dó an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom agus an méid a tháinig chugam chomh tobann sin. Rinne sé deargadh agus dúirt sé nár dhúirt sé ach i magadh. D'fhreagair mé nár cheart dúinn magadh a dhéanamh faoi Dhia, agus go raibh orainn beirt dul chun aithrí.

Timpeall 4.15 i.n., d'fhág mé an clinic agus chuaigh mé chun m'fhear céile a thabhairt abhaile ón obair.

Thiomáin mé thar an stáisiún. Tar éis an chéad chomhla i dtreo Römerkreis, stad mé mar go raibh orm bealach a thabhairt do ghluaisteán eile. Agus mé i mo stad, bhuail gluaisteán dubh isteach i mo ghluaisteán. Bhí mo bhuamair brúite. Mhothaigh mé láithreach go raibh Sátan ianam an duine sin. **12**

Níor theastaigh uaidh na póilíní a bheith i gceist. Dúirt mé leis, "Níl tú imithe chun an chonfais le fada an lá." Dúirt sé nach n-imeodh sé chun an chonfais riamh. Dúirt mé leis go mbeadh an damáiste ar a laghad DM 500. Dúirt sé go dtabharfadh sé DM dom 200. Dúirt mé go raibh sin ceart go leor. D'oscail sé a sparán ach ní raibh aige ach DM 130 air. Ghlac mé leis an DM 130 agus dúirt mé leis, "Cuirfidh mé an chuid eile suas ar son do thiontála." Chuir sé ina aghaidh agus dúirt sé nach raibh Dia de dhíth air, go raibh ag éirí go maith leis. D'fhreagair sé, "Tá eagla ort, nach bhfuil!" Dúirt mé leis ansin go mbeadh eagla air san síoraíocht. D'fhreagair sé nuair a fhaigheann tú bás, nach mbíonn tada fágtha. Dúirt mé, "Tá, tá," agus thaispeáin mé an rósraí a bhí fós i mo lámh dó, ag rá go nguífinn ar a shon. Chuir sé ina aghaidh agus d'fhreagair sé go feargach nach raibh gá agam guí ar a shon. Thug mé m'fhear céile liom agus, go dtí gur shroicheadar an baile, ghuigh mé an Rósraí Brónach ar son an fhir seo. Ag 6.20 i.n., chuaigh mé go dtí an séipéal in Rot, ghuigh mé an Rósanna ansin agus thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son na n-othar ar thóg mé X-ghathanna uathu inniu. Díreach mar a bhí toradh maith ar an iascaireacht inniu, is amhlaidh a thug an diabhal troid chrua. Creidim go raibh an t-anam seo tábhachtach do Íosa mar gheall ar an timpiste, agus leanfaidh mé orm ag guí ar son an fhir seo.

29 Bealtaine 1991 — Dé Céadaoin

Ní dheachaigh mé go dtí an séipéal ná go dtí an Aifreann Naofa. Rinne mé urnaí sa séipéal beag agus bhí aiféala orm nár fhreastail mé ar an Aifreann Naofa.

30 Bealtaine 1991 — Déardaoin — Corp Chríost

Ghlac mé páirt sa phromsáid i Rot. Bhí sé iontach. Roimh an bpromsáid, thug an Duine Olc ionsaí orm. Tar éis na promsáide, fuair mé go leor grástal. Bhí an aimsir go hálainn, ní raibh scamall ar bith ar spéir, agus bhí sé indéanta guí go díograiseach le linn na promsáide. D'eagraigh an tAthair Vogt go hálainn é.

1 Meitheamh 1991 — Satharn

Ar maidin, chuaigh mé go dtí an séipéal in Waghäusel. Rinne an tAthair Reinhold an Aifreann Naofa, agus is garr ó tháinig sé go Waghäusel. Roimh an gCoisriceadh, d'fhéach an tAthair Reinhold go domhain isteach i mo shúile, agus d'fhéach mé ar ais air, mar gur ghuigh mé go dtabharfadh sé an Chomaoineach Naofa dom agus mé i mo ghlúine, agus mé i mo shuí sa chéad bheing, agus tugann sagairt áirithe an Chomaoineach Naofa Chun go bhfaigheadh na creidmhigh an tSlánaí agus iad ar a nglúine. Dúirt na daoine eile a bhí ag an tseirbhís maidine liom nár tháinig sé chuig an bpíob thosaigh ar laethanta roimhe sin. D'fhan mé ar mo ghlúine sa phíob agus tháinig an tAthair Reinhold agus thug sé an Chomaoineach Naofa domsa agus do na daoine eile a bhí ag paidir. Bhí iontas ar an gcuid eile.

2 Meitheamh 1991, Domhnach

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Róit agus ar na deabhóidí tráthnóna freisin, agus guíodh an Rosaire roimhe sin.

San tráthnóna, tar éis urnaí an 'Aingil', fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta. Ina dhiaidh sin, dúirt mé leis an Slánaitheoir: 'Ní bhfaighidh mé síocháin go deo mura dtagaim ar shoiléireacht maidir le ceist na Comaoineach a fháil sa lámh.' Mhóthaigh mé síocháin dhomhain agus mé aontaithe leis an Slánaitheoir. Go tobann, chuala mé gutha. 'An gcreidfídh tú mé má insím rud éigin duit?' Dúirt mé: 'A Shlánaitheora, má insíonn tú dom, creidfídh mé thú.' Dúirt sé: 'Coinnímh grásta ó na daoine a shíneann amach a lámha.' Ghabh mo anáil sa scornach ag an nóiméad sin. Smaoinigh mé láithreach ar na daoine inár bparóiste in Rot a bhíonn, cé go bhfaigheann siad an Chomaoineach Naofa ar a nglúine, fós á glacadh acu ina lámha. Dúirt an Slánaitheoir liom: "Cuirim sin ina coinne." Ina dhiaidh sin, ghuigh mé na Rúin Ghlórmhara den Rós agus Caipín na Trócaire Diaga.

3 Meitheamh 1991 – Luan

Sa chaibeal ag an obair, ghuigh mé an tAingeal. Ina dhiaidh sin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus mhóthaigh mé suaimhneas domhain. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: 'Ar cheart dom a rá leis an Athair

Nach gcuireann sibh grásta ar fionraí nuair a ghlactar Coirp Chríost sa lámh?' Chuala mé: 'Sea, a iníon, abair leo é; tá sé tábhachtach.'

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, 'Cad a tharlóidh má deir siad go gcloíonn siad leis an easpag?'

D'fhreagair an Slánaitheoir: 'Ansin fiafraigh díobh an gcloíonn siad le gach rud a deir an t-easpag.'

Ag 3.30 i.n., mhúin mé an Rósóire Brónach in éineacht le mo chomhghleacaí Veronika ar son na sagart agus ar son tiontú na bpeacaí.

Timpeall 2.00 i.n., d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir; fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta.

Chuir mé ceist ar an Slánaitheoir faoi eispéireas a bhí agam leis an Athair Dochart. Agus é ag tabhairt na beannachta, chonaic mé taobh thiar de fhiigiur den airde agus den déanamh céanna leis an Athair Dochart, a lámha sínte amach i mbeannacht, agus é ina sheasamh i solas geal. D'iarr mé é seo don dara huair, mar níor thuig mé i gceart é an chéad uair. Dúirt an Slánaitheoir liom: "Ba é an spiorad neamhghlan a bhí ann." Shíl mé gurbh é Íosa a bhí ann. Dúirt an Slánaitheoir liom: "Táim laistigh de chroíthe na sagart, ní lasmuigh díobh."

Bhí sé deacair dom é a thuiscint, mar is sagart carismatach é an tAthair Dochart. Ach cheap mé liom féin go mb'éigean dó an beannacht a thabhairt mar a fhorordaíonn an Eaglais.

Ina dhiaidh sin, tháinig othar isteach a bhí an-tinn tar éis instealladh.

Thóg mé uisce coisricthe, spréigh mé uirthi é agus mhaígh mé Achainí na Maighdine Muire léi láithreach. Mhothaigh sí níos fearr láithreach. Bhí an t-othar céanna tagtha chugainn cheana féin sa roinn X-ghathaithe an mhaidin sin. Bhí sé ráite agam léi go raibh gá aici dul chun na fíor-aithrí, mar go raibh sí ag déanamh blaspoide in aghaidh Dé.

Ag 7.00 i.n., d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa sa Rot. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Uasail Wermuth, a raibh timpiste aige agus a bhí go dona tinn.

Ag 8.00 i.n., thosaigh ár ngrúpa urnaí. Tháinig an tAthair Dochart freisin agus thug sé an tOíche Naofa, an Slánaitheoir, leis. Bhí am adhráin againn. Bhí sé beagáinín deacair orm, mar

bhí mo ghlúine ag cur pianta orm; bhí mé i mo ghlúine go leanúnach le thart ar dhá uair an chloig.

Ansin, ba mise an duine deireanach a chuaigh chun an chonfais leis an Athair Dochart. Ní raibh mé lánchinnte faoina ndúirt sé liom, ach bheartaigh mé an Slánaitheoir a fhiafraí de ina dhiaidh an raibh sé fíor.

4 Meitheamh 1991 — Dé Máirt

San iarnóin, tháinig othar as an Rómáin chun mé a fheiceáil, Monika Gorcea. Bhí roinnt X-ghathanna faighte aici cheana féin. Thug mé roinnt salainn choiscthe di. I ndáiríre, thug mé di é ionas go bhféadfadh sí é a scaipeadh agus í ag guí, mar d'inis sí dom go mbraithfeadh sí corraíneacht agus í ag guí. Ba é an tAthair Gebhard Heyder a choisric an salann seo, a d'aithris paidreacha leighis agus a rinne eiseachais air freisin. Dúirt sí liom go mbainíodh sí úsáid as an salann seo go minic. Chuir sí cúpla gráinne den salann coisricthe ar a teanga ar feadh cúpla lá agus cneasaíodh go tapa í ó thinneas ainsealach. Bhí iontas ar an Dr Maran ó Chlinic EBO cén fáth ar cneasaíodh chomh tapa sin í.

Dúirt Bean Gorcea liom nár leomh sí a insint don Dr Maran faoin salann coisricthe mar nach Caitliceach é ach Moslamach. Thug mé cúpla cárta urnaí eile di agus d'imigh sí. Is bean dhiaga í Monika Corcea agus oibríonn sí in ollscoil i gcathair Cluj-Napoca sa Rómáin mar léachtóir sa Ghearmáinis agus sa Bhéarla.

Tháinig sí go dtí an Ghearmáin de bharr a tinneas. Bhí sí sona agus beannacht á fhágáil aici liom. Dúirt sí liom freisin go ndéanfadh sí níos mó urnaí anois ná mar a rinne sí roimhe seo, agus ghabhamar buíochas le Dia as a cneasú.

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa ag Rot.

5 Meitheamh 1991 – Dé Céadaoin

Rinne mé urnaí sa chaibeal ag an obair. Thug an Slánaitheoir léargas níos mó dom ar an Chomaoine a ghlacadh sa lámh. Tá ról ag roinnt fachtóirí. Ba chóir dúinn an Chomaoineach a ghlacadh i gceart ar an teanga agus muinchillí ar lár. Ba chóir dúinn a fhiafraí dinn féin cén fáth a dtugtar 'An tSacraimint Uile-Naofa na hAltóra' air? Nó, cad is cuspóir le hordú na sagartachta, agus cé chomh mór is atá ár ngrá do Íosa? Cé chomh tábhachtach is atá ómós do Dhia, agus an ghlaine agus an umhlaíocht ina dhiaidh. Coinníonn Íosa a ghrásta siar ó na daoine sin a shíneann amach a lámha don Chomaoineach Naofa, ach fulaingíonn Sé agus é á dhéanamh sin toisc nach féidir leis a ghrásta a bhronnadh orthu.

Nuair a dúirt Íosa liom go bhfulaíngíonn Sé le linn an Chomaoine Phobail, mhothaigh mo chroí an-trom. Bhí mé ag smaoineamh ar conas a d'inseoinn sé seo do na sagairt. Creidim go gcaithfidh mé guí go mór ar son na hintinse seo.

San tráthnóna, bhí mé i gCapallán Naomh Roch in Mingolsheim. Miseanach as Köln, a atá ag déanamh obair mhiseanach i bParaguay, a cheiliúir an Aifreann Naofa agus a thug seanmóir. Le linn na seanmóireachta, labhair sé go han-tapa. Mhúin mé láithreach chun an Slánaitheora: "A Íosa ionúin, tabhair grá agus síocháin dó; tabhair dó an neart chun an méid is gá dúinn a fhoghlaim a sheanmóireacht. Le do thoil, lig dó seanmóireacht go han-mhall."

Láithreach, thosaigh sé ag seanmóireacht níos moille agus le grá mór. D'athraigh sé ar an toirt. Tar éis an Chomaoineach Naofa, bhí mé in ann mé féin a aontú go han-domhain leis an Slánaitheoir.

Inniu, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, 'An ndéanfar naomh díom?' Ba é an freagra: 'Déanfar, a iníon, beidh tú i do naomh.' Dúirt mé: 'Múnlaigh mé mar is mian leat, óir tá gach rud tugtha agam duit, nó inis dom cad ba cheart dom a dhéanamh.' Dúirt an Slánaitheoir: 'Scaip mo bhriathra.' Dúirt mé: "Sea, déanfaidh mé amhlaidh. Óir beidh tú liom i gcónaí." D'fhiafraigh mé de Íosa ar cheart dom an leabhar ó Rodalben agus an choinneal choiscthe ó Rodalben a thabhairt don mhiseanach. Dúirt an Slánaitheoir: "Sea." Tar éis an Aifrin Naofa, chuaigh mé chun an miseanach a fheiceáil sa tsacraist agus labhair mé leis ar feadh thart ar 20 nóiméad. Bhí an-áthas air.

Dúirt sé liom go raibh cuairt tugtha aige ar an Athair Johannes an lá céanna sin. D'fhoghlaim mé uaidh go raibh scríofa ag an Athair Johannes chuig go leor easpag mar go raibh airgead de dhíth air dá chuid leabhar. Dúirt mé leis an misinéir go raibh sé ráite ag Íosa liom nach raibh leabhair an Athar Johannes ceart. Ar deireadh, bheannaigh an misinéir dom agus phóg sé mo lámh. Tá súil agam go bhfeicfidh mé arís é.

6 Meitheamh 1991 — Déardaoin

Theastaigh uaim seanmóir eile a chloisteáil ó Athair Josef, an misinéir as Paragua. Mar sin inniu, chuaigh mé arís go dtí an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Seanmóir mhaith a bhí ann.

7 Meitheamh 1991 — Aoine na Croí Naofa

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an bhféadfadh Sé níos mó a insint dom faoi dhaoine a fhaigheann an Chomaoineach Naofa agus iad ina gcónaí i mórpheaca, mar go raibh sé ráite ag duine éigin liom nach féidir leis an Slánaitheoir fanacht i gcroíthe den sórt sin. Theastaigh uaim níos mó a fhoghlaim faoin méid seo ón Slánaitheoir. D'fhreagair Íosa: "Ní féidir leat dhá mháistir a sheirbheáil". San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Ina dhiaidh sin, thiomáin muid go Grombach, in aice le Sinsheim. Seo paróiste an Athar Dochart, a bhíodh ag reáchtáil oíche shíothlúcháin ina eaglais ar Aoineanna na Croí Naofa.

Agus mé ag fanacht le dul chun na fíorasc, mhóidigh mé na Rúin Lúcháireacha den Rósach. Le linn na huiríll, bheannaigh Bean an Tiarna mé le cumhracht na rósanna. Cúpla nóiméad ina dhiaidh sin, bhrath Bean Rita Knoch, bean as mo ghrúpa urnaí, an cumhracht seo freisin. Timpeall dhá mhéadar uainn bhí grotto Lourdes le dealbh de Bhean an Tiarna.

8 Meitheamh 1991 – Satharn

Bhí fonn léirithe ag an Athair Josef as Paragua bualadh liom. Bhí sé fós in Mingolsheim ag an am, ag fáil cóir leighis. D'aontaíomar go dtiocfadh sé ar cuairt chugam Dé Sathairn ag 8.00 i.n. Labhraíomar ar feadh thart ar dhá uair an chloig. Mhothaíomar beirt go raibh go leor grástal faighte againn. Ba le treoir Dé a casadh muid ar a chéile. Thug mé Bíobla uaidh don Athair Gebhard Heyder, a raibh sé ag iarraidh.

9 Meitheamh 1991 – Domhnach

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Ina dhiaidh sin, thiomáin mé go Mingolsheim go dtí Séipéal Naomh Roch, áit ar bhuail mé leis an Athair Josef arís. Le linn na Comaoine Naofa, dúirt Íosa liom dul chuige agus a rá leis gur chóir dó labhairt leis an nEaspag Platon. Gheall an tAthair Josef dom go gcuirfeadh sé glaoch air. Ansin thug an tAthair Josef íomhá den Mhaighdean Bheannaithe Muire agus den Leanbh Íosa dom.

10 Meitheamh 1991 — Luan

Timpeall 7.00 i.n., thug mise agus m'fhear céile aghaidh ar an saoire. Tar éis dúinn tiomáint thart ar 20 km, bhí m'fhear céile chomh tinn sin nach raibh sé in ann an teach soghluaiste a thiomáint a thuilleadh. Ghlac mé an rós i mo lámh agus ansin thiomáin mé féin. Thit sé ina chodladh ansin. Faoin am ar thosaigh mé an dara rós, bhí sé ag mothú go maith arís. Chodail muid sa teach soghluaiste, ach ní raibh oíche shuaimhneach againn. Bhí imní ar m'fhear céile, ní raibh sé in ann codladh go maith agus labhair sé fiú ina chodladh. Bhí an Tíolach ag iarraidh cosc a chur orainn cuairt a thabhairt ar an Athair Gebhard Heyder.

11 Meitheamh 1991 — Dé Máirt

Timpeall 10.00 r.n. shroicheamar Teach an Athar Gebhard Heyder, gan coinne a bheith déanta againn roimh ré. Bhí sé tábhachtach go mbeinn ann. Thug sé roinnt leabhar maith dom le dáileadh agus d'iarr sé orm guí ar son a chúise. Bhí sé ag iarraidh leabhar a fhoilsiú faoi Rodalben, ach ní raibh sé in ann é sin a dhéanamh toisc go raibh deirfiúracha Anneliese Wafzik ina choinne.

San iarnóin, thugamar cuairt ar Mettenbuch, áit oilithreachta atá tiomnaithe do Mhuire na Páise. Bhí sé an-álainn ann. Ba í seo an tríú cuairt a thug mé ar Mettenbuch, agus casadh Annemarie orm ann, an té a thugann aire don láthair oilithreachta. Faoi thart ar 5.30 i.n., bhíomar ar ais san Ostair cheana féin. Tugaim buíochas do Dhia, mar bhíomar in ann guí go mór ar an mbealach. Mhothaíomar go raibh go leor grást a ag teacht ó Mhettenbuch.

12 Meitheamh 1991 — Dé Céadaoin

Shroicheamar Sintawa, baile sa tSeicilóvaic. Ann, thug mé cuairt ar theaghlach Markuskova, ar bhuail mé leo ag séipéal Turzovka i 1985. Tháinig Muire chun solais i Turzovka i 1958.

13 Meitheamh 1991 — Déardaoin

Inniu thug mé caint i Slóvaigis faoin tiontú a rinne mé chun na Creidimh Chaitlicigh i Medjugorje.

14 Meitheamh 1991 — Dé hAoine

Ar maidin, thug mé cuairt ar an Athair Daniel in Sintawa. Thug mé roinnt leabhar leis an Athair Gebhard Heyder dó. Labhraíomar ar feadh thart ar uair an chloig. D'inis mé dó faoin tiontú a tháinig orm chun an chreidimh Chaitlicigh agus faoin gcaoi a maireann mé mo shaol sa chreideamh anois.

San tráthnóna, shroicheamar Litmanova, áit a bhfuil Muire ag teacht i láthair beirte leanaí faoi láthair. Nuair a shroich mé ann, chuaigh mé díreach go dtí an séipéal agus casadh na leanaí orm láithreach. Tar éis an Aifrin Naofa, chuamar chun bualadh leis an Athair Jan, inar fhan m'fhear céile agus mé féin thar oíche. Thuig mé ón gcéad lá riamh go bhfuil na físeanna fíor agus nach bhfuil na leanaí ag insint bréige. Tá grá mór ag teacht ó na páistí agus ón sagart, agus is féidir leat a mhothú go bhfuil an Spiorad Naomh á dtreorú.

Le linn na hoíche, céasadh mé; bhí an diabhal ag iarraidh mé a chosc ó chreidiúint sna feiseanna seo. Bhrionnaigh mé ar dhuine de na cailíní físih. Chonaic mé í ina seasamh os mo chomhair le fiacra móra, agus bhí eagla orm roimpi.

Ach tá aithne agam ar bhealaí an diabhal agus ar a chleasacht. Bhí sé ag iarraidh mé a mhealladh chun fuath a chothú do na físithe. Ach níor éirigh leis.

15 Meitheamh 1991 — Satharn

Mhothaigh mé ar mo shuaimhneas leis an Athair Jan. Bhí sé amhail is dá mbeadh aithne againn air le céad bliain. Is annamh a fhaightear an leithéid de anam chineálta. Fíor-bhronntanas ó Dhia.

Maidin an lae, bhíomar go léir tar éis an Rósán a ghuí le chéile i Laidin.

Ag 11.00 r.n., bhí coimisiún ón easpag le teacht chun na heachtraí a fhiosrú. Fad is a bhí deirfiúr an Athar Jan ag ullmhú an lóin, ghuigh mé an Rósán den Spiorad Naomh ar son an choimisiúin, a bhí cheana féin sa seomra in aice láimhe.

Mhaígh mé ansin an Róscraíste Brónach, Liotúin na Maighdine Beannaithe Muire, Liotúin Íosa, agus cúig Athair Sgríofa in ómós don Fhuil Phríseach.

Bhí sé a haon a chlog tráthnóna cheana féin agus bhí na páistí fós leis an gcoimisiún. Bhí beirt shagart tagtha go Litmanova i bhfad roimh na himscrúdaitheoirí eile. Labhair mé leo ar feadh beagnach uair an chloig faoi mo chlaochlú agus mo shaol. D'inis mé dóibh freisin faoi léirithe Mhuire a raibh an phribhléid agam a fheiceáil i Medjugorje. Bhí deora sna súile ag duine den bheirt shagart. Bhí síciatraí i láthair ag an gcoimisiún freisin. Labhair mé leis an tráthnóna sin. Bhí sé an-chineálta agus bhí eolas maith aige ar an mBíobla freisin. Níos déanaí, bhuaill mé leis an mbeirt leanaí físithe, Katharina agus Iveta, ar mhúin mé an tAthair Ár nDia, an Averse a Mhuire agus an Glóir a Mhuire dóibh. D'fhoghlaim an bheirt acu na paidreacha Laidine de ghlanmheabhair go han-tapa.

16 Meitheamh 1991 – Domhnach

Chócaráil mé don Athair Jan Zavacky inniu. D'fhreastail muid ar an Aifreann Naofa ag 7.30 r.n. Thug an tAthair Jan seanmóir an-álainn. San iarnóin, chuamar go dtí láthair na feice, ar a dtugtar Maidan. Bhí cúpla míle oilithreach ann, agus threoraigh na leanaí físigh sinn agus an Rósanna á ghuí againn. San tráthnóna, thaispeáin bean as Bratislava scannán dúinn faoi na feice i Litmanova. Ina dhiaidh sin, chuamar ar cuairt ar mháthair an Athar Jan, a bhí ina cónaí tuairim is 40 km ar shiúl.

17 Meitheamh 1991 – Luan

In éineacht le hAthair Jan, chuamar ar thuras go dtí na Tatras Uachtaracha, sliabhraon.

Tar éis an Aifrinn Naofa sa tráthnóna, tháinig a lán daoine le chéile i dteach an Athar Jan, agus d'inis mé dóibh conas a tháinig mé chun na creidimh. Thug an Spiorad Naomh solas dom le linn mo chainte, agus chuir an tAthair Jan cuid mhór di isteach ina sheanmóir an lá dár gcionn.

Bheannaigh Dia tráthnóna álainn, lúcháireach dúinn.

18 Meitheamh 1991 – Dé Máirt

San tráthnóna, d'fhreastalaíomar ar an Aifreann Naofa i Litmanova ag 7.00 i.n. Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom rud éigin a rá leis an Athair Jan.

D'fhreagair Íosa i Slóvaigis: "Povedz mu, že ho ľúbim." Ciallaíonn sé sin i mBéarla: "Abair leis go bhfuil grá agam dó." Dúirt mé seo leis an Athair Jan tar éis an Aifrinn Naofa. Rinne an tAthair Jan meangadh gáire. San iarnóin, thart ar 4.00 i.n., bhí mé i gCracáiv, ag an mainistir ina raibh an tSiúr Faustina ina cónaí. Tá an pictiúr 'A Íosa, creidim ionat', atá ar crochadh ann, chomh hálainn agus chomh beoga sin gur chaoin mé ar feadh leathuair an chloig agus gur ghuigh mé os a chomhair. Timpeall 4.45 i.n., casadh an tSiúr Maria Ruth as an nGearmáin orm. Dúirt sí liom gurbh í a phéinteáil an íomhá atá ar crochadh sa séipéal i Mettenbuch. Thug sí Séadóig na Trócaire Dhiaga dom. Chuir mé aithne níos fearr ar an tSiúr Maria Ruth; tá uiríse bhréige aici. Chuir sí isteach orm cúpla uair agus mé ag guí go ciúin.

19 Meitheamh 1991 — Dé Céadaoin

Inniu, bhíomar in Auschwitz. Ar an lá céanna, thaistealaíomar go Częstochowa freisin, go Banríon na Polainne.

20 Meitheamh 1991 — Déardaoin

San tráthnóna d'fhreastalaíomar ar an Aifreann ag an HI, tar éis do chóir na dtrombónna seinm an tráthnóna sin thart ar 3.30 i.n. agus tar éis an chuirín os comhair íomhá na Maighdine Duibhe in Częstochowa a tharraingt siar. Thart ar 10.30 i.n., agus muid amuigh ag siúl, casadh bean aosta as Varsó orainn nach raibh áit fhanachta aici agus gan pingin aici. Íocamar as di fanacht thar oíche in óstán na bpéacach agus ansin leanamar ár mbealach.

21 Meitheamh 1991 — Dé hAoine

San tráthnóna, shroicheadar Turzovka sa tSeicslóvaic. Chuaigh muid díreach go dtí an séipéal. Tar éis an Aifrinn Naofa, thug an fí sí Latus Matus áit dúinn fanacht don oíche i gcúirt comharsan.

22 Meitheamh 1991 — Satharn

D'fhreastalaíomar ar Aifreann na maidine in Visia, buíon de chuid Turzovka. As sin, téann an cosán suas an cnoc go dtí láthair na feiseoige. Bhí Aifreann Naofa ceiliúrtha ag sagart óg darbh ainm Balaž. Bhí sé tar éis seanmóir an-álainn a thabhairt. Tionóladh an Aifreann amuigh faoin aer toisc go raibh an oiread sin daoine i láthair nach raibh aon spás fágtha dóibh sa séipéal. Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cá háit in Turzovka ar cheart séipéal a thógáil. Ba mar gheall air seo a dúirt páistí Litmanova gur mian le Muire é seo. D'fhreagair an Slánaitheoir dom: "Tu".

Labhair an Slánaitheoir i Slóvaigis arís; is é is brí leis an ráiteas ná 'Déan é'.

Díreach ina dhiaidh sin, d'inis mé seo don sagart, an tAthair Michael Balaž. Dúirt sé liom go raibh dhá eaglais tógtha cheana féin, ach ar an áit mhícheart, faraor.

San iarnóin, ag láthair na dtaispeántas, labhair mé le slua mór faoi m'iompu agus faoi Litmanova.

Tuairim is uair go leith ina dhiaidh sin, iarradh orm labhairt leis na daoine ó thrí chóiste faoi mo chlaochlú agus faoi Litmanova. Bhí cloiste cheana ag duine acu mé ag labhairt thuas ar an sliabh.

An tráthnóna céanna sin, shroicheadar ar ais Litmanova, i dteach an Athar Jan.

23 Meitheamh 1991 — Domhnach

D'fhreastalaíomar ar Aifreann na maidine i Litmanova. San iarnóin, chuamar go Cnoc na hAontaithe agus rinneamar urnaí.

24 Meitheamh 1991 — Luan – Lá Naomh Eoin

Ar maidin, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa. San iarnóin, labhair mé ar Chnoc na hAontaithe os comhair na gcéadta duine. In éineacht le hAthair Jan, m'fhear céile agus triúr ban eile, chuamar ar phicnic faoin tuath agus bhí beárbaiciú againn.

Ina dhiaidh sin, thugamar cuairt ar chaipleach ar cheannaíomar cáis chaorach uaidh. San tráthnóna, tháinig go leor daoine arís agus labhair mé faoin tiontú a tháinig orm agus faoi mo shaol creidimh faoi láthair. Inniu freisin, comhlíonadh go díreach 10 mbliana ó tháinig Muire in áit i Medjugorje, san Iúgslaváit.

25 Meitheamh 1991 — Dé Máirt

Nuair a bhíomar ar ais i Sintawa, thugamar cuairt ar an séipéal. San tráthnóna, thug mé caint, agus bhí an-chuid daoine i láthair arís.

26 Meitheamh 1991 — Dé Céadaoin

Thugamar cuairt ar an Athair Daniel in Sintawa, thugamar bia dó agus thugamar airgead dó. Go luath ar maidin, ceiliúradh an Aifreann Naofa lasmuigh den séipéal, toisc go raibh an séipéal á athchóiriú. Díreach i ndiaidh an Aifrinn, tugadh cuireadh dom go teach Jozco; bhí sé le céad Aifreann a cheiliúradh mar shagart go gairid ina dhiaidh sin. Labhair mé agus rinne mé urnaí leis ar feadh thart ar dhá uair an chloig.

San iarnóin, thionlaic sé inár dteannta ar chuairt ar chaibeal. Ghuigh muid ann arís. San tráthnóna, bhí daoine bailithe le chéile arís agus labhair mé arís faoi mo chreideamh.

27 Meitheamh 1991 — Déardaoin

An Ostair

28 Meitheamh 1991 — Dé hAoine

San tráthnóna, shroicheadar an baile arís i Rot.

30 Meitheamh 1991 — Domhnach

D'fhreastalaíomar ar Aifreann HI i Rot. Thug mé cuireadh do shagart Polannach, an tAthair Stanislav, teacht linn go Rodalben.

1 Iúil 1991 – Luan

Inniu in Rodalben, rinneadh ómós don Fhuil Ró-Naofa agus Luachmhar.

Ar maidin, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Timpeall 12.30 i.n., tháinig an tAthair Dochart don lón. Tháinig an tAthair Josef ón bParaguaí freisin agus chuir sé isteach linn don bhéile. Ba mhór an t-iontas dom gur thaisteal beirt shagart agus 20 duine eile linn go Rodalben.

5 Iúil 1991 — Aoine Chroí Naofa

D'fhreastail mé ar Oíche na hAithrí i nGrombach agus chuaigh mé chun na fíor-aithrí ann. Ag an deireadh, bhí brón mór orm. Bhí ceathrar sagart i láthair, agus mar sin féin, chuaigh an tAthair Dochart go dtí an cúl agus d'fhorghain sé an Naofa

Chuir sé an Chomaoineach ar na daoine agus iad ina seasamh, cé nach raibh ach tuairim is ochtar nó deichniúr ag an gcúl. Mhothaigh mé gur slap sa tualann a bhí ansin. Agus mé ag fáil na Comaoine Naofa, chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár. Ach smaoinigh mé ar na daoine nach féidir leo dul ar a nglúine ar an urlár gan tacaíocht nó cabhair. D'fhiafraigh mé deam féin cén fáth a raibh binsí comaoine ann. Ní ar na daoine atá an locht; ní raibh foighne ag an sagart agus ní raibh uaidh ach an scéal a bhrostú. Tar éis an Chomaoine Naofa, d'fhiafraigh mé de Íosa an raibh sé sin ceart.

D'fhreagair Íosa go sách géar: **"Ní raibh sé ceart."**

8 Iúil 1991 – An Luan

San iarnóin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin litir a scríobh deirfiúracha Anneliese Wafzig (an triúr acu) chugam. Sa litir, chuir an triúr deirfiúr i gcoinne an leabhar faoi Rodalben a fhoilsiú. An chúis a thug siad ná gur éirigh Anneliese Wafzig andúilithe ar mhorfín sa deireadh. Dúirt Íosa liom éisteacht leis an méid a déarfadh an tAthair Gebhard liom. Mar sin, caithfidh mé dul ar ais go Regensburg chun an tAthair Gebhard a fheiceáil.

9 Iúil 1991 — Dé Máirt

D'éirigh mé in adharca i gcapall na hoibre. D'fhiafraigh mé de Íosa an dtógfadh sé seomra urnaí dá mbeadh sé i mo chás. Dúirt Íosa: "Sea".

Dúirt mé le hÍosa nach raibh aon airgead agam. Dúirt Íosa liom: "Guigh ar son an rúin seo." Fuair mé go leor grástal agus ghabh mé buíochas le hÍosa astu.

Maidin inniu, thit mo chomhghleacaí Veronika i laige. Tá sí faoi láthair i rannóg Timpistí agus Éigeandála na néareolaíochta.

10 Iúil 1991 — Dé Céadaoin

Bhí mé sa séipéal ag guí, ach ní dhearna mé freastal ar an Aifreann Naofa inniu.

11 Iúil 1991 — Déardaoin

Chuaigh mé go dtí an Aifreann Naofa i Rot. Ag 4.30 i.n. chuaigh mé go Mainistir Stift-Neuburg chun dul chun na hAithrí. Chuala sagart aosta m'Aithrí. Ní raibh mé sásta.

Labhair sé go dona an-chuid faoi dhaoine a fhaigheann an Chomaoine ar an teanga.

Mheas sé go raibh sé mí-ealaíonta agus dúirt sé freisin go mbíonn anáil olc ar dhaoine áirithe. Dúirt mé leis gur nigh Íosa cosa na ndiscípil, agus d'fhreagair sé go nighfidís a gcosa féin freisin. Ina dhiaidh sin, dúirt mé nár chuir sé déistin ar Íosa cosa na ndiscípil a ní, ach bheartaigh mé gan dul chuig an sagart sin arís.

Ag 11.00 i.n., tháinig Bernd ó Ladenburg lena bhean chéile. Thug sé cúig leabhar le Maria Agreda liom le léamh.

13 Iúil 1991 — Satharn

Thiomáin m'fhear céile agus mé féin go Regensburg chun bualadh leis an Athair Gebhard Heyder.

14 Iúil 1991 — Domhnach

Ag 10.00 r.n. d'fhreastail muid ar an Aifreann Naofa ag mainistir na gCarmailtí. Ó 11.30 r.n. go 5.00 i.n. chaith mé an tráthnóna leis an Athair Gebhard. Dar liomsa, is Íosa beo é an sagart seo. Ní féidir ach rudaí maithe a fhoghlaim uaidh. Tugaim buíochas do Dhia go raibh mé in ann am a chaitheamh leis. Ag an deireadh, bheannaigh sé muid, bheannaigh sé ár dteach soghluaiste agus na hearraí a thugamar linn le beannú: salann, uisce, rósanna, pictiúir, srl.

D'fhearann sé na hearraí go hálainn, i Laidin, ag úsáid an tseanfhoirmle beannaithe agus an díthreabha. Ar an turas abhaile, rinneamar an-chuid urnaí.

15 Iúil 1991, Luan

Chuaigh mé go dtí an séipéal in Malsch le Fridolin. Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin leabhar faoi Rodalben agus an Fhuil Phrasach. D'fhreagair Íosa: "Sea, a iníon, tá an leabhar le scríobh." Bhí an cheist seo fós go mór ar m'intinn, mar bhí litir faighte ag an Athair Gebhard freisin ó na trí deirfiúr de chuid Anneliese Wafzig. D'inis mé gach rud do Fridolin láithreach bonn freisin, mar is as Rodalben é, tar éis an tsaoil.

San tráthnóna, bhí an Slánaitheoir linn arís sa ghrúpa urnaí. Tháinig a lán daoine ag guí. Ghlac an tAthair Dochart le hadaimh. Rinneamar adhradh don Slánaitheoir.

Bhí sé an-álainn. Gabhaim buíochas le Dia as an ngrásta mór seo. Chuaigh mé a chodladh ag 3.00 r.n.

16 Iúil 1991 – Dé Máirt

Mhothaigh mé na beannachtaí iomadúla a bhí bronnta orm, mar go raibh mé lán le fuinneamh agus sona, cé gur chuaigh mé a chodladh chomh déanach sin. Ós rud é go raibh mo chomhghleacaí Veronika fós ar an gcúisleacht, b'éigean dom na X-ghathanna go léir a dhéanamh i m'aonar.

17 Iúil 1991 – Dé Céadaoin

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch i Mingolsheim. Chuaigh mé chun aithrí ann freisin.

18 Iúil 1991 — Déardaoin

Chuir Fridolin glaoch orm agus d'iarr sé orm fiafraí den Slánaitheoir, anois agus cogadh ar siúl sa tSeirbia-Mhóir, ar cheart dóibh dul go Medjugorje agus an mbeadh Claude as Lucsamburg ag teacht leo. An tráthnóna sin sa séipéal, d'fhiafraigh mé de Íosa faoi seo. Dúirt Íosa liom: "Ba cheart dóibh dul. Ní bheidh Claude as L. ag teacht."

19 Iúil 1991 – Dé hAoine

Chuir Fridolin glaoch orm arís agus bhí fonn air a fháil amach cad a bhí ráite ag an Slánaitheoir. D'inis mé dó.

20 Iúil 1991 – Satharn

Thiomáin muid go Heidelberg chun post a fháil do mo neacht, a bhí ar cuairt chugainn ag an am. Fuair sí post mar chúntóir cistine.

21 Iúil 1991 – Domhnach

D'fhreastail mé ar Aifreann HI in Rot agus, ag 1.00 i.n., ar ghuí an Rósaire sa séipéal agus ar na deabhóidí. San iarnóin, chuaigh m'fhear céile agus mé féin amach ar thuras; thógamar turas báid ar an Neckar agus chuamar ag siúl. Bhí sé go hálainn. Bhain m'fhear céile sult as freisin.

22 Iúil 1991 – Luan

Bhí mé sa séipéal in Rot. Thug an tAthair Vogt seanmóir faoi Mhuire Mhagdala. Nuair a labhair sé faoi Mhuire Mhagdala a bheith ina striapach, chuir sé an-iontas orm agus mhothaigh mé pian i mo chroí. Thairg mé an phian seo láithreach ar son tiontú na bpeacaigh. Bhuail an ráiteas seo go hard mé, mar mhothaigh mé nach raibh sé fíor.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "Céard a bhí i Muire Macdálam?"
D'fhreagair Íosa: "Peacaí a bhí inti." D'fhiafraigh mé ansin den Slánaitheoir cén fáth ar dhúirt an tAthair Vogt é sin.

D'fhreagair Íosa: "Mar is fearr leis é ar an mbealach sin."

Ag 8.00 i.n., bhí cruinniú eile de ghrúpa urnaí ann. D'úmhaigh mé go mór ar son an Athair Vogt. Mhair cruinniú an ghrúpa urnaí inniu beagán níos faide; bhí sé an-deas.

23 Iúil 1991 – Dé Máirt

Timpeall 6.00 i.n., chuir Fridolin glaoch gutháin chun a rá nach mbeadh Claude ag teacht go Medjugorje linn. Mhínigh Fridolin go raibh eagla ar Claude taisteal go dtí an tIúgslaváit mar gheall ar an gcogadh. Le linn ár gcomhrá, thuig mé go raibh eagla ar Fridolin freisin. Bhí sé féin ag leisceacht fiú faoi dhul go Medjugorje. Dúirt mé leis: "A bheagchreidmheach, conas is féidir leat a bheith eagla ort nuair a dúirt Íosa leat imeacht?"

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom labhairt le hAthair Vogt faoi Chomaoineach a ghlacadh sa lámh agus faoi Mhuire Magdala. Dúirt an Slánaitheoir liom: "Sea, Dé Sathairn."

24 Iúil 1991 – Dé Céadaoin

Agus roinnt Rósaireacha guite agam an lá sin cheana féin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir sa chaibeal ag m'ionad oibre. D'fhiafraigh mé de an n-athródh Athair Vogt a dhearcadh dá labhróinn leis Dé Sathairn faoi Chomaoine a fháil sa lámh. Dúirt Íosa nach n-athródh sé. Dúirt mé le hÍosa nach mbeadh gá ar bith agam labhairt leis sa chás sin. Ach d'fhreagair Íosa: "Sea, tá. Déan mar a deir sé leat."

Smaoinigh mé nach mbeadh sé éasca an rud a deir an tAthair Vogt a dhéanamh nuair nach ndéanann an tAthair Vogt an rud a deir Íosa.

Ach dúirt mé le hÍosa: "Déanfaidh mé é."

Níos déanaí, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart do mo mhac a bheith ina shagart nó ar cheart dó pósadh. D'fhreagair Íosa: "Sea, ba cheart dó a bheith ina shagart."

Ní raibh sé sin éasca domsa, mar bhí a fhios agam nach raibh fonn ar mo mhac a bheith ina shagart.

Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom a insint dó, agus d'fhreagair Íosa: "Ní hea, cuirfidh mise an t-eolas air; tuigfidh sé é dó féin."

Anois tá a fhios agam go gcaithfidh mé gu leor urnaí a dhéanamh ar son mo mhic. A Thiarna agus a Dhia, buíochas leat go bhfuil a fhios agam go mbeidh mo mhac ina shagart.

A Thiarna, go ndéantar do thoil.

Sea, a Thiarna, is é mo mhac aonair é agus mar sin féin ní liomsa é, óir is leatsa an bheirt againn.

25 Iúil 1991 — Déardaoin

Bhí mé sa séipéal in Rot don Aifreann Naofa. Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé d'Íosa cén uair ar cheart dom dul chun bualadh leis an Athair Vogt. Dúirt sé: 'An Satharn'.

26 Iúil 1991 — Dé hAoine

Tar éis an Aifrinn Naofa i Rot, d'fhiafraigh mé de Athair Vogt an bhféadfainn labhairt leis Dé Sathairn. D'aontaigh sé, agus shocraíomar coinne do Dé Sathairn ag 4.00 i.n.

27 Iúil 1991 — Dé Sathairn

Ag 7.15 r.n., d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa le mo neacht i Waghäusel. Le linn na Coisrice, chonaic mé an sagart agus an séipéal clúdaithe le dorchadas, cé nach raibh sé lán-dorcha. Agus an Chomaoineach Naofa á fáil agam, dúirt mé le hÍosa: "Tá tú liom".

Bhí gach duine ina seasamh agus an tOíche Naofa á fáil acu. Chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár. Bhí leisce ar an sagart an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom. Chrith sé, amhail is go raibh Satan ag tarraingt a lámha siar. Tar éis an Aifrinn, ghuigh mé ar mo ghlúine os comhair an teampaill ar son an tsagairt seo. Ansin d'fhiafraigh mé de dhuine éigin cén t-ainm a bhí ar an sagart agus fuair mé amach gurbh é an tAthair Florin a bhí ann.

Bhí roinnt ban ó mo ghrúpa urnaí a raibh aithne agam orthu ann, agus d'iarr mé orthu guí ar son mo rún agus dúirt mé leo go raibh coinne agam leis an Athair Vogt an lá sin.

D'iarr mé freisin ar Iníon Vetter agus ar mo neacht guí ar son mo rún idir 4.00 i.n. agus 5.00 i.n.

Nuair a shroich mé Teach an Athar Vogt ag 4.00 i.n., chuir sé fáilte chroíúil romham agus labhraíomar ar feadh thart ar 50 nóiméad. Labhraíomar faoi Chomaoín a fháil ar an teanga agus sa lámh, agus faoi Mhuire Macdala. Dúirt mé leis nach striapach a bhí i Muire Macdala, ach peacaí.

Ó 5.45 i.n. go 10.30 i.n., tháinig Nicol agus Adriana, beirt bhan as an tSlóvaic, ar cuairt chugam.

Labhair mé faoi Dhia agus faoi mo chlaohlú. Ina dhiaidh sin, léamar teachtaireachtaí Mhuire in Litmanowa (an tSeicslóivéir). Mhúin mé dóibh conas an Rósanna a ghuí.

Ina dhiaidh sin, tháinig beirt bhan ón Iugoslavia a bhfuil cónaí orthu sa Ghearmáin anall freisin.

28 Iúil 1991 — Domhnach

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Mhúin mé an Rosaire do mo neacht, Jaquína. Ina dhiaidh sin, ghluigh muid dhá Rósaire eile agus muid ag siúl sa choill.

29 Iúil 1991 — Luan

Grúpa urnaí ag 8.00 i.n. Bhí an tAthair Dochart tagtha freisin.

12 Lúnasa 1991 — Luan

Le cúpla lá anuas, táim ag guí beagnach go laethúil go gcuirfeadh Muire go leor daoine chun teacht isteach sa ghrúpa urnaí anocht. Níor chuir Muire an Mháthair díomá orm, mar níor chuir sí riamh. A mhalairt ar fad, sa séipéal ag Malschenberg, áit ar cheiliúir an tAthair Dochart an Aifreann Naofa, freisin ag 8.00 i.n., is fíorbheagán daoine a bhí i láthair. B'fhearr dá mbeadh am eile roghnaithe ag an Athair Dochart dó.

Ar an lá sin, sa ghrúpa urnaí, léamar na teachtaireachtaí ó Mhuire a thug sí i Litmanowa.

19 Lúnasa 1991 — An Luan

Inné, chuir an tAthair Dochart glaoch orm agus d'fhiafraigh sé an bhféadfadh sé teacht inniu. Dhá lá roimhe sin, thug an tAthair Buran as Mannheim cuairt orm. Chuir sé beannachtaí ón Athair Johannes ar aghaidh chugam. Thuig mé nach raibh an tAthair Buran macánta agus d'éirigh mé amhrasach. Bhí go leor rudaí faoi nár thaitin liom; mar shampla, is fearr leis an gComaoineach a fháil ina lámh, ionas nach féidir a aithint gur sagart é; ní chaitheann sé cros, ná éadaí sagairt, ná comhartha ar bith eile ar a oifig. Bhuaill sé liom amhail is dá mbeadh sé seolta ag an Athair Johannes mar bhrathadóir. Mhothaigh mé freisin go raibh sé uaillmhianach. Dúirt sé: "Níl a leithéid de chumhacht ag aon duine agus é ina shagart le linn an Chomaoineach Naofa." D'fhreagair mé, "Sea, tá an ceart agat, ach níl a leithéid de dhualgas ar dhuine ar bith agus é ina shagart." Níor thaitin sé leis gur dhúirt mé sin.

An tráthnóna Dé Luain sin, le linn an ghrúpa urnaí, dúirt an tAthair Dochart go raibh sé chomh humhal céanna an Chomaoine a fháil sa lámh agus a fháil ar an teanga. Dar liomsa, bhraith mé amhail is gur bualadh sa aghaidh mé, agus ghortaigh sé go mór mé.

20 Lúnasa 1991 – Dé Máirt

D'fhan Ingrid Bauer linn ar feadh aon lae déag. Inniu, thiomáin m'fhear céile ar ais go Pirmansens í. D'fhan sí anseo saor in aisce agus bhí sí ag iarraidh a creideamh a neartú.

21 Lúnasa 1991 — Dé Céadaoin

Bhí mé faoi chrá ag trialacha. Rinne an Sátan iarracht a chogarnú liom nach é Íosa a bhí ag labhairt liom, ach an diabhal. Cé go raibh mé imithe go dtí an chomaoín ar an 14 Lúnasa agus an 19 Lúnasa, lean na cathuithe orthu ag teacht ar ais.

Tar éis mo Chéad Chomaoineach Naofa, d'iarr mé ar Íosa: "Iarraim treoir ort. Má labhraíonn an Sátan liom, inis dom, le do thoil. Beidh mé níos cúramacha."

Is ar éigean a bhí mé críochnaithe ag labhairt nuair a dúirt Íosa liom: "Labhair mé leat." D'fhiafraigh mé de seo freisin toisc gur cheap an tAthair Vogt gur mhíthuig mé Íosa cúpla seachtain roimhe sin. Gabhaim buíochas le Dia gur fhuair mé an deimhniú seo gurb é Íosa a labhraíonn liom agus ní an diabhal.

23 Lúnasa 1991 – Dé hAoine

Tar éis na hAifrin Naofa, thug mise agus m'fhear céile aghaidh ar an mbóthar. Bhí fonn orainn dul go Chevreumont sa Bheilg.

24 Lúnasa 1991 — Satharn

Bhíomar in Banneaux, ag 'Máthair na mBocht'.

25 Lúnasa 1991 — Domhnach

Gach bliain, tionóltar an 'Tionól Idirnáisiúnta na nAnamacha Beaga' in Chevreumont.

Go gairid roimh an Aifreann Naofa, chuaigh mé chun an chonfais. Theastaigh uaim fáil réidh le mo pheacaí beaga agus a bheith glan go hiomlán. Agus an Chreasa á guí agam, chuala mé guth ag iarraidh orm an urnaí a threorú i gCróitis os comhair na bpíliméireachta go léir. Deicáid amháin den Rósanna, díreach mar a tharla anuraidh in Lourdes. Smaoinigh mé, dá mba toil le Dia é agus dá mba mhian le Muire é, go dtreoróinn an urnaí. Timpeall 3.00 i.n., ba é mo sheal é. Thug mé cuireadh do Mhuire agus d'Íosa guí liom agus d'iarr mé ar an Slánaí a bheith liom.

D'stiúir mé an urnaí go fíordhíograiseach, ó chroí agus go soiléir, agus ní raibh eagla orm guí os comhair na mílte duine. A mhalairt ar fad, mhothaigh mé neart san urnaí nach raibh a leithéid ann riamh cheana. Gabhaim buíochas le Dia agus le Muire as an muinín atá agam iontu.

26 Lúnasa 1991 — An Luan

Maidin an lae sin, rinne mé X-ghathú ar fhear, Thomas Henze. Bhí sé buailte ag duine éigin; bhí sé gan dídean agus gortaithe. Rinne na dochtúirí scrúdú air agus chuir siad uaidh é, ag rá go raibh sé míshláintiúil. Dúirt mé leis go bhféadfadh sé fanacht i mo theach go dtí go mbeadh biseach air arís. Sa othar seo, chonaic mé Íosa, ag fulaingt agus gan chabhair. Chuir mé fios ar m'fhear céile agus dúirt mé leis go raibh mé ag tabhairt fir dhíomhaoin abhaile liom. Bhí an-fhearg air. Ach toisc go raibh guí déanta agam faoin ábhar seo sa séipéal roimh ré, b'éigean do m'fhear céile toil Dé a dhéanamh.

Déanaim é seo as grá mór do Íosa agus do Mhuire, mar creidim má ghráíonn tú Íosa le do chroí ar fad, go bhfuil grá agat do dhaoine eile freisin.

Timpeall 4.00 i.n., shroich an t-othar, Tomás, an teach. Thug mé abhaile liom é. Sa charr, ghuigh mé an Rósaire Brónach. Bhí an boladh a bhí ag teacht ó Thomás dochloíte. Bhí boladh uafásach as. Sa bhaile, d'aimsigh mé éadaí agus bróga glana dó, agus ansin chaith sé cithfholcadh. San tráthnóna, d'ith muid gúlaish le rís agus sailéad. D'ith ár n-aoi an-chuid.

Tar éis an dinnéir, d'iarr mé air an gairdín a uisceáil fad is a chuaigh mise go dtí an séipéal. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar a shon.

Bhí Tomás i láthair freisin le linn an ghrúpa urnaí tráthnóna agus ghlac sé páirt sna paidreacha.

Thug an tAthair Dochart banc beag comaoineach leis inniu. Tá súil agam go dtabharfaidh sé an phataen leis an chéad uair eile freisin, ionas nach dtiteann an Slánaitheoir ar an urlár arís. Chuir sé sin an-bhriseadh orm. Gheall an tAthair Dochart dom go dtabharfaidh sé an phataen leis an chéad uair eile.

27 Lúnasa 1991 — Dé Máirt

Thug mé Tomás, an t-othar, ar ais go dtí an clinic; athshocraíodh a shrón.

28 Lúnasa 1991 — Dé Céadaoin

Chuaigh mé le hAdriane ó Emmertsgrund go Séipéal Rochus in Mingolsheim, áit ar chuaigh mé chun aithrí.

29 Lúnasa 1991 – Déardaoín

Chuaigh mé go dtí an séipéal i Rot le mo neacht, Ratko.

30 Lúnasa 1991 — Dé hAoine

Chuidigh mé le Ratko post a lorg agus chuaigh mé leis go dtí an séipéal i Rot arís. Rinne sé an Rósach liom.

31 Lúnasa 1991 – Satharn

Chuaigh mé go dtí an séipéal in Waghäusel le Jaulina ar maidin. Ina dhiaidh sin, chuamar ag siopadóireacht ag Globus. San iarnóin, thug Erich pictiúr a léirigh an t-aonú stáisiún déag den Chrois.

1 Meán Fómhair 1991 — Domhnach

D'fhreastalaíomar ar an Aifreann Naofa i Rot.

2 Meán Fómhair 1991 – Luan

Sa chaibeal sa chlinic, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin gcomhrá a bhí agam leis an Athair Johannes an lá roimhe sin. Bhí fonn ar an Athair Johannes a fháil amach cad a bhí ráite ag an nEaspag Platon. Ach níor nocht mé aon rud faoin gcomhrá a bhí agam leis an nEaspag Platon Gorniliak. Is dócha go raibh aiféala ar Athair Johannes Ortynskyj faoina chuid leabhar. Dúirt an Slánaitheoir liom sa séipéal go raibh an rud ceart déanta agam.

Deo gratias.

Grúpa urnaí an tráthnóna: D'earnaigh an tAthair Dochart an Chomaoineach Naofa, agus é ag baint úsáide as raca comaoine agus paitin den chéad uair. Thug mé faoi deara go raibh gach duine thar a bheith sona agus go raibh an grásta faighte acu.

6 Meán Fómhair 1991 — Aoine Chroí Naofa

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar Oíche an Atonement i nGrombach. Tar éis an Aifrinn Naofa, an Adhradh an Slánaitheora. D'fhéach mé ar an taispeántas agus chaoin mé go searbh. Bhí sé ráite ag an Easpag Ratzinger nach raibh Medjugorje osnádúrtha; sin a bhí ráite sa *Bildpost*. Chaoin mé ar feadh thart ar 15 nóiméad.

Ansin labhair Íosa liom. Bhí an guth inmheánach soiléir agus gléineach, mar nach raibh riamh cheana. Dúirt Íosa: "Féach ar mo chrois." Bhí an chrois ar crochadh os cionn an altair agus os cionn na taispeántáin. D'fhéach mé ar an gcrois agus chuala mé é ag leanúint ar aghaidh: "An gcreid siad mé?" Ag sin, stop mé de bheith ag caoineadh láithreach.

Creidim gur bhain Íosa na deora díom. Domsa, ba dheimhniú é seo go bhfuil Medjugorje fíor; níl ann ach go ndiúltaíonn an Eaglais é a chreidiúint.

Sa chéad seachtain de Mheán Fómhair, bhí mé tar éis ceist a chur ar an Slánaitheoir faoi Litmanova sa tSeicslóivéin agus fuair mé an freagra: "Is osnádúrtha iad na feiseanna sa tSeicslóivéin."

Dúirt mé leis sin nach raibh na páistí ag insint bréige, ansin chuaigh mé go dtí an caibeal sa chlinic agus d'fhiafraigh mé arís, mar chuimhnigh mé ar radharc socair Ivetka, duine de na físithe, agus chuir na súile sin ag machnamh mé. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an bhféadfadh an diabhal an radharc sin a chruthú freisin. Dúirt an Slánaitheoir, "D'fhéadfadh."

Ansin d'íshín sé: "Tá na taibhsí osnádúrtha."

Níor thuig mé mórán de seo ag an am. Ní féidir liom ach a rá mar a deir Naomh Pól: Scrúdaí gach ní, agus coinnígí an mhaith.

12 Meán Fómhair 1991 — Déardaoín

Chuaigh mé chun an chonfais i Mainistir Neuburg. Thug an sagart an phinsean dom go ligfinn don Slánaitheoir breathnú orm. Níor dhúirt sagart ar bith a leithéid liom riamh cheana, agus bhí áthas orm go raibh fonn ar an Slánaitheoir breathnú orm.

13 Meán Fómhair 1991 – Dé hAoine

Aifreann na Faire sa Rot. Bhí an séipéal maisithe le crainn giúise don 'Aifreann Hubertus'. Níor thaitin sé sin liom, mar bhí sé cosúil leis an Nollaig agus níor dhealraigh sé oiriúnach.

14 Meán Fómhair 1991 – Satharn

D'fhreastail mé ar an Ard-Aifreann i Malschenberg. Tugadh mo chrois isteach sa séipéal, a sheasann de ghnáth inár seomra leapa in aice le mo leaba.

Ba iad daoine óga a bhí i gceannas ar an Aifreann. Mar sin féin, bhí easpa ómóis ann. Caithfimid an traidisiún a chothú agus gan an séipéal a iompú ina amharclann.

16 Meán Fómhair 1991 – Luan

Chuaigh mé go dtí an caibeal sa chlinic. San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa in Rot. Ina dhiaidh sin, bhí grúpa urnaí ann; bhí an tAthair Dochart tagtha freisin.

Deireadh Fómhair 1991

Tar éis cuardach fada, fuair mé m'irisín arís.

D'fhreastail a lán daoine ar shochraid ár sean-shaor paróiste, an tAthair Köstel, agus go leor sagart ina measc. Bhí an tuiscint agam go raibh níos mó ómóis á thabhairt don Athair Köstel ná mar a bhí á thabhairt do Dhia. D'áitigh na sagairt ar na creidmhigh an Chomaoineach Naofa a ghlacadh ina seasamh, cé go raibh an ráille comaoine ann. Nuair a ghlac mé an tOíche Naofa, chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár.

Mhóthaigh mé go raibh an-chuid spiorad neamhghlan i láthair agus thuig mé go mbeadh siad tar éis mé a stróiceadh as a chéile dá gceadófaí dóibh. Agus mé ag aonú mé féin le hÍosa tar éis an Chomaoineach Naofa, dúirt mé leis an Slánaitheoir: 'Anois tá an oiread sin sagart againn, agus fós, dáileann siad an Chomaoineach Naofa ar bhealach a fhágann go gcaithfidh daoine seasamh.' Ansin chuala mé: 'Fan ar do ghlúine, a iníon.' Ag an nóiméad sin, d'éirigh go leor rudaí soiléir dom.

Tar éis cúpla lá, chuir mé an tOirmhinneach Vogt ar an eolas faoi seo. Dúirt an tOirmhinneach Vogt nach raibh feidhm aige seo ach fúm féin agus nach raibh baint aige le daoine eile.

23 Samhain 1991

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i gCapallán Naomh Roch i Mingolsheim. Ann, chuaigh mé chun an chonfais le miseanach.

25 Samhain 1991 – Luan – Fhéile Naomh Caitríona

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Le linn mo chomhluadar le hÍosa tar éis an Chomaoineach Naofa, dúirt Íosa liom: **"Guigh, guigh go leor, a iníon; tá cogadh ag teacht ón Rúis!"**

Ar dtús bhí an-eagla orm, agus ansin chaoin mé. D'fhiafraigh mé ar cheart dom dul chuig an Athair Vogt. Dúirt Íosa: "Ní hea, ní chreidfidh sé thú." Ansin d'fhiafraigh mé a thuilleadh ar cheart dom insint don ghrúpa urnaí. Dúirt Íosa go gcaithfinn.

Bhí mearbhall orm, mar go raibh sagart i láthair sa ghrúpa urnaí freisin. D'fhág mé an séipéal agus mé faoi anacair mhór mhothúcháinach agus chaoin mé go searbh.

Lasmuigh den séipéal, bhí Rita agus beirt bhan eile ó Pimasens ag fanacht liom cheana féin; bhí siad ag iarraidh a bheith páirteach sa ghrúpa urnaí.

Sula ndúirt mé aon rud faoi sa ghrúpa urnaí, d'iarr mé ar an Athair Dochart beannacht a thabhairt dom. Bhí an Slánaitheoir tugtha leis ag an Athair Dochart agus rinneamar adhradh Dó. Ach níorbh fhéidir liom stopadh ag smaoineamh ar fhocail an tSlánaitheora agus chaoin mé agus bhí mé ag osnaíl.

26 Samhain 1991 – Dé Máirt

Bhí mé ag sínsmaoineamh ar an gcogadh agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cathain a tharlódh sé. Dúirt an Slánaitheoir: **"Go luath."**

27 Samhain 1991 – Dé Céadaoin

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh na focail seo tábhachtach domsa amháin. Dúirt an Slánaitheoir: **"Inis do chách!"**

29 Samhain 1991 – Dé hAoine

Sa séipéal ag an obair. Theastaigh uaim a bheith cinnte, mar sin d'fhiafraigh mé faoin gcogadh arís eile. Chuala mé arís é: **"Beidh cogadh sa Rúis."**

2 Nollaig 1991 – Luan

11.15 r.n. sa séipéal sa chlinic. Bhí áthas orm go raibh cead agam glacadh ar ghlúine os comhair an teampaill arís. Ghlac mé comhluadar spioradálta agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cá raibh Sé nuair a labhair Sé liom. D'fhreagair Íosa: **"I ndoimhneacht an chroí."**

Lean mé ar aghaidh agus d'fhiafraigh mé de conas ba cheart dom a mhíniú do dhaoine eile go raibh mé á chloisteáil. Dúirt Íosa: "Is rud osnádúrtha é seo; murach sin, ní uaimse a bheadh sé." D'fhiafraigh mé tuilleadh an bhféadfadh sé a bheith go raibh mé faoi hipeanóis.

Dúirt Íosa: "Ní féidir le haon duine a aontaíonn lena chroí féin é féin a hipitéisiú."

Smaoinigh mé ar an gcogadh san Iugoslavia agus ar an gcaoi ar thaistil na físithe Ivan agus Jakov thar lear. D'fhiafraigh mé ar cheart domsa an Ghearmáin a fhágáil freisin, mar gheall ar an gcogadh atá le teacht. Ach dúirt Íosa: 'Ní maith liom buachaillí boige.'

Ansin, smaoinigh mé ar Naomh Muire de La Bruyère, a throid i gcoinne na n-Anglach agus a shaor an Fhrainc. D'inis mé do Íosa freisin faoi mo mhac, nach bhféadfadh sé cogadh ag teacht ón Rúis a shamhlú. Dúirt Íosa liom: "Caithfidh sé dul chun aithrí go práinneach."

San tráthnóna, le linn an ghrúpa urnaí i ndiaidh an tríú deachad den Rósra, bhíomar i dtosach cúpla nóiméad ciúnais mar is gnách, ionas go bhféadfadh gach duine guí ó chroí agus a n-intinn a ofráil. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom teachtaireacht a chur ar aghaidh chuig an ngrúpa urnaí.

Dúirt Íosa: "Abair le gach duine go bhfuil grá agam dóibh."

Ba é sin an chéad uair a chuala mé an Slánaí sa ghrúpa urnaí.

3 Nollaig 1991 – Dé Máirt

Sa chaibeal sa chlinic, chuala mé guth Íosa:

"Éist liom, a iníon, guigh, guigh go flúirseach."

An tráthnóna sin in Rot, sa séipéal, bhí ceol taifeadta á sheinm le linn na Cumhacht Naofa; ní raibh mé in ann mo chroí a oscailt don Slánaitheoir – bhí an ceol ag cur as dom.

4 Nollaig 1991 — Dé Céadaoin

I seomra na ndochtúirí sa chlinic thart ar 10.45 r.n.: Aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus chuala mé an guth: "Is tú mo sheirbhíseach; déan gach a n-insím duit. Bíodh muinín mhór agat asam.

Fanaigh go daingean. Tá saol gairid romhat. Tabharfaidh mé leat go mbeidh tú liom. Is é do chreideamh an cruthúnas air seo."

Díreach tar éis dom é a scríobh síos, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar scríobh mé síos i gceart é.

D'fhreagair Íosa: "Sea, a iníon".

San tráthnóna: Gach lá, rinne mé níos mó urnaí ar son an Athar Vogt agus ar son a shoilsithe, agus d'iarr mé ar Íosa cead a thabhairt dom labhairt leis an Athair Vogt. Dúirt Íosa: "Imigh."

Ó 6.00 i.n. go 6.45 i.n. labhair mé leis an Athair Vogt. Tar éis an chomhrá seo, dúirt an tAthair Vogt liom go raibh meas aige orm agus gur chóir dom leanúint ar aghaidh mar a bhí mé.

Nuair a d'fhiafraigh mé de cén chiall a bhí le focail Íosa, "is é do chreideamh an cruthúnas air seo", d'fhreagair sé: "An gá duit gach rud a thuiscint?"

5 Nollaig 1991 — Déardaoin

Ag 9.00 r.n., d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé fíor nach raibh orm gach rud a thuiscint, mar a dúirt an tOiric Vogt. Dúirt an Slánaitheoir: "Sea, ní gá duit gach rud a thuiscint. Tiocfaidh gach rud ina am féin. Cibé rud nach dtuigeann tú, tabhair ar ais chugam é."

D'fhiafraigh mé ansin den Slánaitheoir ar cheart dom an rabhadh faoin gcogadh ón Rúis a sheoladh chuig príomheagarthóir *Bild am Sonntag*.

D'fhreagair an Slánaitheoir gur chóir dom é sin a dhéanamh inniu.

6 Nollaig 1991 – Dé hAoine

Chuaigh mé go dtí an caibeal sa chlinic thart ar 8.25 r.n. agus ghuigh mé ann go bhfoilseofaí an litir. Agus mé ag guí, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an litir go maith. Seo a bhfreagra: "Tá do litir go maith." Líonadh mé le grásta agus chaoin mé le lúcháir toisc go bhfuil grá agam don tSlánaitheoir.

Dúirt an Slánaitheoir liom: "Tá grá mór agam duit; imigh i síocháin."

An tráthnóna sin sa séipéal in Rot: d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir conas a d'fhéadfaí an cogadh a sheachaint. D'fhreagair an Slánaitheoir: "Trí thoscadh agus urnaí amháin."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir freisin cén fáth a raibh sé ag labhairt liomsa as gach duine, agus mé i mo pheacaí. D'fhreagair an Slánaitheoir: "Is peacaí é gach duine."

Mar sin féin, lean mé orm ag déanamh iontais cén fáth a raibh Sé ag labhairt liomsa, agus chuala mé a ghlór: "Téim isteach san áit is toil liom."

7 Nollaig 1991 — Satharn

Go luath ar maidin, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Mingolsheim i Séipéal Naomh Roic. Tar éis an Chomaoineach Naofa, dúirt an Slánaitheoir liom: "Labhair leis an misinéir."

Labhair mé leis an misinéir faoi mo chlaochlú agus faoin gcogadh. Chaoin sé agus muid ag caint. San iarnóin, ghuigh mé le Fridolin Keilhauer, mac léinn diagachta in Lantershofen.

8 Nollaig 1991 — Domhnach

Ar maidin, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Ó 12.00 go 13.00, bhí mé sa séipéal ag guí freisin; is é seo uair na grásta ar Fhéile Bheannú gan Smál Muire. Ina dhiaidh sin, bhí am guí ann go dtí thart ar 14.00.

San iarnóin, le linn comhrá le Fridolin, d'fhiafraigh sé díom:

"Cad atá agat nár fhaigh tú ó Dhia?"

Tar éis dom smaoineamh ar feadh nóiméid, d'fhreagair mé: "Níl aon ní agam, agus tagann gach a bhfuil agam ó Dhia."

9 Nollaig 1991 – Luan

Cúpla lá ó shin, dúirt an Slánaitheoir liom: 'Tabhair do bheith iomlán dom'.

Níor thuig mé é seo agus thug mé ar ais é do Íosa, díreach mar a bhí ráite aige. Ansin lean an Slánaitheoir ar aghaidh: "Caithfidh tú gach rud a iarraidh."

Mar sin, d'fhiafraigh mé de inniu, thart ar 9.45 r.n.: 'A Shlánaitheoir, cad a thabharfaidh mé duit?' D'fhreagair Íosa: 'Tabhair dom gach rud.'

Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé ar cheart dom teachtaireacht a chur ar aghaidh chuig ár ngrúpa urnaí. Dúirt sé gur cheart dóibh a gcuid paidreacha a iolrú agus troscadh a dhéanamh.

San tráthnóna, chuaigh mé go dtí an aithrí leis an Athair Dochart.

10 Nollaig 1991 — Dé Máirt

10.10 r.n., seomra na ndochtúirí: Aontú mé leis an Slánaitheoir, ansin chuala mé: "Scríobh: Is breá liom mo chaoirigh agus is mian liom go bhfillfeadh gach duine a chuaigh ar strae. Cuardaigh iad. Cuidigh liom. I gcomhair gach uan a fhaightear, tá luach saothair mór ar neamh. Is é do chúram a bheith ag cuardach i gcónaí. Ná stad choíche. Tá an Tí Olc i mbun feitheamh."

Dúirt mé: "A Thiarna, táim chomh lag sin."

D'fhreagair an Slánaitheoir: "Ach liomsa tá neart agat."

An tráthnóna sin sa séipéal in Rot: Ní raibh a fhios agam cén sliocht Soiscéil a bhí le bheith lá. Bhí iontas orm nuair a léadh Soiscéal Mhatha — parabal na caorach caillte. Chuir sé iontas orm go raibh rud éigin faoin scéal sin ráite ag an Slánaitheoir liom cheana féin an mhaidin sin. Inniu, ghuigh mé ar son an tUrramach Vogt níos mó ná mar is gnách. Ghlac mé an Chomaoineach Naofa, agus ní ba luaithe a aontaigh mé leis an Slánaitheoir ná chuala mé an guth go han-mhall agus go soiléir: "An gcloiseann tú mé?" Dúirt mé: "Sea." Bhí tost domhain ann. Ansin chuala mé: "Téigh go dtí an sagart."

Tost arís. "Abair leis" — tost — "go bhfuil mé dáiríre faoin gcogadh." Bhuaile sé mé mar bhuille. D'athdhéigh mé é seo i m'aighe agus d'fhiafraigh mé an raibh an tuiscint cheart agam agus cén uair a bheadh orm dul chuig an sagart. Dúirt sé: "Tar éis na hAifrinn Naofa."

Dheimhnigh an Slánaitheoir go raibh an ceart agam. Ansin thosaigh mé ag gol go searbh. Tháinig Zita chugam agus d'fhiafraigh sí cad a bhí cearr. Tháinig Bean Speckart anall ansin freisin agus d'fhiafraigh sí. Dheimhnigh siad é agus dúirt siad: "Ní haon scéal nua é seo; táimid eolach air ó Oícheanta an Atonement." (Bhí siad ag tagairt don chogadh sa Rúis.) Ansin chuaigh mé díreach go dtí an tAthair Vogt. Éistigh an tAthair Vogt liom agus ansin dúirt sé, "Níl le déanamh ag duine ach guí." Ní raibh sé ach beagán faoi bhun seachtaine ó labhair mé leis den chéad uair faoin gcogadh sa Rúis, díreach mar a d'ordaigh an Slánaitheoir dom.

D'iarr mé a bheannacht air agus ansin chuaigh mé abhaile.

11 Nollaig 1991 — Dé Céadaoin

Go gairid i ndiaidh 10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí: d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Bhí mothú taitneamhach síochána agus suaimhnis thart orm ansin. Mhothaigh mé teas, ach níor chuala mé tada.

12.30 i.n. i séipéal an chlinic: Mhúin mé an tAingeal, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus mhothaigh mé teas taitneamhach, síocháin agus suaimhneas. Ar feadh tamaill níor chuala mé tada, agus ansin go tobann chuala mé: "Tá mé ag scíth i do chroí". Bhí sé chomh hálainn sin agus bhí an oiread sin áthais orm nach féidir liom é a chur i bhfocail fiú. Ar an drochuair, níorbh fhéidir liom an sos a fhadú, mar go raibh mo chomhghleacaí fós tinn agus b'éigean dom gach rud a dhéanamh i m'aonar.

Is mothú iontach álainn é a fhios a bheith agat go bhfuil an Slánaitheoir ag lú i do chroí, agus braitheann tú síocháin nach féidir ach lenár dTiarna a thabhairt.

An tráthnóna sin i Séipéal Naomh Roch: d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cé chomh fada is a ba chóir do dhuine troscadh a dhéanamh sula bhfaightear an Chomaoineach Naofa, mar go raibh Rita as Würzburg tar éis fiafraí díom faoi.

Dúirt an Slánaitheoir: "Is ceart troscadh a dhéanamh roinnt uaireanta an chloig roimh an gComaoineach Naofa." Dúirt mé, céard a cheapfa a déarfadh an sagart dá n-inseoinn dó é sin? D'fhreagair an Slánaitheoir: "Labhróidh mise ar do shon. Imigh i síocháin."

12 Nollaig 1991 — Déardaoin

10.15 r.n. i seomra an dochtúra: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an fáth-bhall bréige a bhí ionam, mar go raibh rud éigin léite agam sa Bhíobla faoi dheireadh na laethanta. Dúirt an Slánaitheoir liom: "Ní fáth-bhall bréige thú; is mo sheirbhíseach thú. Déan gach a n-insím duit. Beidh cogadh ann. Is mise do Thiarna agus do Dhia. Cuirfear cathú ort arís agus arís eile."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an bhféadfainn comhartha éigin a fháil. An

Slánaitheoir: "Tabharfaidh mé comhartha duit nuair a thiocfaidh an t-am."

D'fhiafraigh mé an domhsa a bhí an comhartha seo.

An Slánaitheoir: "Do chách."

12.15 i.n. sa séipéal ag an gclinic: Mhúin mé an tAingeal.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an mbeadh an comhartha seo san aer nó orm féin.

D'fhiafraigh an Slánaitheoir díom ansin: "An aontaíonn tú?"

Gan leisce, dúirt mé: "Sea."

Ach ansin lean mé ar aghaidh ag rá le híos: "Ná lig dom a bheith scartha uait choíche, óir is mór an grá atá agam duit." D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an bhfuil na paidreacha a deirimid sa ghrúpa urnaí go maith, nó ar cheart dom aon rud a athrú?

Dúirt an Slánaitheoir: "Guigh go mór; déan na paidreacha a dhúbailt. Tá gach paidir go maith."

Dé hAoine 13 Nollaig 1991

Clinic an dochtúra: D'phaidrigh mé, ansin d'aontaigh mé féin leis an Slánaitheoir agus chuala mé é ag rá: "Éist go cúramach, a iníon. Téigh go dtí na sagairt agus inis dóibh.

Tá mé dáiríre faoin gcogadh."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir conas ba chóir dom é seo a rá. D'fhreagair an

Slánaitheoir: "Labhróidh mise ar do shon."

Lean mé ar aghaidh ag rá leis an Slánaitheoir nach gcreidfidís mé, ach d'fhreagair an Slánaitheoir: "Fág sin fúmse."

An Slánaitheoir: "Ní thuigeann tú an t-osnádúr. Ní féidir le haon duine an t-osnádúr a thuiscint ach mé féin."

Mhóthaigh mé teas agus síocháin ionam agus dúirt mé le hÍosa: "Creidim go bhfuil tú liom."

Íosa: "Creideann tú sin! Creid an chuid eile freisin."

An tráthnóna sin sa séipéal in Rot. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an méid a bhí scríofa agam go dtí sin ceart.

Dheimhnigh Íosa é seo le 'TÁ' agus dúirt: "Imigh i síocháin, a iníon."

14 Nollaig 1991 – Satharn

Ag 7.00 r.n. bhí mé i Séipéal Naomh Roch i Mingolsheim. Ghuigh mé ar son na síochána agus chaoin mé. Ansin chuala mé: "Imigh i síocháin, a iníon."

15 Nollaig 1991 — Domhnach

Thiomáin muid go Regensburg agus d'fhreastail muid ar an Aifreann Naofa ag mainistir na gCarmailítí ag 10.00 r.n. Le linn mo aontachta leis an Slánaitheoir, dúirt Íosa:

"An gcloisfidh tú mo ghuth?"

Dúirt mé 'tá', agus dúirt an Slánaitheoir liom: "Creid ansin é."

Dúirt mé: "Tabhair dom síol an mhuistéir, le do thoil, nó ní féidir liom sléibhte a bhogadh."

Ansin bhí tost.

Ansin dúirt an Slánaitheoir: "Tá grá agam duit."

Tar éis an Aifrin Naofa, labhair mé leis an Athair Gebhard Heyder. Rinne sé athbhreithniú ar na comhraite inmheánacha a bhí taifeadta agam i mo dhiar. Gabhaim buíochas le Dia go bhfuil sé fós linn, mar tá sé 86 bliain d'aois cheana féin. Níl sé eolach ar chúrsaí an tsaoil ach tá eagna dhiaga aige.

Chaithfeá cuardach le gloine formhéadúcháin chun duine ar nós é a aimsiú. Ní miste liom breis agus 600 km a thiomáint san iomlán chun labhairt leis. Chuidigh sé go mór liom. Ar deireadh, dheimhnigh sé dom nach aon scéal nua dó é go dtiocfaidh cogadh ón Rúis. Luaigh sé Therese Neumann (mistéireach Gearmánach—stigmátaigh), a dúirt tráth amháin go gcuirfeadh na Rúisigh cos ar a huaigh 30 bliain tar éis a báis.

Fuair sí bás i 1962. Luaigh an tAthair Gebhard Heroldsbach, Mettenbuch agus áiteanna eile freisin ina bhfaightear tagairtí don chogadh seo.

Bheannaigh sé freisin na hearraí a bhí tugtha againn linn, amhail uisce, coinníollacha, pictiúir, srl.

Bheannaigh an tAthair Gebhard na hearraí seo go cúramach ar leith. Sin an chaoi ar cheart do gach sagart rudaí a bheannú.

Nuair a shroich mé an baile, thosaigh mé ag cócaireacht láithreach, mar go raibh aoi ocrach againn. Níor ith mé tada agus chuaigh mé go dtí an séipéal in Waghäusel. Thairg mé an Aifreann Naofa ar son na n-anamacha bochta. Rinne mé an-chuid urnaí an lá sin. Ach in Waghäusel, sa séipéal, mhóthaigh mé go raibh ifreann mórthimpeall orm. Bhí mé faoi ionsaí. Bhí sé thar a bheith dona nuair a fuair mé an Chomaoineach Naofa agus mé ar mo ghlúine. Mhóthaigh mé go raibh an sagart ag diúltú an t-Aonarán Naofa a thabhairt dom.

Comaoineach agus mé i mo ghlúine. Níor thug sé an tOighear Naofa dom ach tar éis an tríú Slán Mhuire. Mhóthaigh mé ionsaithe láidre ar m'anam. Ní dhéanfaidh mé dearmad air sin go héasca. Ach beidh an tSlánaitheoir buacach i gcónaí. Tar éis m'aontachta le hÍosa, mhóthaigh mé síocháin istigh ionam nach féidir ach le Dia a thabhairt.

An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon." Ina dhiaidh sin, ghuigh mé ar son an tsagairt seo.

16 Nollaig 1991 – Luan

Toisc gur mhóthaigh mé nach rud maith a bhí ann go n-aithneofaí an Chróit agus an tSlóivéin mar stáit neamhspleácha, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé sin ceart.

D'fhreagair an Slánaitheoir: "Níl aon teorainneacha de dhíth orm; is breá liom gach duine." Ag 5.00 i.n., bhí cóisir Nollag againn sa chlinic.

Thug an tOllamh Weidauer, stiúrthóir ár gclinic, óráid agus thug sé bronntanais amach. Ina dhiaidh sin, chuaigh mé díreach go dtí an séipéal, mar gur fearr liom an Chomaoineach Naofa a fháil seachas freastal ar na cóisirí Nollag go léir a bhí ar siúl in ionaid oibre ar fud an domhain. Go maithí Dia dóibh as cóisir Nollag a thabhairt uirthi. Dar liomsa, is cóisirí Nollag Fáirisíocha iad seo. Mar sin, chuaigh mé go dtí an séipéal in Rot. Ar an turas go Rot, rinne mé urnaí ar son na gcomhghleacaithe a d'fhan ag an gcóisir. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son na marbh agus ar son anamacha bochta i bPurgóid. Tar éis na Comaoine Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an rud a rinne mé an tráthnóna sin ceart.

An Slánaitheoir: 'Sea, sin ceart, gabhaim buíochas leat as sin.' Níor dhúirt an Slánaitheoir sin riamh cheana.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir gur cheart dom buíochas a ghabháil as sin.

An mhaidin sin sa séipéal ag an obair, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin méid a tharla an tráthnóna roimhe sin sa séipéal in Waghäusel, mar gur dhiúltaigh an tAthair Werner Egon ar dtús an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom agus mé i mo ghlúine, agus mhothaigh mé ionsaithe géara i mo chroí. Ba ionsaí a bhí ann, ionsaí nach raibh a leithéid riamh fiafraithe agam roimhe sin. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cé mhéad deamhan a bhí thart orm ag an nóiméad sin.

Dúirt an Slánaitheoir: "Dá bhfeicfeá iad, bheadh tú marbh."

Níl an sagart seo ag maireachtáil i ngrá Dé. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom é seo a insint dó, mar go raibh mé ag guí ar son maithiúnais don tsagart seo. Dúirt an Slánaitheoir: "Inis dóibh."

Smaoinigh mé liom féin go rachadh mé go dtí an tAthair Aemilian agus go labhróinn leis faoi.

18 Nollaig 1991 – Dé Céadaoin

Bhí mé i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim le mo neacht. Agus

Bhí an Chomaoineach á dáileadh, agus chuaigh mé ar mo ghlúine ag an ráille comaoineach. Sheas daoine eile agus iad ag fáil an Oíche Rónaofa nó chuaigh siad ar a nglúine ar na céimeanna os comhair an tsagairt. Gabhaim buíochas le Dia as an misneach mór a thug sé dom suí ar mo ghlúine i m'aonar ag an ráille comaoineach.

D'fhan mé agus rinne mé urnaí ar son an tsagairt go dtí gur tháinig sé chugam. Tar éis an Chomaoine Naofa a dháileadh, chas an sagart agus thóg sé tuairim is dhá chéim i dtreo an altair.

Tharraing cumhacht é ar ais. Tháinig sé chugam agus thug sé an tAonadh Naofa dom. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé sin ceart.

An Slánaitheoir: "Lean ort mar seo, a iníon. Gabhaim buíochas leat as an misneach seo."

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Gabhaim buíochas leat, óir is uaitse a thagann an misneach seo agus ní uaimse." An mhaidin sin sa chaibeal sa chlinic: d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an mbíonn am ag duine a fhaigheann bás go tobann leithscéal a ghabháil as a pheacaí. D'fhiafraigh mé é seo mar go raibh sé pléite cúpla lá roimhe sin. Dúirt sagart amháin fiú nach mbeadh aon am fágtha.

An Slánaitheoir: "Tá méid áirithe ama ann leithscéal a ghabháil as peacaí an duine. Braitheann an t-am seo ar Dhia."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cé chomh minic is féidir an Chomaoineach Naofa a fháil sa sacraimint gach lá. An Slánaitheoir: "Uair amháin sa lá amháin, agus go spioradálta chomh minic is mian le duine."

Lean an Slánaitheoir air ag rá: "Má fhaigheann duine an Chomaoineach Naofa cúpla uair sa lá, níl muinín leordhóthanach aige as Dia. Óir má fhaigheann duine an Chomaoineach Naofa le croí neamhghlan, ansin fiú tar éis an deichiú huair, ní leor an Chomaoineach Naofa."

19 Nollaig 1991 – Déardaoin

Bhí mé buartha faoi ghlaio gutháin an Bhráthair Alois ón lá inné. Dúirt sé liom go bhfuair an tAthair Werner Egon litir anaithnid, agus go bhféadfaí amhras a bheith orm. Nuair a d'inis mé ansin don Bhráthair Alois go raibh sé beartaithe agam dul chun bualadh leis na sagairt in Waghäusel ar aon nós, bhí alltacht air agus dúirt sé nár cheart dom é sin a dhéanamh, murach sin go gcaithfidís amach as an manachran é. Caithfidh mé a lua nach scríobhfainn riamh litreacha gan ainm chuig aon duine. Oir téim go pearsanta chuig na sagairt aon uair a mhothaím go bhfuil fíor-theagasc Chríost á sháru.

Sin an fáth ar fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom dul chuig na sagairt in Waghäusel, mar gheall ar an méid a tharla dom ansin ar an 15 Nollaig 1991. An Slánaitheoir: "Téigh chuig na hAthracha agus inis dóibh." Glacaim orm féin dul ann, más toil le Dia. Lean an Slánaitheoir air ag rá liom ansin: "Guigh go mór gach lá."

20 Nollaig 1991 – Dé hAoine

Sa chaibeal sa chlinic: Dúirt an Slánaitheoir liom: "Guigh go mór, a iníon, tá an cogadh gar." D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cathain a thiocfadh an boilsciú.

An Slánaitheoir: "Roimh an gcogadh."

D'fhiafraigh mé ansin den Slánaitheoir cá fhad ar cheart do dhuine troscadh a dhéanamh roimh an gComaoineach Naofa. Slánaitheoir: "Is pionós é an troscadh ó bhia agus ó dheoch ar feadh roinnt uaireanta an chloig roimh an gComaoineach Naofa do neamhchreidmhigh!"

D'fhiafraigh mé an raibh aon rud ann a ba chóir dom a chur ar aghaidh.

An Slánaitheoir: "Ba chóir don Athair Vogt gu leor níos mó a ghuí leis na fíréin os comhair an tSacraimint Bheannaithe ná mar a rinne sé go dtí seo." San tráthnóna, bhí mé sa séipéal in Rot.

21 Nollaig 1991 – Satharn

Aifreann Naofa ag 7.15 r.n. in Waghäusel.

Roimh an Aifreann Naofa, ghuigh mé ar son an tsagairt a bheadh ag ceiliúradh na hAifrinn. Ba é an tAthair Alanus a bhí ann. Ar dtús, chonaic mé an séipéal i ndorchadas; ní raibh mé in ann an sagart a fheiceáil, cé go raibh sé ag ceiliúradh na hAifrinn Naofa. D'úmhaigh mé go díograiseach ar son an tsagairt. Ansin chonaic mé an sagart freisin, ach bhí sé sa dorchadas freisin. Tar éis na Coisrice, d'éirigh an séipéal ar fad beagáinín níos gile. Ní raibh a fhios agam cad a chiallaigh sé sin, agus ní bhfuair mé freagra ach an oiread. Tar éis na hAifrinn Naofa, thug mé cuairt ar theaghlach Hamsch.

San tráthnóna, tháinig an tUasal Zank ar cuairt chugam agus d'inis sé dom go raibh litir seolta aige chuig sagart in Waghäusel. Dúirt sé go raibh sé scríofa aige go raibh seanmóir an tsagairt amaideach dar leis agus go raibh Medjugorje luaite aige sa litir freisin. D'fhiafraigh mé den Uasal Zank ar fhuair sé freagra ón sagart. Dúirt sé nach raibh sé ag súil le freagra. Cháin mé é agus d'fhiafraigh mé de cén fáth nár chuaigh sé chun bualadh leis an sagart go pearsanta. Mhothaigh mé nach raibh an fear seo macánta agus go raibh sé ag insint bréige. Ba chosúil liom gur laoch mór é. Anois tá rud éigin tagtha chun solais dom, agus smaoinigh mé ar an litir gan ainm chuig an Athair Werner Egon a raibh trácht déanta ag an mBráthair Alois uirthi. Ach ní éalóidh mé é leis na sagairt in Waghäusel. Is cinnte go mbeidh amhras ar na sagairt in Waghäusel fúm – don dara huair. Níl mé i riocht níos fearr ná Íosa. Tá an locht á aistriú ar na neamhchiontacha.

22 Nollaig 1991 – Domhnach

Sular fhreastail mé ar an Aifreann Naofa in Rot:

Go luath maidin Dé Domhnaigh, rinne mé urnaí ar feadh thart ar uair an chloig go leith, go háirithe ar son an Athar Vogt agus

na sagairt in Waghäusel. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin gclapsamhlach sa séipéal.

An Slánaitheoir: "Ní amharclann í mo séipéal; caithfear níos mó creidimh a bheith agat sa 'Beannacht Dé ort'." Rinne mé an-chuid urnaí ar son na sagart agus na ndaoine a bhí sa séipéal. D'fhiafraigh mé den tSlánaitheoir cén uair a thiocfadh sé chun mé a thabhairt abhaile (go Párras).

Dúirt sé: "Go luath." Ansin d'fhiafraigh an Slánaitheoir díom an raibh eagla orm. D'fhreagair mé: "Níl, má tá tusa liom."

Ag meán lae, bhí mé sa séipéal don Róscráiste agus do dhiagacht.

San iarnóin, ghuigh mé dhá Róisire le hErich. Mhothaigh mé brú láidir chun guí, amhail is dá mbeadh duine éigin tar éis a rá liom go gcaithfinn guí. San oíche, chuala mé ar an raidió, ag an am céanna a bhí mise ag guí, gur thuairteáil eitleán in aice le Heidelberg, ag marú 26 duine. Timpeall 8.00 i.n., agus mé i gcomhtháthú leis, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an martracht a bheadh i mo bhás. D'inis bean as Mannheim dom go bhfaca sí mo bhás i bhfís; labhair sí faoi mhartracht ghéar, faoi bheith dóite.

Nuair a mhothaigh mé go raibh an diabhal i mbun oibre, theastaigh uaim a fháil amach ón Slánaitheoir mé féin an raibh sé seo fíor.

Mar fhreagra ar mo cheist, dúirt an Slánaitheoir: "Sea, beidh sé ina mhairtíreacht ghearr agus beidh mé leat."

23 Nollaig 1991 – An Luan

Ar dtús, rinne mé urnaí trí Leabhar na Sailm ar fad agus trí urnaí eile sa bhaile. Ansin fuair mé comaoineach spioradálta; bhí mé aontaithe leis an Slánaitheoir ar feadh thart ar 20 nóiméad. Bhí ciúnas ar leith ann agus mhothaigh mé síocháin dhomhain ionam féin.

Níl mé ag scríobh síos ach na rudaí tábhachtacha a bhfuil an Slánaitheoir ag ceadú dom a scríobh. Caithfidh an fhirinne teacht chun solais, fiú má bhíonn sé deacair í a scríobh síos. D'fhiafraigh mé den tSlánaitheoir cé mhéad a thiocfadh chun báis sa chogadh.

Dúirt an Slánaitheoir: "Beagnach iad go léir. Bheadh áthas ar na daoine a mhaireann dá mbeidís marbh. Is ualach trom é an peaca."

Smaoinigh mé ar an mboma adamhach.

An Slánaitheoir: "Déanfaidh stáisiúin chumhachta núicléiche an domhan a éilliú freisin." Dúirt mé leis an Slánaitheoir rud éigin a rá ar mo shon.

An Slánaitheoir: "Tá grá mór agam daoibh; fanaigí dílis dom, bígí daingean, agus ná tréigigí mé."

Ansin d'iarr mé ar an Slánaitheoir comhartha a thabhairt dúinn sa ghrúpa urnaí, ionas go bhfanfaimis láidir inár gcreideamh. Dúirt mé: "Tá a fhios agam nach fiú sinn an comhartha seo a fháil, ach fágim faoi Thiarna ár nDia é."

Ina dhiaidh sin, líonadh mé le mothú domhain suaimhnis agus síochána, nach bhfaca mé a leithéid riamh cheana. Níorbh fhéidir ach go raibh an Slánaitheoir ionam agus mé annsan.

Níl aon rud níos áille ná a bheith aontaithe leis an Slánaitheoir. Sea, is leor an Slánaitheoir leis féin. Ag meán lae, díreach i ndiaidh a h-aon déag, chuaigh mé isteach sa choill le m'íon Jaquelina. Phráid muid an Rósán na hÍomháine. Ina dhiaidh sin, chan muid an Salve Regina i Laidin. Agus muid ag canadh i lár na coille, go tobann tháinig go leor éan agus chan agus shíoslaigh siad inár dteannta. Bhí an ghaoth ag séideadh go láidir díreach roimhe sin, ach go tobann bhí sé ciúin go hiomlán; stad an ghaoth de shéideadh. Agus muid ag canadh, líonadh iontas Dé sinn. Nuair a bhí an Salve Regina críochnaithe againn, d'eitil na héin uainn agus thosaigh an ghaoth ag séideadh arís. Seo an tríú huair a tharla sé seo dom leis na héin, agus an dara huair a stad an ghaoth de shéideadh.

Tráthnóna: Grúpa urnaí. Chuaigh mé chun an chonfais a dhéanamh leis an Athair Dochart. Chuaigh a lán daoine chun an chonfais a dhéanamh sa ghrúpa urnaí inniu. Rinneamar adhradh don Slánaí agus, mar is gnách, dúramar an Rós agus urnaí eile.

24. 12.91 — Dé Máirt — Oíche Nollag

D'fhreastail mé ar Aifreann an Mheán Oíche agus chaoin mé go mór.

25. 12.91 — Nollaig

Roimh an Aifreann Naofa, ghuigh mé an Salmra; ina dhiaidh sin, fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta. Ar feadh thart ar 20 nóiméad, bhí mé aontaithe leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Táim libh i gcónaí."

D'fhiafraigh mé de Íosa faoi rudaí a phléigh mé leis an Athair Dochart. Slánaitheoir: "An méid atá á insint agam duit, is duitse é, do shagairt, agus do chách."

Dúirt Íosa liom gur cheart dom dul chuig an sagart nuair a deir Íosa liom, ní nuair is mian liom, ach nuair a thagann an t-am ceart.

26. 12.92 – Lá Fhéile Stiofáin

Ghlac an cumann ceoil páirt sa Mhaise Naofa. Níor thaitin sé liom. Agus an ceol á sheinm, ghuigh mé an Liotúin na Sacraimintí Beannaithe agus Liotúin na Croí Naofa.

Bhí mé in ann mé féin a aontú go maith leis an Slánaitheoir agus fuair mé go leor grástal.

27.12.91 – Dé hAoine

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot.

28.12.91 — Satharn

D'urnaigh mé an Salmra iomlán.

29.12.91 — Domhnach

Ó 6.30 go 8.30 r.n., mhóidigh mé an Saltair roimh an Aifreann Naofa. D'aontaigh mé go spioradálta leis an Slánaitheoir agus d'fhiafraigh mé faoi mo mhuintir den chéad uair. D'fhiafraigh mé conas a bhí ag éirí le mo mhuintir. An Slánaitheoir: "Tá siad go léir ar an mbóthar leathan. Is féidir leo filleadh fós más mian leo." D'fhiafraigh mé faoi m'fhear céile agus Jaqueline. Ní bhfuair mé aon fhreagra. Nuair a d'fhiafraigh mé fúm mo mhuintir, bhí mé ag smaoineamh ar mo shiblí atá fós beo sa Fhrainc, sa Iugoslavia agus anseo sa Ghearmáin. Ansin d'fhiafraigh mé fiacha mo mhic. An Slánaitheoir: "Tá seisean freisin."

30.12.91 – An Luan

D'iarr an tUasal Erben orm a fhiafraí den Slánaitheoir an bhfuil an rud atá á dhéanamh aige faoi láthair ceart. An Slánaitheoir: "Ní cosán maith é an cosán atá tógtha aige." D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an litir chiorclach ó Maria Itten (Rasenkreuz) ceart. An Slánaitheoir: "Tá an litir ceart. Déan neart cóipeanna. Maidir leo siúd nach gcreideann é, fág sin fúmse." Chuaigh mé chun an chonfais a dhéanamh leis an Athair Dochart.

31.12.91 — Dé Máirt

Ag an gclinic: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad a bhí cearr le m'fhear céile. Slánaitheoir: "Guigh go dian ar a shon, a iníon. Is cath in aghaidh spiorad neamhghlan é." Ach dúirt mé leis an Slánaitheoir go raibh sé imithe chun an chonfais inné. An Slánaitheoir: "Tá peaca déanta aige arís." Dúirt mé leis an Slánaitheoir go raibh sé ráite ag m'fhear céile nár chabhraigh an sagart leis. Slánaitheoir: "Níor chuir sé aithrí dhomhain ar a pheaca." D'fhiafraigh mé an raibh sé ceart don Athair Dochart Aifreann Naofa a cheiliúradh i dteach príobháideach an Uasail Deris as Zeutern. An Slánaitheoir: "Níl sé ceart ag an Athair Dochart, mar tá cead faighte aige. Ciallaíonn sé seo go ndiúltaíonn an Eaglais aon rud mícheart a dhéanamh. I m'Eaglais, is féidir guí i gcónaí." D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh paidreacha an lae inné go maith. An Slánaitheoir: "Bhí siad go maith; thaitin siad liom." 12.00 i.n. sa séipéal sa chlinic: Bhí sé thar a bheith aoibhinn a bheith i gceangal leis an Slánaitheoir. Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Ó, a Shlánaitheora, níl aon amhras orm anois; tá sé chomh hálainn sin agus creidim gach rud." D'fhreagair an Slánaitheoir: "Tá d'anam glan anois." Dúirt mé freisin go bhféadfainn é a chloisteáil níos fearr anois. An Slánaitheoir: "Mar gur oscail tú do chroí dom níos mó." D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad ba mhaith leis a rá liom ag deireadh na bliana. Slánaitheoir: "Lean ort, a iníon. Tá mé sásta le gach a ndéanann tú." D'fhiafraigh mé ar cheart dom an seomra urnaí a thógáil. An Slánaitheoir: "Tóg é." Ansin d'fhiafraigh mé cad ba cheart dom a dhéanamh mura n-aontódh m'fhear céile leis. Dúirt an Slánaitheoir: "Aontóidh sé."

Oíche Chinn Bhliana:

Bhí mé brónach an oíche sin; chaoin mé go searbh. Níor thaitin na tinte ealaíne liom ag meán oíche mar go bhfuil an oiread sin daoine ag fáil bháis den ocras. Rinne mé urnaí ag an am sin.

1 Eanáir 1992 – Dé Céadaoin

Aifreann Naofa i veistimíní dearga. Tar éis na heaglaise, labhair mé leis an Uasal Speckart faoin gcóip ó Eisenberg a léadh amach sa ghrúpa urnaí. Agus muid inár seasamh ansin ar an tsráid, scaoil an diabhal boladh ifreanda amach ar feadh thart ar chúig nóiméad, mar sin spréigh mé uisce coisricthe. D'imigh an boladh as láthair láithreach.

Ó 4.00 i.n. go 7.00 i.n., bhí comhrá agam le hArtur Wagner, mac léinn diagachta. Le linn na tréimhse sin, ghuíomar i Laidin freisin.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi seo, mar go raibh teideal an leabhair athraithe ag an Uasal Ziegler *Medjugorje—Tairiscint Síochána Dé don Domhan*, a bhí scríofa aige, bhí an t-ainm athraithe aige.

An Slánaitheoir: "Ní ceart ainmneacha a chlaonadh."

Ansin d'fhiafraigh mé faoin bhfísitheoir Ivan. Bíonn Ivan sa Ghearmáin go minic, sa bhaile in aice láimhe.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén fáth nach dtagann sé ar cuairt chugam, mar go raibh cuairt tugtha agam air go minic in Medjugorje.

D'fhreagair an Slánaitheoir: "Fág sin fúmsa."

12.10 i.n.:

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin gceannlíne san iris *Medjugorje—Aktuell*, leathanach 12, in agallamh leis an Ollamh Max Thürkau. Seo mar a bhí sa cheannlíne: "Ní mór dúinn éirí linn maireachtáil ar bhealach a chreidfeadh daoine go gcreidimidne."

D'fhreagair an Slánaitheoir: "Caithfear creideamh a iarraidh."

D'fhiafraigh mé ansin ar cheart dom an iris seo, 'Medjugorje—Aktuell', a léamh.

An Slánaitheoir: "Ní gá duit an iris sin a léamh; tá an leabhar *The Little Souls* níos tábhachtaí ná na milliúin den iris sin."

Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé faoi m'fhear céile, mar go ndéantar ionsaí air rómhinic. Bhí mé ag smaoineamh ar an diabhal.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá an-chuid deamhain ann. Sin a Chonair na Croise aige. Is triail é. Tríd seo, tá tú ag cabhrú liom anamacha a shábháil."

Dúirt mé le hIosa go gcreideann a lán daoine na drochrudaí a deir m'fhear céile fúm. Slánaitheoir:

"Creideann daoine i bhfad níos mó sa mhéid a deir an diabhal. Is annamh a ghlactar leis an bhfírinne.

Murach sin, níor chéasfaí mé."

San tráthnóna sa séipéal in Rot:

Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé ceart an méid a d'inis mé do m'fhear céile ag

5.20 i.n. faoina dúil mhór.

An Slánaitheoir: "Bhí sé ceart. Ní gá duit a bheith eagla ort. Táim leat." Líonadh mé le lúcháir agus mhothaigh mé síocháin dhomhain istigh ionam.

3 Eanáir 1992 — Aoine Chroí Naofa

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa sa séipéal in Rot.

4 Eanáir 1992 — Satharn

Thug mé cuairt ar an Athair Müller a bhí tinn i Mingolsheim. Labhair mé leis ar feadh thart ar 45 nóiméad.

Níos déanaí, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar labhair mé go maith.

An Slánaitheoir: "Ní tusa a labhair, ach mise a labhair tríut." Ba

toil le Dia an comhrá seo.

Tar éis ár gcomhrá, chuaigh mé chun an chonfais chuige.

5 Eanáir 1992 — Domhnach

Roimh an Aifreann Naofa, dhóigh an diabhal mo chóip den litir chiorclaigh ó Maria Itten (Eisenberg). Is beag nár chuaigh mo sheomra leapa trí thine.

6 Eanáir 1992 — Luan, Eipeafáine

D'fhreastail mé ar Aifreann HI in Rot agus ar an tseirbhís urnaí.

San tráthnóna: an grúpa urnaí; bhí a lán daoine tagtha.

7 Eanáir 1992 – Dé Máirt

10.00 r.n., seomra na ndochtúirí: Ós rud é go raibh fonn orm an lá roimhe sin an Chomaoineach Naofa a fháil go sacraimintíúil don dara huair an lá sin, ach nár fhaigh mé í, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé ceart an Chomaoineach Naofa a fháil go sacraimintíúil uair amháin sa lá amháin.

An Slánaitheoir: "Tá uair amháin sa lá ceart."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom a insint do na sagairt. Slánaitheoir: "Is duitse, do shagairt agus do dhaoine eile an méid a deirim leat."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, dá ndéarfainn leis an ngrúpa urnaí nach bhfuil cead ag duine an Chomaoineach Naofa a fháil go sacraimintíúil ach uair amháin sa lá, an gcaillfinn an grúpa urnaí ansin.

An Slánaitheoir: "Fiú má chaillfidh tú iad go léir, fanaidh an fhírinne bailí."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh aon eisceachtaí ann.

An Slánaitheoir: "Uair amháin amháin."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé scríofa síos i gceart agam.

An Slánaitheoir: "Tá sé scríofa go ceart agat; ná lig do dhaoine eile tionchar a imirt ort."

Tháinig sé chugam gur bhuíochas le Daidí Vogt na laochreidmhigh a d'aistrigh an Chomaoineach Naofa ar Oíche Chinn Bhliana. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé ceart ag Daidí Vogt buíochas a ghabháil leo as sin.

An Slánaitheoir: "Ghortaigh sé mé trí é sin a dhéanamh."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an mairfinn chun an lá a fheiceáil nach mbeadh daoine layacha ag dáileadh na Comaoine Naofa a thuilleadh.

An Slánaitheoir: "Sea, feicfidh tú é sin ag tarlú. Guigh ar son an chúis seo."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir (thart ar 12.00 i.n. sa chlinic) an raibh an Naomh

Is Aifreann Domhnaigh é an tAifreann tráthnóna Sathairn, toisc go dtéann an oiread sin daoine go dtí an séipéal ar an Satharn.

An Slánaitheoir: "Is lá coiscthe é an Domhnach; ní mór é a choinneáil coiscthe."

8 Eanáir 1992 – Dé Céadaoin

San tráthnóna i Mingolsheim i Séipéal Naomh Roch:

Chuaigh mé ar mo ghlúine ag an ráille comaoine, cé nach raibh aon duine eile ar a nglúine. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an Bóthar an Tiarna agus an Chomaoine Naofa mar an gcéanna, mar a bhí ráite ag manachán Protastúnach liom.

An Slánaitheoir: "Níl cumhacht na tras-ábhartaíochta ag sagart Protastúnach. An rud a bhí fíor de Pheadar tráth, tá sé fíor inniu."

9 Eanáir 1992 — Déardaoin

10.15 r.n. i seomra an dochtúra: Agus mé ag guí, gheall mé don Slánaitheoir go gcreidfinn agus go ndéanfainn cibé rud a d'ordaíodh Sé dom; ach d'iarr mé air freisin, sula n-inseodh Sé aon rud dom, go bhfágfadh sé aon amhras a bhí orm fós, agus go gcuirfeadh sé an diagacht ar mo dhaonnacht, agus go dtabharfadh sé glaine agus síocháin dom. Ansin d'fhiafraigh mé de cén uair ar cheart dom dul chuig an sagart, an tAthair Vogt.

An Slánaitheoir: "Chomh luath agus is féidir! Tá cogadh ag teacht ón Rúis. Ba chóir don sagart níos mó urnaí a dhéanamh os comhair an tSacraimint Bheannaithe agus, roimh an Aifreann Naofa,

."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an ndéanfadh sé urnaí inár dteannta dá n-inseoinnsean seo dó. Slánaitheoir: "Déanfaidh, déanfaidh sé urnaí inár dteannta. Tógfaidh sé tamall."

Lean mé ar aghaidh ag fiafraí den Slánaitheoir conas ba chóir dó an Rósra a ghuí – os comhair an tSacraimint Bheannaithe a bhí nochtaithe nó nach ea.

An Slánaitheoir: "Mar is mian leis an sagart."

Ba í mo chéad cheist eile ná ar cheart dó é a ghuí uair sa tseachtain nó gach lá. An Slánaitheoir: "Gach lá." Nuair a d'fhiafraigh mé an mbeadh an Slánaitheoir liom nuair a rachadh mé chun an tsagart a fheiceáil, d'fhreagair sé: "Sea, beidh mé leat."

12.20 An Caibeal sa chlinic: Bhí mé ag guí sa chaibeal. Nuair a bhí mé

A Shlánaitheora, d'fhiafraigh mé de conas ba chóir dom é a insint don Athair Vogt. Ba é an chaoi a ndéarfainn é a bhí i gceist agam leis sin; nó níos cruinne, ní raibh mé lánchinnte faoin rogha focal cheart – 'ba chóir' nó 'caithfidh'.

An Slánaitheoir: "Éist, a iníon. Ba chóir dó an Rósra a ghuí gach lá leis na fíréin." Tar éis na hoibre, ghuigh mé arís. Bhí mé chomh tumtha sa ghuí gurbh é mo dhearmad fear céile a bhailiú ón Bauhaus. Bhí mé 30 nóiméad déanach. Ar an mbealach chun bualadh le m'fhear céile, ghuigh mé an dara Rósra sa charr agus ansin an tríú ceann in éineacht le m'fhear céile. D'urnaigh mé go háirithe ar son an Athar Vogt.

Nuair a shroich mé an baile, chuaigh mé chuig dealbh Mhuire agus ghuigh mé go gcabhródh sí liom an rud atá uirthi ó Dhia a dhéanamh agus go n-inseodh sí dom cathain ba chóir dom dul chuig an Athair Vogt. Bhí rud éigin ag brú orm agus ní ligfeadh sé dom mo scíth a ligean, ag fiafraí díom ar cheart dom dul go dtí an tAthair Vogt.

Ansin chuaigh mé ar mo ghlúine os comhair na croise, rinne mé urnaí ar chúig chréacht Íosa agus d'fhiafraigh mé de cén uair ar cheart dom dul chuig an Athair Vogt. An Slánaitheoir: "Téigh i ndiaidh na hAifrin Naofa."

D'fhiafraigh mé arís an mbeadh am ag an sagart dom. An

Slánaitheoir: "Beidh."

D'fhreagair mé: "Más toil Dé é, rachaidh mé chuige."

Tar éis na hAifrin Naofa, d'iarr mé ar chúpla duine ón ngrúpa urnaí a bhí fós sa séipéal guí ar mo shon, mar go raibh orm dul chun bualadh leis an Athair Vogt. Bhuail mé leis an sagart ag doras an tséipéil agus d'fhiafraigh mé de an bhféadfainn labhairt leis.

Dúirt sé, "I gceann nóiméid," ach ní raibh sé chomh cairdiúil is a bhíodh, agus dúirt sé freisin, "Cúpla nóiméad díreach."

Nuair a bhíomar sa seomra comhairliúcháin, rinne mé iarracht gach rud a insint dó go hachomair. Nuair a dúirt mé leis gur ghortaigh sé an Slánaitheoir trí bhuíochas a ghabháil leis na laochreidmhigh a dháilíonn an Chomaoineach Naofa, dúirt sé nach gcreidfeadh sé mé. Lean mé ar aghaidh ag insint don Athair Vogt go raibh sé ráite cheana féin ag an Slánaitheoir liom gurbh é dualgas an tsagairt a bhí i gceist le dáileadh na Comaoine Naofa. Dúirt mé leis ansin freisin gur mian leis an Slánaitheoir go n-urnaiódh sé an Rósach leis na fíréin roimh an Aifreann Naofa.

D'éirigh sé corraithe ansin agus dúirt sé gur cheart don Slánaitheoir sagairt a sholáthar dó; bhí a dhóthain le déanamh aige leis na freastalaithe altair.

Lean Athair Vogt air ag rá go raibh an Rósán, tar éis an tsaoil, á aithris cheana féin roimh an Aifreann Naofa. Dúirt mé leis ansin go mb'fhéidir go dtiocfadh níos mó daoine isteach sa ghuíodh dá ndéanfadh sé féin é a aithris freisin.

D'iarr mé a bheannacht agus ansin chuaigh mé abhaile. Bhí mé in éineacht leis ar feadh thart ar 30 nóiméad.

Nuair a shroich mé an baile, rinne mé urnaí chuig an Slánaitheoir láithreach agus d'fhiafraigh mé de ar dhúirt mé rud éigin mícheart leis an sagart, maidir lena imní faoi chúntóirí an chomaoineach.

An Slánaitheoir: "Fág sin fúmse." Dúirt mé leis an Slánaitheoir nach gcreidfeadh sagart na paróiste mé.

An Slánaitheoir: "Fág sin fúmse."

Ansin, dúirt mé leis an Slánaí freisin nach raibh fonn air an Rósannaí a ghuí roimh an Aifreann Naofa.

Slánaí: "A mhic, tiocfaidh an t-am nuair a ghuífidh sé é."

10 Eanáir 1992 — Dé hAoine

10.15 r.n. i seomra na ndochtúirí: Bhí mé ag guí go mór agus dúirt mé leis an Slánaitheoir gur mhaith leis an Athair Vogt go mbeadh níos mó sagart aige.

An Slánaitheoir: "Dá mbeadh níos mó sagart aige, an leanfadh sé air ag dáileadh na Comaoine sa lámh?"

D'fheiceáil mé arís amháin le feiceáil an raibh sé scríofa síos i gceart agam. An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá sé scríofa síos i gceart agat."

2.15 i.n.: Dúirt mé leis an Slánaitheoir, más toil le Dia é, go ndéanfadh an sagart seo ar fad—is é sin, an Rós a ghuí os comhair an tSacraimint is Naofa, gan an Chomaoineach a thabhairt sa lámh a thuilleadh, ach an Chomaoineach ar an teanga amháin agus an duine ar a ghlúine, agus ar an gcaoi sin an iliomad anamacha a thiontú, ansin bheinn ullamh na stigmata oscailte a fhulaingt air seo, ar an gcoinníoll go bhfanfainn dílis don Slánaitheoir, nach dtabharfainn mo dhroim riamh air, agus go mbeinn in ann an fulaingt seo a sheasamh go dtí an deireadh, agus ar an gcoinníoll gurb é toil Dé é.

An Slánaitheoir: "Gabhaim buíochas leat as an tairiscint seo. Imigh i síocháin." Arís eile, sheiceáil mé an raibh sé scríofa i gceart agam.

An Slánaitheoir: "Sea, tá sé scríofa i gceart agat."

I.S.: Tá a fhios agam go mbíonn pian an-ghéar ag baint leis na stigmata oscailte. Ach táim réidh le fulaingt in éineacht leis an Slánaitheoir, más toil le Dia é agus más féidir liom, tríd seo, anamacha a shábháil in éineacht leis an Slánaitheoir. A Thiarna, go déantar do thoil.

11 Eanáir 1992 – Satharn

D'fhreastail mé ar an Aifreann Luath in Waghäusel. Le linn na Coisrice, chonaic mé an tAthair Benedikt ina sheasamh sa dorchadas. Bhí sé leathdhorcha timpeall air. Chonaic mé é seo le mo shúile dúnta agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad a chiallaigh sé.

An Slánaitheoir: "Feiceann tú Íosa ag fulaingt." Ina dhiaidh sin, ghuigh mé go mór ar son an tsagairt.

Ag 11.00 r.n., ghuigh mé le m'fon Jaquelina nach scaipfeadh gluaiseacht na hAoise Nua agus nach mbeadh ar a cumas aon dochar a dhéanamh.

Ag 5.00 i.n., chuaigh mé chun an chonfais ag Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. San tráthnóna, thart ar 8.00 i.n., tháinig a lán daoine agus ghuíomar arís nach ndéanfadh gluaiseacht na hAoise Nua aon dochar, agus in aghaidh an Aifrin Shátanaigh. Rinneamar guí go dtí thart ar 11.00 i.n. D'inis mé dóibh an méid a dúirt an Slánaí liom agus thug mé misneach do na fíréanta.

12 Eanáir 1992 — Domhnach

Fiú sular thosaigh an Aifreann Naofa, bhí dhá rósán agus Liotúir Íosa guite agam. Timpeall 11.40 r.n., bhí an tAthair Vogt sa teach le mo mháthair chéile, ag déanamh comhghairdis léi ar a 80ú breithlá. D'imigh sé arís go tapa, agus nuair a bhí sé imithe, chaoin mé, mar go raibh mé ag guí ar a shon le hocht mbliana agus níor tháinig sé aníos staighre fiú amháin ar feadh nóiméid amháin.

Ghortaigh sé sin go mór mé; ansin thug mé barróg don chrois mhór i mo sheomra leapa agus chaoin mé. Go tobann, stop mé ag caoineadh, amhail is dá mbeadh na deora bainte díom, agus ansin chuala mé an Slánaitheoir ag rá:

"Ná caoin; tá amhras ar Athair Vogt agus tá eagla anofa air. Guigh ar a shon; tiocfaidh feabhas air."

Ina dhiaidh sin, bhraith mé lúcháireach agus ansin chuaigh mé go dtí an séipéal ag 1.00 i.n., ghuigh mé an Rósra ar son an Athar Vogt agus d'fhan mé ar feadh na n-únaí.

Ag 5.00 i.n., bhí Marga F. agus a fear céile liom. Tháinig Erich isteach linn níos déanaí.

D'urnaigh mise agus m'fhear céile an Rósach Brónach le chéile.

Ag 7.00 i.n., d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Rochus i Mingolsheim agus fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an bhféadfainn brath ar shíntiús dár seomra urnaí.

An Slánaitheoir: "Cabhróidh an tUasal Müller leat beagán."

Ina dhiaidh sin, le linn ár gcomhrá inmheánaigh, dúirt an Slánaitheoir:

"Tá grá mór agam duit."

D'fhill mé abhaile agus mé sona, ach ba ghearr gur tháinig an Tíolcach anuas ar m'fhear céile.

Bhí sé faoi sheilbh arís. Mhóidigh mé láithreach an Liotúin na Fola Príomhfhiúine, Liotúin na Croí Naofa, Liotúin Mhuire de Loreto agus paidreacha eile. Ina dhiaidh sin, tháinig an tsíocháin ar ais.

13 Eanáir 1992 – Luan

Mar a dhéanaimid gach maidin, ghuigh m'fhear céile agus mé féin deichead den Rósanna, an tAingeal, an Mhaighdean Mór, an Salve Regina, dhá ghuí chun an Spioraid Naoimh, Liotán na Maighdine Beannaí Muire, Urnaí Fhátima, an Urnaí chun Naoimh Mhícheál an Arc-aingeal, an Urnaí chun an Aingil Choimirce, an Urnaí chun Croí Naofa Íosa, an Sanctus, an Gloria, agus an Cor Jesu Sacratissimum. Ansin, d'fhág mé m'fhear céile ag an Bauhaus agus lean mé orm ag guí. Ag an obair, leanann mé orm ag guí go dtí go dtagann na hothair. Timpeall 10.00 r.n., téim isteach i seomra na ndochtúirí chun na hothair a thaifeadadh i gclár. Fad is a bhíonn daoine eile ag glacadh sos toitíní, leanann mé orm ag guí i seomra na ndochtúirí, spréighim uisce coisricthe do na hanamacha sa phurgadóir agus beannaím na hothair, na dochtúirí, na baill foirne altranaís agus an fhoireann eile le Comhartha na Croise.

Ansin, déanaim comhlúadar spioradálta leis an Slánaitheoir.

Inniu bhí mé i seomra na ndochtúirí thart ar 10.10 r.n. Dhearbhaigh mé arís féachaint an bhfíoródh an Slánaitheoir dom arís an méid a bhí ráite Aige liom ar an 10 Eanáir 1992, mar go raibh tuilleadh sagart uaim ag Athair Vogt, tar éis an tsaoil. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar scríobh mé síos i gceart é.

An Slánaitheoir: "An gcloiseann tú mé, a iníon?" Mise: "Sea, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "Dá mbeadh níos mó sagart aige, an leanfadh sé ansin air ag dáileadh na Comaoine sa lámh?"

Ba iad sin na focail chéanna díreach a bhí ann trí lá roimhe sin.

An Slánaitheoir: "Is féidir leat a rá leis. Ná bíodh eagla ort; beidh mise leat." D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad a tharlódh dá ndéanfidís mé a eisiamh as an eaglais de bharr an méid seo.

Slánaitheoir: "An bhfuil grá agat dom?" Dúirt mé: "Tá."

An Slánaitheoir: "Fan dílis dom."

D'fhiafraigh mé arís: "Ciallaíonn sé sin go ndéanfaidh siad mé a eisiamh."

An Slánaitheoir: "Déanfar do eisiamh."

D'fhiafraigh mé arís, mar cheap mé nach gcuirtear éinne as an eaglais sa lá atá inniu ann.

An Slánaitheoir: "A iníon, cuirfear as an eaglais thú."

Mise: "Beidh sé sin an-phianmhar."

An Slánaitheoir: "Ach ní dhéanfar do dhíbearadh uaimse. Beidh mise leat." D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an é an laoi agus an comaoineach sa lámh an chúis leis an díbirt.

An Slánaitheoir: "Sea, mar gheall ar an laoi agus an Chomaoine a fháil sa lámh; sin an chúis. Tá an ceart agat."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar scríobh mé síos i gceart é, agus ar cheart dom dul go dtí an tAthair Vogt.

An Slánaitheoir: "Tá sé scríofa síos i gceart agat. Déan mar a deirim leat. Téigh chuige."

Sular thosaigh mé ag caint leis an Slánaitheoir inniu, dúirt mé leis go gcreidfinn gach rud a déarfadh sé liom. Rinne mé urnaí: "Creidfidh mé an méid a deir tú liom, ach ar dtús bain mo chuid amhras díom, glan m'anam, bain an daonnacht díom agus gléas mé le do dhiachas."

Dúirt an Slánaitheoir liom: 'Teastaíonn do chuid maoine uaim.'

Ach níor thuig mé na focail seo go beacht agus dúirt mé: "Ach tá gach rud tugtha agam duit. Níl aon ní agam; is leatsa gach rud, óir níl aon ní ionam féin."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an dtiocfadh daoine chugam chun guí dá gcuirfí as an eaglais mé.

An Slánaitheoir: "Sea, go deimhin."

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Go raibh maith agat, a Thiarna, as an méid atá insithe agat dom. Deirim AGÓR freisin leis seo, más féidir anama a shábháil ar an mbealach seo, agus má táim le bheith leat i gcónaí."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé sásta leis an gcaoi a raibh sé scríofa síos agam. Slánaitheoir: "Tá a fhios agat, a iníon."

Ina dhiaidh sin, d'iarr mé cead é seo a roinnt leis an ngrúpa urnaí, agus insint don Athair Dochart faoin easpaireacht.

An Slánaitheoir: "Is féidir leat gach rud a rá. Is mise do Thiarna agus do Dhia. Is fírinne gach a n-inspíraim ionat. Imigh i síocháin."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

12.10 i.n. Sa séipéal sa chlinic: Le linn an Aingil, agus mé i gcomhtháthú leis an Slánaitheoir, d'fhiafraigh mé, "A Thiarna, conas is féidir liom a thuiscint go bhfuil do chuid seilbh uait?"

Dúirt an Slánaitheoir: "Caithfidh mé i gcónaí a iarraidh roimh thasc nua. Maoin — gach rud. Do anam, do chorp."

Scrúdaigh mé m'anam le feiceáil cén staid ina raibh sé agus mhothaigh mé suaimhneas, grá agus síocháin ar leith i mo chroí, amhail is nach raibh aon smál i mo chroí.

Mhothaigh mé amhail is go bhféadfainn eitilt.

An tráthnóna sin, sa séipéal, le linn na Cumhacht Naofa, d'iarr mé ar an Slánaitheoir an bhféadfainn a insint don ghrúpa urnaí an méid a bhí ráite Aige liom an lá sin.

An Slánaitheoir: "Féadfaidh tú; táim ag tnúth leis cheana féin."

An tráthnóna sin sa ghrúpa urnaí: Ar dtús, ghuíomar agus chanamar, agus ansin d'inis mé an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom.

Cé go raibh mé tar éis labhairt leis an Uasal Müller as Würzburg ar feadh uair an chloig mhaith go déanach sa tráthnóna (thairfead an tUasal Müller gach rud ar théip), labhair mé freisin faoi mo chomhráite leis an Slánaitheoir sa ghrúpa urnaí an tráthnóna sin.

14 Eanáir 1992 – Dé Máirt

10.10 r.n. i seomra an dochtúra: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom dul chuig an bPápa, mar go raibh cúrsaí tábhachtacha romham, agus ar cheart dom scríobh chuig an Athair Naofa nó an mbeadh sé níos fearr dul chuige i bpearsain.

Dúirt an Slánaitheoir: "Téigh chuige, a iníon. Beidh sé go maith duit dul chuige. Beidh mise in éineacht leat."

Mise: "Ní thuigim cad atá i gceist agat le 'tionlacan'." An

Slánaitheoir: "Beidh mé leat."

Lean mé ar aghaidh ag rá: "A Shlánaitheora, beidh sé deacair labhairt leis." An

Slánaitheoir: "A iníon, labhróidh sé leat."

Dúirt mé: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia. Ullóidh mé mé féin le dul chuige le go leor urnaí."

An Slánaitheoir: "Go raibh maith agat, a iníon. Imigh i síocháin."

12.00 i.n. sa séipéal tar éis an Aingilís: D'fhiafraigh mé ar cheart dom dul chuig mo stiúrthóir spioradálta, an tAthair Gebhard Heyder.

An Slánaitheoir: "Ní go fóill. Tá gach a bhfuil á dhéanamh agat ceart; lean ort mar atá tú. Ná téigh go dtí an tAthair Vogt ach an oiread; guigh ar a shon ar dtús."

An tráthnóna sin i Rót, sa séipéal: le linn na Cumann Naofa, bhrúigh an tAthair Vogt an tArán Naofa i gcoinne mo bhéil agus mo chuid fiacla le fuadach chomh mór sin gur shíl mé go mbrisfidís. Níor tharla a leithéid riamh cheana leis an Athair Vogt.

Ghortaigh sé agus chaoin mé, mar bhí guí déanta go mór agam ar a shon an lá sin.

15 Eanáir 1992 – Dé Céadaoin

10.10 r.n., i gclinic an dochtúra: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi Athair Vogt arís, mar níor thug sé an Chomaoineach Naofa dom i gceart inné.

An Slánaitheoir: "Níor thug an spiorad neamhghlan am dó; chuir sé brú air an Chomaoineach Naofa a thabhairt go tapa." Agus mé ag guí freisin ar son Iníon Vennebusch, an cúntóra comaoineach, d'fhiafraigh mé den tSlánaitheoir an ndearna Iníon Vennebusch neamhaird den mhothú nach raibh an bealach seo chun an Chomaoineach Naofa a dháileadh ceart.

An Slánaitheoir: "A iníon, tá a fhios acu go léir nach bhfuil sé ceart."

Mise: "Ach a Thiarna, má tá a fhios agam nach bhfuil sé ceart an Chomaoineach Naofa a dháileadh, ní dhéanfaidh mé é."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá eagla orthu roimh Shátan."

Níor thuig mé go hiomlán é sin agus theastaigh uaim go míneodh an Slánaitheoir é dom beagán níos soiléire.

An Slánaitheoir: "Dá mbeadh urraim agat do Dhia, ní dháileofa an Chomaoineach Naofa."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén chiall a bhí leis nuair a chuireann sagart iachall ar na creidmhigh an Chomaoineach a ghlacadh sa lámh.

An Slánaitheoir: "Níl sé ag déanamh oibreacha Dé."

Ansin d'fhiafraigh mé cad a tharlaíonn nuair a chuireann sagart iachall ar na creidmhigh éirí ina seasamh agus iad ar a nglúine cheana féin. Slánaitheoir: "Tá sé ag géilleadh do dhordaí an diabhair agus ag iarraidh iallach a chur orthu éirí ina seasamh."

2.30 i.n., seomra X-ghathaithe: D'phaidrigh mé agus fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta.

D'fhiafraigh mé cén chiall a bhí leis dá bhfaighinn an Chomaoineach Naofa ó dhuine laíon.

An Slánaitheoir: "Má ghlacann tú é, tá tú ag déanamh fabhair don diabhal."

Agus cad a tharlódh dá bhfanfainn i mo shuí agus nach bhfaighinn an Chomaoineach toisc go bhfuil an saoltach ag dáileadh na Comaoine Naofa ar an taobh eile den seomra ina bhfuil mé i mo shuí?

An Slánaitheoir: "Más ea, is laoch leathchéile thú agus tá tú ag déanamh fabhar don diabhal."

Lean mé ar aghaidh ag rá: "Mar sin, is féidir liom dul go dtí an Chomaoineach Naofa, agus nuair a thagann an leasdhuine chugam, is féidir liom cromadh os comhair an tSlánaitheora, ach gan an Chomaoineach Naofa a ghlacadh; ina ionad sin, is féidir liom í a fháil go spioradálta agus filleadh ar mo shuíochán."

An Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat é sin a dhéanamh."

Dúirt mé ansin go raibh cead tugtha ag na easpaig do laicigh an Chomaoineach Naofa a dháileadh. An Slánaitheoir: "Is orthusan atá an fhreagracht is mó."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, dá ndéarfainn seo leis na fíréanta, an mbeinn i m'aonar.

Slánaitheoir: "I m'aonar os comhair daoine, ach níl i m'aonar. A iníon, táim leat." San iarnóin, rinne mé peaca. Mhothaigh mé aiféala faoi. San tráthnóna, chuaigh mé go Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Roimh an Aifreann Naofa, ghuigh mé na Sé Stasion den Chrois.

Cé nach raibh mé ag an gcuidíocht ach ceithre lá roimhe sin, mhothaigh mé mealladh ag dul arís. Tar éis na cuidíochta, thug mé buíochas do Dhia; bhí mé sona agus dúirt mé nach bhfuil aon rud níos áille ná an t-anam a bheith glan. Ina dhiaidh sin, thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Aithreach Naomh, atá ag fulaingt an oiread sin.

16 Eanáir 1992 – Déardaoin

10.10 r.n. – Clinic an dochtúra: Le roinnt laethanta anuas, bhí mé ag guí go háirithe ar son an Athar Vogt, mar a mhol an Slánaitheoir.

Agus mé ag guí agus i gcomhtháthadh leis an Slánaitheoir, d'fhiafraigh mé cén uair a ba chóir dom dul chuig an Athair Vogt.

An Slánaitheoir: "Éist, a iníon, téigh chuige inniu. Glacfaidh sé leat." D'fhiafraigh mé: "A Thiarna, ach cad ba cheart dom a rá leis?"

An Slánaitheoir: "Bíonn imní ort i gcónaí faoin méid atá le rá agat. Labhróidh mise ar do shon."

D'fhiafraigh mé ar cheart dom an dialann a thabhairt liom.

An Slánaitheoir: "Féadfaidh tú é sin a thabhairt leat."

Tar éis sin bhí ciúnas ann; níor chuala mé an Slánaitheoir ar feadh tamaill.

Ansin dúirt an Slánaitheoir: "Caithfidh tú a bheith i do thost i gcónaí; tá an Duine Olc i mbun feitheamh, óir tá sé ag iarraidh cur isteach ort agus labhairt leat freisin."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, as na focail seo a labhair tú liom. Níl le déanamh agam ach iad a chothú, mar phéarla atá chomh hálainn sin go dtugtar aire ar leith di, ionas nach gcaillfí é."

An Slánaitheoir: "Chuir tú go hálainn é sin."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "A Thiarna, an bhfuil comhartha ar leith ann nuair a chuireann an spiorad neamhghlan isteach?"

An Slánaitheoir: "Tugann sé amhras leis láithreach."

Mise: "A Íosa, a stór, mothaím anois suaimhneas, síocháin agus teas iontach. Níl aon amhras orm."

An Slánaitheoir: "Agus sa riocht seo, táim i gcónaí leat, a iníon." "Creidim go gcaithfidh m'anam a bheith álainn agus glan anois."

Glaodh isteach sa seomra X-ghathanna mé. Bhí an tUasal Pfeiderer, innealtóir ó Müller & Co., ag iarraidh labhairt liom faoin trealamh. Is beag a labhair mé faoin meaisín X-ghathanna, ach labhair mé go fairsing faoi Dhia. Óir is sceipteach mór é an tUasal Pfeiderer agus déanann sé cáineadh fíochmhar ar an bPápa. Thug an Slánaitheoir na focail chearta dom, agus d'imigh sé leis agus é sásta.

12.00 i ndiaidh an Aingiléis: I ndiaidh na huainchne, d'iarr mé ar an Slánaitheoir tuilleadh comharthaí chun an spiorad neamhghlan a aithint. D'inis mé dó freisin go raibh eagla orm dul chuig an Athair Vogt.

An Slánaitheoir: "Feiceann tú, a iníon, an eagla sin – ach níl eagla ort." Dúirt mé: "Ní hea i ndáiríre."

An Slánaitheoir: "Sin ceart. Cuireann an spiorad neamhghlan eagla de."

D'fhiafraigh mé arís: "Mar sin, an é an eagla an dara comhartha i ndiaidh an amhrais?" An

Slánaitheoir: "Sea, ansin an suarachas."

An Slánaitheoir: "Uaireanta, ní féidir le daoine sa riocht seo smacht a choinneáil

orthu féin." Mise: "Más amhlaidh, ní féidir leat dul i ngar do dhaoine sa riocht seo." An

Slánaitheoir: "Ní mórán—gach rud le humhlaíocht."

San iarnóin, chuir mé glooch ar an Ollamh Vogt agus d'fhiafraigh mé de an raibh am aige le go bhféadfainn labhairt leis. Ar dtús, dúirt sé nach raibh. Mar sin féin, nuair a dúirt mé leis nach raibh uaim ach labhairt leis go hachomair chun an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom ar a shon a insint dó, Dúirt sé ansin go bhféadfainn teacht ag 5.30 i.n.

Ar mo bhealach abhaile, ghuigh mé an Rós Aiféalach ar son an Athar Vogt; ansin, sa bhaile, d'aithris mé an Dí-sheanchas, paidreacha chun na Maighdine Muire agus an 7ú, 8ú, 9ú, 10ú agus 11ú Stasion den Chrois.

D'urnaigh mé go ciúin freisin ar son an Athar Vogt. Ansin chuaigh mé isteach sa séipéal agus, agus mé i mo sheasamh os comhair radharc na Breithe, d'urnaigh mé arís ar son an Athar Vogt.

Shroich mé teach an Athar Vogt ag a cúig a leath sa tráthnóna go beacht.

Chuir sé fáilte chroíúil romham. Mhathaigh mé síocháin agus grá don Athair Vogt istigh ionam.

Bhí a fhios agam nach raibh mé i m'aonar, óir bhí sé ráite ag an Slánaitheoir liom go mbeadh Sé liom, agus creidim é sin.

Nuair a d'inis mé don sagart faoi na rudaí seo, dúirt sé nach raibh mé ach ag rá an méid a thaitin liom. Mar sin, labhraíonn Dia tríom cibé rud is maith liom.

An sagart: "Agus deirim leat, tá tú chun pléascadh anois. Tá eolas síceolaíoch agus diagachtúil agat agus tá sé seo ar fad cumtha agat tú féin, mar is áil leat."

Dúirt mé: "Ach níl aon eolas agam ar an diagacht." An Sagart: "Tá, tá agat."

Smaoinigh mé ar an bhfíric nach raibh oideachas Caitliceach ar bith faighte agam riamh.

D'fhiafraigh mé den tUasal: "Cad atá mícheart nó míchruinn, as an méid atá inste agam duit go dtí seo?"

Níor fhreagair sé.

Luaigh mé go raibh sé inár dteach ar an 12 Nollaig agus mo mháthair chéile ar cuairt, agus dúirt mé leis gur chaoín mé go searbh toisc nár tháinig sé aníos staighre ar feadh nóiméid fiú go dtí an áit a bhfuil cónaí orm. Dúirt mé leis go raibh cros Íosa glactha agam le mo chroí go léir agus mé ag gol, agus gur fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén fáth nár tháinig an sagart chugam, agus mé ag guí chomh mór sin ar a shon. Go tobann, stop mé de bheith ag gol, agus dúirt an Slánaitheoir liom: 'Ná bí ag gol, a iníon; tá amhras air agus tá eagla an uaisle air. Guigh ar a shon.'

Fiú nuair a d'inis mé don tsagart paróiste faoin eachtra seo, d'fhan sé ina thost. Níos déanaí dúirt sé: "Ní féidir gur chum siad an t-iomlán – an cogadh, mar shampla."

Dúirt mé leis nach siúlfaidh sé go cinnte Conair na Croise ar mian le hÍosa go siúlfaínnse, agus go raibh sé sin tugtha le fios agam cheana féin sa ghrúpa urnaí.

Lean mé ar aghaidh ag rá, ós rud é nach raibh am aige dom, nach raibh gá dom é a lua anois; b'fhéidir uair eile, mar is toil le Dia.

D'iarr mé beannacht. Chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár. Bheannaigh sé mé.

Bhí mé leis ar feadh thart ar 25 nóiméad, cé nach raibh sé ar intinn agam labhairt leis ach ar feadh thart ar 2 nóiméad. Ina dhiaidh sin, chuaigh mé isteach sa séipéal. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Uasail agus ghuigh mé Aislingí Lúcháireacha an Rós ar a shon.

Ag tús an Aifrinn, chuala mé guth: 'An gcreideann tú é?' Smaoinigh mé ar an sagart agus d'fhreagair mé láithreach: 'Ní chreidim.'

Le linn mo aontachta leis an Slánaitheoir, d'fhiafraigh mé: "A Shlánaitheora, inis dom an bhfuil an sagart ceart; b'fhéidir go raibh dul amú orm."

An Slánaitheoir: "Tá freagra tugtha agat air sin cheana féin nuair a dúirt tú nach gcreideann tú é." Mise: "Ach a Shlánaitheora, ní leor sin domsa."

Labhair an Slánaitheoir anois beagán níos treise – is gnách leis labhairt go séimh – "Dúirt tú gach rud i gceart, a iníon."

"Ach dúirt an t-oighrí liom gur de mo thoil féin a dúirt mé sin ar fad," a dúirt mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Ní féidir le haon duine aon rud a dhéanamh dá thoil féin."

Mhóthaigh mé suaimhneas istigh ionam, ach pian istigh freisin, mar mhóthaigh mé go raibh an Slánaitheoir oflíthe go mór ag an Ollamh Vogt. Lean mé orm ag guí ar son an Ollaimh Vogt sa bhaile. Bhí seacht lá iomlán caite ó labhair mé leis an Ollamh Vogt go deireanach.

17 Eanáir 1992 – Dé hAoine

Mo bhreithlá—ach bhí orm a bheith ag obair:

Tháinig othar, saighdiúir de chuid NATO, Martin Wolfgang Sp., isteach le haghaidh X-ghath. D'fhiafraigh mé de cad a cheap sé faoi chaidreamh idir an Ghearmáin agus an Rúis. Dúirt sé go raibh a gcuid fadhbanna féin acu. Ansin d'fhiafraigh mé de cad a cheap sé faoin ngorta sa Rúis.

Bhí sé an-suarach agus mhóthaigh mé spiorad neamhghlan ann, ach níor lig mé uaim é. Ansin thaispeáin mé mo dhíarach dó, ina bhfuil sé scríofa: "Guigh, guigh, a iníon, tá cogadh ag teacht ón Rúis."

Ag sin, d'éirigh sé níos buaireasaí fós agus d'fhiafraigh sé go han-dian, ar nós ginearáil, cé a dúirt é sin. Dúirt mé, 'Íosa.' Sa ton céanna, lean sé air: 'Níl aon Íosa ann. Is aindiachaí mé.' Ansin d'fhiafraigh sé díom an bhféadfainn a chruthú go bhfuil Dia ann.

D'fhreagair mé, "Ach tá tú beo, nach bhfuil?" Dúirt sé, "Cé a deir go bhfuil mé beo?", ach d'fhan an guth gear air.

Dúirt mé leis: 'Tá a fhios agat cad é, tá sé seo inste agam duit ionas nach mbeidh tú in ann a rá os comhair bhreithiúnas Dé nach raibh a fhios agat faic.'

Dúirt sé: 'Cé a deir go bhfuil a leithéid de rud ann agus breithiúnas Dé? Níl Dia ann! Cé a d'inis sin duit?'

D'fhiafraigh mé de: 'Agus cad má ghlaonn Dia isteach thú sa chéad uair an chloig eile?'

Ansin, stop mé ag caint leis agus d'iarr mé air fanacht amuigh don X-ghath, mar go bhfaca mé nach raibh aon mhaith ag baint le bheith ag caint leis.

Go domhain istigh, mhóthaigh mé go raibh sé amhail is go raibh arm iomlán de dhiaibhal in éineacht leis. Nuair a d'imigh sé, spréigh mé uisce coisricthe i ngach áit.

Tuairim is uair go leith ina dhiaidh sin i seomra na ndochtúirí, thart ar 10.10 r.n.: rinne mé urnaí agus d'iarr mé mar mhian lá breithe go ndéanfaí an t-othar seo, an saighdiúir de chuid NATO, a chlaochlú.

Toisc gur airigh mé go raibh deamhan leis an bhfear seo, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén ceann a bhí ann.

An Slánaitheoir: "A iníon, smaoinigh air seo: is é an deamhan Lucifer an té a shéanann Dia.

Tá an t-anam seo marbh. Ní féidir liom an mian seo a chomhlíonadh duit."

Ansin dúirt mé go raibh an dara mianta agam:

"Is mian liom go mbeinn dílis duit i gcónaí, go bhfanfainn seasmhach, go mbeadh níos mó agus níos mó grá agam duit, go gcomhlíonfainn do mhian, go ndéarfainn 'TÁ' leat go dtí m'anáil dheireanach, agus go mbeifeá liom i gcónaí."

An Slánaitheoir: "Dearbhaím é seo."

Toisc nár thuig mé é seo, lean an Slánaitheoir ar aghaidh:

"Comhlíonfaidh mé an mian seo duit."

Dúirt mé: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia. Ba é sin an bronntanas is áille a fuair mé riamh."

An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon. Creid é."

Mise: "Gabhaim buíochas leat as an gcnuasach rósanna dearga seo."

An tráthnóna sin sa séipéal, agus í gléasta i ndearg: bhí an deirfiúr, mainicín, ag dáileadh na Comaoine Naofa. Roimhe sin, bhí mé ag guí nach bhfaighinn an Chomaoine Naofa ó dhuine saolta. Nuair a tháinig mo sheal, shiúil an deirfiúr tharam. Mhóthaigh mé amhail is go raibh mo anam á stróiceadh as a chéile. Bhí mo chroí lán le himní mhór. Ansin tháinig an sagart agus fuair mé an Chomaoine Naofa Comaoineach uaidh.

Le linn an Chomaoineach, agus mé ag aonú liom féin leis an Slánaitheoir, d'fhiafraigh mé de cén fáth a raibh sé sin ar siúl, nuair a mhothaigh mé an t-éiginnteacht chomh géar sin.

An Slánaitheoir: "Ba é Satain a bhí ann; bhí sé ag iarraidh d'anam a scriosadh, ach níorbh fhéidir leis, óir tá mise leat."

Nuair a shroich mé an baile, tháinig cuairteoir gan choinne chugam agus bhí an-áthas orm. Tugadh buinneall mór de rósanna dearga dom freisin, a chuir an Slánaitheoir agus comhrá na maidine i gcuimhne dom.

18 Eanáir 1992 – Satharn

Aifreann Luath in Waghäusel: Chonaic mé an tAthair Aemilian agus sagart eile ina seasamh sa dorchadas. Bhí fadhb aige le linn na Coisrice. Tar éis na Coisrice, bhí sé níos gile arís agus ní raibh le feiceáil agam ach sagart amháin. Ansin d'oscail mé mo shúile agus chonaic mé nach raibh aon ghruaig ar Athair Aemilian. Dhún mé mo shúile arís agus chonaic mé Íosa in áit Athar Aemilian, cé go raibh sé i ndorchadas éigin; ach mar sin féin, d'fhéadfaí a aithint gurbh é Íosa a bhí ann. Bhí gruaig ar Íosa a bhí síos go dtí a ghuaillí.

Sa bhaile, tar éis dom machnamh a dhéanamh ar an scéal arís, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an méid a chonaic mé fíor.

An Slánaitheoir: "Sea, chonaic tú Íosa a bhí ag fulaingt."

19 Eanáir 1992 – Domhnach

Haigh. Aifreann i nDearg

Rós agus deabhóidí i Rot.

Níor chreid m'fhear céile mé nuair a dúirt mé go gcuirfí as an eaglais mé. Shíl sé nach dtarlaíonn a leithéid a thuilleadh sa lá atá inniu ann. Dúirt sé go gcuirtear daoine ar fionraí sa lá atá inniu ann.

Mar sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir:

An Slánaitheoir: "Fánann an phian mar an gcéanna, is cuma an fionraí nó an díbirt eaglaise atá i gceist." Rinne mé cúig Chreideamh na Rósanna ar son na sagart agus na nAthracha.

Bhí mé ag fulaingt ó chéasadh, mar sin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir. Slánaitheoir: "Bhí go leor spiorad neamhghlan ann."

Mise: "Más ea, caithfidh eagla a bheith orm."

An Slánaitheoir: "Tá an eagla sin bainte agam díot."

20 Eanáir 1992 — Luan

An t-ospidéal—seomra an dochtúra: Dúirt an Bráthair Alois liom nár cheart dom labhairt an iomarca faoin méid a bhí á fhulaingt agam leis an Slánaitheoir. Mar sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir.

Dúirt sé: "Labhair gach rud a chuireann mé i do chroí. — Éilíonn na hamanna é." Lean sé air ag rá: "Ní mór gan éisteacht le daoine atá in aon chor."

D'fhiafraigh mé faoi Athair Dochart.

An Slánaitheoir: "Is féidir leat a insint dó freisin. Ní bheidh sé difriúil duit ná mar a bhí sé le hAthair Vogt." Bhí imní orm an ndéanfadh na sagairt aon rud i ndáiríre dá dtabharfainn teachtaireacht chucu.

An Slánaitheoir: "Cibé acu a dhéanann na sagairt aon rud nó nach ndéanann, tar éis duit labhairt leo, fág sin fúmse. Murach sin, ní chomhlíonfaidh tú fiú an tríú cuid den mhéid a spreagaim ionat."

Dúirt mé: "Tabhair na binsí comaoine do Waghäusel."

An Slánaitheoir: "Má thugaim na binsí comaoine dóibh, gheobhaidh na fíréin an Chomaoine ina lámha arís."

Grúpa urnaí an tráthnóna: Bhí a lán daoine ann. Tugadh an Chonfaisiún agus rinneadh adhradh ar an Slánaitheoir. Tar éis an ghrúpa urnaí, chuir m'fhear céile an-fhearg orm. Ní chreideann sé go labhraíonn an Slánaitheoir liom. Ansin dhearbhaigh an tAthair Dochart do m'fhear céile go bhfuil sé ceart go leor an Chomaoine a ghlacadh sa lámh freisin.

21 Eanáir 1992, Dé Máirt

An tráthnóna roimhe sin, bhí mé sa séipéal in Rot. Agus mé i mo ghlúine ag an ráille comaoine, tháinig an tUasal Anton, ministir comaoine, chugam agus é ar tí an tOíche Naofa a thabhairt dom. Chlaon mé os comhair an tSlánaitheora, ach níor ghlac mé an tOíche Naofa agus d'fhill mé ar mo shuíochán. Ghlac mé an Chomaoine go spioradálta, agus tháinig an Slánaitheoir chugam; fuair mé grásta an-speisialta le linn an aontais spioradail seo.

Ag meán lae sa séipéal sa chlinic, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar dheisigh mé an rud ceart a dhéanamh an lá roimhe sin.

An Slánaitheoir: "Sea, tá sé ceart – go foirfe."

San tráthnóna, sa séipéal in Rot: arís eile, ní raibh an tSoilse Síoraí ar lasadh roimh an Aifreann Naofa.

Nuair a chonaic mé é seo, rith mé amach láithreach, chonaic mé freastalaí altair agus dúirt mé leis é a chur in iúl don sagart. Ós rud é nach raibh aon duine tagtha i gceann tamaill, d'urnaigh mé an Sanctus go leanúnach in áit an Rósach. Ansin ghlaoigh mé ar m'Aingeal Coimeádaí, ar na hArdaingil Naofa Micile, Raibhéal agus Gabhriel, ar an Mhaighdín Bheannaithe Muire agus ar Naomh Seosamh, ag impí orthu an sagart a thabhairt chun an tSolás Síoraí a adhaint.

Tháinig an sagart, shiúil sé chuig na giúiseanna agus d'imigh sé amach arís gan an Solas Síoraí a lasadh. Lean mé orm ag guí an Sanctus ar feadh deichead iomlán den Rósanna. Agus ansin tháinig bean an tsacraiste agus las sí an Solas Síoraí. Caithfidh mé a lua go mothaím míshuaimhneas istigh nuair nach mbíonn an Solas Síoraí ar lasadh.

22 Eanáir 1992 – Dé Céadaoin

Go luath ar maidin, dúirt m'fhear céile liom go raibh mé i ngéar-chrá i rith na hoíche; go raibh mé ag osnaíl go hard.

10.10 r.n., clinic an dochtúra: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh spioraid neamhghlana liom i rith na hoíche. An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, bhí roinnt acu ann. Is mian leo do anam a scriosadh, ach ní féidir leo, mar tá mise leat."

D'aithris mé é seo chun a sheiceáil an raibh sé scríofa síos i gceart agam. An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, sin mar atá sé."

12.30 i.n. sa séipéal: Tar éis na paidre, dúirt an Slánaitheoir liom:

"Is toil Dé go dtabharfá fianaise."

Ós rud é gur dhúirt an tAthair Dochart liom tráth nach bhfuil i ndán ach domsa amháin an méid a deir an Slánaitheoir liom, d'fhiafraigh mé arís dá bhrí sin.

An Slánaitheoir: "Is duitse é, do na sagairt agus do na daoine go léir."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad iad na comharthaí eile a bhíonn ann nuair a bhíonn an spiorad neamhghlan i mbun oibre.

An Slánaitheoir: "Mearbhall, easpa creidimh agus easpa grá do Dhia."

Cúpla lá ó shin, bhí sé ráite ag an Slánaitheoir liom cheana féin go dtugann an spiorad neamhghlan amhras, suaitheadh agus eagla leis.

Ó 4.30 i.n. go 6.00 i.n. bhí mé i nMainistir Neuburg. Thug mé mo dhíarach ar íasacht don Athair Swidbert. Tá sé an-chineálta. Chuaigh mé chun an chonfais leis agus rinne sé an díothú orm. Nuair a tháinig mé amach as an mainistir, bhí fear ag fanacht liom cheana féin a bhí ag iarraidh mé a thiomáint ar ais isteach sa bhaile. D'fhiafraigh mé de ar ghuigh sé an Salmraí cheana féin inniu. D'fhreagair sé go lúcháireach, "Sea." Ansin d'fhiafraigh mé an raibh an urnaí "Séid ionam, a Spioraid Naoimh" guite aige freisin. Dúirt sé, "Sea."

Thug mé turas dó i mo charr. Chomh luath is a chuaigh sé isteach, thuig mé láithreach bonn go raibh an spiorad neamhghlan leis. Ag magadh, dúirt mé leis, 'Tuigeann tú go bhfuil an spiorad neamhghlan agat, nach ea?'

Dúirt sé, "Sea, tá an-chuid acu orm. — Agus céard is ainm don duine seo?" Dúirt mé leis go gcuirfinn ceist ar an Slánaitheoir.

Bhí an fear seo ag síorfhionnadh go haisteach le linn an turais ar fad. San tráthnóna, chuaigh mé go Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim don Aifreann Mór.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, mhothaigh mé suaimhneas agus teas ionam, chomh maith le síocháin. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin bhfear ar thug mé síos sa charr. Ar feadh tamaill, níor chuala mé tada. Ansin chuala mé: 'Naomhóidh mé d'anam.'

Ós rud é go raibh mé ag streachailt leis an spiorad neamhghlan le roinnt laethanta cheana féin, dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Caithfidh cuma sicín bainte a bheith ar m'anam." Rinne mé gáire agus mé á rá.

Tháinig mé abhaile agus bhí fear ag fanacht liom cheana féin – duine de mo mhuintir atá ag dul trí cholscaradh faoi láthair, ach nach raibh sa séipéal ach cúpla uair ina shaol ar fad. Bhí sé i gcónaí ag baint a chuid iongan agus bhí sé an-chorr. Feiceann sé locht i ngach rud, ach ní ann féin. Nuair a chonaic mé seo, chuaigh mé isteach i seomra eile agus rinne mé an díbearadh ar a shon agus ar shon m'fhear céile.

23 Eanáir 1992 – Déardaoin

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir arís faoin bhfear ar thug mé síob dó sa charr, ag fiafraí cé na déamhain a bhí iontu, mar mhothaigh mé iad ann.

An Slánaitheoir: "Is é Lucifer an ceann is mó. Bhí roinnt acu ann. Is é an ceann is mó a fhulaingíonn an chuid is mó. Nuair a bhíonn siad thart timpeall ort, bíonn roinnt acu ann i gcónaí."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh mé ag troid in aghaidh Lucifer cheana féin. Slánaitheoir: "Tá, a iníon, throid tú ina aghaidh go minic cheana." Ach dúirt mé nach bhféadfainn a bheith ag troid ina aghaidh ar chor ar bith.

An Slánaitheoir: "Sin an fáth a deirim leat, táim i gcónaí leat."

Is féidir le Lucifer a bheith áit ar bith; tá sé saor agus is féidir leis cathú a chur ar dhuine ar bith.

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén fáth nár las an tPáisteoir Vogt an tSoilse Síoraí Dé Máirt, cé go raibh sé sa séipéal agus nach dtí go déanach a tháinig Bean Messner agus gur las sí an tSoilse Síoraí.

An Slánaitheoir: "Feiceann tú; tá tú beo."

Níor thuig mé go hiomlán é sin, mar sin d'fhiafraigh mé. Slánaitheoir: "Tá go leor daoine marbh cheana féin. Níl siad beo a thuilleadh agus ní féidir leo a fheiceáil a thuilleadh."

Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé faoin teilifís.

An Slánaitheoir: "Is íol-adharthaí é aon duine a fhéachann air."

D'fhiafraigh mé ar cheart dom é a bhriseadh. Thug an Slánaitheoir cead dom.

Nuair a shroich mé an baile, an chéad rud a rinne mé ná an teilifís a iompar síos an staighre agus í a bhriseadh, ionas nach bhféadfadh éinne féachaint uirthi a thuilleadh. Níor theastaigh uaim í a dhíol, cé nach raibh sí ach dhá bhliain d'aois, mar níor theastaigh uaim go meallfaí aon duine eile leis.

Evening: Hl. Mass in Red:

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin teilifís.

An Slánaitheoir: "Rinne tú an rud ceart. Is céim níos gaire dom é."

Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin bpaitin. D'fhiafraigh mé de cad a dhéanfadh sé dá mbeadh Sé i mo chás. An fearr leis an gComaoineach Naofa a fháil le paitin nó dá huireasa.

An Slánaitheoir: "A iníon, dhéanfaidh sé difríocht domsa. Mholfaínn do shagairt i gcónaí paitin a úsáid."
D'fhiafraigh mé an bhféadfainn é seo a insint don Athair Vogt.

An Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat aon rud a insint dó le grá."

Tháinig an fear ar ar ghuigh mé an dí-sheanmóir inné ar cuairt chugam sa chlinic inniu agus dúirt sé liom nach raibh sé in ann codladh an oíche ar fad agus go raibh sé fliuch báite le allas. Tá sé ráite agam leis arís agus arís eile gur chóir dó guí agus dul chun aithrí, ach ní dhéanann sé é.

24 Eanáir 1992 – Dé hAoine

HA. Aifreann i ndearg.

Tá cúpla óg atá ina gcónaí le chéile lasmuigh den phósadh tar éis glaoch orm cúpla uair cheana féin agus thug siad cuireadh dom féachaint ar scannán faoi áit léirithe sa Eilvéis in aice le St Gallen. Tá siad ag brú go mór orm freisin dul ann.

Bhí sé ráite ag an Slánaitheoir liom cheana féin: "Ní gá duit féachaint ar an scannán."

25 Eanáir 1992 – Satharn

Aifreann Naofa ag 7.15 r.n. in Waghäusel:

Chonaic mé an sagart ina sheasamh sa dorchadas arís roimh an gCoisricean. Ba é an tAthair Werner Egon a bhí ann. Tar éis an Choisriceáin, bhí sé beagáinín níos gile. Rinne mé urnaí ar a shon. Bhí mé sa chéad phuball. Mar sin féin, níorbh fhéidir leis an Athair Werner Egon breathnú díreach i mo shúile, murab ionann agus na sagairt eile. Chuir sé an-iontas orm nár chan sé na hidirghuionna.

Ag 12.15 i.n. sa bhaile, tar éis an Aingil, fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén fáth nár ghuigh an tAthair Werner Egon na hidirghuionna.

An Slánaitheoir: "Níorbh fhéidir leis."

Dúirt mé: "Ní thuigim é sin; an féidir leat é a mhíniú níos soiléire dom?" An Slánaitheoir:

"Níor lig Satan dó labhairt."

Seo anois an ceathrú sagart atá feicthe agam san dorchadas.

Cé nach raibh fonn ar bith orm dul go Waghäusel inniu, le nach bhfeicfinn é seo.

B'fhearr liom a bheith imithe go dtí Séipéal Rochus i Mingolsheim. Ach bhí a charr páirceáilte ag mo mhac sa chaoi is nach raibh mé in ann tiomáint amach. Mar thoradh air sin, bhí mé ar deireadh, agus ní bheinn i Mingolsheim faoi 7.00 r.n., nuair a thosaíonn an Aifreann.

Is é toil Dé, is dócha, go rachaidh mé go Waghäusel.

5.15 i.n.: Chaoin mé go searbh agus bhí mé ag smaoineamh cé dó a bheadh mé ag scríobh an dialainne seo, agus an léifeadh éinne riamh é. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom é a scríobh nó nár cheart.

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú scríobh, a iníon; cabhróidh sé le duine éigin."

D'fhiafraigh mé thar ceann Marion in W. an raibh sé ceart go leor di an dialann a chlósscríobh. An

Slánaitheoir: "Sea, tá an grásta tugtha agam di freisin chun é sin a dhéanamh."

26 Eanáir 1992 – Domhnach

Bhí an tAthair Vogt tinn Dé Domhnaigh agus ní raibh sé in ann Aifreann a rá.

D'éirigh mé ag 5.00 r.n., ghuigh mé an Rós agus paidreacha eile.

Las mé coinnle ar son na n-anamacha bochta agus ar son sagart agus ball de ordanna reiligiúnacha atá fós sa Purgadóir, agus spréigh mé uisce coisricthe orthu. Tar éis na huainiúna, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Chuir mé ceist ar an Slánaitheoir faoi Iníon Bennebusch, mar go bhfuil sí i mbun seirbhís na hEagna inniu, an bhfuil sé seo ceart nó mícheart.

An Slánaitheoir: 'Sea, a iníon, is heireas gann é.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir gur chuir an sagart a cheadú air, tar éis an

tsaoil. Slánaitheoir: 'Caithfidh sé freagra a thabhairt air.'

Mise: "An féidir liom é seo a rá sa ghrúpa urnaí?" Bhí mé ag smaoineamh ar Bhean Hambsch, a dúirt nár cheart do dhuine labhairt go dona faoi shagairt.

An Slánaitheoir: "Ná héist le daoine má tá sé sin in aghaidh an méid a mhúinim duit. D'fhiafraigh mé cén fáth a ndéanann an tuata a leithéid, ag tagairt do dháileadh na Comaoine. An Slánaitheoir: 'Níl aon urraim acu dom; ní thugann siad aird ar mo ghlór. Tá daoine comhchoirí.'

Mise: "Cén fáth na daoine?"

An Slánaitheoir: "Toisc nach ndéanann siad a ndóthain urnaí ar a son. (ar son an laeithigh)"

Mise: "Ach an bhfuil go leor daoine sásta leis, mar shampla mo chliamhain?" Slánaitheoir: "Tá siad dall."

(Níor theastaigh uaim 'bodhar' a scríobh, ach dúirt an Slánaitheoir liom, 'Scríobh é.')

Ansin lean an Slánaitheoir air ag rá: 'Is deacair croíthe cruaithe a threorú.' Mise: 'A Shlánaitheora, cad ar an saol atá le déanamh agam?'

An Slánaitheoir: "Guigh ar son na gcúrsaí seo."

Mise: "A Shlánaitheora, ach ansin beidh an oiread sin éillithe agus an oiread sin mí-onóra déanta ort." Slánaitheoir: "Sea, tá sé sin fíor le fada an lá."

Mise: "Cén fáth a gceadaíonn tú é seo?"

An Slánaitheoir: "Mar is breá liom daoine fós." Mise:

"An féidir leat aon rud eile a insint dom faoi seo?"

An Slánaitheoir: "Is mise íosa an fhulaingthe fós."

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar Ard-Aifreann i gCaisleán Naomh Roch. Inniu, thosaíomar ag clóscríobh an dialainne.

27 Eanáir 1992 – An Luan

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi sheirbhísí an tSoiscéil, agus dúirt mé leis go bhfuil na easpaig ar a son.

An Slánaitheoir: "Na easpaig atá ar a son – ní mór duit gan éisteacht leo faoi aon chúinsí."

An Slánaitheoir: "Éist liom, a iníon."

Mise: "Creidfidh mé i gcónaí go bhfuil tú liom agus cois mo thaobh." An

Slánaitheoir: "Sea, creid é, a iníon."

Mise: "Cad is gá dom a bheith ar eolas agam nuair atá rud éigin ag teacht i mo threo?"

An Slánaitheoir: "Cuirfidh an Sátan triail ort. Labhróidh tú leis an easpag freisin. Labhróidh mise ar do shon. Fan dílis dom agus bí daingean. Cuirfidh Satan i do leith go leor lochtanna. Ní do lochtanna féin iad seo. Is iad seo na lochtanna a rinne an Eaglais. Gheobhaidh tú go leor bagairtí. Ná glac leis na bagairtí seo. Fan dílis don fhírinne, óir sa deireadh is í an fhírinne a bheidh buacach. Ná bí chomh deifreach sin. Cleacht an fhoighne."

Mise: "Go raibh maith agat as na focail chineálta seo."

San tráthnóna, bhí Aifreann ann ar son shuaimhneas na n-anam sa séipéal in Rot. Bhí an tAthair Vogt tinn. Cheiliúir an tAthair Vetter an tAifreann Naofa.

Ina dhiaidh sin, ag 8.00 i.n. — grúpa urnaí. Bhí a lán daoine ann. Chuala Athair Dochart admhálacha.

Tháinig Holger, a ghuigh an tAingeal go minic liom i gcápaill na hoibre ag am lóin, liom sa ghrúpa urnaí don chéad uair inniu. Bhí sé anseo le Christoph as Hirschhorn.

Tá an fliú orm agus tá mé ar shaoire bhreiteachta.

28 Eanáir 1992 — Dé Máirt

D'fhan mé sa leaba agus rinne mé urnaí. Inné tráthnóna, chuir Fridolin glaoch orm agus d'fhiafraigh sé díom an bhféadfainn a fhiafraí den Slánaitheoir an raibh aon léirshamhlaí Muireacha ann san am atá caite sa Lucsburg, áit a bhfuil cónaí ar Claude. Dúirt mé le Fridolin go mbeadh náire orm a leithéid a iarraidh ar an Slánaitheoir agus nach raibh mé cinnte an ndéanfainn amhlaidh, mar gur bhuail sé liom gur fánfhiosracht a bhí ann agus ní maith liom sin. Ach inniu, tar éis an urnaí agus agus mé i gcomhthionól leis an Slánaitheoir le linn comaoine spioradálta, d'fhiafraigh mé tar éis an tsaoil.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá sé sin ceart. Bhí taispeántas Muireach ann."

D'fhiafraigh mé an raibh ceann amháin ann.

An Slánaitheoir: "Cúpla ceann."

Bhuail duine éigin an chlogín dorais trí huaire, ach nuair a chuaigh mé chun an doras a oscailt, ní raibh aon duine ann. Lean mé orm ag guí agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir arís. D'fhiafraigh mé faoi Athair Vetter, a bhí ag teacht isteach don Athair Vogt. Dháil sé an Chomaoineach Naofa chomh tapa sin gur bheag nár thit sí amach as mo bhéal arís. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an é mo locht féin a bhí ann.

An Slánaitheoir: "Tá an sagart ag dáileadh na Comaoine Naofa gan ómós."

Ag 9.25 r.n. cuireadh isteach orm arís. Ghlaigh Fridolin arís agus d'fhiafraigh sé faoi na feiseanna i Lucsamburg. D'inis mé dó an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir.

Ina dhiaidh sin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir don tríú huair agus d'fhiafraigh mé a thuilleadh:

"A Tharrthóra, cén fáth ar dháil an sagart an Chomaoineach Naofa chomh tapa sin? Is cinnte go raibh am aige." Lean mé ar aghaidh ag fiafraí an raibh sé mar gheall ar an líon mór daoine agus toisc nach raibh aon chúntóirí comaoineach i láthair.

An Slánaitheoir: "Sea, is eagla an duine é sin. Déanann an spiorad neamhghlan iarracht ar dtús eagla an duine a chur ar an sagart."

Dúirt mé gur cheap Erich go raibh sé go hálainn an chaoi ar rinne an tAthair Vetter é.

An Slánaitheoir: "Ní bhíonn an dearcadh céanna ag gach duine ar rudaí. Feiceann tusa níos mó ná mar a fheiceann na daoine eile i gcónaí."

Nuair a bhí mé ag fáil an Chomaoineach Naofa, agus í ag crochadh leath bealaigh amach as mo bhéal, bhí mé ar tí mo mhéar a úsáid chun í a bhrú isteach i mo bhéal. Ansin chuala mé guth: "Ná bain leis le do mhéar." Mar sin ní dhearna mé é, agus san nóiméad céanna sin chuaigh an tOideas Naofa isteach i mo bhéal. Inniu d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cé a labhair liom mar sin inné, mar ag an nóiméad a chuala mé an guth, ní raibh mé aontaithe leis an Slánaitheoir go fóill.

An Slánaitheoir: "Do aingeal garda a bhí ann. Labhraíonn sé leat go minic."

Mise: "Nach maith an rud é go dtabhairm ómós do m'aingeal caomhnóra agus go ndéanaim paidreacha chuige." Aréir sa ghrúpa urnaí:

Agus na daoine eile ag fáil an Chomaoineach Naofa sacraimintíuil, cheangail mé mé féin leis an an Slánaitheoir go spioradálta, mar go raibh an Chomaoineach Naofa faighte agam cheana féin sa séipéal in Rot. Mhothaigh mé éadóchasach agus ní raibh mé in ann mé féin a aontú leis an Slánaitheoir go dtí tar éis cúpla nóiméad. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad a bhí ann.

An Slánaitheoir: "Déanann an spiorad neamhghlan iarracht sleamhnú isteach agus mo áit a ghlacadh, ach nuair a bhím ann, braitheann sé mo láithreach agus cúlghluaiseann sé. Caithfidh gach anam a bheith cúramach cé atá ina gcónaí ina gcuid cónaithe. Ní théim isteach ach amháin nuair a bhíonn an cónaí glan agus saor."

Ina dhiaidh sin, bhí mé chomh aontaithe sin leis an Slánaitheoir nach raibh fonn orm scaradh uaidh ar chor ar bith, ach bhí na daoine ag fanacht liom chun leanúint orm ag guí leo, cé go raibh an sagart, an tAthair Dochart, ina sheasamh in aice liom.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé ceart go raibh mo cheangal leis briste agam. An Slánaitheoir: "Tá gach duine saor chun a thoil féin a dhéanamh; ní féidir le haon duine tú a scaradh uaim ach amháin le do thoil féin."

Nuair a d'oscail mé mo shúile inné, bhí gach duine ag breathnú orm, mar is dócha go raibh mé aontaithe leis an Slánaitheoir níos faide ná an chuid eile. Ó, dá mbeadh a fhios ag an gcuid eile cé chomh hálainn is atá sé sin, d'fhanfaidís siúd aontaithe leis níos faide freisin. Ina dhiaidh sin, ghuigh mé an paidir 'A Aigne Chríost—naofaigh mé' leis an ngrúpa urnaí ar fad.

Dúirt an Slánaitheoir liom arís inniu gur dealg i gclabhán an spioraid neamhghlain mé, ach ní thuigim go hiomlán é seo go fóill. Tá mé ag glacadh abairt amháin i gcroí: Lúcas 21:36 'Bígí airdeallach agus ag guí i gcónaí, ionas go n-éalóidh sibh ó na nithe go léir atá le tarlú agus go seasfaidh sibh os comhair Mhic an Duine.'

Ag 3.00 i.n., rinne mé urnaí sa bhaile chuig Muire, ag impí uirthi mé a threorú chuig an Slánaitheoir.

D'iarr mé ar an Slánaitheoir ar son Claude as Lucsamburg, nach bhfuil aithne phearsanta agam air go fóill, ach atá guithe go mór agam cheana féin.

An Slánaitheoir: "Tá sé roghnaithe. Tá sé le bheith ina shagart. Ní mór guí go mór ar a shon." Dúirt mé: "Tá an oiread sin brú air."

An Slánaitheoir: "Cuirtear gach duine atá roghnaithe faoi chathuithe láidre."

D'fhiafraigh mé cén fáth.

An Slánaitheoir: "A iníon, tá Satan ag iarraidh an bua a fháil." Mise: "An bhfuil aon dóchas ann do Claude?"

An Slánaitheoir: "Cuirfear an ruaig ar Shátan go luath."

Mise: "Mar sin, tá dóchas ann."

Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat a bheith ag súil leis."

Mise: "Sea, a Shlánaitheoir, ach tá sé ag obair air anois."

An Slánaitheoir: "Ní bheidh sé sásta leis an obair seo."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin mac léinn nua in Landershofen, Andreas. Mhol Fridolin dom guí ar a shon.

An Slánaitheoir: "Is cathuithe iad seo a gcaithfidh sé dul tríothu."

Mise: "Uaitse, nó ón spiorad neamhghlan?"

An Slánaitheoir: "Ón spiorad neamhghlan. Óir níl aon rud is mó a thaitníonn leis an spiorad neamhghlan ná sagairt a iallach a chur ar an Chomaoine a ghlacadh sa lámh."

D'fhiafraigh mé cén fáth.

An Slánaitheoir: "Toisc go bhfuil easpa ómóis ann. Tá aithne ag Satan ar laigí na ndaoine." Mise: "An féidir liom é sin a rá le Fridolin?"

An Slánaitheoir: "Sin an fáth ar inis mé seo duit."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, inseoidh mé dó."

Chuir mé gloach ar Fridolin láithreach agus d'inis mé gach rud dó. Scríobh sé síos gach rud ansin. Ansin dúirt sé: 'Aisteach. Inné ní raibh misneach agam a fhiafraí an bhféadfá a fhiafraí den Slánaitheoir an é Claude an té atá roghnaithe.'

Bhí mé ag iarraidh a fháil amach, agus d'fhiafraigh tusa den Slánaitheoir. Dúirt mé leis gurbh é seo, dar liomsa, deimhniú gur cheart an rud a bhí le déanamh.

29 Eanáir 1992 — Dé Céadaoin

D'phaidrigh mé sa leaba. Tar éis paidre fada, dúirt mé leis an Slánaitheoir gur duine mór peacaí. Dá chónagraí a thagaim don Slánaitheoir, is amhlaidh is mó a mhothaím gur peacaí níos mó mé. Chaoin mé agus ar dtús níor leomh liom aon rud a iarraidh ar an Slánaitheoir. Ach ansin d'iarr mé ar son mo mhic an raibh seans aige fós a bheith ina shagart.

An Slánaitheoir: "Fág faoi mise é."

Ansin d'fhiafraigh mé ar cheart dom leanúint ar aghaidh ar chor ar bith, ós rud é go raibh mé ag diúltú freastal mar mhinistre comaoine. An Slánaitheoir: "Déan, a iníon, an méid atá ráite agam leat go dtí seo."

D'fhiafraigh mé an raibh orm fanacht i mo thost mar a rinne an tSiúr

Faustina. An Slánaitheoir: "Ní gá duit fanacht i do thost; is é an t-am a éilíonn é." Mise: "Ní thuigim gurb é an t-am a éilíonn é."

An Slánaitheoir: "A iníon, is beag an t-am atá againn."

Ní raibh sé sin soiléir dom arís, agus d'fhiafraigh mé an rud éigin cosúil leis an uair a théann mé ag obair agus a dhéanaim iarracht a bheith níos tapúla ionas nach sroichfidh mé déanach.

An Slánaitheoir: "Agus ba mhaith liom go mbeifeá san áit a bhfuil tú de dhíth orm." Mise: "Ach tá an t-am síoraí."

An Slánaitheoir: "Dóibhse."

Mise: "Mar sin, tá méid teoranta ama againn." An

Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "Cé a fhéadfar a shábháil fós, mar sin?" An

Slánaitheoir: "An-bheagán. Tá a fhios acu go léir cad atá á dhéanamh acu."

Mise: "Ach dúirt tú ar an gcrois, 'A Athair, maith dóibh, óir níl a fhios acu cad atá á ndéanamh acu.'

Slánaitheoir: "Bhí am acu go léir a thuiscint cad atá á ndéanamh acu."

Mise: "An oiread sin de ghráin agus de mhí-urram. Feicim an domhan báite i bpeaca mór."

Slánaí: "Agus ní féidir liom é a thógáil a thuilleadh."

Mise: "A Thiarna, deir tú go bhfuil an tsíoraíocht agat chun pionós a ghearradh." Slánaitheoir: "Ó, a iníon, tá sí ag cur thar maoil le hainmhianais."

Bhí sé chomh deacair dom gur theip orm ceisteanna a chur nó labhairt leis an Slánaitheoir a thuilleadh. Caithfidh mé é seo a ligean isteach ionam féin ar dtús.

Mise: "Ó Thiarna, ar cheart dom dul chuig sagart ar chor ar bith?"

Slánaitheoir: "An féidir leat imeacht anois?" Dúirt mé: "Ní féidir."

An Slánaitheoir: "Fág faoi mise é."

Bhí mé aontaithe leis an Slánaitheoir ar feadh thart ar 30 nóiméad. Mar sin féin, níorbh fhéidir liom an oiread agus a theastódh uaim a scríobh. Níl sé éasca; caithfidh tú a bheith an-dírthe i gcónaí agus do shuaimhneas a choinneáil ionas gur féidir leat leanúint ar aghaidh ag cloisteáil an tSlánaitheora.

Maidin inniu, rinne mé urnaí ó 6.40 r.n. go 9.50 r.n.

Ag 11.00 r.n. chuaigh mé go dtí an séipéal in Rot. Díreach os comhair altóir Mhuire, las mé dhá choinneal. D'urnaigh mé an Seilf na Trócaire Dhiaga ar son an domhain ar fad. Bhí an Rósaire Brónach guite agam sa bhaile cheana féin.

San iarnóin, chuaigh mé ag siúl sa choill agus ghuigh mé roinnt Rósanna ar son go leor rún. Bhí an aimsir go hálainn agus an ghrian ag lonrú. Ansin stad mé, chan mé Aontaithe Mhuire Lourdes, agus go tobann bhí a lán éan ann arís, ag feadaíl agus ag canadh liom.

Bhí sé go hálainn. Ós rud é go raibh mé ag dul thar an reilig ar aon nós, chuaigh mé go huaigh an Athar Köstl nach maireann agus rinne mé urnaí ann.

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Chaoin mé le linn an Rósaire roimh an Aifreann Naofa, le linn an Aifrinn Naoimh féin, agus ina dhiaidh. Níorbh fhéidir liom mo dheora a choinneáil siar; ba gheanmnaí go raibh duine éigin ag caoineadh liom.

30 Eanáir 1992 — Déardaoin

D'phaidrigh mé ar feadh thart ar uair an chloig sa leaba. Ansin d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir, agus chaoin mé arís. Mar sin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi inné, nuair a chaoin mé an oiread sin i Séipéal Naomh Roch.

An Slánaitheoir: "Tá d'Íosa ag gol leat, ar staid an domhain." Bhí ciúnas ann agus mothú domhain síochána. Dúirt mé leis an Slánaitheoir:

"Ní labhraíonn tú liom a dhóthain."

An Slánaitheoir: "Is beag a labhraíonn Dia a ghrá." Mise: "Ach ní chloisim thú go rómhaith."

An Slánaitheoir: "Ach thuig tú." Mise: "Sea."

Inné, bhí mé i mo ghlúine i m'aonar ag an ráille comaoine agus mar sin ghuigh mé ar son na ndaoine a fhaigheann an Chomaoine Naofa agus iad ina seasamh.

An Slánaitheoir: "Maidir le seasamh agus glúine a bheith ag an gComaoineach Naofa, is ceist í faoin gcaoi a dtugann gach duine onóir dom." Mise: "Nuair a sheasann na fídeacha, an bhfuil siad ag tabhairt onóra duit?"

An Slánaitheoir: "Ní hea. Is bród é sin."

Mise: "Ach na sagairt—nuair a thugann siad an Chomaoineach Naofa dá chéile, seasann siad."

An Slánaitheoir: "Is Críost eile é sagart; caithfear ómós a thabhairt dó. Ní chuirfidh sagart atá i ngrásta Dé iachall ar dhuine ar bith seasamh agus an Chomaoine Naofa á fáil aige."

An Slánaitheoir: "Ní féidir leis an spiorad neamhghlan éinne a iallach a chur; ach amháin má ghéilleann duine dá thoil."

An Slánaitheoir: "Abair le daoine gu bheidh siad ag guí gach lá: 'A Thiarna, saor sinn ó eagla an duine.' Óir tá beagnach gach duine tite ina gcreach."

Mise: "Cad é atá tábhachtach dom a fhoghlaim faoin eagla roimh dhaoine?"

Slánaitheoir: "Is é Sátan is cúis leis an eagla roimh dhaoine i gcónaí."

Mise: "Ach is clann Dé muid, ní clann an tSátain."

An Slánaitheoir: "Sin an fáth a gcaithfear ómós a thabhairt do Dhia agus ní do Shátan."

An Slánaitheoir: "An beagán beag a ghuíonn daoine, 'A Thiarna, tabhair dúinn bronntanas na spiorad a aithint.'"

Mise: "Mar sin, caithfear gach rud a iarraidh, ansin."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon. Is olc mór é eagla an duine a fhéadann anuaslach a chur ar dhaoine."

Mise: "An féidir le heagla daoine daoine a threorú go ifreann?"

Slánaitheoir: "IS FÉIDIR."

Mise: "An gcreidfidh na sagairt é sin?"

Slánaitheoir: "Ní ach cúpla ceann acu."

An t-am ar fad, mhothaigh mé teas agus suaimhneas, suaimhneas ar leith ionam. Is mothúchán an-álainn é, agus mothaíonn tú amhail is go bhfuil tú scartha ó gach ní saolta. "Táim buíoch díot, a Thiarna. Ag amanna mar seo, bíonn mo chreideamh thar a bheith domhain. Sna nóiméid aontais seo, níl an greim is lú amhrais orm, ná aon mhothú go bhféadfadh aon rud a bheith mícheart liom. Cén fáth nach bhféadfadh sé fanacht mar seo i gcónaí? Cén fáth a mbíonn na cathuithe síoraí seo ag teacht chugam?" a dúirt mé leis an Slánaitheoir

An Slánaitheoir: "Ní shaorfar thú uathu ach sa

Neamh." Mise: "An sa Pharthas atá i gceist agat?"

An Slánaitheoir: "Sea, sea, tá an ceart agat."

Mise: "Tá grá agam duit, a Thiarna agus a Dhia, le mo chroí go léir, le mo mheabhair go léir." An

Slánaitheoir: "Tá grá agamsa duitse freisin, a iníon; imigh i síocháin."

Ó 9.00 go 11.00 dúirt mé go leor paidreacha agus Rósóire an Spioraid Naomh. Ansin bhí mé aontaithe leis an Slánaitheoir ar feadh thart ar 30 nóiméad. Caithfidh mé a lua freisin gur aréir idir idir 2.00 agus 3.00 r.n. mhóidigh mé an Rósach Brónach, Rósach na nGortuithe agus Liotúir na Fola Príse. San iarnóin, sa choill, mhóidigh mé dhá Chreideamh eile i Laidin agus paidreacha eile. Tar éis an chéad Chreidimh, chan na héin go hálainn liom arís, an Ave Mária de Lourdes.

Le roinnt laethanta anuas táim ag guí ar son an Athar Lesch, ar bhuaill mé leis i Séipéal Naomh Roch.

Tharraing fórsa mé chuige chun labhairt leis. Nuair a d'fhill mé ó na coillte, chuaigh mé go dtí dealbh Mhuire agus ghuigh mé ann, ansin chuaigh mé go Crois Íosa agus ghuigh mé go hachomair. Ansin d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Bhí mé beagáinín mífhoighneach agus ní dhearna mé mórán airde ar m'anam.

Cé gur aimsigh mé mothú suaimhnis ionam féin freisin, tharla an méid seo a leanas:

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom dul go dtí an tAthair Lesch, arbh é toil an tSlánaitheora é, agus an labhródh an sagart liom.

Ansin labhair an guth. "Cad atá uait leis an sagart?"

Dúirt mé go leisceach: "Chun dul chun aithrí, agus chun labhairt faoin méid atá insithe agat dom le cúpla lá anuas."

An guth: "Ní gá duit dul chuige. Fan sa bhaile inniu."

Ar dtús, bhí iontas orm; smaoinigh mé air agus d'athdhéirigh mé na focail liom féin "fan sa bhaile inniu", agus bhí mé ag déanamh iontais de cad a bhí ar siúl – is cinnte go raibh sé i gceist ag an Slánaitheoir go mbeinn sa séipéal inniu.

Thosaigh amhras orm agus rinne mé comhartha na croise. Ansin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir arís. Ansin chuala mé:

"Aithníonn tú mo ghlór anois?"

I m'intinn, dúirt mé liom féin: "Ní go hiomlán."

Ansin chuala mé: "Téigh go dtí an sagart. Labhróidh sé leat."

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Caithfidh mé a bheith cúramach a sheiceáil ar labhair an spiorad neamhghlan liom, agus tá sé seo scríofa síos agam i mo dhiarama."

An Slánaitheoir: "Bhí gach rud i gceart go dtí seo. Dá mba amhlaidh an cás, bheadh sé sin curtha in iúl agam duit cheana féin."

Ina dhiaidh sin, agus mé ar mo shuaimhneas, chuaigh mé chun bualadh leis an Athair Lesch. Labhair mé leis ó thart ar 5.30 i.n. go 6.30 i.n. D'inis sé dom an méid a bhí le fios agam, agus chabhraigh sé sin go mór liom. Is as an Saarland don Athair Lesch agus is misinéir é san Afraic; tá sé faoi láthair ar theitheadh sláinte i Mingolsheim. D'éist sé go haireach liom agus dúirt sé gur chóir dom leanúint de bheith ag éisteacht leis an nguth agus a chinntiú go scríobhfainn síos gach rud, mar go dteastaíonn ón Slánaitheoir rudaí áirithe a athrá. Faoi dheireadh, chuaigh mé chun an chonfais chuige. Dúirt mé leis, cé gur peacaí beaga iad, go bhfuil siad trom orm agus go raibh mé ag iarraidh a bheith glan go hiomlán. Ansin, chuaigh mé isteach sa séipéal, ghuigh mé na Ceithre Stáisiún an Chroí Naofa agus ina dhiaidh sin d'aithris mé an Rósach leis an bpobal: cheiliúir an tAthair Lesch an Aifreann Naofa. Bhí sé an-álainn.

31 Eanáir 1992 — Dé hAoine

D'phaid mé ar feadh breis agus uair an chloig sa leaba. Nuair a bhí an Rósán Brónach tugtha agam, fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: 'An diabhal a labhair liom ar dtús inné?'

An Slánaitheoir: "Sea."

Mise: "Agus cén ceann a bhí ann?"

An Slánaitheoir: "An deamhan Lucifer. Lig mé duit a bheith triailte." An Slánaitheoir:

"Sin an chaoi a gcuireann sé an dallamullóg ar bheagnach gach duine."

Smaoinigh mé siar ar an lá inné agus ar ghlór an deamhain. Ní raibh aon mhín-ghlór sa ghlór sin, mar atá i nglór an tSlánaitheora, ach glór ceannasach, géar a bhí ann.

Ansin dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Ach bhí mise ag caint leat—cén fáth, mar sin, a bhfuil cead aige labhairt liom?"

An Slánaitheoir: "Thug mé cead dó; murach sin, níl cead aige é sin a dhéanamh."

Caithfear fanacht air ár n-airdeall i gcónaí, óir mar a dúirt an Slánaitheoir, cuireann sé an dallamullóg ar bheagnach gach duine.

Mise: "Labhair mé le hAthair Lesch ar feadh thart ar uair an chloig inné. An raibh aon chiall leis sin?"

Slánaitheoir: "Bhí, bhí ciall leis—ciall mhór dó."

Faoi láthair tá pian agam i mo lámh dheas agus i mo chos dheas, sna háiteanna inar baineadh tairní tríd an Slánaitheoir. Tharla sé seo go minic, uaireanta níos lú, uaireanta níos mó. Uaireanta d'fhéadfainn screadaíl leis an bpian.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén chiall a bhí leis seo.

An Slánaitheoir: "Sin Satain. Ach bainfidh mé an phian ghéar díot."

Nuair a ghuím, i lár na péine seo, 'Tairgim an phéin seo ar son shláine an iliomad anamacha' nó 'Go n-iompóidh sluaite anamacha tríd seo', is minic a imíonn an phéin. Is amhlaidh go díreach an scéal le mo thinneas cinn: nuair a ghuím agus a aontaím mo thinneas cinn le fulaingtí Íosa ar son iompú na bpeacaigh, imíonn an tinneas cinn. Ó m'baisteadh ocht mbliana ó shin, níor ghá dom le piolla amháin. Ina áit sin, bainim úsáid anois as neart uisce coisricthe dea-choisricthe, salann coisricthe le haghaidh cócaireachta agus coinne coisricthe. Ciallaíonn 'dea-choisricthe': coisricthe de réir an tsean-ríthe i Laidin le haghaidh slánú an choirp agus an anama.

Sa sean-sliabh, aithrisítear an urnaí díthráthaithe freisin os cionn na n-earraí coisricthe. Tá an urnaí seo thar a bheith tábhachtach inár linn. Agus cuirtear salann coisricthe leis an uisce coisricthe, rud nach ndéanann sagairt nua-aimseartha a thuilleadh.

Déanann an tAthair Gebhard Heyder rudaí a choisriceanú mar is ceart. Tógann sé an t-am riachtanach don choisriceanú freisin. Gabhaim buíochas le Dia go raibh mé fós in ann a bheith i láthair chun é seo a fheiceáil. Tar éis uair an chloig ag guí, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus d'fhiafraigh mé de cé na hanama a bhí sa lathach. Óir tháinig sé chugam gur dhúirt an Slánaitheoir liom níos luaithe go ndéanfainn guí ar son na ndaoine a bhí sa lathach. Bhí ceist curtha agam cheana féin ar chúigear sagart faoin méid a chiallaigh sé seo, agus dúirt gach duine acu rud éigin difriúil.

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos. Tá na hanamacha a fhaigheann an Chomaoine gan lán-mheas sa lathach." (Is peaca é an lathach.)

An Slánaitheoir: "Is fuath liom an láib."

Mise: "Cé na hanamacha a fhaigheann an Chomaoine go héagórach?" Slánaitheoir: "Na daoine a dhéanann dímhéas ar onóir Dé!"

An Slánaitheoir: "Tá an bhuíon sa láib a fhreastalaíonn ar an tseirbhís phoitéinseach uair nó dhó sa bhliain amháin agus nach dtéann chun an chonfais. Tá gach sagart a dháileann an Chomaoine (sa lámh amháin) sa láib. Tógann na fíréin an tArd-Aifreann Naofa ina lámha; tá siad comhpháirteach, óir níl aon ómós acu do Dhia."

Mise: "Mar sin, bhí an ceart ag an Athair Gebhard Heyder; dúirt sé liom go bhfuil an dream a fhaigheann an Chomaoine go neamh-inmhaíte sa láib, ach dúirt na sagairt eile rud éigin difriúil. Níor chreid mo shagart paróiste, an tAthair Vogt, an méid a dúirt an tAthair Gebhard Heyder." An Slánaitheoir: "An gcreid siad mise?"

Caithfidh mé a lua: Is díol spéise é go dtugann an ceathrar sagart eile ar fhiafraigh mé díobh freisin an Chomaoineach sa lámh chomh maith leis an teanga.

Níor thug an tAthair Gebhard Heyder an Chomaoineach Naofa sa lámh oiread is uair amháin; níor thug sé riamh ach ar an teanga í, mar is ceart. Tá a fhios agam faoi níos mó sagart fós nach dtugann an Chomaoineach ach ar an teanga. Buíochas le Dia go bhfuil sagairt mar seo fós ann nach dtugann an Chomaoineach sa lámh.

An Slánaitheoir: "Guigh go mbainfear an salachar seo den Eaglais." Mise: "Ó a Shlánaitheoir, is beag duine a fhaigheann an Chomaoine ar an teanga.

An Slánaitheoir: "Agus nach beag iad siúd atá ar an gconair chúng a thagann chugam.

Tá an cosán leathan plódaithe. Faoi láthair, tá níos mó peacaigh laistigh den Eaglais ná laistigh di." A Thiarna agus a Dhia, ní féidir liom scríobh a thuilleadh.

Tá sé róthrom dom, agus is amhail is go bhfuil an peaca seo ag brú orm. Táim ag gol; tá sé an-deacair dom.

Mise: "Cé a chreidfidh mé?"

An Slánaitheoir: "Ná bíodh imní ort faoi cé a chreidfidh thú. Is fadhb domsa í sin."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé mar a d'ordaigh tú dom, agus cibé rud is féidir liom a dhéanamh."

Ina dhiaidh sin, ghuigh mé ar son gach duine a fhaigheann an Chomaoine ina lámha féin, go maithfeadh Dia dóibh agus go dtabharfadh sé aithrí dhomhain dóibh, agus go múscailfeadh sé iontu mothú ómóis do Dhia. Ghuigh mé ar son na ndaoine, go bhfaigheadh siad uile an solas agus go dtuigfidís gur oilbhéim in aghaidh Dé é seo.

Ina dhiaidh sin, fuair mé go leor grástal. Mhóthaigh mé teas i mo chroí, síocháin dhomhain, agus bhí an t-ualach a bhí á iompar agam nóiméad roimhe sin imithe.

Dúirt mé: "Táim buíoch díot, a Thiarna agus a Dhia. Tugann tú agus tógann tú." Ansin ghuigh mé beagán níos díograisí,

agus dúirt an Slánaitheoir: "Imigh i síocháin."

Le lúcháir mhór, chaith mé uair an chloig eile ansin ag léamh leabhar maith.

11.50 r.n.: Chuaigh mé go dtí an dochtúir. Agus mé i mo shuí sa seomra feithimh, chuala mé guth inmheánach ag rá: "Guigh." Ar dtús mhothaigh mé spiorad neamhghlan i mbean, ansin i ndéagóir fireann freisin. Bhí mé faoi ionsaí spioradálta agus rinne mé urnaí ar a son. Ansin tháinig tinneas cinn orm, a d'éirigh níos measa de réir a chéile. Bhí cúntóir an dochtúra tar éis dearmad a dhéanamh orm agus tús áite tugtha aige do othair eile. Thairg mé an fhoighne seo ar son sagart a roinneann an Chomaoineach Naofa róthapa. Thart ar 45 nóiméad a chuaigh thart, ansin tháinig cúntóir an dochtúra agus ghabh sé a leithscéal as dearmad a dhéanamh orm.

Dúirt mé léi, "Ní hea, níor dhearmad tú orm; toil Dé a bhí ann. Mar bhí mé ag guí ar son na n-othar; bhí deamhain istigh iontu."

Nuair a bhí mé i mo shuí leis an dochtúir, thosaíomar ag caint faoi Dhia. D'éirigh mo cheanntinní níos measa, agus cheap mé go raibh mo cheann ar tí pléascadh. Dúirt mé leis an dochtúir gur fulaingtí cúitimh a bhí iontu, agus go raibh mé á n-ofráil le haghaidh tiontú na bpeacaigh agus slánú anamacha.

Dúirt an dochtúir nach ndéanfadh sé a leithéid de rud. Thóg sé mo bhrú fola agus dúirt sé, 'Ní leomhfainn a rá sin.'

D'fhiafraigh mé, 'Cé mhéad?'

Bhí mo bhrú fola ag 180/90.

Bhí m'aghaidh dearg díreach agus tinneas cinn an-dona orm.

Scríobh an dochtúir rud éigin amach dom do mo bhrú fola ard. Chuaigh mé abhaile agus chuaigh mé a luí.

Sa bhaile, d'éirigh an phian níos measa fós. Agus an tinneas cinn seo orm, ghuigh mé Stáisiúin na Croise agus ansin an deabhóid do Sheacht nAbairt Deireanacha Íosa.

Ag 3.00 i.n., d'imigh an phian. Níor ghlac mé aon chógas, áfach. Ina dhiaidh sin, mhothaigh mé sách lag, agus ag 3.30 i.n. d'éirigh mé arís amhail is nach raibh aon ní tarlaithe. Bhí an phian imithe go hiomlán.

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "Le do thoil, a Shlánaitheora, inis dom, an idir 12.00 agus 3.00 i.n., an iad na fulaingthe cúitimh a thug tú dom a bhí ann?" Slánaitheoir: "Sea."

D'fhiafraigh mé an é seo an chéad uair. An Slánaitheoir: "Ní hea. Ar mhaith leat é a fháil arís?"

Mise: "Sea, más rud é go sábhálfar anama dá bharr. Ach a Shlánaitheora, tá a fhios agat an méid is féidir liom a sheasamh."

1 Feabhra 1992 — Satharn

7.15 r.n. ag Aifreann Naofa in Waghäusel.

San iarnóin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus d'fhiafraigh mé faoin 'Solas Síoraí', mar go raibh sé múchta i Rot. Bhí mé sa séipéal i Rot agus níorbh fhéidir liom a fhulaingt go raibh an Solas Síoraí múchta. Chuir sé seo céasadh istigh orm agus níorbh fhéidir liom guí. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé ceart duine éigin a ghlaoch chun é a lasadh.

An Slánaitheoir: "Rinne tú go han-mhaith."

Lean mé ar aghaidh ag fiafraí den Slánaitheoir ar cheart dom dul chuig an Athair Vogt chun labhairt leis faoi ábhair imní Íosa?

An Slánaitheoir: "Fan beagán níos faide."

Mise: "Ciallaíonn sé sin gur chóir dom guí ar a shon." An Slánaitheoir: "Sin ceart."

5.10 i.n.: Tháinig mé abhaile agus mhaígh mé láithreach ar son an tUrramach Vogt ar feadh thart ar 30 nóiméad. Díreach ina dhiaidh sin, cuireadh ionsaí ar m'anam. Ansin lean mé orm ag guí gan bhriseadh ar feadh uair an chloig eile. Bhí m'fhear céile in aice láimhe, ach bhí sé míshásta istigh ann, corraitheach agus feargach. Bhí gach rud ag cur as dó.

Bhí a fhios agam go raibh na spioraid neamhghlan ar ais, mar sin ghuigh mé níos mó fós.

Ina dhiaidh sin, tháinig cuairteoir. Ní raibh a fhios ag an gcuariteoir seo fiú an raibh baisteadh faighte aige, mar go raibh a athair i measc oifigigh shinsearacha Arm Cumannach na Serbie.

Bhí sé an-deacair dom; is minic a d'ísligh mé mé féin agus rinne mé iarracht cabhrú leis lena chuid fadhbanna. Go domhain istigh, mhothaigh mé amhail is go raibh arm na Serbaise ar fad tar éis teacht anuas orm. Le linn an ama sin, níorbh fhéidir liom labhairt le m'fhear céile ach an oiread, mar sin lean mé orm ag guí go dtí gur imigh arm na n-anam neamhghlan agus gur tháinig feabhas ar an atmaisféar.

2 Feabhra 1992 – Domhnach — Fhéile na gCoinneal

D'phaidrigh mé ar feadh thart ar uair an chloig. Dúirt mé leis an Slánaitheoir gur thug mé faoi deara, aon uair a phaidrigh mé ar son na sagart, go ndéantar ionsaí go háirithe orm ansin.

an Slánaitheoir: "Teastaíonn neart mór chun troid in aghaidh an diabhair le sagart maith a bheith agat.

D'ghuaigh tú go mór ar son do shagairt. Ná déan dearmad gur Íosa eile é sagart maith. Agus teastaíonn an-chuid urnaí le hÍosa eile."

Mise: "Braithim go bhfuil na spioraid neamhghlan ag imirt tionchair ar m'fhear céile freisin chun mé a mhealladh."

An Slánaitheoir: "Caithfidh sé gu síranta."

Mise: "Ach lean an streachailt seo le m'fhear céile ar aghaidh gan stad ar feadh thart ar thrí huaire an chloig inné." Slánaitheoir: "Tá an Sátan ar buile mar go bhfuil tú ag tógáil an-chuid anamacha uaidh."

Mise: "Níl eagla orm troid ina aghaidh." Slánaitheoir: "Tá an eagla sin bainte agam díot."

Mise: "Ní stopfaidh mé de bheith ag troid mar is breá liom thú; is leatsa na hanamacha go léir."

Slánaitheoir: "Is fíor sin. Ach teastaíonn siad ó Shátan freisin."

Mise: "Mar sin, leanfaidh an chath ar aghaidh go

deo?" Slánaitheoir: "Sea, go dtí go mbeidh an

pingin dheireanach íoctha." Mise: "Ní thuigim

aon chuid de seo."

An Slánaitheoir: "Go dtí go mbeidh an pheaca deireanach fuascailte."

Mise: "Ó Slánaitheoir, an gcuirfidh mé stop leis an scríbhneoireacht anois?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh; caithfidh daoine gu leor a ghuí, gan stad. Tá an olc níos troime ná an mhaith. Tá daoine sáite sa lathach. Tá an lathach ag bagairt an cine daonna a bhá."

Ní féidir liom scríobh a thuilleadh anois, mar is deacair dom seo ar fad a chur i scríbhinn.

Táim buíoch díot, a Thiarna agus a Dhia; tá grá agam duit, agus tá grá agam duit freisin ar son na ndaoine sin nach bhfuil grá acu duit. Adhróidh agus molfaidh mé thú i gcónaí thar ceann na ndaoine sin nach ndéanann amhlaidh.

A Thiarna, cuireann mé gach a dtagann mo bhealach isteach i do lámha trí Chroí Gan Smál Muire.

3 Feabhra 1992 – An Luan

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh mé ag scríobh mo dhíaráide i gceart.

An Slánaitheoir: "Bí cinnte go bhfuil an méid atá scríofa agat ceart. Déanfaidh an spiorad neamhghlan iarracht i gcónaí tú a chur ar strae ón bhfírinne."

Mise: "Tabhair grásta do na daoine eile freisin." An Slánaitheoir: "Má ghlacann siad leis."

(Bhí mé ag smaoineamh ar m'fhear céile agus ar na daoine atá ag fulaingt ó chruachás). Mise: "Cad is míthaitneamhach leat faoinár ngrúpa urnaí?"

An Slánaitheoir: "Tá easpa uirisle ann; tá an oiread sin bróid fós ann." Mise: "Agus ar cheart dom é sin a insint dóibh?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú é a insint dóibh. Ní mór dóibh a gcroíthe a dhúnadh, murach sin ní féidir liom grásta a thabhairt dóibh."

Mise: "Cén fáth sin?"

An Slánaitheoir: "Ní mór an urnaí a ofráil go deabhoideach. Ní mór don urnaí teacht ón gcroí agus ní hamháin ón mbéal."

Mise: "Cad is féidir leat a insint dúinn faoin gcomaoineach?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh níos mó aithrí a bheith ann. Is gnách go mbíonn an diongbháilteacht in easnamh. Fan dílis dom. An Slánaitheoir: 'Guigh níos mó ná mar a rinne tú go dtí seo.'"

Mise: "A Shlánaitheora, is cinnte go mbeidh daoine áirithe ann nach gcreidfidh an méid atá ráite agam leo."

An Slánaitheoir: "Tá sé ráite agat; is leor sin."

Mise: "Conas is féidir liom a thuiscint go leor é?"

Slánaitheoir: "Go n-éistí an té a bhfuil cluasa aige."

Lean mé orm ag guí go díograiseach, go háirithe ar son mo ghrúpa urnaí, ar son a sláinte. San iomlán, ghugh mé ar feadh thart ar uair an chloig go leith.

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot.

Ina dhiaidh sin, ag 8.00 i.n., tháinig ár ngrúpa urnaí le chéile agus d'inis mé dóibh an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir. Bhí na huraidh an tráthnóna sin i bhfad níos áille agus níos diaga ná mar is gnách.

Tar éis an ghrúpa urnaí, d'inis mé do Athair Dochart faoi freisin. Mar sin féin, níor thréaslaigh sé air.

4 Feabhra 1992 — Dé Máirt

Go luath ar maidin, bhí mé gafa le paidir ar feadh thart ar dhá uair an chloig. Inné tráthnóna, le linn an ghrúpa urnaí, fuair mé comaoine spioradálta; roimhe sin, bhí mé i láthair na hAifrin Naofa i Rot agus fuair mé comaoine sacraimintíúil. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir nach raibh Sé liom inné tráthnóna nuair a fuair mé an chomaoine spioradálta.

An Slánaitheoir: "Bhí mé leat."

Mise: "Cén fáth a raibh mo chroí ag bualadh chomh tapa sin? A Thiarna, nílim ag caint leat." An Slánaitheoir: "Labhraíonn do Thiarna nuair is toil leis."

Bhí an Slánaitheoir ina thost.

Chaoin mé agus dúirt mé: "Conas is féidir nach mbeadh aon ní ann gan Dia?"

Mar sin féin, táim i staid suaimhnis agus síochána. Nílim i m'aonar; tá an Tiarna liom, ach tá Sé ina thost. De ghnáth, ní féidir liom a shamhlú go gcodlaíonn Dia.

Ansin mhothaigh mé suaimhneas thar a bheith taitneamhach. Mhothaigh mé saor ó gach rud agus d'fhéadfainn a bheith mar sin ar feadh uaireanta, mar creidim go bhfuil tú liom, a Thiarna.

Tá na hamhais a bhí agam bainte de ag an Tiarna. Níor fágadh tada. Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia; bhraith mé amhail is dá mbeadh mo anam cneasaithe ó phian an lae inné, óir bhí mé ag fulaingt de bharr an liatháin sa séipéal. Mhothaigh mé mar leanbh beag á choinneáil i ngéaga a athar agus ag luí i gcoinne a chliabhraigh. Tá grá ag an athair don leanbh, agus is leor an grá sin don leanbh, agus mar sin leanann sé air ag luí ina ghéaga.

Nach sciobtha a thagann an t-olc orainn.

Tamall beag ina dhiaidh sin, chuala mé guth:

"An bhfuil tú aontaithe anois?"

Dúirt mé "Tá", ach ní chreidim gurb é guth mo Thiarna é; tá guth mo Thiarna difriúil. Ná níor chuala mé an guth ag teacht ó dhoimhneacht mo chroí chomh soiléir is a bhíonn de ghnáth. B'fhéidir gurbh é an cainteoir mór é arís, an spiorad neamhghlan i mbun oibre, gan ach iarracht á déanamh aige mearbhall a chur orm.

Mar sin, ghuigh mé arís chun é a ruaigeadh; murach sin, ní bheidh mé in ann fáil réidh leis.

Óir níl uaidh ach mé a chaitheamh i gcíoradh, i mearbhall agus in amhras; níl ann ach an spiorad neamhghlan. San tráthnóna i Rot, sa séipéal, ag guí an Rós agus ag freastal ar an Aifreann Naofa.

5 Feabhra 1992 — Dé Céadaoin

Bhí mé cantalach mar go raibh an t-amharc stánta sin ag sagart ina shúile le linn mo chuid admhála. Bhí sé déistineach breathnú isteach ina shúile. Níor tharla a leithéid dom riamh leis an Athair Gebhard Heyder. Chuir mé ceist ar an Slánaitheoir faoi.

An Slánaitheoir: "Spiac salach a bhí ann a bhí ag iarraidh do chreideamh daingean a scrios."

Mise: "An bhfuil a fhios ag an sagart cad atá á dhéanamh aige lena shúile?"

An Slánaitheoir: "Tá, tá a fhios aige. Is cathuithe iad seo a mhothaíonn d'anam agus a sheasann in aghaidh." Tá an sracfhéachaint sin ina shúile feicthe agam trí huaire anois.

Mise: "Cén fáth a ndéanann sé sin?"

An Slánaitheoir: "Toisc go bhfuil creideamh osnádúrtha in easnamh air. Is fíorbheagán sagart a bhfuil creideamh osnádúrtha acu."

Ní chreideann an sagart seo mé faoin easpaireacht. Ná ní chreideann m'fhear céile ach an oiread. Mise: "Cad ba cheart dom a rá leo mura gcreideann siad mé?"

An Slánaitheoir: "Is fearr fanacht i do thost."

Mise: "Cad a ghnóthaím trí bheith i mo thost?" An

Slánaitheoir: "Uiríslé."

Labhair mé go dlúth leis an Slánaitheoir ar feadh tamaill mhaith eile. Ansin dúirt mé leis

an Slánaitheoir: "Is fuath liom rudaí an tsaoil."

An Slánaitheoir: "Scríobh sin síos."

Mise: "Nach beag an t-am atá againn chun muid féin a ullmhú don saol neamhaí. Nach mór an t-áthas atá orm gur chaith mé an teilifís amach as an árasán. A Thiarna agus a Dhia, ní féidir liom a dhóthain buíochais a ghabháil leat as seo."

7 Feabhra 1992 – Dé hAoine

Bhí mé sa bhaile an lá sin. Rinne mé urnaí ó 7.00 go 8.30 r.n. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an mbeadh orm fulaingtí an fhuascailte a fhulaingt arís."

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú an t-admháil a fhulaingt arís."

Mise: "Tairgidh mé iad ionas go bpréidhfidh an sagart paróiste an Rósach leis na creidmhigh roimh an Aifreann Naofa, díreach mar is mian leis an Slánaitheoir. Agus ionas nach mbeidh ar an sagart paróiste an Chomaoineach Naofa a dháileadh ach ar an teanga, agus nach mbeidh ar an laoi an Chomaoineach Naofa a dháileadh a thuilleadh.

Ina theannta sin, ofrálaím na fulaingí seo ionas go saorfaí an sagart ó eagla an duine, agus iarraim ort, a Shlánaitheora uasail, go dtabharfaí umhlaíocht dó.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Déan cúiteamh ar son gach duine a ghníomhaíonn in aghaidh mé i do bhaile agus a fhaigheann an Chomaoineach Naofa go míchlúiteach."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, impím ort, tabhair dom go leor grástal ionas go dtiocfaidh mé salach ar na fulaingí a thugann tú dom. Glacfaidh mé leis na fulaingí seo, freisin as grá mór duit, a Thiarna agus a Dhia, agus ar son shlánú anamacha atá ar an mbóthar leathan."

A Thiarna agus a Dhia, ach go ndéantar do thoil. Slánaitheoir:

"Déan mar a scríobh tú, a iníon."

Mise: "Táim buíoch díot, a Thiarna agus a Dhia, roimh ré as na fulaingtí a thabharfaidh tú dom. Táim réidh le fulaingt leat, óir is fearr a fhios agat cad is féidir liom a sheasamh.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir gur mian liom fanacht ina chroí agus ghuigh mé air gan stad ar feadh roinnt nóiméad: 'A Shlánaitheora, tabhair dom maithiúnas, grásta agus trócaire, dom féin agus don domhan mór.

Ní féidir liom aon ní a dhéanamh i m'aonar, ach leatsa is féidir liom gach ní a dhéanamh.' Go dtí 10.40, léigh mé as leabhar maith arís.

8 Feabhra 1992 — Satharn

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa in Waghäusel. Níor thaitin an chaoi ar cheiliúir an tAthair Werner Egon an tAifreann liom ar chor ar bith; níor chan sé na hidirghuionna fiú amháin.

Ó 4.20 i.n. go 5.50 i.n., mhóidigh mé ceithre Chreideamh agus paidreacha eile gan bhriseadh, agus mé ar mo ghlúine an t-am ar fad, ar son an Athar Vogt amháin.

Thairg mé an t-am seo go fonnmhar dó, mar fuair mise an grásta freisin é sin a dhéanamh. Is leor do Dhia a fheiceáil cé chomh mór is a ghuím ar son an Athar Vogt. Tá a fhios agam nach mbeidh an grá céanna agam dó is atá agam do Chríost, ach is mian liom go bhféadfainn, mar is an dara Críost é, agus tá a fhios agam go bhfuil freagracht mhór air as na hanama a threoraíonn Dia chuige. Sin an fáth a deirim nach féidir duine a n-úrnaí a dhóthain ar son sagart, óir is féidir le sagart a mhaireann i ngrá Dé a lán anam a rabhadh a thabhairt faoi bhearrthollán ifrinn agus iad a threorú go Páras.

9 Feabhra 1992 – Domhnach

Ó 6.30 r.n. go 8.00 r.n.: Mhóidigh mé ar feadh thart ar uair an chloig agus bhí mé aontaithe leis an Slánaitheoir ar feadh thart ar 30 nóiméad.

An Slánaitheoir: "Faoi láthair, is é Satana a rialaíonn na croíthe." Mise: "Ach is tusa Rí na gcroíthe uile."

An Slánaitheoir: "Dúnann beagnach gach duine a gcroíthe dom." Mise: "Ar scríobh mé sin síos i gceart?" An

Slánaitheoir: "Tá sé scríofa síos agat domsa."

Mise: "A Shlánaitheora, cén fáth a ndúnann siad a gcroíthe duit?"

Slánaitheoir: "As bród, easpa grá domsa, fuath, agus toisc nach bhfuil fonn orthu filleadh siar ón gcosán leathan."

Mise: "A Shlánaitheora, nuair a bhí mé ag caoineadh díreach anois, nuair a dúirt mé 'Avertere, avertere'—an rud a

Dúirt Don Bosco – agus is éard atá i gceist leis sin ná 'do shaol a athrú' – gur shnígh deora ó mo shúile mar phéarlaí, ag sreabhadh go tapa. Bhí sé an-sárnádúrtha agus bhí mé lán d'iontas. Slánaitheoir: "Sea, ba iad mo dheora féin iad freisin."

Mise: "Tá stiúrthóir spioradálta maith uaim. Tá, tá tusa agam, ach tá sagart uaim freisin."

An Slánaitheoir: "Ní féidir leat dul chuig an Athair Vogt go fóill. Lig don am ceart teacht."

Mise: "A Shlánaitheora, inné ghuigh mé ceithre chruach aifrinn ar a shon (an tAthair Vogt); ar bhí aon tionchar aige sin (?)"

An Slánaitheoir: "Sea, bhí tionchar aige air."

Mise: "A Shlánaitheora, ceapann an tOirirc Vogt go bhfuil mé ag caint fúm

féin." Slánaitheoir: "Sin an rud a cheapann sibh go léir, ach ní féidir le héinne agaibh aon rud a dhéanamh gan mise."

An Slánaitheoir: "Cé mhéad umhlaíochta eile atá uait chun d'chiontacht a aithint? Guigh, a iníon, guigh go mór."

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Róit.

Ón 1.00 i.n., mhúin mé an Rósanna ar son an Athar Vogt. Bhí áthas orm nuair a chonaic mé é ar a ghlúine os comhair an tSacraimint Bheannaithe, ag múineadh an Urraim don Chroí Naofa. D'úmhaigh mé go mbeadh sé ina eiseamláir do na sagairt go léir sna sráidbhailte máguaird. Is uaim sagairt den sórt sin a fheicim Íosa iontu amháin, agus caithfidh guí ar son a leithéid de shagairt. Óir tá grásta go flúirseach ag ár nDia, ach amháin go n-iarrfaimis iad. Creidim gur sagart an-gheanmnaí é an tAthair Vogt nuair a chomhlíonann sé toil Dé.

Tiocfaidh an t-am go dtuigfidh sé níos fearr mé ná mar a thuigeann sé anois. Ní stopfaidh mé go deo ag guí ar a shon.

2.30 i.n. Chuir an tUasal Pavar glaoch orm ón Eilvéis. Cuireann sé glaoch orm ó am go chéile. Neartaímid a chéile sa chreideamh. Bhuaill mé leis in Iarúsailéim. Ba é an t-aon duine sa ghrúpa oilithreach a d'éist liom. Rinne na Crótáirigh eile, in éineacht leis na sagairt, gáire fúm agus rinne siad magadh fúm; mhothaigh mé i m'aonar, amhail is dá mbeadh gach duine tar éis tréigean.

Nuair a shiúlamar ó Iarúsailéim go Masada, ghuigh mé roisnéid éagsúla ar son an ghrúpa oilithrigh agus ar son na sagart. Tháinig tinneas cinn ar gach duine, agus bhí mé chomh héadrom sin gur fhéadfainn siúl suas an sliabh arís. Tríd seo, fuair mé go leor grástal. Ba é an tUasal Pavar ón Eilvéis an t-aon duine sa ghrúpa a chreid i mo chlaochlú in Medjugorje.

5.00–6.00 i.n. Thosaigh mé ag léamh leabhar le hIníon Faustina. Tar éis uair an chloig, mhothaigh mé cumha dhomhain le bheith aontaithe leis an Slánaitheoir. D'úmhaigh mé go díograiseach chun an Tiarna. Tháinig cathuithe orm, áfach. Chaoin mé go searbh, agus mé ag ceapadh go raibh rud éigin cearr déanta agam. Ina dhiaidh sin, áfach, fuair mé síocháin. D'iarr mé ar an Slánaitheoir insint dom arís faoi Chomaoine a fháil ar an teanga agus gheall mé go gcreidfinn É.

An Slánaitheoir: "Is mian liom an Chomaoine ar an teanga, a fhaightear ar ghlúine agus le hurraim, trí lámha coisricthe an tsagairt."

Ansin d'fhiafraigh mé faoi lucht freastail an altair; shíl mé, toisc go bhfreastalaíonn siad ag an Aifreann, go bhféadfadh pribhléidí speisialta a bheith acu le Dia. Slánaitheoir: "Baineann sé sin le lucht freastail an altair freisin."

Mise: "Mar sin, níl an tAthair Vogt á dhéanamh i gceart?" An

Slánaitheoir: "Tá."

Mise: "An ndéarfainn sin leis, a Shlánaitheoir?"

An Slánaitheoir: "Bhí mé ag fanacht air sin an t-am ar fad."

Mise: "Agus má insím dó é, an éistfidh sé leis an méid a deir agus a dhéanann na sagairt eile?" An

Slánaitheoir: "Ní dhéanfaidh sé é ar an mbealach a dhéanann na sagairt eile, ach tá na easpaig ag éileamh air é a dhéanamh."

An Slánaitheoir: "Is é an Pápa an t-ard-easpag; caithfidh sé éisteacht leis."

Mise: "Ó, a Shlánaitheora, déanfaidh mé gach rud ionas nach gcuirfear oflag ort ná nach ndéanfaí éagóir ort. Tugaigí an grásta dom agus abráigí focal ar bith liom; táim ag éisteacht."

An Slánaitheoir: "Lean ort mar seo, a iníon."

Timpeall 7.00 i.n., chuir Maria as Augsburg glaoch. Dúirt mé léi gur cheart di filleadh ar a fhear céile agus toil Dé a chomhlíonadh. Uair amháin, foilsíodh alt fúm in iris darbh ainm *Frau im Spiegel*. Léigh Maria as Augsburg é, scríobh sí chugam ina dhiaidh sin agus tháinig sí ar cuairt chugam. Rinneadh Críostaí díograiseach di. Ag an am sin, tar éis an Chomaoineach Naofa, bhí sé ráite ag an Slánaitheoir liom gur cheart di filleadh ar a fear céile. Go dtí an lá atá inniu ann, níor fhille sí fós.

Inniu, tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an síochánachas ceart, mar gur chuir Fridolin glaoch orm agus gur dhúirt sé liom gur síochánach a bhí i Josef agus nach raibh sé lánchinnte an raibh sé sin ceart. An Slánaitheoir: "A iníon, tá an ceart ag an síochánachas – tá cead ag gach duine freisin iad féin a chosaint."

Níor thuig mé go hiomlán é sin, mar níl mé lánchinnte cad is brí le síochánachas.

10 Feabhra 1992 – Luan

10.00 i seomra an dochtúra:

An Slánaitheoir: "Fiafraigh díom cad is féidir leat a sheasamh." Mise: "Táim chomh neamhinniúil."

59

Aifreann Naofa. Ghuigh mé freisin ar son an tsagairt a bheadh ag ceiliúradh an Aifrinn Naoigh.

Chonaic mé an sagart seo don dara huair. Níor thaitin sé liom nuair a cheiliúir sé an Aifreann Naofa an chéad uair, agus inniu, an dara huair, rinne sé an Coisricean chomh tapa sin agus, ag deireadh an Aifrinn Naoith, chrom sé i dtreo an altair seachas an tabernacle. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, 'Cad é an rud ceart le déanamh anois?'

An Slánaitheoir: "I dtreo an teampaill."

Mise: "An ndéarfainn sin leis, a

Shlánaitheoir?" Slánaitheoir: "Más mian leat."

D'urnaigh mé ar son an tsagairt ar dtús agus ansin chuaigh mé chun é a fheiceáil. Nuair a bhuail mé ar an doras chun fiafraí an bhféadfainn labhairt leis. Le linn ár gcomhrá, tar éis dom a insint dó cad a bhí cearr, thosaigh sé láithreach ag cosaint é féin agus dúirt sé gur ollamh a bhí ann.

Dúirt mé leis go raibh gach rud soiléir dom ansin.

Ar dtús, dúirt mé leis gur chan sé an tOideas an-tapa; dúirt seisean go ndearna na daoine eile ar an mbealach céanna freisin. D'fhreagair mé ansin gur chóir dúinn géilleadh don Slánaitheoir níos mó ná mar is cóir dúinn géilleadh do dhaoine. Mhínigh mé dó go raibh mé ag iarraidh cabhrú leis agus, tar éis an Aifrinn Naofa, gur fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén fáth ar chlaon sé i dtreo an altair chun a shláinte a fhágáil seachas i dtreo an teampaill.

Ansin, cháin an sagart an t-am atá caite beagáinín. Bhí sé sách corraitheach agus bródúil. Dúirt mé leis gurbh é an Slánaitheoir céanna é an tráth sin is atá Sé inniu.

Gheall an tAthair dom go gceiliúrfadh sé an Aifreann Naofa níos moille. Ansin d'iarr mé a bheannacht agus d'imigh mé. Arís eile, ní raibh mé i m'aonar. Tá a fhios agam go raibh an Slánaitheoir liom.

Nuair a shroich mé an baile, thóg mé an fón láithreach; ba é Fridolin a bhí ar an líne. D'inis sé dom nach raibh an mac léinn óg Andreas ag fáil an Chomaoine ar an teanga a thuilleadh toisc go raibh a Bhí sé ráite ag an leas-ghiolla go mbeadh cuma níos fearr air dá bhfaigheadh sé an Chomaoine sa lámh.

Ar **an 28 Eanáir 1992**, bhí rud éigin ráite cheana féin ag an Slánaitheoir le hAndreas.

Bhí bréag ráite ag Andreas le Fridolin. Chum sé leithscéal, ag rá go raibh a bheola scoilte agus gurbh é sin an fáth nach bhféadfadh sé an Chomaoine a fháil ar an teanga.

Mar sin féin, níor inis sé an fhírinne – gur dhúirt an foir-riaghlóir é seo leis.

Timpeall 1.30 i.n. sa chaibeal sa chlinic, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin seomra urnaí. Slánaitheoir: "Is féidir leat tosú cheana féin. Tá an t-am tagtha."

Mise: "Ach níl a dhóthain airgid agam go fóill." An

Slánaitheoir: "Fág sin ormsa."

13 Feabhra 1992 — Déardaoin

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an mbeadh tionchar ag ár gcomhrá ar an sagart a bhí tar éis an Chomaoineach Naofa a cheiliúradh chomh tapa sin."

An Slánaitheoir: "Tá an Briathar ina chónaí ann."

Ansin d'fhiafraigh mé thar ceann Andreas, comhmhic léinn Fridolin, cén fáth ar cheadaigh an Slánaitheoir do Andreas an Chomaoineach a fháil ina lámha anois.

An Slánaitheoir: "Tá saoirse aige, agus tá an tsaoirse sin tinn."

Mise: "Ní féidir liom a shamhlú go ndéanfadh roinnt ollamh a leithéid agus go spreagfaidís mic léinn diagachta chun an Chomaoine a fháil sa lámh."

An Slánaitheoir: "Is iad na scríobhaithe agus na Fairisigh a chéas mé. Ar mhaithe le hAndreas, ní mór troscadh Dé Céadaoin — is é sin feall."

Mise: "Cad ba chóir a dhéanamh nuair a bhíonn an toil

tinn?" Slánaitheoir: "Troscair agus guigh an Saltair."

14 Feabhra 1992 — Aoine

10.30 i seomra an dochtúra: D'fhiafraigh mé arís ar cheart dom leanúint orm ag scríobh ar chor ar bith. An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, scríobh do dhialann; tá sé tábhachtach."

Mise: "Ar labhair tú liom inné?" An Slánaitheoir:

"Labhair, a iníon."

Mise: "A Thiarna, cad é do thoil? Cuir in iúl dom anois cad atá le déanamh agam, óir is tusa mo threoraí spioradálta, ach a Thiarna, ach amháin más é do thoil é fós."

An Slánaitheoir: "Guigh go mór, a iníon. Tá guíonna fíor-riachtanach."

15 Feabhra 1992, Dé Sathairn

Rinne an tAthair Aemilian Aifreann Naofa go hálainn. Ba sheirbhís í i n-onóir don Mhaighdean Mhuire. Chonaic mé arís eile an tAthair ina sheasamh sa dorchadas, ach tar éis na Coisrice, chonaic mé rud éigin geal timpeall a chinn. Chonaic mé é sin den chéad uair, ansin d'imigh sé as radharc arís.

D'urnaigh mé go mór ar son an Athar Vogt – sailm iomlán.

Rud amháin a thuig mé inniu ná, más mian leat sagart maith a bheith agat, caithfidh tú é a iarraidh ar Dhia. Tá an-ghean agam ar an sagart seo, cé go bhfuil a fhios agam nach ndéanann sé i gcónaí gach a bhfuil uiríseal ag an Slánaitheoir. Ach tá súil agam go mbeidh sé ina shagart den scoth lá éigin.

D'fhág mé an chonfaisnéis agus mé sona sásta; freastaladh ar mo chuid paidreacha.

Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia, as an ngrásta seo a bhronn tú ar an sagart agus ormsa.

16 Feabhra 1992, Domhnach

D'phaidrigh mé ar feadh dhá uair an chloig sa bhaile roimh an Aifreann Naofa. Ar an Domhnach, ba mhaith liom mé féin a ullmhú go háirithe don Aifreann Naofa. Sula dtosaím ag paidreoireacht, cuirim cros agus dealbh dár mBean Uasal ar an mbord, in éineacht le huisce coisricthe do anama na purgóide. Ansin déanaim an Confiteor, an tEisdearcas agus go leor paidreacha eile a phaidreoireacht, ar nós litaní agus an Rósach. Ag an deireadh, faighim an Chomaoineach Naofa go spioradálta. Feidhmíonn sé seo mar ullmhúchán freisin don Chomaoineach sacraimintíúil. Ansin bíonn an Mhaise Naofa níos déibí, agus faigheann duine soilsiú níos mó; tuigeann duine freisin cad atá mícheart agus aithníonn sé spioraid neamhghlana níos soiléire, óir bíonn siad i láthair sa séipéal freisin.

Ós rud é go raibh mé imithe chun an chonfais leis an Athair Vogt inné, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "Cén fáth nár luaigh mé an tComaoineach sa lámh?"

An Slánaitheoir: "Níor tháinig an t-am fós."

Mise: "An gcreideann an sagart anois go gcloiseann mé d'ghuth?"

An Slánaitheoir: "Sea, creideann, a iníon."

Mise: "An bhfuil a leithéid de amhras air fós, nó nach bhfuil an oiread sin air a thuilleadh?" Slánaitheoir: "Lean ort ag guí ar a shon."

Mise: "A Thiarna, ach scríobh sé i nuachtlitir na paróiste inné gur féidir le haon duine baiste seirbhís an tSoiscéil a stiúradh agus ansin an Chomaoineach Naofa a dháileadh má bhíonn sagart na paróiste as láthair."

An Slánaitheoir: "Dá mbeadh a fhios aige gurb mise atá sa Chumann Naofa, ní thuairisceadh sé é sin i nuachtlitir na paróiste. Tá an oiread sin mearbhaill fós ina chroí."

Mise: "Ach a Thiarna, déanann sé an Chonsácrú; is cinnte go bhfuil a fhios aige go bhfuil tú i ndáiríre, go substaintíúil, i gcolainn agus i fuil, i gcorp agus ianam, i do dhaonnacht agus i do dhiachtacht, i láthair sa Chomaoín Naofa—an tEocairist!"

An Slánaitheoir: "Bíonn an chreideamh difriúil do gach duine."

Mise: "Cén fáth a bhfuil an creideamh éagsúil?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: braitheann sé ar an gcéad ordú agus ar an dara hordú—easpa grá domsa agus do chomharsa."

Mise: "Mar sin, braitheann an creideamh ar an ngrá, agus caithfear an grá a iarraidh agus maireachtáil de réir an ghrá. Is mór-ghrásta é ó Dhia."

An Slánaitheoir: "Sníonn an grá isteach i gcroíthe glana." Mise: "A Thiarna, conas is ceart dom 'sníonn' a thuiscint?"

An Slánaitheoir: "Is foinse í an ghrá; tar chun na foinse agus faigh athnuachan." Mise: "Cén chuma atá ar chreideamh na gceannléachtaí?"

An Slánaitheoir: "Sin í an chreideamh shaolta, a iníon, nach dtugann toradh ar bith."

Mise: "Ach a Shlánaitheora, tá siad ag cur oiliúna ar na sagairt atá le teacht, nach bhfuil?"

An Slánaitheoir: "Sin an fáth a gcaithfidh tú guidéadh ar a son."

Mise: "A Shlánaítheora, an gcaithfear gach rud a iarraidh?" Slánaítheoir: "Sea, a iníon."

Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia, as an ngrá agus an ghrásta a thug tú dom. Rith mé go dtí an séipéal níos luaithe. Thosaigh an Aifreann Naofa ag 10.00 Uhl

Roimh an Aifreann Naofa, ghuigh mé Liotán an Spioraid Naoimh ar son gach duine a bhí sa séipéal ag an nóiméad sin. Cheiliúir an tAthair Vogt an Aifreann Naofa go maith. Ba ón Oideas ar an Sliabh (Soiscéal Lúcas) an léamh Soiscéil. Le linn dáileadh na Comaoine Naofa, chabhraigh beirt laochreidmheach agus a mac léinn diagachta, an tUasal Artur Wagner.

Ba ghnách liom Comaoineach Naofa a fháil uaidh. Anois shíl mé go raibh sé ráite ag an Tiarna liom go raibh an séipéal i staid mhearaí. Cén chaoi, mar sin, a bhféadfainn Comaoineach Naofa a ghlacadh ó Mhí Wagner, nach bhfuil a lámha coisricthe go fóill mar atá lámha sagairt?

Rinne mé urnaí chuig an Slánaítheoir: 'A Thiarna, más toil Leat go bhfaighinn an Chomaoineach Naofa ón Deagánach an tUasal Wagner, bíodh sé mar sin. Ach más toil Leat amháin.

Mura bhfuil, ná lig dó teacht chugam. Cuirim mo mhuinín go léir i do lámha. Dháileadh an tAonmhná Naofa in aice liom ag an Uasal Wagner. Mar sin féin, níor tháinig sé chugam, agus mhothaigh mé go soiléir gurbh é toil Dé ná nach dtabharfadh sé an tAonmhná Naofa dom. Ba mise an duine deireanach a fuair an tAonmhná Naofa, agus ba ón Athair Vogt a fuair mé í.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, dúirt mé leis an Slánaítheoir, dá mba mhian leis, go labhróinn le hUasal Wagner; ach dúirt mé freisin go gcaithfeadh an Slánaítheoir soilsiú a thabhairt dó ionas go mbeadh a fhios aige nach raibh cead aige an Chomaoineach Naofa a dháileadh.

D'fhiafraigh mé den Slánaítheoir ar cheart dom é seo a scríobh síos. Dúirt an Slánaítheoir: "Scríobh síos é."

Ina dhiaidh sin, rinne mé urnaí ar feadh ceathrú uair an chloig eile.

Agus mé ag fágáil na heaglaise, bhí buachaill ag fanacht liom amuigh – Christian Fellhauer, páiste ionúin Dé. Tar éis a Chéad Chomaoineach Naofa, tháinig sé chugam agus d'fhiafraigh sé cén rud a bhí le déanamh aige chun go bhfaigheadh sé féin an Chomaoineach Naofa ar an teanga freisin.

Dúirt mé leis gur chóir dó deachad amháin den Rósra a ghuí gach lá chun na Maighdine Beannaithe Muire don rún seo. An Domhnach dár gcionn, seachtain ina dhiaidh sin, tháinig sé chugam agus lúcháir an domhain air agus dúirt sé liom le fonn mór: "A Julijana, fuair mé an Chomaoineach Naofa ar an teanga."

Ó shin i leith, is minic a tháinig sé chun beannú dom tar éis an Aifrinn Naofa, díreach mar a rinne sé inniu. Thug mé beannacht dó le huisce coisricthe, a bhíonn agam liom i gcónaí, agus d'fhiafraigh sé díom an raibh an t-uisce coisricthe i gceart. Dúirt mé 'Sea' agus d'inis mé dó gur choisric an tAthair Gebhard Heyder as Regensburg an t-uisce seo.

A Thiarna agus a Dhia, má tá aon rud mícheart, inis dom é le do thoil ionas gur féidir liom é a scríosadh amach. Thug mé gach rud duit, agus is uaitse é ar fad.

An Slánaítheoir: "Mar sin, tá gach rud i gceart, an méid atá scríofa agat san áireamh."

17 Feabhra 1992 – Luan

10.00 Seomra na ndochtúirí: D'fhiafraigh mé den Slánaítheoir, maidir leis na deagánaigh, an bhfuil cead acu an Chomaoineach Naofa a dháileadh.

An Slánaítheoir: "A iníon, ní fhéadann deagánach an Chomaoineach Naofa a dháileadh toisc nach bhfuil lán-ordú aige."

Mise: "Ach tá cead faighte ag an Eaglais é."

An Slánaítheoir: "Is heidirseacht é sin. Ní sagart é deagánach. Ní fhéadfaidh ach sagart an Chomaoineach Naofa a dháileadh."

Bhí guí déanta agam roimhe sin go n-inseodh Dia dom cén fáth nár cheart do H. Wagner an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom. Gheall mé don Slánaítheoir, pé rud a theastódh uaidh a insint dom, go gcreidfinn é. Go dtabharfadh an Slánaítheoir creideamh daingean dom chuige seo agus go gcuirfeadh sé an diagacht mar éide ar mo dhaonnacht. Fiú mura bhfuil sé soiléir do dhaoine eile nach bhfuil cead ag deagánaigh é seo a dhéanamh, tá sé scríofa síos agam díreach mar a dúirt an Slánaítheoir é. Amen.

12.15 i.n. sa chaibeal ag an obair: Inniu, ghuigh mé níos faide ná mar is gnách sa chaibeal. Chaoín mé faoin heiricíocht atá chomh forleathan sin sa Eaglais Chaitliceach.

Chuir bean ónár ngrúpa urnaí isteach orm freisin, bean a d'inis dom faoi rún tráth go raibh sí tar éis a rá leis an sagart, a bhí ag éisteacht le hadaimh sa ghrúpa urnaí, go mbíodh suaitheadh uirthi agus an Rósán á aithris aici. D'fhreagair an sagart trí fhiafraí di cén fáth a n-aithriseodh sí an Rósán ar chor ar bith.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén sórt spioraid a déarfadh a leithéid. An

Slánaitheoir: "Spiorad salach a bhí ann."

Ina dhiaidh sin, rinne mé urnaí: A Shlánaitheora, cosain mo ghrúpa urnaí ar an heircíocht agus ná lig d'aon mhadadh alla i gclóca caorach teacht isteach ann.

Níos déanaí, ag an obair, mhóidigh mise agus mo chomhghleacaí Veronika an Rósach. Ní

féidir linn é seo a dhéanamh ach amháin nuair nach mbíonn aon othair thart go fóill.

Tugaim buíochas do Dhia as an ngrásta seo, mar is gnách le daoine eile dul amach le haghaidh toitín.

1.50 i.n.: Rinne mé X-gathú ar othar a bhí an-rómheáchain. Nuair a chonaic sé an chrois a chaitheann mé ar shlabhra thart ar mo mhuineál, agus na boinn éagsúla ar crochadh uaithi, d'fhiafraigh sé díom cad a bhí sa rud álainn sin.

Dúirt mé leis agus thaispeáin mé dó: "Seo an chrois leis na 14 Stasion na Croise. Caithfidh mé go léir dul tríothu ar fad. Ní féidir linn an neamh a bhaint amach le 13 amháin, ach leis an 14 ar fad."

(Léirítear 14 Stasion na Croise ar chúl na croise.) D'fhiafraigh an t-othar go fiosrach

an raibh an chrois déanta d'ór.

Dúirt mé leis: "Ní maith liom ór ná airgead. Tá an méid sin agam sa neamh."

D'fhreagair sé: "Nuair a bheidh tú thuas ansin, seol rud éigin anuas chugam."

Dúirt mé: "Má dhéanann tú síocháin le Dia agus má théann tú go dtí an chomaoin i gceart, ansin is féidir leat cuid de a fháil duit féin." Rinne sé gáire agus d'imigh sé."

18 Feabhra 1992, Dé Máirt

10.00 Cruinniú na ndochtúirí: Mar is gnách, rinne mé urnaí. Le linn mo aontais spioradálta, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén fáth a ndearnadh céasadh orm go dtí thart ar 2.30 r.n., tar éis dúinn an oiread sin urnaí a dhéanamh aréir.

An Slánaitheoir: "Ba dhéamhain de chuid Luciféir iad na daoine a chráigh thú aréir. Lig mé dó ionas go mbeadh a fhios agat go bhfuil tú ag tógáil an-chuid anamacha uaidh, agus conas a chaithfidh sé troid arís anois."

Mise: "Ach ní raibh mé in ann guí anocht."

An Slánaitheoir: "Rinne sé iarracht tú a cheangal, ach níorbh fhéidir leis, mar bhí mise leat. Tá siad ag teacht ina sluaite gan áireamh. Ní cheadaím ach an méid is féidir leat a sheasamh."

Mise: "Rinne an spiorad neamhghlan iarracht cogar a dhéanamh i mo chluas agus bhí sé ag rá an t-am ar fad gur Domhnach a bhí ann, nach raibh gá agam guí roimh an Aifreann Naofa, go raibh a ndóthain guí déanta agam, agus gur chóir dom codladh agus mo scíth a ligean. Is beag nár chodail mé thar am."

Dhúisigh m'fhear céile mé, cé go ndéanaim féin dúiseacht de ghnáth. Nuair a d'fhiafraigh m'fhear céile díom ar maidin an raibh mé ag iarraidh dul ag obair, dúirt mé leis: 'Ach is Domhnach é inniu, lig dom codladh.'

Nuair a dúirt sé ansin, 'Nach Luan a bhí ann inné?', tháinig gach rud chun solais dom.

Nuair a d'inis mé don Athair Dochart inné faoin méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom maidir le deagánaigh – nach bhfuil cead acu an Chomaoineach Naofa a dháileadh – dúirt an tAthair Dochart liom nach raibh feidhm aige seo ach fúmse amháin.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé sin fíor.

An Slánaitheoir: "Tá an méid a d'inis tú do Athair Dochart ceart." Mise: "Cén fáth ar dúirt sé rud éigin difriúil?"

An Slánaitheoir: "Fág sin fúmse."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an gceadófaí don mhúinteoir oideachais reiligiúnaigh, atá anois ag iarraidh a bheith ina dheagánach agus ag déanamh staidéir air, an Chomaoineach Naofa a dháileadh nuair a bheadh a chuid staidéir críochnaithe aige?

An Slánaitheoir: "Ní féidir ach le sagart a bhfuil a lámha coisricthe sin a dhéanamh."

Bhí tinneas cinn orm agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an fulaingtí cúitimh a bhí iontu. Slánaitheoir: "Sea, is fulaingtí cúitimh iad, a iníon."

Tháinig imní orm go tobann go bhfaighinn bás gan choinne. An Slánaitheoir: "Ansin tiocfaidh tú chugam."

D'fhiafraigh mé é seo mar cheap mé go raibh mo dheartháir tar éis bás a fháil go tobann de bharr brú fola ard. Mar sin níos déanaí, d'iarr mé ar na banaltraí mo bhrú fola a thomhas, ach bhí sé normálta.

Bhí tinneas cinn chomh dona sin orm gur thairg mé é ar son tiontú na bpeacaí. Is beag othar a tháinig san iarnóin. Léigh mise agus mo chomhghleacaí Veronika an Bíobla. Is fearr liom an Bíobla le hAthair Gebhard Heyder a léamh. Ina dhiaidh sin, d'fhoghlaim mé an t-amhrán 'Ó, a Íosa, is tusa mo shaol ar fad' de ghlanmheabhair. Is maith liom an t-amhrán sin go mór. D'fhoghlaim mé an chuid is mó de na paidreacha Laidine de ghlanmheabhair ag an obair nó agus mé ag tiomáint. Níl a fhios ach ag Dia cé mhéad Rósraí atá guithe agam cheana féin sa charr, sa choill agus sa séipéal.

Tar éis na hoibre, bhí fonn orm dul ag snámh, ach shocraigh mé ina áit sin dul go dtí an séipéal. Mhottaigh mé buartha arís agus an Rósán á aithris agam. Thug mé faoi deara go minic go mbítear ag díriú go sonrach orm nuair a bhím ag guí ar son na sagart, na mac léinn diagachta agus na ollamh a mhúineann dóibh.

Mar sin, ghuigh mé go háirithe ar son Fridolin, Andreas agus an Sub-Regens in Landershofen.

D'áitigh an fochlérig ar na mic léinn diagachta an tComaoineach a ghlacadh ina lámha, díreach mar a dhéanann siad i dteach Andreas.

D'urnaigh mé freisin ar son an Athar Vogt agus an Athar Dochart. Le roinnt laethanta anuas, táim ag cuimhneamh ar an Athair Vogt i mo chuid paidreacha, ionas go sár-aithneoidh sé na spioraid agus go dtuigfidh sé níos fearr mé.

Sa séipéal in Rot, sular thosaigh an Rósán Coiteann, mhottaigh mé ionsaithe ó spioraid neamhghlana. Thuig mé láithreach freisin cá as a raibh siad ag teacht.

I mo shuí trasna os mo chomhair bhí fear meán-airde le féasóg lán. Tháinig sé isteach, shuigh sé síos agus choinnigh sé a dhá lámh os comhair a aghaidhe ionas nach bhfeicfeadh sé an tabernacle. Go tobann, chroith sé a cheann le fuinneamh den sórt sin, níos measa fós, amhail is go raibh an critheán air. Tharla sé seo de ghnáth nuair a labhair an tAthair Vogt go háirithe faoi ghlóir Dé, mar shampla le linn léitheoireachta nó an tSoiscéil, nuair a bhí Briathar Dé á fhógairt.

Gáireodh sé ansin go rímíorúil. Rinne na freastalaithe altóra gáire, agus b'éigean do dhuine acu fiú dul amach.

D'éirigh sé thar a bheith feargach ag an gCoisricean. D'éirigh an fear, shiúil sé níos gaire don sagart agus don altóir, agus, agus a lámha agus a dhornáin ardaithe aige, bhagair sé ar an sagart agus chaith sé maslaí leis. Bhí mé ag guí cheana féin ar son an fhir seo le linn an Aifrinn. Óir tá mé eolach cheana féin ar na hionsaithe inmheánacha ó na déamhain.

Nuair a d'ardaigh an strainséir a ghlór, dúirt mé leis i nguth ceannasach: "Bí ciúin."

Ag an nóiméad sin, chas sé timpeall, shiúil sé tharam agus scairt sé orm le drochmheanma ghéar.

Ní dhearna mé ach a rá: "Imigh uaim." Bhí sé ag béiceadh agus ag stoirmiú amach as an séipéal.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén sórt deamhain a bhí ann. An Slánaitheoir: "Deamhan Luciféir a bhí ann, agus bhí go leor acu in éineacht leis."

Dúirt mé leis an Slánaitheoir go raibh sé in éineacht liom an oíche sin. An Slánaitheoir: "Is féidir leis a bheith áit ar bith."

Tugaim buíochas duit, a Shlánaitheoir, as an triail seo sa Eaglais, mar ní chreideann go leor daoine go bhfuil an Diabhal ann.

Ar aon chuma, bhí eagla ar go leor de na fíréin tar éis an Aifrinn Naofa agus bhí a gcuid cosa ag crith.

Amhráin an tAthair Vogt an tríú véarsa den amhrán mórga 'A Mhuire, Leath

Amach Do Chlaoidh' faoi dheireadh, don uair seo amháin.

Bhí a leithéid de eachtraí bainte amach agam cheana féin i séipéal ar roinnt ócáidí, eachtraí a bhain le spiorad neamhghlan.

Chomh maith leis sin i séipéil eile, mar shampla Lourdes, Iarúsailéim, Medjugorje, Waghäusel, san ospidéal, ag an obair, i Róit i halla an bhaile (bhí ochtar daoine as Róit i láthair) agus sa Róimh ar an mbealach chun cuairt a thabhairt ar easpag sa Vatacáin, chomh maith le linn cainteanna a thug mé, srl. I mo chás féin, is grásta ó Dhia é seo freisin; cuireann sé níos déibí ar na fíodha agus spreagann sé iad chun guí níos mó, agus ar deireadh chun creidiúint go bhfuil an diabhal agus ifreann ann.

Tar éis na seirbhíse, casadh roinnt creidmheach orm a thuig freisin gurbh é an Diabhal a bhí ann agus a bhí ag guí ar son an fhir seo. Níor thuig bean amháin é agus dúirt sí go raibh an fear seo tinn. Dúirt sí freisin go dtagadh na hanamacha bochta chuici. Smaoinigh mé: mura raibh bua na spiorad-aithne aici, conas a d'fhéadfadh sí a fhios a bheith aici gur anama bhochta a bhí iontu i ndáiríre? Ach ní dhearna mé tada. Bhí an bhean seo ina suí sa phuball céanna leis an strainséir.

19 Feabhra 1992 – Dé Céadaoin

10.00 r.n., clinic an dochtúra: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin gcathú a tharla inné.

An Slánaitheoir: "A iníon, ní raibh san áitmhéalladh seo ach an tús. Tá tuilleadh le teacht. Tá Sátan ag troid ar son na n-anamacha atá caillte aige."

Mise: "An chóir dom rud éigin a dhéanamh dár n-eaglais?"

Slánaitheoir: "Guigh, guigh, guigh go leor."

Mhóthaigh mé teasa agus síocháin istigh ionam ansin; mothúchán an-álainn a bhí ann.

San tráthnóna bhí mé i Séipéal Naomh Roch, ar dtús don Rós agus ansin don Aifreann Naofa.

20 Feabhra 1992 — Déardaoin

10.10, seomra na ndochtúirí: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin gcoinneast.

An Slánaitheoir: "Is é an rud atá do-thuigthe faoin gcoinneast ná gurbh mise Féin an coinneast." Mise: "Cé thú féin, an 't-ú' seo?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: Is mise do Thiarna agus do

Dhia." Mise: "Cén fáth nach múintear dúinn láithreach gurbh é Dia an coinsias?" An Slánaitheoir: "Sin an dearcadh saolta. Tagann an ghné doléite uaimse."

Mise: "Cén fáth nach n-aithníonn sagairt áirithe gurbh uaitse an guth inmheánach a chloisim?" An

Slánaitheoir: "Toisc nach bhfuil a fhios acu conas idirdhealú a dhéanamh idir na spioraid. Tá creideamh lag acu; déanann siad an Bíobla a sheanmóireacht, ach ní mhaireann siad de réir an Bhíobla."

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot. Mhúin mé an Rósach. Nuair a tháinig sé in am an Chomaoineach Naofa a fháil, shiúil an bhean uirthi tharam agus níor thriail sí fiú an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom, mar bhí a fhios aici nach nglacfainn léi uaidhi. Ansin, chuaigh mé díreach ar ais go dtí mo shuíochán agus fuair mé an Chomaoineach go spioradálta. Fuair mé an oiread sin grástar, ansin chuala mé an guth:

"Nach bhfuil fonn ort an Chomaoineach Naofa a oiráil don tSiúr?"

D'fhreagair mé láithreach: "Sea." Ach dúirt mé freisin: "Táim á oiráil don deirfiúr, ionas go gcuirfear léargas uirthi, ionas go mbeidh a fhios aici nach ceart di an Chomaoineach Naofa a dháileadh."

Nuair a bhí an Aifreann Naofa thart, agus mé fós go smior i mbun urnaí, tháinig an tsiúr chugam agus d'fhiafraigh sí: "Nach raibh an ceart agam a rinne mé?"

D'fhiafraigh sí mar gur cheap sí go mbeinn ag fanacht le Comaoineach Naofa a fháil ón Athair Vogt.

Dúirt mé léi: "Ní hea, a Dheirfiúr, ní ceart é. Ní fhéadfaidh tú an Chomaoineach Naofa a dháileadh,

mar gur fhiafraigh tú díom faoi seo cheana agus dúirt an Slánaitheoir: 'Abair léi, tá sagairt againn.'"

Chuir sí ina aghaidh go tréan, ag rá go raibh sí féin ordaithe freisin agus go raibh faomhadh faighte aici ó na easpaig.

Dúirt mé léi go gcaithfeadh sí éisteacht leis an nGarda Easpaig.

Bhí sí corraithe agus beagáinín feargach, agus chuir sí isteach orm ag am míchuí. Dúirt sí go gcaithfinn taobh a athrú. (i.e. dul go dtí an taobh ina bhfuil an tUrramach ag dáileadh na Comaoine Naofa)

Dúirt mé: "Cibé áit a gcuireann Dia mé, fanaidh mé ann."

Rinne mé urnaí ar a son.

Ina dhiaidh sin, chuaigh mé le Hedwig agus Hilde go Séipéal Naomh Roch. Bhí Aifreann Naofa eile ar tí tosú. Ansin bhí mé in ann an Slánaitheoir a fháil go sacraimintíúil. Thairg mé Naofa

Comuiniún do na hanamacha bochta.

21 Feabhra 1992 – Aoine

10.30 r.n. Seomra na ndochtúirí:

An Slánaitheoir: "Rinne tú an rud ceart leis an mainicín — i ndáiríre, rinne tú go foirfe é."

D'fhiafraigh mé an raibh orm taobh a athrú sa séipéal, mar a bhí ráite ag an mainicín. An Slánaitheoir: "Ní gá duit é sin a dhéanamh, mar tá an ceart agat."

Inné tráthnóna, nuair a tháinig mé abhaile, chosain m'fhear céile an bhean uasal. Bhí sé an-chorraithe agus dúirt sé go gcaithfinn taobh a athrú, agus mar sin de.

Thóg mé beagán uisce coisricthe agus spraeáil mé air agus timpeall an tseomra, mar mhothaigh mé an spiorad neamhghlan. D'inis mé don Slánaitheoir faoi seo.

An Slánaitheoir: "Ba é déamhan Iúdaís a bhí le d'fhear céile."

Dúirt mé go raibh sé ráite agam le m'fhear céile gur chóir dó dul chun aithrí. Ach dúirt m'fhear céile nach peaca a bhí ann.

An Slánaitheoir: "Níor aithin sé an peaca mar go raibh a chroí dúnta aige." Mise:

"Cad is brí leis go raibh a chroí dúnta aige?"

An Slánaitheoir: "Más ea, ní féidir liomsa

dul isteach." Mise: "Ciallaíonn sé sin go

raibh an duine eile istigh." An Slánaitheoir:

"An uair seo, tá."

San iarnóin, rinne mé an-chuid urnaí ar son na bainríona agus an Athar Vogt.

Agus mé ag guí, bhí mé i gcónaí ag feiceáil figiúir ina sheasamh os mo chomhair i m'aighe. D'aithin mé an fear seo, mar bhí sé ina sheasamh os mo chomhair roimhe seo ar roinnt ócáidí. Tá a fhios agam go raibh an Chomaoineach Naofa á dháileadh aige agus nár fhaigh mé an Slánaitheoir uaidh. Sa samhradh, fuair cúntóir comaoineach bás go tobann i dtimpiste mórbhealaigh, ach ní raibh a fhios agam an é an fear seo a bhíodh anois i gcónaí os mo chomhair go spioradálta. Bhí an duine seo chomh diongbháilte sin gur ghuigh mé A Athair Soraidh, Sláinte Mhuire agus Glóir don Athair ar a shon. Ach níor chreid mé go raibh sé sin a dhóthain don fhear seo.

Thug mé cuairt ar Marga Fellhauer i Rot agus d'fhiafraigh mé di an raibh grianghraf de chanadóirí chóir na heaglaise aici, mar bhí a fhios agam go raibh an fear seo, a bhíodh i gcónaí os mo chomhair sa spiorad, ag canadh i gcór na heaglaise freisin. Thaispeáin sí é dom agus d'aithin mé é. Nuair a maraíodh an fear seo i dtimpiste an samhradh sin, bhí mé ar oilithreach sa tSlóvaic.

An tráthnóna sin, sa séipéal, ghuigh mé an Rósanna ar son an fhir seo, Werner Heinzmann an t-ainm a bhí air, agus thairg mé an Aifreann Naofa ar a shon. D'iarr mé air gu bhfuil sé ag guí ar mo shon freisin, ionas go ndéarfainn dúiseacht i rith na hoíche chun leanúint orm ag guí ar son a anama. Mhothaigh mé aiféala gur dhúirt mé go raibh sé ag cur isteach orm cheana féin lena ionruasacht. Ach ag an bpointe sin, ní raibh a fhios agam go fóill go raibh sé marbh.

Timpeall a haon a chlog go leith ar maidin, dhúisigh mé agus ghuigh mé an Rósra ar a shon agus Liotúin na Fola Uaillíse. Las mé coinneal bheannaithe dó agus thug mé uisce coisricthe dó.

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad ba cheart dom a dhéanamh dá dtiocfadh na laochreidigh ar ais chun an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom.

An Slánaitheoir: "Déan an rud céanna arís."

22 Feabhra 1992 — Satharn

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa in Waghäusel. Cheiliúir an tAthair Werner Egon an tAifreann Naofa i gcuideachta sagairt nár aithin mé. Nuair a fuair mé an Chomaoineach Naofa, bhí leisce ar an Athair Werner Egon Corp Chríost a thabhairt dom, agus mé i mo ghlúine os a chomhair. Níor dhúirt sé 'Corp Chríost' mar is gnách ach an oiread, ach d'fhan sé ina thost. Tháinig m'fhear céile chun na Comaoine Naofa díreach i mo dhiaidh agus chonaic sé an sagart ag croitheadh a chinn.

Nach cliste an sagart é. A bhuí leis, is gnách anois do na daoine dílse sa phuball tosaigh an Chomaoineach Naofa a ghlacadh agus iad ar a nglúine. Ach iad siúd sa phuball tosaigh amháin.

Sea. Agus cad faoin gcuid eile? Nár cheart dóibhse uile glúine a chur ar lár os comhair ár Slánaitheora?

Níl sé sin ceart. Ba cheart do gach duine glúine a chur ar lár os comhair ár dTiarna. Nuair a bhí an Aifreann críochnaithe aige, thosaigh bean darbh ainm Eilís ag canadh an amhráin 'Beannaigh dúinn, a Mhuire'. Níor thaitin sé sin leis an sagart ach an oiread, mar chroith sé a cheann.

Tar éis dó an séipéal a fhágáil, ghuigh mé Liotúirge Loreto leis an bpobal.

Ina dhiaidh sin, chanamar an Salve Regina. Thairg mé na paidreacha seo ar son na sagart. Ansin chuaigh mé go tús an teampaill agus chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár. Ann, ghuigh mé go fiordhiograchas ar son na sagart agus na gcreidmheach a bhí sa séipéal. Agus mé ag fágáil an tséipéil, labhair fear (Walther as Hockenheim) liom agus dúirt sé: "Rinne tú go maith."

"Guigh ar son mo mhná céile, le do thoil. Tá ailse uirthi."

Gheall mé dó go nguífínn ar a son. Creidim gur fhreagair Dia m'urnaí – an urnaí ar son na gcreidmheach a bhí sa séipéal – murach sin níor tháinig an strainséir seo chugam.

4.30 i.n.: Mhúin mé an Rósach le lucht creidimh Roter sa séipéal.

Ina dhiaidh sin, ghuigh mé trí Róisire eile agus thairg mé iad ar fad ar son an Athar Vogt. Ba íobairt dom é, mar bhí mé i mo ghlúine an t-am ar fad.

23 Feabhra 1992 – Domhnach

Ag 7.30 r.n. thosaigh mé ag guí, thart ar uair an chloig sular chuaigh mé go dtí an séipéal. Rinne mé gearán leis an Slánaitheoir faoi Athair Werner Egon.

An Slánaitheoir: "Ní gá duit éisteacht leis. Éist liomsa." Mise: "An gciallaíonn sé sin gur chóir dom leanúint orm ag glúineamh os comhair Chorp Chríost?" An Slánaitheoir: "Sea."

Mise: "An féidir liom imeacht freisin má bhíonn sé ag leisceogadh an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom agus mé i mo ghlúine?" An Slánaitheoir: "Is féidir leat imeacht; tiocfaidh mise chugat fós, cé nach bhfuair tú mise go sacraimintíúil."

Mise: "Cad a tharlaíonn, a Shlánaitheoir, nuair a dhúisím sa bhealach oíche? Cé a dhúisíonn mé ionas go ndéanfaidh mé faire agus guí? An tusa é, nó an iad na hanamacha bochta?"

An Slánaitheoir: "Is mise é. Ba mhaith liom go ndéanfá faire liom." Mise: "Sea, ach ansin guím ar son na n-anamacha bochta." An Slánaitheoir: "Tugann sé sin áthas ar leith dom."

Mise: "A Thiarna, ach bíonn streachailt orm go dtí go dtosaím ag guí i ndáiríre."

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú a thuiscint nach féidir leat aon rud a dhéanamh leat féin. Chuige sin, teastaíonn mo ghrásta uait, mar ní maith leis an Duine Olc é nuair a bhíonn tú ag guí."

Mise: "An bhfuil an Duine Olc chomh gar sin dom?" Slánaitheoir: "Tá. An áit a bhfuil mise, tá sé ann freisin."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, thug mé gach rud duit; is leatsa mé go hiomlán. Cén fáth nach bhfágann an spiorad neamhghlan i síocháin mé?"

Slánaitheoir: "Dá mba amhlaidh an scéal, bheadh m'intinn aige. Ach ní hé a intinnse m'intinnse."

Mise: "Ach tá sé cliste, nach bhfuil?"

Slánaitheoir: "Ní hionann intleacht agus réasún."

Mise: "Mar sin, níl de rogha agam ach fanacht ar airdeall? Sea, anois tá sé i gcuimhne agam an méid a deirtear sa Bhíobla: 'Bígí airdeallach, mar sin, i gcónaí san urnaí, ionas go dtiocfaidh sibh slán ó na nithe seo go léir atá le teacht agus go seasfaidh sibh i láthair Mac an Duine.'

Mise: "A Shlánaitheora uasail, an bhfuil rud ar bith ar mhaith leat a insint dom? Inniu, tá mé pósta le 27 bliain." Slánaitheoir: "Fán mar atá tú, coinnigh ort ag guí, a iníon."

Mise: "Sea, a Íosa, a stór, guífídh mé as grá Duitse agus do dhaoine, ar son shíoraíocht mo chomharsan agus chun mo bheatha féin a shábháil."

Ina dhiaidh sin, d'fhan mé ar feadh tamaill le feiceáil an ndéarfadh an Slánaitheoir aon rud eile. Ansin chuala mé an Slánaitheoir ag rá: "Imigh i síocháin."

Mise: "Go raibh maith agat as do ghrá mór. Tá grá agam duit níos mó ná aon ní eile."

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa sa Rot agus ghlac mé páirt freisin sna deabhóidí agus sa Rósán ansin idir

1.00 i.n. agus 2.00 i.n.

24 Feabhra 1992, Luan

10.00 r.n. i seomra an dochtúra: Rinne mé urnaí agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Mise: "Cén fáth ar chuir an tAthair Werner Egon drogall orm an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom agus mé i mo ghlúine agus cén fáth nár dhúirt sé 'Corp Chríost', agus cén fáth ar chroith sé a cheann?"

An Slánaitheoir: "Ghlac tú Mise, a iníon. Chreid tú go bhfuilim sa Chomaoín Naofa. Níor chreid seisean." Mise: "Ach mura gcreideann sé, ní féidir leis an gComaoineach a aithris." An Slánaitheoir: "Sea, tá cumhacht agam air." San tráthnóna, d'fhreastail mé ar dtús ar an Rósanna agus ansin ar an Aifreann Naofa i Rot. Ag 8.00 i.n. bhí grúpa urnaí ann. Bhí an tAthair Dochart ann freisin. Níor thaitin an plé le hAthair Dochart liom. Bhí sé ráite ag Lioba go raibh an diabhal i Waghäusel freisin agus gur chuir na sagairt amach as an séipéal é. Is féidir gurbh é an fear céanna a bhí sa séipéal in Rot cúpla lá roimhe sin. Ní aontaíonn an tAthair Dochart gur cheart do shagairt labhairt níos mó faoin Diabhal chun an lucht creidmheach a chur ar an eolas agus a rabhadh a thabhairt dóibh. Dúirt sé: "Cad a cheapfá a déarfadh daoine?" Dúirt mé: "Tá i bhfad an iomarca ciúnais maidir le bheith ann an Diabhail." Dúirt mé gur cheart do shagairt níos mó a sheanmóireacht ar an ábhar seo. An méid daoine sa lá atá inniu ann a fhaigheann iad féin gafa i ngraith agus i ngaiste an tSátáin gan a fhios dóibh, díreach toisc go mbíonn an fócas i gcónaí ar an Dea-Scéala agus toisc go ndeirtear: 'Is maitheas é Dia, is trócaire é Dia, ní ghearrann Dia pionós.' Tá sé sin ar fad fíor, ar ndóigh, ach tá an tsíoraíocht ag Dia chun pionós a ghearradh. Níor thaitin sé liom nuair a sheas an tAthair Dochart ina sheasamh go gairid ina dhiaidh sin agus é ag breathnú orm le súile leathana, stánacha, amhail is go mbeinn tar éis slap a bhualadh air. Níorbh é an chéad uair a chonaic mé na súile stánacha sin.

25 Feabhra 1992 — Dé Máirt

Go luath ar maidin, ghluigh mé an Rósannaire ar son na sagart. 10.30 r.n., seomra na ndochtúirí: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi Athair Dochart. Nuair a dúirt mé leis gur cheart do shagairt na fíréin a chur ar a n-airdeall nuair a thagann an diabhal isteach sa séipéal agus nuair a chuirtear eagla ar dhaoine, agus gur botún é do shagairt fanacht i mbeárr na gcainte faoi seo, chonaic mé an radharc géar céanna ina shúile. Bhí sé déistíneach. An Slánaitheoir: "Ba é an spiorad neamhghlan a bhí ann, nuair a labhraíonn tú faoin bhfíor-theagasc." Mise: "An féidir leis an spiorad neamhghlan teacht orm tríd an sagart?" An Slánaitheoir: "Is féidir, má chosnaíonn tú an fíor-theagasc." I ndáiríre, bhí mé ceaptha dul chuig an bPástor Dochart i mBretten chun guí. Bhí sé i gceist i gcónaí go gcuirfinn ceist ar an Slánaitheoir cá háit ar cheart dom dul. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin Déardaoín, mar níor theastaigh uaim a bheith ag brath orm féin amháin (ba iad na Déardaoín tráthnónta urnaí i mBretten.) Mise: "A Shlánaitheora, tá a fhios agat cad atá uaim a fhiafraí díot; tá a fhios agat é sula gcuirim an cheist fiú." Tháinig an freagra láithreach, sula raibh an cheist curtha agam fiú. An Slánaitheoir: "Ná téigh ann, a iníon." Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia." An tráthnóna seo, agus mé ag siúl abhaile ó Aifreann Naofa, labhair Bean Östringer liom. Bhí a glór ag crith agus bhí cuma eagla uirthi. Dúirt sí liom: "Ní mór duit gan labhairt os comhair daoine. Déanann daoine eile seo ar fad faoi rún." Dúirt mé léi gur fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén uair agus cá háit ar cheart dom labhairt, agus gurb Eisean a thugann dom na focail atá le rá agam." Dúirt an Slánaitheoir ina dhiaidh sin mar fhreagra: "Labhair, a iníon; ná héist leis an méid a deir daoine eile. Éist liomsa. Nuair a áitíonn daoine eile ort rud éigin a dhéanamh faoi rún, is é sin éad. Thug mé bronntanas an chainte duit." Mise: "A Thiarna, an aontaíonn tú gur chóir dom dul go dtí an Zönnackel?" An Slánaitheoir: "Sea, téigh ann." Mise: "Ar cheart dom rud éigin eile a scríobh síos? Ar mhaith leat go ndéanfainn?" An Slánaitheoir: "Lean ort mar atá tú, a iníon." Go raibh maith agat, a Dhia ionúin.

1.00 i.n. sa séipéal sa chlinic:

Mhóidigh mé ar dtús. Bhí mo chroí trom, chomh trom sin go raibh orm gol. Sea, tá pian ann mar go gcuirtear masla ar Dhia ag daoine. Is minic a chuireann na hothair masla ar Dhia, cuid acu gan a fhios dóibh féin. Óir ní aithníonn siad an peaca a thuilleadh. Deir an chuid is mó acu nach bhfuil aon pheacaí acu.

Inniu, tháinig othar chugam a dúirt gur leor dul chun na fíorchainne uair sa bhliain. Ach bhí sí an-chorr agus an-argóintíoch agus mhaigh sí nach raibh aon pheacaí aici.

Dúirt sí liom go raibh aithne aici ar bhean a bhí chomh holc sin ach a d'fhreastalódh ar an séipéal gach lá.

Dúirt sí go raibh sé ráite aici cheana féin leis an mbean seo fanacht amach ón séipéal agus ón gcuingbheagán freisin.

Dúirt mé lena haghaidh: "Is é an diabhal atá ag labhairt trút." Níorbh fhéidir

léi breathnú i m'aghaidh a thuilleadh.

Ó, tá na mílte acu ann. Is an-deacair cabhrú leis na hothair seo, mar is gnách go mbíonn a n-anamacha meirgeach dúnta. Cuirim na hothair san áireamh i mo chuid paidreacha. Bíonn cuid acu buíoch agus imíonn siad go sona sásta; fágann cuid eile agus deora ina súile acu, ag slánú liom agus ag iarraidh orm guí ar a son.

Ach gortaíonn sé níos mó fós mé nuair a scaipeann nó a sheanmóireann sagairt aerdhíol. Mothaím pian ghéar, dhóiteach i mo chroí, amhail is go mbeadh locht croí orm.

Sea, is iad na sagairt is mó a chuireann brón croí orm. Nach dtuigeann siad go bhfuil an oiread sin freagrachta orthu as anamacha?

Agus mé ag gol os comhair an Tabhairne, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir céard a d'fhiafródh Sé in mo áit anois?

An Slánaitheoir: "D'fhiafróinn den Slánaitheoir: 'An bhfuil grá agat dom?'"

Ag an nóiméad sin, smaoinigh mé, 'Is grá é Dia,' agus dúirt mé, 'Ach is breá liom thú.'

Slánaitheoir: 'Feiceann tú, agus is iomaí, iomaí, iomaí uair níos mó is breá liomsa thú.'

Ag an nóiméad sin, rinne mé meangadh gáire leis an Slánaitheoir agus stop mé ag gol. Mhóthaigh mé go raibh an fulaingt imithe as radharc, amhail is dá mbeadh duine éigin tar éis í a ghlanadh chun siúil.

Go raibh maith agat, a Dhia uasail, as na grásta móra seo, a leighis ar m'anam

láithreach. An bhféadfadh néareolaí nó síciatraí a leithéid a dhéanamh?

Is é ár Slánaitheoir ionúin an leigheasóir is fearr don anam:

Cé mhéad othar a sheachnódh X-ghathanna dá rachadh siad chun an chonfais ar dtús, agus chuig an dochtúir ansin amháin? Ní théann beagnach gach othar chun an chonfais. Ach is cosúil gur mian le daoine dul go dtí an purgadóir ar dtús agus ansin go bparthas. Diúltaíonn a lán acu do Dhia ar fad. Ní léiríonn siad aithrí ar bith agus tá a tiarna féin, Satarn, roghnaithe acu, a chráann iad de ló is d'oíche go deo na ndeor. San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Ard-Aifreann agus ar an Rósach i Róit.

26 Feabhra 1992 — Dé Céadaoin

10.30 r.n. — Clinic an dochtúra: Agus mé ag aonú mé féin leis an Slánaitheoir, tháinig suaimhneas domhain agus mothú síochána orm, mar aon le mothú teasa. Tá a fhios agam go bhfuil an Slánaitheoir liom ansin. Faoidíonn sé liomsa agus mise leis.

Mise: "A Shlánaitheora uasail, tá tú ag naomhú m'anama anois. Is mian leat go mbeinn i mo thost." An Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "Nach rí-riachtanach é do anam cúpla nóiméad a chaitheamh i suaimhneas leis an Slánaitheoir. Ní raibh a fhios sin agam. Seo ópíam an ghrá. Tá cúrsaí an tsaoil i bhfad, i bhfad i gcéin. Cad atá an oiread sin daoine ag cailleadh amach air? A Thiarna, bíodh trócaire agat orthu. Agus an t-anam aontaithe leis an Slánaitheoir ar an mbealach seo, tá gach rud aige. Tá sé chomh hálainn. Tá sé cosúil le Ríocht Dé. Tuigim i bhfad níos fearr anois cad atá i gceist agam nuair a guím, 'Tig do ríocht'

Sea, tá an comaoineach spioradálta chomh luachmhar sin; mothaíonn duine i gcónaí níos gaire don Pharthas. Faoi láthair, mothaím amhail is nach bhfuil aon fhadhbanna, aon imní ná aon cheisteanna orm a thuilleadh. Creidim gur baineadh gach rud díom. A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat as an ngrásta seo.

12.30 i.n. sa chaibeal sa chlinic:

Ar dtús, chogair an diabhal liom nár cheart dom dul go dtí an caibeal mar go raibh fonn orm fós dul go dtí an Zönackel. Is beag nár chreid mé é. Ach dúirt mo chomhghleacaí liom: "Caithfidh tú dul go dtí an caibeal"!

Mar sin, chuaigh mé láithreach.

Fuair mé an-ghrásta arís agus rinne mé urnaí ar son gach duine a bhí san ospidéal ollscoile, agus d'iarr mé ar an Slánaitheoir iad a ghlaoch, díreach mar a ghlaigh sé ormsa, ionas go dtiocfaidís anseo.

An Slánaitheoir: "Níl siad ag éisteacht."

Smaoinigh mé ar an mBíobla, áit a deir an Slánaitheoir, 'Éisteann mo chaoirigh le m'ghuth.'

Theastaigh uaim an Chomaoineach Naofa Spioradálta seo a ofráil do dhuine éigin agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, 'Cé dó ba chóir dom í a ofráil?'

An Slánaitheoir: "Tairg suas é ar son an té atá chomh gar dom faoi láthair."

Mhaígh mé ansin: an Aithne an Tiarna, Slán Mhuire, an Glóir agus an Croí Ró-Naofa de Íosa. Ag

3.00 i.n. bhí mé i mBocksberg ag an Zönackel. Chuaigh mé chun an chonfais.

Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Vogt. Go dtuga Dia léargas dó, ionas go n-aithneoidh sé toil Dé agus nach riarfaidh sé an Chomaoineach sa lámh a thuilleadh.

27 Feabhra 1992 — Déardaoin

12.30 i.n. sa chaibeal ag an obair: Mar is gnách, chuaigh mé ar mo ghlúine os comhair an teampaill agus rinne mé urnaí. Bhí mo chroí trom agus chaoin mé arís toisc go gciontaíonn na hothair Dia go mór. Thuig mé níos mó fós cé chomh beag is atá mé i gcomparáid le Dia.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Níl mé fiúntach do do ghuth a chloisteáil, agus tá níos mó agus níos mó ómóis agam duit. Agus mar sin féin, níl ionam ach neoni."

Ansin chuala mé: "Lean ort ag a bheith i do leanbh."

D'urnaigh mé an 'Moladh — Moladh le Dia' agus roinnt paidreacha níos príobháidí.

Inniu, Déardaoin, bhí grúpa urnaí eile i mBretten leis an Athair Dochart. D'fhiafraigh

mé den Slánaitheoir arís ar cheart dom dul ann.

An Slánaitheoir: "Ní hea. Ná téigh ann."

D'fhiafraigh mé an bhféadfainn é seo a insint don Athair Dochart, dá gcuirfeadh sé ceist orm faoi. An

Slánaitheoir: "Bheadh áthas orm dá n-inseáláís sin dó."

Níos déanaí, chuaigh mé ar shiúlóid ghearr cois an locha, taobh thiar den séipéal. Bhí mé fós ar mo shos agus píosa aráin liom chun na lachain, na faoileoga agus an gheabhrán amháin a bheathú. Tháinig an geabhrán chugam agus bhí cuid den arán uaidh. Chaith mé an t-arán beagán níos faide amach san uisce. Ba é an geabhrán an ceann is cliste. Tháinig sé amach as an uisce, díreach i mo threo, agus bhí an píosa aráin iomlán uaidh. Labhair mé leis amhail is dá mba dhuine é. "Cad atá uait?"

Shín sé amach a mhuineál bródúil agus chogair sé, agus d'éirigh sé feargach; d'fhéadfá

a bheith faitíos air. Go dtí sin, níor sheas mé riamh in aice le

eala. Dúirt mé leis dul ar ais san uisce. Chuaigh an t-eala i gcomhairle agus d'fhill sé ar an uisce, agus lean mé orm ag tabhairt an chuid eile den arán dóibh, píosa beag do gach duine acu.

Shíl mé go n-éisteann fiú ainmhithe níos fearr ná daoine.

Tar éis na hoibre, chuaigh mé ag snámh. Ina dhiaidh sin, chuaigh mé ag guí an Róis agus d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa, á ofráil agam arís ar son an Athar Vogt.

28 Feabhra 1992 – Dé hAoine

Bhí mé in ann guí níos mó arís. Ag 10.00 r.n. chuaigh mé go seomra na ndochtúirí. Ar dtús thug mé uisce coisricthe don anam bocht, ansin d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus rinne mé urnaí.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir go gcreidfinn gach a ndéarfadh Sé liom, ar an gcoinníoll go mbainfeadh Sé de mo chuid eagla agus amhrais ar dtús, ionas nach dtreoródh aon duine as an gcosán mé. Ghuigh mé go mbainfeadh Sé an daonnacht díom agus go gclúdódh Sé le Dia-nádúr mé. Ghuigh mé i gcónaí ar an Slánaitheoir umhlaíocht a thabhairt dom, ionas go mbeinn umhal agus séimh.

Anseo, is beag a chloistear faoin gcogadh san Iugoslavia, cé gur buaileadh Dubrovnik le buamaí arís aréir.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an cogadh a bheadh ag teacht ar an nGearmáin maolaithe ag ár bpaidreacha.

An Slánaitheoir: "Tá cogadh ag teacht." Mise: "Ón Rúis?"

An Slánaitheoir: "Tá."

Mise: "Ní chreideann siad é."

An Slánaitheoir: "A iníon, ní chreidfídh siad ach nuair a bheidh sé ródhéanach." Mise: "Ar cheart dom a insint don ghrúpa urnaí?"

An Slánaitheoir: "Sea, abair leo gu bpleidhreofaídh siad níos mó."

Lean mé ar aghaidh ag fiafraí an bhféadfainnse é seo a rá freisin nuair a bheidh an tAthair Dochart i láthair leis an Slánaitheoir, fad is a bheimid i mbun ár n-adhráin?

An Slánaitheoir: "Cinnté."

Bhí mé ag smaoineamh ar cén freagairt a bheadh ann dá ndéarfainn é sin. Slánaitheoir: "Fág faoi mise é. An rud is tábhachtaí ná gur dhúirt tú é." Mise: "Ar cheart dom é a lua in aon áit eile?"

An Slánaitheoir: "Tá sé ráite agat le d'aifrín cheana féin."

Mise: "An gá dúinn ullmhú don chogadh seo le paidreacha nó le rud éigin eile?" An

Slánaitheoir: "Caithfidh sibh a bheith ullamh i gcónaí."

Tar éis na hoibre, chuaigh mé ag siúl sa choill agus rinne mé ceithre Chreideamh na Rós ar son Athair Vogt. Ina dhiaidh sin, chuaigh mé go dtí an séipéal agus lean mé orm ag guí ar a shon. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar a shon. Níl a fhios ach ag Dia amháin cé chomh mór is a guím ar son an tsagairt seo. Nílím ag súil le luach saothair ach san Neamh. Cé gur chuir Athair Vogt oilbhéim orm, tá an-ghean agam air; ba mhaith liom i gcónaí Íosa a fheiceáil ann.

Ní tasc éasca é mo cheannsa, ach ní hé tasc an Athar Vogt ach an oiread. Mar sin, baineann an rud céanna linn beirt: Per crucem ad lucem (tríd an gCrós chun an tSolais)

29 Feabhra 1992, Dé Sathairn

D'fhreastail mé ar Aifreann na maidine i Waghäusel. Ag am na Coisrice, chuala mé an spiorad neamhghlan ag rúscadh. Bhí an guth sin cloiste agam cheana féin san Eilvéis leis an Athair Rudolf. Timpeall a haon a tháinig is leath san oíche a bhí ann, agus bhí mé ag guí mar gur líon an diabhal mé le heagla mhór.

Níl an guth cosúil le guth an duine.

Anseo i Waghäusel, cheiliúir an tAthair Aemilian Aifreann inniu. Roimh an Aifreann, bhí mé ag guí go háirithe ar son na sagart. Tá mé ag scríobh anois freisin an méid a ghuigh mé ar na coirníní móra: "A Athair Síoraí, ofrálaím Duit Corp agus Fhuil, Anam agus Diagacht do Mhic is ansa leat, ár dTiarna Íosa Críost, mar shíormhaithiúnas ar ár bpeacaí féin agus ar pheacaí Athraí agus Bráithre Waghäusel."

Ar na gráinní beaga, ghuigh mé: "Mar gheall ar a Pháis phianmhar, bíodh trócaire agat orainn agus ar Athracha agus ar Bhráithre Waghäusel."

Ag an deireadh, ghuigh mé trí huair: "A Dhia naofa, a Dhia cumhachtach naofa, a Dhia síoraí naofa, bíodh trócaire agat orainn agus ar Athracha agus ar Bhráithre Waghäusel."

Ansin, mhóidigh mé na Rúin Lúcháireacha den Róscrá, an Dí-aonadú agus paidreacha eile. Tar éis an Aifrinn Naofa, d'iarr Alise orm na paidreacha a threorú.

D'uránaíomar Liotúirge na Maighdine Beannaí Muire.

Ina dhiaidh sin, chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár os comhair an teampaill agus rinne mé urnaí ar son go leor rún.

Níor fhág mé an séipéal ach chuala mé gur chuir bean ina gearán go raibh Liotúir na Maighdine Beannaí ró-dhian di. Ach tá a fhios agam gur ó Neamh a hordóíodh an paidir seo, óir ní maith leis an diabhal Liotúir na Maighdine Beannaí; a mhalairt ar fad, cuireann an paidir seo an-fhearg air – agus tá taithí agam air sin cheana féin.

Tharla sé seo dom roinnt uaireanta cheana; bhí fearg an déamain thar a bheith dona uair amháin in Medjugorje, nuair a scread mac léinn óg as Vín go hard glórach le linn Liotúirge na Maighdine Beannaí: 'Stad, tá tine ann!' Lean mé orm ag guí mar sin féin. Ag an am, shíl mé go raibh an diabhal ag réabadh m'anama as a chéile agus mé ag guí.

Tar éis dom mo chuid siopadóireachta a dhéanamh ag meán lae agus an t-árasán a chur in ord, chuaigh mé ar ais go dtí an séipéal in Rot ag 4.15 i.n. agus d'fhan mé ann go dtí 6.15 i.n. Thosaigh mé ag guí ach b'éigean dom stopadh mar nach raibh an tSolás Síoraí lasaithe arís. Thug an bhean ag an teach vicaráiste meaitseanna dom agus las mé an choinneal.

D'urnaigh mé roisireanna éagsúla ar son an Athar Vogt. Bhí sé chomh deacair dom urnaí a dhéanamh; bhí fonn na gculaithí orm.

Ba mhaith liom comhrá aithrí a bheith agam leis an Athair Vogt, ach tá súil agam go bhfuil sé seo uaidhsean freisin agus go labhróidh sé liom. Ghuigh mé go dtabharfadh Dia an grásta dó é sin a dhéanamh, óir tá an-chuid le hinsint agam dó faoi gach a bhfuil ráite ag an Slánaitheoir go dtí seo. Dúirt an Slánaitheoir liom freisin gur cheart dom guí ar a shon.

Nuair a shroich mé an baile, bhí an spiorad neamhghlan, an cainteoir, ag crá mé. Rinne sé iarracht mé a chur ina luí: 'Feiceann tú, níl aon mhaith ann. Níl ciall ar bith leis; stop ag guí ar a shon.'

Ach níor éist mé leis an spiorad neamhghlan; ina ionad sin, lean mé orm ag guí.

1 Márta 1992 – Domhnach

D'phaidrigh mé ar feadh thart ar uair an chloig agus ansin bhí mé aontaithe leis an Slánaitheoir ar feadh thart ar 30 nóiméad. Thuig mé nach bhfuil ionam ach neamhní arís agus go gcaithfidh mé gach a bhfuil uaim a iarraidh ar an Slánaitheoir. Chaoín mé go searbh agus d'iarr mé cabhair ar an Slánaitheoir. Gan é, níl aon ní ionam, ach leis, is féidir liom go leor rudaí a bhaint amach.

An rud is troime a chuireann ualach orm faoi láthair ná an Chomaoineach sa lámh, toisc nach bhfuiltear á cur ar ceal; a mhalairt ar fad, leanann daoine á cleachtadh, óir tá a fhios agam nach mian leis an Slánaitheoir go nglacfadh na fíréin an Chomaoineach Naofa sa lámh. D'urnaigh mé na hlarrthacha na Trócaire Dhiaga, Coróin na Trócaire Dhiaga, paidreacha le Naomh Tairéasa de Lisieux, Naomh Proinsias d'Asís, na 'Paidreacha Stoic' agus go leor paidreacha eile.

Ní raibh sé tuigte agam go fóill an méid a dúirt an Slánaitheoir liom tráth, go dtarraingíonn Sé a ghrásta siar trí Chomaoineach Naofa a fháil sa lámh.

B'éigean dom an Slánaitheoir a cheistiú faoi seo arís, mar ba mhian liom é a thuiscint níos fearr.

Slánaitheoir: "Is masla é agus comhartha neamhshuime i mo leith."

Mise: "An dtugann Tú grásta dóibh le linn an chomaoineach sa lámh?" An Slánaitheoir: "Ní thugaim. Coinním siar uaidh é."

Mise: "Cad is brí le 'coimeád siar'?"

An Slánaitheoir: **"Caithfidh crann toradh a thabhairt; ní thabharfaidh siad aon toradh trí chomaoine sa lámh."**

Mise: "Cad é an rud is measa faoi Chomaoine a fháil sa lámh?"

An Slánaitheoir: "Gurb é go mbíonn gach duine sa láib."

Mise: "Ach a Shlánaitheoir, nach fúthu siúd amháin atá sé, ós rud é go dtugann na sagairt an Chomaoine ar an teanga freisin?"

An Slánaitheoir: "Cé a mhúin do dhaoine é seo a

dhéanamh?" Mise: "A Thiarna, an obair Shátain é seo?"

An Slánaitheoir: "Sea, a infón, is obair Shátain é, go soiléir. Ní toradh maith atá uaidh; níl uaidh ach drochthoradh. Is leis an drochthoradh ar fad."

Mise: "Ní thuigim – cén fáth nach gcreideann na sagairt é seo?" An

Slánaitheoir: "Toisc nach bhfuil creideamh acu a thuilleadh."

Mise: "Conas is féidir linn an Eaglais a ghlanadh den salachar seo?"

Slánaitheoir: "Guigh agus déan troscadh."

Mise: "Tá an troscadh chomh deacair sin."

An Slánaitheoir: "Tá sé chomh deacair céanna do na saibhir dul isteach sa

Pharthas." Mise: "An féidir leat aon rud eile a insint dom faoi Chomaoine a fháil sa lámh?"

An Slánaitheoir: "Guigh gan stad go gcuirfear deireadh leis."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh."

Mise: "Cé mhéad namhaid a bheidh agam anois?"

An Slánaitheoir: "Níos mó ná mar is féidir leat a shamhlú. Táimse leat; ní gá duit eagla a bheith ort." Mise: "A Shlánaitheora, ar thuig mé seo i gceart?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá sé scríofa go ceart agat."

Faoi láthair, mothaím suaimhneach, faoi shuaimhneas agus le meon glan; gan amhras, gan eagla. Is mothú iontach é. Sea, tá an Slánaitheoir liom. Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia.

Lean mé ar aghaidh ag fiafraí den Slánaitheoir:

"A Thiarna, inné níor labhair tú liom faic sa séipéal, cé gur ghuigh mé ar feadh dhá uair an chloig ar son an Athar Vogt. An raibh mo chuid paidreacha ró-lag?"

An Slánaitheoir: "D'fhulaing mé leat, mar níor thug an sagart aird ar mo ghlór."

Mise: "A Thiarna, má dhéanaim troscadh ar a shon, an dtiocfaidh athrú air?" An

Slánaitheoir: "Tiocfaidh, a iníon."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a stiúrthóir spioradálta maith, déanfaidh mé troscadh ar son m'aifrinn, an tAthair Vogt."

A íosa, a thiarcais, is breá liom thu os cionn gach ní eile. Gabhaim buíochas leat as an gcomhrá seo. Chuaigh mé go dtí an tArd-Aifreann beagán níos luaithe agus ghuigh mé ar son mo namhad.

Chonaic mé an mac léinn óg Wagner; is deagánach é.

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir:

"Mura bhfuil sé ceart go dtabharfadh an Bráthair Wagner an Chomaoineach Naofa dom, ansin iarraim ort go dtabharfadh an sagart an Chomaoineach Naofa dom."

Fuair mé an Chomaoineach Naofa ón sagart.

Nuair a shroich mé an baile, chuir mé an róstadh san oigheann, rinne mé roinnt spätzle mé féin agus ghearr mé an sailéad.

Ag 12.00 i.n. ghuíomar an Aingeal. Ag 12.15 i.n. bhí lón againn.

Ag 12.45 i.n. bhí mé ar ais sa séipéal. Bhí Adhradh ar siúl; bhí an tSacraimint Bheannaithe ar taispeáint. D'fhan mé sa séipéal go dtí 2.45 i.n. agus rinne mé urnaí.

Ag 3.30 i.n., tháinig bean darbh ainm Barbara. Doirt sí a croí amach dom faoina mac. Nuair a d'imigh sí, tháinig Marion ar cuairt agus d'fhan sí go dtí 5.30 i.n.

Scríobhamar ár n-iontrálacha dialainne.

Ag 6.15 i.n., ghuigh mé dhá dheicád den Rósra sa séipéal os comhair na Sacraimint Beannaithe ar son an Athar Vogt, toisc nach ndearnadh an tSolás Síoraí a lasadh arís.

Ar an drochuair, níor chonaic sé é. Ní raibh mé ag mothú go rómhaith go mothúchánach. Ghortaigh sé mé go raibh an tAthair Vogt tar éis spot-solas a chur suas díreach os comhair an taispeántais. Creidim go bhfuil Dia beo i láthair sa Chumann Naofa Uile.

De ghnáth, ní chuirfeá splancsholas thart ar leathmhéadar ó dhuine. Is amhlaidh go bhfuil an taispeántán soilsithe go geal, agus ó chian lonraíonn sé go hálainn agus tá sé mealltach. 'An gcaithfidh an Slánaitheoir fulaingt anseo freisin?' a d'fhiafraigh mé, agus mhothaigh mé an solas ag dó i mo shúile. Uaireanta, níorbh fhéidir liom a sheasamh a bheith ag breathnú.

I ndeireadh na dála, níorbh fhéidir liom an séipéal a fhágáil go dtí gur chonaic mé an sacraiste agus gur dhúirt mé léi go raibh an tSolás Síoraí múchta.

Chogair sí léi féin agus dúirt sí, "Tá sé múchta arís."

Sula ndeachaigh mé a chodladh, ghuigh mé an Rósach Brónach ar son na n-anamacha bochta. D'eitil an lá thart i gceann soicind, chomh gasta sin.

Bhí áthas orm nach raibh teilifís agam agus ghabh mé buíochas le Dia as an neart agus an grá a mhothaigh mé an lá sin.

2 Márta 1992 – Luan

10.00 r.n., seomra na ndochtúirí: Chuir mé uisce coisricthe ar an seomra agus, agus mé á dhéanamh sin, bheannaigh mé gach duine sa chlinic le Comhartha na Croise. D'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus dúirt mé: "Tá a fhios agat cad atá uaim a iarraidh ort; tá gach rud ar eolas agat, agus scríobhfaidh mé síos agus creidfídh mé cibé rud a déarfadh tú liom." Smaoinigh mé ar an spotsolas a bhí ag dó inné agus a d'fhéadfadh a bheith fós ag dó inniu os comhair an tSacraimint Bheannaithe.

Le linn na dtrí lá d'Fhéile Mhór an Chéadaoin, is gnách linn adhradh a dhéanamh i gcónaí os comhair na nOireasa Beannaithe. Sa chiúnas, chuala mé:

'Scríobh seo síos, a iníon; ní ceart an lampa a choinneáil os mo chomhair. Ba chóir dó iarracht a dhéanamh an lampa a choinneáil trí nóiméad os a chomhair.'

Mise: "A Thiarna, ní féidir liom síocháin a fháil agus a fhios agam go bhfuil an lampa fós ag dó chomh gar sin duit. Óir is mise a mhothaíonn an fulaingt seo.

An Slánaitheoir: "Más mian leat, glaoigh air."

Mise: "A Thiarna, an bhféadfadh sé gurb é mo shamhlaíocht a bhí anseo?" An Slánaitheoir: "Tá dlúthcheangal agat liom."

Mise: "Ar cheart dom an méid atá scríofa agam a léamh amach don tSeanmóir Vogt?"

Slánaitheoir: "An bhfuil eagla ort?"

Mise: "Ní hea, i ndáiríre." An

Slánaitheoir: "Mar sin, déan é."

Mise: "Sea, a Shlánaitheora, cuirfidh mé glaoch air, óir creidim gurbh thusa, an beo

Dia i gcolainn agus i n-fhuil, i gcorp agus i anam, i ndaonnacht agus i ndéanamhacht, i láthair go fírinneach agus go substaintiúil san Oíche Naofa."

12.30 Rinne mé X-ghath ar bhuachaill cúig bliana déag d'aois darbh ainm Markus.

Tháinig altra in éineacht leis. Dúirt sí liom go raibh eagla ar gach duine ar an bharda nuair a chuaigh cúrsaí in olcas air agus go raibh a shúile socraithe go hiomlán.

D'fhiafraigh mé cén uair a tharla sé seo agus thuig mé gurbh é an t-am a bhí ann nuair a bhí mé ag guí an díbeartha ar son gach duine sa chlinic, cúpla uair i ndáiríre.

Nuair a d'fhéach mé ar an mbuachaill seo agus a d'fhiafraigh mé de ar mhaith leis beagán uisce coisricthe, dúirt sé láithreach: "Ní hea, tá sé sin agam sa bhaile; tugaim do na hainmhithe é."

Rinne mé ansin comhartha na croise ar a éadan le huisce coisricthe, agus láithreach bonn, d'éirigh a shúile bán arís.

Os comhair an altra, d'fhiafraigh mé de an bhféadfadh sé an Ave Mhuire a ghuí. Dúirt sé "Sea" agus thosaigh sé ag guí, ach faoin tríú focal ní raibh sé in ann é a rá a thuilleadh, mar sin lean mé orm ag guí i m'aonar.

Thug mé cárta urnaí eile de chuid an Fhola Phraghasaigh dó agus dúirt mé leis go ngéarfainn ar a shon.

12.45 i.n. sa séipéal: D'urnaigh mé ar son Markus agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an spiorad neamhghlan leis.

Bhí a fhios agam é, ach theastaigh deimhniú uaim ón Slánaitheoir.

Slánaitheoir: "Tá, tá sé aige, agus caithfidh sé fanacht istigh ann."

D'iarr mé ar an Slánaitheoir an t-othar Markus a chur ar ais chugam.

Ag 2.10 i.n. tháinig sé go deimhin, an uair seo lena mháthair. Bhí an buachaill ina luí sa leaba.

De réir dealraimh, níorbh fhéidir leis éirí. Nuair a chonaic sé mé, d'iarr sé uisce coisricthe orm láithreach, agus thug mé dó é. Ansin dúirt sé lena mháthair breathnú ar an bpictiúr den Bhean Mhaighdean. Nuair a chonaic a mháthair an pictiúr, dúirt sí leis, "An gcaithfidh tú gach rud a fheiceáil arís?"

Bhí sí lán de bhród agus dúirt sí, "Tá súil agam go mbeidh tú ar ais sa bhaile go luath."

Nuair a bhog a mháthair beagán ar leataobh, dúirt mé le Markus, "Bhí tú ag súgradh le gloiní." Thuig sé láithreach cad a bhí i gceist agam agus dúirt sé, "Sea. I mBeirlín agus anseo – ní dhéanann siad aon dochar." D'fhéach mé air agus d'fhiafraigh mé, "Gabh mo leithscéal?"

Agus d'fhreagair sé, "Déanann mo mham é freisin."

Bhí sé soiléir dom anois an fáth go raibh ar an diabhal fanacht istigh ann. Bhrúigh mé bonn de Mhuire in a lámh agus ghlac sé leis. Bheadh ar dhíbirt a bheith déanta ar an mbuachaill seo, agus ní fhéadfadh sé fanacht sa bhuíon néareolaíochta. Ní féidir liom faic a dhéanamh anseo, mar ní chreidfidh a mháthair ná an dochtúir mé. Rinne mé urnaí ar a shon.

San tráthnóna, i Séipéal Rot, ghuigh mé an Rósra ar son Markus agus ansin d'ofraigh mé an Aifreann Naofa ar a shon.

Ag 8.00 i.n. – grúpa urnaí:

Bhí go leor fear tagtha inniu: an tUasal Deris, an tUasal Artur Wagner, an t-oidéasach diagachta Fridolin, an tAthair Dochart, agus mar sin de.

Bhí sé go hálainn. Ghuigh muid freisin ar son Markus, an t-othar. Bhí an tAthair Dochart agus an tUasal Deris beagáinín corraithe. Fuair mé an-ghrásta.

3 Márta 1992 – Dé Máirt

10.00 r.n., seomra na ndochtúirí: D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi Mhícheál Deris.

An Slánaitheoir: "Ní chun diúc a bheith de chuid Deris; níor roghnaíodh é chuige sin. Is é an bród is cúis leis an mian atá air a bheith ina dhiúc. Bhí an spiorad neamhghlan le hAthair Dochart arís."

Mise: "Cén Confiteoir ar cheart dúinn a ghuí, an seancheann nó an ceann nua?" An Slánaitheoir: "An seancheann, a iníon."

Mise: "A Shlánaitheora, thug tú go leor grásta dúinn inné, níos mó ná mar is gnách." An Slánaitheoir: "Bhí mé sásta leis na paidreacha a dúirt tú."

Mise: "Cad is féidir liom a rá leis an ngrúpa urnaí? Cad ba cheart dúinn a bheith ar eolas againn, agus cad atá tábhachtach dúinn?"

An Slánaitheoir: "Guigh ó chroí." Mise:

"Conas, a Shlánaitheora?"

An Slánaitheoir: "Ligigí bhur gcroíthe labhairt, ní bhur mbéal. Iarraigí grá flúirseach."

Mise: "Mar sin, an gá dúinn glaoch níos minice ar an Spiorad Naomh?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon. Nuair a lasann an Spiorad Naomh bhur gcroíthe le grá, ansin is féidir libh guí le bhur gcroíthe. Glanaígi bhur gcroíthe ionas go gcónaí an Spiorad Naomh ionibh freisin.

Ná coinnigí bhur bpeacaí in bhur gcroí a thuilleadh; cruthaíonn siad créacht mhór, agus cneasaíonn sí níos moille ná ceann bheag. Cuireann créachtaí móra an-phian ar dhuine, agus ansin ní bhíonn fonn ar dhuine guí a thuilleadh."

"Scríobh síos é seo, a iníon: is mar sin a bhíonn sé nuair nach ndéantar ach guí leis an mbéal, mar ní ligimid don Spiorad Naomh oibriú inár gcroíthe. Guigh ar shlí go n-éireoidh an grá le linn an urnaí."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tabhair dúinn an grásta go nguimis lenár gcroíthe. A Shlánaitheoir, dúirt tú go bhfuil spioraid neamhghlan fós i m'fhear céile. Ach fuair sé an Chomaoineach Naofa inné."

An Slánaitheoir: "Ba chóir do d'fhear céile dul chun na fíor-aithrí."

Mise: "Is cinnte go n-inseoidh sé dom go bhfuil sé imithe chun an chonfais." An Slánaitheoir: "Abair leis, a iníon, go gcaithfidh sé dul chun an chonfais i gceart."

Ó 4.00 i.n. go 5.00 i.n., sannadh dom na paidreacha a threorú agus an adhradh a stiúradh os comhair na Sacraimint Beannaithe sa séipéal. Rinne m'fhear céile, Fridolin agus mé féin é seo le chéile agus threoraíomar na paidreacha. Bhí m'fhear céile beagáinín corraithe, cé go raibh mé ag guí ar a shon.

Ní raibh an tAthair Vogt tar éis an caisleoir a bhaint de go fóill, cé go raibh mé tar éis a rá leis cheana féin. Ag 6.30 i.n., ceiliúradh an Aifreann Naofa agus thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Vogt.

4 Márta 1992 — Dé Céadaoin — Céadaoin na Ghréine

D'fhan mé ar arán agus uisce agus bhí tinneas cinn orm ar feadh an 24 uair an chloig. Uaireanta, bhí sé dochroite. Fulaingtí cúitimh a bhí iontu agus thairg mé iad ar son an Athar Vogt agus ar son tiontú na bpeacaigh.

D'fhan mé ar fastas ar son an Athar Vogt agus ar son Andreas (mac léinn diagachta).

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén fáth ar lean an bhean uiríseal uirthi ag dáileadh na Comaoine Naofa aréir, cé go bhfuil a fhios aici nár cheart di é sin a dhéanamh. D'ofraing mé an Chomaoine Naofa ar a son ansin.

An Slánaitheoir: "Ní féidir leat grásta a bhronnadh ar chroí cruaithe. Guigh ar a son, troscain ar a son."

Sa séipéal an tráthnóna sin. Bhí triúr laoch agus an tAthair Vogt ag cabhrú le comhartha na croise a chur ar dhaoine le luaithre. D'iarr mé ar an Slánaitheoir go bhfaighinn comhartha na croise le luaithre ó lámha coisricthe. Agus tháinig an tAthair Vogt anall chugam, cé go mbíodh sé ar an taobh eile de ghnáth. Agus an Chomaoineach Naofa á fáil agam, d'iarr mé ar an Slánaitheoir arís go bhfaighinn an Chomaoineach Naofa ó lámha coisricthe, agus fuair mé an tOighear Naofa ó Athair Vogt.

Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Vogt.

D'iarr mé é mar go bhfaca mé go raibh daoine layacha ag déanamh comhartha na croise leis na luaithre. I measc na ndaoine layacha bhí mac léinn diagachta (acolaithe) freisin.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, nach gcuirfear an luaithreach amach ach le lámha coiscthe. Na sagairt amháin, na sagairt amháin. Áirítear é seo freisin mar chuid den salachar sa Eaglais."

5 Márta 1992 — Déardaoin

Go luath ar maidin, ghuigh mé Coróin na Trócaire Dhiaga, Liotán na Trócaire Dhiaga agus paidreacha eile.

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, níorbh fhéidir liom an grásta a dheonú, mar bhí an tuata ag dáileadh na gcros luaithrigh. Deonaím an grásta le linn dáileadh na luaithrigh trí lámha coisricthe an tsagairt."

San iarnóin, rinne mé urnaí ar feadh uair an chloig; ní raibh aon othair ann, agus ina dhiaidh sin rinne mé an Rós.

San tráthnóna, sa séipéal in Rot, mhúin mé an Rosaire leis na fíréin ar dtús, agus ansin d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa. Thairg mé an Chomaoineach Naofa arís amháin ar son an Athar Vogt. Bhí sagart ón bPolainn sa séipéal freisin, an tAthair Stanislaú.

6 Márta 1992 – Aoine Chroí Naofa

Ag 1.00 i.n. chuaigh mé go dtí an caibeal. Mar sin féin, bhí sé faoi ghlas. Ghortaigh sé sin mé, ach chuaigh mé ar lorg an eochrach. Thug mé an portaire ó fhoirgneamh an ospidéil liom agus d'oscail sé an caibeal. Tar éis an Chomaoineach spioradálta, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an rud a bhí an tAthair Stanislaú ón bPolainn a dhéanamh ceart, ag tagairt don fhíric go ndáilíonn sé an Chomaoineach Naofa ar na lámha freisin.

Ar dtús, bhí mé ag réiteach go han-mhaith leis an sagart seo, ach anois ba chosúil gur strainséir glan a bhí ann dom. Chuir mé ceist ansin ar an Slánaitheoir an raibh seisean féin cleachta ag tabhairt an Chomaoineach sna lámha. An Slánaitheoir: "Ní hea, tá sé á dhéanamh ar son an airgid. Tríd sin a dhéanamh, tá feall déanta aige orm."

Mise: "An féidir liom é sin a scríobh i mo dhiarama?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é; tá go leor grástal caillte aige dá bharr." Mise: "Cé a chuir iachall air an Chomaoine a thabhairt sa lámh?"

An Slánaitheoir: "Is obair Luciféir í. Fad is a thugann siad an Chomaoineach sa lámh, tá siad ag freastal ar an Sátan." Mise: "A Thiarna, an féidir liom é seo a insint don Athair Stanislaú?"

An Slánaitheoir: "A iníon, ní thiocfaidh sé chugat." Mise: "An bhfuil a fhios aige nach bhfuil sé seo ceart? An mothaíonn sé é?"

An Slánaitheoir: "A iníon, aithníonn tú do pheaca nuair a dhéanann tú é?"

Mise: "Ach a Thiarna, b'fhéidir go gceapann sé go bhfuil sé ceart?"

An Slánaitheoir: "A iníon, mura n-aithníonn duine an peaca, tá an duine sin i ndroch-chaoi."

Mise: "Cad is brí leis sin, a bheith i ndroch-chaoi?"

An Slánaitheoir: "Níl duine i ngrá Dé."

Chuir sé beagán geit orm agus ghabh mo anáil ionam ar feadh nóiméid, agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an bhféadfadh sé é a rá arís; b'fhéidir nár thuig mé i gceart é.

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: ní bhíonn duine i ngrásta Dé."

An mhaidin sin, d'iarr mé ar an Slánaitheoir rud éigin a insint dom faoi na hanama san ospidéal ollscoile.

An Slánaitheoir: "An mbeidh tú in ann cur suas leis an méid atá mé ar tí a insint duit?" Mise: "A Shlánaitheora, is fearr aithne agat orm ná mar atá agam orm féin."

An tráthnóna sin, sa séipéal in Rot, ní fhaca mé an tAthair Stanislaú arís.

Ag deireadh na hAifrinn Naofa, scread an sacraisteach orm mar gur chuir mé i gcuimhne di nach raibh an tSolás Síoraí ar lasadh. Scread sí go hard os cionn na heaglaise ar fad le fearg:

"Téigh abhaile, ní do ghnó é." Rinne mé urnaí ar son na mná seo. Bhí fear as Rot, Erich, fós ag caint léi amuigh.

Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son Marion. Ag 8.00 i.n. ghuigh mé an dí-sheanmóireacht agus Rósaire an Spioraid Naoimh, ionas nach mbeadh aon leaganach ag dáileadh na Comaoineach Naofa a thuilleadh, mar go raibh cruinniú ag na cúnteoirí comaoineach ag an am sin.

Bhí Erich liom agus ghuigh sé liom. Chuir mé m'fhear céile san áireamh i mo chuid paidreacha freisin. Ach bhí sé an-néarógach agus é ar buile, mar sin chuaigh Erich abhaile. Creidim go raibh tionchar ag an easpaireacht ar m'fhear céile. Bhí gach rud ag cur as do m'fhear céile an tráthnóna sin. Sula ndeachaigh mé a chodladh, ghuigh mé dhá Rósóire eile.

7 Márta 1992 – Croí Naofa Muire, Satharn an Fhuascailte

Go luath ar maidin, bhí mé sa séipéal in Waghäusel in éineacht le Bean Cordula.

Ó 4.15 i.n. go 6.15 i.n. ghuigh mé ar son an Athar Vogt. Ní raibh an tSoilse Síoraí ar lasadh nuair a chuaigh mé isteach sa séipéal. Ghuigh mé go dtiocfadh duine éigin agus go lasfadh sé í. Ansin dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Tairgim seo Duit ionas go saorfaí 100,000 anam má, trí 5.00 i.n. agus ní thagann aon duine chun an Bhealach Síoraí a lasadh."

Bhí sé 5.05 i.n. nuair a tháinig an sacraisteach agus las sí an tSoilse Síoraí; bhí deifir mhaith uirthi. Chuaigh mé ar mo ghlúine ar feadh an dá uair an chloig agus ghuigh mé ceithre Chreideamh na Maighdine Muire agus go leor paidreacha eile.

8 Márta 1992 – Domhnach

Ag 5.45 r.n. d'éirigh mé agus rinne mé urnaí ar feadh thart ar uair an chloig, ar dtús chun an Spioraid Naoimh, ansin an sean-Chonfiteoir, an dí-sheanmóir, urnaí chun Naoimh Mhícheál an Arc-aingeal agus chun m'Aingeal Coimeádaí, an Tiomna do Bhean an Chéile, urnaí chun an Chroí Naofa agus Rúin Lúcháireacha an Rósa;

ansin fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta.

Thosaigh mé ag gol le mo chroí go léir arís, mar bhí an oiread sin cruatan ag teacht orm. Is iad na cinn is measa ná na cinn a tharlaíonn do m'fhear céile. Ba bhreá liom gach rud a thabhairt suas agus éirí as a bheith ag guí chomh mór sin.

D'iarr mé cabhair ar an Slánaitheoir agus dhoirt mé m'anam amach chuige. Rinne mé urnaí chuig Muire freisin, ag rá léi go raibh an iomarca ag teacht orm. Dúirt mé: "Táim á chéasadh ó gach taobh, agus anuas air sin tá díomá orm le m'shagart."

Go tobann, stop mé ag gol. Ina dhiaidh sin, mhothaigh mé suaimhneas agus síocháin dhomhain istigh ionam. D'iarr mé comhartha ar an Slánaitheoir a fheicfeadh an sagart agus gach duine sa séipéal.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir gur peacaí mé agus nach raibh mé fiúntach an comhartha seo a fháil, agus dúirt mé leis: "A Thiarna, bíodh do thoil déanta."

An Slánaitheoir: "Sea, gheobhaidh tú comhartha a fheicfidh gach duine."

Mise: "Ba mhaith liom a fhios a bheith agam fós an bhfeicfidh an sagart é freisin." An Slánaitheoir: "Feicfidh."

Mise: "An comhartha maith a bheidh ann, ionas go n-iompóidh daoine, nó an gcuirfidh tú eagla orainn?"

An Slánaitheoir: "Ní chuireann Dia eagla ar éinne."

Mise: "Cathain a thiocfaidh an comhartha seo, roimh an gCáisc nó ina diaidh?" Slánaitheoir: "Roimh an gCáisc."

Mise: "An n-athróidh an sagart mar gheall ar an t-súilbheart seo?" Slánaitheoir: "Ní hea, ní athróidh sé mar gheall air."

Mise: "Cén fáth, a Shlánaitheoir? Táim ag an deireadh de mo chuid foighne anois. Shíl mé go n-athróidh sé lá éigin?" Slánaitheoir: "Sin an rud a shíl tú."

Mise: "Ach cén fáth, a Shlánaitheoir?"

Slánaitheoir: "Tá an oiread sin bróid fós ann."

Mise: "A Thiarna, impím ort, mar sin tabhair sagart eile dom ar féidir liom mo dhiarai a chur ar a shon."

An Slánaitheoir: "Fág sin ormsa."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, an bhfuil sé ceart go leor leat go labhróinn leat ar an mbealach seo, mar shampla, a Thiarna, a Shlánaitheoir, a Íosa ionúin, a ghrá mór, a Dhia naofa, cumhachtach agus síoraí, a Rí na ríthe, a Phrionsa Síochána, a Dhia uilechumhachtach agus trócaireach, agus mar sin de. An bhfuil sé sin ceart go leor leat?" An Slánaitheoir: "Labhair an méid a thagann ón gcroí.""

Ghabh mé buíochas as an gcomhrá seo agus thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son gach duine ar fud an domhain agus ar son anamacha bochta sa Phurgóid, díreach mar a thairgim na paidreacha ar son na dtaisceanna ar son anamacha bochta gach lá.

Bhí sé thart ar 8.30 r.n. D'éirigh m'fhear céile agus chuaigh sé go Waghäusel chun dul chun aithrí. Freastalaíodh ar m'úrnaí, óir le linn dom an Róscráib a bheith á guí agam, d'iarr mé ar Dhia an grásta a bhronnadh air le haghaidh aithrí mhaith.

Ó 9.45 r.n. go 11.10 r.n. bhí mé sa séipéal in Rot. Roimh an Aifreann Naofa, ghuigh mé an Liotúir na Trócaire Dhiaga ar son gach duine a bhí i láthair sa séipéal. Thairg mé an Chomaoineach Naofa arís ar son na n-anamacha bochta sa Phurgóid.

Nuair a tháinig mé abhaile, bhí m'fhear céile athraithe go hiomlán. Bhí sé cosúil le duine nua ar fad agus tháinig sé liom do na deabhóidí. Bhí síocháin ann an lá ar fad; bhí sé cineálta agus séimh. Go raibh maith agat, a Dhia, as an ngrásta seo.

Ag 2.30 r.n., dúisíodh mé agus tugadh an grásta dom guí.

D'úrnaigh mé na Seacht bhFocal Deireanacha, agus 'Ár nAthair', 'Beannacht na Múire' agus 'Glóir don Athair' á n-úrnaigh agam i ndiaidh gach focail, agus ansin Chaipit na Trócaire Dhiaga. Ansin thug mé uisce coisricthe do na hanamacha bochta agus chuaigh mé ar ais a chodladh go hiontach.

9 Márta 1992 – Luan

10.00 r.n., seomra na ndochtúirí:

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi na daoine sa chlinic, iad siúd a oibríonn ann.

Dé hAoine, d'fhiafraigh an Slánaitheoir díom an bhféadfainn cur suas leis an méid a bhí sé ar tí a insint dom, mar sin dúirt mé leis anois, dá mba mhian leis aon rud a insint dom, gur chóir dó an rud is séimhe a insint dom ar a laghad.

An Slánaitheoir: "Caithfidh siad go léir aithrí a dhéanamh. Tá beagnach gach duine acu ar an mbóthar leathan." Mise: "Cad ba cheart dom a dhéanamh ar a son, a Shlánaitheoir?"

An Slánaitheoir: "Guigh ar a son."

Mise: "Ach ní féidir le mo ghuíonna a lán a shábháil."

Slánaitheoir: "Is féidir, is féidir leo, óir liomsa is féidir leat a lán a shábháil."

Bhí dochtúir tagtha chun muid a fheiceáil sa roinn X-ghathanna, cuairteoir ón Tuirc, Moslamach, a bhí ag iarraidh eolas a fháil faoi X-ghathanna agus na híomhánna.

D'inis mé dó níos mó faoin gcreideamh Caitliceach ná faoi X-ghathanna. Go háirithe, d'inis mé dó cé chomh tábhachtach is atá an Spiorad Naomh.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé sin ceart, mar is Moslamach é an dochtúir, tar éis an tsaoil. Slánaitheoir: "Tá an chreideamh céanna ag teastáil uathu go léir."

Mise: "An féidir leat a insint dom cén chaoi ar cheart dom a bheith?" An Slánaitheoir: "Fán díreach mar atá tú."

1.00 i.n. i séipéal an chlinic.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir go mbíonn an oiread sin daoine sa séipéal ar an Domhnach ach gan ach beagán acu ar laethanta na seachtaine. D'fhiafraigh mé: "Nach bhféadfadh an sagart an Chomaoineach Naofa a dháileadh leis féin? An bhfuil gá aige leis an laoi?"

Shíl mé go gcaithfeadh na daoine eile fanacht go foighneach, agus mura féidir leo fanacht, gur chóir dóibh guí ar son seimineáirí óga ionas go mbeidh níos mó sagart againn.

An Slánaitheoir: "Is é an chaoi nach bhfuil an chuid is mó díobh siúd a fhaigheann an Chomaoineach ar an Domhnach amháin ach go neamhaireach." Mise: "Caithfidh tú é sin a insint don sagart. Nach bhfeiceann an sagart é sin?"

An Slánaitheoir: "Mura ndéanfaidh sé an Chomaoineach a dháileadh ar an lámh, feicfidh sé é." Mise: "An féidir liom é sin a scríobh i mo dhíarama?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, scríobh síos é."

Mise: "Deir go leor daoine go ndéanann siad níos mó peaca lena mbéal ná lena lámha."

An Slánaitheoir: "Ní ghlacaim leis sin. Ach is í a neamhshuim is cúis leis nach ndéanann siad idirdhealú a thuilleadh idir Dia na Tríonóide san Oíche Naofa agus arán gnáth. Caithfidh na sagairt seanmóireacht a dhéanamh orthu faoin difríocht, ach ó fhaigheann siad an comaoineach sa lámh, ní féidir leo seanmóireacht a dhéanamh faoi a thuilleadh."

Mise: "Deir siad go bhfuil sé chomh hómósach céanna é a fháil sa lámh."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: is neamh-oiriúnach é an tOighear Naofa a ghlacadh sa lámh, agus má ghlacann duine é go neamh-oiriúnach, is míchlú é freisin."

Mise: "An mbíonn go leor sacraileachtaí mar thoradh ar an gcomaoineach sa lámh?" Slánaitheoir: "Níos mó ná mar is féidir leat a shamhlú."

An tráthnóna sin in Rot, sa séipéal, agus an sagart ag léamh an tSoiscéil, rith bean díreach trasna an tséipéil go dtí go raibh sí ina seasamh díreach os comhair an tUrramach.

Bhí sí ag déanamh an oiread sin clamhsáin lena bróga agus ag siúl go rí-dheonach gur thug na daoine uile a bhí ag paidir di airde uirthi. De réir dealraimh, bhí duine éigin sa séipéal a raibh a gcarr ag cur bac ar a bealach amach. Ach ba aisteach liom an chorraí a bhí uirthi.

Rinne sí comhartha don t-sagart sacraisteach, a tháinig anall chuici agus a ghearr ansin ar an sagart chun an scéal ar fad a insint dó. Nuair a d'fhiafraigh an sagart cé leis an gcarr, níor tháinig éinne chun tosaigh.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, chuir mé ceist ar an Slánaitheoir faoi Athair Johannes, mar a bhí ráite ag Roland liom ar an nguthán go raibh an tEaspag Platon tiontaithe ag Athair Johannes agus go nglac sé anois lena chuid leabhar.

An Slánaitheoir: "Níl leabhair an Athar Johannes ceart."

Ansin d'fhiafraigh mé faoin gcaint a bhí le bheith ar siúl ar an 13 Márta 1992, a bhí le plé Garabandal. Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Creidim sna feiseanna i nGarabandal, ach cuireann an léiriú seo den scannán agus an plé ina dhiaidh, agus an poiblíocht ar fad ina dtaobh, isteach orm. Nach bhfuil an diabhal i mbun oibre anseo, ag iarraidh an mhaith a scriosadh?"

An Slánaitheoir: "Tá an ceart agat."

Grúpa urnaí ag 8.00 i.n. Bhí a lán daoine ann.

10 Márta 1992 — Dé Máirt

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin mbean a tháinig go dtí an séipéal inné.

An Slánaitheoir: "Ba é an spiorad neamhghlan a bhí ann. Lig mé dó tarlú. Tá tuilleadh den chineál céanna le teacht. Bhí mé sa séipéal i Rot agus thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Vogt."

11 Márta 1992 — Dé Céadaoin

10.10 r.n., clinic an dochtúra:

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir arís faoin tsiombail.

Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú siombail sa séipéal." Mise:

"Cad a bheidh ann?"

An Slánaitheoir: "Fág faoi mise é."

Mise: "An féidir liom an difríocht a aithint idir an méid a thagann uaitse agus an méid a thagann uaimse?" An Slánaitheoir: "Is féidir."

Thug an Slánaitheoir go leor grásta dom. Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia. Mise: "Inis rud éigin dom; ba mhaith liom rud éigin a chloisteáil uaitse freisin."

An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon."

Mise: "Is maith an rud é é sin a chloisteáil."

4.30 i.n.: Bhí mé ag an Zönnackel i mBoxberg, ag éisteacht le hóráid. Toisc gur tháinig mé go déanach, ní raibh mé in ann freastal ar an Aifreann Naofa ann.

Ag 7.00 i.n., d'fhreastail mé ansin ar an Aifreann Naofa i Mingolsheim i Séipéal Naomh Roch.

Arís eile, chuaigh mé ar mo ghlúine i m'aonar ag an ráille comaoine. Níor thug sagart nua an Chomaoine Naofa dom ach ag an deireadh thiar thall. Fad is a bhí mé ag fanacht, ghuigh mé roinnt Aifrinn na Maighdine Muire ar son an tsagairt seo.

Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son Marion.

Ag 8.30 i.n., tháinig Marion agus scríobhamar ár n-iontrálacha dialainne.

12 Márta 1992 — Déardaoin

Ba é seo mo dhara lá cheana féin ag obair i m'aonar sa chlinic. Tháinig go leor othar isteach. Ina ainneoin sin, bhí mé in ann guí go mór.

12.30 i séipéal an chlinic:

Theastaigh uaim a fháil amach an raibh sé ceart go raibh mé cromtha i m'aonar ag an ráille comaoine i gCaisleán Naomh Roibeárd inné. Bhí a lán daoine a raibh aithne agam orthu ina seasamh agus iad ag fáil an Chomaoine Naofa nó cromtha ar na céimeanna díreach os comhair an tsagairt, cé go raibh an ráille comaoine ann.

B'fhéidir go ndearna mé botún, a cheap mé. An

Slánaitheoir: "Lean ort ag glúineachán mar a bhí."

Mise: "Cad é an fáth nach bhfuil na daoine eile ar a nglúine ag an ráille comaoineach?" An Slánaitheoir: "Umhlaíocht bhréige, eagla roimh dhaoine, eagla roimh an sagart." Smaoinigh mé ar dhaoine áirithe ón ngrúpa urnaí agus d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom é seo a insint dóibh.

An Slánaitheoir: "Sea, ach le grá."

Is beagáinín aisteach an rud é sin dar liom. Nuair is mian leat rud éigin maith a dhéanamh don Slánaitheoir, is amhlaidh a chríochnaíonn tú i d'aonar ann. Tar éis an tsaoil, tá sé de dhualgas orainn go léir glóir a thabhairt do Dhia.

Ar an mbealach abhaile, ghuigh mé an Rósach mar is gnách.

Ag 4.00 i.n. chuaigh mé go Mingolsheim chun snámh sa linn mhara ar feadh thart ar uair an chloig go leith. San tráthnóna, chuaigh mé go dtí an séipéal in Rot agus ghlac mé páirt i gcainte an Rósaire ann freisin. Nuair a tháinig sé in am an Chomaoineach a fháil, shiúil an t-ingne tharam.

D'éirigh mé agus d'fhill mé ar mo shuíochán gan an Chomaoineach Naofa a fháil.

Ar an mbealach ó ráille an chomaoineach ar ais chuig mo shuíochán, shíl mé go stróicfeadh na diabhal mé as a chéile. Ach tháinig an Slánaitheoir chugam i spiorad agus fuair mé go leor grástal, grásta speisialta. Thairg mé an Chomaoineach ar son na ndaoine sa chlinic ina mbím ag obair.

Díreach ina dhiaidh sin, thiomáin mé go Mingolsheim go Séipéal Naomh Roch.

Bhí Aifreann Naofa eile ann ag 7.30 i.n., agus is ann a fuair mé an Chomaoineach Naofa sacraimintiúil freisin, a thairg mé ar son na sagart agus na mball d'orduithe reiligiúnacha a bhí fós sa Purgadóir, ar son na banaltra a d'aistrigh an Chomaoineach, agus ar son an anam eile go léir sa Purgadóir.

13 Márta 1992 – Dé hAoine

Maidin inniu, rinne mé urnaí ar feadh thart ar uair an chloig, ag aithris an DÍ-sheanchais ar a laghad deich n-uaire ar son an ospidéal ar fad, ar son mo mhuintire, agus ar son an Athar Dochart agus an Athar Vogt. Bhí go leor le déanamh agam, ach mar sin féin d'aimsigh mé am don Slánaitheoir. Tá beirt ball foirne in easnamh orainn sa roinn X-ghathaithe; tá duine amháin ar an gcúram tinnis agus ní bheidh an duine eile ag teacht linn go dtí mí na Bealtaine. D'iarr mé ar an Slánaitheoir an grásta a thabhairt dom chun obair triúir a dhéanamh.

Bheartaigh sé é dom, agus le neart Dé bhí mé in ann oibriú go maith.

Ag 10.10 r.n., chuaigh mé isteach i seomra na ndochtúirí. Ann, chuir mé in iúl go spioradálta – don dara huair inniu. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad a tharla inné nuair a shiúil an bhean uasal tharam leis an Slánaitheoir agus mé i mo sheasamh, agus gur fhill mé ar mo shuíochán gan an Slánaitheoir a fháil; mhothaigh mé ionsaithe géara ionam féin.

An Slánaitheoir: "A iníon, bhí an-chuid spiorad neamhghlan ann."

Mise: "An gcreid siad nach dtiocfá chugam mura bhfaighinn thú go sacraimintiúil?" An Slánaitheoir: "Sea, sin an rud a cheapann siad i gcónaí."

Mise: "Mhothaigh mé go raibh siad ag iarraidh mé a stróiceadh as a chéile ag an nóiméad sin. Ar shamhlaigh mé é sin, b'fhéidir?"

An Slánaitheoir: "A iníon, dá mbeadh siad in ann, bheadh siad tar éis tú a stróiceadh as a chéile."

Mise: "A Thiarna, nuair a tháinig tú chugam go spioradálta ansin agus mé aontaithe leat, fuair mé níos mó grásta ná dá bhfaighinn an Chomaoineach Naofa go sacraimintiúil. Cad is cúis leis sin?" Slánaitheoir: "Toisc gur mian liom go dtabharfaí dom do na fíréin trí lámha coisricthe an tsagairt."

Mise: "Conas ba chóir dom iompar i leith an tsagairt?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú éisteacht i gcónaí leis an sagart, ach má ghortaíonn sé m'onóir, ansin ná déan é." Bhí mé ag iarraidh a fháil amach an raibh sé ceart go raibh mé éalaithe ón deirfiúr gan an Chomaoineach Naofa a fháil; shíl mé b'fhéidir nach raibh an Slánaitheoir sásta leis sin.

An Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon, a mhalairt ar fad, rinne tú an rud ceart."

Mise: "Ach a Thiarna agus a Dhia, cad má deir an sagart nach ceart dom é sin a dhéanamh?" An Slánaitheoir: "Déan mar a deir sé ansin; is ar a fhreagracht-san atá sé."

Mise: "Cathain is féidir liom comhrá a bheith agam leis an Athair Vogt? Ba mhaith liom é sin a fháil amach uait. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, labhair leis." Mise: "Cathain?"

An Slánaitheoir: "Chomh luath agus is féidir."

Mise: "An bhfuil mé ag caitheamh dímheas ar onóir Dé trí imeacht, nó an iad siúd a fhanann agus a ghlacann an Chomaoineach Naofa ó laochreidmheach?"

An Slánaitheoir: "A iníon, éist go cúramach. Gach duine a fhaigheann an Chomaoine sa lámh, agus na leibhéalaigh a dháileann an Chomaoine Naofa – tá siad go léir ag déanamh éagóra ar onóir Dé.

Mise: "A Shlánaitheora uasail, bhí mé ag iarraidh rud amháin eile a fhiafraí díot: ar cheart dom gach rud a léamh do Athair Vogt, nó ar laethanta áirithe amháin?"

An Slánaitheoir: "Gach rud, a iníon, gach rud."

Mise: "A Thiarna, an mbeidh tú liom nuair a rachaidh mé chuige?" Slánaitheoir: "Beidh, beidh mé leat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, mothaím an oiread sin grá agus teasa, an oiread sin ghrásta i mo chroí faoi láthair. An deimhniú é seo gur cheart dom dul go dtí an tAthair Vogt? An bhfuil áthas ort go bhfuilim ag dul chuige?"

An Slánaitheoir: "Tá lúcháir ar leith orm faoi sin."

Mise: "Tá troscadh déanta agam cheana féin, tá guí déanta agam, agus tá an Chomaoineach Naofa tairgthe agam ar a shon chomh minic sin. An n-athróidh sé beagáinín anois nuair a labhróidh mé leis?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá sé ag athrú cheana féin, ach beidh a fhios aige cad atá uaim uaidh." San tráthnóna bhí mé sa séipéal in Rot; thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son na n-anamacha bochta.

14 Márta 1992 – Satharn

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa go luath ar maidin in Waghäusel. Rinne an tAthair Alanus an tAifreann. Tar éis an Aifrinn, ghuigh mé Liotúire Mhuire Loreto sa séipéal. Ina dhiaidh sin, chuaigh mé le Marion chun scríobh i mo dhíaráma.

Ó 4.30 i.n., rinne mé urnaí ar son an Athar Vogt. Ag 4.45 i.n., chuaigh mé chuige chun aithrí a dhéanamh. Bhí díomá mór orm agus chaoin mé fiú. Ansin, lean mé orm ag guí ar son an Athar Vogt.

15 Márta 1992 – Domhnach

Ag 3.45 r.n., thosaigh mé ag guí ar son na ndaoine go léir. Chuir mé an tAthair Vogt san áireamh i mo chuid paidreacha freisin. Dúirt mé leis an Slánaitheoir: 'Is leatsa na hanamacha go léir; tá gach duine le slánú.'

D'phaid mé ar feadh thart ar uair an chloig go leith, ansin thairg mé mé féin dó. Chaoin mé. Bhí sé an-deacair dom tar éis an chonfaisse inné leis an Athair Vogt.

Ansin, thosaigh mé ag amhras arís an raibh an Slánaitheoir ag labhairt liom. Óir dá ndéanfainn an rud a dúirt an tAthair Vogt liom, ní bheadh gá ar bith agam dul go dtí an séipéal a thuilleadh.

D'iarr mé freagra ar an Slánaitheoir.

Dúirt mé: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa, a threoraí spioradálta, a Dhia Tríonóideach, an tusa atá ag labhairt liom?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is mise do Thiarna agus do Dhia, do Íosa, do threoraí spioradálta."

Mise: "Conas a rachaidh mé go hAthair Vogt tar éis an chomhfhaidhiúin agus léamh as an dialann dó?"

An Slánaitheoir: "Fan beagán níos faide."

Ansin d'fhiafraigh mé arís faoin tsiombail.

Slánaitheoir: "Tiocfaidh comhartha sa séipéal. Bíodh creideamh agat asam."

Mise: "An tiontófar anama dá bharr?"

Slánaitheoir: "Sea."

Mise: "Cathain?"

An Slánaitheoir: "Beidh sé roimh an gCáisc."

Mise: "Tá pian dhóiteáin agam i mo chroí. Cad é sin?" An Slánaitheoir: "Sin mo chréacht. Fulaingím ionatsa."

Mise: "Ar labhair tú liom tríd an sagart?" Slánaitheoir: "Ní hea, ní ligfidh sé isteach ina chroí mé."

D'fhiafraigh mé ar ghníomhaigh mé i gceart sa chonfaisnéis leis an Athair Vogt.

An Slánaitheoir: "D'ghníomhaigh tú i gceart sa chonfaisiún. A iníon, fan dílis dom." Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh, mar is breá liom thú."

Timpeall 6.00 r.n. chuaigh mé ar ais a chodladh agus chodail mé ar feadh 2½ uair an chloig eile. Ó 10.15 r.n. go 11.15 r.n. ghuigh mé ar son na heaglaise in Rot, go háirithe ar son an Athar Vogt, na freastalaithe altair, an laoi, cór na heaglaise agus gach duine a fhaigheann an Chomaoineach Naofa go neamh-airíthiúil san eaglais. San iarnóin d'fhreastail mé ar na deabhóidí.

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Thug an sagart seanmóir an-álainn agus bhí mé in ann aonacht an-álainn leis an Slánaitheoir a mhothú.

Bhí an fliú orm le trí lá cheana féin, agus ghabh mé buíochas le Dia go raibh mé in ann dul chun na heaglaise.

16 Márta 1992 — An Luan

Bhí slaghdán trom orm. Is ar éigean a d'fhéadfainn codladh an oíche ar fad agus bhí tinneas cinn trom, scornach tinn agus pian sa chliabhrach orm.

Bhí sé beagnach dodhéanta mo chasacht a choinneáil síos, rud a bhí an-phianmhar freisin. Bhí mo chnámh droma cófra an-phianmhar freisin.

D'fhan mé sa bhaile agus bhí coinne agam leis an dochtúir ag 11.30.

Nuair a d'éirigh mé ar maidin, rinne mé urnaí ar feadh uair go leith. Ansin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Tá do bheatha i mo lámha. Tá tú go hiomlán ionam agus liom."

Mise: "Ach ní thuigim aon chuid de seo go fóill. Tá cumha an domhain orm don Neamh." An Slánaitheoir: "Mar is le Mise go hiomlán thú."

Mise: "Dúirt tú go bhfuil saol gairid agam ar an talamh. Cad a chiallaíonn sé sin?" An

Slánaitheoir: "Táim ag tógáil leat cheana féin le bheith liom. Ach is liomsa an t-am."

Mise: "An bhfuil mo chúram ar an saol seo comhlíonta agam cheana féin?" Slánaitheoir: "Ó, a iníon, tá an oiread sin fós le déanamh."

An Slánaitheoir: "Ná tóg do chuid fadhbanna leat. Cuir i mo lámha iad. Is leamsa go hiomlán thú." Mise: "A Thiarna, táim chomh lag. Cuirim mo laige i do lámha."

Mise: "A Íosa, is aoibhinn a bheith leat. Níor mhian le duine ar bith a bheith scartha uait." Slánaitheoir: "Ní féidir le haon duine scaradh orainn a thuilleadh, a iníon."

Mise: "Tá súil agam go bhfanfaidh sé mar seo i gcónaí. Grádaím thú, a Thiarna agus a Dhia, le mo chroí agus le mo neart ar fad. Tá Ríocht Dé againn cheana féin anseo ar talamh.

Creidim, a Thiarna agus a Dhia, má tá thusa agam, tá gach rud agam. Ní leatsa amháin a fhaightear an sásamh foirfe."

D'fhiafraigh mé faoin Ollamh Vogt mar go raibh díomá mór orm tar éis mo chuid aithrí dheireanach. Ar dtús, dúirt an Slánaitheoir gur laige an tOllamh Vogt. Níor theastaigh uaim é sin a scríobh síos. Ach d'athdhéan an Slánaitheoir é an dara huair.

Mise: "Inis rud éigin eile dom, in áit 'buachaill'."

An Slánaitheoir: "Is beag ama a bheidh aige chun an méid atá curtha agam faoi a chúram a dhéanamh." Mise: "Ní thuigim aon chuid de seo ar chor ar bith."

An Slánaitheoir: "Ach tuigfidh seisean é."

Mise: "An mbeidh deis eile agam labhairt leis?" An Slánaitheoir: "Beidh."

Mise: "Ach ní chreidfídh sé an méid a déarfadh mé leis; tá sé neodrach."

Slánaitheoir: "Níl a leithéid de rud ann agus neodracht. Creideann sé nó ní chreideann sé." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cuireann mé an fhadhb seo i do lámha."

San tráthnóna, sa séipéal in Rot, ghuigh mé an Róscráib ar son an Athar Vogt agus thairg mé an Chomaoineach Naofa ar a shon.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí:

Bhí sé an-álainn. Ghuíomar Stáisiúin na Croise agus fuair gach duine an Chomaoineach Naofa go spioradálta.

Dúirt mé sa ghrúpa urnaí, mura bhfuil sagart in aice láimhe agus go dtarlódh rud éigin, gur cheart dúinn comaoineach a ghlacadh go spioradálta agus muid féin a aontú go spioradálta leis an Slánaitheoir; agus is rud é seo a chaithfear a fhoghlaim agus a chleachtadh, agus is fearr é a dhéanamh cúpla uair sa lá.

Tugann sé seo níos gaire do Íosa sinn; foghlaimimid conas grá níos mó agus níos mó a thabhairt dó agus faighimid neart agus grásta mór dár saol spioradálta. Fuair muid go léir an-ghrásta.

Ní raibh an tAthair Dochart i láthair.

17 Márta 1992 – Dé Máirt

Inné fuair mé grásta, agus ar maidin inniu bhí na deora orm. Tháinig an cathú orm. Rinne an spiorad neamhghlan iarracht a chur ina luí orm nach guth an Slánaitheora a bhí ann agus nach bhféadfadh sé a bheith fíor gur laoch an sagart.

Dúirt sé: "Feiceann tú, is tusa féin é sin." Thosaigh mé ag gol agus ansin ghuigh mé láithreach. Nach sciobtha a sleamhnaíonn an amhras isteach.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "A Thiarna, ní iarrfaidh mé ort go dtí go mbeidh an comhartha a gheall tú dom faighte agam. Comhartha a fheicfidh an sagart, a chuirfidh tionchar ar dhaoine chun iad a chlaochlú, agus a gheobhaidh mo shagart féin. Ní féidir liom a bheith gan shagart. Níor mhaith liom bás a fháil agus peacaí orm. Ní féidir ach le sagart ordaithe peaca a mhaolú. Thug tú an t-údarás dó. Grádaím thú, a Thiarna agus a Dhia, ach caithfidh sagart a bheith agam a dtiocfaidh mé i muinín gach a deir tú liom. A Thiarna, táim réidh le fulaingt fiú ar son an tsagairt seo, ar a dtugann tusa laochanach freisin. Ach a Thiarna, go ndéantar do thoil.

Tar éis gach a raibh ráite agam, bhí ciúnas agus suaimhneas ann; níor mhian liom a thuilleadh ceisteanna a chur ar an Slánaitheoir. Ansin chuala mé guth.

Dúirt Íosa: "Sea, a iníon, mar sin a bheidh sé."

Chuir sé iontas orm é sin a chloisteáil. Ansin ghuigh mé go diaga ar feadh thart ar uair an chloig, ar bhealach nach ndearna mé riamh cheana. Bhí mé as láthair ar feadh thart ar 40 nóiméad ag mo sheisiún fisiteiripe, mar gheall ar na dioscaí sleamhnaithe, atá ag cur pian orm faoi láthair.

Nuair a tháinig mé ar ais, bhí an bhriogáid dóiteáin agus na póilíní i dteach ár gcomharsan. Bhí an gharáiste agus an carr trí thine. Bhí buidéal ina raibh substaint phléascach sa gharáiste; d'fhéadfaí roinnt tithe sa chomharsanacht a phléascadh.

Shíl mé nár amháin gur chéas an Tíolcach mé ar maidin, ach gur rinne sé dochar dár gcomharsa freisin. Rud maith a bhí ann gur ghuigh mé an oiread sin; murach sin, b'fhéidir go dtarlódh níos mó.

San iarnóin, chuaigh mé isteach sa choill agus ghuigh mé trí Róisire eile. Rinne mé iarracht guí níos mó fós ar son an Athar Vogt. Sa séipéal, ghuigh mé an Róisire arís agus thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Vogt.

Bhí ríméad orm, mar ba é an dara lá as a chéile é nár thairg aon laicigh an Chomaoineach Naofa sa séipéal, cé go raibh Aifreann ann ar son an tsuaimhnis anama agus go raibh go leor daoine i láthair.

Mar sin, oibríonn sé go hiontach nuair a dháileann an tOirmhinneach an Chomaoineach Naofa leis féin. Níl le déanamh ach guí go mór ar a shon agus ar son na laoch, ionas nach ndáilfidh siad í.

18 Márta 1992 – Dé Céadaoin

Go luath ar maidin, rinne mé urnaí ar feadh thart ar uair an chloig go leith. Le linn mo aontachta leis an Tiarna, níor chuala mé guth ar bith, ach bhí an Slánaitheoir liom; níor labhair Sé liom, sin uile.

Mhorthaigh mé síocháin agus suaimhneas agus ní raibh mé brónach nár labhair Sé liom, óir bhí a fhios agam an chúis.

Ag meán lae, ghuigh mé an Róscrá agus d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Inniu, d'fhulaing mé an troscadh ar son an Athar Vogt agus thairg mé an tAifreann Naofa ar a shon.

19 Márta 1992 — Déardaoin

Ag 3.30 r.n. d'éirigh mé agus bheannaigh mé Naomh Seosamh le grá. Rinne mé urnaí ar feadh breis agus uair an chloig sular chaith mé codladh arís. Tar éis dhá uair an chloig, d'éirigh mé arís chun urnaí a dhéanamh. Rinne mé urnaí ar

Athair Vogt, ag aithris Rúin Lúcháireacha an Róis ar a shon amháin. Ansin, in áit an Róis, d'aithris mé Urnaí chun Naoimh Mhícheál an Arc-Aingil caoga huaire, ag cur leis

'A Mhuire Naofa, a Mháthair na hEaglaise, a aingil agus a naoimh uile, guígí ar ár son', agus ansin an Aithirín ar na coir mhóra, chomh maith leis an Gloria Patri, an Magnificat, an Sanctus trí huaire, agus an urnaí 'Glaoch ar an Mhaighdín Bheannaithe Muire in aghaidh na n-aingeal ceannairceach'. Sa 'Róscráiste eisceartach' seo, chuir mé m'enemaithe go léir san áireamh: an tUrramach Vogt, na sagairt in Waghäusel agus i Mainistir Neuburg, i Speyer agus i Freiburg, agus na sagairt go léir sa cheantar máguaird. Chuir mé mo ghrúpa urnaí san áireamh freisin, an tUrramach Dochart agus na laochair a dháileann an Naofa Cuireadh an Chomaoineach san áireamh freisin.

Ina dhiaidh sin, fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta. Agus mé ag aonú liom féin leis an Slánaitheoir, chuala mé an guth: "Go raibh maith agat, a iníon."

Bhí beagán iontais orm gur thug Dia buíochas dom, óir níl a fhios ach Aige féin conas a bhí guí déanta agam. Ansin, thug mise freisin buíochas as an neart seo a thug Sé dom le guí. "Tugaim buíochas Duit, a Thiarna agus a Dhia, as an ngrásta a bheith in ann Seirbheáil ort."

An tráthnóna sin sa séipéal in Rot, tháinig an leas-dhuine a bhí ina mhinistre comaoine chugam. Chlaon mé os comhair an tSlánaitheora agus d'fhill mé ar mo shuíochán gan an Chomaoine Naofa a fháil go sacraimintíúil. Fuair mé an Chomaoine Naofa go spioradálta, agus tháinig an Slánaitheoir chugam. Thairg mé an Chomaoine spioradálta seo ar son Naomh Seosamh.

20 Márta 1992 – Dé hAoine

Tar éis na huiríse, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. D'fhiafraigh mé arís an raibh sé ceart gan an Chomaoineach Naofa a fháil ón ministir tuata.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, bhí sé ceart. Lean ort mar seo, a mhéid is féidir leat." D'fhiafraigh mé faoi Athair Dochart, mar chuala mé gur chosain sé comaoineach sa lámh in áiteanna eile.

An Slánaitheoir: "Déanann sé mar is maith leis."

Mise: "Conas ba chóir dom iompar i leith a leithéid de shagart má labhraíonn sé freisin faoi Chomaoine sa lámh agus má mheasann sé go bhfuil sé ceart?"

An Slánaitheoir: "Abair leis an méid atá ráite agam leat, is é sin gurb í an Chomaoine ar an teanga an bealach ceart." D'fhiafraigh mé den tSlánaitheoir faoi Lá Fhéile Mhuire na gCéad Aonach. Bhí sé ráite ag an mBráthair Alois le Hedwig go dtarlódh rud éigin ar an lá sin.

An Slánaitheoir: "Ní gá duit creidiúint i gcuid a leithéide."

Mise: "A Íosa, ar mhaith leat aon rud a rá liom?" An

Slánaitheoir: "Sea. Fan dílis dom i gcónaí."

Mise: "A Athair is grámhaire, is mian liom a bheith dílis duit i gcónaí. Chuige sin, iarraim an grásta le bheith in ann fanacht dílis duit i gcónaí, fiú nuair a éiríonn an cros a thugann tú dom níos deacra."

An tráthnóna sin, sa séipéal in Rot, thairg mé an Róscráiste agus an Chomaoineach Naofa ar son Athair Vogt.

21 Márta 1992 – Satharn

D'fhreastail mé ar an Aifreann Luath in Waghäusel agus ghuigh mé go háirithe ar son an Athar Werner Egon. Níor thaitin sé liom gur iarr sé orainn fanacht inár suí le linn an tSoiscéil.

Chuaigh mé ar mo ghlúine agus smaoinigh mé go raibh mé anois ag glacadh mo ghlúine ar son gach duine a bhí ina suí. Ag an am sin

i m'anam, mhothaigh mé ionsaí inmheánach. Ó dhoimhneacht mo chroí, ghuigh mé ansin ar son an Athar Werner Egon. An uair seo thug sé an Chomaoineach Naofa dom gan leisce, agus mé i mo ghlúine ar an urlár. Ghabh mé buíochas le Dia, le Máthair Dé, leis na hArca-aingil Naofa Michael, Gabriel agus Raphael, agus leo siúd uile a bhfuil stigimata orthu, ar nós Padre Pio, óir bhí mé tar éis cuireadh a thabhairt dóibh go léir a bheith liom agus mé i mo ghlúine os comhair an tSlánaitheora.

San iarnóin, ó 4.15 i.n. go 6.15 i.n., rinne mé urnaí, ní hamháin ar son an Athar Vogt, ach ar son an láibe sa séipéal freisin, agus ar son nach ndéanfadh ministéirí na Comaoine Naofa an Chomaoine a dháileadh a thuilleadh, nach bhfaigheadh na fíréin an Chomaoine go neamh-airdeallach ar an lámh a thuilleadh, agus nach mbeadh Dia chomh mór sin oilbhéimnithe a thuilleadh ag an gcomaoine ar an lámh. Chuaigh mé chun an chonfais a dhéanamh chuig an Athair Vogt. Bhí peaca déanta agam agus bhí sé ag cur imní orm.

Thug an tAthair Vogt an t-absólóid dom agus ní dúirt sé focal ar bith liom, amhail is go raibh mé ag déanamh an chonfais i dtír iasachta. D'fhág mé an chonfaisean agus lean mé orm ag guí, ag rá rós eile.

San tráthnóna, chaith mé uair an chloig eile ag léamh an Bhíobla.

22 Márta 1992 – Domhnach

Ag 7.00 r.n. thosaigh mé ag guí. Ghuigh mé ar feadh uair an chloig, ansin d'aontaigh mé féin leis an Slánaitheoir. Chaoin mé ar son an Athar Vogt agus ghabh mé buíochas le Dia as an absaláid. Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén fáth nár labhair an sagart focal ar bith liom.

An Slánaitheoir: "Guigh ar a shon, a iníon. Tá a chuid fadhbanna féin aige faoi láthair." Mise: "Shíl mé go raibh tú chun labhairt tríd?"

An Slánaitheoir: "Ba bhreá liom labhairt tríd, ach níl sé sin indéanta go fóill." Mise: "Mothaím amhail is go bhfuil an sagart tar éis tréigean mé."

An Slánaitheoir: "Mothaím an rud céanna."

Is minic a smaoinigh mé an raibh mé roghnaithe i ndáiríre, nó an méigeanach é. Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Más mian leat é, inis dom."

An Slánaitheoir: "Déan machnamh cúramach air, a iníon."

Ansin, smaoinigh mé ar dtús ar fhocail Íosa: 'Is mise do threoraí spioradálta, srl.'

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é. Is tú an ceann roghnaithe agus réamhordaithe." Mise: "Ach tá peaca déanta agam le blianta fada."

An Slánaitheoir: "Ach tháinig tú chugam." Mise: "An raibh mé caillte chomh fada sin?"

An Slánaitheoir: "Sea. Díreach mar a tharla do na milliúin daoine anois." Mise: "An féidir na milliúin sin a ghlaoch ar ais?" An Slánaitheoir: "Guigh ar a son."

Ghabh mé buíochas leis an Slánaitheoir agus leis an Oireacht Mhuire Beannaithe.

Chuaigh mé go dtí an séipéal beagán níos luaithe, sula dtosaigh an Aifreann Naofa. Ann, ghuigh mé an Liotúin den Spiorad Naofa ar son gach duine a bheadh ag freastal ar an Aifreann. Ghuigh mé go díograiseach nach bhfaigheadh éinne an Chomaoineach Naofa go neamh-oireach.

Creidim gur freagraíodh mo chuid paidreacha, mar gur chuaigh níos lú daoine ná riamh chun an Chomaoineach Naofa a fháil. Creidim nach bhfuil aon chomharthaí ón Slánaitheoir de dhíth orm a thuilleadh.

Caithfear guí go rachaidh daoine chun aithrí.

Agus mé i mo ghlúine sa phuball ag fáil na Comaoine Naofa, dúirt mé leis an Slánaitheoir: "A Thiarna, go ndéantar do thoil, cibé acu a ghlacfaidh mé an Chomaoineach Naofa anois ón sagart nó ó laigead."

Nuair a tháinig an saoltach níos gaire dom agus a chonaic sé mé, chas sé timpeall ar an toirt agus shiúil sé uaidh, amhail is dá mbeadh alltacht air. Mar sin, tháinig an tAthair Vogt agus thug sé an Chomaoineach Naofa dom.

Ag meán lae, chuaigh mé go dtí an Rósanna agus na deabhóidí sa séipéal. San iarnóin, bhí Marion liom agus scríobhamar an dialann.

23 Márta 1992 – An Luan

Ar maidin an lae, thosaigh mé ag guí. Tar éis thart ar uair go leith, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus ghuigh mé go díograiseach.

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an bhfearr an comhartha domsa, mar is fíorbheagán a fuair an Chomaoineach Naofa Dé Domhnaigh.

An Slánaitheoir: "Beidh comhartha eile ann roimh an Cháisc, a iníon; creid uaim, ná bíodh amhras ort." An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; ba mhaith liom go mbeifeá dílis dom i gcónaí."

Mise: "A Thiarna, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "Treoróidh mé thú ar an gcosán a thagann chugam." Mise: "Tá eagla orm go gcaillfidh mé mo bhealach."

An Slánaitheoir: "Coinnigh greim i gcónaí ar mo lámh."

Mise: "A Thiarna, má tá mé roghnaithe cheana féin, cad ba cheart dom a dhéanamh?" Slánaitheoir: "Guigh go ndíothófaí an éiric."

Scríobh, a iníon: Caithfear an Chomaoineach sa lámh a chur ar ceal." Mise: "Is tasc deacair é sin."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, sin an rud nach mór duit a dhéanamh." An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin."

Mise: "Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia, as an gcomhrá seo. Déanfaidh mé gach rud atá i mo chumas."

Líonadh mo anam le síocháin dhomhain agus le suaimhneas. Creidim gur chóir dom gach rud a thógáil i bhfad níos dáiríre ná mar a rinne mé go dtí seo.

Roimh an Aifreann Naofa, ghuigh mé an Rósanna. Chuir mé mo rún ar fad i mbrath ar an bpaidre seo den Rósanna. Thairg mé an tAifreann Naofa ar son na n-anamacha bochta.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí: Bhí a lán daoine tagtha. D'urnaíomar ar feadh thart ar dhá uair an chloig, go háirithe ar son na sagart, nach mbeadh siad ag dáileadh na Comaoine sa lámh a thuilleadh.

24 Márta 1992 – Dé Máirt

Ar dtús, rinne mé urnaí ar feadh uair an chloig, ansin ghlac mé an Chomaoineach go spioradálta.

Thug ollamh Crótach, sagart, léacht in Speyer ar an 21 Márta 1992. Bhí éisteacht tugtha agam cheana féin leis an taifeadadh caiseat de.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin sagart, an t-ollamh, ón gCróit.

D'fhiafraigh mé an é sin guth na fásaige.

An Slánaitheoir: "Ach ní dheachaigh tusa ann."

Mise: "Níor ghlaoigh tú orm ach an oiread."

An Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú i gcónaí rud éigin i sagart nach bhfuil go maith. Cuardaigh rud éigin maith ann freisin."

Mise: "A Thiarna, is breá liom na sagairt; cén fáth nach breá leo mise?"

Slánaitheoir: "Toisc go n-aithníonn tú a n-olc-ghníomhartha."

Mise: "A Thiarna, ach ní féidir leo a n-olc-ghníomhartha a cheilt ort." An

Slánaitheoir: "Ní féidir leo, ní féidir, ach is féidir leo iad a cheilt ar dhaoine." Mise:

"Is cosúil liom go bhfuil na daille ag treorú na ndall."

An Slánaitheoir: "Sea, tá an ceart agat."

Mise: "A Thiarna, an bhfuilimid i ndorchadas mar seo?"

Slánaitheoir: "Guigh go n-éireodh sé níos gile."

Mise: "A Thiarna, is tú an solas. Le do thoil, toll an dorchadas le do sholas síoraí."

An Slánaitheoir: "Tá beagnach gach duine sa dorchadas seo. Is mian leo go léir dhá athair a bheith acu. Ní féidir leo cinneadh a dhéanamh idir an dá cheann."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: caithfidh gach duine aithrí a dhéanamh."

Mise: "Mar sin, is féidir a rá, mar a dúirt tú le Don Bosco: 'Avertere, avertere!' D'fhiafraigh mé faoi eochair Pheadair, an raibh an eochair do gheataí na bhFlaitheas ag na hAspail go léir."

An Slánaitheoir: "Ní teach talmhaí é mo theach. Níl ach eochair amháin anseo, agus is ag Peadar atá sí. Caithfidh gach duine éisteacht leis."

Mise: "Ach tá an oiread sin daoine ina gcoinne."

An Slánaitheoir: "Ach IS COMHARTHA É SIN go bhfuil sé á threorú ag mo Spiorad."

Tabhair faoi deara, a iníon: pé duine a théann in aghaidh theagasc aitheanta Íosa Críost, déanann sé peaca in aghaidh an Spioraid Naoimh. Sin an t-olc is measa dá bhfuil ann.

Ní féidir cabhrú le daoine den sórt sin a thuilleadh."

Mise: "A Thiarna, ní féidir liom scríobh a thuilleadh; is deacair dom é seo a chur i scríbhinn. Gabhaim buíochas leat as an ngrásta seo a thug tú dom."

Ó 1.00 i.n. go 2.00 i.n. chuaigh mé ag snámh. Mar a dhéanaim i ngach áit, dúirt mé paidreacha gearra agus mé san uisce. I mo chuid smaointe dúirt mé leis an Slánaitheoir: "A Dhia, a chara, tá grá agam duit a oiread agus atá braoiníní uisce sa linn snámha."

Fuair mé freagra láithreach ón Slánaitheoir: "Agus is mé an grá atá agam duit a mhéid is atá braoiníní uisce i ngach linn snámha atá ann."

Rinne mé meangadh gáire agus mé ag rá seo.

San tráthnóna, sa séipéal in Rot. D'ofraing mé an Róscráib agus an Chomaoineach

Naofa ar son m'fhear céile, a raibh obráid faighte aige ar a chos an lá sin agus a bhí san ospidéal.

25 Márta 1992 — Dé Céadaoin

Ós rud é go bhfuil an Slánaitheoir curtha agam sa chéad áit i mo shaol, caithfidh mé guí ar dtús. Ghuigh mé ar feadh thart ar uair an chloig, agus ina dhiaidh sin bhí mé in ann guí go maith go himmheánach le mo chroí.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Inniu, nílim ag iarraidh aon ní ort; b'fhéidir go bhfuil rud éigin le rá agat liom, nó gur mian leat go ndéanfainn rud éigin."

Labhair, a Thiarna agus a Dhia; tá do sheirbhíseach ag éisteacht. Ach a Thiarna, go ndéantar do thoil.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; caithfidh an tUrramach Vogt éisteacht leis an méid atá scríofa agat."

Mise: "Cén uair ar cheart dom dul chuige?"

Slánaitheoir: "Téigh chuige agus fiafraigh de arís." Mise: "An mbeidh tú liom ansin?"

Slánaitheoir: "Sea, a iníon, beidh mé leat." Mise: "An labhróidh tú tríd anois?"

An Slánaitheoir: "Fág faoi mise é."

Mise: "Cén uair ar cheart dom dul chuige? Roimh an gCáisc nó i ndiaidh na Cásca?" Slánaitheoir: "Téigh anois, laistigh de na cúpla lá amach romhainn."

Mise: "Ní dhéanfaidh sé an rud a deirim leis ar do shon."

Slánaitheoir: "Is leor dom é má éisteanann sé."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Is beag an t-am atá againn."

Níor theastaigh uaim é sin a scríobh, mar gur dhúirt an Slánaitheoir liom é. Ach d'athdhéantaigh an Slánaitheoir é faoi dhó eile.

Mise: "An bhfuil teachtaireacht le tabhairt agam don

tSeanmóir Vogt?" Slánaitheoir: "Abair leis go bhfuil grá mór agam dó."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé mar a d'ordaigh tú dom.

Gabhaim buíochas leat as an gcomhrá seo."

Le linn mo chomhghuaillíochta leis an Slánaitheoir, mhothaigh mé síocháin agus suaimhneas thar a bheith domhain. Ní féidir liom fiú tús a chur le cur síos ar an saoirse a mhothaigh mé ná ar an gcaoi ar mhothaigh mé grá an tSlánaitheora. Fuair mé an-ghrásta freisin.

Mhothaigh mé cé chomh tábhachtach is atá an chaoi a nglacann duine paidir agus an méid a n-iarrtar inti, go domhain i gcroí an duine. Níor thuig mé sin roimhe seo. Go raibh maith agat, a Dhia, as an ngrásta seo.

Ag 3.45 i.n. bhí mé leis an Athair Vogt. Ansin chuaigh mé isteach sa séipéal agus ghuigh mé dhá rósóire ar son an Athar Vogt.

4.30 i.n.: D'fhoghlaim mé ó Marga F. cén lá féile a bhí ann inniu: 'Fógraíocht an Tiarna'.

Chuaigh an chraicinn géige ar Marga agus ormsa araon, mar gur dhúirt an Slánaitheoir liom, as laethanta uile, dul chuig an Athair Vogt agus go raibh ar an Athair Vogt éisteacht le an méid a bhí scríofa agam.

Chuaigh mé abhaile agus rinne mé urnaí ar son an Athar Vogt ar feadh 30 nóiméad eile nó mar sin.

Ag 6.00 i.n. bhuail mé an chlog dorais ag an teach paróiste uair amháin, ach níor fhreagair éinne. Ansin chuaigh mé go dtí an séipéal agus rinne mé urnaí leis an bpobal. Tar éis an Rósóire, chuaigh mé ar lorg an Athar Vogt.

An uair seo, ligeadh isteach mé. Thaispeáin mé don tSéiplíneach Vogt an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom inniu ar

25 Márta 1992.

Ní dhearna an tAthair Vogt aon trácht air. D'iarr mé a bheannacht, chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár agus d'imigh mé liom ansin.

Faoi 7.00 i.n. bhí mé cheana féin sa séipéal in Mingolsheim. Bhí mé i láthair an Aifrin Naofa ann agus thairg mé an Chomaoineach Naofa don Mhaighdean Bheannaithe Muire.

Bhí sé an-álainn; bhí an-chuid urnaí i Laidin ann. Chuir sé iontas mór orm agus shíl mé go gcaithfeadh an tEaspag Lefebvre a bheith ag guí ar son an tsagairt seo, mar go raibh caint déanta aige i gcoinne Lefebvre.

Ag an deireadh, chuaigh mé suas chuig an sagart agus ghabh mé buíochas leis as an Aifreann álainn seo.

Níor chuala mé riamh Aifreann den sórt seo, a bhí beagnach go hiomlán i Laidin, inár gceantar roimhe seo. Buíochas le Dia.

26 Márta 1992 — Déardaoin

Ina theannta sin, idir 4.00 agus 5.00 r.n., ghuigh mé dhá rósóire agus go leor paidreacha eile ar son na n-anamacha uile.

Ag 9.30 r.n. thosaigh mé ag guí arís, ach chaoin mé ar dtús. Chaoin mé chomh searbh sin gur baineadh geit asam. Smaoinigh mé ar an Athair Vogt, agus ar a fhuacht i mo leith. Níor chroith sé mo lámh fiú, mar a dhéanann sé de ghnáth. Ní féidir leis an rud atá faoina mhasca a cheilt. Dúirt mé leis fiú nach dtaitníonn sé liom teacht chuige, mar tá a fhios agam nach dtaitníonn sé leis fáilte a chur romham.

Dúirt mé leis go ndéanaim é seo toisc gurb é toil an Slánaitheora é.

De réir mar a d'éirigh mo chaoineadh níos treise, chuala mé an Slánaitheoir ag rá: 'Nach fiú níos mó é seo a bheith gráite agamsa ná ag an gcine daonna ar fad?'

Ag sin, stop mé de bheith ag gol láithreach.

Dúirt mé le hÍosa: "Sea, tá sé sin fíor, óir tá do ghrá níos láidre ná grá na ndaoine uile le chéile."

Mise: "A Thiarna, tá mo dheora bainte díom agat. Bhí do phian i bhfad níos mó ná mo phianseansa." An Slánaitheoir: "Sea, tá sé sin fíor, a iníon."

Mise: "Shíl mé go ndearna mé rud éigin mícheart leis an sagart, mar d'fhág mé agus mé ag mothú chomh folamh sin istigh."

An Slánaitheoir: "Rinne tú an rud ceart leis an sagart; tiocfaidh an chuid eile ina dhiaidh. Fág faoi mise é. Bíodh creideamh agat asam."

Mise: "Agus an méid a d'inis Marga dom inné—go raibh drochrudaí á rá fúm." Slánaitheoir: "Ní mór duit gan caint daoine a ghlacadh chugat féin."

Mise: "Nuair a bhí mé ag guí idir a 4.00 agus a 5.00 ar maidin, níorbh fhéidir liom codladh. Cad a bhí sa chorradh sin a bhí ag céasadh mé?"

An Slánaitheoir: "A iníon, thóg tú an-chuid anamacha ón diabhal. Lig mé do na cathuithe beaga sin ionas go mbeadh a fhios agat cé chomh tábhachtach is atá sé guí a dhéanamh san oíche." Bhí an t-aontas seo leis an Slánaitheoir iontach. Mhóthaigh mé suaimhneas domhain, ciúineas agus teas ionam. Shílfeá go raibh mé in éineacht le hÍosa amháin, ach ní mar sin atá an scéal.

Is breá le hÍosa gach anam; murach sin, ní bheadh sé ina Dhia an ghrá. Cneasaíodh m'anam gortaithe ar feadh cúpla nóiméad. Is fíor-shaor nádúr é sin. Ní féidir le dochtúir talmhaíoch a leithéid a dhéanamh; is é an tAon neamhaí amháin, ár Slánaitheoir, is féidir.

Creidfidh mé i gcónaí – fiú má chuireann siad go léir díomá orm agus má thréigean siad mé – go bhfuil grá an tSlánaitheora níos láidre ná grá na sagart agus na ndaoine go léir le chéile. Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia, as gan do sheirbhíseach a thréigean.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar scríobh mé i gceart é.

An Slánaitheoir: "Níor scríobhfá sin mura mbeadh sé spreagtha ionat."

Mise: "A Thiarna, tóg uaim, le do thoil, mo nádúr meargánta, ionas go mbeidh mé níos suaimhní agus ionas go leanfaidh mé de bheith i mo sheirbhíseach agat."

An Slánaitheoir: "Is aoibhinn liom sin ionatsa anois, a iníon."

Mise: "A Thiarna, is féidir le duine gach rud a thabhairt duit; is iontach an rud é sin. Is féidir leat mé a mhúnlú mar is mian leat, óir is leatsa mé go hiomlán. D'fhéadfainn leanúint ag caint leat i bhfad níos faide, ach caithfidh mé imeacht anois."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin."

Nuair a d'fhéach mé ar mo dhiosca, bhí sé 10.40 cheana féin. Bhí coinne agam sa rang gleacaíochta ag 10.30. Rith mé ann go tapa. Ar an mbealach, ghuigh mé go nglacfaí liom fós.

Dúirt an fisiteiripeoir liom go raibh moill orm, ach thug sé coinne nua dom ag 11.30, an t-aon cheann amháin a bhí ar fáil an lá sin. Bhí ríméad orm gur freastalaíodh ar m'urnaí. Óir níl aon chomhtharlúintí ann. Gabhaim buíochas leat, a Shlánaitheoir, go raibh mé fós in ann coinne a fháil, mar is gnách go mbíonn na slotaí don fhisiteiripe droma seo á gcur in áirithe cúpla seachtain roimh ré.

San tráthnóna, chuaigh mé go dtí an séipéal in Rot don Rós. Thairg mé an Aifreann Naofa ina dhiaidh sin ar son na n-anamacha bochta.

Tháinig Hedwig agus Hilde isteach ar cuairt chugam ar feadh tamaill bhig. Ina dhiaidh sin, tháinig Marion isteach agus scríobhamar inár ndialanna.

27 Márta 1992 – Dé hAoine.

Tar éis thart ar nóiméad d'úrnaí, fuair mé teachtaireacht spioradálta. Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, mar ní raibh sé soiléir dom fós cad a bhí ráite Aige inné: "Sin an rud is maith liom fút anois..."

D'fhiafraigh mé, "Ar cheart dom mo nádúr forbhunach a athrú?" An

Slánaitheoir: "Fán mar atá tú, a iníon."

D'fhiafraigh mé arís faoi Athair Vogt, mar níor labhair sé focal ar bith eile, ná sa ná sa chonfaislíocht ná ina theach paróiste.

An Slánaitheoir: "An deacair é ort anois?"

Mise: "Ní hea."

An Slánaitheoir: "Tagann gach rud ina am féin."

Mise: "A Thiarna, inis dom, le do thoil, an bhfuil aon rud ag teacht i mo threo ar gá dom a bheith ar an airdeall faoi agus a bheith cúramach faoi."

An Slánaitheoir: "Sea, tiocfaidh go leor cathuithe chugat. Is féidir leat iad a chur ó dhoras le paidir." Mise: "Agus an bhfuil tú ag ligean dó sin tarlú dom?"

An Slánaitheoir: "Níl aon duine díolmhaithe uathu."

Mise: "Cad é an t-arm is láidre in aghaidh na gcathuithe seo?"

Slánaitheoir: "Tá a fhios agat, a iníon: an grá."

Mise: "Mar sin, impím ort, ná lig dom a bheith scartha ón ngrá seo choíche."

Slánaitheoir: "Ní duine a thuilleadh é an duine gan ghrá, ach sclábhaí Shátain. Ní bhfaightear ach torthaí ifreanda uathu. Guigh go mbainfí díobh."

Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, is leor ceacht an lae inniu dom. Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon."

San iarnóin, sa ghruagaireacht. Mhúin mé go mór ansin. Ach sa deireadh, fuair an diabhal an ceann is fearr orm tar éis an tsaoil. Labhair gruagaire go dona faoi chreidmheach agus d'aontaigh mé léi. Thuig mé láithreach gur peaca a bhí ann, mar níl aon cheart agam breithiúnas a thabhairt. Níos déanaí, rinne mé iarracht an duine sin a chosaint, ach creidim gurb é an méid atá tarlaithe, tarlaithe.

San tráthnóna, rinne mé aithrí dhomhain ar an bpeaca seo agus chuaigh mé ag guí an Róis. Fuair mé an Chomaoineach Naofa, ach ní raibh sé mar a bhíonn de ghnáth.

28 Márta 1992 — Satharn

Ó 1.45 r.n. go 2.50 r.n., rinne mé urnaí go díograiseach ar son na n-anamacha uile.

Ansin chuala mé an Slánaitheoir ag rá: 'Go raibh maith agat, a iníon,' agus níor chuala mé faic eile.

Ar maidin, ghuigh mé arís ar feadh thart ar uair an chloig agus dhírigh mé ar an bpaidre, ach níor chuala mé guth ar bith.

3.45 i.n. – 5.15 i.n.: Mhúin mé dhá Róisire, ach bhí m'intinn in áit éigin eile. Ansin chuaigh mé go dtí an aithrí arís. Bhí mé ag iarraidh fáil réidh le peaca an chleamhnaíochta.

Le linn na gcuideachta, ní dúirt an tAthair Vogt focal ar bith seachas an t-absólóid. Ghabh mé buíochas leis an Slánaitheoir as mo pheaca a bhaint uaim tríd an sagart. Ansin ghuigh mé Creideamh eile ar son an Athar Vogt.

Faoi 7.00 i.n. bhí mé cheana féin sa séipéal in Bad Schönborn. Anseo freisin, ghuigh mé go díograiseach nach bhfaigheadh na fíodhaofa an Chomaoineach Naofa go neamh-airí, de ghnáthamh, nó agus iad i staid an chorr-pheaca, óir tá go leor masla tugtha cheana féin don Slánaitheoir.

Bhí beirt laoch agus an sagart ag dáileadh na Comaoine Naofa. Bhí mé i mo shuí ar chúl na heaglaise.

Tháinig an laoch anonn go dtí an cúl chun an Chomaoine a dháileadh, agus chuaigh níos mó daoine chun í a fháil ón laoch ná ón sagart ag tosach na heaglaise. Bhí an sagart críochnaithe cheana féin, agus bhí an laoch i m'áite. Mar sin féin, shiúil mé thairis go dtí an t-altóir. Bhí an sagart ar ais chun tosaigh cheana féin, ach chuaigh mé ar mo ghlúine ar na céimeanna agus d'fhan mé go dtí gur tháinig an sagart agus gur thug sé an Chomaoineach Naofa dom. Mhóthaigh mé go raibh gach duine ag breathnú orm. Bhí sé níos tábhachtaí domsa cad a bhí uirthi ó Dhia ná an méid a cheap daoine. Tar éis an Aifrinn, d'fholmhaigh an séipéal i gceann soicind. Ní raibh aon duine in ann guí fiú ar feadh nóiméid tar éis dóibh an tAonmhlacht Naofa luachmhar a fháil. Shílfeá go raibh gnátharánac fhaighte acu seachas an Dia Tríonóideach i bhfoirm aráin.

29 Márta 1992 — Domhnach

Tar éis dom guí ar feadh 45 nóiméad, aontaigh mé leis an Slánaitheoir. D'fhiafraigh mé arís faoin sagart, mar ní raibh sé fós tar éis focal ar bith a rá liom.

An Slánaitheoir: "Caithfidh sé leanúint mar seo."

Ansin d'fhiafraigh mé an raibh an rud a rinne mé i mBad Schönborn ceart – gur chuaigh mé go dtí an sagart seachas go dtí duine lay, cé gur éiligh sé an-iarracht orm.

An Slánaitheoir: "A iníon, tá do thoil comhlíonta agat."

Mise: "Bhí an oiread sin corraíneachta mothaithe agam istigh ionam cheana.

Mhóthaigh mo chroí amhail is go raibh sé á stróiceadh as a chéile." Slánaí: "Tá na spioraid mhailíseacha ag troid chun cosc a chur ort a leithéid de rudaí a dhéanamh."

Mise: "Níor mhóthaigh mé síocháin dhomhain agus níor thuig mé go raibh an suaitheadh agus na hionsaithe i mo chroí imithe go tobann, amhail is go raibh deireadh tagtha le cogadh, go dtí gur tháinig tú chugam."

An Slánaitheoir: "A iníon, is é seo mo mhian; lean ort mar seo."

Mise: "A Athair an-ghrámhar, is cuma liom má fhéachann daoine orm amhail is go bhfuil rud éigin cearr á dhéanamh agam, ach tá an streachailt inmheánach i bhfad níos measa. Mura dtiocfá chugam, ní bheinn in ann é a sheasamh. Ach ó tá a fhios agam go dtagann tú chugam—ní hamháin i gComaoineach sacraimintiuil ach i gComaoineach spioradálta freisin—tá muinín mhór agam asat, agus leanfaidh mé orm ag déanamh mar is mian leat."

Mise: "Cé atá ag teorú an lapadáin go dtéann sé go dtí an cúl chun an Chomaoineach Naofa a dháileadh? An é toil an tsagair é sin?"

An Slánaitheoir: "A iníon, is obair Shátain é sin."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon: ghlac gach duine a fhaigheann an Chomaoineach Naofa ó dhuine saolta í go neamh-oiriúnach."

Mise: "A Thiarna, léigh mé i nuachtlitir ár bparóiste go dtugann an Iníon Vennebusch an Chomaoineach Naofa chuig na daoine breoite. An de réir fhíor-theagasc Chríost atá sé seo?" An

Slánaitheoir: "Is heireas é sin."

D'fhiafraigh mé arís amháin an raibh mé ag cloisteáil i gceart." An Slánaitheoir: "Is heireas é sin."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: tá daoine chomh domhain sin sáite sa lathach nach bhfuil a fhios acu a thuilleadh cad is ceart."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, guidéidh mé faoin ábhar seo." Rinne mé urnaí go díograiseach ar feadh tamaill bhreise.

Ansin dúirt an Slánaitheoir: "Imigh i síocháin."

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Róit. Agus mé ag fáil an Chomaoineach Naofa, bhí an laoch ina sheasamh díreach in aice liom. Níor leomh leis an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom. Mhothaigh mé na hionsaithe arís.

Bhí sé uafásach. Tháinig an sagart agus thug sé an tAifreann Naofa dom.

Ní go dtí an nóiméad aontaithe a mhothaigh mé síocháin dhomhain. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son fhoireann an chlinic ENT.

Ag 1.00 i.n. d'fhreastail mé ar an Rósanna, agus ansin ar sheirbhís urnaí sa séipéal.

Ag 2.30 i.n. thug mé cuairt ar m'fhear céile san ospidéal.

30 Márta 1992 – Luan

Bhí mé i m'aonar ag an obair. Bhí mo chomhghleacaí fós ar an gcúisleabhar. Bhí mé in ann guí go mór go dtí gur tháinig na hothair.

Ansin tháinig an comhairleoir sinsearach agus thug sé aire dom nuair a d'inis mé dó go raibh mé i m'aonar agus go raibh beirt den fhoireann as láthair.

Dúirt sé go gcuirfeadh sé duine éigin chugam chun cabhrú liom ar feadh uair an chloig go leith. Tháinig oibrí seirbhíse pobail ón rannóg othar seachtrach, agus bhí mé in ann cóireáil a chur ar na hothair cé go raibh mé ag obair i m'aonar.

Timpeall 10.30 r.n., chuaigh mé isteach i seomra na ndochtúirí. D'fhiafraigh mé de m'aingeal caomhnóra an raibh othar ag fanacht liom sa chúl.

Chuala mé, "Téigh ann," ach bhí amhras orm láithreach. Nuair a chuaigh mé timpeall an chúil go dtí an roinn X-ghathaithe, ní raibh aon othar ann.

Timpeall 1.00 i.n., bhí mé sa séipéal. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an é mo thiarna aoi a bhí ann, mar ba chosúil dom go raibh sé beagáinín aisteach.

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an spiorad neamhghlan ag cur isteach. Scrúdaigh an guth go cúramach. Bhí tú ró-phráinneach. Caithfidh tú guth na séimhe a aithint."

Mise: "Abair rud éigin liom ionas go n-aithneoidh mé an méid a

thagann uaitse." An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon."

Mise: "Is ar éigean a chloisim thú."

Slánaitheoir: "Ach chuala tú é."

Mise: "Tagann sé sin ó dhoimhneacht an chroí."

An Slánaitheoir: "Coinnigh do mheabhair socair agus síochánta agus tú ag labhairt liom." Mise: "Dúirt tú go labhraíonn an tAingeal Caomhnóir

liom freisin." An Slánaitheoir: "Sea, ach ní nuair is mian leatsa é."

San tráthnóna, bhí mé sa séipéal in Rot. D'ofraigh mé an Rós agus an Aifreann Naofa ar son na n-anamacha bochta.

8.00 i.n.: Grúpa urnaí.

Bhí an tAthair Dochart tagtha freisin, agus rinneamar adhradh don Slánaitheoir.

Chuaigh daoine chun an chomaoin freisin.

Rinne mé iarracht an lucht creidmheach a spreagadh trí insint dóibh faoi na grásta a fuair mé ón

Slánaitheoir. Tar éis dúinn guí ar feadh dhá uair an chloig, bhí comhrá beag againn leis an sagart, mar ba ghnách linn.

Níor aontaigh mé le gach rud a dúirt an sagart. Chuaigh mé chun an chonfais arís inniu leis an Athair Dochart.

31 Márta 1992 – Dé Máirt

11.30 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Ós rud é nár thaitin liom an méid a dúirt an tAthair Dochart faoin bPápa tráthnóna inné, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir inniu.

An Slánaitheoir: "Tá an tAthair Naomh neamh-inbhotúnach. Is í fíor-Eaglais Chríost í, faoi threoir mo Spioraid. Agus caithfidh gach duine géilleadh don Eaglais seo."

D'fhiafraigh mé an raibh an méid a dúirt mé sa ghrúpa urnaí ceart. An Slánaitheoir:

"Mhúin mé duit an méid a dúirt tú."

D'fhiafraigh mé ar cheart dom dul go Bretten, óir is é an Slánaitheoir, tar éis an tsaoil, mo stiúrthóir spioradálta. An Slánaitheoir: "A iníon, ní gá duit dul ann."

1 Aibreán 1992 — Dé Céadaoin — Díograise don Fhuil Phrasúil — Rodalben.

Rinne mé urnaí ar feadh thart ar uair an chloig go leith go dtí gur tháinig na hothair. San tráthnóna, chuaigh mé go Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim.

Ansin ghuigh mé an Rósanna agus d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa.

2 Aibreán 1992 – Déardaoin

Chuaigh mé go dtí an séipéal i Rot chun an Rósra a ghuí agus freastal ar an Aifreann Naofa.

3 Aibreán 1992 – Aoine Chroí Naofa

11.00 r.n., seomra na ndochtúirí:

Tar éis an urnaí, agus mé i gcomhtháthú leis an Slánaitheoir:

An Slánaitheoir: "Téigh go dtí an sagart, inis dó an méid atá scríofa agat. Mar shagart, tá dualgas air éisteacht leat."

Mise: "A Thiarna, cad a tharlóidh má chaitheann sé amach mé?" An Slánaitheoir: "Más amhlaidh a dhéanfaidh sé, beidh sé ag déanamh an rud céanna domsa."

Mise: "Cén uair ar cheart dom dul?"

An Slánaitheoir: "Téigh inniu, fiafraigh de."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, rachaidh mé agus déanfaidh mé do thoil. A Athair is ansa liom, cén phríomhchúis ar chóir dom dul chuig an sagart?"

An Slánaitheoir: "Ionas go nguifeadh sé go mór leis na fíréin, agus go dtabharfaidís a n-aghaidh ar an heiricíocht." Mise: "Agus an mise atá le sin a insint dó?"

An Slánaitheoir: "Sin an méid atá le rá agat leis."

Mise: "Agus má fhiafraíonn sé díom, 'Cad is haidhéiseas ann?'" Slánaitheoir: "Tá a fhios agat, a iníon."

Mise: "Déanfaidh mé amhlaidh, a Thiarna agus a Dhia."

An tráthnóna sin, thairg mé an Rós agus an Chomaoineach Naofa ar son

Athair Vogt. Tar éis mo aontais leis an Slánaitheoir, d'fhiafraigh mé de – mar theastaigh uaim a bheith cinnte – cén uair a ba chóir dom dul chuig Athair Vogt.

An Slánaitheoir: "Téigh ann inniu."

Thosaigh mé ag gol. Thóg sé an-neart orm dul go dtí an tAthair Vogt. An umhlaíocht sin.

Níorbh fhéidir liom mé féin a spreagadh chun an séipéal a fhágáil mar go raibh mé ag gol chomh hard sin.

D'iarr mé ar an Slánaitheoir an neart a thabhairt dom.

Nuair a sheas mé ag doras an tsagartlainn, níorbh fhéidir liom an chlog a bhrú mar go raibh mé ag gol chomh hard sin. Ansin tháinig altóirbhuachaill agus ghlaoigh sé ar an sagart.

Tháinig an sagart, chonaic sé go raibh mé ag caoineadh agus dúirt sé: "Bhuel, tar isteach."

Dúirt mé leis, "Mar shagart, tá dualgas ort éisteacht liom agus a chloisteáil cad atá uirill ag an Slánaitheoir." Lean sé air ar feadh an ama, ach níor dhúirt sé an rud ceart.

Dúirt sé go mbeadh orm sagart eile a fheiceáil, ó áit éigin eile. Mar dá scaipfeadh sé an scéal seo, bheadh sé i gciorcal fíorálach.

Ghortaigh sé sin go mór mé, agus dúirt mé leis:

"Ní ghabhtar an Slánaitheoir i gciorcal fí. Níl an méid atá á rá agat deas; ní deirtear a leithéidí."

Ansin dúirt mé leis freisin go raibh mé ag guí ar a shon, mar gheall ar na scéalta grinn amaideacha i nuachtlitir na heaglaise. Ansin b'éigean dom a lua go gcaithfear an eaglais a fhágáil chomh tapa sin tráthnóna, tar éis an Chomaoineach Naofa, toisc go gcuirtear na soilse múchta láithreach. (Uair amháin, bhí mé fiú faoi ghlas sa séipéal).

Dúirt sé ansin go gcaithfeadh bean an tsagairt eaglaise dul abhaile láithreach.

Dúirt mé leis go bhféadfaí an eochair don séipéal a thabhairt do dhuine éigin eile. Thuig mé go raibh sé gan mhaith agus chuaigh mé abhaile le croí trom.

Sa bhaile, chaoin mé mar nach gcaoinfinn riamh cheana.

Ansin chuaigh mé go teach Iníon Hamsch; bhí mé ag iarraidh scríobh i mo dhialann, ach níor éirigh liom. Nuair a shroich mé an baile, rinne mé urnaí ar feadh thart ar uair an chloig.

4 Aibreán 1993 – Satharn

Bhí mé sa séipéal in Waghäusel go luath ar maidin. Tar éis an Chomaoineach Naofa, rinne mé urnaí go díograiseach ar an urlár os comhair an teampaill.

Shíl mé go mb'fhéidir gur dhúirt mé rud éigin mícheart leis an Athair Vogt. Slánaitheoir:

"Labhair tú go ceart leis."

Mise: "Mar sin, ar cheart dom leanúint ar aghaidh ag scríobh an dialainne, nó ar cheart dom éirí as?" An Slánaitheoir: "Lean ort ag scríobh, a iníon."

Mar sin ina dhiaidh sin, chuaigh mé go teach mhuintir Hamsch. D'ith mé bricfeasta ann agus ansin scríobh mé an dialann le Marion.

Ó 4.15 i.n. go 6.15 i.n. rinne mé urnaí ar mo ghlúine sa séipéal in Rot ar son an Athar Vogt, ar son rún an tSlánaitheora agus ar son an anamacha uile.

5 Aibreán 1992 – Domhnach

Roimh an Aifreann Naofa, rinne mé urnaí ar feadh thart ar uair an chloig go leith. D'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus rinne mé urnaí go díograiseach. Chuir sé díomá orm an méid a dúirt an tAthair Vogt Dé hAoine, dá ndéanfadh sé a leithéid, go mbeadh sé sa bhabhlaíol. Níor lig na focail sin suaimhneas dom. Go deimhin, ciallaíonn na focail seo go bhfuil mé gafa i gciorcal fí.

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Tá gach duine gafa i gciorcal fíor-olc mura n-athraíonn siad an méid a iarraim orthu."

Mise: "Cad a iarrann tú orthu?"

An Slánaitheoir: "Díormhaise don Tríonóid. Ní mór an Chomaoineach sa lámh a chur ar ceal chomh luath agus is féidir. Seachas lámha coisricthe, níl cead ag aon duine an Chomaoineach Naofa a dháileadh. Tá sé seo deimhnithe cheana féin ag pápaí roimhe seo agus ní mór dó fanacht mar sin inniu."

Mise: "Theastaigh ó Athair Vogt go rachadh mé chuig sagart eile nach as an mbaile seo; bheadh sé níos fearr dom."

Ansin bhí leathnóiméad de chiúnas domhain

ann. Slánaitheoir: "A iníon, tá sé le teacht

fós." Mise: "Cad ansin? Cad atá le teacht

fós?" Slánaitheoir: "An sagart ceart."

Mise: "An léifidh an sagart nua mo dhiaramaí, mar sin?" An

Slánaitheoir: "Déanfaidh sé mar a ordóidh mé dó."

Mise: "Mar sin, an féidir liom tosú ag guí ar son an tsagairt nua cheana féin?" An Slánaitheoir: "Sea, déan sin."

Go domhain istigh, ghortaigh sé seo mé, mar go raibh aithne agam ar an Athair Vogt le seacht mbliana anuas agus bhí mé ag guí ar a shon fiú le hocht mbliana, mar ní raibh sé ina shagart dearg go fóill, agus bhí mé ag guí ar son an tsagairt nua toisc go raibh an sean-sagart, an tAthair Köstel, ar scor cheana féin agus go raibh sé tinn freisin.

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia; déanfaidh mé gach a n-ordóidh tú dom." A Thiarna, go ndéantar do thoil.

Bhí an Slánaitheoir beagáinín níos déine

inniu. Dúirt sé: "Is leor sin duit inniu."

Thóg mé an chrois ar bhí ar an mbord os mo chomhair, brúigh mé i gcoinne mo chroí í agus thug mé sólás don Slánaitheoir. Ansin phóg mé an chrois, mar a dhéanaim i gcónaí. D'iarr mé ar an Slánaitheoir maithiúnas a thabhairt dóibh siúd a fhaigheann an Slánaitheoir ina lámha féin as neamhshuim.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Cuir d'aghaidh i gcuimhne ar mo chroí, ionas go bhfeicfidh daoine an méid atá tugtha agat dom, óir is do sheirbhíseach mé agus fanaidh mé mar sin chomh fada is is mian leat, a Thiarna agus a Dhia, a threoraí spioradálta."

Dúirt mé: 'A Íosa, a ghrá, déan liom mar is toil leat; is leatsa mé go hiomlán. I do ghrá, a Thiarna agus a Dhia, tá gach ní. Gan do ghrá, ní raibh mé ar bith agus nílim ar bith. Agus is uaitse gach a bhfuil agam, agus cuirim i do Chridhe gortaithe é, foinse na trócaire.'

Fuair m'anam ansin é féin i staid an-speisialta síochána agus teasa. Mothaíodh grá an tSlánaitheora níos láidre ná mar is gnách. Agus mar sin féin is Athair níos beo, níos uaisle, níos cothroime agus níos trócaireach é.

10.00 r.n.: D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Róit.

Ag 6.00 i.n. bhí seirbhís phoirtíneachta ann, agus ní raibh mé ar mo shuaimhneas istigh. Níor cheart dom a bheith iontasach nach dtéann ach an oiread sin daoine chun an chonfais.

Ag 8.00 i.n., tháinig Marion agus chaith muid tuairim is uair go leith ag scríobh inár ndialanna. Ina dhiaidh sin, mhóidigh mé Creideamh eile.

Caithfidh mé a lua freisin gur buaileadh cathú orm an tráthnóna seo thart ar 1.30 i.n.

Bhí mé i mo luí ar an tolg sa seomra urnaí. Ar dtús, bhí mé ag léamh leabhair le Margarete. Ansin, go tobann, tháinig tonn tuirse diana orm. Bhí mé ag iarraidh éirí mar bhí mé fós ag iarraidh rud éigin a scríobh i mo dhíar. Ach ní raibh mé in ann. Bhí sé beagnach amhail is dá mbeadh ainéistéise tugtha ag duine éigin dom. Ansin, d'impigh mé ar Íosa: 'Cuidigh liom, le do thoil, tá mé ag iarraidh éirí, ach níl aon neart agam.'

Lean sé seo ar aghaidh ar feadh tamaill, ansin dúirt mé: 'Tá mo fheoil lag, ach tá m'anam toilteanach.' Go tobann chuala mé: 'Éirigh agus téigh agus scríobh.'

Go tobann, ní raibh tuirse orm a thuilleadh. Mhothaigh mé lán fuinnimh agus lean mé orm ag scríobh i mo dhíar.

6 Aibreán 1992 — An Luan

Tar éis dom guí, theastaigh uaim a sheiceáil arís amháin an raibh an scéal faoin sagart nua cloiste agam i gceart.

Slánaitheoir: "Tá sagart nua ag teacht."

Mise: "An a thoil siúd é nó do thoilse?"

Slánaitheoir: "Is í mo thoilse í."

Mise: "Ní raibh mé ar mo shuaimhneas le linn sheirbhís pheineintíochta an lae inné; bhí rud éigin in easnamh." An Slánaitheoir: "Thaitin an tseirbhís pheineintíochta leis an diabhal, ach ní liomsa."

Mise: "Mar sin, fáilfidh an oiread sin daoine neamh-inmhianaithe an Chomaoineach Naofa." Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá an ceart agat."

An Slánaitheoir: "Guigh ar son na hintinse seo.

Scríobh, a iníon, go bhfuil an aithrí phríobháideach bailí go fóill. Tá an oiread sin bróid fós sa tseirbhís phoitéinseach, agus tá an aithrí in easnamh ar na creidmhigh."

Tháinig roinnt smaointe isteach i m'intinn, amhail is go raibh siad ag teacht uaimse i ndáiríre.

Slánaitheoir: "A iníon, is mise a chuir sin i d'intinn. Ní féidir leat aon ní a dhéanamh de do thoil féin." Slánaitheoir: "Imigh i síocháin."

12.00 i.n. sa chaibeal ag an obair: Ar dtús, d'iarr mé ar an Slánaitheoir deis eile a thabhairt dom labhairt le hAthair Vogt arís. Rinne mé urnaí ar feadh tamaill, ansin chuala mé:

'Bí umhal.'

Ansin bhí ciúnas arís, go dtí gur chuala mé:

"Labhróidh an tSéiplíneach leat arís." D'fhiafraigh mé ar cheart dom labhairt leis.

An Slánaitheoir: "Labhróidh sé leat."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "Cad atá i gceist agat, a Shlánaitheoir, leis an bhfocal 'umhal'?" Slánaitheoir: "Bí beag."

San tráthnóna, ghuigh mé an Rósanna sa séipéal ar son an Athar Vogt, agus ina dhiaidh sin d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí:

Ghuíomar ar feadh thart ar dhá uair an chloig go leith. Anseo freisin, ghuigh mé ar son an Athar Vogt, mar is maith liom é agus níor mhaith liom é a chailleadh; ná níor mhaith liom go bhfágadh sé.

7 Aibreán 1992 — Dé Máirt

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh an grúpa urnaí ar siúl le fada.

An Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon, ní raibh sé fada. Caithfidh tú guí níos mó fós."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé sásta leis an méid a bhí ráite agam sa ghrúpa urnaí.

An Slánaitheoir: "Is fírinne gach a deir tú."

Bhí an Chreasa an Aontaithe, mar chorda tarrthála an domhain, a bhí againn ag guí sa ghrúpa urnaí, an-éilitheach. Bhí go leor daoine tuirseach agus spíonta.

An Slánaitheoir: "Rós na hAtonaithe is ea é."

Mise: "Conas ar cheart dom mé féin a iompar maidir le fíor-theagasc Chríost? An gá dom mé féin a chosaint?"

An Slánaitheoir: "Is leor duit a insint dóibh. Tabharfaidh mise aire don chuid eile."

1.00 i.n. sa chaibeal ag an gclinic:

Tar éis na huirse, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir:

An Slánaitheoir: "Ná cuir díomá orm; fan dílis dom."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, conas is féidir liom díomá a chur

ort?" Slánaitheoir: "Leis an méid atá scríofa agat."

Mise: "Agus má deir an sagart liom go gcaithfidh mé é a dhéanamh mar is mian leis?"

Slánaitheoir: "Déan mar is mian leis, ar a fhreagracht féin."

Nuair a bhím ag déanamh X-ghathanna, is minic a sheolann mé othair chuig an gcomhfhaireadh freisin.

Sin a tharla inniu freisin le bean óg, mic léinn. D'fhiafraigh mé di an raibh meadhrán uirthi.

Dúirt sí: "Tá."

Lean mé ar aghaidh ag fiafraí di an raibh allas fuar uirthi agus an raibh masmas uirthi. Dúirt sí 'tá' arís.

Mise: "Níl tú imithe go dtí an chomaoine le fada an lá, an bhfuil?" Sise: "Tá."

Ansin thosaigh sí ag gol. Chuir mé mo ghualainn timpeall uirthi agus d'fhéach mé go socair ar an gcrois agus ar íomhá na Móire Muire a bhí ar crochadh sa seomra X-ghath, agus ghuigh mé go ciúin:

"A Shlánaitheora uasail, a Mháthair uasail Dé, tugaim an t-anam seo ar iasacht duit."

Thug mé roinnt cártaí urnaí don bhean óg le guí leo. Bhí ríméad uirthi agus d'fhág sí agus í sona sásta. Tá na mílte othar le na siomptóim seo agus an diagnóis seo a bhfuil X-ghathanna déanta orthu agam cheana féin. Agus ní féidir aon rud a fheiceáil ar an X-ghath. Is comhartha é seo nach bhfuil na tinnis orgánach. (Coinnítear na X-ghathanna go léir ar chomhad mar fhianaise ar feadh deich mbliana, agus ina dhiaidh sin déantar iad a scriosadh.)

B'fhearr dá rachadh othair chun chonfais roimh a gcoinne leis an dochtúir; ar an mbealach sin, d'fhéadfaí go leor X-ghathanna a sheachaint, toisc go bhfuil an radaíocht díobhálach.

Ní fisiciúil iad na tinneas, is é sin le rá, is meabhracha iad, agus chuirfeadh beannú Sacraimint na bPéacach go mór le sláinte an anama.

San tráthnóna sa séipéal in Rot:

D'ofraigh mé an Rósach agus an Aifreann Naofa ar son an Athar Vogt, mar a bhí beartaithe agam.

Nuair a thug an sagart an mias ina raibh na hOidis Naofa don mhinistre comaoine, bhí a fhios agam go dtiocfadh sí chugam agus go dtabharfadh sí an tOideas Naofa dom.

Agus sin mar a tharla. Ach ní bhfuair mé an Chomaoineach Naofa; chrom mé os comhair an tSlánaitheora agus d'fhill mé ar mo shuíochán gan an sacraimint a fháil.

Tháinig an Slánaitheoir chugam go spioradálta. Ach sular tháinig Sé, b'éigean dom streachailt in aghaidh an spioraid neamhghlain. Ach ina dhiaidh sin fuair mé ghrásta móra, toisc nár theastaigh uaim an Chomaoineach Naofa a fháil trí lámha neamh-chonságaichte saíobain, agus nár theastaigh uaim an Slánaitheoir a ofall.

8 Aibreán 1992 – Dé Céadaoin

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

D'fhiafraigh mé faoi Naomh-Chomaoine a dhiúltú.

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é seo: bhí an ceart agat."

Dúirt mé: "Bhí an oiread sin suaite ón spiorad neamhghlan toisc gur dhiúltaigh mé don Chomaoineach Naofa."

Ach nuair a tháinig tú chugam go spioradálta, bhí síocháin iomlán ann. Tá tú i bhfolach orthusan (na spioraid neamhghlana), mar sin conas is féidir leis seo tarlú?

Shíl mé, cé go bhfeiceann na spioraid neamhghlana nach dtagann an Slánaitheoir chugam sacraimintíúil, nach féidir leo a aithint go bhfuil tú i láthair liom go spioradálta.

An Slánaitheoir: "Fanaim i bhfolach uathu, ach cibé áit a mbím, caithfidh siad cúlú." Mise: "An é toil an tUrramach Vogt a bhí ann gur ghlacfaínn an Chomaoineach Naofa ó laigead?"

An Slánaitheoir: "Sea, ba é a thoil é."

Mise: "Cén fáth a ndéanadh sé a leithéid nuair is eol dó nach nglacaim an Chomaoineach Naofa ó dhuine saolta?"

An Slánaitheoir: "Mar nach bhfuil an creideamh aige atá agatsa."

Mise: "Ach guidéann mé ar a shon. (A Thiarna, tabhair dó creideamh beo, an creideamh sin mar shíol mustaird a fhéadann sléibhte a bhogadh.)"

An Slánaitheoir: "Ní mór glacadh leis an gcreideamh freisin."

Mise: "Ar cheart dom leanúint ar aghaidh ag déileáil le cuid de na daoine seo ar an mbealach seo nuair a thagann na cúnóirí comaoine chugam?" Slánaitheoir: "Sea, déan sin."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh. Tabhair dom, le do thoil, an grásta, an neart agus an grá chun é seo a dhéanamh, ach bain díom m'eagla agus m'eagla roimh dhaoine. Go raibh maith agat, a Athair is grámhaire."

Bhí mé ag an Zönnackel in Boxsberg in aice le Heidelberg don Aifreann Naofa, le haghaidh adhráin, agus d'éist mé le hóráid.

Ina dhiaidh sin, thug mé cuairt ar othar in Ospidéal Bruchsal. Ag 9.00 i.n., scríobh mé i mo dhíarach le Marion.

Ag 10.00 i.n., chuir an tUasal Ziegler as Frankfurt glaoch orainn agus d'inis sé dúinn go raibh Cnoc na hAonmhá i Medjugorje buailte le buama.

Ag 10.45 i.n., sheolamar teileagram chuig an tSeansailéir Feidearálach Helmut Kohl, a dhiictáileamar ar an nuthán:

Chuig an
tSeansailéireacht
Fheidearálach, 5300
Bonn

A Sheansailéir, iarraimid go dúthrachtach ort agóid a dhéanamh go hidirnáisiúnta i gcoinne na n-ionsaithe míleata ar láthair oilithreachta Mhuire i Medjugorje sa Iugoslavia – sa Bhoisnia agus an Heirseagaiv.

Grúpa Urnaí Julijana
Ebert

6837 St. Leon-Rot – (Teileagram Uimh. H 261)

9 Aibreán 1992 — Déardaoín

10.30 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Rinne mé urnaí agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Fan leis an méid atá scríofa agat go dtí seo."

D'fhiafraigh mé arís faoin tsiombail.

An Slánaitheoir: "Tá comhartha ag teacht."

Mise: "Níor thuig mé an chuid faoin 'Ná cuir díomá orm'." Slánaitheoir: "Gurb éard atá i gceist ná go gcloífidh tú leis an méid atá geallta agat dom."

Mise: "Dúirt an tAthair Maier liom i Zönnackel, tar éis dom a insint dó go raibh mé le heis-chreidiúint, má bhíonn duine scartha ón bPápa, beidh sé scartha sa Neamh freisin."

An Slánaitheoir: "Tá tú liom, a iníon, agus fanfaidh tú liom." D'fhiafraigh mé faoin gcogadh sa tSeirbia.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, leanann an cogadh. Guigh, a iníon."

Ag 4.45 i.n. bhí mé sa séipéal in Rot. Le linn an adhráin os comhair na Sacraimint Beannaithe, bhí mé i gceannas ar an bpaidre. Lean 15 nóiméad de chiúnas sin. Adhrán.

Ag 6.00 i.n., rinneadh an Rósannaire ansin.

Ag 6.30 i.n., ceiliúradh an Aifreann Naofa. Tar éis an Chomaoineach Naofa, chaoin mé de bharr Mhedjugorje. Ansin chuimhnigh mé ar na focail a bhí ráite ag an Athair Vogt tar éis an Chomaoineach Naofa, rud éigin mar seo: 'Coinnigh slán iad ó bhréagshlándáil.' Smaoinigh mé go mb'fhéidir go raibh an bhréagshlándáil seo orm.

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "Má tá bréagshainmhíne slándála agam, inis dom, agus stopfaidh mé de bheith ag scríobh an dialainn seo láithreach."

An Slánaitheoir: "Níl bréagshainmhíne slándála agat. Tá grá agam duit, a iníon."

Bhí an guth i bhfad níos soiléire agus níos saineúla ná mar is gnách. Stop mé ag gol láithreach. Is mothúchán é nach féidir ach le Dia a thabhairt. Rinne mé meangadh gáire ar an Slánaitheoir agus shiúil mé abhaile ón séipéal.

10 Aibreán 1992 — Dé hAoine

9.00 r.n. sa seomra X-ghath:

D'phaidrigh mé ar feadh thart ar uair an chloig agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "A iníon, téigh go dtí an sagart, fiafraigh de ar athraigh sé a intinn agus ar mhaith leis labhairt leat."

Mise: "Dúirt tú liom go labhródh sé liom; is contrárthacht é sin." An Slánaitheoir:

"Caithfidh mé an t-am a ghiorrú. Tá contúirt mhór romhat."

Mise: "Cén uair ar cheart dom dul chuig an Athair

Vogt?" An Slánaitheoir: "Imigh, a iníon, inniu."

Timpeall 30 nóiméad ina dhiaidh sin:

Mise: "Ar cheart dom glaoch a chur air nó dul ar cuairt chuige?"

An Slánaitheoir: "Cuir glaoch air, agus nuair a bheidh tú i láthair aige, inseoidh mé duit go beacht an méid atá le rá agat leis."

20 nóiméad ina dhiaidh sin:

D'fhiafraigh mé cén chiall a bhí ag an Slánaitheoir le

'am'. Dúirt mé: "Ach tá an t-am síoraí, nach bhfuil?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é, a iníon. Is liomsa amháin an t-am."

Mise: "Ní thuigim é sin. Scríobhfaidh mé síos é; má deir tú é, sin mar atá sé."

D'fhiafraigh mé ar cheart dom aon rud eile a scríobh síos.

An Slánaitheoir: "Téigh chuige, téigh (chuig an sagart)."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

12.15 An Caibeal sa chlinic:

Tar éis na paidre:

D'fhiafraigh mé arís: "An labhróidh an sagart liom?" An

Slánaitheoir: "Cad atá uait, a iníon?"

Mise: "Rud ar bith is mian leatsa."

An Slánaitheoir: "Labhair leis ansin."

Timpeall 3.40 i.n.:

Chuir mé glaoch ar an Athair Vogt agus d'inis mé dó an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir inniu.

Dúirt sé: "Tá sé ráite agam cheana leo dul chuig sagart eile. Fág an leabhar ina aonar, nó beidh muid i dtrioblóid."

Ní raibh an tAthair Vogt cairdiúil ar an nguthán.

D'fhaigh mé gu bís: "A Thiarna agus a Dhia, tá créacht mhór ionam. Gortaíonn sé go mór mé. B'fhearr liom gan aon rud a dhéanamh ar chor ar bith. Ach ar do shon, a Shlánaitheora, leanfaidh mé ar aghaidh leis an méid is mian leat a dhéanamh."

Dá mhéad a ghuím ar son an tsagairt, is amhlaidh is naimhdí a éiríonn sé i mo leith.

Ní raibh Aifreann Naofa in Rot inniu. Thiomáin Fridolin agus mé féin go Bad Schönborn tar éis dúinn páirt a ghlacadh i ngrásta an Róis sa séipéal in Rot.

I mBad Schönborn – Mingolsheim, sa séipéal, cheiliúir sagart as an Zaire an Aifreann Naofa.

Thug sé seanmóir álainn agus bhí sé le brath go raibh an Spiorad Naomh á threorú.

Ar an drochuair, is annamh a chloistear seanmóirí mar sin. Gabhaim buíochas le Dia as an seanmóir seo. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Vogt.

Sa litir, scríobh mé síos an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom go luath ar an Domhnach Cásca.

13 Aibreán 1992 — An Luan

Ag an obair, timpeall 8.00 r.n., mhóidigh mise agus mo chomhghleacaí Veronika an Rósach Brónach.

Ag 10.00 r.n., rinne mé urnaí i seomra na ndochtúirí.

Rinne mé urnaí agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Sa bhliain 1984, cúpla seachtain tar éis léiriú na Móire Muire, bhí fís agam d'chrith talún go luath maidin amháin a mhair thart ar 20 nóiméad. Croith an domhan ar fad thart orm go fóchmhar.

Bhí gach rud glas, díreach mar a bhíonn san earrach. Ag an am, dúirt mé le m'fhear céile breathnú ionas go bhfeicfeadh sé nach raibh mé i mo chodladh. Óir bhí mé á fheiceáil seo agus mé i mo dhúiseacht go hiomlán.

Ach bhí m'fhear céile ina chodladh agus níorbh fhéidir é a dhúisiú.

Aréir, cheap mé, 'Ba é sin an crith talún.' (Bhí crith talún ann i ndáiríre an oíche sin, mar a tuairiscíodh ar an raidió níos déanaí.)

An Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon, tá sé fós le teacht."

Is dócha go dtiocfaidh an chrith talún chumhachtach, mar a chonaic mé sa bhfís seo i 1984, fós, díreach mar a dúirt an Slánaitheoir.

Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé faoi Athair Vogt.

An Slánaitheoir: "Ní fhanfaidh an tUrramach Vogt i do bhaile ar feadh i bhfad." Mise: "Mar sin, tiocfaidh sagart eile, an ea?"

Slánaitheoir: "Is amhlaidh atá. Is é an té a thiocfaidh a bheidh ina stiúrthóir spioradálta agat." Mise: "An gcreidfídh sé ansin an méid a deir tú liom?"

An Slánaitheoir: "Ní láithreach bonn."

Mise: "Is cúis bhróin dom go bhfuil an tAthair Vogt ag imeacht, ach mar a deir tú, is amhlaidh a chaithfidh sé a bheith. Ansin beidh orm tosú ag guí ar son an tsagairt nua arís eile. Ní héasca é sin. Cosnóidh sé go leor íobairtí orm arís."

Mise: "Cén uair go garbh a bheidh an tAthair Vogt ag imeacht? An ceart a fhiafraí?"

Slánaitheoir: "D'fhéadfadh sé a bheith go luath."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: déanfar magadh fút, séanfar thú agus déanfar fonóid díot; glac leis an uile ní ort féin."

Mise: "A Thiarna, ach ní thuigim cad is brí le 'magadh a dhéanamh'. Cuardóidh mé sa foclóir é."

An Slánaitheoir: "Tá níos mó de do naimhde laistigh den Eaglais ná atá lasmuigh di." Mise: "Ach is creidmhigh iad."

An Slánaitheoir: "Tá a lán fimíneach i measc na gcreidmheach."

Mise: "Inis dom focal eile ar 'falscreidmheach', le do thoil; ní thuigim an ceann sin go rímhaith." An Slánaitheoir: "Leathchreidmhigh."

Mise: "An bhfuil bealach eile ann é a chur i bhfocail?"

An Slánaitheoir: "Is iad sin na creidmhigh neamhchúramacha a chosnaíonn an comaoineach sa lámh." Mise: "Ar scríobh mé sin síos i gceart?"

An Slánaitheoir: "Sea, sin ceart."

Mise: "A Shlánaitheora, má deirim gur fimíní iad na daoine a fhaigheann an Chomaoine sa lámh, ansin tá mé ag caitheamh masla leo."

An Slánaitheoir: "Sin an chaoi a mbíonn daoine ag déanamh masla dom i gcónaí."

Nuair a chuir mé an litir isteach ag teach an tsagairt aréir, thart ar 8.15 i.n., mhothaigh mé pian mhaol ghéar i mo chroí cúpla uair, díreach mar a mhothaím nuair a sheasaim os comhair na laíochta agus an Chomaoine á fáil agam.

An Slánaitheoir: "Tá spioraid neamhghlana ann freisin. Seasann siad mar ghardaí os comhair an tsagairtín."

12.25 i.n. sa chaibeal ag an gclinic: Bhí Holger ann freisin. Níos déanaí, tháinig Holger isteach sa seomra X-ghathaithe agus phléamar an litir chuig an Athair Vogt. D'inis Holger roinnt rudaí suimiúla dom. Caithfidh mé fanacht agus feiceáil.

San tráthnóna, i Róit, sa séipéal. D'ofraing mé an Rós agus an Aifreann Naofa ar son anamacha na ndaoine a thit sa chogadh anois.

8.00 i.n. grúpa urnaí:

Bhí an-chuid daoine ann. Caithfidh mé an seomra urnaí a thógáil.

Níor thaitin liom an chaoi ar thosaigh an tAthair Dochart ag guí. Inniu níor tharraing sé comhartha na croise ag an tús agus thosaigh sé láithreach bonn ag aithris ainmhe gan an leathanach a fhógairt ar dtús.

Dá bharr sin, ní raibh daoine áirithe in ann leanúint leis agus guí in éineacht leis.

Ag an deireadh, shuíomar le chéile sa chistin agus bhíomar ag comhrá. Bhí seachtar againn, lena n-áirítear Athair Dochart, agus sin seachtar againn san iomlán. Nuair a dúirt Athair Dochart nach n-éilíonn an Eaglais ar dhuine creidiúint i nochtuithe príobháideacha, mhothaigh mé pian mhór i mo chroí. Labhair mé faoi Fháthima agus Lourdes agus dúirt mé, gan na háiteanna oilithreachta seo, go n-éireodh na fíodha leathteolaí.

D'athdhearbhaigh an tAthair Dochart arís nach raibh sé de dhualgas creidiúint iontu. Ansin dúirt mé leis go n-aithnítear crann ar a thoradh.

Dúirt mé, dá gcreidfeadh gach duine sna feasa i Medjugorje, ní bheadh an cogadh tar éis briseadh amach. Ag tús na dtaispeántas, dúirt Muire: 'Guígí an Rós; ach é sin a dhéanamh, is féidir libh an cogadh a stopadh.'

14 Aibreán 1992 – Dé Máirt

Sa bhaile idir 8.30 agus 10.30 r.n.:

Tar éis an urnaí, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Rinne mé gearán toisc go raibh sé ráite ag an Athair Dochart inné nach gá do dhuine creidiúint i nochtuithe príobháideacha.

An Slánaitheoir: "Níl an sagart ceart." Mise:

"Cén fáth a mhothaigh mé an phian sin?"

An Slánaitheoir: "Toisc go bhfuil cead agat cuid de mo phian a mhothú nuair a dhéantar tairngreach orm." Mise: "An peaca a bhí sa tairngreach seo?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é. Sea, a iníon."

Mise: "Mura mbeadh na nochtuithe príobháideacha seo agam, an dtiocfadh an tAthair Dochart chugam?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon. Ní bheadh sé tagtha."

Mise: "Cad is cúis leis go bhfuil sé ag teacht (chuig an ngrúpa urnaí) le tamall an-fhada anois?"

An Slánaitheoir: "Tá Satan ag iarraidh é a úsáid chun an méid atá spreagtha agam ionat a scriosadh ar mhaithe leis an Eaglais."

Mise: "Cad ba cheart dom a dhéanamh

anois?" Slánaitheoir: "Sloicfidh tú é in éineacht liom."

Mise: "Dúirt an tAthair Buran nach ngabhann na diabhair seilbh ar shagairt." An

Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: cloiseann beagnach iad go léir an méid a deir na diabhair leo."

D'fhiafraigh mé faoi Maria Itten, mar níor labhair an tAthair Wagner uirthi chomh fabhrach is a bhí cloiste agam ó na daoine dílse sa ghrúpa urnaí. D'fhiafraigh mé arís an raibh a bileog fíor.

An Slánaitheoir: "Is fíor agus is ceart an nóta ó Maria Itten. Tá Satarn cumhachtach. Ní mór do dhuine fanacht daingean sa mhéid atá ráite agam. A iníon, tá an fhadhb chéanna aici is atá agat féin." Mise: "Cén sórt fadhb í sin?"

An Slánaitheoir: "Fan dílis dom."

Mise: "A Thiarna, ba mhaith liom cuairt a thabhairt uirthi, ar

Mharia Itten." An Slánaitheoir: "Déan amhlaidh."

D'fhiafraigh mé faoin litir a scríobh mé chuig an tUrramach Vogt agus an bhféadfainn a bheith ag súil le haon iarmhairtí.

An Slánaitheoir: "Braithfidh tú beagán míchaoithiúlachta." Mise:

"Conas ba chóir dom iompar?"

An Slánaitheoir: "Ní gá duit freagra a thabhairt, óir tá sé ráite agam cheana leat nach bhfuil súil agat le ceann. Fan umhal, a iníon."

Lean mé orm ag guí go fíordhiograiseach. Bhí síocháin agus grá chomh domhain sin ionam gur fhéidir a rá i gcónaí, 'A Thiarna agus a Dhia, is breá liom thú le mo chroí ar fad agus le mo neart ar fad.'

Ní mise a bhí ann; ba é an Tiarna a bhí ionam.

Ansin chuala mé arís: "Imigh i síocháin, a iníon."

Dúirt mé: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, as an ngrásta seo, nach féidir ach leatsa a thabhairt."

Ó 1.00 i.n. go 3.00 i.n. bhí mé sa choill agus ghuigh mé trí rós.

Ag 5.00 i.n. bhí mé le mo neacht, Ratko. D'inis sé dom go raibh sé á thachtadh i rith na hoíche, agus gur mhothaigh sé lámh agus gur ar éigean a bhí sé in ann anáil. Nuair a dúirt sé 'Íosa', d'imigh sé leis. Níl sé baiste go fóill. Déanann sé urnaí, ach níl sé ag déanamh a ndóthain go fóill.

Tá sé ag iarraidh a bheith baiste, ach níl a fhios aige cén uair go fóill.

6.00 i.n. i Rót, sa séipéal: Níor lasadh an tSoilse Síoraí arís, ach an uair seo tháinig an sacraisteoir isteach díreach, las sé í agus níor fhan sé chomh fada is a dhéanadh sé de ghnáth.

8.30 i.n.: Tháinig Marion agus scríobhamar inár ndialanna.

15 Aibreán 1992 — Dé Céadaoin

Rinne mé X-ghathú ar bhean aosta a bhí leisceach ar fad teacht isteach ar dtús chun an X-ghathú a fháil.

Mhothaigh mé an spiorad neamhghlan, bheannaigh mé í agus thug mé uisce coisricthe di.

Chogair sí léi féin. Ansin ghuigh mé an Ave Mária; thosaigh sí ag mionnaíocht agus labhair sí chomh gasta sin nár thuig éinne í: "Bebebebebe".

Nuair a chonaic mo chomhghleacai é seo, dúirt sí leis an othar: "Níl sé sin an-deas; níor cheart duit é sin a dhéanamh."

Dúirt an t-othar léi: "Tabharfaidh mé léasadh maith duit."

10.30 r.n. i seomra na ndochtúirí:

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoin othar seo.

An Slánaitheoir: "Tá roinnt spiorad neamhghlan ann. Tá siad ag fanacht istigh inti.

Sin an rud a bhí uaithi." Mise: "Cé acu an spiorad neamhghlan a dhéanann magadh le linn an Aifrinn Sláinte?"

An Slánaitheoir: "Tá siad go léir á magadh."

Mise: "An gá dom mé féin a ullmhú don chomhartha nuair a thiocfaidh sé?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon, ní gá duit tú féin a ullmhú. Tiocfaidh duine amháin."

Mise: "An n-inseoidh tú dom freisin nuair a thiocfaidh an comhartha seo, óir ní fheadar liom cén sórt comhartha a bheidh ann?"

An Slánaitheoir: "Sea, déanfaidh mé."

Mise: "A Shlánaitheora, an gá dom rud éigin a dhéanamh, gníomhú? Agus más gá dom rud éigin a dhéanamh, bain díom m'eagla agus mo chuid amhrais agus gach rud a d'fhéadfadh cosc a chur orm creidiúint sa mhéid a deir tú liom agus an méid is mian leat a dhéanamh, óir is leatsa go hiomlán mé."

An Slánaitheoir: "Scríobh an méid seo síos, a iníon: caithfidh tú dul go dtí an Pápa go luath amach anseo agus insint dó an méid atá scríofa agat."

Mise: "Nach gcaithfidh mé labhairt le sagart ar dtús?"

Slánaitheoir: "Is féidir leat é sin a dhéanamh, ach caithfidh tú

dul chuige." Slánaitheoir: "Scríobh chuige go pearsanta ag rá go bhfuil tú ag teacht."

Mise: "Cad ba cheart dom a dhéanamh má choisceann na sagairt orm dul chuig an bPápa?"

Slánaitheoir: "A iníon, déan mar a deirim leat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh. A Thiarna, go ndéantar

do thoil." An Slánaitheoir: "Beidh an Pápa ullamh do do theacht."

Mise: "A Thiarna, tá sé seo thar mo thuiscint, ach má deir tusa é, is amhlaidh atá sé, agus creidim go mbeidh sé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Scríobh: 'Beidh tú liom.'"

Mise: "A Thiarna, níl aon cheist eile agam."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon."

Mise: "Go raibh maith agat, a Íosa ionúin, a threoraí spioradálta. Cloífidh mé go daingean le do lámh ionas nach gcaillfidh mé mo bhealach. A Thiarna, cosain mé, treoraigh mé cibé áit is mian leat, óir níl ionam ach do sheirbhíseach."

Ní dheachaigh mé go dtí an Aifreann Naofa inniu. Ní raibh ceann ar siúl anseo in Rót, ná i Séipéal

Naomh Roch, ach labhair mé leis an Athair Josef as Zaire.

Bhí Marion ag fanacht sa bhaile orm le scríobh i mo dhiar.

Aréir, rinne mé urnaí ar feadh thart ar 45 nóiméad. Bhí sé i ndiaidh a trí ar maidin; ní raibh mé in ann codladh. Bhí an imní ag crá mé roimh an gCáisc.

Ag meán lae sa chaibeal ag an obair, tar éis urnaí an Aingil, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir conas ba cheart dom cumarsáid a dhéanamh leis an Athair Naofa.

Dúirt an Slánaitheoir liom gur cheart dom litir a sheoladh chuig an Athair Naofa tríd an bpost cláraithe, ní theileagram."

16 Aibreán 1992 — Déardaoin

10.10 r.n. i seomra na ndochtúirí:

D'iarr Marion orm fiafraí an raibh an méid a bhí scríofa againn go dtí seo ceart. An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, go raibh an méid a scríobh Marion go dtí seo go maith."

Mise: "A Shlánaitheora, b'fhéidir go bhfuil rud éigin le rá agat liom."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is maith liom an chaoi a bhfuil tú." Mise: "Thug mé mo ghluaiseacht duit."

An Slánaitheoir: "Thug tú do ghluaiseacht; tá mé sásta leis sin."

Mise: "Cad a chiallaigh sé sin: 'gluaiseacht'?"

An Slánaitheoir: "I gcónaí chun mo thoil a chomhlíonadh."

Mise: "An é do thoil a bhí ann inné freisin gur labhair mé leis an Athair Josef as an Zaire ar feadh beagán os cionn leathuair an chloig, agus muid ag plé an heiriceachais?"

An Slánaitheoir: "Sea, sin í mo thoil, a iníon."

Mise: "A Thiarna, dúirt mé leis freisin go raibh orm labhairt le han-chuid sagart. Níor dhúirt sé faic faoi."

An Slánaitheoir: "Ach thuig sé an fáth."

Mise: "Dúirt an tAthair go bhfuil sé dodhéanta a chur ina luí ar gach duine stopadh de Chomaoine a ghlacadh sa lámh agus í a ghlacadh ar an teanga ina áit. Cheap mé, le Dia, go bhfuil gach ní indéanta, agus a Shlánaitheoir, cad a deir tusa faoi sin?"

An Slánaitheoir: "Tar éis na Breithiúnais Deiridh, gheobhaidh gach duine an Chomaoine ar an teanga." Mise: "Cad is Breithiúnas Deireanach ann?"

An Slánaitheoir: "Is é glanadh na n-anam é."

Mise: "Ní thuigim mórán faoi."

An Slánaitheoir: "Is leor sin duit inniu. Imigh i síocháin, a iníon."

Gheall mé don Slánaitheoir go gcreidfinn agus go scríobhfainn síos gach rud a deir Sé liom.

6.00 i.n. – 7.15 i.n. Aifreann Naofa agus an Rosaire sa Rot.

Ina idir 3.00 agus 4.00 r.n., d'fhreastail mé ar Adhradh sa séipéal. De ghnáth, bheadh mo fhear céile ar dualgas chun an tAdhradh a stiúradh ag an uair sin, ach ní raibh sé in ann é sin a dhéanamh mar gheall ar a chos ghortaithe. Thug mé cuireadh do Mhuire chun guí liom.

Agus mhothaigh mé nach raibh mé ag guí i m'aonar; chan mé níos fearr ná mar is gnách agus rinne mé urnaí go soiléir agus ó chroí.

Ach ní féidir leat a mhíniú ná cur síos a dhéanamh do dhuine ar bith ar an méid a mhothaigh mé ansin; bhí sé díreach mar a bhí sé ar an 18 Bealtaine 1984, nuair a tháinig Muire chugam agus a ghuigh sí liom – an cineál sin mothúcháin.

Agus mé ag siúl abhaile le Rosswita agus a máthair, dúirt máthair Rosswita liom gur threoraigh mé an paidir go hálainn agus gur chan mé go hálainn. Chuir sé sin iontas orm, mar ní féidir liom canadh go maith. Bhí mé ag guí an oíche ar fad – sa bhaile go dtí 3.00 r.n. agus ansin sa séipéal, áit ar fhan mé ar feadh trí huaire an chloig, go dtí thart ar 6.00 r.n.

17 Aibreán 1992 — Aoine an Chéasta

Bhí codladh faighte agam ar feadh thart ar trí huaire an chloig go leith, ansin b'éigean dom éirí. Ag 2.30 i.n. chuaigh mé ar ais go dtí an séipéal.

Le linn na Cumann Naofa, bhí Anton, cúntóir comaoineach, ina sheasamh i lár na heaglaise.

Shiúil mé tharam, ach chrom mé os comhair an tSlánaitheora. Ós rud é go raibh dearg á chaitheamh againn, an

Ós rud é go raibh binsí comaoine ann, bhí fonn orm an Slánaitheoir a fháil ann freisin, ar mo ghlúine, mar is cuí. Ghuigh mé ó ghrásta mo chroí go gceadófaí dom an Chomaoine Naofa a fháil ón Athair Vogt.

Bhí an deis ag Bean Vennebusch teacht anall chugam chun an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom. Rinne sí iarracht. Thóg sí coiscéim i mo threo ach thóg sí coiscéim siar láithreach, d'fhéach sí orm agus thóg sí coiscéim eile i mo threo, ansin thóg sí coiscéim siar arís. Níor cheadaigh ár dTiarna é; bhí sé soiléir go maith go raibh fonn ar Bhean Vennebusch an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom. Shíl mé gur comhartha ann féin a bhí ansin, mar go raibh an oiread sin daoine tar éis an méid a tharla a fheiceáil. Ansin fuair mé an Chomaoineach Naofa ó Athair Vogt.

Agus mé aontaithe go domhain leis an Slánaitheoir, gan aon ní a iarraidh air, dúirt an Slánaitheoir: "Seo an comhartha is mó atá ann."

Ansin d'fhéach mé ar an gcrois os comhair an altair, crois a bhí pógtha agam cheana i spiorad. I Medjugorje, póga na fíréin uile an chrois ar Aoine an Chéasta.

Anseo, ní lúbann ach an sagart paróiste agus freastalaithe an altair os comhair Íosa Chríostaithe. D'fhan na creidmhigh sna binsí. D'fhiafraigh mé de m'fhear céile an raibh peann aige ionas go bhféadfainn a scríobh síos an méid a dúirt an Slánaitheoir liom. Ní raibh ceann aige.

D'iarr mé ar an Slánaitheoir é a rá arís.

An Slánaitheoir: "Is féidir leat é a scríobh síos anois, ach cuimhnigh seo go deo:

"Is é seo an comhartha is mó atá ann."

D'fhéach mé ar chrois Íosa, a bhí ina seasamh os comhair an altair le haghaidh adhradh na Croise. Ansin chuala mé: 'Imígí i síocháin.'

Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son na n-anamacha bochta.

18 Aibreán 1992 – Satharn Naomh

Go luath ar maidin, rinne mé urnaí ar feadh breis agus uair an chloig. D'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus rinne mé urnaí go fonnmhar; d'fhan mé ar feadh tamaill, ach níor chuala mé guth ar bith. Tháinig sé chugam go mb'fhéidir go ndearna mé rud éigin mícheart, nó nach bhfaighinn guth ar bith a thuilleadh. Inniu ghuigh mé go háirithe ar son na fimíneach, ar son na sagart, ar son lucht riarach na comaoine; d'aithris mé an díbearadh cúpla uair, go háirithe ar son mo namhad.

San iarnóin, ó 4.30 i.n. go 6.45 i.n., rinne mé urnaí ar mo ghlúine sa séipéal ar son ár sagairt paróiste agus ar son an duine nua atá le teacht. Bhí sé deacair urnaí a dhéanamh toisc go raibh an tUasal Blank ag cleachtadh ar an orgaile. Chuimhnigh mé ar an gcaoi a mothódh an Slánaitheoir agus é ag cleachtadh sa séipéal.

Dá gcreidfeadh sé go bhfuil an Dia beo anseo, ní sheinnfeadh sé an t-orgán chomh hard sin sa séipéal.

8.00 i.n. Seirbhís na hAiséirí

Bhí sé ar fad an-mearbhallach dom, mar sa Chreideamh ghuíomar 'a d'éirigh ó mhairbh ar an tríú lá', ach ní raibh inniu ach an dara lá. Bhí rud éigin in easnamh; ní raibh mé chomh sona is a bhí mé i Medjugorje.

Ansin, ceiliúradh an tSeirbhís Aiséirí ó mheán oíche amach. Ansin, rinne mo chroí lúcháir le linn na Seirbhíse Aiséirí. Sa séipéal, níor chuala mé guth an tSlánaitheora ach oiread.

I ndáiríre, bhí an iomarca searmanais anseo leis na freastalaithe altair. Uaireanta, bhí pian sháiteach i mo chroí agus ní raibh mé ag mothú go maith.

Ar ais sa bhaile, fuair mé mé féin ag gol; bhí mearbhall orm, amhail is nár éirigh mé leis an Slánaitheoir.

19 Aibreán 1992 – Domhnach Cásca

D'phaid mé ó 6.00 r.n. go 8.10 r.n. A Thiarna agus a Dhia, nílím ag mothú go maith i ndiaidh na seirbhíse Aiséirí seo. Tríd is tríd, ba chosúil dom nár bhí rud éigin ceart go leor. Bhí páidí déanta agam ar feadh i bhfad inné – ar feadh breis agus ceithre huair an chloig – agus mar sin féin mhothaigh mé mo chroí gortaithe i gcónaí. Cad is cúis leis sin? Cad é nár thuig mé?

A Thiarna, bain de mo eagla, mo mhearbhall agus mo chuid amhras, agus tabhair dom, le do thoil, an tsíocháin nach féidir ach leatsa a thabhairt. Solasnaigh mé le solas an Spioraid Naoimh.

A Thiarna, labhair; tá do sheirbhíseach ag éisteacht, óir creidfidh mé pé rud a spreagann tú mé chun é a scríobh, ach a Thiarna, go ndéantar do thoil. Níl mé ach neamhní, agus as an neamhní rinne tú seirbhíseach; agus ós tusa, a Thiarna agus a Dhia, mo threoraí spioradálta, osclaím mo chroí duit.

Múnlaigh mé mar is toil leat, agus déan díom an rud is toil leat.

Is tusa amháin mo Thiarna agus mo Dhia, a Athair grámhar, a Íosa agus a Shlánaitheoir ionúin.

Ar dtús, d'fhiafraigh mé díom féin an ar Chéadaoin Chéasta a chuala mé é seo, tar éis an Chomaoineach Naofa, agus an tuig mé i gceart é, agus mé ag breathnú ar an gcrois roimh an altóir, a bhí sínte ansin ar an urlár le haghaidh adhráin. Is minic a thug mé póg di i mo spiorad.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, chuala tú i gceart. Is é an chéasadh a rinneadh orm ar do shon-sa, a pheacaigh, an comhartha is mó riamh."

Ansin d'fhiafraigh mé faoin gceiliúradh ar an Aiséirí, mar go raibh mé chomh brónach sin gur chaith mé deora fiú.

An Slánaitheoir: "A mheanpháiste, tagann an tAiséirí ar an tríú lá."

Mise: "Is féidir leis a bheith mearbhallach agus mearbhaillí má cheiliúrtar chomh luath leis an dara lá."

An Slánaitheoir: "Sea, tá sé sin fíor. Fan dílis dom."

Lean mé orm ag smaoineamh ar na searmanais go léir sa séipéal.

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon. Is mian le Satáin deasghnátha a bheith i ngach áit chun daoine a bhaint den fhírinne."

Mise: "Thug mé faoi deara go gceadaítear do sheirbhísigh an altair cromadh go domhain, ach nach féidir leo é sin a dhéanamh agus an Chomaoineach Naofa á fáil acu."

An Slánaitheoir: "Níl eolas acu ar an ómós, agus níl sé acu domsa."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, an bhféadfá a insint dom, tar éis an Aiséirí, cad ba cheart dom a scríobh síos agus cad atá tábhachtach anois?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon: caithfidh daoine aithrí a dhéanamh go práinneach."

Mise: "A Íosa, a Dhia bheo, cén chiall atá le 'go práinneach'? Is deacair dom scríobh. A Thiarna, is tusa an fhírinne, agus má deir tú é, caithfidh sé a bheith fíor. Cad is brí le 'go práinneach'?"

Mise: "A Thiarna, ach abair liom é, más é do thuairim go mbeidh mé in ann déileáil leis. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "Tá an-chuid tubaistí romhat. Scríobh, a iníon; caithfidh go mbeidh an-chuid urnaí ann sa tréimhse atá le teacht."

Mise: "Tá grá agam duit, a Thiarna agus a Dhia; guífidh mé níos mó ná mar a rinne mé go dtí seo." D'ghuaigh mé go fonnmhar ar son na rún atá ag an Thiarna uaim.

Mise: "An bhfuil an méid atá scríofa agam ceart?"

Slánaitheoir: "Is leor dom é, a iníon."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin." Mise: "Ach níor thug tú 'iníon ionúin' orm riamh cheana." An Slánaitheoir: "Is féidir leat é a scríobh mar sin."

Mise: "A Thiarna, an iníon ionúin thú mise?" An Slánaitheoir: "Tá, tá grá agam duit."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia. Go raibh maith agat."

10.00 r.n.: Aifreann Naofa i veistimíní dearga. Níor thaitin an seanmóir liom. Tar éis an Chomaoineach Naofa, mhothaigh mé sona agus fuair mé go leor grástal.

12.30 i.n.: Tháinig Fridolin; is mac léinn diagachta é.

1.30 i.n.: Chuaigh mé le Fridolin don Róscráiste agus do dhiagacht.

3.00–6.30 i.n.: Léigh mé os ard do Fridolin an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom. Thugamar neart dá chéile sa chreideamh.

20 Aibreán 1992 Luan Cásca

Timpeall 3.00 r.n., dhúisigh guth an Spioraid Naoimh mé. Mhothaigh mé socair agus síochánta, i gcodarsnacht le hoícheanta áirithe nuair a bhí mé corraitheach agus gur dhúisíodh mé dá bharr. Bhí na focail a chuala mé soiléir agus beacht, mar nach raibh riamh cheana.

Chuala mé: "Guigh go mór, a iníon, mar go dtiocfaidh an Focal i gceann an láimhe tar éis tamaill." Ansin bhí nóiméad ciúnais ann, agus ansin chuala mé:

"MAIRT an Briathar."

Beagán os cionn leathuair an chloig ina dhiaidh sin, tharla sé arís. D'fhéadfá éisteacht leis arís agus arís eile; guth an-taitneamhach a bhí ann.

Ní raibh mé ag brionglóideach; bhí mé i mo dhúiseacht. D'éirigh mé, chuaigh mé ar mo ghlúine os comhair na croise agus dúirt mé: "Sea, a Thiarna, guífidh mé. Tabhair dom, le do thoil, cumhacht an Spioraid Naoimh,

ionas go nguífhead."

Mar sin, thosaigh mé ag guí thart ar 3.30 r.n. Ansin ghuigh mé paidreacha ar son mo namhad, an dí-sheanmóir, Rósary Chréachtaí Chríost, Coróinín na Trócaire Dhiaga agus go leor paidreacha eile; ansin fuair mé comaoine spioradálta agus thairg mé suas é ar son an domhain ar fad.

Anois tuigim níos fearr an seanfhocal: 'Éisteann mo chaoirigh le mo ghlór'. Rinne mé urnaí go dtí 4.30 r.n. agus ansin chuaigh mé a chodladh.

Nuair a d'éirigh mé, chuir mé an raidió ar siúl; bhí sé ocht a chlog ar maidin agus chuala mé ar an nuacht go raibh cathair Mostar buailte le buamaí aréir.

Tá baile Mostar gar do Medjugorje, agus is ann a chónaíonn an tEaspag Žanić – an fear a shéanann Medjugorje. Dúirt sé go raibh na páistí ag insint bréige.

Nuair a bhí mé leis sa bhliain 1985 ar an gCéadaoin Chéasta agus mé ag insint dó faoi mo thaithí agus faoi léiriú na Maighdine Muire, bhí deora ina shúile.

Dúirt sé liom: "Tá a fhios agat faoin gcás ina bhfuil mé."

Dúirt mé, "Sea," agus bhí a fhios agam go raibh eagla air roimh na Cumannaigh – nó, le cur níos simplí é, eagla roimh an Sátan. Bhí creideamh ag an Easpag Žanić, ach bhí an misneach in easnamh air é a fhógairt.

Ach cá bhfuil na easpaig eile, a raibh an oiread sin acu i Medjugorje?

Bhí cuntas mo chomhrá leis an nEaspag Žanić tugtha agam cheana féin do Klaus Ziegler ionas go bhféadfadh sé é a chur san áireamh ina leabhar, a d'fhoilsigh sé faoin ainm Peter Zimmermann.

Scríobh sé fúm, ach níor fhoilsigh sé an cuntas ar an gcomhrá leis an easpag, rud is oth liom.

Fuair Íosa bás ar son a lán daoine, ach ní raibh an tEaspag Žanić toilteanach a bheatha a thabhairt ar son Íosa. Tugann saorghníomh an duine iad go bParthas, go bPurgadóir nó go bPéageann.

Deirim, nuair a ghlaonn Dia ar a mhuintir trí Mhuire, gur mian leis iad uile a shábháil agus gan iad a thabhairt ar láimh don diabhal. Ar an drochuair, ní chloiseann na sagairt shaolta guth an Tiarna a thuilleadh. Tá siad dall agus bodhar. Sa lá atá inniu ann, múineann an Eaglais nach gá do dhuine creidiúint i nochtuithe príobháideacha.

B'fhéidir go gcreidfí siad nuair a bheidh sé ródhéanach.

Lean mé orm ag guí díreach i ndiaidh an nuachta. Timpeall 8.45, dhírigh mé mé féin agus rinne mé cumarsáid spioradálta. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an é Eisean a ghlaigh orm chun guí an oíche sin.

An Slánaitheoir: "Sea, thóg sé tamall fada."

Mise: "A Thiarna, maith dom nár éirigh mé láithreach chun guí."

Is mór an aiféala atá orm faoi. A Thiarna, ní féidir liom fiú a insint don sagart go bhfuil an-chuid tubaistí ag teacht.

Cad atá le déanamh agam go dtí go dtiocfaidh an sagart nua?" Slánaitheoir: "Guigh, a iníon, guigh go mór."

Mise: "Ach is brónach an rud é nach gcreideann siad sna nochtuithe príobháideacha."

Slánaitheoir: "Beidh orthu freagra a thabhairt as sin."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin." Mise: "Go raibh maith agat, a Shlánaitheoir ionúin."

10.00 r.n. Aifreann Naofa sa Róimh.

12.30 i.n. – Tar éis an lóin, rinne mé urnaí go hachomair ar an mbalkón. D'athdhéan an Slánaitheoir na focail arís: "Beidh an bua ag an bhFocal; tá an Focal beo."

Ní raibh páipéar ar bith agam ar an mbalkón. Nuair a sheiceáil mé níos déanaí, thuig mé gurbh iad seo na focail chéanna arís a bhí ráite Aige liom aréir. Bhuaill sé liom, agus mé ag athléamh an méid a tharla aréir, go raibh an rud céanna tarlaithe dom is a tharla do na deisceabail ar an mbóthar go hEamáus. Níor aithin mé an Slánaitheoir ach sa spiorad níos déanaí. (Inniu, bhain léamh an tSoiscéil leis na deisceabail ar an mbóthar go hEamáus.)

21 Aibreán 1992 – Dé Máirt

10.10 r.n. i seomra an dochtúra:

Tar éis urnaí, agus mé i gcomaoineach leis an Slánaitheoir, dúirt sé:

"Scríobh, a iníon, tá cogadh na Rúise ag teannadh linn."

Mise: "Conas is féidir liom é sin a thuiscint? An í an Rúis amháin atá buailte?"

An Slánaitheoir: "Beidh tionchar ar gach duine."

Mise: "An mbeidh sé cosúil leis an méid a tharla leis na Seirbiaigh agus na Crótacha?" Slánaitheoir: "Ní féidir an cogadh seo a chur i gcomparáid leis an gceann sin."

Mise: "Conas is féidir liom caibeal a thógáil, mar sin, má tá a leithéid seo ag teannadh linn?" An Slánaitheoir: "Tóg an caibeal chomh tapa agus is féidir."

Mise: "Níl sagart agam ar féidir liom an méid seo ar fad fút a insint dó." An Slánaitheoir: "A iníon, tiocfaidh an sagart go luath."

Mise: "An bhfanfaidh sé i mo sráidbhaile?" An

Slánaitheoir: "Fanfaidh, fanfaidh sé i do shráidbhaile." Mise: "An mbeidh beirt shagart againn?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, rachaidh an tAthair Vogt go sráidbhaile eile. An

Slánaitheoir: "Bí foighneach, a iníon; tarlóidh gach rud ag an am ceart." Mise: "Ar cheart dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Guigh go mór, a iníon. Tá grá agam duit, a iníon ionúin."

Mise: "Ní féidir liom é sin a scríobh mar sin."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é díreach mar atá sé."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, mothaím do chuid focal i mo chroí mar thine. Ní hamháin an méid a chloistear é, ach déanann sé maitheas dom nuair a deir tú a leithéid, agus bíonn éifeacht láithreach aige. Dearbhaíonn sé seo dom an méid atá ráite agat liom cheana féin: 'MAIRANN AN FOCAL', agus is fíor sin. Ní féidir liom mo bhuíochas a ghabháil leat go leor le mo chuid focal féin. A Thiarna agus a Dhia, is breá liom thú os cionn gach ní eile."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin." San tráthnóna, an Róscráiste agus an Aifreann Naofa i ndearg.

22 Aibreán 1992 — Dé Céadaoin

D'phaidrigh mé mar is gnách, ach níor chuala mé guth ar bith, fiú sa séipéal, ná tráthnóna tar éis an Chomaoineach Naofa. Le linn mo aontachta leis an Slánaitheoir, áfach, mhothaigh mé a láithreacht. Níor fhág an Slánaitheoir mé; bhí sé ag ligean a scíthe liom.

San tráthnóna, tháinig Marion ar cuairt agus scríobhamar inár ndialanna.

Ag an obair inniu, bhí othair agam ar dheacair dom a gcreideamh a mhealladh; mar shampla, d'fhiafraigh mé d'fhear uasal ar rinne sé a chuid aithrí na Cásca. Dúirt sé nach raibh peacaí ar bith aige. Ansin d'fhiafraigh mé de cé chomh fada is nach raibh sé sa séipéal le déanaí.

D'fhreagair sé: "Sea. Tá sé sin fíor."

Rinne an chéad othar eile gearán go raibh sé tinn le 10 mbliana. Mhothaigh mé an deamhan istigh ann agus spréigh mé uisce coisricthe air. Chrith sé, thóg sé coiscéim ar gcúl agus dúirt sé: 'Imigh leat leis na ceimiceáin sin.' Bhí an fhrithghluaiseacht a bhí aige don uisce coisricthe soiléir le brath.

Tháinig roinnt Rómach le haghaidh X-ghathanna le déanaí. Is cuid den tséipéal céanna iad go léir – an dream a tháinig chugam le haghaidh X-ghathanna. Agus mé ag éisteacht le gach a raibh le rá acu, ní féidir liom ach a chreidiúint go bhfuil siad tar éis titim i gceartchreideamh iomlán.

Tháinig siad go léir—thart ar 6 nó 7 duine—i mo threo, agus d'éirigh a nguthanna ag éirí níos airde agus níos airde. Thóg mé beagán uisce coisricthe agus chuir mé spré orthu go léir.

Ansin bheannaigh mé iad go léir le Comhartha na Croise. Go tobann, bhí siad uile imithe.

San tráthnóna, an Rósanna agus an Aifreann Naofa i veistimí dearga.

23 Aibreán 1992 — Déardaoin

10.10 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Tar éis na huainiúna, mhothaigh mé roinnt greimeanna géara i mo lámh dheas, san áit a iompraíonn Íosa na stigimata. Bhí an phian dian, amhail is gur sháigh duine éigin mé, ach ní raibh aon rud le feiceáil.

Mar sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi.

An Slánaitheoir: "Sea, is é an spiorad neamhghlan é. Dá bhféadfaidís, bheadh siad tar éis tú a chéasadh fada ó shin. Ní maith leo an méid atá á ghuí agat."

Mise: "Tá na daoine eile ag guí freisin."

An Slánaitheoir: "Tá tú ag tógáil an-chuid anamacha uathu." Mise: "Tá aingeal caomhnóra ag gach duine."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon. Tá níos mó ná aingeal caomhnóra amháin agat."

Mise: "Nuair a mhothaím na greimeanna i mo lámh, nach mbíonn na haingil chaomhnóra ann ansin?"

An Slánaitheoir: "Tá, tá siad, ach ceadaímse é. Cén chaoi eile a gcreidfeá go bhfuil na spioraid neamhghlana mórthimpeall ort?"

Mise: "Bheadh sé uafásach dá stopfainn ag guí." Slánaitheoir: "Lean ort mar a bhí, a iníon."

Mise: "Cad a mholfá dom a dhéanamh go fóill?" Slánaitheoir:

"Troscadh."

Mise: "Déanfaidh. A Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh."

Mise: "A Thiarna, an domsa amháin atá sé sin, nó an féidir liom é sin a rá sa ghrúpa urnaí freisin?"

Slánaitheoir: "Baineann sé sin le gach duine."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

San tráthnóna, ghuigh mé an Rósannaire sa séipéal in Rot. Ós rud é nach raibh Aifreann Naofa in Rot, thiomáin mé go Mingolsheim go dtí Séipéal Naomh Roch agus d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa ann.

24 Aibreán 1992 — Dé hAoine — Tá an Slánaitheoir ag labhairt liom le bliain anuas.

10.10 r.n. i seomra an dochtúra:

Bhí mé ag guí.

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é, a iníon. Is liomsa an bhliain seo agus na blianta uile atá le teacht." Mise: "Sea, a Thiarna, óir níl mé ach neamhní."

An Slánaitheoir: "Sea, tá an ceart agat. A iníon, tá mé sásta le do chuid oibre go dtí seo." Mise: "Mothaím amhail is nach bhfuil aon dul chun cinn déanta agam."

An Slánaitheoir: "Nár éirigh leat aon dul chun cinn a dhéanamh i ndáiríre?"

Mise: "Caitheann mé beagnach gach uair an chloig i bpaidre; ní thuigeann duine i ndáiríre an méid atá déanta aige. Chuaigh an bhliain seo leat thart níos tapúla ná aon bhliain roimhe.

Cad a tharlóidh dom anois? An leanfaidh tú ort mar mo threoraí spioradálta?" Slánaitheoir: "Sea, a iníon, leanfaidh mé orm mar do threoraí spioradálta."

Mise: "Tá brón orm mar go bhfuil sagart ag gach duine de na daoine roghnaithe ar féidir leo aon rud a insint dó, agus níl ceann agamsa."

Slánaitheoir: "Caithfidh sé a bheith mar sin, a iníon, ach ní go ceann i bhfad." D'fhiafraigh mé den tSlánaitheoir faoin gcogadh atá ag teannadh linn.

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: cogaidh mhór a bheidh sa chogadh ón Rúis. Ní féidir le haon duine an cogadh seo a stopadh."

Mise: "A Thiarna, ach is féidir leatsa é a stopadh."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an peaca rómhór."

Mise: "An féidir leat rud éigin a insint dom, mar inniu atá bliain ann ó chuala mé do ghlór den chéad uair?" An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: guigh gan stad."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh. Déanfaidh mé mo dhícheall, leatsa." Slánaitheoir: "Tá grá mór agam duit, a iníon. Imigh i síocháin." San tráthnóna, an Róscraiste agus an Aifreann Naofa i ndearg.

25 Aibreán 1992 — Satharn

Ar maidin, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa in Waghäusel. Tar éis an Chomaoineach Naofa, chuaigh mé ar mo ghlúine os comhair an teampaill. D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dúinn litir a scríobh chuig an Athair Naofa, nó an raibh am fós ann.

An Slánaitheoir: "Tá an t-am ceart tagtha."

Mise: "Conas a tharlaíonn sé sin, a Shlánaitheoir, nuair a deir daoine eile nach labhrófá liom i dtéarmaí diagachta? Labhraíonn tú díreach mar a dhéanaimse, i mo stíl féin."

An Slánaitheoir: "Dá labhróinn ar bhealach a thaitneodh le gach duine eile, ní thuigfeá mé."

Ina dhiaidh sin, chuaigh mé go Marion agus scríobhamar litir chuig an Athair Naofa.

Ó 4.30 i.n. go 6.30 i.n. rinne mé urnaí ar mo ghlúine sa séipéal in Rot.

26 Aibreán 1992 – Domhnach

Ag 6.00 r.n. d'éirigh mé agus rinne mé urnaí go háirithe ar son na ndaoine sin ar mian leo an Chomaoineach Naofa a fháil go neamh-airdeallach inniu, agus go háirithe ar son an Athar Vogt. Tar éis mo cheangail leis an Slánaitheoir, d'fhiafraigh mé ar cheart dúinn aon athruithe eile a dhéanamh ar an litir a bhí scríofa againn chuig an bPápa.

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an litir ceart go leor. Cuir uaithi í."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, bhí mo chroí an-trom inné nuair a chuala mé an méid a d'inis Jyng dom, a bhí díreach tar éis a Céad Chomaoineach a fháil: níl cead acu cromadh os comhair an tSlánaí ná os comhair an Tabhairneach nuair a bhímid ag canadh nó ag guí os comhair an altair, toisc gur chuir an tAthair Vogt cosc orthu é sin a dhéanamh. D'inis sí seo dom i láthair a leasathar agus m'fhear céile nuair a d'fhiafraigh mé di.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ní mhaireann an sagart seo i ngrá Dé."

Ar dtús níor theastaigh uaim creidiúint sa mhéid a dúirt an Slánaitheoir liom, ach ansin d'athdhéan sé é don an tríú huair.

Mise: "Agus cad faoin gComaoineach leis?"

An Slánaitheoir: "Tá an t-údarás aige don Chomaoineach. Ní féidir liom é sin a bhaint de."

Mise: "A Thiarna, tá sé sin uafásach. Ní bheidh mé in ann é seo a sheasamh mórán níos faide. A Thiarna, ní chreidfídh éinne mé."

An Slánaitheoir: "Tá daille mór ann."

Mise: "A Thiarna, tá a fhios agat conas a guím ar son an Athar Vogt. Céard ar an saol a dhéanfaidh mé?"

Slánaitheoir: "Fág an sagart seo fúmse."

Ó, ba dheacair sin dom. Is ar éigean a bhí mé in ann é a scríobh; bhuail sé mé mar bhuille. Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, anois tuigim cén fáth a bhfuil orm dul chuig an Athair Naofa.

A Thiarna, an bhfuil na sagairt i mbaol?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon. Tá beagnach acu go léir i mbaol. Níl siad ag comhlíonadh mo thoil."

Mise: "Nach bhfuil fonn orthu é a dhéanamh, nó nach bhfuil siad in ann do thoil a chomhlíonadh?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, bíonn siad neamhshuimiúil nuair a sheasann siad os mo chomhair. Caithfidh siad aithrí a dhéanamh."

Mise: "Ach an cinnte nach bhfuil creideamh acu?"

An Slánaitheoir: "Ní mórán a ghuíonn siad ar son na creidimh sin."

Mise: "Shíl mé gur bronntanas ó Dhia í an chreideamh?"

Slánaitheoir: "Sea, ach is féidir liom í a thabhairt do dhuine ar bith is mian liom." Slánaitheoir: "A iníon ionúin, imigh i síocháin."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat as do theagasc, do chineáltas, d'fhoighne liom agus do mhín-ghean. Grádaím thú freisin ar son na sagart. Bí trócaireach orthu. Guífidh mé ar a son."

Le fírinne, táim ag guí ar a son le roinnt blianta anuas i mo ghrúpa urnaí.

10.00 r.n. Aifreann Naofa i veistimí dearga.

Is ar éigean a d'fhéadfainn é a sheasamh agus b'éigean dom uisce coisricthe a spréachadh os mo chomhair. Mhóthaigh mé amhail is gur scaoileadh aifreann anuas orm. Gan stad, ghuigh mé ar son na gcreidmheach agus an tsagairt agus thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Vogt.

Níor thaitin an searmanas liom. Ní raibh sé ceart gur cheadaigh an tAthair Vogt don Iníon Vennebusch seanmóireacht a dhéanamh. Is rud é go gcaithfidh an tAthair Vogt cuntas a thabhairt air lá éigin go deimhin, as an gcleachtas seo ina raibh sé i gcónaí ag tabhairt an Chéad Chomaoineach Naofa do na chéadchomaoineoirí agus á cur ina lámha acu.

Don lón, thug Jyng, an páiste 'na Searmanas Bán', cuireadh dom go dtí an Schützenhaus.

Go gairid i ndiaidh an lóin, thiomáin mainicín as Karlsruhe abhaile mé agus ghuíomar le chéile.

Ina dhiaidh sin, tháinig Marion ar cuairt agus scríobhamar inár ndialanna.

Ina dhiaidh sin, tháinig mo dheartháir Vladimir agus m'neacht Ratko ar cuairt chugam arís.

Tháinig Hedwig as Rot chugam freisin. Ina dhiaidh sin, rinne mé tras-scríobh ar iontrálacha m'irisín lae.

27 Aibreán 1992 – Luan

Ar mo bhealach chun na hoibre sa charr, bhí mé sáinnithe i dtrácht. Chiallaigh sé seo go raibh mé in ann guí níos mó ná mar is gnách. Ag an obair:

Las mé coinneal láithreach do na hanamacha sa Purgadóir agus spréigh mé uisce coisricthe orthu. Agus mé ag fanacht ar na hothair teacht, mhóidigh mise agus mo chomhghleacaí Veronika na Rúin Lúcháireacha den Rósary le chéile, chomh maith le paidreacha chun an Spioraid Naoimh. Ansin, rinne mé X-ghathú ar roinnt othar agus chuaigh mé go dtí an clinic fiacloireachta chun fiacail a líonadh. Chaith mé thart ar dhá uair an chloig i gcathaoir an fhiacloire. D'fhiafraigh an fiacloir díom ar theastaigh ainéistéitic uaim. Dúirt mé ní hea agus thairg mé an phian ar son tiontú na bpeacaigh agus ar son slánú anamacha. Ansin, le linn an scrúdaithe ar fad, rinne mé urnaí gan stad ar son an Aithreach Naoimh, ar son naimhde an Aithreach Naoimh, ar son na n-easpag agus na sagart, agus ansin ar son na ndochtúirí, na n-altraí agus anamacha eile. Mhair an chóireáil thart ar dhá uair an chloig. Bhí an fiacloir ag cur allais go flúirseach. Ag an deireadh, dúirt mé leis nár chuaigh sé chun aithrí. Ach, dar leis, ba é an lampa a bhí ag cur allais air, mar go raibh sé chomh te agus geal sin.

Arís eile, ghlac mé X-ghathanna de chúpla othar.

12.00 meán lae i gcapall an chlinic:

Mhóidigh mé an tAingeal ar dtús agus ansin lean mé ar aghaidh i ngrásta an-dóchasach. Dúirt mé leis an Slánaitheoir nach n-iarrfainn aon ní air, mar níl mé ach neoni, agus dá mba mhian leis aon ní a rá liom, go ndéanfadh sé amhlaidh.

Nuair a bhí mé go hiomlán tumtha san urnaí, fuair mé teachtaireacht spioradálta.

Dúirt an Slánaitheoir liom: "Scríobh, a iníon, caithfidh tú labhairt le hAthair Vogt." Mise: "Sula gcuirim an litir chuig an bPápa, nó tar éis dom an litir a chur?" An Slánaitheoir: "Tar éis duit an litir a chur chuig an bPápa."

Dúirt mé: "Sea, a Thiarna, céard ba mhaith leat a rá liom a rá leis?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon: 'An n-athróidh sé a intinn nó nach n-athróidh?'" Mise: "Ó, a Thiarna, ní thuigim sin ar chor ar bith faoi láthair."

Mise: "A Dhia Mhóir, a Dhia chumhachtach, a Dhia shíoraí, conas a déarfainn é seo leis, agus cathain?"

Slánaitheoir: "Téigh chuige inniu."

Mise: "A Thiarna, ach níl a fhios agam cad é a intinn."

Slánaitheoir: "Tá a fhios aige."

Mise: "Cad a ghnóthóidh mé trí dhul chuige?" Slánaitheoir:

"A shlánú."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ach is é sin an rud is deacra a b'éigean dom a dhéanamh go dtí seo." An Slánaitheoir: "Déan é, a iníon, tá sé tábhachtach."

Mise: "A Thiarna, ní féidir liom scríobh a thuilleadh; buailfidh taom croí mé má théim chuige."

An Slánaitheoir: "An bhfuil eagla ort?"

Mise: "Níl eagla orm, ach tar éis seo ar fad, creidim anois nach n-athróidh sé. Ach má bhronnann tú an grásta mór sin air arís, ansin is féidir le gach rud a bheith ceart go leor arís."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, sin mar atá

sé." Mise: "An scríobhfaidh mé aon rud eile?"

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, go bhfuil grá mór agam dó go fóill."

Mise: "A Thiarna, an léifidh mé iontráil an lae inné dó freisin?"

Slánaitheoir: "Iontráil an lae inniu."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

Ansin d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an rachadh sé liom chun an sagart a fheiceáil, nó an mbeinn i m'aonar."

An Slánaitheoir: "Beidh mé leat i gcónaí, cibé áit a dtéann tú."

Ghabh mé buíochas leis an Slánaitheoir agus d'fhág mé an séipéal chun dul chuig m'ionad oibre agus leanúint le mo chuid oibre. Bhí mé sa séipéal ar feadh thart ar 40 nóiméad. De ghnáth, ní fhanann mé sa séipéal ach ar feadh thart ar 15 nóiméad.

Tar éis na hoibre, chuir mé an litir chuig an Athair Naofa le post cláraithe san oifig poist.

Bhí sé thart ar 4.15 i.n. Ar mo bhealach abhaile, ghuigh mé an Rósannaire ar son an Athar Vogt. Timpeall 4.45 i.n., ghuigh mé go hachomair sa séipéal, agus faoi 4.50 i.n. bhí mé leis an Athair Vogt. D'éist an sagart liom.

Bhí sé cairdiúil agus dúirt sé, "Feicimid conas a éireoidh le cúrsaí as seo amach."

Thug mé cóip den litir a bhí seolta agam chuig an Athair Naofa dó le léamh.

Agus é ag léamh an litreach, d'fhiafraigh mé go himheánach den Slánaitheoir cad ba cheart dom a rá anois, agus chuala mé: "Bí i do thost anois."

Comhrá gairid a bhí ann, níos giorra ná riamh. D'iarr mé beannacht an Athar Vogt. Bheannaigh sé mé agus d'imigh mé.

Ní raibh Aifreann Naofa i mbun an

tráthnóna sin. Grúpa urnaí 8.00 i.n.:

Thugamar adhradh don Slánaitheoir. Mar is gnách, chuaigh mé ar mo ghlúine díreach os comhair an tSlánaitheora.

D'urnaíomar trí litaní: an Mhaighdean Mhuire, Litani na Tríonóide Naofa, Litani Chroí Neamhchiontach Muire agus Litani na Naomh Uile. Mhóthaigh mé teas agus lúcháir láidir ag teacht ón Slánaitheoir. D'urnaíomar ar feadh dhá uair an chloig go leith.

Bhí go leor daoine imithe chun an chonfais arís; ag an deireadh, rinne mise amhlaidh freisin. D'fhág gach duine agus iad sona sásta. Bhronn an Slánaitheoir go leor grást a orainn.

28 Aibreán 1992 – Dé Máirt

9.45–10.45 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Inniu, ní dhearna mé an oiread sin urnaí is gnách. Bhí imní orm faoi Athair Vogt agus mé ag smaoineamh ar an gcaoi a rachadh cúrsaí ar aghaidh.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Déanfaidh an tSéiplíneach machnamh air." Mise: "An labhróidh mé anois le daoine eile ó údaráis na heaglaise?" An Slánaitheoir: "Labhróidh tú le roinnt daoine."

Mise: "An gcuirfidh an tUrramach Vogt i dteagmháil le duine éigin i bhFriburgh mé?"

An Slánaitheoir: "Sea, tá an tArdeaspag Oskar curtha ar an eolas agam cheana féin faoi do ghuth." Mise: "Sea, nach bhfuil aon spéis léirithe aige labhairt liom go dtí seo?"

An Slánaitheoir: "Tá sé fós le teacht. Labhróidh sé leat fós."

An Slánaitheoir: "Fiú má dhéanann daoine eile magadh fút, má shéanann siad thú agus má dhéanann siad dímheas ort, caithfidh tú gach rud a ghlacadh. Le mise, leanfaidh tú go dtí an deireadh."

D'fhiafraigh mé freisin faoi Franziska, an cúntóir comaoineach.

An Slánaitheoir: "Labhróidh sí leat."

Mise: "Ar cheart dom rud éigin a insint di faoin gComaoineach a dháileadh?" An Slánaitheoir: "Inis di an méid atá ráite agam leat."

Inné tráthnóna tar éis an ghrúpa urnaí, tar éis dom beagán a insint dóibh faoi mo chuid comhráite leis an Slánaitheoir, dúirt beirt bhan liom nach gcuirfidís ceist ar an Slánaitheoir an raibh Sé leo dá mbeadh orthu dul chuig an sagart, mar is eol do gach duine go bhfuil an Slánaitheoir leo.

An Slánaitheoir: "Bí cúramach. Ná freagair a leithéid de ráitis; is fearr a fhios agamsa cad a dhéanfaidh siad."

Mise: "Inis dom, a Shlánaitheora, más mian leat rud éigin a rá liom."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon. An féidir leat a shamhlú anois an méid atá á insint agam duit?" Mise: "Ní féidir, a Thiarna. Tá fonn eolais orm."

An Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú litir ón Athair Naofa. Is féidir leat teacht chuige."

Ar dtús, níor theastaigh uaim é a chreidiúint; ansin shíl mé go gcaithfidh sé go raibh rud éigin scríofa síos go mícheart agam agus d'iarr mé ar an Slánaitheoir é a athrá dom.

Dúirt mé: "Le do thoil, déan é sin a athrá dom arís, a Íosa ionúin, a threoraí spioradálta." Chuala mé é an dara huair ansin.

An Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú litir agus is féidir leat dul chuig an Athair Naofa."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cén uair ar cheart dom dul ann? Fágaim i do lámha é sin, óir is eol duit an chaoi a bhfuil cúrsaí le mo chuid oibre anseo. Agus más gá dom dul anois, ansin eitleoidh mé le haerárthach."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, táim ag tnúth cheana féin le bheith in ann labhairt leis an Athair Naofa. A Dhia Mhóir, tá a fhios agat gach rud, feiceann tú gach rud, déanann tú gach rud mar is toil leat, agus tá gach rud ceart mar a dhéanann tú é. Mo ghrá mór. Níor cheart do dhuine é féin a scaradh uait. Creidim gurb é sin an t-olc is mó dá bhfuil ann, dá gceapfadh duine éigin go bhféadfaidís bainistiú agus maireachtáil gan tú."

Tugaim buíochas duit ó chroí ó chroí as do ghrá agus do mhín-ghean, a Thiarna agus a Dhia." An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

Bhí mo anam lán de ghrá agus de shíocháin, agus bhí mé chomh sona. Bhí mé tar éis labhairt leis an Slánaitheoir ar feadh breis agus 30 nóiméad.

12.00 i.n. sa chaibeal ag an gclinic. Ina dhiaidh sin, chuaigh mé amach ar shiúlóid ghearr agus bhain mé bláthanna beaga as a chéile do Mhuire.

Ó 3.00 i.n. go 3.45 i.n. scríobh mé i mo dhialann. Ar dtús, d'fhéach mé tríthi agus léigh mé an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom sna laethanta roimhe sin.

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Róit agus thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son m'Athar Naofa agus ar son Marion.

Tar éis na heaglaise, tháinig Marion anall agus scríobhamar inár ndialanna.

29 Aibreán 1992 – Dé Céadaoin

Maidin inniu, rinne mé tuilleadh urnaí arís.

Ag 10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí, aontaigh mé leis an Slánaitheoir. An

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, caithfidh tú dul chuig an Déan Enz." Mise: "A

Thiarna agus a Dhia, a Íosa, mo stiúrtóir spioradálta. Cén fáth?" An Slánaitheoir:

"Caithfidh tú an rud is tábhachtaí a spreag mé ionat a insint dó." Mise: "Cad é sin, an rud is tábhachtaí?"

An Slánaitheoir: "Inis dó faoin gcogadh, óir caithfidh an Eaglais í féin a leasú go práinneach."

Mise: "Agus cén leasú a bheadh i gceist?"

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon ionúin. Ní mór an Chomaoineach sa lámh a chur ar ceal ar an toirt. Agus ní mór an Chomaoineach Naofa a riar ach amháin trí lámha coisricthe an tsagairt

Mise: "An ndéarfainn leis go bhfuil litir scríofa agam chuig an Athair Naofa Thar Naoimh?"

An Slánaitheoir: "Féadfaidh tú é a thaispeáint dó."

D'fhiafraigh mé freisin den tSlánaitheoir conas ba mhian leis go bhfaigheadh na fíréin an Chomaoineach Naofa – ina seasamh nó ar a nglúine.

An Slánaitheoir: "A iníon, cuimhnigh air seo go deo. Is mise an Thiarna agus an Dia; caithfidh gach duine an onóir is doimhne a léiriú romham."

Mise: "A Thiarna, ach is é an onóir is doimhne ná cromadh síos os do chomhair, dul ar ghlúine, agus Tusa a fháil le croí glan."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá a fhios agat sin."

Mise: "A Thiarna, an gcaithfidh mé dul díreach chuig an Déan, nó ar cheart dom an tAthair Vogt a chur ar an eolas ionas gur féidir leis coinne a shocrú dom, ós é mo shagart áitiúil é?"

Slánaitheoir: "Téigh chuig an Athair Vogt agus abair leis coinne a shocrú le an Déan, an tUasal Enz."

Mise: "Agus cad a dhéanfaidh mé má deir Athair Vogt liom é a shocrú mé féin?"

Slánaitheoir: "Déan amhlaidh faoi a chúram."

Mise: "Cén uair ar cheart dom é sin a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "A iníon, déan é chomh luath agus is féidir."

Mise: "A Thiarna, tá tú beagáinín dian inniu."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an chupán ag cur thar maoil le fada an lá."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, ní thuigim go rímhaith. Maith dom, ach cén chiall atá le 'tá an chupán ag cur thar maoil'?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an peaca chomh trom sin nach féidir liom é a iompar a thuilleadh."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, bíodh trócaire agat orainn, sábháil sinn; is sinne, tar éis an tsaoil, do pháistí. A Íosa, Mac an Dé bheo, an bhfuil aon rud eile atá orm a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, is leor sin. Imigh i síocháin."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh. A Thiarna, go ndéantar do thoil. Gabhaim buíochas leat ó chroí iomlán as do bhriathra."

Bhí mé aontaithe leis an Slánaitheoir ar feadh thart ar 30 nóiméad.

12.00 meán lae sa séipéal: D'urnaigh mé go fonnmhar, ansin aontaíodh mé leis an Slánaitheoir.

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tá focail áirithe scríofa agam; céard a scríobhfá tusa ina n-áit?"

An Slánaitheoir: "Tabhair faoi deara, a iníon, is teachtaireacht do na sagairt í."

D'fhiafraigh mé ar cheart dom dul a fheiceáil an Athair Gebhard Heyder anois, nó fiú an tseachtain seo. An Slánaitheoir: "An deireadh seachtaine seo chugainn."

D'iarr mé ansin arís ar cheart dom dul chuig an Athair Vogt, nó ar cheart dom glaoch a chur air, ionas go bhféadfainn dul chuig an an Deagánach Uasal.

An Slánaitheoir: "Cuir glaoch air." (Athair Vogt)

Mise: "Ar scríobh mé sin i gceart?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá sé scríofa go ceart agat."

Mise: "A Thiarna, má fhiafraíonn siad díom conas a chloisim thú, ní féidir liom é a mhíniú i gceart."

An Slánaitheoir: "Abair leo go gcloiseann tú mé i ndoimhneacht do chroí, agus is ann atáim in éineacht leat."

Mise: "Ach oibrím sa chlinic cluaise agus bím ag plé go mór le cainéal na cluaise, agus ní trí mo chluasa a chloisim thú."

An Slánaitheoir: "Is rud osnádúrtha é sin."

Mise: "Ach déarfadh siad gur féidir leis an rud osnádúrtha teacht ón diabhal freisin." Slánaitheoir: "Ba chóir dóibh guí ar son breithiúnas na spiorad. Ansin aithneoidh siad an teachann an rud osnádúrtha ó spiorad maith nó ó spiorad olc."

Timpeall 1.15 i.n., chuir mé glaoch ar an tSeanmóir Vogt. Dúirt mé leis go raibh sé ráite ag an Slánaitheoir liom dul chuig an Déan Enz, agus gur chóir dó coinne a shocrú leis an Déan. Bhí alltacht air agus d'iarr sé orm é a rá arís.

D'aithris mé é an dara huair.

Dúirt Athair Vogt gur cheart dom an coinne a shocrú mé féin. Ghabh mé buíochas leis. Bhí Athair Vogt beagáinín mí-chairdiúil.

2.00 i.n. sa séipéal ag an obair:

Chaoin mé go searbh, ansin ghuigh mé go hachomair agus cheangail mé mé féin leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Téigh chuige (an tOir. Déan Enz) i bpearsain tar éis na hoibre, tar éis na hoibre. Ná cuir glaoch air roimh ré."

Mise: "An mbeidh sé sa bhaile nuair a rachaidh mé ar a lorg?" An Slánaitheoir: "Beidh."

Mise: "Níl a fhios agam fiú cá bhfuil cónaí air. Agus cad a tharlóidh mura n-éistfidh sé liom?"

An Slánaitheoir: "Éistfidh sé leat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cuireann mé mo mhuinín go léir i do lámha.

A Thiarna, go ndéantar do thoil. Gabhaim buíochas leat; déanfaidh mé mar a d'ordaigh tú dom." Bhí mé sa chaibeal sa chlinic ar feadh thart ar 15 nóiméad.

Fuair mé grásta; caitheadh mo anam leigheas arís láithreach, agus bhí mé sona sásta agus in ann filleadh ar an obair.

Ar an mbealach go Wiesloch chun an tOiric Dean Enz a fheiceáil, ghuigh mé creach agus paidreacha eile ar son an tOiric Erz. Go gairid i ndiaidh 5.00 i.n., bhí mé cheana féin i Wiesloch ag Séipéal Naomh Laurentius.

D'urnaigh mé go hachomair ansin agus dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Tá mé anseo anois agus níl a fhios agam fiú cá bhfuil cónaí ar an Deagánach Uasal Enz."

D'iarr mé ar an Slánaitheoir neart agus síocháin a thabhairt dom, agus mé a spreagadh le gach a raibh le rá agam nuair a bhuaifinn leis an Deagánach Enz. Agus creidim go raibh an Slánaitheoir liom. Chuaigh mé amach as an séipéal agus d'fhiafraigh mé de sheanbhean cá raibh cónaí ar an Deagánach Enz. D'inis sí dom, agus i gcliseadh súl bhí mé i mo sheasamh os comhair an tsagairtín. D'oscail bean álainn an doras dom, agus dúirt mé léi go raibh gá agam labhairt leis an Deagánach mar gur chuir an Slánaitheoir ann mé.

Dúirt sí láithreach nach raibh an Déan ann.

D'fhiafraigh mé di an raibh sí cinnte, mar gur chuir an Slánaitheoir ann mé.

D'fhreagair sí go raibh sé ag an deanacht ar Adenau Platz, gnóthach leis na páistí a bhí ag fáil a gCéad Chomaoineach.

D'fhiafraigh mé cathain a bheadh sé ar ais. Mhol sí dom triail a bhaint as arís thart ar 7.00 i.n., agus dúirt mé léi go rachadh mé ar lorg.

Ar dtús, chuaigh mé go dtí an deanóireacht ar Adenau Platz. Ann, dúirt fear liom go raibh an Dean, an tUasal Enz, as láthair le tamall maith. Ansin, chuaigh mé ar ais go dtí an séipéal agus dúirt mé leis an Slánaitheoir: "A Shlánaitheora, a chara, dúirt tú liom go mbeadh an Dean sa bhaile nuair a rachadh mé ar a lorg."

An Slánaitheoir: "Tá sé sa bhaile."

Mise: "Bhí an bhean sin ag insint bréige, mar sin." An Slánaitheoir:

"Téigh isteach sa teach."

Ansin d'fhág mé an séipéal agus chuaigh mé go dtí doras an tsagartlainne. Níor theastaigh uaim dul isteach agus thosaigh mé ag guí, óir go domhain istigh mhothaigh mé freisin go

Bhí an Déan Enz sa teach. Bhí an rósaraí i mo lámha agam agus mhóidigh mé an Slán Mhuire i Laidin cúpla uair, Urnaí don Árd-aingeal Mícheál, agus an Sanctus i Laidin cúpla uair. Ansin tháinig fear óg agus chuaigh sé isteach. Chonaic sé go raibh mé ag móideadh an rósaraí. Ansin tháinig bean aosta, máthair bhean an tí iompróra. Ina dhiaidh sin, tháinig ceardaí, fear a raibh feicthe agam cheana sa déanacht agus sa séipéal. Sheas an ceathrú fear a tháinig díreach os mo chomhair agus scread sé agus bhain sé scread as a scornach: 'An féidir le duine ar bith cabhrú liom?' Bhí fuaim an éadóchais lena ghuth.

Mhothaigh mé láithreach an diabhal istigh ionam agus níor thug mé aon fhreagra dó. Ach lean mé orm ag guí go diaga, ag aithris Aon Mhuire i ndiaidh a chéile i gcogar.

Ach chuala SEAN m'urnaí. Rith fearg air agus bhuail sé an chlog dorais arís agus arís eile; d'éirigh sé corraitheach agus bhagair sé orm, ag rá liom stopadh ag guí.

Rinne sé magadh faoin Róscraiste, d'ardaigh sé a lámh in aghaidh mé agus dúirt sé go mbualfadh sé mé. Níor bhog mé ó mo sheasamh agus lean mé orm ag guí.

Ansin bhuail sé an chlog dorais arís, agus chuala mé guth na bainisteora tí tríd an idirlíon ag rá nach raibh aon duine ann. D'imigh an fear ansin i mbrat feirge agus fearg. Lean mé orm ag guí, agus tamall beag ina dhiaidh sin ghlaoigh mé ar an Mhaighdean Bheannaithe Muire agus ar na haingil, ag iarraidh a gcabhair. D'impigh mé: "A Mhaighdean Bheannaithe Muire, leath do bhrat thar an teach seo."

Go tobann, d'oscail an doras agus dúirt an bhean liom go bhféadfainn teacht isteach; bhí an sagart paróiste tagtha idir an dá linn. Bhí cuma éiginnte uirthi, agus mhothaigh mé nach raibh sí ionraic.

Dúirt mé léi, "Cibé áit a mbím, ní bhíonn an diabhal i bhfad i mo dhiaidh."

Bhí an rósanna i mo lámh agam fós nuair a chuaigh mé chun an déan a fheiceáil agus dúirt mé leis go raibh mé ag guí lasmuigh an dorais mar gur dhúirt an Slánaitheoir liom go raibh an sagart sa teach agus gurb é sin an fáth nach raibh mé ag iarraidh an chlog a bhualadh. D'fhéach sé orm le hiontas.

D'inis mé dó an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom, go raibh gá ag an Déan a fhios a bheith aige.

Labhraíomar ar feadh thart ar 25 nóiméad, agus léigh mé na trí leathanach deireanacha den dialann dó agus thug mé an litir a bhí seolta agam chuig an Athair Uasal dó le léamh freisin.

Dúirt sé liom go labhródh sé leis an Ollamh Vogt.

D'iarr mé a bheannacht agus chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár os a chomhair. Thug sé beannacht an-álainn dom agus d'imigh mé.

Sa charrchlós inar pháirceáil mé mo charr, casadh bean an tí paróiste orm agus dúirt mé léi go gcaithfeadh sí dul chun na fíor-aithrí. D'fhreagair sí gur bréag bhán a bhí ann. Dúirt mé léi go bhfaca Dia é. Ansin rinne sí gáire agus lean sí ar aghaidh.

Faoi 6.25 i.n. bhí mé cheana féin sa séipéal in Rot. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Déin Enz agus ar son an Athar Vogt.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, nuair a bhí mé aontaithe leis an Slánaitheoir, d'fhiafraigh mé de ar cuireadh gach rud i gceart maidir leis an Dean.

An Slánaitheoir: "Bhí sé ceart go leor."

An Slánaitheoir: "Gabhaim buíochas leat... Tar éis tamaill, lean an Slánaitheoir

air: An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon ionúin, imigh i síocháin."

Tar éis na heaglaise, bhí comhrá agam le mainicín (Steinhauser). Thug mé rabhadh di faoi theagasc aiteach agus labhair mé léi ar feadh breis agus 20 nóiméad. Sa bhaile, rinne mé rud éigin le hithe dom féin agus gan mhoill bhí cuairteoir eile agam. Labhair mé faoi Dhia arís, mar ní raibh a fhios ag an gcuairteoir an raibh baisteadh faighte aige.

Bhí an diabhal ar buile laistigh de m'fhear céile. Bhí an fhearg agus an fhuath i seilbh air; bhí fiú brúite a chos ghoirt aige. Ina dhiaidh sin, tháinig Lucia.

Gheall sí dom go nguifeadh sí ar mo shon agus dúirt sí liom go raibh sí ag tnúth cheana féin leis an Luan, leis an ngrúpa urnaí. Is maith léi teacht anseo chun guí.

Ag 10.45 i.n. chuaigh mé a chodladh.

Bhí an oiread oícheanta agam nach bhfuair mé mórán codlata—níl a fhios ach ag an Tiarna. Agus mar sin féin, tugann an Slánaitheoir an neart dom leanúint ar aghaidh ag obair.

Creidim gur ceacht mór a bhí sa lá seo dom. Óir dhearbhaigh an Slánaitheoir dom go gcloisim a ghlór agus, ag an am céanna, thaispeáin sé dom cé chomh feargach is atá Sátan orm. Gan an Slánaitheoir, is cinnte nach mbeinn in ann an ceann is fearr a fháil air.

Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia, as an ngrásta mór seo a bhronn tú orm inniu.

Maidir liomsa, tá an seanfhocal seo i bhfeidhm: 'An té a lorgóidh, gheobhaidh sé'; agus maidir leis an Dean, tá an ceann seo i bhfeidhm: 'Bí ag faire, óir ní fios daoibh cén uair a thiocfaidh sé.'

30 Aibreán 1992 — Déardaoin

Maidin inniu, rinne mé an-chuid urnaí. Ansin, mhúin mé an Rósach le mo chomhghleacaí. Ag 10.00 r.n. Bhí mé i seomra na ndochtúirí ag obair. Bhí mé in ann guí go maith agus mé ag obair. Níos déanaí, chlaochlaigh mé mo chuid othar a tháinig le haghaidh X-ghathanna – na caoirigh chaillte a cheapann nach bhfuil peaca ar bith orthu agus nach dtéann chun na fíor-aithrí.

Bhí othar amháin ón Ungáir, duine eile ón Iodáil, an tríú duine ó Romáin, agus ansin bhí Gearmánach ó Mauer ann. Ba ghabháil mhaith í. Mar sin níor fuair mé an teachtaireacht ón Slánaitheoir go dtí 12.30 i gcapall an chlinic.

Mise: "Nuair a bhí mé ag guí inné lasmuigh de dhoras tosaigh an déin agus an fear leis an spiorad neamhghlan ina sheasamh os mo chomhair, bhí tú liom."

An Slánaitheoir: "Sea, bhí mé leat."

Mise: "Sin an fáth nach bhféadfadh sé ionsaí a dhéanamh orm."

Mise: "Cén sórt spioraid neamhghlain a bhí sa duine sin? Fiafraím díot mar gurb tusa mo stiúrthóir spioradálta, agus más gá dom é a fhios a bheith agam, inis dom, más toil leatsa é."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: ba é Lucifer a bhí ann." Mise: "Déistín Lucifer nó Lucifer é féin?"

An Slánaitheoir: "Lucifer féin."

Mise: "An raibh sé ann ina aonar, nó an raibh daoine eile in éineacht leis?" Slánaitheoir: "Bhí sluaithe iomlána in éineacht leis."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cad a bhí mar aidhm aige? An mar gheall go raibh mé ag guí lasmuigh de dhóras an Déin? Tháinig sé ag an nóiméad seo féin, díreach nuair a bhí nithe tábhachtacha le plé agam leis an Déan. A Thiarna, inis dom más rud é go bhfuil sé seo tábhachtach do na sagairt." (Bhí an Sátan ar buile mar go raibh mé ag labhairt leis an Déan faoi chur ar ceal an chomaoineach sa lámh agus tabhairt isteach an chomaoineach ar an teanga, óir is obair an tSátain é an comaoineach sa lámh.)

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, caithfidh na sagairt mo thoil a chomhlíonadh." Mise:

"Ach cad is aidhm do Lucifer?"

An Slánaitheoir: "Teastaíonn siad go léir uaidh."

Mise: "A Thiarna, ar scríobh mé sin i gceart?" Slánaitheoir:

"Sea, tá sé sin ceart."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá na sagairt ag titim isteach sa mhearbhall anois."

Mise: "Cén fáth?"

An Slánaitheoir: "Mar go bhfuil siad ag baint suilt as an lathach. A iníon, fan dílis dom agus seas go daingean."

Mise: "A Shlánaitheora, an bhfuil rud éigin ag teacht i mo threo? Is féidir leat a insint dom; táim leat, tar éis an tsaoil, agus creidfidh mé é."

An Slánaitheoir: "Cuirfear trí chriathar thú."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, cad is brí le 'síolú'?"

An Slánaitheoir: "Cuirfear i gceist ag go leor daoine thú. Éist go cúramach le mo ghlór." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ach níl sé sin éasca."

An Slánaitheoir: "Tá sé ráite agam leat cheana féin, sa deireadh beidh an bua agat liomsa." Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, tarlóidh sé díreach mar a dúirt tú."

Bhí mé sa séipéal, agus mé gléasta i ndearg. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son Marion. Rinne mé urnaí go háirithe ar a son.

Tháinig an t-ailtire Wolfgang agus chaith sé súil ar an áit a bhfuil sé i gceist againn an seomra urnaí a thógáil. Bhí Roswita ann freisin.

San tráthnóna, tháinig Marion, a máthair agus Erich ar cuairt. Fad is a bhí mé ag scríobh an dialainne le Marion, mhóidigh m'fhear céile, Irma agus Erich an Rósach.

Go raibh maith agat, a Dhia, as an ngrásta seo.

1 Bealtaine 1992 – Dé hAoine

Sa bhaile, thart ar 7.00 r.n.:

Tar éis 45 nóiméad d'urnaí, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Athair Chneasta agus a Shlánaitheoir, cad atá uait go scríobhfainn síos? A Thiarna, go ndéantar do thoil. A Thiarna, níl mé ach neamhní. Ní leomhaim fiú rud ar bith a iarraidh ort inniu. B'fhéidir, a Thiarna, gurb é an fáth go bhfuil díomá chomh mór sin orm faoi na sagairt. Tá briseadh croí orm fúthu. Sea, a Thiarna, táim ag gol do na sagairt. Tá daoine ag iarraidh iad a tharrtháil as an lochán, ach ní éistean siad."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Caithfidh tú labhairt ar mo shon sna laethanta atá le teacht. Tá cuireadh tugtha duit bualadh leis an Ard-Easpag."

Mise: "Cé dó? Don Ard-Easpag Saier?"

Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "Cad atá le rá agam leis?" An Slánaitheoir:

"An méid atá curtha agam i do chroí."

Mise: "Cathain a labhróidh mé leis – sula dtéim go dtí A Naofacht an Athar, nó tar éis dom labhairt le hA Naofacht an Athar?"

An Slánaitheoir: "Sula mbeidh tú tar éis labhairt leis an Athair Naofa Mór."

Mise: "A Dhia uilechumhachtach, síoraí agus naofa, an gá dom mé féin a ullmhú don méid seo?"

An Slánaitheoir: "Guigh agus déan troscadh."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh. Agus beidh tú liom."

Slánaitheoir: "Sea, beidh mé leat."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Sea. Scríobh síos rud amháin eile, a iníon. Gach rud a spreag mé ionat go dtí seo – greamaigh go daingean air agus fan dílis dó."

Tar éis tamaill, dúirt an Slánaitheoir:

"Imigh i síocháin."

Bhí mé aontaithe go domhain leis an Slánaitheoir ar feadh thart ar 30 nóiméad. Ina dhiaidh sin, rinne mé paidir ar feadh tamaill eile, ach níor scríobh mé síos gach rud. Caithfidh mé é seo a choinneáil gonta, nó ní bheidh Marion in ann coinneáil suas leis an scríbhneoireacht.

San tráthnóna, bhí mé sa séipéal don Rósanna. Ba é an searmanas oscailte é do dhiagacht mhí na Bealtaine chuig an Mhuire. B'fhéidir go mbeadh sé níos fearr dá nguifeadh níos mó daoine.

Tháinig Marion anall tráthnóna agus scríobhamar inár ndialanna.

Tháinig Hilde agus Hedwig ar cuairt tar éis an tséipéil agus neartaigh mé a gcreideamh.

Rinne mé urnaí ar son Iníon Wennebusch, nach mbeadh sí ag dáileadh na Comaoine Naofa a thuilleadh.

Dúirt an Slánaitheoir liom: "Ní mór guí a dhéanamh ar son an chúis seo."

2 Bealtaine 1992 — Satharn

Ag 7.15 r.n. treoraíodh mé go Waghäusel don Aifreann Naofa, go dtí an chathaoir tosaigh os comhair an teampaill. Shuigh na hoibritheoirí eile a bhí ag freastal ar an Aifreann Naofa sa chuid chúil, níos lú den séipéal, taobh thiar den altóir. Uaidh sin, ní féidir an teampall ná Muire Waghäusel, an Mháthair le croí cineálta, a fheiceáil.

Ní féidir liom fiú tús a chur le cur síos ar an gcaoi ar fhaigh mé an grásta san áit sin os comhair an teampaill, láithreach.

Rinne triúr sagart Aifreann Naofa. Ghlac mé an Chomaoineach go spioradálta agus mhothaigh mé go raibh an Slánaitheoir tagtha chugam.

Ina dhiaidh sin, chuaigh mé go teach Marion agus scríobhamar inár ndialanna.

Ag 12.00 i.n. mhúin muid an Aingeal. Le linn na huirise, chuala mé go raibh mo chliamhain le glaoch abhaile an mhí seo. Ní raibh mé lánchinnte faoi seo, mar sin d'inis mé do Mharion. Nuair a shroich mé an baile, bhearr mé an píosa deireanach den ghairdín agus ansin chaith mé roinnt glasraí.

Ag 4.25 i.n. chuaigh mé go dtí an séipéal i Rot, áit ar fhan mé go dtí thart ar 8.00 i.n.

Ar dtús, ghuigh mé an Rósanna le roinnt ban. Ina dhiaidh sin, lean mé orm ag guí i m'aonar go dtí thart ar 5.25 i.n. Ansin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Mise: "A Shlánaitheora, an raibh sé ceart agam ar maidin in Waghäusel páirt a ghlacadh sa Mhaise Naofa os comhair an teampaill?"

An Slánaitheoir: "Lean ort mar seo, a iníon."

Mise: "Bhí an tAthair Berthold ag iarraidh an Chomaoineach Naofa a thabhairt dom. Ach agus mé i mo ghlúine ar an taobh eile den séipéal—ní leis na hadhróirí eile, ach os comhair an teampaill—bhí mé chomh domhain sin aontaithe leis an Slánaitheoir i spiorad gur mhothaigh mé go raibh Sé liom.

Agus mar sin níor fhaigh mé an Chomaoineach Naofa go sacraimintiúil, cé gur thug an tAthair Berthold comhartha dom go bhféadfainn. A Shlánaitheora, an raibh sé sin ceart?"

An Slánaitheoir: "Más mian leis an gComaoine Naofa a thabhairt duit, téigh chuige."

Mise: "Ach nuair a bhí mé aontaithe leat go spioradálta, bhí Tusa liom, nach raibh?" An

Slánaitheoir: "Sea, bhí mé leat."

Níor theastaigh uaim tuilleadh

ceisteanna a chur. Ansin bhí ciúnas.

Ansin chuala mé: "Scríobh, a iníon." Ansin

bhí ciúnas arís.

Bhí mé ag smaoineamh ar cad a tharlódh ina dhiaidh sin.

Ansin chuala mé é ag leanúint ar aghaidh: "Tabharfaidh mé do mháthair chéile liom an mhí seo. Guigh ar a son."

Mise: "Sea, a Thiarna, guidéfaidh mé ar a son."

Mise: "A Thiarna, níl aon cheist eile agam le cur ort. Tá tú cineálta agus trócaireach.

Grádaím thú níos mó ná aon ní eile."

Bhí ciúnas ann arís.

Go tobann, rollaigh deoir mhór síos mo leicne deas. Chuimhnigh mé ar cad a chiallaigh sé sin agus cad a tharlódh ina dhiaidh.

Ansin chuala mé:

"Scríobh, a iníon: 'Beidh cogadh sa tSeirbia freisin.' " Mise: "Ach is brónach é sin, a Thiarna."

D'fhiafraigh mé: "An scriosfar m'fhearann dúchais?"

Agus mé ag rá seo, bhí mé ag smaoineamh ar an dá chathair mhóra, Béalgrád agus Pančevo. Slánaitheoir: "Mar sin a bheidh."

Dúirt mé: "A Thiarna agus a Dhia, cad ba cheart dom a dhéanamh?" An Slánaitheoir: "Guigh go mór."

Dúirt mé, "A Thiarna, níl a fhios agam níos mó conas guí ar son gach ruda. Tá an oiread sin ag brú orm." D'fhiafraigh mé, "Cathain a tharlódh sé seo, a Thiarna agus a Dhia?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, go luath amach anseo."

An Slánaitheoir: "A iníon, fan láidir."

Mise: "Sea, a Thiarna, beidh mé láidir, mar sin atá uait." Mise:

"Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia."

Tar éis dom dul ar mo ghluine agus guí sa séipéal ar feadh dhá uair an chloig go leith, d'fhan mé don Aifreann Naofa. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son mo mhamó.

Nuair a shroich mé an baile, bhí fearg ar m'fhear céile mar go raibh mé imithe chomh fada sin. Ní fhéadfainn a insint dó cad a chuala mé faoina mháthair. D'fhan mé ciúin, mar ní chreideann sé mé agus is gnách leis a bheith ag argóint liom.

3 Bealtaine 1992 — Domhnach

7.30 r.n. sa bhaile:

Thosaigh mé ag guí, agus ina dhiaidh sin cheangail mé mé féin leis an Slánaitheoir.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Cad ba cheart dom a dhéanamh? Má insím do dhaoine sa bhaile an méid atá le teacht, creidfídh siad mé."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ní chreidfídh siad thú."

An Slánaitheoir: "Caithfidh daoine nach bhfuil réitithe le Dia aithrí a dhéanamh go práinneach; is ansin amháin is féidir iad a shábháil."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, má scriostar Béalgrád agus Pančevo, an mbeidh sé sin mar chuid den bhreithiúnas?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is amhlaidh atá."

Mise: "A Thiarna, sa chathair seo, cuireadh an chuid is mó de na leanaí a bhriseadh as an mbroinn." Slánaitheoir: "Tá an ceart agat."

Mise: "A Thiarna, an bhfuil aon rud ar féidir liom a dhéanamh do na daoine seo?" An Slánaitheoir: "An t-aon rud a chuidíonn anseo ná troscadh agus urnaí."

Tar éis tamaill, chuala mé an Slánaitheoir ag rá:

"A iníon, tá grá agam duit. Fan dílis dom. Imigh i síocháin."

Mise: "A Athair ghrámhar, tabhair grásta, trócaire agus maithiúnas do gach duine nach bhfuil réitithe Leat go fóill. A Thiarna agus a Dhia, sábháil iad ionas nach gcaillfear iad. Gabhaim buíochas Leat, a Íosa ionúin, mo threoraí spioradálta, as Do bhriathra beo agus as an iliomad grást a thug Tú dom."

Ag 10.00 r.n., d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot.

D'fhulaing mé le linn na hAifrinn Naofa. Níor léirigh na páistí ná an sagart aon ómós do Dhia. San iarnóin, chuaigh mé ar oilithreach go Letzenberg.

Chuaigh mé abhaile agus díomá orm arís. Thug canónach na cathéidreach seanmóir, ach ní hé an méid a theastaíonn ó dhaoine a chloisteáil sa lá atá inniu ann. Bhí sé ag cuimilt timpeall na gcrann.

Agus mé ag siúl síos an fíonghort ó Letzenberg, ó Chaibeal Muire na Brón, tar éis na n-urnaí, casadh canónach na cathéidreach orm os comhair an tsagairt-bhaile, de sheans.

Dúirt mé leis go mbeadh mé ag seanmóireacht faoi Mhedjugorje an chéad uair eile. D'fhéach sé orm le hiontas. Dúirt mé go mbeinn ag dul chun bualadh leis an Ard-Easpag Oskar go luath.

Chrath sé mo lámh agus lean mé ar mo bhealach. Is dócha go gcaithfinn é sin a insint dó. Sa bhaile, ghuigh mé an Rosaire. Ina dhiaidh sin, tháinig Marion agus scríobhamar inár ndialanna.

Agus muid ag scríobh, bhí m'fhear céile, Irma agus Hedwig Heger ag guí an Rósraí le chéile.

Chuir an Tíolcach crá orm arís inniu le greimeanna géara i mbun mo láimhe deise. Gach uair a spraeálaim uisce coisricthe air agus a ofráilaim an phian ar son shlánú anamacha, imíonn an phian.

4 Bealtaine 1992 – Luan

Idir 10.00 agus 11.00, ghuigh mé go díograiseach agus mé i mo shuí i gcathaoir an fhiacloire sa chlinic. 12.00 i séipéal an chlinic:

Tar éis na paidre, ghuigh mé paidir Fhátima agus paidreacha eile go fonnmhar.

D'iarr mé ar an Slánaitheoir, mar gur fhulaing mé an oiread sin inné sa séipéal nuair a bhí na páistí ag damhsa timpeall an altair.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, nach iompar cuí é sin timpeall an altair. Is altóir íobairte í. Trí é sin a dhéanamh, treoróidh an sagart na páistí ón ómós."

Mise: "Inné tráthnóna, níor thaitin an tseanmóir i Letzenberg liomsa ach an oiread." An

Slánaitheoir: "Níl an tseanmóir ag teacht leis an aimsir."

Mise: "Is leor dom an méid a chuala mé." Ansin bhí ciúnas domhain ann.

Ansin chuala mé an Slánaitheoir ag rá:

"Scríobh, a iníon," – Ciúnas – "Caithfidh tú imeacht," – Ciúnas – "Níl a fhios agat cad atá le teacht, an bhfuil?"

Mise: "A Thiarna agus a Dhia," –Ciúnas– "A Dhia Mhóir, a Dhia Naofa, cá háit ar chóir dom dul? Ach sula n-insíonn tú dom, bain díom m'eagla agus m'eagla roimh dhaoine, agus tabhair dom an grásta chun do thoil a dhéanamh agus a chomhlíonadh."

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú dul chuig an tSeansailéir Kohl. Caithfidh sé na daoine a ghairm chun urnaí." Mise: "Cad a déarfadh mé leis má fhiafraíonn sé díom cén fáth?"

An Slánaitheoir: "Abair leis go bhfuil cogadh ag teacht."

Mise: "An chóir dom a rá leis freisin go scriosfar Béalgrád agus Pančevo?" Slánaitheoir:

"Sea, scríobh síos é; caithfidh tú é sin a rá leis."

Mise: "A Thiarna, ach is ábhar tromchúiseach é seo."

Slánaitheoir: "Déan é seo, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé é. A Thiarna, go ndéantar do thoil." Mise: "Cén uair a chaithfidh mé dul?"

An Slánaitheoir: "Imigh chomh luath agus is féidir leat."

Mise: "A Thiarna, nuair a rachaidh mé chuige, an éistfidh sé liom?"

Slánaitheoir: "Éistfidh, éistfidh sé leat."

Mise: "Déanfaidh mé é; tabhair dom, le do thoil, an grásta agus gach a bhfuil uaim chun é seo a dhéanamh."

Ansin chuala mé an Slánaitheoir ag rá: "Tá grá agam duit agus gabhaim buíochas leat, a iníon. Imigh i síocháin."

Bhí Holger ag guí in aice liom sa séipéal agus d'fhéach sé orm agus mé á scríobh síos.

D'inis mé dó an méid a d'iarr an Slánaitheoir orm a dhéanamh, agus thug sé smaoineamh dom faoin gcaoi a bhféadfainn teagmháil a dhéanamh leis an gCansailéir.

Tá mainistir Mhuireach in Ludwigshafen; téann a mhic ann freisin. Smaoinigh mé ar Athair Stefan láithreach freisin, ach tá sé anois gar do Köln; níl a fhios agam ach go bhfuil a uimhir theileafóin ag Fridolin.

Ina dhiaidh sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé seo ar an mbealach ceart le dul. Slánaitheoir: "Sea, a iníon, beidh sé sin go maith."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos, nó an bhfuil sé mar is mian leat é?" An Slánaitheoir: "A iníon, sin mar atá sé."

Bhí mo shos thart. Ní dheachaigh mé amach san aer úr agus lean mé orm ag obair láithreach.

Ag 6.15 i.n., thug Fridolin, a bhí i Landershofen, uimhir theileafóin an Athar Stefan i gColáin dom: 0221—214535 – St Columba.

Rinne mé iarracht teagmháil a dhéanamh leis ar an uimhir sin trí huaire. Ach níor fhreagair éinne an fón.

Ag 6.40 i.n., tháinig seisear ó Pirmasens agus an ceantar máguaird chun mé a fheiceáil. Chuaigh muid le chéile go Mingolsheim go Séipéal Naomh Roch agus d'fhreastail muid ar an tAifreann Naofa ann, mar nach raibh ceann ar bith i Rot. Dúirt mé leo go gcaithfimis go léir an tAifreann Naofa a ofráil do Sheansailéir Kohl agus dá theaghlach. Bhí seachtar againn a rinne amhlaidh.

Nuair a d'fhill mé abhaile, chuaigh mé isteach sa ghrúpa urnaí tuairim is 15 nóiméad ina dhiaidh sin. Níor tháinig an oiread sin daoine riamh cheana le guí is a tháinig inniu. Bhí an tAthair Söllner, a bhí sa Séipéal Rochus faoi láthair, tagtha freisin.

Rinneamar an-chuid urnaí. Ag an deireadh, d'imigh an lucht creidmheach leo agus iad sona sásta. Ar dtús, dhiúltaigh an sagart an beannú a thabhairt.

Ansin chuir sé roinnt ceisteanna orm; ina dhiaidh sin amháin a thug sé beannacht iontach dúinn go léir. Chuaigh duine de na daoine dílse, Toni, a bhíonn ag an ngrúpa urnaí beagnach i gcónaí, trína chéile faoi seo agus bhí beagán oile uirthi mar gur dhiúltaigh an sagart ar dtús an beannacht a thabhairt dúinn nuair a d'iarramar air.

Dúirt sé go raibh an bheannacht tugtha cheana féin dúinn ag Muire. Dúirt mé: "Sea, creidim é sin, agus is fíor é."

Agus mar sin féin, níor bheannaigh an sagart sinn, fiú tar éis dom iarraidh air arís.

Ansin dúirt Toni, "Bhuel, ní fíor-shagart é, mar sin."

D'fhiafraigh an sagart cé a bhí ag labhairt anuas, an naomh a bhí ann, mar go raibh Toni ina suí ar na céimeanna a théann suas mar nach raibh aon áit eile ann. D'fhreagair Toni: "Sea, Naomh Antóin."

5 Bealtaine 1992 – Dé Máirt

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Tar éis na huiríse, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. D'fhiafraigh mé faoin sagart a thug cuairt ar an ngrúpa urnaí tráthnóna inné.

An Slánaitheoir: "Sáiteamh a bhí ann."

Mise: "Cad atá i gceist agat le cathú? Mar deir tú gur gá comaoineach sa lámh a chur ar ceal, agus deir an sagart go gcaithfidh sé éisteacht leis na easpaig."

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú greim a choinneáil ar an méid atá spreagtha agam ionat." Mise: "A Thiarna, tá sé chomh doiléir sin."

An Slánaitheoir: "Is focail bheo iad na focail atá curtha agam i do chroí." Mise: "Cad a chiallaíonn sin?"

An Slánaitheoir: "Fánann na focail, agus ní fhéadfaidh éinne iad a scriosadh." Mise: "Is cinnte go scriosfaidh na easpaig iad."

Slánaitheoir: "Ach ní dhéanfaidh na easpaig a mhaireann i ngrásta Dé é."

Mise: "Ar rinne Toni an rud ceart?"

Slánaitheoir: "Thug mé cead dó."

Mise: "Conas is ceart dom é seo a thuiscint, a stiúrthóir spioradálta?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh sagart beannacht a thabhairt i gcónaí nuair a iarrtar air."

Dúirt mé leis nach raibh mé in ann an tAthair Stefan a fháil ar an nguthán. Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, téigh go dtí an cúl-bhaile."

Mise: "Cá bhfuil sé sin, i Ludwigshafen nó in Oggersheim?" An

Slánaitheoir: "In Oggersheim."

An Slánaitheoir: "Ansin casfaidh tú ar shagart a chuirfidh i dteagmháil leis an gCancailéir, an tUasal Kohl, chomh tapa agus is féidir."

Mise: "Nach gcaithfidh mé dul trí mhic an tSeansailéara?" An

Slánaitheoir: "Éist go cúramach leis an Athair."

Mise: "An mbeidh a fhios ag an sagart seo go bhfuil mé ag teacht?" An Slánaitheoir: "Beidh, beidh a fhios aige."

Mise: "Cén uair ar cheart dom dul

ann?" An Slánaitheoir: "Téigh inniu."

Mise: "An chóir dom a insint don sagart cén fáth a gcaithfidh mé an tSeansailéir Kohl a fheiceáil, nó an chóir dom a bheith ciúin?"

An Slánaitheoir: "Inis dó an fáth a bhfuil ort labhairt leis."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia. Déanfaidh mé mar a dúirt tú. Tiarna, go ndéantar do thoil. Ach impím ort, a Dhia thrócaireach, treoraigh mé ionas nach rachaim ar strae. Agus tabhair dom, le do thoil, an grásta chun do thoil a chomhlíonadh."

Ansin chuir mé leis: "Cibé rud a tharlóidh ina dhiaidh sin, fágfaidh mé i lámha Dé é. Ní bheidh imní orm faoi sin."

An Slánaitheoir: "Ní hea. A iníon, ní gá duit a bheith buartha faoi sin."

D'fhiafraigh mé faoi m'fhear céile, mar bhraith mé arís inné go raibh an spiorad neamhghlan leis.

D'fhiafraigh mé ar fhéidir go raibh dul amú orm, nó b'fhéidir nár mhachnaigh mé air ach amháin.

Slánaitheoir: "Tá níos mó spiorad neamhghlan mórthimpeall ort ná mar a thuigeann tú." Mise: "Bím i gcónaí nochtaithe do chathuithe dá bharr é."

An Slánaitheoir: "Sea, caithfidh tú a bheith ar d'airdeall i gcónaí."

Mise: "A Thiarna, gan tusa táim caillte."

An Slánaitheoir: "Is fíor sin. Ach liomsa, ní bheidh tú caillte go deo."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos, tar éis an oiread sin ceisteanna a chur?"

An Slánaitheoir: "Gabhaim buíochas leat, a iníon, as ceist a chur orm. Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

12.15 i.n. sa séipéal:

Sular chuaigh mé isteach sa séipéal, cuireadh cathú orm. Shíl mé go raibh rud éigin scríofa síos go mícheart agam, go raibh an cónbhaint i Ludwigshafen. Bhí beagán mearbhaill orm mar go raibh sé ráite ag an Slánaitheoir liom go raibh sé in Oggersheim.

Nuair a chuaigh mé isteach sa séipéal, tháinig Holger isteach freisin chun guí ag an am céanna.

Dúirt mé leis go raibh orm an Slánaitheoir a cheistiú arís faoi rud éigin nach raibh soiléir dom. Ansin d'fhiafraigh mé de an bhféadfadh sé a bheith ar eolas aige go beacht cá raibh an manachran.

Dúirt sé: "In Oggersheim."

Ansin dúirt mé nach mbeadh orm an Slánaitheoir a fhiafraí a thuilleadh. Mar sin, níor tháinig an mearbhall seo ach ón spiorad neamhghlan, a dhéanann iarracht i gcónaí an mhalairt de rud a chogarnach dom ar a n-insíonn an Slánaitheoir dom.

D'éirigh mé i m'úrnaí go hachomair agus cheangail mé mé féin leis an Slánaitheoir.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir mar go mbím ag mothú an mhothúcháin ghéar seo go minic ar chúl mo láimhe deise, cosúil le gortú scine géar.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá an spiorad neamhghlan ag iarraidh, má ligfidh tú dó, na stigimata a bhrú ort. Ach ní hé sin mo thoil."

Mise: "Cén fáth a bhfuil sé ag déanamh sin?"

An Slánaitheoir: "Ionas go ngéillfidh tú níos tapúla don mhéid a spreagaim

ionat." Mise: "Ach is pian mhíthaitneamhach í sin; cad ba cheart dom a dhéanamh?" An Slánaitheoir: "Tá an rud ceart déanta agat go dtí seo, a

iníon. Guigh go flúirseach."

Mise: "A Thiarna, má guím go mór, déanfaidh sé ionsaí orm níos mó fós." Slánaitheoir:
"Ach éireoidh sé níos laige."

Mise: "Go raibh maith agat, a Dhia. Caithfidh mé dul ag obair anois."

Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon. Imigh i síocháin."

4.00 i.n.: Thiomáin mé go Ludwigshafen díreach tar éis na hoibre. Ar an mbealach, agus mé ag tiomáint, bhí mé ag guí an Rósannaigh cheana féin don sagart a raibh mé chun bualadh leis. Ní raibh aithne agam ar an mbealach ar chor ar bith, ach treoraíodh mé go dtí an séipéal in Oggersheim. Laistigh den séipéal, ní raibh ach fear amháin ag guí os comhair an teampaill. Tar éis dom guí go hachomair, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad ba cheart dom a dhéanamh ina dhiaidh sin.

An Slánaitheoir: "Imigh, taispeánfaidh mé duit."

Shiúil mé amach as an séipéal agus láithreach bonn bhí an fear a bhí díreach ina ghlúine os comhair an teampaill taobh thiar díom. D'fhiafraigh mé de an raibh mainistir anseo. D'fhreagair an fear go simplí: "Mainistir."

Dúirt an fear, "Anseo," agus d'fhéach sé i dtreo an fhoirgnimh os mo chomhair. Ansin d'fhiafraigh mé an mainistir nó cónait a bhí ann. Dúirt an fear go simplí, "Mainistir."

Chuaigh mé isteach sa mhainistir agus chonaic mé pictiúr de Naomh Proinsias sa halla isteach. Ann, rinne mé urnaí láithreach chuig Naomh Proinsias—Aithne an Tiarna, Slán Mhuire agus Glóir do Dhia—agus d'iarr mé air an sagart ceart a chur amach chugam.

Tháinig sagart amach agus labhair mé leis. Chuaigh muid isteach i seomra cruinnithe.

Ar dtús bhíomar beirt i dtosach ciúin, agus thug mé m'anam don urnaí go hachomair chun a dheimhniú gurbh é seo an sagart ceart. Chuala mé guth an tSlánaitheora: "Labhair leis."

Bhí mé in ann labhairt go saor leis, mar bhí seisean umhal freisin, agus mhothaigh mé an tsíocháin a bhí aige. D'fhan mé ann don Aifreann Naofa. Tar éis an Chomaoine Naofa, chuala mé an Slánaitheoir ag rá: "Bhí sé ceart, a iníon."

Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an tsagairt seo, ar son an tSeansailéara, an tUasal Kohl, agus ar son mo chliamhain.

Ar an mbealach abhaile, ghuigh mé an Rósary arís sa charr ar son rún an tsagairt.

Chomh maith le cabhair a iarraidh ar an sagart seo chun coinne a fháil le haghaidh cruinnithe leis an Seansailéir, labhair mé freisin faoin gcogadh a bhí ag teacht ón Rúis agus faoi Chomaoin Naofa a fháil sa lámh, rud atá le cur ar ceal.

6 Bealtaine 1992 — Dé Céadaoin

Ó 8.30 r.n. go 11.30 r.n., luigh mé i gcathaoir an fhioclóire sa chlinic an t-am ar fad.

Líonadh mo chuid fiacra. I m'intinn, rinne mé urnaí gan stad, agus rinne mé urnaí le mo chroí go léir. Dhiúltaigh mé d'ainéistéiseach agus thairg mé an phian ar son go leor rún, go háirithe ar son an Dr Ebert, a bhí ag obair sa chlinic ENT seo agus a maraíodh le déanaí i dtimpiste cairr.

Tháinig an bheirt fhioclóirí a thug cóir leighis dom chun creidimh de réir a chéile freisin.

Bhí áitigh mé roimhe seo ar dhuine acu dul chun na fíor-aithrí.

Tar éis dom an fioclóir a fheiceáil, d'fhill mé ar m'ionad oibre agus ghlac mé X-ghathanna de dh'othair ar feadh dhá uair an chloig.

Ag a 1.30 i.n. chuaigh mé go dtí an capall: níor theastaigh uaim a thuilleadh aon cheisteanna a chur ar an Slánaitheoir, ach bhí fonn mór orm a bheith aontaithe leis.

D'ghuaigh mé go fonnmhar agus chuala mé an Slánaitheoir ag rá: "Scríobh, a iníon." D'fhreagair mé: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin, a threoraí spioradálta, scríobhfaidh mé síos é.

Ach tabhair grásta agus cosaint dom, le do thoil, ionas go ndéanfaidh mé an rud atá uait uaim.

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú imeacht" – Ciúnas – "a iníon" – Ciúnas –"

Mise: "A Dhia Mhóir, a Dhia Naofa, cá háit?" (Istigh ann, bhí mé chomh fonnmhar sin a fháil amach cad a tharlódh ina dhiaidh sin.)

An Slánaitheoir: "Chuig an tSeansailéir, an tUasal Kohl, chomh tapa agus is féidir."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tá sé ráite agam cheana féin leis an Athair Joachim go gcaithfidh mé labhairt leis an Uasal Kohl."

An Slánaitheoir: "Cuirfidh sé glaoch ort."

Mise: "Mar sin, caithfidh mé fanacht go gcuirfidh sé glaoch orm?" Slánaitheoir: "Sea, fan."

Mise: "An bhfuil aon rud eile le rá agam?"

Slánaitheoir: "An méid atá ráite agam leat."

Mise: "Tá an cogadh sin ag teacht."

An Slánaitheoir: "Sea, tá an cogadh sin ag teacht go luath."

Mise: "Agus dúirt tú go bhfuil sé ag glaoch ar na daoine chun urnaí."

Slánaitheoir: "Sea, caithfidh sé sin a dhéanamh."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá tú i mbaol an-mhór. Tagann an chontúirt ó threo na Rúise."

Mise: "Cé hé 'tú'?"

An Slánaitheoir: "Muintir na hEorpa."

Mise: "Chuala mé uait nach bhfuil ach an Ghearmáin i mbaol de bharr an chogaidh seo."

Slánaitheoir: "Tá gach duine i mbaol."

Mise: "Ó, a Thiarna, ní féidir liom é seo a scríobh; tá sé ródheacair dom. A Thiarna agus a Dhia, an gcuirfidh an tAthair Joachim coinne ar fáil dom ionas gur féidir liom labhairt leis an Seansailéir, an tUasal Kohl?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; tabharfar coinne duit ón Athair ionas gur féidir leat dul chuig an Seansailéir, an tUasal Kohl."

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tá an-ghean agam Ort agus táim réidh le déanamh pé rud a deir Tú liom a dhéanamh."

An Slánaitheoir: "A iníon, is leor sin duit inniu. Imigh i síocháin."

San iarnóin, thart ar 3.00 i.n., léigh mé den chéad uair an teachtaireacht ó Mhedjugorje dar dáta an 25 Aibreán 1992, ó Bhanríon na Síochána. Bhí iontas an domhain orm. Rinne sé a leithéid de thionchar orm gur gá dom anois an chuid dheireanach a scríobh síos:

"Is comhartha do sibh go léir é Medjugorje agus is glao é oraibh gu bhrath a dhéanamh agus chun na laethanta grásta a thugann Dia daoibh a chaitheamh. Dá bhrí sin, a pháistí ionúine, tugaigí an glao seo chun urnaí dáiríre."

San tráthnóna, chuaigh mé go Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Chuaigh mé chun an chomaoine ann. Thairg mé an Chomaoine Naofa ar son roinnt rún.

7 Bealtaine 1992 – Déardaoin

Níor thaitin an Aifreann Naofa liom a cheiliúir an sagart in Mingolsheim. Tá rudaí áirithe ag teacht salach ar an bhfíorchreideamh. Dá bhrí sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir:

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos; bí san airdeall ar a leithéid de shagairt."

Mise: "A Athair ionúin, cén chiall atá leis an abairt 'a leithéid de shagairt'?" An

Slánaitheoir: "Iadsan a shaolaíonn teagasc an Aithreach Naoimh."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: caithfidh an sagart a bheith umhal don Athair

Naofa." Mise: "An labhróidh mé le hAthair Söllner arís ag Clínic Rochus?" An Slánaitheoir:

"Sea, beidh comhrá eile agat leis."

An Slánaitheoir: "A iníon, fan dílis dom. Coinnigh go daingean an méid atá spreagtha agam ionat."

Ní féidir liom gach rud a scríobh síos a ghrádaím agus a iarraim ar an Slánaitheoir. Ach tá a fhios agam go ngraím go mór freisin go dtabharfadh an Slánaitheoir a leithéid de chreideamh dom, mar shampla, nuair a shiúil Peadar ar an uisce agus an Slánaitheoir ina sheasamh ar an uisce os a chomhair.

Dúirt mé leis an Slánaitheoir nach dteastaíonn uaim dul faoi san uisce nuair a bhíonn an t-amhras an ceann is fearr orm. Ba mhaith liom creideamh a bheith agam a chuirfeadh ar mo chumas siúl ar an uisce chugat.

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon; tabharfaidh mé creideamh beo duit."

Mise: "An bhfuil orm é sin a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Sea."

Lean an Slánaitheoir air: "Is é an creideamh seo mo bhronntanas duitse."

Mise: "A Thiarna, ach is é sin an bronntanas is iontaí dár bhféadfainn a bheith ag súil leis riamh.

Ní féidir liom a dhóthain buíochais a ghabháil leat as seo. Ach a Thiarna, is cinnte go bhfuil go leor agat ag súil liom más rud é go dtugann tú a leithéid seo de rud dom?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, iarrfaidh mé é seo ort fós."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, táimse réidh freisin le déanamh pé rud a iarrann tú orm. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

Dúirt mé leis an Slánaitheoir go gcaithfinn dul ag obair anois.

Slánaitheoir: "Tar chugam níos déanaí, iarr orm."

12.15 – 1.00 i.n. sa séipéal sa chlinic:

D'úmhaigh mé agus ansin d'aontaigh mé leis an

Slánaitheoir. Mise: "Cad is creideamh beo ann?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Tá mise agat, agus is í do chreideamh mise."

Mise: "Tá sé sin chomh hálainn. Gabhaim buíochas leat ó chroí."

Mise: "A Rí na Ríthe, a Athair ghrámhar, cad a iarrann tú orm?"

Tá a fhios agam nach iarrann tú aon rud dodhéanta, agus scríobhfaidh mé síos é go fonnmhar más mian leat."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Iarraim do bheatha." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa, tugaim duit í."

Mise: "Cén fáth a n-iarrann tú mo bheatha? Thug mé duit cheana í." An Slánaitheoir:

"Thug tú dom í, ach níor iarr mise ort í go fóill."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, níor mhaith liom aon cheist eile a chur ort anois; tá sé seo deacair a thuiscint. Inis dom má tá aon rud ann a gcaithfidh mé a bheith ar eolas agam faoi."

An Slánaitheoir: "Is mise do bheatha. Scríobh, a iníon."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cad atá le scríobh agam?" An

Slánaitheoir: "Is mise a shocraíonn do bheatha."

Mise: "Sea, a Thiarna. Bímis mar is toil leatsa. Níl mé ar bith duitse, agus ní féidir leat mé a fháil ach tríd an Oireachta Naofa Muire."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is maith liom é sin." An

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, imigh i síocháin."

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i gCaisleán Naomh Roch in Mingolsheim. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son na n-anamacha bochta.

8 Bealtaine 1992 – Dé hAoine

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

Tar éis na huiríll, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir agus d'fhiafraigh mé:

"Inné dúirt tú, 'Is mise a shocraíonn do shaol'; an féidir leat beagán níos mó a insint dom faoi sin, más mian leat?"

An Slánaitheoir: "Is é mo chuid oibre é gach a ndéanann tú."

1.00 i.n. i séipéal an chlinic:

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, scríobhfaidh mé síos é. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú dul go dtí an tAthair, go hOggersheim."

Mise: "B'fhéidir chuig Athair eile?" An Slánaitheoir:

"Go hOggersheim, chuig an Athair."

Mise: "Theastaigh uaim dul go Regensburg ar dtús, go dtí an tAthair Gebhard." An Slánaitheoir: "Téigh go dtí an tAthair in Oggersheim ar dtús."

Mise: "Dúirt tú go gcuirfeadh sé glaoch orm."

Slánaitheoir: "Sea, déanfaidh."

Mise: "Anois, an t-aon cheist atá fágtha ná, cén uair?" Slánaitheoir: "An deireadh seachtaine seo."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, rachaidh mé. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "A iníon, fiafraigh díom arís níos déanaí."

Nuair a d'fhéach mé ansin ar an gclog a bhí ar crochadh sa halla lasmuigh den séipéal, thuig mé go raibh leathuair an chloig caite agam cheana féin ar mo shos lóin. Téann an t-am thart go han-tapa nuair a bhíonn duine aontaithe leis an Slánaitheoir.

3.30 i.n.:

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, an gcreidfidh na hAithreacha mé nuair a rachaidh mé chucu?" An

Slánaitheoir: "Ní chreidfidh, a iníon, tá amhras orthu."

Mise: "Cén fáth a rachainn chucu má tá amhras orthu? Ní thuigim é sin." An Slánaitheoir: "A iníon, níl a gcroí chomh hoscailte is atá do chroí-se, le cloisteáil a thabhairt dom. A iníon, éist go cúramach le mo ghlór."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cibé rud a deirim leis na sagairt, cuireann mé i do lámha é."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá an ceart agat."

Mise: "Cad a gheobhaidh mé amach as labhairt leis na sagairt?"

An Slánaitheoir: "Gur labhraíonn tú leis an gCansailéir Helmut Kohl chomh luath agus is féidir." Mise: "A Shlánaitheora, ar cheart dom aon rud eile a scríobh síos, nó an leor sin?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; inseoidh tú do na hAthracha go bhfuil mé dáiríre faoin gcogadh. A iníon, fan dílis dom. Imigh i síocháin."

9 Bealtaine 1992 — Satharn

7.15 r.n. ag Aifreann Naofa in Waghäusel.

Ina dhiaidh sin, bhí mé le Marion go dtí 1.00 i.n., agus scríobhamar inár ndialanna. Ó 4.15 i.n. go 5.30 i.n., rinne mé urnaí sa séipéal in Rot.

San tráthnóna, bhí an diabhal ag réabadh i mo choinne, go sonrach trí m'fhear céile. B'éigean dom guí go mór arís. Ansin bhí síocháin ann.

10 Bealtaine 1992 — Domhnach

Rinne mé urnaí roimh an Aifreann Naofa.

Ag 10.00 r.n., tionóladh Aifreann Naofa i Rot, agus d'fhreastail mé air.

Timpeall 2.30 i.n., buaileadh an anacair orm. Theastaigh uaim guirí a dhéanamh ar feadh thart ar 30 nóiméad, ach ní raibh mé in ann. Bhí mé i mo luí ar an tolg. Ansin d'impigh mé ar an Slánaitheoir cabhrú liom. Ansin chuala mé: "Imigh, a iníon, déan mar a deirim leat. Déan an Rósóire Brónach."

Líonadh le neart mé go tobann agus guigh mé dhá Rósóire agus litanáil láithreach. Timpeall 4.50 i.n., aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Mise: "Dúirt tú go gcloisefaí cloig." An Slánaitheoir:

"Dúirt mé go deimhin."

Mise: "Cé tú, 'tá mé'?"

An Slánaitheoir: "Do Íosa, a iníon. Tá cumhacht ag Satarn ar an gconbhaint. Fan go n-insíofar duit cad a tharlóidh ina dhiaidh sin. Beidh an tAthair Joachim i dteagmháil leat. Lean ort ag guí ar a son, a iníon."

Móideachas Marianach tráthnóna.

11 Bealtaine 1992 – Luan

Ag meán lae sa séipéal, 12.00:

Bhí mé ag iarraidh a fháil amach an raibh rud éigin mícheart cloiste agam faoin gcogadh sa tSeirbia. An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: tiocfaidh an cogadh sa tSeirbia, agus scriosfar Béalgrád agus an ceantar máguaird."

Ansin, theastaigh uaim a fháil amach an raibh an Duine Olc tar éis cur isteach, maidir le mo chliamhain. Theastaigh uaim é seo a sheiceáil arís agus mar sin d'fhiafraigh mé den

Slánaitheoir. Slánaitheoir: "A iníon, gheobhaidh do chliamhain bás an mhí seo."

An Slánaitheoir: "Glaofhaidh an tAthair Joachim ort; bí réidh."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Caithfidh mé smachtú a thabhairt ar an talamh."

D'fhiafraigh mé: "Cé tú, 'mise'?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is mise an Dia Tríonóideach, Dia an tAthair, Dia an Mac, Dia an Spioraid Naoimh."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, céard a bhainfidh tú amach leis seo?" (Leis an smachtú) Slánaitheoir: "Na hanama atá dílis dom."

Mise: "An bhfuil aon rud eile atá le scríobh síos agam?"

An Slánaitheoir: "A iníon, is leor sin. Imigh i síocháin."

Tháinig an-chuid daoine chuig an ngrúpa urnaí. Thug an tAthair Berthold as Waghäusel an chéad bheannacht Aifrin do gach duine ina n-aonair. Lena chuid beannachtaí, mhair ár n-urnaí beagán os cionn trí huaire an chloig. Go raibh maith agat, a Dhia, as an mbeannacht gan choinne seo.

12 Bealtaine 1992 – Dé Máirt

Clinic an dochtúra:

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi smachtú arís.

An Slánaitheoir: "Tá an smachtú riachtanach ionas go n-aithneoidh daoine cén tAthair a mbaineann siad leis, óir caithfidh siad Athair a roghnú."

Bhí a lán oibre le déanamh agam agus níor shroich mé an séipéal go dtí 3.00 i.n.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom dul chuig an Athair Söllner i Mingolsheim, mar go raibh tinneas tobann air.

An Slánaitheoir: "Imigh, a iníon, imigh chuige." Mise:

"Cad ba cheart dom a rá?"

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é. Tá sé le déanamh a iarrann mise ar an Déan Enz freisin. Abair leis go gcuirfeadh sé an-áthas orm dá ndéanfadh sé é." Mise:

"Sea, a Thiarna agus a Dhia, cuirfidh mé seo in iúl dó."

An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon; imigh i síocháin."

Ba é breithlá m'fhear céile inniu.

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot sa séipéal.

Bhí obráid ar mo mhac in Stuttgart inniu. Bhí sé práinneach. Bhí seachtar againn san iomlán agus ghuíomar ar a shon.

13 Bealtaine 1992 – Dé Céadaoin

12.00 i.n. sa chaibeal:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, scríobhfaidh mé síos é." An

Slánaitheoir: "Beidh do mhac ceart go leor." Tar éis tamaill:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá an tSlóvaic i mbaol. Tá an contúirt an-ghar. Tiocfaidh cogadh ón Rúis ar an tSlóvaic."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia." An

Slánaitheoir: "Imigh."

- Bhí ciúnas agus suaimhneas

ann. Mise: "Cé dó a rachaim?"

Slánaitheoir: "Chuig an tAthair Joachim."

Mise: "Níor ghlaigh sé orm. Cén fáth nach ndearna sé é? An bhfuil a fhios agat, a Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin agus a threoraí spioradálta?"

Mise: "Ach más tusa an Tiarna ionúin, ansin abair liom: 'Viva Jesu und Maria'." An

Slánaitheoir: "Scríobh síos é: 'Viva Jesu und Maria'."

Mise: "Cén fáth nach bhfuil an tAthair Joachim tar éis glaoch orm?" An Slánaitheoir: "Mar tá creideamh beo in easnamh air."

An Slánaitheoir: "A iníon, ní heol duit cén chaoi a mbeidh tú amárach." Mise:

"Ceart go leor, cén uair ar cheart dom dul chuig an Athair?"

An Slánaitheoir: "Téigh inniu."

Mise: "An mbeidh an tAthair Joachim ann nuair a shroichfidh

mé?" Slánaitheoir: "Beidh, a iníon, beidh sé ann."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, an labhróidh sé liom fós?" An

Slánaitheoir: "Labhróidh, labhróidh sé leat."

Mise: "Cad ba cheart dom a rá leis?"

Slánaitheoir: "Abair leis go bhfuil mé dáiríre faoin gcogadh, agus go gcaithfidh sé go práinneach tú a chur i dteagmháil leis an Seansailéir, an tUasal Kohl, ionas go

."

Mise: "Cén fáth go práinneach?"

An Slánaitheoir: "Tá ualach an pheaca ródhian."

Mise: "Agus cad a dhéanfaidh sé má deir sé nach féidir leis é sin a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Ansin, a iníon, beidh do dhualgas comhlíonta agat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a threoraí spioradálta, ach tá a fhios agat cheana féin an ndéanfaidh sé é."

Mise: "Agus dúirt tú nach féidir an cogadh a stopadh a thuilleadh. Agus tá an cogadh ag teannadh linn. Cén fáth, mar sin, go gcaithfidh mé dul chuige?"

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Ní mór na hanamacha is liom a shábháil." I: "A Shlánaitheora, a chara, an féidir leat comhartha a thabhairt dom a thiocfaidh uait agus a léireoidh gur chuir tú uaibh mé?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tabharfaidh mé duit

é." Mise: "Agus céard a bheadh ann?"

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tabharfaidh an tAthair Joachim rud éigin duit a chuirfidh iontas ort."

Mise: "Ar mhaithe nó ar olc?" Slánaitheoir: "Ar mhaithe."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, rachaidh mé go dtí an tAthair Joachim. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

Bhí mé in Oggersheim le Verena. Bhí sé díreach mar a bhí mo chuairt ar an Déan Enz in Wiesloch. Agus mé ag fanacht lasmuigh den chonvent, sheas fear a raibh spiorad neamhghlan i seilbh air os mo chomhair. Bheadh sé an-tógtha leis mé a stracadh as a chéile.

Níor osclaíodh an doras go dtí an tríú deich mbliana den Rósa.

Dúirt mé go raibh fonn orm labhairt leis an Athair Joachim. Ar dtús, tháinig sagart eile amach, agus mhínigh mé dó freisin cad a bhí uiríseach ag an Slánaitheoir.

Tháinig an tAthair Joachim agus labhraíomar le chéile. Faoi dheireadh, dúirt an tAthair Joachim go ndéanfadh sé iarracht, le cabhair ón bpóilíní, socrú a dhéanamh dom bualadh leis an Uasal Kohl.

D'fhág mé an manachran ag 6.40 i.n.

Faoi 7.25 i.n. bhí mé cheana féin i Mingolsheim i Séipéal Naomh Roch. D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa ann, mar ní raibh ceann ar bith á thuilleadh in Oggersheim.

Ag 9.30 i.n., tháinig Erich ar cuairt chugam agus d'inis sé dom go raibh an tAthair Söllner, an miseanaraí, a a bhí tinn ag an am, d'fhiafraigh faoi dhó agus é liom sa ghrúpa urnaí cén áit ar an saol a raibh sé.

Bhí sé titim ina chodladh le linn an tseisiúin urnaí sa ghrúpa urnaí. An tráthnóna sin, d'urnaíomar Liotúirge na Maighdine Beannaí Muire freisin.

14 Bealtaine 1992 – Déardaoin

D'fhiafraigh mé faoin bhfear a bhí ina sheasamh cois an mhainistir inné.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, spiorad neamhghlan a bhí ann."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Déanfaidh na hAithreacha an méid atá molta agam don Athair Joachim maidir leat."

Mise: "An labhróidh mé leis an Seansailéir, an tUasal Kohl, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é, a iníon. Sna laethanta amach romhainn, beidh roinnt tubaistí ann."

Mise: "Inis dom rud éigin fúthu." An

Slánaitheoir: "Guigh, a iníon."

Mise: "Guidéfaidh mé. Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Mingolsheim i Séipéal Naomh Roch

15 Bealtaine 2022 – Dé hAoine

10.30 r.n. i seomra na ndochtúirí:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Tá an cogadh an-ghar. Téigh go dtí an sagart, go dtí an tAthair Vogt. Téigh chuige arís. Téigh inniu. Tá na sagairt le Rós an Chreidimh a ghuí leis na fíréin."

Timpeall 11.20 r.n., d'iarr mé arís. An

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, táim ag éisteacht."

An Slánaitheoir: "Téigh go dtí an sagart, go dtí an tAthair Vogt. Tá sé le Rós an Aifrinn a ghuí roimh an Aifreann Naofa."

Mise: "A Dhia, tá sé sin ráite agam leis cheana féin."

An Slánaitheoir: "Tá a fhios agam, a iníon. Caithfidh tú dul chuige arís." Mise: "Agus má fhiafraíonn sé cén fáth?"

An Slánaitheoir: "Abair leis go bhfuil an cogadh an-ghar."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ní chreidfidh sé mé." An

Slánaitheoir: "Agus mar sin féin, caithfidh tú dul chuige."

Mise: "An bhfuil aon rud eile le rá agam leis, seachas an chuid faoin Róscrá?"

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: tríd sin a dhéanamh, seachnóidh sé an fhulaingt."

Mise: "Ach is rud cruá é sin le rá. An féidir liom rud éigin eile a rá? Ach más é sin atá uait, ansin inseoidh mé sin dó."

An Slánaitheoir: "Ba mhaith liom go n-inseofá sin dó." Mise: "Sea, a Thiarna, agus céard a bheadh i gceist leis sin?"

An Slánaitheoir: "Is í an easumhlaíocht i mo leith an t-olc is mó a d'fhéadfadh tarlú do shagart."

12.30 i.n. sa séipéal:

Dúirt mé leis an Slánaitheoir: "A Dhia, ach tá sé sin níos deacra fós. Agus is deacair dom dul go dtí an sagart, mar tá a fhios agam nach gcreidfidh sé mé."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: is deacair dom an pheaca seo a iompar mar go bhfuil grá agam daoibh go léir."

An Slánaitheoir: "Déan é, a iníon, téigh ann."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé é, mar is é do thoil é, ach is an-deacair liom é." An Slánaitheoir: "Gabhaim buíochas leat, a iníon, tá grá agam duit. Imigh i síocháin."

2.30 i.n.: Ní raibh a fhios agam conas a bhí sé ceaptha an Rósach a ghuí.

Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon. Is éard atá le déanamh ag an sagart ná an Rósra a ghuí leis na fíréin agus iad a threorú sa ghuí."

Mise: "An dtiocfaidh tú liom?"

An Slánaitheoir: "Sea, rachaidh mé leat."

Bhí beagán iontais orm agus d'fhiafraigh mé de conas a shiúlfadh sé cois mo thaobh. Bhí iontas orm mar bhí mé ag smaoineamh conas a d'fhéadfadh sé siúl cois mo thaobh nuair nach féidir liom é a fheiceáil."

An Slánaitheoir: "Siúlfaidh mé leat agus beidh mé leat."

Mise: "Ní thuigim é sin."

Mise: "A Thiarna, tá sé thar mo thuiscint go rachainn go dtí an sagart, óir tá sé ráite agat nach bhfuil sé i ngrásta Dé."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Le gach sagart, lorgaim a shlánú." Mise: "A Dhia, ní cuirfidh mé ceist ar bith eile ort. Rachaidh mé chuige."

Sa séipéal in Rot tar éis an Chomaoineach Naofa a fháil:

An Slánaitheoir: "Imigh, a iníon, imigh chuige."

Timpeall 7.45 i.n. bhí mé leis an Athair Vogt. D'inis mé dó an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom.

D'fhiafraigh an tAthair Vogt díom ar ghá dom é a scríobh síos.

Mise: "An gcaithfidh tú an Aifreann Naofa a cheiliúradh?"

Athair Vogt: "Sin mo ghairmse." Mise: "I

mo chássa, is toil Dé é."

D'fhiafraigh an tAthair Vogt díom ar dúirt an Slánaitheoir gur cheart dom é a scríobh síos.

Dúirt mé leis: "Sea, tá sé ar fad sa dialann, ach níl siad ag iarraidh orm é a léamh amach dóibh." Dúirt an

tAthair Vogt: "D'fhéadfadh sé rud éigin a chogarnú domsa freisin."

Ansin d'fhiafraigh sé díom ar thug mé cuairt ar an

Déan. D'fhreagair mé: "Thug, ar inis sé bréag arís?"

Rinne an tUrramach Vogt gáire.

Ansin d'inis mé dó an méid a tharla nuair a bhí mé i dteach an Déin Enz. D'éist an

tOirirc Vogt leis.

Ba chosúil dom nár bhain mé tada as an turas chuig an tSeanmóir Vogt arís. Creidim go bhfuil rud éigin tromchúiseach i bhfolach taobh thiar den gháire sin. Rinne mé an méid is féidir liom; fágfaidh mé an chuid eile i lámha Dé.

Agus mé ag fágáil an tseomra agus i mo sheasamh i gcorrán an tsagairt, chonaic mé go raibh an chailleach fós ar crochadh ón tsíleáil, mar mhaisiúchán.

Tháinig sé chun cuimhne dom, nuair a bhí mé i gKohlgrub le haghaidh cúrsa cóireála dhá bhliain ó shin, go raibh cailleach crochta i gclínic dochtúra freisin. Mhínigh mé don dochtúir nach raibh sé sin ceart, agus bhain sí an cailleach anuas ansin. Thug sí cuireadh dom fiú chuig a teach, agus d'inis mé di faoi mo chlaochlú.

Smaoinigh mé an mbainfeadh an tUrramach Vogt an chailleach anuas freisin dá n-inseoinn dó faoi.

16 Bealtaine 1992 — Satharn

1.30–2.30 r.n.: Rinne mé urnaí i rith na hoíche.

7.15 r.n.: Aifreann Naofa sa séipéal in Waghäusel.

4.00 i.n.: Thug mé cuairt ar mo mhac i Stuttgart.

6.30 i.n.: Bhí mé i Rot don Aifreann Naofa sa séipéal.

Timpeall 6.40 i.n., choisric mé mé féin agus mo theaghlach do Chroíthe Naofa Íosa agus Muire ar intinn na Maighdine Muire.

17 Bealtaine 1992 — Domhnach

D'phaidrigh mé ó 7.15 r.n. go 8.50 r.n. agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia. A Dhia Mhór agus a Dhia Naofa, scríobhfaidh mé síos é. Tá mé ag gol ar son na sagart agus ar son an oiread sin daoine atá marbh agus gortaithe sa chogadh."

Ní raibh an oiread sin díomá orm riamh faoi na sagairt is atá orm

anois. An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, cad ba cheart dom a scríobh síos?" Tar éis tamaill:

Mise: "Níl a fhios agam fós cad is ceart dom a scríobh síos." An

Slánaitheoir: "Tabharfaidh mé comhartha duit."

Mise: "Cathain agus cá háit?"

Slánaitheoir: "Sa séipéal."

Mise: "An gcloistear mé i gceart?" An

Slánaitheoir: "Sea, sa séipéal."

Mise: "An dtiocfaidh an lucht creidmheach sa séipéal chugat dá bharr seo?" Slánaitheoir: "Tiocfaidh, tiocfaidh siad chugam."

Mise: "Ach tá siad tiontaithe cheana féin sa séipéal, nach bhfuil?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, caithfidh siad go léir filleadh ar an gceart." An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Íosa ionúin."

An Slánaitheoir: "Tá na sagairt buailte le daille faoi láthair. A iníon, tá an-ghá le paidir ar son na sagart."

Mise: "Ach a Thiarna, tá a fhios agat go nguím go mór ar a son cheana féin."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Tá sé tábhachtach. Tá an cogadh anseo cheana féin." Mise: "A Thiarna, ní thuigim é seo anois. An é cogadh na mBósáine atá i gceist agat?" An Slánaitheoir: "An cogadh i ngach croí."

Mise: "Tá sé seo go léir do-thuigthe dom. An féidir leat é a mhíniú dom níos soiléire?"

Slánaitheoir: "Guigh ar son na síochána."

Mise: "Le do thoil, mínigí an cogadh dom i dtéarmaí níos simplí fós."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon. San áit nach bhfuil grá, níl ann ach fuath. A pháiste, tosaíonn an cogadh sa chroí. An rud a líonann an croí, is é a labhraíonn an béal. Guigh go nglanfaí bhur gcroíthe."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá na sagairt tite i bhfulaingt na mairtíreach mór." Mise: "Ar scríobh mé sin i gceart?"

An Slánaitheoir: "Sea."

D'aithris sé é arís láithreach.

Mise: "A Thiarna, ní leomhaim é sin a scríobh." Slánaitheoir: "Ach tá sé scríofa agat."

Mise: "Cad is cúis mhór lena gcrá marbhánta?"

Slánaitheoir: "A mí-umhlaíocht."

Mise: "A Dhia, a chara, ní féidir liom scríobh a thuilleadh; tá sé ró-dheacair dom."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Tá an cine daonna i mbaol mór. Tá a bpeaca tar éis dul thar gach tomhas. Ní féidir liom fanacht i mo sheasamh a thuilleadh agus breathnú ar an lathach mhór seo."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, sábháil sinn, le do thoil."

An Slánaitheoir: "A iníon, creid; ná bíodh amhras ort. Fan dílis dom. Imigh i síocháin." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat. Fanfaidh mé dílis duit."

I.S.: Agus mé ag tras-scríobh iontráil an lae inniu i mo dhíar (scríobhaim gach rud síos i lámhscríbhinn ar dtús), bhí codladh trom ag cur as dom ar feadh 30 nóiméad. D'bhain mé guí go leanúnach ar an Slánaitheoir i m'aigne, agus ansin bhí mé ceart go leor arís. Níl an Duine Olc ag iarraidh orm é seo a scríobh síos.

Ag 10.00 r.n. d'fhreastail mé ar an Ard-Aifreann in Rot.

Timpeall 3.00 i.n., tháinig Marion, agus Adriane ina diaidh. Phráid muid an Rósachóram le chéile. Níos déanaí, tháinig Fridolin agus Claude as Lucsburg.

D'inis mé do Claude faoi m'athshlánú.

Ina dhiaidh sin, chuamar go dtí an déanamh cráifeach Muireach sa séipéal. Bhí Claude sa séiminéar le Fridolin, ach tá an séiminéar fágtha aige anois toisc go raibh díomá air leis na sagairt.

Tar éis na heaglaise, labhair mé arís faoi mo thaithí. Bhrath mé an spiorad neamhghlan i gClaude, ach thug mé faoi deara freisin gur neartaíodh é de bharr mo chuntais.

Dúirt Claude liom go mbíodh sé ag guí go mór agus gur dhúirt sagairt leis go raibh sé ag guí rómhór. Stop sé dá bharr sin, ach bhraith sé triomacht spioradálta ó shin i leith agus bhí an seminary fágtha aige anois. D'fhan sé féin agus Fridolin linn agus d'imigh siad arís maidin Dé Luain. D'fhiafraigh Claude de m'fhear céile an bhféadfadh sé teacht ar ais.

D'imigh sé agus é sona agus fuair sé an-ghrásta anseo.

18 Bealtaine 1992 – An Luan

Ocht mbliana ó shin inniu, tháinig Muire i láthair dom i Medjugorje.

8.45 r.n. ag an obair:

Ós rud é nár thuig mé an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom faoi na sagairt, d'fhiafraigh mé de arís. D'fhiafraigh mé cén chiall a bhí leis go raibh na sagairt ag fulaingt martracht.

An Slánaitheoir: "Ní éistean siad le mo ghuth, ach le guth an spioraid neamhghlain." Mise: "Cad is cúis lena gcrá marbhánta?"

An Slánaitheoir: "A mí-umhlaíochta!" Lean mé ar aghaidh leis an X-ghath.

Nuair a bhí mé i m'aonar arís, rinne mé iarracht mé féin a aontú leis an Slánaitheoir sa seomra X-ghathaithe.

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, caithfidh tú imeacht."

Mise: "Cá háit, a Thiarna agus a Dhia? Níl a fhios agam."

Mhothaigh mé teas agus síocháin istigh ionam. Bhí sé an-álainn ag an nóiméad sin. Mothaíonn tú nach bhfuil tú i d'aonar. Tá an grá ann.

Mise: "Níl a fhios agam fós cá bhfuil orm dul."

Mhachnaigh an Slánaitheoir sula n-inseodh sé dom; bhí fonn orm a fháil amach cá háit.

Mise: "An i m'aigne a chruthaigh mé é nuair a chuala mé, 'Caithfidh tú imeacht'? Tá mo chroí ag dó le grá, agus táim ag fanacht go foighneach. Tá an Duine Olc ann freisin. Tá sé mífhoighneach agus tá a láithreach le brath."

Agus tá an Slánaitheoir ina thost.

Ligeann an Slánaitheoir dom a fheiceáil conas a bhíonn an Tíolach ag feitheamh. Leathuair an chloig ina dhiaidh sin, thart ar 10.15 r.n.:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, caithfidh tú imeacht."

— arís, níor freagraíodh —

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa sa séipéal in Rot.

19 Bealtaine 1992 — Dé Máirt

Ocht mbliana ó shin inniu a baisteadh mé.

Inniu níor chuala mé guth ar bith, ná le linn an urnaí ná sa séipéal.

20 Bealtaine 1992 — Dé Céadaoin

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "A Íosa, a ghrá trócaireach, cad ba cheart dom a scríobh síos? Ní mian liom a fhiafraí díot; tá a fhios agat gach rud. Ní scríobhfaidh mé síos é ach amháin más toil leat é, óir is peacaí mé; motháim nach bhfuil aon cheart agam a iarraidh ort, óir níl ionam ach deannach os do chomhair, agus ní rud ar bith eile."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, táim réidh lena scríobh síos, mar dúirt tusa: 'Scríobh, a iníon.' Ach trí Mhuire agus faoi chosaint na Maighdine Beannaí Muire, Máthair Dé."

An Slánaitheoir: "Sin ceart, a iníon."

An Slánaitheoir: "A iníon, tharla ionsaí mór inné." Mise: "Ach a Thiarna agus a Dhia, tá a fhios agam sin."

An Slánaitheoir: "Thug mé cead dó tarlú. Tá Satan ag iarraidh gach rud a scriosadh. Tá an Patris faighte aige fiú."

Níor theastaigh uaim an Slánaitheoir a chur

faoi agallamh. Slánaitheoir: "Fan beagán níos faide, a iníon!" Mise: "Ach tá a fhios agat gach rud roimh ré."

An Slánaitheoir: "Sea, tá a fhios agam gach rud, ach tá tú i scoil an ghrá."

Mise: "A Thiarna, inis dom cén spiorad neamhghlan a bhí le m'fhear céile. Bhí sé sin dodhéanta. Óir scaip mé salann coisricthe ó Athair Heyder san áit a raibh m'fhear céile."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a Íosa, a threoraí spioradálta."

Slánaitheoir: "Ba é Lucifer a bhí ann arís, lena lucht leanúna."

Mise: "Bhí mé ag guí i gcónaí; is ar éigean a bhí mé in ann anáil leis an oiread sin guí." Slánaitheoir: "A iníon, ná ghéill; caithfidh leanúint ar aghaidh."

Mise: "A Thiarna, an gcuireann sé isteach ar Lucifer go gcaithfidh mé dul chuig an Seansailéir?" Slánaitheoir: "A iníon, an bhfuil tú fós ag fiafraí de rud mar sin?"

Mise: "Sea, a Thiarna, mar níl mé ar bith. Thug mé gach rud duit agus níl aon ní agam." Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: Tá grá agam duit, a iníon, díreach mar atá tú."

Mise: "Shíl mé cheana féin go raibh mé ag déanamh gach rud mícheart de bharr ionsaí Lucifer."

An Slánaitheoir: "A iníon, fan dílis dom. Tiocfaidh na cathuithe ort."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ba mhaith liom sagart a fháil. Cad atá cearr ar Athair Vogt, atá ar chúrsáil anois?"

An Slánaitheoir: "A iníon, níl an cúlú mar ba mhian liomsa é."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cuireann mé gach rud i do lámha; cosain mé, treoraigh mé, agus ná fág i m'aonar mé, a pháiste. Cuireann mé mo mhuinín go léir i do lámha agus fanfaidh mé dílis duit, óir is breá liom thú, fiú nuair a ligeann tú a leithéid de chathuithe teacht orm."

An Slánaitheoir: "A iníon, inseoidh mé duit níos déanaí conas a rachaidh cúrsaí ar aghaidh, ach ní anois." Mise: "A Thiarna, gabhaim buíochas leat, tá grá agam duit, agus má tá sé do do thoil, maith dom."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch. Níor fhaigh mé an Chomaoineach Naofa. Shuigh an sagart síos agus lig sé do dhaoine layacha an Chomaoineach Naofa a dháileadh. Sin a mhian.

21 Bealtaine 1992 — Déardaoin

9.20 r.n. i seomra an dochtúra:

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé fós fíor go dtógfadh Sé m'mháthair chéile chuige féin an mhí seo. (Tearmann a bhí ansin; fillfidh mé air níos déanaí.)

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tabharfaidh mé do mháthair chéile abhaile an mhí seo."

Mise: "Dúirt an sagart ag Stift-Neuburg go bhfuil deireadh tagtha leis na nochtuithe príobháideacha a bhaineann leis na hApostail."

An Slánaitheoir: "Ní féidir ach le sagairt shaolta deireadh a chur leis na nochtuithe príobháideacha." D'fhiafraigh mé faoi Athair Söllner, mar níor dháil sé an Chomaoineach Naofa é féin, ach d'fhág sé faoi bheirt chúntóirí comaoine é.

An Slánaitheoir: "Níor cheart go mbeadh an sagart i Mingolsheim tar éis cead a thabhairt do dhaoine léibhéalta an Chomaoineach Naofa a dháileadh."

Mise: "Cad a bhí ceaptha a dhéanamh aige? Bhí sé ag mothú tinn."

An Slánaitheoir: "Fan. Ní uaimse a tháinig an méid go raibh sé ag mothú tinn."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon, agus éist go haireach. Beidh taibhreamh agat sa séipéal." D'fhiafraigh mé ar chuala mé i gceart."

D'aithris an Slánaitheoir é arís.

Mise: "A Shlánaitheora, an i Rot, i St Leon-Rot atá i gceist agat?" Slánaitheoir: "Sea, i Rot, i St Leon-Rot."

Mise: "Le do thoil, inis dom cathain; an ceadaítear é a fhios a bheith agam?" An Slánaitheoir: "Go luath."

Mise: "Conas a bheidh a fhios agam an í an Mhaighdean Bheannaithe Muire nó an Diabhal atá ann?" Slánaitheoir: "Aithneoidh tú í."

Mise: "An bhfeicfidh daoine eile sa séipéal í freisin?"

Slánaitheoir: "Sea."

Mise: "Gach duine?"

Slánaitheoir: "Cúpla duine."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, a Thiarna, déantar do thoil."

Ina dhiaidh sin, rinne mé X-ghathú ar na hothair. Nuair a bhí mé críochnaithe, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Téann daoine eile amach ag caitheamh tobac ag an am seo, ach lorgaimsa láithreach Dé. Nuair a aontaigh mé Leis, chuala mé an Slánaitheoir ag rá:

"Scríobh síos an taibhreamh seo, a iníon."

D'fhiafraigh mé láithreach: "Cén taibhreamh?"

Slánaitheoir: "Beidh teacht na Maighdine Móire neamhaí ina chomhartha go bhfuil sí i gcónaí ann agus libh."

Mise: "A Dhia thrócaireach, ní féidir liom a dhóthain buíochais a ghabháil Leat as seo. Tá ríméad orm cheana féin, ach ciallaíonn sé seo go gcaithfidh mé guí agus troscadh níos mó fós anois. A Thiarna agus a Dhia, an bhfuil aon rud eile is gá dom a fhios a bheith agam faoin taispeántas Muireach sa Séipéal Dearg?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá rud eile ann a gcaithfidh tú a bheith ar an eolas faoi." Mise: "Agus céard é sin?"

An Slánaitheoir: "Fan dílis di i gcónaí." (do Mháthair Dé).

Mise: "Sea, a Shlánaitheora, tá a fhios agat go bhfuil grá againn di. Geallaim duit, fanfaidh mé dílis don Mháthair Neamhaí."

Mise: "Ach dúirt tú 'taibhse na Máthar Neamhaí'. Táim ag fiafraí díot arís, mar ní féidir leis an diabhal an t-ainm Muire a fhuaimniú. An ndéarfá sin abair sin arís?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: beidh radharc de Mháirta, an Mháthair Spéireach, agat."

Mise: "Maithigh dom, a Thiarna agus a Dhia, bhí mé ag éisteacht go han-dian leis an guth." An Slánaitheoir: "Tá sé sin ceart, a iníon."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolshelm.

22 Bealtaine 1992 – Dé hAoine

I gcapall an chlinic idir 12.10 agus 1.00 i.n.

Mise: "Inné, i Séipéal Naomh Roch le linn na Cumhacht Naofa, chuir an tAthair Söllner moill air agus chuir sé ag fanacht mé go dtí an deireadh thiar; bhí mé i mo ghlúine ag an ráille comaoineach. Bhí deacracht aige freisin an Chumhacht Naofa a thabhairt dom. Bhí sé amhail is dá mbeadh duine éigin ag tarraingt a lámh siar."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, gurbh é an spiorad neamhghlan a bhí sa shagart. Níor mhaith leis an spiorad neamhghlan go bhfaigheadh tú an Chomaoineach Naofa agus tú ar do ghlúine agus le do bhéal."

Mise: "Dúirt Tú go labhródh sé liom."

An Slánaitheoir: "Bheadh sé tar éis labhairt leat cheana féin mura mbeadh aon chumhacht ag Satáin air." Mise: "Ní féidir liom cabhrú leis?"

An Slánaitheoir: "Fág faoi mise é, a iníon." An

Slánaitheoir: "Leanann an cogadh ar aghaidh."

Mise: "Cogadh céard?"

An Slánaitheoir: "An cogadh san Iugoslavia. Beidh cogadh ann sa Mhacadóin agus sa tSeirbia freisin." Mise: "Shíl mé go raibh deireadh ag teacht leis anois."

An Slánaitheoir: "Tá na cogaí ag leathadh níos faide."

Mise: "Bhí mé ag iarraidh a fháil amach an bhfuil aon rud eile le

scríobh síos agam?" Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go

scríobhfá seo síos." Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a Íosa, agus

céard a bheadh i gceist leis sin?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú an fógra a tugadh inné faoi léiriú na Maighdine Muire a thuairisciú don sagart."

Mise: "Cathain?"

An Slánaitheoir: "Laistigh de na laethanta beaga amach romhainn."

Mise: "A Dhia, a chroí, ní chreidfidh sé mé."

Slánaitheoir: "Déan é sin, a iníon."

Mise: "An féidir liom é a insint don sagart amháin, nó an féidir liom é a insint do dhaoine eile is aithne dom freisin?" (Bhí mé ag tagairt don léiriú).

An Slánaitheoir: "Inis dóibh, a iníon, inis dóibh."

Ansin d'fhiafraigh mé faoin sagart in Oggersheim, cén fáth nár chuir sé glaoch orm. Slánaitheoir:

"Mura mbeadh a chroí dúnta agam, bheadh glaoch curtha aige orm." Slánaitheoir: "A iníon, tá na sagairt i gcruachás mór."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, inseoidh mé don sagart. A Thiarna, go ndéantar do thoil." Mise:

"Cé dó ba chóir dom é seo a insint ar dtús?" (Bhí mé ag tagairt don léiriú.)

An Slánaitheoir: "A iníon, is féidir leat é a insint don sagart nó do na daoine ar dtús, mar is mian leat.

Tiocfaidh sé chun passáiste. Imigh i síocháin, a iníon; tá grá agam duit."

Mise: "Go raibh maith agat, a Dhia uasail, a Íosa uasail."

D'fhreastail mé ar an Rósanna agus ar an Ard-Aifreann sa séipéal agus mé gléasta i ndearg.

23 Bealtaine 1992 – Satharn

7.15 r.n. — Aifreann Naofa in Waghäusel.

Tar éis dom an Chomaoineach Naofa a fháil, d'fhan mé os comhair an teampaill agus rinne mé urnaí. Ar dtús Lónra na Maighdine Beannaí as Laidin, ansin an Róscrá agus paidreacha díograiseacha. Agus mé ag aonú liom féin go hachomair leis an Slánaitheoir, chuala mé:

"A mhic, scríobh seo síos,"

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, ach ar dtús bain mo chuid amhras díom agus gach rud a choisceann orm an méid a deir tú liom a dhéanamh."

An Slánaitheoir: "Tá an taispeántas den Mhaighdean Bheannaithe ag tarlú."

D'fhiafraigh mé láithreach: "Cén uair, a Thiarna agus a Dhia, a stiúrthóir spioradálta, a íosa ionúin? An sa Séipéal Dearg atá tú ag caint?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "Níl a fhios agam cathain, a Thiarna agus a Dhia." An Slánaitheoir: "Laistigh de na laethanta beaga amach romhainn."

Mise: "A Shlánaitheora, inis dom arís, le do thoil; níor dhúirt tú 'Muire'." An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: beidh taispeántas na Maighdine Muire, an Mháthair Neamhaí Muire, ar siúl sa Séipéal Dearg sna laethanta amach romhainn."

Mise: "Cuirfidh mé mo mhuinín go léir i do lámha. A Thiarna, bíodh do thoil déanta." Slánaitheoir: "Imigh i síocháin."

Ansin chuala mé é ag rá: "Tá grá mór agam duit, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé mar a d'ordaigh tú dom. Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia."

Díreach ina dhiaidh sin, tháinig na cathuithe. Chuaigh mé go dtí Globus chun beagán siopadóireachta a dhéanamh. De ghnáth, déanaim paidir i gcónaí sa charr, ach an uair seo ní dhearna mé paidir. Agus láithreach bonn, bhuail mé an carr i dtrolláiste siopadóireachta.

Nuair a shroich mé an baile, theastaigh uaim coinneal a lasadh ar mhaithe le glóir níos mó Dé agus na Maighdine Beannaí Muire. Agus mé á lasadh, scairt lasair mhór aníos ón gcoinneal i dtreo mo chinn agus dódh mo chuid gruaige. Tá an Duine Olc ag iarraidh cosc a chur ar léiriú na Maighdine Beannaí Muire.

San iarnóin, chuaigh mé go dtí an séipéal agus rinne mé urnaí ann ó 4.30 i.n. go 6.15 i.n.

Idir an dá linn, chuaigh mé chun an chonfais agus d'fhiafraigh mé den sagart an bhféadfadh sé a shamhlú go dtiocfadh an Mhaighdean Bheannaithe Muire chun solais anseo i Rot, sa séipéal seo. Dúirt an sagart nach bhféadfadh, agus d'fhreagair mise: 'Ní féidir liomsa ach an oiread.'

Dúirt mé nach raibh mé fiúntach chun an Bhean Uasal a fheiceáil, agus fiú amháin i Medjugorje níor mhian liom í a fheiceáil.

Chuir an Tiarna triail orainn beirt.

Dúirt an sagart liom nach gcreid sé gur dhúirt an Slánaitheoir liom an Rósóire a ghuí roimh an Aifreann Naofa.

Tháinig mé abhaile agus chaoin mé. Is ar éigean a chodail mé an oíche ar fad. Bhí m'fhear céile ag cur as dom i gcónaí. Bhí spiorad neamhghlan á chrá; bhí sé dochroichte.

24 Bealtaine 1992 – Domhnach

Sa bhaile roimh an Aifreann Naofa.

D'úmhaigh mé sula ndeachaigh mé i gcomhtháth leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tiocfaidh léiriú na Maighdine Muire i Séipéal Dearg San Leon-Rot."

Mise: "I Róit nó i St Leon? Tá dhá eaglais againn."

Slánaitheoir: "I Róit, an áit a dtéann tú i gcónaí."

An Slánaitheoir: "Aithneoidh tú an taispeántas seo. Ní gá duit a bheith eagla. Tar éis an taispeántais seo, athróidh go leor."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, dúirt tú go dtarlódh sé sna laethanta seo." An Slánaitheoir: "Is mise a shocraíonn an t-am."

Mise: "Ní chreideann an tAthair Vogt go gcaithfidh sé an Róscrá a phaidriú roimh an Aifreann Naofa.

Ceapann sé gur féidir é a phaidriú ag am eile freisin."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é seo: is sagart míshláncheannta é an sagart, an tAthair Vogt. Caithfidh sé filleadh agus teagasc an Aithreach Naoimh a admháil."

Mise: "Deir an tAthair Vogt gurb é mo thoilse an méid a insím dó fút." An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: is é do thoilse mo thoilse."

Mise: "Dá bhrí sin, dhearbhaigh an tAthair Vogt freisin go bhfuil an méid a dúirt an sagart i Stift-Neuburg—gur tháinig deireadh leis na nochtuithe príobháideacha leis na hApostail—ceart."

An Slánaitheoir: "Téann sé sin in aghaidh teagasc an Aithreach Naoimh."

Mise: "Cathain a thiocfaidh an Mhaighdean Bheannaithe Muire i láthair, roimh an gComaoineach Naofa nó ina diaidh?" Slánaitheoir: "Tiocfaidh an Mhaighdean Bheannaithe Muire i láthair tar éis an Chomaoineach Naofa."

Mise: "Roimh an mbeannacht nó ina diaidh – beidh gach duine imithe amuigh faoin am sin."

An Slánaitheoir: "Beidh daoine fós istigh."

Mise: "An bhfuil aon rud eile atá uaim a fhios a bheith agam?" An Slánaitheoir: "Fanaigh dílis dom, a iníon."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin, beidh mé dílis duit."

An Slánaitheoir: "Guigh go minic, a iníon. Imigh i síocháin, a iníon, a leanbh ionúin." Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

D'fhreastail mé ar Ard-Aifreann i Róit. San tráthnóna bhí devóid Mhuireach ann. Roimhe sin, ghuigh mé an Rósach leis na fíréin.

25 Bealtaine 1992 – Luan

Bhí an lá saor agam inniu.

Ó 7.00 go 9.30 r.n. bhí mé ag guí agus mé ag aonú liom féin leis an

Slánaitheoir. Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, scríobh síos é."

Mise: "A Íosa, a chara, scríobhfaidh mé síos é, mar ní hé mo thoil féin atá ann ach do Thoilse. Óir thuig mé nach bhfuil aon ní ionam, agus ní féidir leis an ní sin gan ní ach mar is toil Leatsa." An Slánaitheoir:

"Scríobh, a iníon. Tarlóidh léiriú na Maighdine Muire i Rot, sa séipéal anocht."

Theastaigh uaim a fháil amach: "A Thiarna, cé thú féin, an té atá ag labhairt liom, sula scríobhaim síos é?" Caithfidh mé é seo a fhíorú."

An Slánaitheoir: "Is mise bhur dTiarna agus bhur nDia, bhur nIosa, bhur Slánaitheoir, bhur dtreoraí spioradálta." Mise: "Sea, a Thiarna, más é do thoil é, bíodh sé amhlaidh."

Mise: "Le do thoil, déan athrá dom an méid a dúirt tú liom díreach."

An Slánaitheoir: "A iníon, beidh léiriú na Maighdine Muire ar siúl anocht i Rot, sa séipéal."

Mise: "Cén lá atá ann inniu?"

An Slánaitheoir: "Is é an 25 Bealtaine atá ann inniu, an lá is mó a thaitníonn liom."

Mise: "Ach tá daoine eile tar éis í a fheiceáil le coróin agus réaltaí ar a ceann."

D'fhiafraigh mé é seo mar ní raibh feicthe agam an Mhaighdean Bheannaithe ach le gile naofa. Slánaitheoir: "Feicfidh tú í mar is toil liomsa."

Mise: "Ach níl mé fiúntach chun an Mhaighdín Bheannaithe Muire a fheiceáil." An Slánaitheoir: "Ní raibh aon duine fiúntach chun í a fheiceáil go dtí seo."

Mise: "An scríobhfaidh mé síos a bhfuil le rá aici, nó an gcoinneoidh mé a bhfuil le rá aici dom féin?" An Slánaitheoir: "Coinneoidh tú a bhfuil le rá aici duit féin."

Ina dhiaidh sin, d'sileadh deora as mo shúile nach raibh de mo chuid féin.

D'fhiafraigh mé: "An bhfuil tú ag gol, a Íosa?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, faoi láthair níl ionam ach Íosa an fhulaingthe. Tá na hiniúlachtaí thar tomhas. Scríobh, a iníon, caithfidh níos mó urnaí a bheith ann ná riamh go dtí seo. A iníon, fan dílis agus seasmhach Domhsa. Caithfidh mé an t-am a ghiorrú."

Mise: "Cad is brí leis sin?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh mé gach a raibh i Mo phlean a thabhairt chun cinn."

Mise: "A Íosa, is tusa an Slánaitheoir. Is tusa an Buaiteoir. Tá gach anam i do lámh agat."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, scríobh síos é. Níl iontu seo ach fíorbheagán."

Mise: "Ach seanmóireann na sagairt go bhfuil tú trócaireach, amhail is go bhfuil gach duine ag dul chun na bhflaitheas." Slánaitheoir: "Ní seanmóireann na sagairt de réir mo thoilse. A iníon, sin an méid don lá inniu. Grádaím go mór thú; imigh i síocháin."

Mise: "Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia; a Thiarna, go ndéantar do thoil."

Mhorthaigh mé suaimhneas agus síocháin le linn an aontais.

Níor theastaigh uaim insint do dhuine ar bith faoin oíche seo, agus mhorthaigh mé nach raibh sé de thoil Dé ann ach an oiread. Bhí amhras ag crá mé.

Roimh an Aifreann Naofa, ghuigh mé an Rósra agus chuir mé uisce coisricthe ar an láthair inar bhí mé ar mo ghlúine. D'iarr mé ar an Slánaitheoir fanacht liom dá dtiocfadh an Mhaighdean Bheannaithe Muire i láthair. Níor thairg mé an Chomaoineach Naofa inniu ar son daoine eile, ach ar mo shon féin, ionas go bhfaighinn neart—fiú dá mba é an diabhal a bheadh ann—ionas go mbeinn níos láidre agus nach bhféadfadh an diabhal aon rud a dhéanamh dom; agus ag an deireadh ghuigh mé freisin ar son an Athar Vogt agus ar son an Mhóide Naofa Athair: A Athair Ár n-Uile, A Bheannaíodh Muire amháin agus an Gloria Patri, an Urnaí chun Naomh Mhícheál an Arch-aingeal, agus ansin thairg mé trí A Bheannaíodh Muire eile don Mhaighdean Bheannaithe Muire. Ina dhiaidh sin, ghuigh mé an Cor Jesu Sacratissimum.

Bhí Roswitha ina suí in aice liom agus dúirt mé léi go mba chóir di fanacht go dtí an deireadh. Níor dhúirt mé a thuilleadh, mar go raibh muid i lár an Aifrinn Naofa. D'fhan sí, ach ní raibh a fhios aici cén fáth.

Níor tháinig an Bhean Uasal.

Mar sin, d'fhág mé an séipéal. Ní raibh mé brónach; is cinnte gur cathú a bhí ann. Ag 8.00 i.n. sa ghrúpa urnaí:

Thugamar ómós don Slánaitheoir.

Bhí an tAthair Dochart ag éisteacht le hAithrí. Chuaigh mé chuige agus d'inis mé dó faoin gcathú. Chaoin mé os a chomhair agus theastaigh uaim gach rud a thabhairt suas, ní toisc nár ceadaíodh dom an Bhean Uasal a fheiceáil, ach toisc gur chuir an diabhal isteach agus nár thuig mé é.

Óir ba leor dom í a fheiceáil uair amháin, ar an 18 Bealtaine 1984. Bhí an-fhearg orm mar gur chuir an diabhal cathú orm ar an mbealach sin.

Anois tá sé níos soiléire dom. Bhí Athair Dochart cineálta. Chuir sé suaimhneas orm agus dúirt sé go raibh Naomh Tairise de Avila tar éis aghaidh a thabhairt ar a leithéid de chathuithe freisin. Thug sé neart dom, agus bhí mé sona arís agus chuaigh mé ar ais ag guí leis an ngrúpa urnaí.

26 Bealtaine 1992 – Dé Máirt

Ar maidin, ghuigh mé ar feadh uair an chloig. Níor mhorthaigh mé aon aontacht leis an Slánaitheoir.

Timpeall 4.30 i.n., chuir an tAthair Joachim as Oggersheim glaoch orm. Labhair sé liom ar an nguthán ar feadh thart ar 25 nóiméad. Mhol sé dom scríobh chuig an tSeansailéir Kohl agus cruinniú a iarraidh, díreach mar a rinne mé leis an bPápa Naofa.

Mise: "Déanfaidh mé cibé rud a deir an Slánaitheoir liom a dhéanamh."

6.30 i.n.: An Chreideamhna agus Aifreann Naofa i veistimíní dearga.

Arís eile, d'áitigh an bhean uasal an Chomaoineach Naofa. Níor ghlac mé an Chomaoineach Naofa uathí ach d'fhill mé ar mo shuíochán agus ghlac mé go spioradálta í.

27 Bealtaine 1992 – Dé Céadaoin

D'phaidrigh mé ar feadh thart ar dhá uair an chloig agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a Íosa, a Mhac Mhuire."

An Slánaitheoir: "Lig mé don spiorad neamhghlan labhairt leat ionas go mbeadh a fhios agat cé chomh contúirteach is atá sé gan aird a thabhairt ar an gcaint. Tá taispeántas na Maighdine Muire le teacht fós."

Mise: "Cathain?"

An Slánaitheoir: "Is fúmsa atá sé sin a shocrú."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos: is féidir leis an spiorad neamhghlan aithris a dhéanamh ar gach rud." Mise: "Dúirt tú go bhfaighinn litir ón Athair Naofa agus ansin go bhfaigheadh mo chliamhain bás an mhí seo."

An Slánaitheoir: "Tá sé ar fad le teacht fós."

Mise: "Agus go n-eagróidh an tAthair Joachim coinne dom leis an gCansailéir Kohl."

An Slánaitheoir: "Fan beagán níos faide maidir leis an gcoinne; réiteofar é féin. Ní gá duit go n-eagrófaí an choinne duit. Tá bealach eile ann."

Mise: "A Thiarna, tá díomá orm faoi na sagairt in Oggersheim. Níl fonn ar aon sagart acu aon rud a dhéanamh. An bhfuil eagla orthu go léir?"

An Slánaitheoir: "A iníon, feiceann siad agus fós ní fheiceann siad, agus cloiseann siad agus fós ní chloiseann siad." Mise: "A Thiarna, chuir na trí lá seo – an Satharn, an Domhnach agus an Luan – alltacht orm; ba chosúil liom gur inis an Sátan bréag dom faoi gach rud. Ba chosúil liom gur labhair an spiorad neamhghlan i mo chroí liom, agus ní Tú."

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú cur suas leis na cathuithe seo. Tá an cosán chugam deilgneach; tá sé difriúil ón gcosán compordach a thógann beagnach gach duine."

Mise: "Agus aréir tráthnóna, thug an bhean rialta an Chomaoineach Naofa amach arís. Níor ghlac mé uaithi í."

Slánaitheoir: "Rinne tú an rud ceart."

Mise: "Agus leanann sí uirthi á dhéanamh, cé go bhfuil a fhios aici nach ceart – ag dáileadh na Comaoine Naofa." Slánaitheoir: "Éistean sí i gcónaí leis an spiorad neamhghlan."

Mise: "Ach tar éis an Aifrin Naofa, chonaic mé sa charr í. Chuir sí lámh chugam amhail is gurbh í an duine is sona ar domhan í."

An Slánaitheoir: "Is féidir leis an spiorad neamhghlan bréagshainmhais aibhnis a thabhairt di freisin, ionas go gceapann sí go bhfuil an rud ceart á dhéanamh aici. Ní thagann toradh ar an mbréagshaibhreas seo."

Mise: "A Thiarna, ní cuirfidh mé aon cheist eile ort; inis dom, más mian leat." An

Slánaitheoir: "A iníon, bíodh creideamh agat ionam."

Mise: "Tá mé chomh hólac agus gan chabhair orm faoi láthair. Níl aon rud níos mó uaim ná mé féin a chur i bhfolach agus guí i gciúnas; níl fiú an grúpa urnaí ag teastáil uaim a thuilleadh."

An Slánaitheoir: "A iníon, is furasta éirí as, ach is deacra an buanseasmhacht a chleachtadh. Guigh go mbeadh buanseasmhacht agat i ngach ní. Fanann an feirmeoir go dtí go mbíonn an fómhar réidh."

An Slánaitheoir: "A iníon, guigh go mór. Ná lig do dhaoine eile tionchar a imirt ort." Imigh i síocháin. Tá grá agam duit."

D'urnaigh mé níos díograisí fós.

Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia, as an teagasc seo, a raibh géarghá agam leis. Níl aon amhras orm, ach táim níos dáiríre faoi.

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch. Roimhe sin, bhí mé ag guí ar feadh 45 nóiméad, ach níor chuala mé guth ar bith.

28 Bealtaine 1992 — Déardaoin – Lá na hAscentiúin

Aifreann Naofa agus priosún i ndearg.

San tráthnóna — deabhóidí Muireacha. Roimhe sin, bhí an Rósannaigh guithte agam.

29 Bealtaine 1992 — Dé hAoine

Bhí mé sa bhaile; tá mé fós ar saoire go dtí Dé Céadaoin, 10 Meitheamh 1992.

Go luath ar maidin, ghuigh mé ar feadh uair an chloig ar dtús, ansin fuair mé an Chomaoineach Naofa go spioradálta. An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá an saol ag teacht chun deiridh. Tá sé ag dul ar strae."

Mise: "Ní féidir liom é sin a scríobh; abair liom é féin. Moladh le hÍosa Críost agus Muire." Chuala mé seo: "Moladh le hÍosa Críost agus Muire."

Mise: "Ach is tusa an Dia cumhachtach neamhbhásmhar; ní féidir leat ligean don domhan a bheith caillte."

An Slánaitheoir: "Tá an lathach ró-dhomhain."

Mise: "A Dhia, a chara, má chloiseann sagart uaim go bhfuil an domhan á chailleadh, déarfadh sé go bhfuil mé craiceáilte."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ní mian leis an saol aithrí a dhéanamh. Tá siad dílis d'Athair na nÉigríochta. Dearbháidh cheana féin go bhfuil gach duine a bhaineann liom craiceáilte."

Mise: "Agus an dream eile, a bhuineann do Athair na mBréag – nach bhfuil siad craiceáilte?"

An Slánaitheoir: "Níl ann ach go dtí go dtiocfaidh deireadh leis an mbóthar leathan."
D'fhiafraigh mé faoi fhaicsean na Maighdine Muire mar gur chuir an Duine Olc isteach air an 25 Bealtaine 1992.

An Slánaitheoir: "Beidh taispeántas ár mBean Uasal agat, ach ná fiafraigh cathain."

Mise: "Agus céard ba cheart dom a rá leis an Athair Vogt? (Bhí mé ag smaoineamh ar léiriú na Maighdine Muire.)" Slánaitheoir: "Guíonn sé i bhfad róbheag leis na fíreín."

Mise: "A Thiarna, an bhféadfadh sé gurb é an spiorad neamhghlan atá in mo thaobh anois, óir airím go bhfuil sé ann."

An Slánaitheoir: "Tá, tá sé i gcónaí mórthimpeall ort. Guigh gan stad. Ná bíodh eagla ort; táimse leat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tá staid an domhain uafásach, cosúil le Sódóm agus Gómor."

An Slánaitheoir: "Ní féidir leat an dá rud a chur i gcomparáid. Rabhadh don domhan a bhí i Sódóm agus Gomora. Ach níor theastaigh ón domhan éisteacht."

Mise: "An scríobhfaidh mé aon rud eile síos?"

Slánaitheoir: "Guigh ar shlánú na n-anam."

Mise: "Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia. Tabhair dom, le do thoil, an neart agus an grá chun guí, an buanseasmhacht, an fhoighne, agus an ghrásta, ionas nach mbeidh eagla an spioraid neamhghlain orm choíche agus go mbeidh mé dílis duit i gcónaí. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

Ag meán lae, chuaigh mé ag siúl sa choill ar feadh thart ar dhá uair an chloig go leith. Mhothaigh mé neart mór chun guí agus d'aithris mé an Salmraí agus mé sa choill.

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Róscráib agus ar an Aifreann Naofa i Rot sa séipéal.

30 Bealtaine 1992 – Satharn

D'phaid mé ar feadh thart ar uair go leith go luath ar maidin.

Ní dheachaigh mé go Waghäusel. Is ar éigean a chodail mé an oíche ar fad. Bhí mé le Marion agus scríobhamar inár ndialanna.

Ó 4.20 i.n. go 8.00 i.n. rinne mé urnaí sa séipéal in Rot.

Mhóidigh mé an Salmra, Stáisiúin na Croise agus Seacht bhFocal Deireanacha Íosa ar an gCrois, ansin d'fhan mé don Aifreann Naofa agus ghlac mé páirt sa cheiliúradh.

31 Bealtaine 1992 — Domhnach

Rinne mé urnaí roimh an Aifreann Naofa. D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot.

Le linn comhrá ó chroí, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir, 'An tusa a labhair liom, ag rá go dtógfá mo mháthair chéile an mhí seo?'

An Slánaitheoir: "Ní hea, ní mise a bhí ann. Scríobh síos, a iníon, an méid atá spreagtha agam ionat; aithneoidh tú an méid a thagann uaimse. Bí airdeallach, guigh; tá an Duine Olc i mbun feitheamh. Is liomsa go hiomlán thú; is breá liom thú. Scríobh, a iníon; is tú mo leanbh."

D'fhiafraigh mé an bhféadfadh Sé a insint dom, 'Moladh le hÍosa Críost agus Muire.' Chuala mé sin trí huaire.

Ansin chuala mé: "Imigh i síocháin, a iníon." Tharla sé sin thart ar 8.30 ar maidin.

Ag 7.00 i.n. bhí an tseirbhís dhiaga ann; roimhe sin, guíodh an Róscráiste. Bhí an tseirbhís an-oifigiúil, mar gurbh é inniu an lá deireanach ar ar tionóladh déidhbhíochtaí na Bealtaine. Bhí a lán daoine tagtha. Timpeall 9.00 i.n. ghuigh mé Róscráiste eile.

1 Meitheamh 1992, Luan

Bhí mé fós ar saoire agus sa bhaile; ní dheachaigh mé amach ach an oiread, chun airgead a shábháil don seomra urnaí.

Ina bhfostú idir 3.00 agus 4.00 r.n., ghuigh mé an Róscrá agus Liotán Croí Naofa Íosa. Ghuigh mé freisin idir 9.00 agus 10.00 r.n.

Ag meán lae, chuaigh mé ag siúl sa choill agus ghuigh mé dhá Róisín agus mé amuigh. San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Róisín agus ar an Aifreann Naofa sa Rэд an séipéal.

Ag 8.00 i.n. bhí grúpa urnaí ann.

Inniu, labhair mé beagán faoin ómós agus faoin gcaoi cheart le Comaoineach Naofa a fháil. Smaoinigh mé inniu ar a mhaith is atá sé go gceadaíonn an Slánaitheoir cathuithe, mar go mbeadh mo mháthair chéile tar éis bás a fháil faoin am seo de bharr na gcathuithe. Ansin, bheadh an bua ag an diabhal. Is bean mhaith í mo mham-chéile, ach tá sí ceannláidir. In ionad dul ar an Domhnach, téann sí i gcónaí go dtí an Aifreann Naofa tráthnóna Dé Sathairn. Ar Fhéile Chorp Chríost, níor theastaigh uaithi páirt a ghlacadh sa phróiseas ach an oiread. Is fearr léi an tAifreann Naofa a ghlacadh ina lámh, agus sin a dhéanann sí. Is cuma léi an glacann sí an tAifreann Naofa ó dhuine saolta nó ón sagart. Is tacadóir de chuid Hitler í. Fiú sa lá atá inniu ann, bíonn sí fós ag caint go hard faoi. Níl sí ag iarraidh a bheith páirteach i mo ghrúpa urnaí. Agus nuair a shiúlann sí abhaile ón séipéal, níl sí ag iarraidh siúl liom. B'fhearr le mo mháthair chéile ligean d'aon tionchar óna bhfuil le rá ag daoine eile fúm ná teacht chugam chun a tuairim féin a dhéanamh faoi mo chlaochlú agus mo chreidimh. Is ansa liom í mar sin féin, áfach, mar is í mo mháthair chéile í. Tá mé buíoch go bhfuil sí inár gcónaí linn, mar go dtugann sí aire don iarnáil dúinn, mar shampla. Ar an Domhnach, nuair a bhíonn an teaghlach ar fad bailithe le chéile, itheann mo mháthair chéile linn ag an mbord freisin; is amhlaidh a bhí riamh. Sciosfadh an diabhal gach rud dom dá bhfaigheadh mo mháthair chéile bás i ndáiríre i mí na Bealtaine. Ansin, b'fhéidir go gcreidfinn go raibh sé ceart an Chomaoine a fháil sa lámh freisin. Ach is é an Tiarna a shocraíonn an uair a fhaigheann duine bás. Mar sin féin, fanfaidh mé dílis don Slánaitheoir, mar níorbh é an cathú seo an chéad cheann agus ní hé an ceann deireanach a bheidh ann.

2 Meitheamh 1992 — Dé Máirt

D'fhreastail mé ar Aifreann na maidine i Mingolsheim ag 6.30 r.n. Tar éis an Aifrinn Naofa, labhair mé le hAthair Söllner, misinéir Steyler a bhí san Afraic agus atá ina chónaí anois i St Augustin, in aice le Bonn. Ní raibh mé i m'aonar le linn an chomhrá seo; bhí an Slánaitheoir liom. Bhí ríméad ar an Athair nuair a d'inis mé dó an méid a dúirt an Slánaitheoir liom.

3 Meitheamh 1992 – Dé Céadaoin

Ó 8.00 go 9.45 r.n., rinne mé urnaí agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Chaoin mé go mór mar go bhfuil cathuithe ag teacht i mo threo. Dúirt mé go gcaithfinn an guth a thástáil, agus d'iarr mé ar an Slánaitheoir beannú dom mar seo a leanas: 'Moladh le hÍosa Críost agus Muire.' An Slánaitheoir: "Moladh le hÍosa Críost agus Muire." An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon." Mise: "Sea, a Athair neamhaí, a Dhia Tríonóideach, táim ag scríobh mar is é sin do thoil." Slánaitheoir: "Tiocfaidh an Mhaighdean Bheannaithe Muire i láthair i do theampall." Mise: "Cé hé an Mhaighdean Bheannaithe Muire?" An Slánaitheoir: "Is í mo Bhrídeog í, mo iníon, mo Mháthair agus do Mháthair." An Slánaitheoir: "A mhic a thiarcais, ná bíodh amhras ort." Mise: "A Dhia, inis dom rud éigin faoin taispeántas seo, óir ní leomh liom fiafraí, mar níl mé fiúntach. Is peacaí mé, a Thiarna." An Slánaitheoir: "An gcreideann tú anois gurb mise é?" Mise: "Creidim, ach níl sé éasca. 'Cé tú?'" An Slánaitheoir: "Is mise Íosa agaibh." Mise: "Cén fáth nach bhfuil an méid a bhaineann leis an easpag, an Pápa agus an tSeansailéir Kohl tarlaithe go fóill?" An Slánaitheoir: "Tá sé le teacht fós." Ba mhaith liom beagán níos mó a fhoghlaim faoin taispeántas Muireach agus mheabhraigh mé don Slánaitheoir nár inis sé aon rud dom go fóill." An Slánaitheoir: "Tiocfaidh sí i láthair. Níor tháinig an t-am fós."

Mise: "Dúirt tú go dtabharfá comhartha sa Eaglais."

An Slánaitheoir: "Tiocfaidh an comhartha seo roimh léiriú na Maighdine Muire. Is do na sagairt é an comhartha seo freisin; scríobh síos é, a iníon. Gheobhaidh tú litir ó údaráis na hEaglaise. Bí cúramach agus fan dílis domsa, agus dílis don Athair Naofa. Ní gá duit éisteacht le haon ní ná é a leanúint a théann in aghaidh theagasc an Athar Naofa."

An Slánaitheoir: "A iníon, déan go leor íobairtí."

Mise: "A Dhia, déanfaidh mé iarracht, ach ní féidir liom aon rud a ghealladh duit."

Mise: "A Shlánaitheoir uasail, inné nuair a labhair mé leis an Athair Söllner, ní mise a bhí ann." Slánaitheoir: "Labhair mise ar do shon."

Mise: "Mhothaigh mé é sin go rí-soiléir agus thug sé neart dom, agus bhí an tAthair go hiomlán difriúil, amhail is go raibh rud éigin tarlaithe dó. Céard a bhí ann?"

An Slánaitheoir: "Feiceann tú, a iníon, athraíonn mo chuid oibre an duine. Agus ní féidir liom oibriú ach tríotse."

D'ghuaigh mé go díograiseach ar feadh tamaill bhreise, ag iarraidh grásta.

Ansin chuala mé: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin." Ina dhiaidh sin, dúirt mé urnaí buíochais.

Agus mé ag guí roinnt paidreacha chuig an Spiorad Naomh, mhothaigh mé teas an-speisialta agus an-chuid grá i mo chroí. Mhothaigh mé socair agus faoi shuaimhneas, agus ní raibh aon amhras orm. San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

4 Meitheamh 1992 — Déardaoin

I rith na hoíche, rinne mé urnaí ó 4.00 go 5.00 r.n., agus arís ó 8.10 go 10.00 r.n. Tar éis uair an chloig d'urnaí, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Íosa ionúin, a Bhriathar Beo."

An Slánaitheoir: "Labhróidh tú leis an sagart fós, a Athair Trunk."

An Slánaitheoir: "Ní maith liom gur thug sé an Chomaoineach Naofa don bhráthair ina lámh." Mise: "Sea, a Thiarna, chonaic mé é. Bhí an Chomaoineach Naofa ite ag an mbráthair sular dhúirt an sagart: 'A Thiarna, ní fiú mé...'"

Mise: "A Thiarna, maith dom, mar b'éigean dom gáire a dhéanamh istigh ionam féin ag an nóiméad sin, cé gur rud brónach é go deimhin. Ba chosúil chomh saintíoch sin dom an chaoi ar ghlac an deartháir an Chomaoineach Naofa."

An Slánaitheoir: "Tríd sin a dhéanamh, ghortaigh sibh beirt mé."

Mise: "Ach a Thiarna, mura mbeadh an t-Aoire tar éis an tComaoineach Naofa a thabhairt don bhráthair ina lámh, ní bheadh an t-eascairt orainn."

An Slánaitheoir: "Is fíor sin. Guigh ar an rún seo, nach dtabharfadh an sagart an Chomaoineach Naofa i lámha neamh-chonsaicrithe."

Mise: "A Dhia, a chara, rachaidh mé chun an chonfais mar gur chuir mé ofáil ort." An

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Athair neamhaí, scríobhfaidh mé síos é, óir is leatsa mé." Is tusa gach ní ionam. Úsáideann tú mo lámha freisin chun scríobh."

An Slánaitheoir: "Is maith liom é sin, a iníon."

Mise: "A Dhia, a chara, cad ba cheart dom a scríobh? Iarraim ort grásta agus trócaire, ionas nach scríobhfaidh mé ach an rud atá ceart. Tabhair creideamh daingean dom, le do thoil."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; tá cuireadh tugtha duit." Mise: "Chuige?"

Níor chuala mé tada agus d'fhiafraigh mé arís. Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cé dó?"

Slánaitheoir: "Go coimisiún."

Mise: "An i m'intinn a chruthaigh mé é sin?"

An Slánaitheoir: "Tá cuireadh tugtha duit chuig coimisiún."

Mise: "Cathain, cá háit agus cén fáth?"

An Slánaitheoir: "Tá sé le teacht fós; bí foighneach."

Mise: "An mbeidh tú liom ag an gcoimisiún?" Slánaitheoir:

"Beidh, beidh mé leat."

Mise: "A Thiarna, mar sin ní gá dom a bheith buartha faoin méid a tharlódh ina dhiaidh sin.

Cuirim gach rud i do lámha."

An Slánaitheoir: "Mar sin a bheidh."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit. Imigh i síocháin."

Ní raibh mo phaidre críochnaithe agam go hiomlán nuair a bhí beirt bhan ag fanacht liom amuigh cheana féin. Ba í céile deirfiúr Roswitha an duine amháin, agus ba í deirfiúr an Athar Ferdinand Thome an duine eile, a bhfuil cónaí uirthi sa Choill Dubh.

Bhí sé 10.00 r.n. agus labhair mé leo ar feadh thart ar 45 nóiméad faoi mo chlaochlú.

10.50 r.n.: Mhóthaigh mé go raibh orm mé féin a aontú leis an Slánaitheoir arís.

Bhí an braistint seo den 'éigean' sách aisteach. Ach caithfear foghlaim freisin ó chathuithe nuair a thagann siad.

Creidim go raibh an fhís i 1984 níos simplí, mar gheall ar an dianchinntiú spiorad. Feiceann tú Muire, ach maidir leis an nguth, ní chloiseann tú ach é agus tógann sé níos mó ama an guth a aithint.

Chun go mbeidh an buanseasmhacht agam an guth a thástáil, ligeann an Slánaitheoir dom a ghrá agus a ghrásta a mhothú, agus ligeann sé do thrialacha éirí freisin, chun a fheiceáil an féidir an tost a aithint.

Mar sin, nuair a cuireadh isteach orm ag na mná ar maidin, tháinig mé ar ais le chéile leis an Slánaitheoir ag 10.50 r.n.

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Feicfidh tú Tuama an Mhaighdine Muire i gceann thart ar cheithre seachtaine."

Mise: "A Dhia, a Íosa, a Athair Spéartha, le do thoil, abair é sin arís." D'athdhéan an Slánaitheoir é láithreach.

Mise: "Cá háit?"

An Slánaitheoir: "Sa séipéal in Rot."

Mise: "An bhfuil aon rud eile atá uaim a fhios a bheith agam?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, ní gá duit eagla a bheith ort; táim leat. A iníon, ná cuir díomá orm."

Mise: "A Dhia uilechumhachtach, ba mhaith liom a bheith aontaithe leat i gcónaí; ansin ní ligfidh mé síos thú." An Slánaitheoir: "Guigh go mór, a iníon, agus déan troscadh."

Mise: "A Dhia, déanfaidh mé mo dhícheall."

Bhí mé ag smaoineamh ar Claude na Lucsamburge, ach níor theastaigh uaim a fhiafraí, ansin chuala mé: "Is féidir leat scríobh thar ceann Claude. Ní féidir leis a bheith ina shagart faoi láthair. Caithfidh tú leanúint ort ag guí ar a shon." Dúirt mé: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, go raibh maith agat, a Íosa ionúin, go raibh maith agat, a Spioraid Naoimh ionúin. Ar chomhlíon mé do thoil trí athaontú leat arís?"

An Slánaitheoir: "Sea, chomhlíon tú mo thoil. Imigh i síocháin, a iníon ionúin." San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Rósanna agus ar an Aifreann Naofa agus mé gléasta i ndearg sa séipéal.

5 Meitheamh 1992 – Dé hAoine – Aoine an Chroí Naofa

Bhí mé fós ar saoire agus rinne mé urnaí sa bhaile ó 9.00 r.n. go 11.00 r.n., ag aithris Liotúirge an Chroí Naofa, Liotúirge Mhuire, paidreacha chun an Spioraid Naoimh, srl.

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: tarlóidh an comhartha seo sa séipéal duit." Mise: "A Thiarna, tá gach rud tugtha agam duit. Ach má deir tú é, mar sin beidh sé. Conas a bheidh a fhios agam gur uaitse é?"

An Slánaitheoir: "Beidh mé leat. Lig don chomhartha seo atá le teacht oibriú ionat." Mise: "Conas a bheidh a fhios agam go bhfuil tú liom?"

An Slánaitheoir: "Ní theipfidh mo ghrásta ort. Fan láidir agus cróga, agus ná lig do dhaoine eile tionchar a imirt ort."

Mise: "Ach a Thiarna, tá a fhios agat go bhfuil mé chomh lag sin." Slánaitheoir: "Liomsa, tá tú láidir."

Mise: "Cathain a tharlóidh sé seo?"

Slánaitheoir: "Is liomsa an t-am."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, tá grá mór agam duit; ná ligtear uaim go deo thú."

Is álainn thar cionn é a bheith aontaithe leis an Slánaitheoir. Ní féidir le focail ár mbuíochas a chur in iúl as seo. Caithfidimid an Tiarna a mholadh agus a ghlorú i gcónaí, de ló is d'oíche.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá daoine ar an mbóthar mícheart. Ní mian leo casadh ar ais. Is beag duine a thuigeann go bhfuil mé fós anseo. A iníon, fan dílis dom; is mise do bhealach. Ar an mbealach seo ní féidir leat dul amú. A iníon, tugaim duit an grásta a bheith dílis dom."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, glacaim leis an ngrásta seo le bheith dílis Duit, óir is leor Duitse amháin domsa, agus is féidir Leat gach ní a dhéanamh. Tháinig mé ar an tuiscint ar talamh gurbh é an t-aoibhneas thú, agus táim anois ag tnúth leis an aoibhneas sin go síoraí."

An Slánaitheoir: "A iníon, thug tú áthas dom leis an méid atá scríofa agat." Mise: "Sea, a Dhia ionúin, mo chroí a bhí ag labhairt, ní mo bhéal."

An Slánaitheoir: "A iníon, is gaisceadán tú fós de bhláth cumhra nach bhfuil faoi bhláth go fóill."

Ina dhiaidh sin, chuala mé an Slánaitheoir ag rá: "Imigh i síocháin, a iníon."

Bhí mé sa séipéal, gléasta i ndearg, don Róscrá agus don Aifreann Naofa.

6 Meitheamh 1992 – Satharn

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa ag 7.00 r.n. i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim.

Tar éis an Aifrinn, labhair mé le sagart Gearmánach atá ag obair mar mhiseanach sa Bhrasaíl.

D'inis sé dom go raibh sé gafa sa tSín. Labhair mé leis ar feadh thart ar 20 nóiméad faoi Chomaoine a fháil ar an teanga. Bhí sé ag siúl le dhá chosán. Ag an deireadh, bheannaigh sé dom.

4.30 i.n. – 6.15 i.n.: Rinne mé urnaí sa séipéal in Rot. Inniu, chuaigh mé go dtí an aithrí leis an Athair Vogt freisin.

7 Meitheamh 1992 – Luan na Caingne

Rinne mé urnaí ó 7.45 r.n. go 9.05 r.n.

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, más mian leat, labhair liom. Tá do sheirbhíseach ag éisteacht." An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, táim ag labhairt leat. Níl foighne agat."

Mise: "An scríobhfaidh mé sin síos?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é. Bíodh creideamh agat asam."

Ní raibh a fhios ag aon duine ach Dia cad a bhí uaim a fhios a bheith agam i mo anam. Ach mar sin féin, fuair mé freagra.

An Slánaitheoir: "Tarlóidh léiriú na Maighdine Beannaithe Muire go luath amach anseo."

Mise: "Ach dúirt tú i gceann ceithre seachtaine."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá a fhios agat go dtaispeánfaidh sí í féin."

Mise: "Cén fáth a bhfuil tú ag ligean don Mhaighdean Bheannaithe Muire teacht i láthair sa Séipéal Dearg?" Slánaitheoir: "Ionas go mbeidh go leor urnaí i bhur séipéal."

Mise: "Ach déantar níos mó paidreacha inár n-eaglais ná in eaglaisí eile sa cheantar." Slánaitheoir: "Ba mhaith liom go leor admhaitheoirí cróga a bheith agam ón eaglais seo."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos, a iníon, an comhartha atá á thabhairt agam duit; is comhartha uaimse é. A iníon, tiocfaidh an comhartha seo fiú roimh léiriú na Maighdine Beannaithe Muire."

Mise: "Conas ba chóir dom freagairt don chomhartha seo? An gá dom a bheith i mo thost? An domsa amháin atá sé, nó do dhaoine eile chomh maith?"

An Slánaitheoir: "Ní bheidh easpa grásta ort. Beidh sé mar is toil liomsa." Mise: "A Dhia, a chara, déanadh do thoil."

An Slánaitheoir: "Déanfaidh an Spiorad Naomh do shoilsiú. Ní gá duit a bheith buartha roimh ré. Guigh chuig mo Mháthair. Is breá léi thú. Cosnaíonn agus treoraíonn sí thú.

Is tú a leanbh ionúin í."

Mise: "A Thiarna, ní féidir liom é sin a scríobh."

An Slánaitheoir: "Scríobh é. Níor thréig do Mháthair thú riamh. Ná cuir díomá uirthi. A iníon, fan dílis dúinn."

Mise: "Beidh mé dílis duitse agus do Mháthair Dé, óir is breá liom sibh beirt go mór."

Slánaitheoir: "A iníon, beannaím duit anois."

Chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár.

Chuala mé: "Go dtiocfaidh beannacht an Aithreach, an Mhic agus an Spioraid Naoimh anuas ort."

Rinne mé comhartha na croise agus dúirt mé go measúil: "Moladh do Íosa Críost agus do Mhuire."

Sin an chéad uair a bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Ina dhiaidh sin, dúirt an Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon."

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa agus mé gléasta i ndearg.

8 Meitheamh 1992 – Luan na Caithreach

D'phaidrigh mé san oíche ó 2.20 go 3.20 r.n. ar son na síochána agus na n-anamacha bochta. Ó 8.10 go 9.10 r.n. lean mé orm ag paidreacht.

Dúirt mé: "A Thiarna agus a Dhia, a Athair ionúin, gabhaim buíochas leat as mé a achrannú agus as cathuithe a cheadú. Ní laghdaíonn sé seo mo ghrá duit, ach a mhalairt. Níl aon amhras ná eagla orm anois. Tá a fhios agam go bhfuil tú liom i gcónaí agus go gcaithfidh an rud a cheadaíonn tú a bheith amhlaidh, mar is é do thoil é.

Maith dom go bhfuil an t-éagóir déanta agam ort agus go raibh mé mífhoighneach. Geallaim duit go dtiocfaidh feabhas orm. Chonaic mé go bhfuil a am féin ag gach ní, agus is Tú a shocraíonn an t-am sin, agus mar sin tá sé ceart. Aontaím mé féin leis an Oireachta Naofa Muire agus leatsa, a Íosa uasail, agus gabhaim buíochas leis an Athair uilechumhachtach, trócaireach, go bhfuil, i ndiaidh Ádhaimh agus Éabha, Máthair neamhaí agus an Slánaitheoir, Íosa Críost, againn anois freisin."

D'phaidrigh mé níos díograisi fós agus dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Ní gá dom aon ní a iarraidh ort; tá a fhios agat gach rud." (Bhí mo chuid smaointe ar an tsiombail)

An Slánaitheoir: "Sea, tá a fhios agam gach rud. Is uaimse a thagann an comhartha seo atá á fháil agat, do chách. Caithfidh tú glacadh leis an gcomhartha."

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim níos fearr é; glacfaidh mé leis nuair a thiocfaidh sé."

An Slánaitheoir: "Tá an domhan i mbaol mór. Tá mo pháistí uile i mbaol. Bí réidh i gcónaí don uair atá le teacht."

Mise: "Cén saghas uaire?"

An Slánaitheoir: "An Breithiúnas. Tá freagracht ar gach duine as iad féin."

Mise: "A Dhia, an gá dom a bheith chomh scanraithe sin roimh an mBreithiúnas cheana féin?"

An Slánaitheoir: "An Grá! Fiú anois. Is é an grá an tomhas a dtabharfar breithiúnas oraibh go léir dá réir. Iarraigh grá i gcónaí. Is grá mé, a pháiste. Agus is féidir le gach duine an oiread de a theastaíonn uathu a tharraingt as."

Mise: "Agus cad a tharlóidh mura dtagann na daoine eile chun tarraingt ar an ngrá seo?" Slánaitheoir: "Tá a nAthair roghnaithe acu cheana féin."

Mise: "A Dhia, tarraingfidh mé ar an ngrá seo níos mó ná mar a rinne mé go dtí seo. Agus iarraim ort anois díreach: tabhair grá mór dom, ionas gur féidir liomsa é a thabhairt do dhaoine eile freisin."

An Slánaitheoir: "A iníon, bíodh creideamh agat. Tá grá agam duit. Imigh i síocháin."

San tráthnóna, d'fhreastail mé ar an Aifreann Mór ag 'Rot'. Bhuaile an grúpa urnaí le chéile ag 8.00 i.n.

9 Meitheamh 1992 – Dé Máirt

Ba é inniu an lá deireanach de mo laethanta saoire.

Idir 4.00 agus 5.30 r.n., ghuigh mé ar son na síochána, ar son na sagart agus ar son an Vatacáin.

An Slánaitheoir: "Labhair tú go ceart inné sa ghrúpa urnaí. Ná bíodh eagla ort; lean ort ag labhairt mar sin.

Táim leat. Bhí mé sásta le d'urnaí (ar Luan na Caithréime)." Mise: "Bhí Roswitha buartha aréir. Ní raibh sí in ann codladh." (Bhí na cóipeanna den dialann tugtha agam di le coinneáil.)

An Slánaitheoir: "Níor mhaith leis na spioraid neamhghlana go bhfaigheadh sí amach an méid atá scríofa agat. Ní gá di a bheith eagla. Tá sí faoi mo chosaint."

Mise: "Dúirt m'fhear céile gur labhair mé rófhada inné." Slánaitheoir: "Tá sé sin ráite aige cheana. Ná héist leis. Tá an namhaid i do theach freisin."

Mise: "A Íosa, is aoibhinn an mothú atá agam istigh ionam anois. Tá suaimhneas agus síocháin chomh mór sin ionam."

An Slánaitheoir: "Is aon ní amháin muid anois."

Mise: "Ó, a ghrá, go raibh maith agat. An bhfuil aon rud eile ar mhaith leat a rá liom anois?"

Slánaitheoir: "A iníon, faigh do scíth. Imigh i síocháin, a iníon ionúin." Mise: "Go raibh maith agat, a Dhia mhór thrócaireach. Táim ag dul ar ais a chodladh."

Ag 10.40 r.n. ghuigh mé arís. Ba é an lá deireanach de mo shaoire deich lá a bhí ann. Bhí guí déanta agam go mór, ach níor leor é don Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin."

Mise: "An scríobhfaidh mé?"

Slánaitheoir: "Scríobh síos é. Tabhair aird ar gach focal a labhraíonn tú.

Déanfaidh an spiorad neamhghlan aithris ort. Sé agus tá sé ag iarraidh gach a bhfuil déanta agat go dtí seo a scríosadh. Tá sé ag iarraidh an méid atá scríofa agat a scríosadh."

Mise: "A Dhia, an bhfuil tú ag ceadú é seo?"

An Slánaitheoir: "Tabharfaidh mé cosaint duit. A iníon, d'aithin tú É – an spiorad neamhghlan – agus aithneoidh tú É i gcónaí. Ní bheidh easpa grásta ort. A iníon ionúin, imigh i síocháin."

Mise: "A Dhia, a chara, gabhaim buíochas leat ó chroí go croí as na grásta iomadúla seo."

San tráthnóna, chuaigh mé go dtí an séipéal in Rot don Rós agus don Aifreann Naofa. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son an Athar Gebhard Heyder.

10 Meitheamh 1992 — Dé Céadaoin

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

An Slánaitheoir: "Tá daoine i mbaol mór." Mise: "Ach ní féidir liom aon rud a dhéanamh."

An Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat rud éigin a dhéanamh. Téigh go dtí an sagart agus inis dó. Tá an cogadh ag teannadh linn." Mise: "A Dhia, a chara, tá sé sin ráite agam leis cheana féin."

An Slánaitheoir: "Ba chóir dó guí níos mó leis na fíréin." An

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is beag ama atá agat." Mise:

"Cé acu sagart ar chóir dom dul chuige?"

An Slánaitheoir: "Go dtí an tAthair Vogt."

Mise: "Ach dúirt tú go bhfuil sé easumhal."

Slánaitheoir: "Ba chóir dó machnamh cúramach a dhéanamh air. A iníon, téigh chuige." Mise: "An mbaineann an cogadh seo leis an nGearmáin?"

Slánaitheoir: "Gach duine."

Mise: "An féidir liom rud éigin a rá leis ionas go mbeidh a fhios aige gur uaitse é?" Slánaitheoir: "Abair leis, éistean mo chaoirigh le m'ghuth."

Mise: "A Dhia, déarfaidh mé sin leis. A Thiarna, go ndéantar do thoil. A Íosa ionúin, mo Thiarna agus mo Dhia, gabhaim buíochas leat."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá grá agam duit. Imigh i síocháin."

Ag 12.00 i.n. ghuigh mé an tAingeal i gcapall na hoibre. Thug Holger roinnt leabhar dom le léamh.

4.00 i.n.: Bhí mé ar mo bhealach abhaile agus ghuigh mé an Rós Aifreannach na Brón do Athair Vogt.

Timpeall 5.50 i.n., bhí mé sa séipéal in Rot agus rinne mé paidir ghearr.

Ó 6.00 i.n. go 6.30 i.n. bhí mé le hAthair Vogt. Léigh mé as mo dhiarama dó: iontrálacha ó 24 Bealtaine 1992, 29 Bealtaine 1992, 3 Meitheamh 1992, 5 Meitheamh 1992, 7 Meitheamh 1992, 8 Meitheamh 1992 agus

inniu, 10 Meitheamh 1992. Rinne sé gáire agus mé ag léamh.

I ndeireadh na dála, dúirt sé nach raibh le déanamh ach níos mó urnaí a dhéanamh.

D'iarr mé a bheannacht air agus d'imigh mé liom ansin. Agus mé ag imeacht, dúirt mé leis go raibh mo sháith agam de.

Dúirt an tUrramach Vogt leis sin: "Abair leis an Slánaitheoir é." Dúirt mé:

"Tá sé cloiste aige cheana féin."

Dúirt mé é sin toisc nach gcreideann sé an méid a deir an Slánaitheoir liom.

Ag 7.00 i.n. chuaigh mé go Séipéal Naomh Roch chun an Rós a ghuí agus d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa ann. Ina dhiaidh sin, bhí comhrá agam leis an Athair Trunk.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom labhairt le hAthair Trunk

anois. Dúirt an Slánaitheoir go gceart.

Mise: "An labhróidh sé liom?" An

Slánaitheoir: "Labhróidh, labhróidh sé leat."

Mhair ár gcomhrá thart ar 30 nóiméad. D'inis mé don Athair Trunk an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom.

11 Meitheamh 1992 — Déardaoin

11.30 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Dúirt mé leis an Slánaitheoir go raibh sé ráite ag an tSeanmóir Vogt inné gurbh iad seo go léir teachtaireachtaí bagartha.

An Slánaitheoir: "Fág chugam é; tiocfaidh gach rud ina am féin."

Ansin d'fhiafraigh mé faoin Ollamh Trunk.

An Slánaitheoir: "Bhí sé ceart agat dul chuige."

Mise: "Ach dúirt sé gur dhúirt an tEaspag Oskar Saier leis go gcaithfeadh sé an Chomaoine a riar sa lámh."

An Slánaitheoir: "Ní de lánrogha aige féin atá sé á dhéanamh seo."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, dúirt tú nach gá éisteacht le haon duine a shaolaíonn teagasc an Athar Naoimh ná é a leanúint."

An Slánaitheoir: "Is fíor sin."

Mise: "Mar sin, cad é an scéal anois? An gcaithfidh an sagart géilleadh don easpag anois má deir an t-easpag leis go gcaithfidh sé an Chomaoine a riar sa lámh?"

An Slánaitheoir: "Ní hea."

Mise: "Inis dom rud éigin eile seachas 'níl'."

An Slánaitheoir: "I mo shúile domsa, tá an sagart seo easumhal."

Mise: "Dúirt sé go dtugann an Pápa an Chomaoineach sa lámh freisin."

An Slánaitheoir: "Tá an tAthair Naomh á chur faoi bhrú. Ní éisteannt gach easpag leis an Athair Naomh." Mise: "Dúirt sé go raibh sé ag iarraidh a bheith páirteach in Obair na nAingeal, ach ní thabharfaidh an t-easpag cead dó. An féidir leat aon rud a insint dom faoi sin, nó nach mbaineann sé liomsa?"

An Slánaitheoir: "Sea, is cúrsaí duit é. Tá an sagart, an tAthair Trunk, le dul go dtí Obair na nAingeal. Tá tú le rá leis gur chóir dó níos mó muiníne a bheith aige asam."

Mise: "Dúirt sé go gcaithfeadh sé géilleadh don easpag."

Slánaitheoir: "Ach tá sé ag easumhlaíocht domsa."

Mise: "A Dhia, an é a thoil siúd nó do thoilse gur chóir dó dul go dtí Obair na nAingeal?" Slánaitheoir: "A iníon, is é mo thoilse é, agus tá sé amhlaidh le tamall maith anuas."

Mise: "An chóir dó a insint don Easpag an méid atá scríofa agam?"

An Slánaitheoir: "Ní dhéanfaidh sé sin, mar ní chreideann an tEaspag i nochtuithe príobháideacha."

Mise: "Ní thuigim é seo. Cén chaoi a bhfuil sé, má chuirtear iachall ar an Athair Naofa an Chomaoine a thabhairt sa lámh, gur féidir leis an sagart a rá freisin go gcuirtear iachall air?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an tAthair Naomh umhal domsa. Treoraítear é ag mo Spiorad." Mise: "A Dhia, ní iarrfaidh mé tada ort arís go deo."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an gcaoi ar iarr tú. Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

idir 12.05 agus 13.00 sa séipéal:

Slánaitheoir: "A mhic, tabhair aire: Is mise an grá, an uiríslé, an séimhe, an tsíocháin, an suaimhneas, an fhoighne, an lúcháir, an fhírinne, an solas, an tSlí; is mise do bheatha.

Is spiorad neamhghlan é aon ní a théann in aghaidh seo. Cuimhnigh, tar éis dom labhairt, caithfidh tú fanacht socair agus lán de ghrá. Ní thugann an spiorad neamhghlan aon toradh maith."

Mise: "A Dhia, tá an spiorad neamhghlan ar ais."

Slánaitheoir: "A iníon, táimse anseo freisin."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; coinnigh i gciúnas an méid a scríobhann tú inniu."

Mise: "Agus Marion, caithfidh sí é a scríobh síos, agus caithfidh Roswitha é a choinneáil slán – an ea?"

An Slánaitheoir: "Ach gan aon duine eile."

Mise: "Ach tá sagart de dhíth orm."

An Slánaitheoir: "Tabharfaidh mé sagart duit. Fan beagán níos faide."

Mise: "Conas a bheidh a fhios agam gurbh é tusa a labhair liom? Abair focal amháin eile faoi seo, le do thoil."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; líonfaidh an méid atá ráite agam leat do chroí."

Mise: "Le céard?"

Slánaitheoir: "Le grá."

Mise: "Mar sin, bíodh sé amhlaidh. Go líonfar mo chroí le grá, ní hamháin anois, ach i gcónaí."

Rósanna agus Aifreann Naofa i ndearg.

12 Meitheamh 1992 — Dé hAoine

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a Athair neamhaí, a Íosa, a Dhia trócaireach, cad a scríobhfaidh mé?"

D'fhan mé leis an guth, ach níor tháinig faic. Dúirt mé liom féin nach

féidir liom aon rud a insint dom féin i m'aonar.

Mise: "A Dhia, a chara, ná lig don Duine Olc cur isteach air." Slánaitheoir:

"Feiceann tú, ní féidir leis é sin a dhéanamh ach amháin má cheadaímse é."

Mise: "Tá teas domhain ionam, suaimhneas agus síocháin. Tá mo chroí ag dó le grá. Is mothúchán iontach é nach féidir a chur i bhfocail."

An Slánaitheoir: "A iníon, cuirfear tástáil mhór ort."

Mise: "Ach ní féidir liom na trialacha seo a shárú gan tú."

An Slánaitheoir: "Sea, sin an fáth a bhfuil gá agat liom. Tagann an triail ó na húdaráis."

Mise: "Ach táim chomh dona sin ar scrúduithe. (Bhí mé ag smaoineamh ar mo scrúduithe scoile.)"

Slánaitheoir: "Beidh mé leat."

D'fhiafraigh mé faoi m'mháthair chéile, mar níor fuair sí bás i mí na Bealtaine. Slánaitheoir: "Thug mé

cead dó sin tarlú. Tríd sin, tá sé deimhnithe ag an spiorad neamhghlan go n-aontaíonn sé le

comaoineach sa lámh agus freisin go ndéanann leaganóirí an Chomaoineach Naofa a dháileadh. Dá bhfaigheadh sí bás, chreidfeá go raibh comaoineach sa lámh ceart."

Mise: "Ach is deacair é sin a aithint nuair a chuireann an spiorad neamhghlan isteach air."

Slánaitheoir: "Tabhair aird ar gach focal. Is mise an séimhe."

Mise: "Agus cad faoi Bheirléig? Ar chuir sé isteach ansin freisin?" An

Slánaitheoir: "Ní hea, tá sé sin le teacht fós."

Mise: "Go dtí seo, thug mé faoi deara gur chuir an spiorad neamhghlan isteach faoi dhó – tráth bhás mo mhamóire, agus ar an 25 Márta 1992, le linn fhógairt léargais ar Mhuire agus an fhógra go dtarlódh sé i gceann ceithre seachtaine."

An Slánaitheoir: "Sin iad na h-aon chásanna inar chuir sé isteach. Caithfear an t-eispéireas seo a fhulaingt."

Mise: "Cad is triail ann?"

An Slánaitheoir: "Cosain mo theagasc, fan dílis dom, ná bíodh imní ort roimh ré. Labhróidh mise ar do shon."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, tuigim níos fearr é anois."

Mise: "Maidin inniu, is beag nár bhuail mé tram le mo charr. Is beag nár tharla timpiste; d'fhéadfadh timpiste a bheith agam go héasca. Agus mé ag tiomáint, bhí mé ag guí Liotúin na Maighdine Beannaí Muire. Díreach agus mé ag guí 'Virgo Prudentissima – ora pro nobis', daoradh m'áille ar feadh nóiméid agus ní fhaca mé an tram. Bhí mo chos ar an gcasadh cheana féin sular thug mé an tram faoi deara le mo shúile. Creidim gurbh é sin m'aingéal caomhnóra."

An Slánaitheoir: "Guigh gan stad. Is mian leis an spiorad neamhghlan tú a scriosadh, ach ní féidir leis; táimse leat."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: beidh cogadh sa tSlóvaic." Mise: "Agus cad faoi Mhontéineagró?"

An Slánaitheoir: "Déanfar an Mhontéineagráin a scriosadh go luath."

Mise: "A Dhia, is fearr liom gan tuilleadh a fhios a bheith agam. Tá sé ar fad chomh huafásach. Maith dom, a Thiarna agus a Dhia; guífidh mé níos mó. Tabhair dom, le do thoil, an grásta chun guí go flúirseach." Dia duit. D'fhreastail mé ar an Aifreann agus chan mé an Rósach i Rota sa séipéal.

13 Meitheamh 1992 — Satharn

D'fhreastail mé ar an Aifreann Luath i Mingolshelm i Séipéal Naomh Roch (7.00 r.n.).

Ina dhiaidh sin, ghuigh mé dhá Rósóid ar son mo mhuintire, nach bhfuil aon duine acu baiste go fóill. Ag 2.00 i.n., tugadh cuireadh dom chuig teach mo dhearthár; tá cónaí airsean i Rot freisin.

Ba chóisir lá breithe mo dhearthár Paul a bhí ann.

Bhí mo dhearthár is óige, Vladimir, ann freisin, chomh maith le mo dheirfiúr Sonja agus go leor daoine eile, lena n-áirítear neachtanna agus mo nianna, srl.

Níor rinne aon duine acu magadh fúm; bhí siad go léir an-chineálta liom.

Ó 4.30 i.n. go 6.30 i.n. chuaigh mé go dtí an séipéal agus rinne mé urnaí. Tá sé níos taitneamhaí leis an Slánaitheoir ná ag beárbaiciú.

Chuaigh mé chun an chonfais leis an Athair Vogt. Le linn na confais, d'inis mé dó freisin cad nach bhfuil á dhéanamh aige i gceart sa séipéal, mar shampla, nach casann sé i dtreo an teampaill le linn an Chreidimh ach go bhféachann sé ar an slua, toisc gur chóir dó a bheith ina eiseamláir sa chreideamh sa Tríonóid i nDia sa teampall.

14 Meitheamh 1992 — Domhnach

Rinne mé urnaí sa bhaile ó 7.10 go 8.25 r.n.

Le linn an aontais:

An Slánaitheoir: "A iníon, labhair tú go han-mhaith sa chlos-chomhrá. Labhair mé ar do shon. Bhí an sagart mícheart faoi bheagnach gach rud a phléigh tú."

Mise: "A Dhia, maith dó. Ní haon ionadh liom go bhfuil na heaglaisí folamh." Mise: "A Shlánaitheora, a chara, céard is gá dom a fhios a bheith agam?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: tá an cogadh ag leathadh níos faide. Éireoidh an cogadh sa Bhósáin níos measa. Guigh ar son na síochána."

Mise: "A Dhia, rinne mé dearmad rud an-tábhachtach domsa a fhiafraí díot."

Mise: "**An bhfuil tú i láthair i gcáithníní beaga Bia na Naomh?**" An Slánaitheoir: "**Tá, táim i láthair sna cáithníní beaga freisin.**"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, nuair a thagann deireadh leis an gcogadh ansin, tosóidh sé in áit eile. A iníon, tá daoine míshásta; ní uaimse a thagann sé seo."

Tar éis tamaill, chuala mé:

"A mhic, tá grá agam duit."

D'fhiafraigh mé ar cheart dom é sin a scríobh síos. An Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é."

Mise: "Mothaím síocháin dhomhain agus teas. A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas Leat as an ngrásta seo atá díreach tugtha agat dom."

Tá brón orm nach féidir liom é a chur i bhfocail níos fearr. Mothaím nach bhfuil mé in ann a leithéid a scríobh.

Ní filí mé ach an oiread."

An Slánaitheoir: "A iníon, fan dílis dom; imigh i síocháin."

10.00 r.n. – Aifreann Naofa i ndearg.

1.00 i.n.: An Rósach agus deabhóidí.

San iarnóin, tháinig Marion agus scríobhamar inár ndialanna. Ina dhiaidh sin, ghuigh mé an Rósach.

15 Meitheamh 1992 — An Luan

I seomra na ndochtúirí:

D'ghuaigh mé go díograiseach agus dhoirt mé m'anam amach. Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon." Mise: "Chuala mé sin go glórach agus go soiléir."

An Slánaitheoir: "Tá an rud ceart déanta agat go dtí seo. Ná bíodh imní ort faoin méid atá le teacht."

Mise: "A Thiarna, is mór an t-anacair dom go leanann siad orthu ag tabhairt na Comaoine sa lámh."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: is sacraileacht í an Chomaoine sa lámh. A iníon, athróidh gach rud go luath amach anseo. Is é do chúram ná a chur in iúl do na sagairt nach ceart dóibh an Chomaoine a thabhairt do na creidmhigh ach ar an teanga amháin."

Mise: "Ach deir gach duine go gcaithfidh siad géilleadh do na easpaig."

Slánaitheoir: "Abair leo nach gceadaím é."

Mise: "Más ea, abair leo nach gá dóibh creidiúint i nochtuithe príobháideacha."

An Slánaitheoir: "Ní mhaireann sagairt nach gcreideann i dnochtuithe príobháideacha aitheanta i ngrásta Dé."

Mise: "A Thiarna, ar scríobh mé síos é seo i gceart?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis. Imigh i síocháin."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí: Bhí an tAthair Dochart agus an tAthair Berthold as Waghäusel i láthair.

Tháinig an-chuid daoine. Ní raibh spás fágtha.

16 Meitheamh 1992 – Dé Máirt

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá Sátan ag éirí níos láidre. Caithfidh tú guí níos mó fós. Tá an cogadh ag dul in olcas."

Mise: "Cad atá i gceist agat, a Dhia uasail, níos measa?"

Slánaitheoir: "Tá an cogadh i gcroíthe gach duine."

Mise: "An bhfuil an oiread sin fuatha ann go fóill?" Slánaitheoir: "Beagnach gan aon rud ach fuath."

Mise: "An bhfuil aon rud eile le scríobh síos agam?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú é seo a scríobh síos. Tá an séipéal ceadaithe. Tá síntiús ar a bhealach."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, gabhaim buíochas leat. Is mór an t-áthas é seo dom. Óir tá sé feicthe agat nach bhfuil aon áit eile againn agus go dtagann an oiread sin daoine ag guí."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

Le linn an aontais, mhothaigh mé teas mór agus mothú domhain síochána.

Mise: "A Shlánaitheora uasail, tá a fhios agat faoi mo chroí agus an grá atá agam duit. Ní gá dom é seo a insint duit. Fanfaidh mé dílis duit."

Ag 6.30 i.n., d'fhreastail mé ar an Rósanna agus ar an Aifreann Naofa i Rot.

Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son mo thuismitheoirí agus mo shiblí a fuair bás.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar dhein mé an rud ceart, nó, ar thuig mé i gceart ar maidin sa séipéal.

An Slánaitheoir: "Creid uait é; is fíor é."

17 Meitheamh 1992 — Dé Céadaoin

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Bhí leisce orm scríobh; shíl mé b'fhéidir nach raibh fonn ar an Slánaitheoir go scríobhfainn. Ansin chuala mé: An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go scríobhfá."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, géillim mé féin go hiomlán do do thoil."

An Slánaitheoir: "Tá an domhan i mbaol mór. Tá na bráithre bréagacha ar an bhfód."

Mise: "A Dhia, le do thoil, mínigí seo níos soiléire dom maidir leis na bráithre."

An Slánaitheoir: "Is paraisítí ar an gcine daonna iad." Mise: "Agus cad é an leigheas?"

An Slánaitheoir: "Fanaigí dílis do fhíor-theagasc Chríost."

Mise: "Conas a aithneoidh mé gur bréagfháidh é?" Slánaitheoir:

"Níl siad treoraithe ag mo Spiorad."

Mise: "Conas a aithneoidh mé go bhfuil spiorad neamhghlan á stiúradh?"

Slánaitheoir: "Tá go leor leantóirí agus comhbháthóirí ag an mbréagfháidh."

Mise: "Agus an dream eile, an dream atá á stiúradh ag do Spiorad?"

Slánaitheoir: "Is fíorbheagán iad." (Na leantóirí)

Mise: "A Dhia, ach ní leor sin domsa. Cad eile is gá dom a fhoghlaim faoi na bréag-fháithe?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá in easnamh orthu. Ní labhraíonn bréagfháidh riamh faoi fhíor-theagasc Chríost. Ná creid iad. Beidh an bua agat liomsa."

Mise: "A Thiarna, ní féidir liom idirdhealú a dhéanamh eatarthu ach le do chabhair." Slánaitheoir: "A iníon, liomsa amháin."

Mise: "An mbeidh mé ag caint le fáidh den sórt sin go luath?"

An Slánaitheoir: "Sea, le roinnt acu. A iníon, bí foighneach. Fan dílis dom. Imigh i síocháin." Ansin chuala mé é ag rá: "Gráigh mé."

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i gCapallán Naomh Roch i Mingolsheim.

18 Meitheamh 1992 — Corp Chríost — Déardaoin

Rinne mé urnaí ó 7.45 go 8.45 r.n. agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, Tá daoine ag triall ar an mbarróg faoi láthair."

Mise: "Cad is 'barróg' seo? Níl a fhios agam go beacht."

An Slánaitheoir: "Go ifreann, a iníon. D'úsáid siad go léir a saor-thoil chun é sin a dhéanamh."

Mise: "Déarfaidh daoine eile liom go bhfuil tú cineálta agus trócaireach, a Dhia, agus nach féidir é seo a bheith amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Níl na hanama sin beo a thuilleadh. Roghnaigh siad a n-athair." Mise: "A Dhia, a chara, cén t-ainm a thugann tú ar an athair seo?"

Slánaitheoir: "Prionsa an tsaoil seo."

Mise: "Cén fáth a dtugann tú 'Prionsa' air?"

An Slánaitheoir: "Aithníonn tú a chlann ar a bród."

Mise: "A Dhia uasail, is lá féile é inniu, Féile Chorp Chríost. Bhí aifrinn shráide ann ar maidin. An féidir leat rud éigin a insint dom faoi?"

An Slánaitheoir: "Ar an lá féile seo, is beag ómós a thugtar dom. A iníon, tá croíthe na ndaoine éirithe fuar. Caithfidh glanadh na n-anam teacht go luath. Tá pionós riachtanach; murach sin, rachaidh níos mó anam fós go ifreann."

Mise: "An bhfuil aon rud eile le scríobh síos agam?"

Slánaitheoir: "A iníon, iarraim ort..."

Mise: "Ach a Dhia uasail, inis dom ar dtús. Moladh le hÍosa Críost agus Muire, agus Viva Jesu e Maria."

Chuala mé é sin, ansin d'fhiafraigh mé: "Cad a iarrann tú orm?"

Slánaitheoir: "Géilleadh iomlán dom."

Mise: "A Dhia Tríonóideach, a Rí na ríthe, a Shlánaitheoir. Tugaim mé féin go hiomlán duit. A Dhia chinn, ní féidir liom é seo a scríobh síos i nGearmáinis, ach tá a fhios agat cad atá i gceist agam."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, is leatsa mé go hiomlán. A Shlánaitheoir, is breá liom thú os cionn gach ní eile. Déan liom mar is toil leat. Lig dom a aithint i gcónaí gur leatsa mé.

A Dhia, a chara, cén fáth a bhfuil tú ag iarraidh gach rud ar ais? Thug mé gach rud duit cheana féin."

An Slánaitheoir: "Tá a fhios agat, a iníon. Tabharfar tasc eile duit. Ní go fóill, a iníon. Fan dílis agus seasmhach dom."

Bhí sé 8.45 a.m. Bhí an t-am imithe orm. Ghlaoigh m'fhear céile orm agus dúirt sé go raibh sé ródhéanach cheana féin don séipéal. Bhí an Aifreann le tosú ag 9.00 a.m. inniu. D'éirigh mé agus d'ullmhaigh mé chomh tapa sin go raibh mé sa séipéal trí nóiméad roimh 9.00. Sa séipéal, ghuigh mé le mo chroí go léir nach bhfaigheadh na fíréanta an Chomaoineach Naofa go neamh-airí. Sa deireadh, níor fhaigh ach cúpla duine an Chomaoineach. Bhí fear faoi sheilbh sa séipéal freisin. D'fhág sé an séipéal roimh an gCoisricean. Thairg mé an Chomaoineach Naofa ar son mo mhic.

Bhí go leor daoine ag glacadh páirte sa phróiseal.

Ag 1.00 i.n. chuaigh mé go dtí an séipéal don Rósanna agus d'fhan mé ina dhiaidh sin do dhiagacht.

19 Meitheamh 1992 — Dé hAoine

Gan guth. D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa agus ar an Rós i Rota sa séipéal.

20 Meitheamh 1992 — Satharn

Rinne mé urnaí sa bhaile ó 7.00 go 8.45 r.n., ar feadh thart ar 45 nóiméad.

Le linn an aontais, dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Más mian leat, a Thiarna agus a Dhia, scríobhfaidh mé."

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh sí síos é, a iníon."

Bhí díomá orm faoin méid a craoladh ar an teilifís ó Lá na gCaitliceach. Bhí mé ag féachaint air i dteach mo mhamóire. Tá na mná ag iarraidh go gcuirfí deireadh leis an gcéileachas agus, níos measa fós, tá siad ag iarraidh an Aifreann Naofa a cheiliúradh.

An Slánaitheoir: "Tugann siad Caitliceach orthu féin, ach ní hea iad. Is beag duine atá ar aon intinn liomsa.

Ní hé mo thoil é go gceiliúrfadh bean an Aifreann Naofa.

Scríobh é seo síos, a iníon: is obair Luciféir é." Mise:

"Agus cad faoin gcéileabhacht?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh sagart a bheith ina shagart i mo leithne agus fanacht dílis don traidisiún. Is éard is brí le bheith Caitliceach ná a bheith dílis don Athair Naofa."

Mise: "Cén fáth nach casann an tAthair Vogt i dtreo an teampaill nó an Slánaitheora le linn an Chreidimh nuair a bhíonn an tSacraimint Bheannaithe ar taispeáint? Cén fáth a mbíonn a aghaidh ar an slua?"

An Slánaitheoir: "Mar tá an oiread sin bróid fós ann."

Mise: "A Thiarna, is minic a labhraíonn tú faoi chontúirtí a bhaineann le daoine. Ach níl sagart ar bith agam a bhféadfainn é seo a insint dó."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá sagart ag teacht. Ní bheidh sé i bhfad anois."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: Tá grá agam duit, agus cuireann tú díomá orm mar nach gcreideann tú an méid atá á insint agam duit."

Mise: "Mar gur chuir an spiorad neamhghlan isteach."

Slánaitheoir: "Sin amhlaidh freisin, caithfidh sé a bheith."

Mise: "A Dhia, ba mhaith liom é a chreidiúint, ach tá an tAthair Dochart, an tAthair Vogt agus m'fhear céile ag cur mearbhaill orm."

An Slánaitheoir: "Tá a fhios agam é sin. Caithfidh tú a chruthú dóibh gurb mise é." Mise: "Conas?"

An Slánaitheoir: "Tá mise agat."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia. Déanfaidh mé é. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, imigh i síocháin."

Timpeall a naoi a chlog ar maidin, shroich mé Marion's in Wiesental. Bhí roinnt daoine óga ina cuideachta. Labhair mé faoi mo thaithí agus faoi m'iompú. Agus mé ag labhairt, mhothaigh mé ionsaithe láidre ón spiorad neamhghlan. Bhí an spiorad neamhghlan an-chumhachtach; chuir sé isteach ar mo scéal cúpla uair.

Le buachaill a bhí ina shuí in aice liom, dúirt mé: "Ní dheachaigh tú go dtí an chomaoín." Spraeáil mé le huisce coisricthe é. An tráthnóna sin, chuaigh an buachaill seo go dtí an chomaoín i Karlsruhe ag Lá na gCaitliceach, áit a raibh mise i láthair freisin inniu. Ba chúig bliana ó shin an uair dheireanach a chuaigh sé go dtí an chomaoín, agus nuair a chonaic mé arís é an tráthnóna sin, bhí sé beo arís agus bhí cuma an-sásta air.

Ag an Lá Caitliceach seo, bhí deis agam go leor comhráite suimiúla a bheith agam. B'éigean dom an Pápa agus an comaoineach ar an teanga a chosaint go minic agus go fada. Ansin labhair mé os comhair trí cheamara teilifíse.

Labhair mé freisin leis an tEaspag Wolfgang Kirchgässner, easpag cúnaimh Freiburg. D'fhiafraigh mé de cad a cheap sé faoi thorthaí Medjugorje agus cén fáth nach raibh sé ann go fóill. Dúirt sé: "Sea, tá Dia i ngach áit."

Dúirt mé, "Sea, anseo freisin."

Ní raibh sé an-tógtha le labhairt liom. Ina ainneoin sin, d'iarr mé a bheannacht air. Bhí Marion ann liom.

Tar éis Lá na gCaitliceach a bhí an-tuirsiúil, chuaigh mé chun an chonfais freisin. Chas mé le sagart umhal, an tAthair Engelbert Recktenwald. Tá súil agam go gcasfaidh mé air arís lá éigin; is maith an comhfhaire é. Nuair a labhair mé os comhair na gceamaraí teilifíse, bhí Beate Hamsch i láthair ar thrí ócáid. Creidim gur tháinig Beate chuici féin i ndáiríre ag an Lá Caitliceach seo i Karlsruhe, agus gur thuig sí a glaoch chun oibriú don Slánaitheoir. Fuair sí taithí air go bhfaigheann duine go leor grástal ón Slánaitheoir nuair a oibríonn duine ar son shlánú an anama. Bhí Marion an-dícheallach freisin. Labhair sí go fada faoin gcreideamh Caitliceach, mar go raibh go leor 'mac díomhaoín' tagtha chuig an imeacht seo. Buíochas le Dia as an ngrásta seo, go raibh muid in ann Briathar Dé a chur ar aghaidh.

21 Meitheamh 1992 — Domhnach

Bhí mé ag guí ó 7.45 r.n. go 9.00 r.n. agus chaoin mé mar gheall ar an Lá Caitliceach.

Bhí díomá orm agus bhí mé ag fiafraí díom féin an raibh an ceart agam i ndáiríre leis an méid a bhí á rá agam leis na daoine an lá ar fad inné, agus ansin os comhair trí cheamara.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, go raibh an méid a rinne tú inné go maith. Labhair mise tríot."

Mise: "Agus Marion agus Beate?"

An Slánaitheoir: "Is uirlisí domsa iad, a iníon; fan dílis dom."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tá an ceart agat. Is furasta éirí as nuair a chonaic tú gach rud a tharla ag Lá na gCaitliceach. D'fhéadfá a rá go raibh na Caitlicigh nach Caitlicigh iad a thuilleadh."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ní mór an grá a lorg. A iníon, beidh mé leat i gcónaí."

Mise: "Ach tuigim go bhfuil an spiorad neamhghlan anseo anois freisin. Tá sé ag cur a láithreachta in iúl agus mothaím corraí i mo lámh."

An Slánaitheoir: "Tá fearg air freisin mar nach féidir leis mé a aimsiú."

An Slánaitheoir: "Le mise, buafaidh tú air i gcónaí. An áit a bhfuil mise, tá sé ann freisin."

Mise: "Ach i mo chroí tá suaimhneas agus ciúineas agus síocháin; mothaím go bhfuil sé thar a bheith álainn." Slánaitheoir: "Ní féidir leis an spiorad neamhghlan dul isteach ansin, mar gur thogh tú mise."

Mise: "Inis dom, cé tú féin?"

An Slánaitheoir: "A iníon, is mise do Thiarna agus do Dhia, do threoraí spioradálta." Mise: "A Dhia, maith dom as a bheith ag fiafraí arís."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

1.00 i.n. — An Rósannaí sa séipéal in Rot.

22 Meitheamh 1992 — An Luan

I seomra an dochtúra:

Ag an nóiméad sin, bhí an oiread sin grá agam don Slánaitheoir gur bhrúchtas deora as mo shúile.

D'úrnaigh mé go fonnmhar. Agus mé ag aonú mé féin leis an Slánaitheoir, bhí an oiread sin grá ann.

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é. Priontálfar gach a scríobhann tú i leabhar."

Sula gclófar é, déanfaidh sagart é a sheiceáil."

Mise: "An é sin atá uait, a Thiarna, nó ar cheart dom b'fhéidir fanacht i gciúineas, faoi rún?" An

Slánaitheoir: "Is mian liom go sroichfidh an leabhar na daoine."

Mise: "Beidh ar roinnt rudaí a bheith bainte amach; tá an iomarca ann." An Slánaitheoir:

"Déanfaidh an sagart é sin."

Mise: "A Dhia, a chroí, níl sagart agam."

Slánaitheoir: "Tabharfaidh mise sagart duit."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, má fhoilsítear an leabhar, cuirfidh siad as don Eaglais mé."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an fhírinne scríofa agat. Táim leat." An Slánaitheoir:

"Scríobh, a iníon; caithfear an leabhar a phriontáil go luath." (")

Mise: "A Dhia uilechumhachtach, tabhair dúinn an grásta le scríobh níos tapúla, le do thoil."

An Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat é sin a dhéanamh."

Mise: "A Thiarna, go ndéantar Do thoil maidir leis an leabhar."

Mise: "An gá dom an iontráil don 11 Meitheamh 1992 a léamh amach

don Athair Trunk?" Slánaitheoir: "Sea, déan sin."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Gabhaim buíochas leat, a iníon, as mo thoil a dhéanamh."

Mise: "Déanaim é seo mar is breá liom thú, a Dhia uasail, os cionn gach ní eile."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

6.30 i.n. Urnaí an Rósa,

Aifreann Naofa sa Rot

8.00 i.n. Grúpa Urnaí

23 Meitheamh 1992 — Dé Máirt

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

Maidin inniu, ghuigh mé ar feadh thart ar uair an chloig.

Agus mé i gcomaoineach leis an Slánaitheoir, cuireadh isteach orm cúpla uair ag

dochtúirí. An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Íosa ionúin, cad ba mhaith leat go scríobhfainn síos?"

An Slánaitheoir: "A iníon, beidh cogadh nua san Eoraip. Tá an cogadh sa Rúis ag leathadh níos faide."

Timpeall 10.55 r.n., rinne mé X-ghathú ar bhuachaill 12 bliana d'aois. Bhí fuiliú sróine air agus a shrón briste. Dúirt mé leis go gcaithfí guí freisin nuair a éirítear ar maidin. Dúirt sé nár múineadh dó é sin a dhéanamh agus gur as an iar-GDR a bhí sé. Thug mé roinnt cártaí urnaí dó agus bhí lúcháir air. Ansin, d'inis mé cúpla focal dó faoi m'bhaistíocht mar dhuine fásta.

Tar éis tamaill (i ndiaidh an X-ghath), d'fhill mé ar mo chuid smaointe faoi Íosa. Bhí

sé amhail is go raibh treoir á fáil agam; bhí sé i ndán dom athaontú leis an

Slánaitheoir. Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá sé tábhachtach."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, agus céard a bheadh i gceist leis sin?"

D'fhiafraigh mé freisin an mbeinn in ann déileáil leis an méid a bheadh orm a scríobh síos."

An Slánaitheoir: "Glaigh orthu go léir chun urnaí."

Mise: "Ar chuala mé i gceart é?"

An Slánaitheoir: "A iníon, chuala tú i gceart." An

Slánaitheoir: "Glaigh ar gach duine chun urnaí."

Mise: "Conas atá mé ceaptha é sin a dhéanamh? Ní éistfidh na sagairt liom. Ní féidir liom dul chuig an Uasal Kohl. Bíonn go leor díobh siúd a labhraím leo ag cáineadh an Phápa go géar. D'fhág go leor daoine an Eaglais nó bíonn siad ag cáineadh an chreidimh go géar. Tá cúrsaí chomh dona sin i measc daoine faoi láthair."

Mise: "A Dhia, tabhair comhairle dom, le do thoil. Conas a ghlaofar ar dhaoine chun urnaí?"

Slánaitheoir: "Sea, a iníon, téigh tú féin chuig an Seansailéir, an tUasal Kohl."

Mise: "Cén uair a theastaíonn uait go rachainn chuige?"

Slánaitheoir: "Chomh luath agus is féidir."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé é. A Thiarna, go ndéantar do thoil. Iarraim ort, treoraigh mé, stiúraigh mé agus fan liom."

An Slánaitheoir: "A iníon, mar sin a bheidh sé."

Mise: "A Dhia, a chara, is breá liom thu os cionn gach ní eile; gabhaim buíochas leat." An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, déan é seo go luath."

Mise: "Sea, a Thiarna, rachaidh mé chuig an Seansailéir."

An Slánaitheoir: "Beidh níos mó básanna agus níos mó léirscriosta mar thoradh ar an gcogadh seo."

Mise: "Mothaím go bhfuil na seabhaic (deamhain) ar ais thart orm, cé go bhfuil salann coiscthe scaipthe agam."

An Slánaitheoir: "A iníon, is céasadh dóibh é seo, ach de bharr an méid atá á scríobh agat, tá iallach orthu a bheith leat. Tá an Ceann Uachtarach á gcur faoi bhrú."

Mise: "Mar sin, is é Lucifer é, más ea."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá an ceart agat."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, tar éis an ghrúpa urnaí níorbh fhéidir liom codladh. Bhí sé a haon a chlog ar maidin. Mhothaigh mé míshuaimhneas; bhí sé míthaitneamhach, amhail is go raibh péisteanna ar fud mo choirp, ag snáthadh agus ag corraí faoi mo chraiceann." Smaoinigh mé ar dhraoidhe láithreach agus d'éirigh mé as an leaba gan mhoill. Chuir mé uisce coisricthe orm féin agus ar an leaba agus d'aithris mé an díbearadh gairid, agus bhí gach rud imithe arís. Spraeáil mé an oiread sin uisce coisricthe gur fágadh an leaba inar chodail mé fliuch."

An Slánaitheoir: "Sea, bhí go leor acu ann; dá bhfeicfeá iad, bheadh an bás ort."

Mise: "A Dhia, an gcreidfídh éinne mé?"

An Slánaitheoir: "Ní chreidfídh siad ach nuair a bheidh sé ródhéanach."

Mise: "Ní dóigh liom go ndéanfaidh mé dearmad air seo go héasca. Is fuath liom é – samhlaigh leat féin cén chaoi a bheadh sé san ifreann. A Dhia na ngrást, sábháil an cine daonna, le do thoil."

An Slánaitheoir: "A iníon, imigh i síocháin." An Rós agus Aifreann Ard i ndearg.

24 Meitheamh 1992 – Dé Céadaoin

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

D'urnaigh mé go fonnmhar, ansin dúirt mé: "A Thiarna, más mian leat go scríobhfainn seo síos, ansin, a Thiarna, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, scríobh síos é."

Mise: "Tá sé chomh hálainn an teas, grá an tSlánaitheora agus an tsíocháin dhomhain a mhothú. D'fhéadfaí uaireanta a chaitheamh mar seo."

An Slánaitheoir: "Ba mhaith liom an t-am a ghiorrú do mo mhuintir."

Mise: "A Dhia, le do thoil, mínígí seo dom; ní thuigim go hiomlán é."

Slánaitheoir: "Caithfidh daoine bás a fháil níos luaithe." (ná mar a bhí beartaithe i bplean Dé)

Cuireadh isteach orm arís. Ghlaigh Veronika orm; bhí cuairteoir agam. Fear óg a bhí ann a d'oibrigh dom 10 mbliana ó shin mar oibrí seirbhíse pobail agus a bhí anois ag druidim le deireadh a chéime leighis. Ag an am sin, bhí sé ag iarraidh a bheith ina mhinistir Protastúnach, ní toisc gur chreid sé, ach toisc gur cheap sé go bhféadfadh sé airgead maith a shaothrú ar an mbealach sin. Chuir mé i gcuimhne dó é sin agus ansin d'inis mé dó faoi mo chreideamh inniu. Bhí Andreas 30 bliain d'aois anois. Dúirt sé arís, nuair a bheadh a chuid staidéir críochnaithe aige, go rachadh sé go dtí an Eilvéis, mar go saothraíonn tú níos mó airgid ansin; go n-íocann siad níos fearr ansin.

12.00 i.n. sa séipéal. Bíom i gcónaí sa séipéal. Ní luaim é sa dialann a thuilleadh, ionas nach mbíonn an iomarca de.

25 Meitheamh 1992 — Déardaoín

Gan iontráil — Chuaigh mé go dtí an séipéal in Rot don Rós agus don Aifreann Mór.

26 Meitheamh 1992 — Fhéile an Chroí Naofa

Cumann Urnaí:

An Slánaitheoir: "Caithfidh daoine aithrí a dhéanamh, óir tá contúirt mhór ag fanacht orthu. Níl mórán ama fágtha agaibh."

Mise: "A Dhia, a chara, ní leomhaim a iarraidh ort. Cuidigh liom, le do thoil. Tá a fhios agat gach rud. Cad atá uait uaim?"

An Slánaitheoir: "Gur fhanfá dílis dom. Imigh i síocháin, a iníon." An Rós agus an Aifreann Naofa i Rot.

27 Meitheamh 1992 – Satharn

Ag 7.15 r.n. bhí mé sa séipéal in Waghäusel don Aifreann Naofa. Ina dhiaidh sin, scríobh mé i mo dhiarach le Marion agus scríobh mé litir chuig an Seansailéir Cónaidhme, H. Kohl.

Idir 4.30 i.n. agus 6.15 i.n. bhí mé sa séipéal in Rot, áit ar ghuigh mé agus ar chuaigh mé chun na fíor-aithrí. San oíche, tháinig beirt mhic léinn diagachta, Matthias agus Fridolin, ó Lantershofen. Léigh mé as mo dhiarai dóibh go déanach san oíche.

28 Meitheamh 1992 – Domhnach

Sa bhaile, rinne mé urnaí ar feadh thart ar uair an chloig. Bhí Fridolin ag canadh sa seomra folctha. Bhí m'fhear céile ag cur isteach orm freisin. Bhí sé deacair mé féin a aontú leis an Slánaitheoir. Chuaigh mise, Fridolin agus Matthias go dtí an séipéal in Waghäusel. Tar éis an Chomaoineach Naofa, dheimhnigh an Slánaitheoir an teachtaireacht dom. Chaoin mé. Bhí an píosa páipéir a scríobh mé ar maidin sciobtha agam; níor theastaigh uaim é a chreidiúint. Agus anois bhí an Slánaitheoir á athrá. Chaoin mé an oiread sin, agus mar sin féin chuamar chun bualadh leis an Athair Aemilian.

Labhair mé leis an Athair Aemilian ar feadh thart ar 20 nóiméad.

Bhí Fridolin agus Matthias ag éisteacht. Mhóthaigh mé nach raibh mé i m'aonar. Bhí an Slánaitheoir liom. Dúirt mé gurbh é an bealach ceart a bhí ann an Chomaoine a ghlacadh ar an teanga. Dúirt an tAthair Aemilian gur imigh an Slánaitheoir amach as na píosaí beaga den Oíche Naofa. Tar éis an chomhrá, d'iarr mé a bheannacht.

Ansin, ní raibh fágtha againn ach uair an chloig go leith go dtí am lóin. Rinne Fridolin urnaí agus chuidigh Matthias liom leis an gcócaráil.

Ina dhiaidh sin, ag 1.30 i.n., chuamar go dtí an séipéal le haghaidh deabhóidí.

Nuair a bhíomar ar ais sa bhaile, ghuíomar an Rós Ailbhe na Brón ar son na síochána i Laidin.

29 Meitheamh 1992 – Luan

10.00 r.n., clinic an dochtúra:

Mhóthaigh mé míshásta inné i ndiaidh mo chomhrá leis an Athair Aemilian. Mar sin, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh Sé i láthair i gcáithníní beaga bídeacha an Oighir.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, táimse i láthair freisin sna cáithníní beaga bídeacha. Éist go cúramach, a iníon, tá an sagart ag saobhadh teagasc an Aithreach Naoimh. Guigh ar a shon."

Lean an Slánaitheoir air: "Scríobh, a iníon, tá an cogadh ag leathadh go han-tapa. Beidh gach duine gafa sa troid."

Mise: "Cé hé 'gach duine'?"

An Slánaitheoir: "Gach duine a chothaíonn fuath ina gcroíthe." Mise: "Agus an dream a bhfuil grá acu?"

An Slánaitheoir: "Ní gá dóibh troid."

Mise: "Ach is iadsan a chothaíonn fuath an tromlach; tá níos mó acu ná mar atá de lucht an ghrá."

Slánaitheoir: "Tá mise leis an mbeagán; beidh an bua acu."

Mise: "Cuireann sé David agus Goliath i gcuimhne dom." Slánaitheoir: "Is amhlaidh atá, a iníon."

Slánaitheoir: "Tá tusa i measc an bheagáin a bhfuil grá acu." Mise: "An gcaithfidh an chuid eile a bheith eagla orthu, mar sin?"

Slánaitheoir: "Má tá grá acu Dhomh, ní bheidh eagla orthu." Níor fhiafraigh mé, ach níor smaoinigh mé ach an gáire le mo Chéile freisin.

Slánaitheoir: "Sea, is mise do Chéile."

Mise: "Ach ní thuigim é sin go hiomlán go fóill."

Slánaitheoir: "A iníon, is tusa mo bhrídeog."

Mise: "A Thiarna Íosa Críost, a chara, míneigh seo níos soiléire dom, le do thoil. Cad is brí le brídeog?" An Slánaitheoir: "Is í an bhrídeog an té a thug gach rud dom cheana féin."

Mise: "A Dhia, ach is dóigh liom gur peacaí mé agus ní thuigim gur do bhrídeog mé."

An Slánaitheoir: "Níor thuig éinne sin ach anois."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, fan dílis dom. Ná lig do dhaoine eile tionchar a imirt ort. Imigh i síocháin."

Mise: "A Dhia, a chara, tá grá agam duit agus gabhaim buíochas leat, agus níl aon mhian eile agam ach a bheith dílis duit."

HA. Aifreann agus an Rósán i nDearg.

Bhí sagart ón India tagtha mar ionadaí; bhí an tAthair Vogt as láthair ar chúlaithe sláinte.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí: Ghlac Athair Dochart le hAithrí.

30 Meitheamh 1992 — Dé Máirt

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

D'úmhaigh mé go díograiseach agus mhol mé go leor daoine don Slánaitheoir; ar deireadh, mhol mé na hanamacha go léir Dó. An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an méid atá ráite agat. Scríobh, a iníon; tá tú tuirseach, faigh do scíth."

Mise: "Ach amárach, ba mhaith liom dul go Rodalben, in aice le Pirmasens. Tá comhartha mór don domhan ann."

An Slánaitheoir: "Sea, téigh ann, a iníon; is é mo chomhartha é an comhartha seo."

Mise: "Is cinnte gur ceapadh an comhartha seo le hómós a thabhairt dó sa séipéal."

Cén fáth nach ndéanann siad amhlaidh?"

An Slánaitheoir: "Mar nach maireann na sagairt i ngrá Dé."

Mise: "Ach tá daichead bliain caite anois. Is cinnte go gcaithfidh rud éigin tarlú." An

Slánaitheoir: "Tarlóidh rud éigin. Ní go fóill, áfach."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é. Tá grá agam duit, a iníon."

Tar éis tamaill:

An Slánaitheoir: "Tiocfaidh an comhartha." (An comhartha a bhí geallta ag an Slánaitheoir dom cheana féin.)

Mise: "An gá dom mé féin a ullmhú dó?"

Slánaitheoir: "Fán i gcónaí ionam."

Mise: "Sea, a Thiarna, is é an t-aon mian atá agam ná a bheith leat i gcónaí, óir níl aon rud níos áille ann."

An Slánaitheoir: "Tarlóidh an comhartha seo sa Séipéal." An

Slánaitheoir: "Ar mhaith leat go dtarlódh an comhartha seo duit?"

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a Brídeoir, ach freisin go maire mé i do ghrá go deo, agus go molfaidh agus go dtabharfaidh mé glóir duit i measc na naomh go deo na ndeor. Óir níl aon ní is áille ná a bheith i do ghrá."

An Slánaitheoir: "Mar sin a bheidh, a iníon."

An Slánaitheoir: "Tá tasc á thabhairt agam duit: cabhrú liom an t-anamacha eile a shábháil." I: "Cé hiad na daoine eile?"

An Slánaitheoir: "Na hanamacha a bhíonn in amhras."

Mise: "A Thiarna, tá an oiread sin acu ann. Ach déanfaidh mé mar is mian leatsa, óir is breá liom thar aon ní eile thú."

An Slánaitheoir: "A bhrídeach, imigh i síocháin."

Mise: "A Dhia, an gclois mé sin i gceart? Inis dom arís, le do thoil." An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is tusa mo bhrídeog."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Bhrídeoir, gabhaim buíochas leat as gach rud." An Rós agus Ard-Aifreann i ndearg.

1 Iúil 1992 – Dé Céadaoin

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

Tar éis thart ar 10 nóiméad d'úrnaí díograiseach, bhí ciúnas ann ar feadh thart ar 15 nóiméad, ansin chuala mé an Slánaitheoir ag rá: "A iníon, tá an chogadh mór ag tosú cheana féin. Tá gach duine ar an domhan freagrach. Is mian liom go ndéanfaí go leor urnaí. Déanaigí aithrí agus troscadh. Tá grá agam duit, a iníon, imigh i síocháin."

Dúirt mé: "Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia; go raibh maith agat, a Thiarna Íosa, a chara. Bí trócaireach ar na daoine go léir. Slánaigh sinn, a Thiarna; ná lig dúinn a bheith caillte; is do pháistí muid."

San iarnóin, bhí mé i gceannas ar na paidreacha i dteach mhuintir Wafzig. Bhí roinnt creidmheach i láthair; bhí an dá sheomra lán. Ina dhiaidh sin, chuamar go dtí an Aifreann Naofa.

Cheiliúir an tAthair Weber an Aifreann Naofa. Creidim gurbh é sin an ceann deireanach a d'fhreastail mé air leis. Tá an tAthair Weber ag éirí as a phost go luath.

Ina dhiaidh sin, chuamar go dtí teach Brigitte agus Franz. Bhí Fridolin ann freisin, in éineacht le triúr mac léinn: Josef, Markus agus Matthias.

Bhí a lán daoine eile i dteach Brigitte agus Franz, agus labhair mé faoi mo thaithí agus mo chreideamh.

2 Iúil 1992 – Déardaoin

10.00 r.n. An t-ionad oibre – seomra na ndochtúirí:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, cad ba mhaith leat go scríobhfainn?" An

Slánaitheoir: "Tabhair do thodhchaí dom."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa, tugaim duit é, óir tá mo shaol agus mo thodhchaí curtha agam i do lámha, agus is leatsa é."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an gcaoi ar chuir tú i bhfocail é."

Mise: "Sea, a Thiarna, a Íosa, mar tá a fhios agam go bhfuil tú chomh maith sin agus nach bhfuil ann leat ach an mhaith.

Ní féidir liom aon rud eile a shamhlú seachas a bheith leat i gcónaí. Is mé an fíniúin ar an bhfíniúin mhór."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is mise a shocraíonn an todhchaí."

Mise: "Conas a aithneoidh mé é más tusa a shocraíonn é?" An

Slánaitheoir: "Níl le déanamh agat ach an rud a iarraim ort." Mise:

"Conas a bheidh a fhios agam gur uaitse é?"

An Slánaitheoir: "Cuirfidh mé in iúl duit."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, a Dhia, a Bhrídeoir, an gá dom rud éigin a dhéanamh anois díreach?" Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "Cad é, a Thiarna agus a Dhia, a Brídeoir?"

Slánaitheoir: "Creid go daingean sa mhéid a deirim leat."

Mise: "A Thiarna, a Dhia ionúin thrócaireach, creidfidh mé go daingean é, óir tá creideamh beo tugtha agat dom cheana féin."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; beidh an todhchaí mar is toil liomsa." Mise:

"An do mo thodhchaí atá i gceist agat?"

An Slánaitheoir: "Sea, do thodhchaí; is liomsa í."

Mise: "Bíodh sé mar is toil leatsa, a Thiarna agus a Dhia. Gráim go mór thú, a Thiarna agus a Dhia."

Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an méid atá ráite agat."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is breá liom thú, a bhrídeach; imigh i síocháin." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat."

Tháinig sé chugam go raibh sé ráite ag an Slánaitheoir liom gur mhian leis mé a iompar.

An Slánaitheoir: "Iompróidh mé thú cibé áit is mian liom. Beidh tú in dhá áit ag an am céanna."

Mise: "Ach a Thiarna, níl ach aon duine amháin." Slánaitheoir: "Is féidir liom tú a iolrú."

Mise: "A Dhia, a chara, ní thuigim é seo, ach creidim gur féidir leat é a dhéanamh."

Mise: "A Thiarna, cén fáth a bhfuil tú ag teastáil uaim in dhá áit?"

An Slánaitheoir: "Chun na héirí-chreidmhigh a chur ina luí. A iníon ionúin, is maith gur fhiafraigh tú. A iníon, fan dílis dom."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, beidh mé dílis duit. Gabhaim buíochas leat, a Athair ghráúil."

2 Iúil 1992 – Déardaoín

Rósanna agus Aifreann HI i ndearg.

3 Iúil 1992 — Aoine

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

D'úmhláigh mé go fonnmhar; níor theastaigh uaim scríobh ach amháin más toil Dé é. Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, scríobhfaidh mé síos é mar is toil leatsa." An

Slánaitheoir: "A mhic ionúin, is mian liom na hamanna a athrú."

Mise: "Conas is féidir le duine na hamanna a athrú?"

An Slánaitheoir: "Giorróidh mé é."

Mise: "A Dhia, a chara, táim chomh hamaideach, ní thuigim; mínígí dom é ar bhealach níos simplí, le bhur dtoil." An Slánaitheoir: "Tá an phlá ag teacht oraibh."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, is teachtaireacht bhagrach eile é sin." An

Slánaitheoir: "Níl fonn ar dhaoine aithrí a dhéanamh."

Mise: "A Dhia, an bhféadfainn a fháil amach cad atá i gceist agat le 'plá'?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: tá triomach tubaisteach ag teacht."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, táim ag mothú an spioraid neamhghlain arís. Tá sé ag tarraingt ar mo lámh dheas. An duine acu sin é, nó an méid atá i gceist agamsa amháin é?"

An Slánaitheoir: "Tá, tá roinnt acu ann."

Mise: "Tá an oiread sin urnaí déanta agam cheana maidin inniu." Slánaitheoir: "Lean ort ag guí."

Mise: "A Dhia, buíochas leat nach bhfuil eagla orm."

Slánaitheoir: "Liomsa, ní gá duit a bheith eagla ort."

Mise: "Conas a bheidh a fhios agam go bhfuil tú liom i gcónaí?" Slánaitheoir: "Táim i gcónaí leat."

Mise: "I ndáiríre, is cosúil nach mbím i m'aonar choíche. An scríobhfaidh mé síos rud éigin eile?" Slánaitheoir: "Scríobh síos é. Is tusa mo iníon ionúin."

Mise: "Tá grá agam duit, a Thiarna agus a Dhia, níos mó ná aon ní eile, agus tá súil agam nach gcuirfidh mé deireadh riamh le grá a thabhairt duit."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon."

Idir 4.00 agus 5.00 i.n. thug mé uisce don ghairdín. Tar éis an deichiú crúiscín uisce, mhothaigh mé go dona, bhí masmas agus meadhrán orm, agus mhothaigh mé pian ghéar i mo chroí.

Is ar éigean a bhí mé in ann anáil. D'imigh mé go mall i dtreo na leapa. D'ól mé beagán uisce coisricthe a choisric an tAthair Gebhard Heyder láithreach, agus spraeáil mé Nitrolingual Spray 04 isteach i mo bhéal.

Bhí fonn ar mo mhac an dochtúir a ghlaoch. Ansin, thosaigh pian i mo bholg uachtarach.

Mhair an phian sa chroí ar feadh thart ar 15 nóiméad. Dúirt mé leis an Slánaitheoir nach raibh cead agam bás a fháil, mar go raibh orm fós mo dhíarach a chríochnú. D'ól mé tuilleadh den uisce coisricthe. Thosaigh mé ag mothú níos fearr. Ansin chuaigh mé go dtí an séipéal. Tar éis an Chomaoineach Naofa, bhí mé ag mothú níos fearr fós. Is é mo Shlánaitheoir an dochtúir is fearr. Ina dhiaidh sin, tháinig Fridolin as Lantershofen agus Erich as Rot. Léamar as leabhar Barbara Weigand. Leabhar ar cheart do gach duine a léamh.

4 Iúil 1992 – Satharn

Tar éis uair an chloig ag guí, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir le linn an Aontaithe ar mhaith leis go scríobhfainn inniu.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, ba mhaith liom go scríobhfá."

Mise: "Tá mo fhear céile agus mo chliamhain ag cur isteach orm. Ar an drochuair, ní féidir liom aon rud a scríobh síos."

Nuair a bhíonn duine aontaithe leis an Slánaitheoir, níl aon rud is mó a thaitníonn leis an diabhal ná cur isteach ort ionas nach scríobhann tú aon ní síos.

Tá mo chliamhain tinn faoi láthair. Ní dheachaigh sí fiú amháin go dtí an séipéal le cúpla lá anuas agus is ar éigean a sheasann sí ar a cosa. Ach anois, fad is atá mise sa bhaile ag scríobh an teachtaireachta, tá sí ag folúsghlánadh an staighre leis an tolg troma sin, amhail is gurb í an duine is sláintiúla ar domhan í.

Cuirim Dia chun tosaigh. Má ghuíonn tú ar dtús, is féidir leat go leor rudaí a dhéanamh i bhfad níos fearr níos déanaí le grá – cibé acu an glanadh nó obair atá i gceist – agus déanann tú i bhfad níos mó agus déanann tú níos fearr é.

Ní ba luaithe a shocraigh mé síos arís ná gur chuir m'fhear céile isteach orm.

Ní thugann éinne aon aird ar an bhfíric go bhfuil an Slánaitheoir ag labhairt liom. Tá sé beagnach níos fearr ag an obair ná sa bhaile. Tá madra an chomharsan ag tafann anois, agus na gluaisteáin ar an mbóthar ag rásaíocht thart.

"A Shlánaitheora ionúin, táim ag iarraidh labhairt leat."

Timpeall 15 nóiméad ina dhiaidh sin: bhí m'fhear céile imithe agus bhí mé i m'aonar. Bhí an glacadóir teileafóin curtha i leataobh agam ionas nach gcuirfeadh sé fonnadh.

Fuair an t-áiteamh an ceann is fearr orm. Chaoin mé ar feadh tamaill.

Bhí mé ag smaoineamh an raibh sé fíor gurbh é an Slánaitheoir a bhí ag labhairt liom ar chor ar bith. Bhí sé deacair dom. Dúirt mé leis an Slánaitheoir go mbeadh sé níos fearr liom bás a fháil láithreach dá mba é an Diabhal a bhí ag labhairt liom agus ní an Slánaitheoir. Óir tá gach rud tugtha agam don Slánaitheoir agus ní don Diabhal.

Ansin chuala mé:

"Scríobh, a iníon, tá an cosán chugam géar agus caol. Is fíorbheagán daoine atá air. Sea, a iníon, tá tusa freisin ar an gcosán seo. Dá ghéire an cosán, is ea is mó cathuithe a bheidh romhat."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, is deacair dom é seo a scríobh, mar níl sagart ar bith agam a chloisfidh an méid atá á rá agat liom. Táim chomh neamhthaithíoch agus mothaím chomh seafóideach maidir le scríobh, agus déanaim a lán botún. Níl mé fiúntach do do ghlór a chloisteáil. Ach tá rud amháin ann nach féidir a chur an dallamullóg orm, agus sin an grá atá agam duit. A Shlánaitheoir, ní féidir liom a thuilleadh a scríobh anois."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon."

Mise: "A Dhia, a chara, maith dom, le do thoil. Gabhaim buíochas leat freisin as na cathuithe seo, atá chomh deacair sin dom a sheasamh in aghaidh. Tar éis an tsaoil, is duine lag mé, calóg deannaigh."

4.30 i.n. – 7.45 i.n.: Le linn an ama seo, bhí mé sa séipéal in Rot. Thairg mé gach rud, an Chomaoineach Naofa san áireamh, do Mhuire. Ansin chuaigh mé chun an chonfais a dhéanamh leis an Athair Paul Adambukulam, a bhí ag teacht isteach don Athair Vogt.

5 Iúil 1992 — Domhnach

7.30 – 9.15 r.n.: Rinne mé urnaí sa bhaile roimh an Aifreann Naofa agus cheangail mé mé féin leis an Tiarna.

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon; táim ag tabhairt ama duit don tasc atá le cur i gcrích agat." Mise: "A Thiarna, cén tasc atá le cur i gcrích agam? An bhfuil baint aige leis an Eaglais?"

An Slánaitheoir: "Sea, is don Eaglais an tasc seo."

Mise: "An féidir liom an tasc seo a chur i gcomparáid leis an Soiscéal?"

Slánaitheoir: "Is féidir."

Mise: "Níor mhaith liom a thomhas; inis dom, le do thoil." An

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

D'fhan mé ar feadh tamaill agus dúirt mé: "Níl a fhios agam, a Thiarna; níl sé soiléir dom agus ní féidir liom a shamhlú fiú cén sórt cúraim a bheidh ann."

An Slánaitheoir: "Tiocfaidh sé in am trátha. Caithfidh tú an tasc seo atá á

thabhairt agam duit a chur i gcrích." Mise: "Ach ní féidir liom aon rud a

dhéanamh mura bhfuil a fhios agam cad é atá i gceist."

An Slánaitheoir: "Tabhair an litir don Athair Naofa Mór don sagart atá ina ionad anseo, agus caithfidh seisean í a thabhairt don Athair Naofa Mór ina phearsa."

Mise: "Ar theastaigh uait go dtiocfadh an sagart seo chuig ár n-eaglais?"

Slánaitheoir: "Sea, ba é mo thoil é."

Mise: "An bhfuil sé ag iarraidh é sin a

dhéanamh freisin?" Slánaitheoir:

"Sea, déanfaidh sé é."

Mise: "Tá áthas orm go bhfuil cóip agam den litir chuig an Athair Naofa. Sea, a Thiarna, déanfaidh mé é. Dá réir go dtáinig do thoil."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

D'fhóid mé paidir bhuíochais eile.

Ag 1.30 i.n. bhí an Rósanna, ní seirbhís dhiagachtúil. Ach tar éis an Rósa, threoraigh Hedwig H. Liotúire na Fola is Preasúla.

Taobh amuigh den séipéal, bhí beirt daoine gan dídean ag lorg blaincéad le codladh orthu. Thug mé cuireadh dóibh teacht chugamsa. Tháinig Hedwig in éineacht liom freisin.

Thug mé rud éigin le hithe dóibh beirt agus ansin mhóidigh mé an Rósán le Hedwig H. Chuaigh duine de na fir gan dídean a chodladh láithreach agus ghlac an duine eile páirt sa ghuí.

Thugamar dhá bhratach dóibh agus d'imigh siad leo.

6.30 i.n.: D'fhreastail mé ar an Rósra agus ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim. Tháinig Hedwig in éineacht liom freisin.

6 Iúil 1992 – Luan

10.00 r.n. Lianna:

Buíochas le Dia nach raibh an oiread sin othar ann. Bíonn níos lú ann i rith an tsamhraidh ná ag amanna eile den bhliain. Ciallaíonn sé sin gur féidir liom níos mó ama a chaitheamh ag guí, mar ní maith liom comhráite gan bhrí. Ní tar éis an bháis amháin a thosaíonn an bheatha shíoraí, ach anseo ar an talamh.

Sin an fáth a bhfuil an chéad ordú agus an dara hordú chomh tábhachtach sin. An áit nach dtugtar onóir do Dhia, níl grá ann ach an oiread.

Tar éis na paidre, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Tá an t-am tagtha go scagfar sibh go léir. Bíodh agaibh in airdeall, tá Satan láidir. Ní éireoidh le go leor daoine sa tástáil seo. Níl grá acu. Guígí gan stad. Tá an spiorad toilteanach, ach tá an feoil lag. Tá Spiorad Dé ina chónaí ionat. Caithfidh tú an t-onóir a thabhairt Dó." An Slánaitheoir: "A iníon, ná bíodh amhras ort; imigh i síocháin."

Mise: "Mothaím anois an-chuid teasa agus grá ionam, ach tá brón orm go dtugaim 'guth' amháin ar an nguth, óir is comhrá inmheánach é.

Tugtar 'guth' air nuair a chloistear os ard é, nó nuair a labhraítear. Cluinim é seo ó dhoimhneacht atá chomh dothuigthe sin. Dá bhrí sin, iarraim ort, a Thiarna agus a Dhia, mo mhaitheanas a thabhairt dom.

Ní chuirim amhras ar bith ar do ghrá ná ar do láithreach, ach is iontas liom nach gcloiseann daoine eile a leithéid. Ar dtús, shíl mé go gcloiseadh gach duine é, díreach mar a chloisimse. Ach ansin, nuair a thuigeann duine nach mar sin atá an scéal, is cinnte go dtógann sé tamall an tuiscint gur grásta mór uaitse é seo agus nach uaimse féin é. Tugaim buíochas duit, a Thiarna, a Íosa chráibheach, as an ngráas mór seo.

Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí: D'ghuíomar ar feadh dhá uair an chloig.

7 Iúil 1992 – Dé Máirt

10.00 r.n. Lianna:

D'phaidrigh mé agus d'aontaigh mé Leis.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá gá agam..."

Mise: "A Thiarna, cé tú féin, nuair a deir tú, 'Scríobh, a iníon'?"

Slánaitheoir: "Is féidir leat scríobh chuig Íosa."

An Slánaitheoir: "Tá creidmhigh láidre de dhíth orm don am atá le teacht. Níl tú láidir go leor go fóill, a iníon."

Mise: "A Dhia, a Íosa, cad ba chóir dom a dhéanamh le bheith láidir?" An

Slánaitheoir: "Bíodh do thiomáint iomlán ionam."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tabhair an grásta seo dom, le do thoil, go mbeadh muinín iomlán agam asat."

An Slánaitheoir: "A iníon, tugaim duit é."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, is tusa m'Athair grámhar. Thug tú creideamh beo dom cheana féin, ansin dílseacht duit, agus anois muinín asat."

An iad seo na buanna?"

An Slánaitheoir: "Sea, is iad seo na buanna atá agat anois."

Mise: "Thug Bean Becker nóta dom ag rá go bhfuil tinneas ar fhear óg, R. Denninger, galar Crohn."

Slánaitheoir: "Ba chóir don duine uasal seo an chrois seo a

iompar le grá." Mise: "Ar litriú mé 'cross' i gceart?"

An Slánaitheoir: "Sea, an chrois seo a thug mé dó." Ina dhiaidh sin:

An Slánaitheoir: "A iníon, tá áthas orm go dtugann leabhar Barbara Weigand áthas duit agus go gcabhraíonn sé leat."

Mise: "Sea, a Íosa ionúin, is é ceann de na leabhair is fearr é go deimhin. Ba chóir do gach duine é a léamh."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi mo laethanta saoire, mar tá gach rud tugtha agam don

Slánaitheoir. Mise: "Cad a dhéanfa i mo áit?"

An Slánaitheoir: "Fan sa bhaile, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh. Go raibh maith agat as do chomhairle mhaith." Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon; imigh i síocháin."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i ndearg.

8 Iúil 1992 – Dé Céadaoin

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

Mhúin Veronika agus mé féin an Rós Acránach an Chéastaíochta le chéile, agus ina dhiaidh sin Mhaidhm na Fola Práinne agus paidreacha eile.

Mise: "A Dhia, a chara, is iontach gach rud a thabhairt duit; bíonn duine saor ó fhadhbanna, ó thrioblóid, ó amhras agus ó eagla. Mar a deir Tú, is amhlaidh a bheidh. Tarlóidh gach rud mar is toil Leat." An Slánaitheoir: "Tá tubaiste mhór ar tí tarlú."

Mise: "Cá?"

An Slánaitheoir: "Is iad mo pháistí iad go léir; caithfimid guidé."

An Slánaitheoir: "Scríosfaidh ceann de na stáisiúin chumhachta núicléiche go leor daoine. Scríobh síos é seo, a iníon: is mar gheall ar airgead atá sé ar fad. Glacfaidh an Ghearmáin páirt sa chogadh seo in aghaidh na Sírbhe." Mise: "Mar sin, beidh cogadh sa tSírbeáil tar éis an tsaoil?"

An Slánaitheoir: "Sea, go luath."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, tá do Spiorad aontaithe le mo Spiorad-sa; sin an fáth a labhraíonn tú liom." Slánaitheoir: "Sea, is amhlaidh atá."

Slánaitheoir: "Bí cúramach leat féin; tá na cathuithe ag éirí níos láidre. A iníon, coinnigh greim daingean ar mo lámh."

Mise: "A Dhia, a stór agus a thrócaireach, déanfaidh mé amhlaidh. Go gcuireadh m'aingeal caomhnóra i gcumhne dom é seo agus go dtabharfadh sé cosaint dom, agus guidéim go leathnódh an Mhaighdean Bheannaithe Muire a brat cosanta thar a clann go léir agus tharamsa."

An Slánaitheoir: "A iníon, imigh i síocháin."

Ag 3.45 i.n., chuir an tAthair Joachim as Oggersheim glaoch orm. Labhair mé leis ar feadh thart ar 10 nóiméad. Bhí sé ag iarraidh a fháil amach ar labhair mé leis an Seansailéir, H. Kohl. Dúirt mé dó go raibh an tSeansailéir feicthe agam, in éineacht lena bhean chéile, agus iad ag féachaint ar bhailéad i München. (Bhí an bheirt acu feicthe agam ar an teilifís, ar an nuacht, a bhí á breathnú agam i dteach mo mháthar chéile.)

B'fhéidir go bhfuil sé sin níos tábhachtaí ná an litir a léamh agus toil Dé a chomhlíonadh. Le linn shéasúr na saoire, bhí Aifreann Ard againn ar an gCéadaoin freisin, mar sin ní raibh orm dul go Séipéal Naomh Roch.

6.30 i.n. An Róscráiste agus Aifreann Ard i gculaith dhearg.

9 Iúil 1992 – Déardaoin

Maidin inniu, rinne mé urnaí ar feadh breis agus uair an chloig. Le linn an aontais:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá cuireadh tugtha duit an Pápa a fheiceáil."

Mise: "Roimh shaoire Veronica, nó ina diaidh? Agus an dtabharfar éisteacht dom leis an Athair Naofa?"

An Slánaitheoir: "Sea, labhróidh tú leis."

Mise: "A Thiarna, creidim mar a dúirt tú. Creidim anois go dtarlóidh sé seo."

An Slánaitheoir: "A iníon, ní gá duit a fhios a bheith agat cad atá i ndán duit sa todhchaí gairid. Is liomsa do thodhchaí."

Mise: "Sea, a Thiarna, bíodh sé amhlaidh."

Mise: "Ciallaíonn sé sin nach gá dom a bheith buartha faoin méid atá i ndán dom. Tá an imní sin á baint díom agat."

An Slánaitheoir: "Scríobh tú i gceart é; tá mé sásta leis. Mar sin a bheidh." An

Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

6.30 i.n.: An Róscráib agus an Aifreann Naofa i veistimíní dearga.

Tamall gairid i ndiaidh an Chomaoineach Naofa, ghuigh mé go labhródh an tAthair Adambukulam liom ionas go bhféadfainn a insint dó cad atá uirthi ón Slánaitheoir.

Agus mé ag fágáil na heaglaise, d'fhiafraigh an tAthair díom an raibh mé ag dul go Heidelberg amárach. Ní raibh mé in ann a rá leis ach go raibh teachtaireacht agam uaidh don Slánaitheoir.

Dúirt sé liom, mura mbeadh sé ina sheasamh lasmuigh den séipéal ag 6.45 r.n. amárach, nach rachadh sé go Heidelberg. Chuir sé beannacht chineálta orm.

Chonaic Anton, cúntóir comaoineach, go raibh mé ag caint leis.

10 Iúil 1992 – Dé hAoine

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Dúirt mé leis an Slánaitheoir go raibh mé amuigh lasmuigh den séipéal in Rot thart ar 6.50 ar maidin agus nach raibh an tAthair Pól ann.

Mhóidigh m'fhear céile agus mé ansin le chéile ar an turas go Heidelberg. Ag an gclinic, bhí guí déanta agam le Veronika.

Ba mhian leis an Slánaitheoir go scríobhfainn seo.

An Slánaitheoir: "Ba chóir do dhaoine tearmann a lorg ón eitleán." Mise:

"An mbaineann sé sin le Poblacht Chónaidhme na Gearmáine?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "An bhfuil an Phoblacht Fheidearálach faoi bhagairt ó aerárthaí?" An Slánaitheoir: "Tá, go luath. Tá na haerárthaí ag teacht ón oirthear."

Mise: "A Thiarna, ach tá an méid atá le scríobh agam anseo an-deacair."

An Slánaitheoir: "A iníon, caithfidh siad go léir guí."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá daoine i mbaol mór. Glaoigh orthu chun urnaí. Caithfidh mé an t-am a ghiorrú arís. Tá an-bheagán ama fágtha ag gach duine."

Mise: "An bhfuil aon rud eile le scríobh síos agam, a Dhia uasail?"

An Slánaitheoir: "Sea, caithfear gach rud a scríobhann tú a phriontáil go luath."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, iarraim do ghrásta ortsa go scríobhfaimis féin agus Marion níos tapúla, óir táimid ag tabhairt aghaidh ar an oiread sin seachráin agus muid ag scríobh nach bhfuil mórán dul chun cinn á dhéanamh againn." Slánaitheoir: "A iníon, caithfidh tú iarracht a dhéanamh."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé mo dhícheall scríobh." An

Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

Le linn an aontais, mhothaigh mé teas agus grá mór, agus fuair mé an oiread sin ghrásta, go háirithe suaimhneas agus síocháin. Sea, mhothaigh mé go raibh an Slánaitheoir i láthair ionam.

Labhair sé ar nós Slánaitheora atá ag iarraidh a chlann ar fad a shábháil.

3.00 i.n.: D'oscail mé beartán ó Miriam-Verlag. I nuachtlitir, léigh mé go

Bhí an tUasal Josef Künzli tar éis bháis. Bhí mé ag guí ar a shon le fada an lá, mar ba é a bhí le bheith ag cló an leabhair, agus anois bhí sé tar éis bháis.

Thosaigh mé ag gol, las mé coinneal dó, spréigh mé uisce coisricthe dó, agus thosaigh mé láithreach ag guí ar a shon.

6.30 i.n.: An Rósanna agus Aifreann Naofa i veistimí dearga.

Tar éis an Aifrinn Naofa, thug mé an litir don Athair Uasal, an tAthair Paul Adambukulam, agus dúirt mé leis í a thabhairt de lámh don Athair Uasal féin. Ansin thug mé cuireadh dó teacht ag

7.45 i.n. chun léamh os ard as mo dhiarai an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir leis. Thug mé cuireadh dó freisin chuig an ngrúpa urnaí ag 8.00 i.n. ionas go bhfeicfeadh sé cad a dhéanaimid agus conas a dhéanaimid guí. Dúirt sé go dtiocfadh sé chuig mo theach.

Ina dhiaidh sin, tháinig Marion agus scríobhamar inár ndialanna.

11 Iúil 1992 – Satharn

Shroich mé an séipéal in Waghäusel ag 8.15 r.n. in áit 7.15 r.n. agus níor thuig mé é fiú. Labhair Irma liom agus d'fhiafraigh sí díom an raibh a fhios agam cén t-am a bhí ann.

Nuair a dúirt mé "7.15 r.n.", rinne sí gáire agus thug sí faoi deara dom go raibh sé 8.15 r.n. cheana féin. Níor tharla a leithéid de rud dom riamh cheana.

Ansin chuaigh mé ar cuairt chuig Marion agus scríobhamar inár ndialanna.

San iarnóin, chuaigh mé go dtí an séipéal idir 4.30 i.n. agus 7.45 i.n. Rinne mé urnaí ar son go leor rún.

12 Iúil 1992 – Domhnach

7.50 – 9.00: Tar éis na huiríse, bhí fíis agam.

An Slánaitheoir: "Tá an domhan i mbaol mór. Is beag ama atá fágtha ag an Eoraip chun cúrsaí a chur ina gceart. Caillfear beagnach gach duine. Níl siad ullmhaithe don bheatha shíoraí.

Tá a dtola tugtha ag daoine do Shátan." Mise: "Ach tá an oiread sin daoine a théann go dtí an séipéal."

Slánaitheoir: "Titeoidh go leor acu uaidh fós."

Mise: "An é seo an 'síolú'?"

Slánaitheoir: "Sea, tá Sítán ag síolú cheana féin."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ní raibh an domhan riamh i staid chomh mór sin de pheaca is atá sé anois.

Leathfaidh an cogadh chomh tapa agus a leath na cogaí go léir go dtí seo. A iníon, guigh, guigh go mór. Tríd an bpaidre, is féidir leat cúiteamh a dhéanamh ar a lán."

Mise: "An bhfuil aon rud eile le scríobh síos agam?"

An Slánaitheoir: "Tá an-chuid grúpaí urnaí de dhíth orm."

Mise: "Tá go leor grúpaí urnaí againn inár gceantar." Slánaitheoir: "Ní leor iad chun an líon mór daoine a shábháil."

An Slánaitheoir: "A iníon, cailleann an oiread sin anam gach lá. Tá toradh mór ag teacht ón ngrúpa urnaí atá faoi do stiúir, ach tá gá aige le haibiú fós."

Mise: "Cad atá le déanamh acu chun teacht chun

aibíochta?" Slánaitheoir: "Caithfidh siad grá a thabhairt."

Mise: "Ní leomhaim a fhiafraí; is cosúil gur teachtaireacht an chinnidh é ar fad."

An Slánaitheoir: "Is teachtaireacht rabhaidh é beagnach an tApacailipsis ar fad. A pháistí, ní féidir liom sólás a thabhairt daoibh. Caithfidh sibh guí agus troscadh go mór. Tiocfaidh an tslánú orthu siúd a ghráíonn mé. Agus tá a n-athair féin roghnaithe cheana féin ag an dream nach ngráíonn mé, Prionsa an tsaoil seo." Mise: "A Íosa, a stór, is tú Buaiteoir agus Slánaitheoir an domhain; is féidir leat iad go léir a shábháil." " Slánaitheoir: "A iníon, tá saoirse toil daoine á dtreorú chun an domhain. A iníon, tá grá agam duit agus tá grá agam do na daoine go léir fós. Imigh i síocháin." Mise: "A Dhia, maith dúinn go léir. Grádaím thú fiú amháin ar son na ndaoine sin nach bhfuil grá acu duit. Bí trócaireach orainn agus sábháil sinn, le do thoil, ionas nach scriosfar sinn. Gabhaim buíochas leat as na focail phianmhara seo, atá ina rabhadh don domhan."

10.00 r.n.: D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Rot.

1.30 i.n.: Urnaí na Rósaí gan seanmóir i Rot, sa séipéal. Ní thugann an tAthair Pól seanmóir.

7 Iúil 1992 – Luan

10.00 r.n.: Lianna an dochtúra:

D'úmhaigh mé go díograiseach agus ansin cheangail mé mé féin leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "A iníon, éist go haireach. Tógfaidh sagart na duilleoga clóite go léir, scrúdóidh sé iad agus cuirfidh sé i gcló iad. Is é an sagart a chinnfidh cén foilsitheoir a chlódh iad. Ní do chúram-sa é."

Ansin dúirt an Slánaitheoir:

"Coinnigh do dhíarach faoi rún, óir tá cumhacht ag an Sátan. Tá sé ag iarraidh gach a bhfuil scríofa agam a scriosadh. Ní fhéadfar an leabhar a léamh go dtí go mbeidh sé críochnaithe."

Mise: "An bhfuil aon rud eile le scríobh síos agam?"

An Slánaitheoir: "Sea, caithfidh tú scríobh. Tá mo Spiorad aontaithe le do cheann; ansin cloisfidh tú níos soiléire mé."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; géaróidh an cogadh sna laethanta amach romhainn." Mise:

"Cé acu atá i gceist agat, i mBosnia nó sa Rúis?"

An Slánaitheoir: "Ar an dá thaobh; is féidir leat é sin a scríobh, a iníon. Guigh ar son na marbh."

Mise: "An bhfuil aon rud eile ar gá dom a fhios a bheith agam?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, ná téigh leat féin, gan mise."

Mise: "A Dhia, a chara, is mian liom a bheith leat agus le do thaobh i gcónaí."

Slánaitheoir: "Is maith liom é sin, a iníon; imigh i síocháin."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, grádaím thú agus gabhaim buíochas leat."

14 Iúil 1992 — Dé Máirt

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Le linn an aontais:

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon."

Mise: "Faoi chogadh arís?" An Slánaitheoir:

"Sea, guigh ar son na Sírbie."

Mise: "Shíl mé go raibh H. Panić ag socrú gach rud?"

Slánaitheoir: "Is gaistín é atá leagtha ag an Sátan."

Mise: "Mar sin, ní hé an duine ceart é don tSeirbia?" An

Slánaitheoir: "Ní hea, is mac tíre i gclóca caorach é."

Mise: "An féidir an cogadh seo a chosc má deir tú, 'Guígí ar son na Serbaise'?" An

Slánaitheoir: "D'fhéadfaí an-chuid anamacha a shábháil. Caillfear níos mó anamacha sa chogadh sa tSerbais ná mar a caillfear sa Bhósáinia agus sa Chróit le chéile."

Tar éis tamaill, chuala mé:

'Scríobh seo síos, a iníon: tá an físeadh den Bhean Mhaighdean ag teacht go luath.'

Mise: 'Cá háit?'

An Slánaitheoir: "Sa Séipéal Dearg. Guigh agus déan troscadh. Tiocfaidh an comhartha go luath, go luath amach anseo."

Mise: "Cén fáth a deir tú 'go luath sa todhcháí'?"

Slánaitheoir: "Mar is mise a shocraíonn an t-am. Caithfear paidreacha a rá sa séipéal seo." Slánaitheoir: "A iníon, éist go cúramach. Ná cuir díomá orm."

Mise: "Ní dhéanfaidh, a Thiarna agus a Dhia, ní chuirfidh mé díomá ort. Tabhair dom, le do thoil, an grásta le bheith seasmhach."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, imigh i síocháin."

6.30 i.n.: An Rósach agus Aifreann Naofa sa Rot.

Timpeall 9.00 i.n., thug an tAthair Pól Adambukulam cuairt orm. Gheall sé dom go dtiocfadh sé ar ais chuig an ngrúpa urnaí Dé Luain.

15 Iúil 1992 — Dé Céadaoin

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

D'éirigh mé in airde agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Tá daoine gafa i ngaiste Shátain." Mise: "A Dhia, a chroí, nuair a deir tú 'daoine', smaoiním ar gach duine." An Slánaitheoir: "Níl ach líon beag ann nach bhfuil."

Mise: "Tá sé sin cosúil le fíis Don Bosco."

An Slánaitheoir: "A iníon, nílím i gceart. Caithfidh siad go léir aithrí a dhéanamh. I gcás go leor acu, tá sé ródhéanach cheana féin."

Mise: "An scríobh mé síos rud éigin eile?" Slánaitheoir:

"Sea, scríobh síos é; tá sé an-tábhachtach, i ndáiríre."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, agus céard a bheadh i gceist leis sin?"

An Slánaitheoir: "I mbliana, brisfidh cogadh amach sa tSeirbia. Scríobh síos é seo, a iníon: tá an mhórchaimiléireacht laistigh den Eaglais leithcheilteach as. Caithfidh na easpaig filleadh chuig fíor-theagasc na hEaglaise."

Mise: "Cad é an rud is measa sa Séipéal faoi láthair? Cén fáth a bhfuil éillitheacht sa Séipéal?"

Slánaitheoir: "Mí-urramú mo Chola. Ní mór an Chomaoine sa lámh a chur ar ceal ar an toirt."

Mise: "Táim chomh héadóchasach."

An Slánaitheoir: "Is fíor sin. Ach liomsa, nílím gan chabhair."

Mise: "Cad ar an saol a dhéanfaidh mé?"

An Slánaitheoir: "Lean ort ag labhairt amach faoi. Chomh tapa agus a tugadh isteach é, caithfear é a chur ar ceal arís. Scríobh síos é seo, a iníon: mura ndéanann siad amhlaidh, tiocfaidh pionós orthu. Is í míshásamh i mo leith an olc is mó a d'fhéadfadh tarlú do gach duine."

An Slánaitheoir: "Lean ort ag labhairt faoi. Beidh mé leat nuair a labhróidh tú faoi. A iníon, fan dílis dom. Tá grá agam duit; imigh i síocháin."

16 Iúil 1992 — Déardaoin

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

Tar éis na paidre, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna. Gabhaim buíochas leat as labhairt liom, agus is breá liom thu os cionn gach ní eile, óir domsa ní ceist fhiosracha é faoi cad a déarfaidh tú liom, ach is faoi shlánú anamacha atá sé, agus go gcomhlíonfaínn do thoil, toisc go ndeir tú gurb mise do sheirbhíseach. Agus mé ag aontú m'anama le d'Anam Naofa, ní gá dom a bheith buartha go gcuirfidh aon duine eile isteach air. Ní féidir sin ach amháin má cheadaíonn Tú é."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, caithfidh gach duine an cosán leathan a thréigean, mar níl mórán ama acu. Ós rud é go gcaithfidh mé an t-am a ghiorrú, caithfidh an aithrí tarlú go tapa. Tá an oiread sin daoine marbha ann, agus ní féidir le haon sagart iad a adhlacadh; guigh ar a son."

Mise: "An leor an méid atá scríofa agam, nó an gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

Slánaitheoir: "Caithfidh tú an caibeal a thógáil chomh tapa agus is féidir."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, tabhair don ailtire Wolfgang an grásta na pleananna a tharraingt suas níos tapúla; níl a dhóthain airgid agamsa ach an oiread faoi láthair."

An Slánaitheoir: "Beidh gach rud ina áit cheart ag an am ceart."

Mise: "A Dhia uilechumhachtach, seol oibrithe chugam le do thoil freisin chun cabhrú liom an séipéal a thógáil." An Slánaitheoir: "A iníon, is beag ama atá againn."

Mise: "Cén fáth a deir tú 'muid'?"

Slánaitheoir: "Táim leat."

Mise: "A Thiarna, go ndéantar do thoil. Déanfaidh mé mo dhícheall do thoil a chomhlíonadh.

Iarraim an grásta chun é sin a dhéanamh."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

17 Iúil 1992 – Aoine

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

D'úmhaigh mé agus cheangail mé mé féin leis an Slánaí.

An Slánaitheoir: "A iníon, tá go leor urnaí de dhíth orm. Tá an cogadh tosaithe." Mise:

"Dúirt tú gur thosaigh an cogadh ar an 1 Iúil 1992."

An Slánaitheoir: "An cogadh Rúiseach."

Mise: "A Dhia, cén fáth a dtugann tú cogadh na Rúise ar an gcogadh seo?"

An Slánaitheoir: "Mar go bhfuil siad ag tacú leis na Seirbiaigh. Ní féidir an cogadh seo a stopadh."

Mise: "Ar cheart dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Sea. Beidh go leor básanna ann go luath."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá guíodóirí láidre de dhíth orm."

Mise: "A Shlánaitheora, céard atá i gceist agat le 'guíodóirí láidre'?"

An Slánaitheoir: "Iadsan a ghuíonn lena gcroíthe. Scríobh síos é seo, a iníon: beidh taibhse dár mBean Uasal agat go luath."

Mise: "Ach tá sé sin ráite agat liom cheana féin." An

Slánaitheoir: "Tá sé ag teannadh níos gaire."

Mise: "Cad is brí le 'tá sé ag teannadh

linn'?" An Slánaitheoir: "Gráigh í."

Mise: "Nach bhfuil grá sách maith agam

dí?" Slánaitheoir: "Ní labhraíonn tú léi mórán."

Mise: "A Íosa, a chara, geallaim duit go labhróidh mé níos mó lenár mBean Uasal as seo amach agus go mbeidh níos mó grá agam di."

An Slánaitheoir: "A mhic, tá mé sásta leis an méid atá scríofa agat. A mhic, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

San iarnóin, chonaic mé go raibh litir faighte agam ón tSeansailéireacht Fheidearálach (Tag: 012—K—0007772/92/0()01). — féach cóip, leathanach - 155 -

Ag 6.30 i.n., ghuigh mé an Rósannaí sa séipéal ar son an rúin seo agus d'fhan mé don Aifreann Naofa freisin.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cad ba cheart dom a dhéanamh. Timpeall 7.40 i.n. a bhí sé.

An Slánaitheoir: "An gcreideann tú go labhróidh tú leis?"

Mise: "Sea, creidim."

An Slánaitheoir: "Guigh ar a shon; gheobhaidh tú litir eile ón gCansailéir." Mise: "Sea, a Thiarna, guífidh mé ar a shon agus ar an ábhar seo."

18 Iúil 1992 — Satharn

Ag 7.15 r.n. bhí mé sa séipéal in Waghäusel, ansin chuaigh mé ar cuairt chuig Marion, mar a dhéanaim beagnach gach Satharn tar éis an Aifrinn Mhóir, mar go scríobhaimid inár ndialanna ansin. Inniu thug mé leabhar Barbara Weigand do Monika Hambsch mar bhronntanas agus dúirt mé léi, nuair a bheadh sé léite aici, go dtuigfeadh sí níos fearr mé.

4.30–6.30 i.n. sa séipéal in Rot: Rinne mé urnaí agus ansin chuaigh mé chun an chonfais a dhéanamh leis an Athair Paul Adambukulam.

Ní túisce a shroich mé an baile ná tugadh ionsaí orm arís. An uair seo, ba iad Hedwig H. agus m'fhear céile a bhí ag obair don déamhan. Tá Hedwig lán-diongbháilte go gcaithfinn scairf chinn sa séipéal, toisc gur dhúirt duine éigin 'buadach' é sin in áit éigin.

Dúirt mé léi: "Creidim go deimhin gur cheart dúinn scairfeanna cinn a chaitheamh, ach níor cheart duit a bheith searbhasach faoi nuair nach gcaitheann tú ceann féin. Creidim go bhfuil sé níos tábhachtaí don Slánaitheoir inniu croí glan a bheith agam ná 1,000 bean a bhfuil scairfeanna cinn á gcaitheamh acu ach a bhfuil croíthe mímhóra acu. Más mian leis an Slánaitheoir go gcaithfinn scairf chinn sa séipéal san teas plúchach seo, ansin táim réidh le ceann a chaitheamh ar maidin amárach."

Ghlac mé an rósary láithreach ansin agus rinne mé urnaí. Ina dhiaidh sin, bhí síocháin ann. Is aisteach an rud é an chaoi a dtagann na cathuithe seo láithreach tar éis an chomhfhaidhiúnaithe.

19 Iúil 1992 — Domhnach

Rinne mé urnaí san oíche ó 4.20 go 5.20 r.n., agus ar maidin ó 8.00 go 9.15 r.n.

Ós rud é gur chrá an spiorad neamhghlan mé tráthnóna inné, aréir agus ar maidin inniu, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir le linn an aontais i ndiaidh mo ghuí:

Mise: "An bhfuil sé uait go scríobhfainn, nó an bhfuil sé uait nach scríobhfainn?" An

Slánaitheoir: "Sea, ba mhaith liom go leanfá ort ag scríobh."

Mise: "Creidim go bhfuil tú ag labhairt liom, agus thuig mé nach bhfuil an spiorad neamhghlan ag iarraidh orm scríobh."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá daoine ar crochadh ar shnáithe agus iad ar bhrúach na tubaiste."

Mise: "A Dhia, le do thoil, míní sin dom; tá sé chomh doiléir dom."

Slánaitheoir: "Níl daoine in ann creidiúint a thuilleadh."

Mise: "Cén fáth nach bhfuil siad chomh neamhincháilithe sin chun creidiúint?" Slánaitheoir: "Toisc nach bhfuil grá acu don Té a fuascail iad." Ní raibh a fhios agam cad a déarfainn.

An Slánaitheoir: "Cuir ceist orm, a iníon."

Mise: "Tá sé deacair domsa mar níl sagart agam fós chun an méid a scríobhaim a léamh trí."

An Slánaitheoir: "Tiocfaidh sagart. Léifidh sé é agus seolfaidh sé chun é a phriontáil chomh luath agus is féidir."

Ina dhiaidh sin:

An Slánaitheoir: "Éireoidh an cogadh níos measa go luath amach anseo." Mise: "Shíl mé go raibh síocháin déanta ag na polaiteoirí?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, níor tháinig siad ar shíocháin liomsa. Is mise Rí na síochána seo. Níl aon duine ach mise a fhéadann síocháin a dheonú. Níl i síocháin an tsaoil ach síocháin sheachantach. Ní mhairfidh sí i bhfad. Tá sé seo tugtha agam le fios i mo phlean."

Mise: "Cad é seo, do phlean?"

An Slánaitheoir: "Tá sé tuartha agam go dtiocfaidh ré an Fhrithchríost. Agus tá an ré sin anseo cheana féin."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ach is uafásach an rud é sin."

An Slánaitheoir: "Cuirfear an dream láidir trí chriathar."

Mise: "Le do thoil, a Shlánaitheora, cuidigh linn, óir táimid chomh lag sin."

An Slánaitheoir: "Ní mór bród an duine a dhíothú. Caithfidh daoine grá a thabhairt arís, ionas go n-aithneoidh siad a Slánaitheoir. A iníon, gráigh mé. Imigh i síocháin."

Ag 10.00 r.n. bhí mé sa séipéal in Rot don Aifreann Naofa, agus ag 1.30 i.n. don Rós. Ní raibh aon sheirbhís dhiaga ann inniu.

20 Iúil 1992 – Luan

10.00 r.n. I seomra na ndochtúirí:

Mar a dhéanaim gach maidin, rinne mé urnaí inniu freisin, agus ina dhiaidh sin d'aontaigh mé Leis. Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá sé tábhachtach."

Ón nóiméad sin amach, chuir an Dr Arndt isteach orm ceithre huaire. Bhí an dochtúir sách corraitheach.

Bhí sé ag teacht isteach agus ag dul amach an t-am ar fad. Tarlaíonn sé seo go han-mhinic nuair a labhraíonn an Slánaitheoir liom. Ní fhanann na dochtúirí sa seomra i bhfad. De ghnáth, úsáideann siad an seomra seo chun tuarascálacha othar a scríobh nó chun glaonna gutháin oibre agus pearsanta a dhéanamh – agus go leor acu. Nuair a bhíonn siad i mbun comhráite gan bhrí, guím ar a son, mar is féidir liom guí agus obair a dhéanamh ag an am céanna agus mé sa seomra seo. Caitheann mé leathuair an chloig anseo de ghnáth. Seachas sin, bíonn mé sa seomra X-ghath, seomra gan solas nádúrtha, áit a ndéanaim X-ghathanna de na hothair.

Nuair a bhí an seomra folamh, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir cén rud tábhachtach a bhí aige le rá liom. An Slánaitheoir: "A iníon, ná bí in amhras."

Mise: "A Thiarna, ní chuirfidh mé amhras orm. Creidfidh mé go daingean an méid a deir tú liom, agus scríobhfaidh mé síos é."

An Slánaitheoir: "Beidh crith talún mór ann. Mothóidh gach duine é. Beidh sé an-láidir."

Mise: "An cuid den phionós é sin?"

An Slánaitheoir: "Sea, mar gheall ar easumhlaíocht na ndaoine. Easumhlaíocht i mo leith." Mise: "Cad is féidir liom a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Is féidir leat rud a dhéanamh. Guigh."

Mise: "Mothaím nach bhfuil éinne ag éisteacht liom."

Slánaitheoir: "Sin mar atá, a iníon."

D'inis an Slánaitheoir rud éigin dom nár theastaigh uaim a scríobh síos.

Slánaitheoir: "Fan dílis dom; imigh i síocháin."

Ansin, tar éis an tsaoil, bheartaigh mé an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom a scríobh síos: "Tá na sagairt agus na polaiteoirí ag obair le chéile."

Anois agus é scríofa síos agam tar éis an tsaoil, chuala mé:

"Go raibh maith agat, a iníon."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí: Tháinig an tAthair Paul Adambukulam inár dteannta chun urnaí, agus ina dhiaidh sin ghlac sé le hAithrí. Bhí Fridolin ann freisin, in éineacht le go leor daoine eile nár bhí ann le fada an lá.

7 Iúil 1992 — Dé Máirt

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

D'úmhairc mé go díograiseach agus cheangail mé mé féin leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Tá grá agamsa duit freisin. Is liomsa go hiomlán thú. Is mise do bheatha. Ós rud é go bhfuil gach rud tugtha agat dom, tabharfaidh mise aire duit."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá go leor fadhbanna ann nach mór a réiteach." Mise: "Agus céard iad?"

An Slánaitheoir: "Seo ceann acu: caithfidh na sagairt a bheith liomsa. Caithfidh siad fuath a bheith acu do rudaí an tsaoil. Caithfidh siad a bheith dílis don Athair Naofa agus don Traidisiún. Is é an té a thréigeann cosán an Athar Naofa a thréigeann mise. Caithfidh na sagairt filleadh ar fhíor-theagasc na hEaglaise; murach sin, ní hlosa a dó é an sagart."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: an dream ar fad a dhéanann magadh fút, déanann siad magadh fúm. Caithfidh tú iad a mholadh domsa."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Tá gníomhú mo chomhartha ortsa ag teannadh linn. Fan dílis dom agus bí daingean."

Mise: "A Dhia, caithfidh mé a fhiafraí uair amháin eile: ó tharla gur inis mé beagán faoin dialann do Holger agus Fridolin, an raibh sé sin ceart?"

An Slánaitheoir: "Lean ort ag déanamh sin, a iníon."

An Slánaitheoir: "A iníon, is maith liom nuair a chuireann tú ceist orm."

Mise: "Cén fáth a deir tú i gcónaí gur chóir dom fanacht dílis duit? Nach bhfuil mé dílis duit?"

Slánaitheoir: "Tá, ach níl a fhios agat cad a tharlóidh duit amárach."

Mise: "A Thiarna, cad atá i gceist agat leis sin?"

An Slánaitheoir: "Mar go bhfuil saor-thoil agat, agus ní féidir liom é sin a bhaint díot."

Mise: "Ach ailínim mo thoil le do thoilse i gcónaí."

An Slánaitheoir: "Agus fós, d'fhéadfá cinneadh difriúil a dhéanamh an lá dár gcionn."

Mise: "A Dhia, is fearr liom bás a fháil anois ná m'intinn a athrú. Ó, a Dhia, tá a fhios agam go bhfuil eolas agat ar gach rud roimh ré. Ná lig dom go deo a bheith scartha uait. Is do pháiste thú agus ba mhaith liom a bheith i gcónaí leatsa."

Slánaitheoir: "Bhí an méid atá scríofa agat tábhachtach dom. Tá grá agam duit, a iníon. Imigh i síocháin."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i mBuaile an Fhuil.

22 Iúil 1992 — Dé Céadaoin

8.15 r.n. i seomra an dochtúra:

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go scríobhfá."

Mise: "A Íosa, a stór, tá sé chomh deacair dom; ní thógann éinne dáiríre é an méid a scríobhaim."

An Slánaitheoir: "Tá an t-am ag teacht nuair a ghlacfaidh siad níos dáiríre leis an méid a scríobhann tú." An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá na longa cogaidh san Adriatich réidh chun an cogadh a thosú le Montéineagró."

Mise: "Tá an Chróit agus an tSeirbia faoi shíocháin faoi láthair." An Slánaitheoir: "Ach níl síocháin ina gcroíthe."

Mise: "An bhfuil aon rud eile atá le bheith ar eolas agam?"

An Slánaitheoir: "Sea, tiocfaidh an sagart nua i ndearg go luath." Mise: "An é sin toil Freiburg nó do thoilse?"

An Slánaitheoir: "Is é mo thoil é. Guífidh an sagart nua an Rós Naofa roimh an Aifreann Naofa. Tuigfidh na daoine i ndearg go bhfuil siad i bpeaca trom. Ba mhaith liom sibh go léir a shábháil."

Bhí mé ag iarraidh a fháil amach ar cheart dom dul chuig an Athair Gebhard Heyder. Slánaitheoir: "Téigh chuige, téigh. Labhair leis."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit; guigh go mór. Imigh i síocháin."

San iarnóin, chuaigh mé ag siopadóireacht ag Globus. Nuair a bhí mé críochnaithe agus mé i mo sheasamh cois mo chairr, chonaic mé go raibh seampú agus cíor fós faoin bpáipéar leithris sa tralaí siopadóireachta; níor scanadh ceachtar acu ag an scannán. Chuaigh mé díreach ar ais agus d'foc mé astu. Dúirt an caisséir liom gur annamh a tharlaíonn a leithéid sa lá atá inniu ann. Bhí a fhios agam gur cathú a bhí anseo dom. San am atá caite, is cinnte nach ndéanfainn a leithéid de rud, ach anois, i ndiaidh mo bhaiste, ba mhaith liom a bheith i mo Chríostaí maith, mar éilíonn mo choinsias é.

Dá mbeadh ró-mhuirear DM 5 orm, bheadh mé imithe ar ais agus rinneadh gearán freisin. Sin an fáth a deirim, más chun mo leasa é, go rachaidh mé ar ais, mar go bhfeiceann Dia gach rud agus titfidh an diabhal sa pholl a dhruileáil sé dom.

6.30 i.n.: Aifreann Naofa agus an Rósach i Róit.

23 Iúil 1992 — Déardaoin

Ó 9.30 go 10.30 r.n. bhí mé i seomra na ndochtúirí.

Slánaitheoir: "An gcloiseann tú mé, a iníon?"

Mise: "Sea, cloisim thú, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá an domhan i mbaol mór. Tá Sátan ag léiriú a chumhachta is mó. Tá an domhan dallta aige. An uair seo tá sé ag glacadh an-chuid príosúnach. Tá beagnach gach duine umhal dó."

Mise: "An bhfuil aon rud ann ar gá dom a bheith ar eolas agam nó a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Sea, déan rud éigin dom. Scríobh síos é, a iníon. Caithfear gach rud a scríobhann tú a phriontáil."

Mise: "Dúirt tú go ndéanfadh sagart é sin."

Slánaitheoir: "Sea, tiocfaidh sagart freisin. Déanfaidh sé é sin."

Mise: "A Thiarna, tá eagla orm go mbainfidh sé an chuid amach faoin gComaoineach a chur ar ceal sa lámh, agus an chuid freisin nach mbeadh cead ag daoine láiche an Chomaoineach Naofa a dháileadh. Tá eagla orm nach gcuirfidh sé i gcló é."

An Slánaitheoir: "A iníon, ní dhéanfaidh sé sin." (Ní fhágfaidh sé aon rud ar lár.)

Mise: "Beidh creideamh beo ag an sagart seo, mar sin, agus beidh sé i ngrá Dé." Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia, roimh ré as an sagart seo. Guinneoidh agus déanfaidh mé troscadh go mór ar a shon."

An Slánaitheoir: "A iníon, déan é sin."

Mise: "A Thiarna, ba mhaith liom a fhiafraí díot ar cheart dom dul ann, go dtí an áit ina bhfuil cónaí ar Josef agus Gisela, chun caint a thabhairt. An é sin do thoil freisin?"

An Slánaitheoir: "A iníon, beidh an-áthas orm má théann tú ann agus má thugann tú caint." Mise: "A Thiarna, an mbeidh tú liom?"

An Slánaitheoir: "Sea, bíonn mé i gcónaí leat."

Mise: "A Dhia, a chara, gabhaim buíochas leat ó chroí."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, céard a cheapann tú a tharlóidh anois?"

Mise: "Tá fíor-fhiosracht orm."

D'fhan mé faoi iontas ag fanacht le cloisteáil cad a déarfadh an

Slánaitheoir ina dhiaidh sin. Slánaitheoir: "Tiocfaidh an comhartha."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, nílím ag fiafraí cén uair. Ach a Thiarna, go ndéantar do thoil. Óir níor mhian liom riamh a bheith scartha uait. Gráim thú chomh mór sin go gcuirim Tú, an Dia Tríonóideach beo grámhar, sa chéad áit i mo shaol."

Ina dhiaidh sin, chuir an Dr Arndt isteach orm. Bhí sé ar an nguthán ag cur a eitilte saoire phríobháidigh in áirithe. Fad is a bhí sé ar an nguthán, ghuigh mé ar a shon agus ghreamigh mé na huimhreacha ar na clúdaigh X-ghath. Sin mar a gearradh gearr ar mo chomhrá leis an Slánaitheoir.

12.00 i.n. sa chaibeal ag an gclíníc.

Tar éis na paidre, labhair mé leis an Slánaitheoir:

Mise: "Luaigh tú rud éigin liom maidin inniu faoin tsiombail. An bhfuil aon rud eile a chaithfidh mé a fhios a bheith agam faoi?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá sé ag tarlú duit."

Mise: "A Thiarna, níl imní orm faoi. Is leatsa mé go hiomlán." An Slánaitheoir: "A mhic, is maith Liom é sin."

An Slánaitheoir: "A iníon, fan dílis dom; imigh i síocháin."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, tá grá agam duit; beidh mé dílis duit. Gabhaim buíochas leat as labhairt liom arís."

Le linn X-ghathaithe: Thit bean óg agus bhuail sí a haghaidh ar an talamh. B'éigean dom X-ghath a thógáil di. Dúirt mé léi go gcaithfí guí ar maidin.

Sise: "Déanaim paidir ar maidin agus sa tráthnóna." Mise: "Ach caithfidh tú dul chun na hAithrí." Sise: "Ach is Protastúnach mé."

D'fhéach mé uirthi agus bhí sí ag caoineadh. Thug mé roinnt cártaí urnaí di agus d'imigh sí léi go lúcháireach.

Fear óg a bhí sa chéad othar eile. Bhí a aghaidh ar fad briste ag duine éigin ag cóisir buachaillí. D'inis mé dó faoin gcaoi a n-oibríonn an spiorad neamhghlan trí dhaoine. D'inis mé dó freisin go gcaithfeadh sé an duine sin a mhaíomh, guí ar a shon, agus buíochas a ghabháil le Dia as an triail seo.

Thug mé cártaí urnaí dó agus chuir mé chun na comaoine é. Bhí lúcháir air agus chuaigh sé ar ais chuig an dochtúir le haghaidh tuilleadh scrúdaithe.

6.30 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

24 Iúil 1992 – Aoine

9.00 r.n. i seomra an dochtúra:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá go leor aithríodóirí de dhíth orm chun mo chreideamh a chosaint."

Mise: "Ach a Dhia mhilis, bíonn eagla ar dhaoine roimh dhaoine eile agus bíonn eagla orthu freisin."

An Slánaitheoir: "Feiceann tú, a iníon, ní thagann aon duine chugam de bharr eagla roimh dhaoine. Guigh, a iníon, ionas go saorfaí thú ó eagla daoine. Is é an spiorad neamhghlan is cúis leis an eagla seo roimh dhaoine. Ní féidir le duine freastal ar dhá mháistir. A iníon, scríobh.

Tá gach rud scríofa agat i gceart go dtí seo."

Mise: "Ach tá an oiread sin botún déanta agam."

An Slánaitheoir: "Ní chuirtear aon tábhacht leis an méid botún atá déanta agat, ach leis an méid atá á rá agam leat."

Mise: "Is tusa mo stiúrtóir spioradálta; an bhféadfainn léamh as m'iris phearsanta don Athair Gebhard i Regensburg?"

An Slánaitheoir: "Féadfaidh tú."

Mise: "An bhfuil aon rud eile ar cheart dom a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Tá, tá rud amháin ann is féidir leat a dhéanamh." Mise: "Cad é?"

Ar dtús níor chuala mé tada.

Tar éis tamaill:

An Slánaitheoir: "Tuigean tú, ní féidir leat labhairt fút féin."

Mise: "Sea, thuig mé é sin cúpla uair cheana féin. Ach níl an tuiscint sin ag na daoine eile. Ceapann siad go bhfuil mé ag caint liom féin."

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú éisteacht le Dia níos mó ná leis na daoine eile."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an bhféadfadh Beate an dialann a léirthuirisciú mar gheall ar na botúin.

An Slánaitheoir: "Féadfaidh tú é sin a dhéanamh. A iníon, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

25 Iúil 1992 — Satharn

D'fhreastail mé ar an Luath-Aifreann in Waghäusel. Fad is a bhí Beate sa chonfaisiún, ghuigh mé ar a son agus ar son an Athair Werner Egon, mar go raibh sí istigh ann ar feadh thart ar uair an chloig. San tráthnóna, bhíomar ag iarraidh imeacht go Regensburg, ach ní raibh an teach soghluaiste ag obair. Mar sin, bheartaíomar tiomáint ann sa charr an lá dár gcionn.

26 Iúil 1992 — Domhnach

Timpeall 9.45 r.n., bhí mise agus m'fhear céile sa séipéal i mainistir na gCarmailítí i Reagensburg.

Ina dhiaidh sin, chaith mé an t-am ó 10.45 r.n. go 3.45 i.n. leis an Athair Gebhard Heyder. Múinteoir iontach. D'fhéach sé trí iontrálacha cúpla lá ón dialann.

Scrúdaigh sé an méid a bhí an Slánaitheoir ag spreagadh orm a scríobh agus dúirt sé gur chosúil sé leis an mBíobla. Tá an-eolas ag an Athair Gebhard ar an mBíobla, mar is scoláire bíobalta é freisin agus tá an Bíobla aistrithe agus tráchttaireacht déanta aige féin air.

Léigh mé cuid mhór as an dialann dó, agus i gcás roinnt iontrálacha, léirigh sé an sliocht ábhartha sa Bhíobla láithreach;

mar shampla, freagraíonn iontráil an dialainne dar dáta an 3 Iúil 1992 don Soiscéal de réir Eoin, caibidil 14, véarsa 23.

Nuair a dúirt mé leis an Athair Gebhard go gceapfadh daoine go raibh mé craiceáilte, d'aithris sé sliocht eile dom ón Soiscéal...

Agus sin mar a lean sé ar aghaidh leis ar feadh roinnt uaireanta an chloig.

Tugaim buíochas le Dia go raibh an onóir agam labhairt leis an sagart seo. Ag

an deireadh, bheannaigh sé uisce, coinne, salann agus pictiúir dom.

Ina dhiaidh sin, chuaigh mé chun an chonfais leis.

Chuaigh sé go mór i bhfeidhm orm go raibh a fhios cheana féin ag an Athair Gebhard faoin méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom roimh ré faoin saol agus faoin méid a tharlódh dó.

Mar sin, d'fheidhmigh na teachtaireachtaí seo mar dheimhniú dó, agus domsa freisin. Bíonn an tAthair Gebhard an-chruinn ina chaint agus an-chinnt.

Agus muid ag tiomáint abhaile ó Regensburg, tháinig an spiorad neamhghlan ar m'fhear céile arís. Mar sin, b'éigean dom thart ar 200 km a thiomáint i m'aonar agus é ina chodladh in aice liom sa charr.

Le linn an ama sin, mhóidigh mé an Rósanna agus paidreacha eile an t-am ar fad. Bhí m'fhear céile ag dul chun na fíorasc i Reagensburg freisin, agus mar sin féin, bhí sé fós á chéasadh. Ní iontas liom a thuilleadh cén fáth. Tairgim gach rud don Slánaitheoir.

Nuair a shroicheamar an baile, bhí fonn orm scríobh agus mé féin a aontú leis an Slánaitheoir.

Ar an drochuair, áfach, bhí sé dodhéanta. Tháinig roinnt ban anall agus bhí siad i mbun cainte fánacha. Mar sin, cuireadh isteach orm. D'airigh mé an spiorad neamhghlan ag obair trí na mná seo.

Ní raibh sé deacair an spiorad neamhghlan a aithint.

Chuaigh mé a chodladh thart ar mheán oíche gan focal ar bith a chloisteáil ón Slánaitheoir.

27 Iúil 1992 – Luan

10.30 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Tar éis na huirill, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, éireoidh an cogadh níos measa go luath amach anseo. Guigh go flúirseach. Beidh cogadh san Iaráic. Leathfaidh an cogadh seo i bhfad agus i léar. A iníon, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

6.30 i.n. An Róscraiste agus Aifreann Naofa i veistimíní dearga.

8.00 i.n.: Grúpa urnaí. Ghlac an tAthair Dochart le hAithrí.

28 Iúil 1992 — Dé Máirt

10.00 sa bhaile:

Rinne mé urnaí agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon.

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia."

An Slánaitheoir: "Ní féidir leat a fhios a bheith agat cad atá le scríobh síos agat anois." Ansin níor chuala mé tada ar feadh i bhfad.

Mise: "Tá, a Thiarna, ní fhios agam cad atá ceaptha agam a scríobh síos. Creidim an méid a deir tú; níl amhras orm a thuilleadh."

An Slánaitheoir: "An bhfuil eagla ort?"

Mise: "Níl eagla orm. Ach má thagann an eagla tar éis an chomhrá seo leat, ní mar gheall ort a bheidh sé, óir ní chuirfidh tú eagla ar dhaoine."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, scríobh seo síos: Daoine..."

Ag an nóiméad sin, bhí leisce orm leanúint ar aghaidh ag scríobh an méid a bhí á chloisteáil agam. Níor theastaigh uaim scríobh a thuilleadh, mar bhí mé ag smaoineamh ar a dtiocfadh ina dhiaidh.

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é focal ar

fhocal." Mise: "Déanfaidh mé, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "Tá an pobal faoi bhagairt ó go leor tubaistí. Tá ceann acu an-ghar." I m'aigne, d'fhiafraigh mé díom féin, cá háit?

An Slánaitheoir: "Fiafraíonn tú cá bhfuil? Tá mo pháistí i ngach áit. Caithfear guí ar son gach duine." Mise: "A Thiarna, guífidh mé ar son gach duine."

Smaoinigh mé ansin ar Wolfram agus rinne mé urnaí ar a shon.

Slánaitheoir: "Beidh gach rud ceart go leor."

Mise: "An féidir leat aon rud a insint dom faoi sin?"

Slánaitheoir: "Is é a bhfuil sé a dhéanamh mo thoil."

An Slánaitheoir: "Is féidir leat rud éigin eile a scríobh síos. Ach níl an rud atá ceaptha agat a scríobh síos go maith." Mise: "Ach a Thiarna, tá gach rud a thagann uait go maith."

An Slánaitheoir: "Is fíor sin, a iníon." Mise:

"An gcrosóidh mé amach é, mar sin?" An

Slánaitheoir: "Ní hea."

Mise: "An bhfuil tú ag iarraidh rud éigin

orm?" Slánaitheoir: "Tá."

Mise: "An bhféadfainn a fháil amach

cad é atá i gceist, le do thoil?"

Slánaitheoir: "Do shláinte."

Mise: "Tá brón orm, ní thuigim é sin. Inis dom arís, le do thoil; b'fhéidir gur shamhlaigh mé é."

An Slánaitheoir: "A iníon, is mian liom do shláinte."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ní thuigim é seo, ach tugaim mo shláinte duit. Óir tá do ghrá níos láidre ná mo shláinte. Le do thoil, ná scar uaim go deo thú."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an méid atá scríofa agat. Tá grá agam duit, a iníon; imigh i síocháin."

Mise: "Táim buíoch díot, a Íosa ionúin, a threoraí spioradálta, as labhairt liom, agus as grá a thabhairt dom, a pheacaigh."

6.30 i.n. An Rósanna agus Aifreann Naofa i ndearg.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "A Shlánaitheora ionúin, ar iarr tú mo shláinte orm ar maidin? Ar thuig mé sin i gceart? Maith dom, le do thoil, as a bheith ag fiafraí arís."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, d'iarr mé sláinte ort agus thug tú dom í

."

Mise: "Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia."

29 Iúil 1992 – Dé Céadaoin

10.05 – 11.45 sa bhaile:

D'úmhláigh mé go díograiseach agus chuir mé mé féin ar aon intinn.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ní thuigeann tú cad is brí leis go dteastaíonn do shláinte uaim. Déanaim de do shláinte mar is toil liom."

Mise: "Sea, a Thiarna, déan mar is toil leat."

Shruth na deora ó mo shúile ar bhealach go hiomlán osnádúrtha, gan aon iarracht ar mo shon féin.

D'fhiafraigh mé: "An bhfuil tú ag gol, a Thiarna?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is é an fulaingt iad mo dheora. Is iad mo dheora iad na deora a thagann ó do shúile."

Mise: "Mothaím amhail is go bhfuilim aontaithe leat. Ciallaíonn sé sin nach bhfuil mé i m'aonar. Tá síocháin an-speisialta ionam freisin. Tá sí chomh hálainn; mothaím chomh saor ar an taobh istigh, amhail is go raibh mo chuid fadhbanna agus imní go léir imithe as radharc. Níl aon eagla orm, níl aon amhras orm, níl aon ualach ionam."

Mise: "Ba mhaith liom ceist a chur ort faoin tsláinte a thug mé duit. Ba mhaith liom a fháil amach an bhfuil an tuisceant cheart agam air seo. Níl mé cinnte an bhfuil an ceart agam sa mhéid atá á cheapadh agam."

An Slánaitheoir: "Inis dom cad a cheapann tú."

Mise: "Is éard atá i gceist agam ná, má thugann tú tinneas nó cráiteacht dom, ní deir tú cathain; ina ionad sin, tugann tú é nuair is mian leat."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos: is fulaingthe cúitimh iad seo." Mise: "Cad a ghnóthaím trí na fulaingthe cúitimh seo?"

An Slánaitheoir: "Ar an gcéad dul síos, fulaingíonn tú liom. Cuidíonn tú liom an chrois a iompar. Tríd seo, sábhálfar an-chuid anamacha."

Mise: "Ó, a Thiarna, an féidir liom an chrois seo a iompar, óir tá a fhios agat é seo roimh ré. Tá imní orm roimh ré go bhféadfainn casadh uait, óir is duine chomh lag mé, tar éis an tsaoil."

An Slánaitheoir: "Gan mise, is cinnte go dtabharfá do dhroim dom, ach ní le mise."

Mise: "Cad atá le déanamh agam le bheith leat i gcónaí?"

An Slánaitheoir: "Bí dílis dom."

Mise: "A Thiarna, táim dílis duit anois, ach ní fheadar liom cad a tharlóidh amárach."

Slánaitheoir: "Ná smaoinigh ar an lá amárach; tabhair an mhaidin seo domsa."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh."

Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú mo chomhartha. Mo stigimata."

Mise: "Cá háit, sa bhaile?"

An Slánaitheoir: "Sa séipéal."

Mise: "Ar na codanna coirp céanna?"

Slánaitheoir: "Na cúig cinn ar fad. Ar an gcroí, ar na lámha agus ar na cosa." Slánaitheoir: "Sea, a iníon, na cinn infheicthe, na cinn nach mbíonn fáscaid orthu." Mise: "Ciallaíonn sé sin go gcrochfar ar an gcros arís thú, laistigh díom."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá an ceart agat."

Mise: "A Dhia, an mbeidh orm oibriú san ospidéal leis na stigimata?" Slánaitheoir: "Is liomsa an todhchaí, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, tá mo thodhchaí tugtha agam duit cheana féin. A Dhia mhilis, ach is iad na stigimata an phian is mó."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is amhlaidh atá. Ach leis an bpian seo, is féidir an-chuid anamacha a shábháil."

Mise: "A Thiarna, go ndéantar do thoil; is leatsa mé go hiomlán." An Slánaitheoir: "A iníon, is milis an chrois liomsa."

Mise: "Céard atá i gceist agat le 'milis'?"

An Slánaitheoir: "Tabharfaidh tú leat é go dtí an deireadh."

Mise: "A Thiarna, an bhfuil na stigimata seo cosúil le stigimata Naomh Proinsias agus an Phádraí Pío Beannaithe?" Slánaitheoir: "Sea, tá siad mar an gcéanna le stigimata Naomh Proinsias agus an Phádraí Pío Beannaithe." Mise: "Ach más amhlaidh, caithfidh gurbh éigean do Phádraí Pío a bheith ina naomh freisin."

An Slánaitheoir: "Sea. Beidh sé go luath."

Mise: "Agus cad má fhaighim bás agus na stigimata orm?"

Slánaitheoir: "A iníon, táimse neamhbhásmhar."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tá grá agam duit thar gach

teorainn." An Slánaitheoir: "Níl teorainn ná tomhas ag an ngrá."

Mise: "Is aoibhinn é sin le cloisteáil. Go raibh maith agat; táim ag caint leat le fada anois. Ní féidir deireadh a chur le comhrá leat choíche."

An Slánaitheoir: "Is mise an tús agus an deireadh."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin, a Chéile, a threoraí spioradálta, táim réidh le croise a iompar leat. Ach ar son cé na hanamacha?"

An Slánaitheoir: "Ar son na bpeacaigh a mhaireann sa dorchadas agus a d'fhéadfadh dul go dtí ifreann ag am ar bith." Mise: "An féidir le sagairt dul go dtí ifreann freisin?"

An Slánaitheoir: "Sea, is féidir leo freisin."

An Slánaitheoir: "A iníon, fulaingeadh tú ar son na n-anamacha uile." Mise: "Ach is iomaí an t-anam é sin."

An Slánaitheoir: "A iníon, is breá liom iad go léir."

Mise: "Tá sé sin go hálainn, agus sin an chaoi a gcaithfidh muidne daoine grá a thabhairt do chách freisin."

An Slánaitheoir: "Liomsa, is féidir leat é sin a dhéanamh. Gan mise, ní féidir leat grá a thabhairt. A iníon, tá grá agam duit agus gabhaim buíochas leat. Imigh i síocháin."

San tráthnóna, bhí mé i Séipéal Naomh Roch don Aifreann Naofa, a bhí á cheiliúradh ag sagart ó Zaire. Bhí sé beagáinín róthapaidh agus an Aifreann Naofa á léamh aige. Agus an Chomaoineach Naofa á dáileadh aige, ní raibh sé tar éis mé a fheiceáil mar go raibh mé i mo ghlúine ag an ráille comaoineach.

B'éigean do bhean uirthi comhartha a thabhairt dó go raibh mé ag iarraidh an Slánaitheoir a fháil. Bhí sé ina sheasamh thart ar mhéadar uaim, agus mar sin féin níor chonaic sé mé.

Is caibeal i bhfoirgneamh sanatóir é Caibeal Naomh Roch. Athraíonn na sagairt ansin thart ar gach ceithre seachtaine. Bíonn an chuid is mó de na sagairt ann le haghaidh cóireála agus cuireann siad cúram buachallaíochta ar fáil le linn an ama sin. Is minic gur Miseanáir Steyler iad na sagairt, agus sin an fáth a bhfuil go leor sagart ann ó go leor tíortha éagsúla.

30 Iúil 1992 — Déardaoin

9.00–10.45 r.n. sa bhaile:

Ar dtús, ghuigh mé, ansin d'aontaigh mé Mhí le Dia. Agus ansin chaoim mé go mór mar go raibh eagla orm an bhféadfainn cur suas leis dá bhfaighinn na Cúig Ghortú Naofa. Bhí eagla orm nach mbeinn in ann seasamh go dtí an deireadh agus go dtabharfainn mo dhroim leis an Slánaitheoir.

Ansin d'iarr mé ar an Slánaitheoir an grásta a dheonú dom chun é sin a dhéanamh; ansin bheadh mé réidh le fulaingt ar son shlánú na bpeacaigh.

Tá an oiread sin grá agam don Slánaitheoir nach féidir liom a shamhlú é a chailleadh. Sin an rud is measa dá bhféadfadh tarlú dom.

Tá súil agam go ndéanfaidh gach duine machnamh ar an staid ina bhfuil siad maidir lena ngarracht do Dhia agus a ngrá dó, agus dá gcomharsana. Is féidir liom a rá cheana féin gur grá é Dia i ndáiríre, agus gan an grá seo

Ní féidir liom maireachtáil a thuilleadh.

Táim réidh le caitheamh leis na cúig stigmata oscailte in éineacht leis, ionas nach gcaillfidh mé an grá sin agus go bhfanfaidh mé aontaithe leis an Slánaitheoir chun peacaigh a shábháil. I m'aonar, ní féidir liom faic a dhéanamh.

Faoi láthair, níl eagla orm a thuilleadh, ná ní caoinfidh mé a thuilleadh. Baineadh é díom.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is mór an grá atá agam duit. Is iad mo chréachtaí-sa iad na créachtaí a iompróidh tú."

An Slánaitheoir: "Ciallaíonn sé seo go mbeidh tú liom agus ní thréigeoidh mé thú. Beidh muid in aon duine amháin." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ní thuigim é seo, ach creidim é."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Dhia ionúin, trócaireach."

Slánaitheoir: "Tiocfaidh na fulaingthe cúitimh a fhulaingeoidh tú go han-luath." Mise: "An gá dom aon rud a dhéanamh nó mé féin a ullmhú?"

An Slánaitheoir: "Is leor dom an chaoi a bhfuil tú anois. Coinnigh do bhriathar, an méid atá ráite agat."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, geallaim duit; tabhair do ghrásta dom, le do thoil, ionas go gcoinneoidh mé seo agus nach sáróidh mé m'fhocal."

An Slánaitheoir: "Beidh an grásta agat chun é sin a dhéanamh. A iníon, fan dílis dom; lean ort ag grá a thabhairt dom. Imigh i síocháin."

Le roinnt seachtain anuas, tá pian i mo ghualainn chlé agus i mo ghéag uachtarach. Is osteomyelitis atá ann. Thairg mé an phian ar son shlánú anamacha.

6.30 i.n.: An Rósanna agus Aifreann Naofa i veistimí dearga.

Bhí an tAthair Vogt ar ais óna théarnamh.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Tá a fhios agat cad atá uaim a rá Leatsa. Níl aon amhras orm agus creidim é, ach ba mhaith liom a bheith cinnte."

Bhí a fhios ag an Slánaitheoir cad a bhí uaim a fhiafraí agus d'fhreagair sé:

An Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú na cúig chréacht naofa. Ní bheidh sé i bhfad. Creid é. Ní raibh dul amú ort."

Mise: "Táim buíoch díot, a Thiarna agus a Dhia, as é seo a dheimhniú dom tar éis an Chomaoineach Naofa." Ar feadh an lae mhothaigh mé an sórt lúcháire agus grá sin. Is dodhéanta é a chur i bhfocail.

31 Iúil 1992 — Dé hAoine

9.00–11.00 r.n. sa bhaile:

D'éirigh mé in airde agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Mise: "A ghrá éigríochta, a Íosa ionúin, más mian leat, táim réidh le scríobh."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, scríobh; tá an-chuid anamacha uaim atá dílis dom, a maolóidh m'fhearg."

Mise: "An Dia thú, agus fearg ort?"

An Slánaitheoir: "A mhean, tá daoine neamhghéilleach." Mise: "Ní labhraíonn na sagairt faoi fhearg Dé."

An Slánaitheoir: "Is fíor go seanmóireann na sagairt atá i mo ghrásta an méid a spreagaim iontu. A iníon, ach is fíorbheagán acu ann. Guigh go mbeadh níos mó sagart maith ann. Ní sheanmóireann sagairt sa lá atá inniu ann. Tá a gcroíthe dúnta agam."

Mise: "An ndóigh mé do dhaoine go bhfuil mé le cúig stigimata a fháil Uait?" Slánaitheoir: "A iníon, coinnigh seo faoi cheilt faoi láthair."

Mise: "Cén fáth nach bhfuil cead agam é seo a rá go fóill? An féidir liom a fháil amach an fáth?"

An Slánaitheoir: "Is iad mo chréachtaí féin iad na cúig chréacht a gheobhaidh tú, agus ní féidir le héinne acu seo a thuiscint go fóill."

Mise: "An dtuig siad siúd a d'fhulaing do chréachtaí é, mar shampla, Naomh Proinsias agus daoine eile?"

An Slánaitheoir: "Sea, tá, ach déanann siadsan (na sagairt) fonóid air go leanúnach."

Mise: "An féidir leat focal eile a thabhairt dom ar 'mock'?"

An Slánaitheoir: "D'éirigh siad neamhshuimiúil le linn na Coisrice."

Mise: "A Dhia, a chara, ní thuigimse an méid seo faoi na Gortuithe Naofa ach an oiread."

Slánaitheoir: "Má tá, ní tusa atá ionat féin, ach tá mise ionat."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, tuigim níos fearr é anois. Níl ionam ach smáilín deannaigh i gcomparáid leat."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tá an domhan i ngéarchéim. Ní féidir leis teacht amach aisti a thuilleadh."

Mise: "Cad atá i gceist agat le 'géarchéim', a Dhia ionúin?"

Slánaitheoir: "Is é an ghéarchéim ná iompú iomlán ar gcúl óna nDia." Mise: "An é sin an phríomhchúis leis an bhfearg seo?"

Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá an ceart agat."

Mise: "Ach a Dhia, tá an oiread sin daoine fós ann atá dílis duit."

Slánaitheoir: "A mhic, tá siad gafa i líontán Shátain."

Mise: "A Dhia, cé dóibh, mar sin, a fhulaingeoidh mé an t-admháil

Leatsa?" Slánaitheoir: "Dóibh siúd atá gafa i líontán Shátain."

Mise: "A Dhia, caithfidh duine a bheith ina mhór-chomhracóir chuige sin."

An Slánaitheoir: "A mhic, tá tú mór cheana féin liomsa. Thug mé saor-thoil do dhaoine, agus beidh daoine ar an taobh a roghnaigh siad agus san áit ar mian leo a bheith."

D'fhiafraigh mé an raibh sé scríofa síos i gceart agam. An Slánaitheoir: "Is leor sin Domhsa."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit; fan dílis dom. Imigh i síocháin."

Nuair a bhí mé críochnaithe ag scríobh, dhún mé an doras mór miotail sleamhnáin a bhí ag dul amach go dtí an balcóin. Agus láithreach bonn, ghabh an doras mo mhéar. Bhí sé an-phianmhar agus bhí fuil ag teacht díom.

Ag an dochtúir, tugadh instealladh teitnis dom. Thairg mé an phian ar son glóir níos mó Dé.

6.30 i.n.: An Chreideamhnaíocht agus Aifreann Naofa i veistimí dearga.

1 Lúnasa 1992 – Satharn

Ag 7.15 r.n. bhí mé sa séipéal in Waghäusel. Sa bhaile

ó 1.20 i.n. go 2.10 i.n.:

An Slánaitheoir: "A iníon, táim leat. Gráim thú." Mise: "An scríobhfaidh mé sin síos?"

An Slánaitheoir: "Is féidir leat é sin a scríobh síos."

Mise: "Gabhaim buíochas leat as do ghrá, a mhothaigh mé chomh láidir sin le roinnt uaireanta an chloig anois."

Shíl mé nach raibh ann ach m'fhéithoilse go raibh mé ag iarraidh go díograiseach a bheith aontaithe leis an Slánaitheoir, chomh mór sin gurbh ar éigean a d'fhéadfainn fanacht leis.

An Slánaitheoir: "A mhic, ba é mo thoil é a bheith aontaithe leat."

Mise: "A Dhia, an bhfuil rud éigin ag teacht i mo threo toisc gur theastaigh uait aonadh liom?" Slánaitheoir: "Tá, tá rud éigin ag teacht i do threo."

Mise: "An bhféadfainn a fháil amach cad é atá i gceist, a Thiarna agus a Dhia? Iarraim ort an grásta a thabhairt dom glacadh le cibé rud a thiocfaidh chugam. A Thiarna agus a Dhia, glacaim leis fiú mura bhfuil a fhios agam cad atá ag teacht. A Thiarna, go ndéantar do thoil, agus ní mo thoilse."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá tú roghnaithe; an bhfuil aon amhras ort, a iníon?" Mise: "Níl, a Thiarna."

Ina dhiaidh sin, bhí ciúnas fada ann, agus smaoinigh mé ar a raibh i ndán dom. Slánaitheoir:

"Ní féidir leat a rá gur uait féin a thagann sé."

Mise: "Ní hea. Níl a fhios agam cad atá i ndán dom. An gá dom caoineadh mar gheall ar an méid atá i ndán dom?" An Slánaitheoir: "Féadfaidh tú lúcháir a bheith ort."

Mise: "Cad é a chuirfidh áthas orm? Ní féidir liom smaoineamh ar rud ar bith a chuirfeadh áthas orm faoi láthair."

An Slánaitheoir: "Beidh tú i gcónaí aontaithe leis an Oire Mhaighdean Beannaithe." Mise: "Nach raibh mé aontaithe léi cheana féin?"

An Slánaitheoir: "Is féidir leat labhairt léi freisin."

Mise: "Labhair mé léi cheana féin." An

Slánaitheoir: "Labhróidh sí leat freisin."

Mise: "An gciallaíonn sé sin go gcloisfidh mé í, díreach mar a chloisim thú?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, cloisfidh tú í díreach mar a chloiseann tú mise." Mise: "Conas a bheidh a fhios agam gur í atá ag labhairt?"

An Slánaitheoir: "Cuirfidh sí í féin in aithne duit; aithneoidh tú a guth." Mise:

"Sea, a Thiarna, táim ag tnúth leis cheana féin. Cathain a tharlóidh sé sin?"

An Slánaitheoir: "Chomh luath is a thiocfaidh an comhartha."

Mise: "Ach dúirt tú go dtiocfadh sí chun solais sa séipéal in St Leon-Rot." Slánaitheoir: "Sea, tiocfaidh."

Mise: "Uair amháin?"

Slánaitheoir: "Cúpla uair."

An Slánaitheoir: "Coinnigh seo ar fad faoi rún."

Mise: "A Thiarna, tabhair dom, le do thoil, an grásta chun seo ar fad a choinneáil faoi cheilt. Deir tú gurb éard a bhíonn lán sa chroí a labhraíonn an béal. Tabhair dom, le do thoil, an grásta go bhfanfaidh mo theanga ina tost faoi."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, gheobhaidh tú é."

An Slánaitheoir: "A mhean, is breá liomsa thú, is breá le do Mháthair Naofa Dé, Muire, thú. Imigh i síocháin."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat as an oiread sin ghrásta. Gabhaim buíochas le Máthair chróga Dé as a bheith toilteanach labhairt fiú liomsa, peacaí. O Mháthair na Trócaire, tú atá i do thearmann do pheacaigh, treoraigh mé agus cosain mé."

3.30 i.n. – 6.15 i.n.: Rinne mé urnaí sa séipéal in Rot agus chuaigh mé chun aithrí leis an Athair Vogt.

2 Lúnasa 1992 — Domhnach

8.00 – 9.20 r.n.:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, gráigh mé le mo ghrá féin. Is bronnantas uaimse é an grá seo as do 'tá' dom. Agus is é an grá seo an bronnantas is mó a thug mé duit." Mise: "Mothaím amhail is gur gá dom a bheith aontaithe leat i gcónaí. Mealltar i gcónaí mé chugat. Bíonn duine ag fanacht go fonnmhar le bheith aontaithe leat."

An Slánaitheoir: "Mar is leam go hiomlán thú."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is mian liom d'fhéinfheasacht." Mise: "Le do thoil, abair focal eile air sin."

An Slánaitheoir: "Ní féidir leat aon ní a dhéanamh tú féin; gníomhaím ar do shon."

Mise: "A Dhia, a chara, conas a bheidh sé sin ag obair nó ag tarlú? Ní thuigim. A Thiarna, cuidigh liom é seo a thuiscint níos fearr."

An Slánaitheoir: "Gach rud a dhéanann tusa, déanaimse."

Mise: "Mar sin, ní mise a dhéanann é, ach is tusa a dhéanann é." Mise: "Conas a aithneoidh mé gurbh é is tusa atá á dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Sula ndéanann tú aon ní, abair: 'Déan é, a Thiarna, mar is toil leat.'" Mise: "Mar sin, is mise d'uirlis, a úsáideann tú."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, sin mar atá sé."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé mar is mian leatsa. Tabhair dom, le do thoil, an ghrásta chun é sin a dhéanamh, óir is cinnte nach bhfuil sé éasca."

Agus mé ag rá seo, smaoinigh mé ar an uirisle.

An Slánaitheoir: "Abair é, a iníon, tá an ceart agat; is chun seo a theastaíonn uirisle uait."

Mise: "A Thiarna, guím ar son an uirisle gach lá; **is í an chiall is deacra í.**"

An Slánaitheoir: "Ní féidir leat é a bhaint amach ach amháin má bhíonn tú liom. Agus nuair a thuigfidh tú nach bhfuil ionat ach neoni agus gurb mise gach ní ionat, agus nuair a thuigfidh tú nach féidir leat aon ní a dhéanamh leat féin, ansin beidh an uirisle sin bainte amach agat a thaitníonn chomh mór sin liom."

Bhí mé ag iarraidh deifir a dhéanamh ionas go mbeinn in am don Aifreann Naofa. Slánaitheoir:

"Sea, a iníon, teastaíonn tú uaim ansin freisin. Tá grá agam duit, a iníon. Imigh i síocháin."

10.00 r.n. Aifreann Naofa i veistimíní dearga.

1.30 i.n.: An Rósach – ina dhiaidh sin, ghuigh mé ar na Gortuithe Naofa. Ag

7.00 i.n., ghuigh mé an Rósach Brónach sa bhaile.

3 Lúnasa 1992 – Luan

8.00–10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

Tar éis dom gu díograiseach a ghuí chun an tSlánaí.

An Slánaitheoir: "A iníon, chuala mé go soiléir thú. Is ormsa atá sé a chinntiú go dtiocfaidh gach ní go maith duit, mar atá freisin na nithe atá le teacht. Is é do chúram, a iníon, freastal orm mar is mian liom."

Mise: "A Thiarna, ach le do thoil, cuir in iúl dom cad atá uait. Inis dom cad ba mhaith leat go ndéanfainn."

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú brath go hiomlán ormsa."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé sin."

Mise: "A Dhia, anois agus mé aontaithe le do Spiorad Naomh, ná lig, le do thoil, do m'intinn féin cur isteach orm agus mé ag scríobh; chuirfeadh sé sin mearbhall orm."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; tá plean déanta agam duit, agus caithfear an plean seo a chomhlíonadh."

Mise: "A Dhia, a chara, buaileann an eagla orm nuair a smaoiním nach bhféadfadh sé a bheith comhlíonta." Slánaitheoir: "Comhlíonfar é má bhíonn tú liom i gcónaí."

Mise: "A Dhia, a chara, ba mhaith liom a bheith leat i gcónaí. Le do thoil, ná lig dom go deo a bheith scartha uait. A Dhia, a chara, táim anois ró-aoibhinn le haon ní eile a iarraidh ort. Inis dom an bhfuil aon ní eile ar cheart dom a scríobh síos. Déan liom mar is toil leat. Is leatsa go hiomlán mé."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é. Ná bíodh imní ort faoi; tá duine agam a chuirfidh an obair seo i gcrích."

Mise: "A Thiarna, ní thuigim cén fáth a dtugtar obair air seo."

An Slánaitheoir: "A iníon, is uaimse an obair seo agus baineann sí le slánú anamacha. Is obair é le haghaidh shlánú anamacha. Is beag an t-am atá againn, a iníon."

Mise: "A Thiarna, nuair a deir tú a leithéidí liom, tá tú ag iarraidh rud éigin orm." Slánaitheoir: "Sea, a iníon, fulaingthe an chúitimh."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Dhia Tríonóideach, a Íosa trócaireach, táim réidh le fulaingt Leat ar son shlánú an anama as grá Duit agus don chine daonna. A Dhia chinn, níor athraigh mé m'intinn, óir is í do thoil mo thoil anois. Óir is é do rún atá ceart, agus ní hé mo rún féin."

Slánaitheoir: "Tá mé sásta, a iníon, leis an méid atá scríofa agat." Mise:

"Níl aon mian eile agam."

An Slánaitheoir: "Nach bhfuil aon mian agat i ndáiríre?"

Mise: "Ní leomhaim aon ní a mhianú, mar táim chomh neamhfhiúntach sin."

Slánaitheoir: "Déan mian, a iníon; ba mhaith liom é."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, ansin is mian liom go n-iompróinn an cros a thugann tú dom le grá agus le dílseacht i do theannta go dtí an deireadh, agus go mbeadh an séipéal in St Leon-Rot ina shéipéal eiseamláireach i súile an Athar Naoimh, ionas go leanfadh séipéil eile a shampla.

Is mian liom go ndáilfí an Chomaoineach Naofa ar ghlúine, cé is moite díobh siúd nach bhfuil in ann glúine a chur faoi, agus go ndáilfí í mar Chomaoineach bhéil le paitin.

Is mian liom go dtabharfá dúinn sagairt a bheidh ar fáil gach lá don Chonfaisin Naofa agus chun cloisteáil ar chonfaiseanna, agus nach ndáilfear an Chomaoineach Naofa ach le hurraim trí lámha coisricthe an tsagairt.

Ina theannta sin, go dtabharfaí níos mó ómóis arís in eaglais an Mhaighdine Muire, Naomh Seosamh, agus na haingil agus na naoimh naofa.

Guím go n-úrnaíodh an sagart an Rósach leis na creidimhigh roimh an Aifreann Naofa, agus go dtionlacfadh an sagart na freastalaithe altair i dtreo an Tiarna-bhaile le linn na hAifirinn Naofa, seachas le linn na hómóile.

- Gur ann sa chaibeal atá á thógáil sa bhaile, go gcuirtear paidreacha i gcónaí ar son shlánú anamacha. Caithfear urraim a thabhairt do do Ghortuithe Naofa, go háirithe.
- Gur leighistear daoine sa chaibeal seo, i gcorp agus i n-anam, trí eadráin na Maighdine Muire agus Naomh Seosamh.
- Gur féidir le gach duine a ghuíonn sa chaibeal seo teacht slán.
- Gur shábhálfaí mo mhuintir – mo mhuintir féin agus na trí ghlúin roimhe sin.
- Iarraim cosaint speisialta don chaipín seo agus go leanfar de ghuí ann tar éis mo bháis.
- Gur sa chaibeal seo, a Dhia, a thabharfar níos mó onóra, molta agus buíochais Duit ná mar a tugadh in aon chaibeal eile go dtí seo.

A Thiarna, tá go leor rudaí liostaithe agam. Ach a Thiarna, deirim, más toil leat é, bíodh sé déanta—ní toisc gur rud ar bith mé, ach toisc gurbh thusa gach rud ionam.'

An Slánaitheoir: "A iníon, mar sin a bheidh."

Mise: "A Thiarna, ar chuala mé i gceart é?"

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é; tarlóidh sé díreach mar a scríobh tú." Mise: "Táim buíoch díot, a Thiarna agus a Dhia, GO RAIBH MAITH AGAT."

Faoi láthair, tá an toirneach ag bualadh agus tá sé ag cur báistí go trom amuigh; tá sé cosúil le stoirm. Tá m'anam ar a suaimhneas, faoi shíocháin, agus lán de ghrá mór don Tiarna ionúin agus don Mhaighdean Bheannaithe Muire.

Ní raibh Aifreann Naofa in Rot; chuaigh mé go Séipéal Naomh Roch ag 7.30 i.n.

8.15 i.n.: Grúpa urnaí. Tá an grúpa urnaí ann le cúig bliana.

4 Lúnasa 1992 – Dé Máirt

Sa bhaile idir 10.55 agus 11.55. Ar dtús, ghuigh mé, ansin chuaigh mé isteach san aonadh.

An Slánaitheoir: "Tá go leor rudaí nach dtaitníonn liom."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, céard nach dtaitníonn leat?"

An Slánaitheoir: "Gur thosaigh Mathais ar thoscadh le hAndreas (André na Beilge)."

Mise: "Ach bhíodh na hApostail ag déanamh a leithéide freisin."

An Slánaitheoir: "A iníon, ní hé mo thoil é." Mise: "An bhfuil aon rud eile is gá dom a fhios a bheith agam faoi Mhathias?" An Slánaitheoir: "Guigh ar a shon."

Mise: "Agus cad faoi Beate?"

An Slánaitheoir: "Ní féidir léi do dhialann a léamh a thuilleadh." Mise: "Ach dúirt tú go bhfuil cead aici é a cheartú." An Slánaitheoir: "Ach ní chun é a athrú."

Mise: "Cad faoi Fridolin? An féidir leis insint don Athair Stefan faoin stigimata atá le fáil agam?"

An Slánaitheoir: "Ba chóir dó é sin a choinneáil dó féin."

Mise: "Ar mhaith leat go rachadh mé ar chúrsáil go luath?" Slánaitheoir: "Ní go fóill."

An Slánaitheoir: "Is mise do threoraí spioradálta; is liomsa go hiomlán thú." D'fhiafraigh mé den tSlánaitheoir faoin mbean seo leis an sconná.

An Slánaitheoir: "Abair le Fridolin a bheith cúramach leis an mbean seo. Guigh ar son Fridolin."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, guidéfaidh mé ar son na rún seo go léir. Agus guidéfaidh mé níos mó fós ar son Fridolin."

An Slánaitheoir: "Tá áthas orm go bhfuil fonn ar Fhríodolin teacht chuig an ngrúpa urnaí ar an Luan." Mise: "Bhuel, tá eagla orm nach leanfaidh Marion uirthi ag scríobh a dialainne."

An Slánaitheoir: "Leanfaidh sí uirthi ag scríobh."

Mise: "Cad a dhéanfása tusa i mo chás, ar mhaithe le máthair Mhathais?" An

Slánaitheoir: "A iníon, fág faoi mise é."

Mise: "Ar mhaith leat go scríobhfainn síos rud éigin eile?" An

Slánaitheoir: "Sea, ba mhaith liom go scríobhfá síos rud éigin eile." Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia."

Smaoinigh mé ar an méara.

An Slánaitheoir: "Labhair leis; spreagfaidh mé thú leis an méid atá le rá leis."

Mise: "A Dhia, tá ceist amháin eile agam: ar cheart dom dul go Schio i mí Lúnasa?" An Slánaitheoir: "Ní ceart duit dul ann. Fan umhal dom."

An Slánaitheoir: "A iníon, caithfidh tú síos a scríobh an méid atá le teacht. Na stigimata a gheobhaidh tú – tarlóidh sé i mbliana."

Mise: "Céard atá i gceist agat le 'an bhliain seo'?" Slánaitheoir: "1992."

Mise: "Sea, a Thiarna, a Íosa cineálta, bíodh sé mar a dúirt tú." Slánaitheoir: "A iníon, ná cuir díomá orm."

Mise: "A Thiarna, tabhair dom an grásta nach gcuirfidh mé díomá ort choíche."

Slánaitheoir: "Éist liomsa amháin; ná lig do dhaoine eile tionchar a imirt ort. Is é an comhartha seo a gheobhaidh tú uaimse a bheidh ina fhianaise do na daofada uile, ionas go bhfeicfidh siad arís, agus do na bodhar, ionas go gcloisfidh siad arís. Scríobh síos é seo, a iníon: cuirfidh an comhartha seo—mo stigimata ionat—corraí mór ar siúl ar fud an domhain."

Mise: "A Thiarna, ní thuigim an méid sin go rímhaith, áfach; an bhféadfá rud éigin eile a insint dom, le do thoil?"

An Slánaitheoir: "Beidh sé cosúil le coirceog. Trí do leabhar, scaipfidh sé go tapa. Beidh siad gan chumhacht in aghaidh na stigimata a gheobhaidh tú, óir is uaimse a bheidh siad. A iníon, tá grá agam duit. Imigh i síocháin."

San tráthnóna bhí mé sa séipéal i Malsch. Ar dtús chuaigh mé go Mingolsheim, ach ní raibh Aifreann ar bith ann. Mar sin thiomáin mé go Malsch le nach gcaillfinn an tAifreann Naofa.

5 Lúnasa 1992 – Dé Céadaoin

Sa bhaile idir 10.45 agus 12.45.

Rinne mé urnaí agus ansin d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Chuaigh aiféala domhain orm as mo pheacaí go léir agus chaoin mé. Mhottaigh mé mar pheacaí, agus bhí an Thiarna Dia tar éis mé a roghnú mar a uirlis. Ó, a Dhia, nach mór an neamh-inacmhainneacht a mhothaím i do láthair. Cé mhéad uirisle a theastaíonn ó dhuine chun a chuid peacaí a aithint? Téim chun an chomaoineach beagnach gach seachtain, aithrí a dhéanamh ar mo , agus fós, titim ar ais i bpeaca i gcónaí. I súile daoine áirithe, ní peacaí iad na peacaí a mbím ag aithrí orthu, ach dar liomsa, is é an peaca is lú an peaca is mó. Is beag duine, is cinnte, a thuigfidh é seo, fiú amháin an tAthair Vogt.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, an gcreidfídh tú an méid a deirim leat?"

Mise: "A Shlánaitheora uasail, tá creideamh tugtha agat dom cheana féin, mar sin is cinnte gur féidir liom creidiúint." An Slánaitheoir: "Ach bíonn amhras ort i gcónaí."

Mise: "An féidir leat an amhras seo a bhaint díom, le do thoil?"

Slánaitheoir: "Ach tagann sé ar ais i gcónaí."

Mise: "Aguim ort iad a bhaint díom arís."

An Slánaitheoir: "A mhic, ní ó mise a thagann an t-amhras. Ní mór duine a ghuí arís agus arís eile, 'Coinnigh slán sinn ón amhras.'"

Mise: "Sea, a Thiarna, cosain mé ar an amhras, le do thoil, ionas go mbeidh mo chreideamh chomh daingean le carraig." An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, cleacht an fhoighne."

Mise: "Is bua mór í an fhoighne; shíl mé go bhfaighí ónat í." An Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú í, ach ní go fóill."

Mise: "Sea, a Thiarna, cleachtfaidh mé an fhoighne. Maith dom m'éagóir, le do thoil. Glan m'anam, le do thoil, ionas go mbeidh mé lán-ghlan agus naofa, agus go mbeidh mé in ann Moladh agus Glóir a thabhairt Duit i gcónaí in éineacht leis na naoimh uile ar neamh."

Mise: "A Thiarna, an é sin an rud a bhí uait a insint dom – an gcreidfinn é?" Slánaitheoir: "Tá rud éigin go hiomlán difriúil ag teacht. Scríobh síos é, focal ar fhocal."

An Slánaitheoir: "Teastaíonn do bheith ar fad uaim."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa cineálta, tugaim duit é, mo bheith ar fad." Mise: "An féidir leat aon rud a insint dom faoi?"

An Slánaitheoir: "A iníon, is iad mo chuid fulaingthe féin iad na fulaingthe cúitimh a fhaigheann tú." Mise: "Ach tá sé sin ráite agat liom cheana féin."

An Slánaitheoir: "Beidh tú i do laistigh díom ansin."

Mise: "Cad a tharlóidh do mo chorp ansin?"

An Slánaitheoir: "Is é do chorp an comhartha infheicthe do dhaoine."

Mise: "Táim chomh hamaideach sin nach dtuigim é seo."

An Slánaitheoir: "Dá bhféadfá é a thuiscint, ní ó mise a bheadh sé. Tá sé deacair fiú do na diagairí, mar ní thuigeann siad é."

Mise: "A Thiarna, más comhartha mé do dhaoine, cad a fhaigheann daoine tríom?"

An Slánaitheoir: "An solas a thiocfaidh amach as an dorchadas." Mise:

"An gciallaíonn sé sin go bhfeicfidh na daoraí arís?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon. Déanfaidh do stigmata oscailte lonrú le go bhfeicfidh gach duine iad. Feicfidh fiú na daille iad arís. Mar gheall ar na stigmata seo a gheobhaidh tú, déanfar go leor magaidh agus go leor dímheasa ort. Glac leis ar fad; tríd seo, sábhálfar an-chuid anamacha ón gciontú."

Mise: "A Thiarna, ar scríobh mé i gceart é? An gcuirfidh mé stríoc trí na botúin?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, is mise a scríobh é, ní tusa. Is iad do lámha m'uirlis. A iníon, is mór an grá atá agam duit; fan dílis dom. Imigh i síocháin."

Rósanna agus Aifreann Naofa i ndearg.

6 Lúnasa 1992 — Déardaoin

D'phaidrigh mé ar feadh uair an chloig le fíordhúthracht sula n-aontaigh mé mé féin leis an Slánaitheoir. Thug mé gach rud do Íosa.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, bhí an ceart agat."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, caithfidh daoine aithrí a dhéanamh go práinneach. Is beag ama atá fágtha acu. Tá Satan láidir. Caithfear é a cheansú tríd an bpaidre. Is beag a ghrádaíonn daoine na laethanta seo. Abair leis an méara iarracht a dhéanamh tú a chur i dteagmháil le an tSeansailéir Kohl. Ní mór dó gan leisce a bheith air é sin a dhéanamh."

Mise: "Ar cheart dom an litir ón Seansailéir Kohl a thaispeáint dó?"

An Slánaitheoir: "Sea, féadfaidh tú. Más mian leis, ba cheart dó scríobh chuig an tSeansailéir ag rá go gcaithfidh tú labhairt leis. Abair leis go bhfuil freagracht ar an méara freisin a chinntiú go maireann daoine i síocháin."

Mise: "An féidir liom é sin a léamh amach dó?"

Heiland: "Sea, is féidir leat, ach ná déan aon rud eile."

Mise: "Níl mé ag fiafraí díot cad ba cheart dom a scríobh; inis dom, le do thoil. B'fhéidir go mbeidh sé sin go leor."

An Slánaitheoir: "Ní leor é sin, a iníon; scríobh síos é. Ní raibh an domhan riamh i gcrith chomh mór is atá sé anois. Tá contúirt mhór roimh gach duine. D'fhéadfainn iad go léir a chaitheamh amach, ach tá grá agam dóibh fós. Is iad mo pháistí iad go léir. Ach ní shábhálfar ach líon chomh beag sin!"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; ba mhaith liom go scríobhfá tuilleadh. A iníon, comhlíon mo mhian."

Mise: "Cén mian? Thug mé gach rud duit; ní féidir liom aon rud a dhéanamh."

Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat gach rud a dhéanamh liomsa."

Mise: "A Thiarna, cad é do mhian? Agus má táim leat, comhlíonfaidh mé gach mian atá agat."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; is é mo mhian tú a iompar liom."

Mise: "Conas is ceart dom é sin a thuiscint? Ach más é do mhian é, ansin comhlíonfaidh mé an mhian seo duit; ansin is féidir leat mé a iompar cibé áit is mian leat."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is féidir leat a bheith anseo agus ansiúd ag an am céanna, cibé áit is mian liom."

Mise: "A Thiarna, déanfaidh mé do thoil, óir tá a fhios agam go bhfuil gach a ndéanann tú go maith, agus dá bhrí sin is breá liom thar aon ní eile thú, agus gabhaim buíochas leat as gach rud."

Ansin, chuir m'fhear céile isteach orm. Níor fhreagair mé, óir bhí an Slánaitheoir níos tábhachtaí dom anois.

An Slánaitheoir: "A iníon, déanfar do chroí a thréigean."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, bíodh sé mar is toil leatsa."

An Slánaitheoir: "Is é do chroí a bheith i mo chroí ansin. Is fuil mhe an fhuil a shníomhfaidh ó do chroí. Doirtfear an fhuil seo ar son shlánú anamacha. Gach braon fola is luachmhar é."

Mise: "A Thiarna, ní thuigim é seo. Mínigh dom é ar bhealach níos simplí." An Slánaitheoir: "Is í mo chuid fola do shlánú."

Mise: "A Thiarna, nach huafásach an rud é thú a fháil san Oíche Chéasta leis an láimhe, nuair a thiteann na cáithníní Naofa ar an urlár. Ó, nach dall a chaithfidh na sagairt a bheith. A Thiarna, maith dóibh, le do thoil; ní fhios dóibh cad atá á dhéanamh acu nuair a thugann siad an tArthach Naofa isteach sa lámh."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, sin mar atá sé."

Mise: "A Thiarna, is an-deacair dom scríobh. Ba chóir do dhuine deora fola a gholadh mar gheall ar na sacrailligí seo, an easpa ómóis agus an neamhshuim seo i leith Tusa, an Dia Tríonóideach. Lig do do Sholas Naofa lonnú, ionas go dtiocfaidh siad amach as an dorchadas agus go sábhálfar iad trí do Fhuil phríseálach."

Slánaitheoir: "A iníon, mar sin a tharlóidh. A iníon ionúin, bhí áthas orm gur lean tú ort ag scríobh. Gráigh mé; imigh i síocháin."

Timpeall 4.15 i.n. bhí mé leis an méara, an tUasal Martin. Labhair mé leis faoin Seansailéir, an tUasal Kohl. Dúirt sé liom go ndéanadh sé iarracht mé a chur i dteagmháil leis an Seansailéir Kohl. Faoi dheireadh, dúirt mé leis nár cheart dó an tséipéal a sheachaint.

6.30 i.n.: An Chreideamh agus Aifreann Naofa sa Rot.

7 Lúnasa 1992 – Dé hAoine – Aoine na Croí Naofa

10.00–11.30 sa bhaile:

D'úmhaíl mé go fonnmhar agus dúirt mé leis an Slánaitheoir: "Déanfaidh mé gach a dteastaíonn uait, ach tá rud amháin ann a bhfuil eagla orm roimhe: go scarfaí mé uait i mo chuid fulaingthe,"

An Slánaitheoir: "Nuair a bhíonn tú ag fulaingt, táim leat.

Fulaingím leat." Tar éis tamaill, ciúnas.

Chaoín mé.

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, **tá an Briathar déanta feola**; beidh do chroí agamsa. Is iad mo bhriathra a bheidh sna focail a thiocfaidh ó do chroí."

Mise: "An labhróidh an Spiorad Naomh tríom?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, labhróidh an Spiorad Naomh tríot." Mise:

"A Shlánaitheora, an dtuigfidh na daoine eile é seo?"

An Slánaitheoir: "Ní gach duine. Ach amháin iad siúd atá i ngrásta Dé." Mise:

"Agus cad faoi na daoine eile nach n-aithníonn é seo?"

An Slánaitheoir: "Déanfaidh siad fonóid fút, gáire fút agus déarfadh siad go bhfuil tú

craiceáilte." Mise: "Cad ba cheart dom a dhéanamh ansin?"

An Slánaitheoir: "Ní tusa a dhéanfaidh aon rud, ach is mise a ghníomhóidh. A iníon, beidh tú i do uirlis agam ansin."

Mise: "An n-aithneoidh mé gurb é tusa atá ann?"

Slánaitheoir: "Sea, d'aithin tú é go minic cheana."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, an bhfuil aon rud eile i ndán dom? Cén chaoi a mbeidh sé nuair a bheidh tú liom – an mbeidh mé fós in ann ithe? Is éard atá i gceist agam, má fhaighim na stigimata uait? Ach deirim roimh ré, a Thiarna, bíodh sé mar is toil leat."

An Slánaitheoir: "A iníon, is liomsa an todhchaí."

Mise: "Sea, a Thiarna, tá dearmad déanta agam arís. Maith dom, le do

thoil." Mise: "An bhfuil aon rud eile le scríobh síos agam?"

Slánaitheoir: "Sea, a iníon, teastaíonn rud éigin eile uaim uait."

Mise: "A Dhia, tabhair dom é."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é; teastaíonn do thiomantas iomlán dom."

Mise: "A Thiarna, tá gach rud tugtha agam duit cheana féin. Tugaim gach rud duit arís. Déan liom mar is toil leat. Is leatsa mé go hiomlán."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit; fan dílis dom, agus déanfaidh mé mar is toil liom. Imigh i síocháin, a iníon."

18.30 An Róscráiste agus Aifreann Naofa i ndearg.

8 Lúnasa 1992 – Satharn

11.00 – 12.45: Tar éis na huiríll, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom a rá leis an Athair Vogt go bhfaighinn na cúig stigimata agus go mbeadh mo chroí tréigthe.

An Slánaitheoir: "Sea, abair le do shagart, an tAthair Vogt, go bhfuil tú ag fáil na gcúig stigimátam uaimse agus go bhfuil do chroí á thréigean."

Mise: "Ach a Thiarna, is cinnte nach gcreidfídh sé arís é. Cad atá le déanamh agam?" An

Slánaitheoir: "A iníon, creidfídh sé é nuair a bheidh sé ródhéanach."

Mise: "A Dhia, a chara, níl aon chiall leis sin, mar sin." An Slánaitheoir:

"Sea, tá ciall leis, a iníon."

Mise: "Cad é an cuspóir atá leis?"

An Slánaitheoir: "Ní bheidh sé in ann a rá a thuilleadh nár bhain sé le haon ní."

Labhair mé leis an Slánaitheoir ar feadh tamaill bhreise, ach níor scríobh mé

síos tada. Slánaitheoir: "Anois, scríobh, a iníon. Éist go cúramach."

Mise: "Tá, a Shlánaitheoir, táim ag éisteacht go cúramach. Tá a fhios agam nach mbeidh mo mheabhair in ann é seo a thuiscint, ach mo

aithneoidh mo chroí é agus braithfidh sé é, óir is eol do mo chroí cad atá uait uaimse, ach ní eol do

dhaoine. Sin an fáth a n-éistfidh mé leat i gcónaí ar dtús, óir níor chuir do ghrá an dallamullóg orm riamh."

An Slánaitheoir: "Coinnigh gach rud a scríobhann tú slán."

Mise: "Ach tá sé sin ráite agat liom cheana."

An Slánaitheoir: "Níl aon rud is mó a thaitníonn le Sátan ná an méid a scríobhann tú trí dhaoine maithe a scríosadh." Mise: "A Íosa, a chara, tabharfaidh mé níos mó aire dó."

Tar éis tamaill, fad is a bhí síocháin agus ciúnas ann, d'fhiafraigh mé an raibh a ndearna mé a scríobh sách maith. Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon, tá gach a bhfuil scríofa agat tábhachtach freisin do na hamanna atá le teacht." Slánaitheoir: "Críochnófar mo shaothar. Beidh iontas ar na daoine móra fós."

Mise: "Cé hiad na daoine mór le rá?"

An Slánaitheoir: "Na easpaig. Tríd an saothar seo aithneoidh siad na torthaí. Is mise an fíniúin sa saothar seo. Doirfidh mé mo chuid fola ar son gach duine; is é sin le rá, is féidir fiú leis an bpeacaí is mó aithrí a dhéanamh más mian leis. Tháinig mé ar an saol ar son na bpeacaigh. Tá gach peacaí chomh dearfa liom is atá an fíréanta. A iníon, cuirfidh tú an obair seo i gcrích—slánú anamacha—liomsa. An méid atá tosaithe agam, cuirfidh mé i gcrích é. Taisceoidh mé mo pháistí, iad siúd ar féidir iad a shábháil go fóill. Do chosán, a iníon, is é mo chosán féin é."

Mise: "Mar sin, ní chaillfidh mé mo bhealach ar an gcosán seo."

An Slánaitheoir: "Ní chaillfidh tú do bhealach ar an gcosán seo. Tá tú liom. A iníon ionúin, go raibh maith agat as teacht chugam. Imigh i síocháin."

4.30 i.n. In Rot, sa séipéal: Mhuin mé an Rósach. Ós rud é nach raibh aon chonfadh ar siúl in Rot inniu, chuaigh mé go Séipéal Rochus chun dul chun na confaidh thart ar 5.45 i.n.

7.00 i.n. D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa sa séipéal in Mingolsheim.

9 Lúnasa 1992 — Domhnach

8.15–9.45 r.n.: Tar éis urnaí, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

Aon uair a aontaím leis an Slánaitheoir, faighim comaoineach spioradálta i gcónaí agus guím go fonnmhar. Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, scríobhfaidh mé síos é."

An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon. Caithfidh mé mo pháistí a thriail go dtí an deireadh thiar, óir caithfidh an cúram a thugaim dóibh a bheith comhlíonta. Maidir le gach a bhfuil scríofa agat, tá sé deimhnithe agam cheana féin go dtarlóidh sé ar fad."

D'fhiafraigh mé díom féin an raibh sé seo déanta roimh ré ag an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Sea, roimh ré. Dá bhrí sin, ná bíodh imní ort faoi cathain a tharlóidh rud éigin. Is é do chúram Grá a thabhairt Domhsa agus don chine daonna, agus Mo thoil a chomhlíonadh. Is ionann an grá a fhaigheann tú Uaim fós agus seod luachmhar a lonraíonn ar gach taobh. Agus cibé áit a lonraíonn sé, sreabhfaidh an grá."

Mise: "A Thiarna, an bhfaighidh mé níos mó grá fós?"

An Slánaitheoir: "Sea, má fhulaingíonn tú liom, gheobhaidh tú agus tabharfaidh tú níos mó grá. Beidh tú in ann a lán grá a bhronnadh. A iníon, scríobh síos é seo freisin: mairfidh na stigimata a gheobhaidh tú ar feadh i bhfad, ionas go sábhálfar an-chuid anamacha. Inné, dúirt an sagart (i gCaisleán Naomh Roch) leat gur bronnntanas ghrásta iad na stigimata. Is féidir leat a scríobh gur bronnntanas grásta de mhórgacht annamh é. Bhronnim ar an té is mian liom é. Scríobh síos é seo: beidh tú in ann oibriú tríd na stigimata, agus beidh ort iad a iompar ar feadh i bhfad. Chomh fada is is toil liomsa é." Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a Athair ghrámhar. Gabhaim buíochas Leat anois féin as an mbronnntanas grásta seo de mhórgacht annamh atá le fáil agam. Táim réidh, agus guím go mbeidh mé in ann na stigimata a iompar agus a fhulaingt Leatsa chomh fada agus is mian Leat."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá imní ort faoi na stigimata. Cuir an imní seo i mo lámha. Lig dó a bheith mar m'inníse agus gan a bheith mar d'inníse níos mó."

Mise: "Ó, a Thiarna, táim chomh fonnmhar ar do ghrá faoi láthair. Tabhair grá flúirseach dom, le do thoil."

An Slánaitheoir: "Tabharfaidh mé grá mór duit, ach ní go fóill. An bhféadfá é a sheasamh anois?" Mise: "Nach gá dom aon rud eile a scríobh síos anois?"

An Slánaitheoir: "Sea, caithfidh tú rud éigin a scríobh síos."

Mise: "Sea, a Thiarna, céard é?"

An Slánaitheoir: "An phian a mhothaíonn tú i do chroí, is í mo phian féin í."

Mise: "Shíl mé go mb'fhéidir gurbh é an teas ba chúis leis. Is pian dhóiteáin í." An Slánaitheoir: "Tá mé á ligean dó beagáinín ionas go mbraithfidh tú mo ghrá."

Mise: "An grá iad do chuid fulaingthe?"

An Slánaitheoir: "Sea, fíorghrá daoibh, a mo pháistí."

Mise: "A Thiarna, gabhaim buíochas leat as na fulaingtí go léir a thugann tú dom; is mian liom grá a thabhairt duit i gcónaí. Le do thoil, ná lig dom a bheith scartha uait choíche, fiú trí fhulaingt mhór."

An Slánaitheoir: "A mhic, tá mé sásta leis an méid atá scríofa agat. Gabhaim buíochas leat. Is mian liom a bheith leat agus i do thaobh. A mhic ionúin, imigh i síocháin."

1.30 i.n.: An Rós Críostaí Dearg sa séipéal. Ní raibh aon sheirbhís urnaí ann inniu; d'fhan mé sa séipéal do bhaistint linbh.

7.00 i.n.: D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

10 Lúnasa 1992 – Luan

Tar éis na paidre:

Níor theastaigh uaim aon rud a iarraidh ar an Slánaitheoir, óir táim neamh-airí.

Mise: "A Shlánaitheora uasail, ar mhaith leat go scríobhfainn rud éigin

síos?" Slánaitheoir: "Sea, ba mhaith liom go scríobhfá, a iníon." Ina dhiaidh sin, bhí ciúnas ann.

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos gach focal." Mise:

"Sea, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "Tairg dom gach a fhulaingíonn tú ar son na bpeacaí tromchúiseacha. Tá d'eagla bainte agam díot."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

Mise: "A Dhia, mhothaigh mé é agus mé ag gol díreach anois agus bhí eagla orm nach mbeinn in ann na stigimata a sheasamh. Agus ansin go tobann, stop an gol agus ní raibh eagla orm a thuilleadh." An

Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos: tá an cogadh sa Bhósáinia agus an Hirséig-Voinéa chun géarú. Tá na tíortha comharsanacha i mbaol."

Mise: "A Thiarna, bhí rud amháin le fiafraí díot agam: ar cheart dom facs a sheoladh chuig an Seansailéir Feidearálach Kohl, más é sin do thoil."

An Slánaitheoir: "Sea, déan

sin." Mise: "An mbeidh tú

liom?"

An Slánaitheoir: "A iníon, teastaíonn uaim go mbeadh lán-rúndacht ann; ní mór duit é seo a choinneáil faoi rún." Mise: "Cad faoi Mhéara Dochart?"

An Slánaitheoir: "Abair leis, sea, ach le héinne eile. Nuair a bheidh na stigimata agat, feicfidh siad go léir iad. A iníon, lean ort ag grá dom mar a rinne tú go dtí seo. Is é mo thoilse agus do thoilse go mbeimis aontaithe i gcónaí. Ní féidir le héinne an toil seo a bhaint díot; is tusa a thug dom í."

Mise: "Ó, a Thiarna agus a Dhia, is mór an t-aonad dom an méid atá díreach ráite agat liom. Gabhaim buíochas leat, a ghrá mhór. A íosa ionúin, an gá dom mé féin a ullmhú don Pháis fós?"

An Slánaitheoir: "A mhic, bí ar d'airdeall agus ná dún do chroí dom choíche."

Mise: "A Thiarna, ní thuigim go rímhaith nuair a deir tú, 'ná dún do chroí orm'; inis dom, le do thoil, cad atá i gceist agat leis sin; mínígí dom i bhfocail eile, le do thoil."

An Slánaitheoir: "Is mian liom dul isteach i do chroí aon uair is mian liomsa, agus ní aon uair is mian leatsa."

Mise: "Ach a Thiarna, is féidir leat é sin a dhéanamh am ar bith, agus is mian liom go bhfanfá liom i gcónaí agus nach bhfágfá riamh mé."

An Slánaitheoir: "Fanfaidh mé leat i gcónaí; creid é." Mise:

"Ach tá sé ráite ag cuid acu gur tréigeadh iad." An

Slánaitheoir: "Ní thréigean Dia a pháistí choíche."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh rud éigin eile."

Mise: "Ach a Thiarna, ba mhaith liom go n-inseofa dom nuair a bhím tar éis mo chroí a dhúnadh."

Slánaitheoir: "Déanann tú é sin go minic."

Mise: "Ach níl a fhios sin agam. Conas a aithneoidh mé go bhfuil tú i do sheasamh ag doras mo chroí?"

An Slánaitheoir: "Cuir mise chun tosaigh, roimh rudaí an tsaoil."

Mise: "Ach ní bhím ar an eolas fós nuair a bhíonn tú i do sheasamh ag an

doras." Slánaitheoir: "Bíodh do chroí san áit a bhfuil do stór."

Mise: "Ní thuigim é sin go rímhaith ach an oiread."

An Slánaitheoir: "A iníon, gráigh mé díreach mar atá tú."

Mise: "A Thiarna, maith dom; bhí rud eile le rá agat liom." An

Slánaitheoir: "Comhlíon mo mhian."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, iarraidh do ghrásta le go gcomhlíonfaidh mé do thoil, gan a fhios a bheith agam roimh ré cad atá i ndán dom. Go gcomhlíonadh do thoil le do chabhair."

An Slánaitheoir: "Is mian liom go gcaithfeá na stigimata a fhaigheann tú uaim gan lámhainní."

Mise: "A Dhia, a Íosa, a threoraí spioradálta, céard a dúirt tú? B'fhéidir gur thuig mé go mícheart é, nó b'fhéidir gur chuir mo mheabhair isteach orm. Inis dom arís, le do thoil."

D'íshín an Slánaitheoir é arís: Níor cheart dom lámhainní a chaitheamh. Mise:

"Agus cad más é a deir na dochtúirí gur cheart dom iad a chaitheamh?"

An Slánaitheoir: "Más ea, abair an méid atá ráite agam."

Mise: "Agus má deir na daoine eile go bhfuil mé ag cur mé féin in

airde?" Slánaitheoir: "Ná héist leis an méid a deir na daoine eile."

Smaoinigh mé ar SEIF nó ar ionfhabhtuithe.

An Slánaitheoir: "Ní éiríonn na créachtaí seo

putógach."

Mise: "An chóir dom iad a fhágáil lomnocht go hiomlán, lomnocht go hiomlán?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé mar is mian leat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, an dteipfidh orm nuair a gheobhaidh mé na stigimata?" Slánaitheoir:

"Gheobhaidh tú iad agus tú i do lán-mhothú."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, tuigim."

Mise: "An bhfaighidh mé iad go léir in aon turas, nó ar mo lámha ar dtús?" Slánaitheoir: "Fág chugamsa é."

Mise: "Sea, a Thiarna, bíodh sé mar is mian leatsa." Slánaitheoir:

"A iníon, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

Ba chosúil liomsa gur chomh fada le cúig nóiméad a bhí sa uair go leith sin leis an Slánaitheoir.

Rósanna agus Aifreann Naofa i veistimíní dearga sa séipéal.

8.00 i.n. – Grúpa Urnaí

11 Lúnasa 1992 – Dé Máirt

Ó 9.00 go 10.00 r.n. rinne mé urnaí le Fridolin.

Ó 11.00 r.n. go 1.00 i.n. rinne mé urnaí i m'aonar agus chuaigh mé i

gcomhtháthú Leis. An Slánaitheoir: "A stór, scríobh síos é."

Smaoinigh mé, inniu níl sé ag rá 'a iníon'.

Slánaitheoir: "A ghrá, seo an méid nach mór duit a

scríobh." Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

An Slánaitheoir: "Priontálfar gach rud a scríobhann tú chomh tapa agus is féidir, díreach mar is mian liom. Fág faoi an sagart a thabharfaidh mé duit é a dhéanamh. Déanfaidh sé é díreach mar is mian liom.

Scríobh, a iníon; ná tabhair aird ar do bhotúin. Tarraingíonn siad aird ó na nithe is tábhachtaí."

Mise: "A Thiarna, cén fáth a bhfuil tú chomh mór sin faoi deara leis an scríbhneoireacht seo, agus cén fáth a mbeidh sé ina leabhar?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh mé an t-am a ghiorrú arís. Ní mian le daoine filleadh ar a n-Athair, a bhfuil grá aige dóibh."

Mise: "An gcuideoidh an leabhar le daoine filleadh ar an gceart?"

An Slánaitheoir: "Beidh a fhios acu. Tá an chuid eile fós le teacht. Bí cinnte go gcuideoidh an leabhar seo le go leor daoine."

Mise: "A Thiarna, níor mhaith liom trácht air sin. Bíodh sé mar is toil leatsa." Ina dhiaidh sin:

Smaoinigh mé ar Fridolin.

Slánaitheoir: "Bhí áthas orm go ndearna sibh urnaí le chéile. Táim libh i gcónaí." Shíl mé go mb'fhéidir go raibh Fridolin ag mothú beagáinín fiosrach freisin.

An Slánaitheoir: "A iníon, beidh sé ina shagart. Lean ort ag guí leis."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna, leanfaidh mé air."

Ina dhiaidh sin, tháinig an tAthair Dochart i gcuimhne dom agus bhí mé ag déanamh iontais an raibh sé sin ceart de réir thoil an tSlánaitheora.

An Slánaitheoir: "Bhí áthas orm gur dhúirt tú leis sin."

Ansin, smaoinigh mé ar Fridolin, mar go raibh sé ráite agam leis go raibh mé chun na stigimata a fháil. Bhí imní orm ar cheart dom é sin a insint dó.

An Slánaitheoir: "Is féidir leat é sin a insint dó; tá a fhios agat sin, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, tá sé sin ráite agat liom cheana, ach ní raibh mé cinnte." Lean mé ar aghaidh ag fiafraí den Slánaitheoir:

"Cén fáth a dteastaíonn uait nach gcaithfinn lámhainní nuair a gheobhaidh mé na stigimata?" An

Slánaitheoir: "Tá gá agam le hadaimh uaisle, agus chun na críche sin caithfidh an solas lonrú orthu siúd atá sa dorchadas."

Bhí sé dhá uair déag agus chuir mé deireadh leis an gcomhrá chun guí chuig Aingeal an Tiarna.

Tar éis an ghuí, dúirt mé leis an Slánaitheoir:

"Bíonn áthas ort nuair a guím go dtí Máthair Dé." An

Slánaitheoir: "Bím annsean freisin."

Mise: "Sea, a Thiarna, tá sé sin fíor. A Thiarna, is mothúchán chomh hálainn é i mo

chroí; mothaím chomh saor agus ní féidir liom é a chur i bhfocail."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá gach rud tugtha agat dom, fiú an lá atá inniu ann agus an lá amárach atá romhat. Mar sin, bíodh sé."

Mise: "Sea, a Thiarna, déan mar is toil leat."

Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Táim ag tabhairt beagán ama breise duit chun machnamh a dhéanamh ar an méid atá iarrtha agam ort. Tá an t-am seo teoranta."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, deirim 'TÁ' fiú anois. Is mise do ghéag. Ní féidir liom toradh a thabhairt ach amháin má fhanann mé sa bhfíniúin. Déan liom mar is toil leat, ionas go dtabharfaidh mé toradh maith.

Agus sin, a Thiarna, ní féidir liom a dhéanamh ach amháin leatsa."

An Slánaitheoir: "A iníon, ansin beidh tú gearrtha ionas go dtáirgfídh tú toradh maith." Mise: "Cad is cóir dom a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Caith an fhéileacán i leataobh. Gléas ar bhealach níos measartha. Tabhair do chuid éadaí do na boicht. Déanfaidh tú socrú le beagán. Tabhair do bhróga do na boicht."

Ansin smaoinigh mé ar cé mhéad ba chóir dom a choinneáil dom féin – b'fhéidir dhá phéire.

(Níor theastaigh uaim scríobh faoi na bróga. Níos déanaí, scríobh mé síos é ar aon nós, mar mhothaigh mé go raibh orm.)

Mise: "Ba mhaith liom rud a d'fhiafraíodh mé díot riamh cheana. An miste leat dom scairf cheann nó seál a chaitheamh ar mo cheann? An bhfuil tábhacht leis sin, mar is mise do bhrídeog?"

An Slánaitheoir: "Sea, tá an-tábhacht leis domsa." An

Slánaitheoir: "Caith é, a iníon, an clúdach cinn." Mise: "San ospidéal nó sa séipéal?"

Slánaitheoir: "I ngach áit."

Mise: "Ach beidh sé deacair orm ceannbheart a chaitheamh." Mise: "Cén fáth?"

An Slánaitheoir: "Ionas nach mbeidh tú uaibh, agus freisin toisc go raibh cumhdach cinn á chaitheamh i gcónaí ag mo lucht roghnaithe."

Mise: "An mar gheall ar an traidisiún é sin, nó mar gheall gur mian

leat é ar an gcaoi sin?" Slánaitheoir: "Mar is mian liom é ar an gcaoi sin."

Mise: "Ach ní thuigfidh an tUrramach Vogt é sin."

Slánaitheoir: "An tusa mo bhrídeog?"

Mise: "Cad faoi na daoine eile? Ar cheart dóibhse clúdaigh cinn a chaitheamh freisin?"

Slánaitheoir: "Sea, ach ní éilím é sin ar gach duine."

Mise: "Má dhéanaim sin, déarfaidh na daoine eile go bhfuil mé craiceáilte." Slánaitheoir: "Déan é, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, caithfidh mé clúdach cinn mar is mian leatsa é agus as grá duit."

An Slánaitheoir: "A iníon, déan an rud a iarraim ort."

Mise: "A Dhia, a chara, iarraim ort an grásta chun aithint i gcónaí cad atá uait uaim."

An Slánaitheoir: "A iníon, is tú mo phéarla, a gcaithfidh mé aire a thabhairt di. Fan dílis dom. Imigh i síocháin."

Ag 6.30 i.n. bhí mé sa séipéal in Rot leis an Athair Fridolin don Rós agus don Aifreann Naofa. Roimh agus tar éis an Chomaoineach Naofa, dúirt mé leis an Slánaitheoir go raibh mé tar éis machnamh cúramach a dhéanamh ar a raibh á iarraidh Aige orm agus thug mé mo "THÁ" dó. Agus ansin d'iarr mé ar an Slánaitheoir go gcuideodh Máthair Dé liom an chrois a iompar agus gurb í a bheadh ina sólásóir agam sa chruachás.

Dúirt mé leis nach raibh fonn orm riamh a bheith scartha uaidh.

D'athdhearbhaigh mé, as grá do Íosa agus don chine daonna, ar son slánú anamacha agus tiontú na bpeacaigh, go raibh mé réidh leis na fulaingtí cúiteacha seo a iompar in éineacht Leis.

Tar éis an Chomaoine Naofa, dúirt an Slánaitheoir liom le linn an aontais:

An Slánaitheoir: "Go raibh maith agat, a iníon, tá grá agam duit, fan dílis dom. Glacaim leis."

12 Lúnasa 1992 – Dé Céadaoin

D'phaidrigh mé san oíche ó 2.30 go 3.30 r.n. agus ar maidin ó 9.30 go 11.30 r.n. Ar maidin, d'phaidrigh mé agus d'aontaigh mé Leis:

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é."

Mise: "Sea, a Athair uasail trócaireach, a Íosa uasail, a Spiorad Naomh uasail."

An Slánaitheoir: "Beidh na stigimata a gheobhaidh tú uaimse greanta ar do lámha, ar do chosa agus i do chroí. Sileofar go leor fola ar son anamacha na maitheasa. Is í mo fhuilse a bheidh ann, a iníon, ar son slánú na n-anamacha. Caithfear ómós mór a thabhairt do mo fhuil. Is é do chúram mo thoil a chomhlíonadh nuair a dhoirtear an fhuil seo. Beidh an-phian ann. Ceadófar duit an oiread agus is féidir leat a sheasamh a fhulaingt. Tá a fhios agam an méid is féidir leat a sheasamh. Bíodh muinín agat asam. Is mise do Bhrídeoir. Is é mo thoil freisin a bheith aontaithe leat i gcónaí. Ní bheidh aon easnamh ort liomsa."

Mise: "A Thiarna, cad is ciall agat nuair a deir tú nach mbeidh aon easnamh orm?" An Slánaitheoir: "Tá gach a bhfuil uait i mo sheilbh agam."

Mise: "Sea, a Thiarna, creidim é. A Dhia ionúin, ba mhaith liom a rá leat go bhfuil an oiread sin grá agam duit anois gur mian liom gach rud is mian leatsa a dhéanamh."

An Slánaitheoir: "A iníon, beidh an stiogmata ag fuiliú, ag tosú Dé hAoine. Ní bheidh ort a bheith ag obair ansin. Tabharfaidh siad leithscéal duit ón obair."

Mise: "An mbeidh mé in ann gu paidir a dhéanamh ansin?"

An Slánaitheoir: "Beidh ar na daoine eile gu leor guirí a dhéanamh. A iníon, bí cinnte de, déanfaidh siad amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Is breá liom na daoine go léir." Smaoinigh mé ar choróin na gcraobhacha deilgneacha.

An Slánaitheoir: "Tá sé sin le teacht fós. Tá coróin na gcraobhíní ina cuid de. Ar dtús, déanfar do fhuadach, agus ina dhiaidh sin cuirfear an choróin chraobhíní ort. Tarlóidh sé díreach mar a d'fhulaing mé ar Chalpairí. Is é mo chéasadh ionatsa é. Is liomsa a bheidh do phian. Is iad seo m'fhulaingthe cúitimh. Táimse ionatsa agus tá tusa ionamsa. Beidh muid inár n-aon duine ansin."

Mise: "Le do thoil, a Thiarna agus a Dhia, bain mo dhíormhaitheas díom, ionas nach mbeidh eagla orm roimh an diabhal agus ionas nach féidir leis dochar a dhéanamh dom. Má dhéanann sé dochar dom, go sábhálfar anuas anuas anamacha ón ifreann."

An Slánaitheoir: "A iníon, tabharfaidh mé aire dó sin."

An Slánaitheoir: "Beidh cathú níos mó ort ná ar na hanama eile. Ar an ábhar sin, ofrálfar go leor urnaí ar do shon freisin. Is é mo thoil go n-ofrálfai go leor urnaí."

An Slánaitheoir: "Is é do chúram fós fanacht dílis dom i gcónaí."

Mise: "Tá an grásta tugtha agat dom cheana féin le bheith dílis duit."

Slánaitheoir: "Sea, tá sé sin déanta agam cheana féin."

Mise: "Ach tá sagart uaim."

An Slánaitheoir: "Tiocfaidh duine. Ní bheidh tú gan shagart." An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, is leor sin don lá inniu. Imigh i síocháin."

7.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i Mingolsheim i Séipéal Naomh Roch.

13 Lúnasa 1992 — Déardaoín

9.50–11.00 sa bhaile:

D'ghuaigh mé go fonnmhar agus d'aontaigh mé Leis.

An Slánaitheoir: "Ó, a iníon, scríobh síos é. Is é mo thoil gach a scríobhann tú. Níl tú ar bith agus ní féidir leat aon ní a dhéanamh gan mise. Air an ábhar sin, tá gá agat liom i ngach ní. Is mise an Tiarna agus an Dia do chách. Caithfear gach ní a ordú de réir mise. A phobal pheacaigh, caithfidh sibh dúiseacht. Tá an t-am tagtha nuair a dhéanfar breithiúnas oraibh de réir an méid a thug sibh chugam.

Caithfidh gach duine cuntas a thabhairt dom. Ní féidir libh aon ní a cheilt orm. Thug mé súile daoibh le feiceáil agus cluasa le cloisteáil. Ach ní fheiceann sibh ná ní chloiseann sibh. Is gealtacht amach is amach é ar fad. Titimfidh mo chorraí anuas ar gach duine. A mo pháistí easumhla, dúisígí! Is Dia an tsolais mé, ní Dia an dorchadais. Fanaigí i mo sholas. Iarraigí an solas a shoilsíonn sibh. Óir nuair a thagann an dorchadas, ní bheidh sé d'acmhainn agaibh a iarraidh a thuilleadh. Agus ansin, buinfeadh sibh le Dia an dorchadais. Ansin

go mbeadh a céasadh síoraí. A mhic, glaoigh orthu go léir chun urnaí. Is breá le mo Mháthair agus le do Mháthair sibh go léir; filligí uirthi, sibh go léir. Tá sí ag fanacht libh le lámha sínte amach. Gráigí í. Cuirfidh sí bhur n-urnaí (idirghuí) i láthair dom.

Ní dhiúltóidh mé d'aon idirghuí uaithi. A iníon, cuir gach a bhfuil le teacht ort i gCroí Gan Smál Muire, óir is é mo Chroí-sa a Croí-se freisin. Ansin caithfidh an namhaid cúlú. A iníon ionúin, lean ort ag scríobh. "

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a Athair uasail."

An Slánaitheoir: "Ná bíodh an oiread sin imní ort faoi do fhulaingtí cúitimh. Fadhb domsa í sin, ní duitse. Gabhaim buíochas leat as do 'Sea' agus tá glactha agam leis. Ní bheidh aon easnamh ort. Bíodh creideamh agat. Is mise do bheatha, a iníon. Tá a fhios agam faoi do laige.

Tabharfaidh mé duit gach a bhfuil uait ag an am ceart. Ná bíodh imní ort roimh ré. Tá na fulaingthe cúitimh atá le cur agat díreach timpeall an chúinne. Buailfidh mé nuair a bheidh an t-uair tagtha. Liomsa, tarlaíonn gach rud ag an am ceart.

A iníon, tá grá mór agam duit agus beannaím duit anois.' Chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár chun an beannacht a fháil.

An Slánaitheoir: "Beannaím duit, a iníon, i nainm an Athar, an Mhic agus an Spioraid Naoimh. Imigh i síocháin."

Dúirt mé: "Amen."

Ansin: "Buíochas le Dia an Tiarna."

Ní raibh mé cinnte ar dhóigh ceart ar é a rá. An

Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta."

Díreach roimh an lón, dúirt mé le mo mhac gur cheart dó a chaidreamh le Dia a thógáil níos dáiríre.

Dúirt mé leis freisin gur cheart dó dul chun na gcuideachta.

Dúirt sé: "Ní chreidim thú ar aon nós."

Ansin dúirt mé leis, cosúil le Tomás, nach gcreidfeadh sé go dtí go bhfeicfeadh sé na stigimata.

Bhí sé tugtha faoi deara agam le fada an lá go raibh sé ag seachaint an ghrúpa urnaí, cé go bhféadfadh sé páirt a ghlacadh ann uaireanta.

Faoi láthair, tá mo theaghlach ar fad ag éisteacht leis an méid atá an spiorad neamhghlan ag cogarnach leo. Fanaim dílis dár dTiarna agus dár nDia, fiú má táim i m'aonar.

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

Ní raibh a fhios agam go labhair Soiscéal an lae inniu faoi Thómas, nár chreid go raibh Íosa aiséirithe nuair a d'inis na deisceabail eile dó é.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom dul chuig an Athair Vogt agus a rá leis go raibh na stigimata á bhfáil agam ón Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Téigh chuige, labhair leis."

Mar sin, tar éis an Aifrinn, chuaigh mé chun bualadh leis an Athair Vogt agus d'inis mé dó. Rinne sé meangadh gáire beag agus dúirt sé: "Creideann tú é."

Mise: "Sea, creidim."

Ansin, d'inis mé dó freisin go raibh sé ráite ag an Slánaitheoir nach gcreidfeadh sé é ach amháin nuair a bheadh sé ródhéanach. D'iarr mé a bheannacht agus chuaigh mé abhaile agus mé sona sásta.

14 Lúnasa 1992 – Dé hAoine

10.00–11.45 sa bhaile:

Urnaí – Aontacht

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ba mhaith liom go scríobhfá." Mise:

"Sea, a Íosa ionúin, mo threoraí spioradálta."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an cogadh ag géarú. Tá anord ar an saol. Tá creacha móra glactha cheana féin ag an namhaid. Tá daoine ag fanacht rófhada le athmhuintearas a dhéanamh lena nDia. Tá a ndóthain damáiste déanta cheana féin ag an gcogadh, ach déanfaidh sé níos mó fós. Iarr ar na polaiteoirí aithrí a dhéanamh. Tá siad dallta ag brat Shátain. Beidh orthu freagra a thabhairt Dhomhsa as freagracht mhór. Ní spárálfar aon pholaiteoir. Caithfidh mé go leor acu a chaitheamh amach."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá áthas orm go bhfuil tú ag scríobh gach rud síos. Tabharfaidh mé luach saothair don obair seo ar bhealach speisialta."

Mise: "A Thiarna, ba mhaith liom ceist a chur ort faoi na stigmata. Dúirt tú go bhfuil tú i do sheasamh ag an doras, agus níor labhair an tAthair Vogt go maith fút. An bhfuil aon rud eile atá le bheith ar eolas agam nó le haithint agam sula mbuaileann tú ar dhoras mo chroí, óir caithfear a bheith cúramach nach gcuirfeadh an spiorad neamhghlan isteach air."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: is liomsa na stigmata a fhaigheann tú agus is furasta iad a aithint."

Mise: "Cén chaoi sin, a Dhia Tríonóideach ionúin?"

An Slánaitheoir: "Is é mo chuid fola an fhuil a shileann as na créachtaí. Níl a dhóthain fola ag duine chun a leithéid a shileadh uaidh."

Mise: "Ach ní leor sin do na heolaithe."

Slánaitheoir: "Ní leigheasfaidh na créachtaí seo, ná ní ghéaróidh siad. Déanfaidh na créachtaí seo an solas a radaíonn radharc a thabhairt ar ais do dhaoine dalla a radaíocht. Beidh an fhuil seo, a dhoirtfidh mé tríot, ina slánú dóibh. A iníon, má tá aon duine ann nach gcreideann é fós ansin, ní bheidh siad in ann é a chreidiúint níos déanaí ach an oiread."

Scríobh, a iníon, óir i gcrá croise gan údar a cuireadh mise do chuid acu, agus do chuid eile cuirfear mise i gcrá croise gan údar. Tá a n-Athair roghnaithe ag na hanama seo cheana féin."

Labhair mé leis an Slánaitheoir ar feadh tamaill

bhreise. Ansin:

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é, a iníon. Gabhfaidh tú screadanna móra amach nuair a phriontálfar na stigmata sa séipéal. Tá gá leis an scread phian."

Mise: "A Thiarna, an bhfuil an oiread sin pian ann?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is í an pian is mó í." Mise: "An mbeidh eagla ar a lán daoine ansin?"

An Slánaitheoir: "A iníon, níl aon rud i gcomparáid leis an bpian a mhothóidh tú. Níl sa pian ifreanda seo ach braon san aigéan i gcomparáid leis an ifreann."

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim. Mar is mian leatsa, mar sin a bheidh." Bhí mé ag smaoineamh an raibh aon rud eile le teacht anois agus an ndéarfadh an Slánaitheoir aon rud eile liom.

An Slánaitheoir: "Sea, tá rud eile ann. Cuirfidh mé na stigmata ort chomh luath agus is féidir."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, géillim mé féin do do thoil. Lig dom grá a thabhairt duit agus a bheith leat, anois agus go síoraí."

An Slánaitheoir: "A iníon, roghnaigh mé thú. Is tusa an té is ansa liom, anois agus go deo."

Mise: "A Dhia, ar cheart dom 'an té is ansa liom' a scríosadh amach?" Slánaitheoir: "Nach féidir liom é sin a rá le cibé duine is mian liom?"

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

Mise: "Mothaím chomh neamhfhíúntach sin don fhocal 'is ansa liom'."

Slánaitheoir: "A iníon uasail, beannaím duit anois."

- Chuaigh mé ar mo ghlúine -

An Slánaitheoir: "Beannaím duit i nainm an Aithreach, an Mhic agus an Spioraid Naoimh. Imigh i síocháin, a iníon."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna. Moladh le hÍosa Críost, anois agus go síoraí. Amen."

Mar a dhéanaim de ghnáth, dúirt mé paidir buíochais agus thairg mé comaoine spioradálta ar son na ndaoine uile agus na n-anamacha bochta uile sa Purgadóir.

6.30 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa i veistimíní dearga.

Tar éis an Chomaoineach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom facs a sheoladh chuig an Seansailéir H. Kohl ansin.

An Slánaitheoir: "Déan é sin, a iníon, is mian liom é."

Go déanach sa tráthnóna, chuaigh mé chun Roswitha a fheiceáil. Chuidigh a mac le litir a fhacsáil chuig an Seansailéir.

Timpeall 11.30 i.n., ghuigh mé Creideamh Naofa eile.

15 Lúnasa 1992 — Satharn — Ardú Mhuire Ag

4.15 r.n., thosaigh mé ag guí. D'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Bhí an litir ceart. Ná bíodh imní ort faoin litir." Bhí deora ag sileadh ó mo shúile, go saor, gan aon iarracht ar mo thaobhsa.

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: tá an cogadh ag géarú. Ní mór do na Gearmánaigh gan cur isteach ar an gcogadh seo."

Mise: "An gcaithfidh mé é sin a rá?"

An Slánaitheoir: "Má fhiafraítear díot. Ní mór na daoine a ghlaoch chun urnaí. Tríd an urnaí is féidir liom athrú mór a thabhairt chun cinn. A iníon, déan an-urnaí. Tá Satarn láidir. Beidh go leor Críostaithe maithe ina gcreach aige.

Coinnigh gach rud atá á scríobh síos agat anois slán. Tabharfaidh mé cosaint speisialta duit. A iníon, tá grá agam duit. Imigh i síocháin."

Ó 10.30 r.n. go 12.30 i.n. bhí mé le Marion agus scríobhamar.

Ó 4.30 i.n. go 7.45 i.n. bhí mé sa séipéal in Rot. Chuaigh mé chun aithrí ann agus d'fhan mé freisin don Aifreann Naofa ag 7.00 i.n.

16 Lúnasa 1992 – Domhnach

Ó 8.30 r.n. go 10.00 r.n. bhí mé ag guí.

Mhol mé an-chuid anamacha don Slánaitheoir trí Chroí Gan Smál Muire, chomh maith leis na hanamacha bochta.

Chaoin mé ó dhoimhneacht mo chroí agus dúirt mé leis an Slánaitheoir:

"A Íosa, a chara, táim réidh le fulaingt cúiteamh ar son na n-anam uile."

Go tobann, bhí deora móra troma ag sileadh ó mo shúile. Sea, ní mo dheora féin a bhí iontu. Ba iad deora an Slánaitheora a dhoirt mé.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, fulaingeidh tú ar son na n-anamacha uile. Is breá liom iad go léir. Is mo pháistí iad go léir. Ní mian le gach duine acu mo thoil a chomhlíonadh. Do fhulaingthe cúitimh tá siad an-ghar."

Slánaitheoir: "A iníon, tá grá mór agam duit. Scríobh seo síos. Is é an grá a thugaim duit agus an grá a thabharfaidh mé duit mo ghrá agus mo bhronntanas duit."

Mise: "A Thiarna, ach is í sin an t-aoibhneas is mó."

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é. Is beag duine a bhfuil an subhailce seo acu. Is féidir liom é a bhronnadh ar an té is rogha liom. Leis an ngrá seo, sáróidh tú gach rud."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, conas is féidir liom buíochas a ghabháil leat as an mórtíodhlac seo?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá buíochas tugtha agat dom cheana féin trí gach rud a thabhairt dom. Is féidir leat an grá seo a fháil uaim a chur ar aghaidh, más mian leat. Ní bheidh aon easpa grá ort. Is féidir le go leor anamacha tarraingt uait. A iníon, is tusa mo theampall."

Mise: "A Thiarna, ní thuigim aon chuid de seo."

An Slánaitheoir: "Dá bhféadfá é a thuiscint, ní ó Mise a bheadh sé.

Scríobh, a iníon, is grá dochloíte mé freisin. Dúirt tú le d'shagart gur féidir le do chroí é a thuiscint. Ní féidir leis an intinn a thuiscint an méid a thuigeann an croí. Táim i do chroí, a iníon. Gan mise, ní féidir leat aon ní a dhéanamh.

Is í an ghrá amháin is féidir leis gach ní a dhéanamh. Uaithe, ní féidir leat maireachtáil. Is mise an ghrá amháin. A iníon, tá an sagart a bhfuil tú ag súil leis fós le teacht. Ná bíodh imní ort faoi seo. Ná bíodh imní ort roimh ré."

Mise: "A Shlánaitheora, le do thoil, ná lig dom a bheith scartha uait i mo mhór-fhulaingt." Slánaitheoir: "Ní féidir le haon duine tú a scaradh uaim, óir is liomsa go hiomlán thú."

Smaoinigh mé an bhféadfainn mé féin a scaradh Uait de mo thoil féin. Slánaitheoir: "Ní féidir leat aon ní a dhéanamh de do thoil féin."

Mise: "Ó, a Thiarna, anois tá mé athchóirithe agus faoiseamh orm." Slánaitheoir: "Is amhlaidh atá, a iníon."

Mise: "Más ea, lig dom fulaingt Leatsa mar chúiteamh ar shlánú anamacha chomh fada is is mian Leatsa." Slánaitheoir: "A iníon, tá an-sásamh orm leis an méid atá scríofa agat."

Is é mo thoil go ndéanfá é seo. Ní bheidh aon easnamh ort liomsa. Gach a labhraíonn tú, is mise é. Sea, a iníon, is mise d'Tiarna agus do Dhia. Is é mo chorp do chorp. Is í mo thoil do thoil. Is é mo bheannacht do bheannacht."

Mise: "A Thiarna, an féidir liom beannacht a thabhairt ansin?"

Slánaitheoir: "A iníon, beidh tú ag beannú go flúirseach." Dúirt mé gur rud fíor-mhór é beannacht.

Slánaitheoir: "Tá mise mór freisin."

Mise: "Conas a bheannaigh mé?"

An Slánaitheoir: "Treoróidh mé do lámh."

Mise: "Ó, a Thiarna, tá mé críochnaithe anois. An gá dom aon rud eile a scríobh síos? Ar mhaith leat go ndéanfainn é?" Slánaitheoir: "A iníon ionúin, gráigh mé níos mó i do chomharsa."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "A mhic, beannaím duit anois. I n-ainm an Athar, an Mhic agus an Spioraid Naoimh."

Mise: "Amen. Buíochas le Dia an Tiarna. Moladh le hÍosa Críost agus Muire, anois agus go síoraí. Amen."

Mise: "A Dhia, an raibh sé ceart agam Muire a lua chomh maith?"

Slánaitheoir: "Tá áthas orm é sin a chloisteáil."

1.00 i.n. An Rós agus deabhóidí sa Rot.

7.00 i.n. Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim.

17 Lúnasa 1992 – Luan

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit níos mó ná aon ní eile." Mise: "A Thiarna, ní féidir liom é sin a scríobh."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é. A iníon, tá mé sásta leis an gcaoi a ngníomhaíonn tú. Lean ort mar seo. Ná bíodh eagla ort go bhfaighidh tú an iomarca beag grá. Is mise Dia an ghrá. Lean ort ag cur ar aghaidh an ghrá a fhaigheann tú uaim, arís agus arís eile. Ní bheidh aon easpa grá ort. Bí umhal agus séimh. Tá mé leat."

Mise: "A Thiarna, shíl mé nach mbeinn leat ach amháin tar éis dom na stigimata a fháil?"

Slánaitheoir: "A iníon, tá tú liom cheana féin. Is mise gach a bhfuil ionat."

Mise: "A Thiarna, motháim dóchán i mo chroí."

An Slánaitheoir: "Is mise tine an ghrá. Ní féidir le haon duine an tine seo a mhúchadh. Lasann sí san áit a dteastaíonn uaim."

Mise: "A Thiarna, d'fhéadfainn gol a dhéanamh anois díreach. Níl a fhios ach agatsa cé chomh mór is atá mo ghrá duit. A Shlánaitheoir ionúin, an bhfuil aon rud eile atá uaim a fhios a bheith agam?"

An Slánaitheoir: "Lig do rudaí teacht chugat mar is toil leo. Ná bíodh imní ort roimh ré."

Mise: "A Thiarna, creidim nach bhfuil aon rud níos áille ná a bheith Leatsa i ngrá."

Ó, a Íosa, a stór, agus tagann tú chuig an ospidéal ollscoile, isteach i seomra na ndochtúirí, agus is é do thoilíocht cuairt a thabhairt ar chúntóir X-ghathach chomh híseal seo.

Níorbh fhéidir liom a leithéid de rud a shamhlú riamh cheana. A Thiarna, ní féidir liom buíochas a ghabháil leat le focail. Gabhaim buíochas leat le mo ghrá duit agus do mo chomharsana."

Mise: "Ó, a Thiarna, is tusa foinse an ghrá. Mothaím é chomh láidir sin anois." An Slánaitheoir:

"A iníon, bí réidh don rud a iarrfaidh mé ort."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, táim réidh, más leor mé duit." An

Slánaitheoir: "A iníon, tá tú leor dom díreach mar atá tú."

Mise: "A Íosa, a chara, más ea, ná cuir moill air. Tá tart ormsa freisin." An

Slánaitheoir: "Is mór an sásamh dom é sin a chloisteáil uait."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, imigh i síocháin." Mise:

"Buíochas le Dia, an Tiarna."

An Rósanna agus an Aifreann Naofa i veistimíní dearga.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí.

18 Lúnasa 1992 — Dé Máirt

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

Tar éis urnaí dhomhain ó chroí, líonann deora mo shúile arís.

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit; scríobh síos é seo. Tá an t-am tagtha nuair a chomhlíonfaidh mé mo shaothar. Is liomsa go hiomlán thú."

Shruth na deora ó mo shúile, ach níorbh iad mo dheora féin iad.

D'fhiafraigh mé: "An iad seo do dheora?"

An Slánaitheoir: "Sea, is iad mo dheora iad. Is iad na fulaingtí ar do shon iad. A iníon, lig do m'obair éifeacht a imirt ionat."

Mise: "A Thiarna, cad a thugann tú ar do shaothar?"

Slánaitheoir: "A iníon, is é mo chéasadh ionatsa é." Mise: "Cé mhéad uair a mhairfidh sé seo?"

An Slánaitheoir: "Díreach mar a tharla ar Chalbharí."

Mise: "An mbeidh an Mhaighdean Bheannaithe ann?"

An Slánaitheoir: "Tá do Mháthair neamhaí i láthair ag gach croslámhachadh. Tabharfaidh sí solás duit.

Gráigh í mar a ghráíonn tú mise."

Mise: "An gcaillfidh mé a lán fola le linn na croise?" Slánaitheoir:

"Beagnach ar fad."

Mise: "An mbeidh mé beo fós ina dhiaidh?"

An Slánaitheoir: "A iníon, sin an rud atá dodhéanta do d'intinn."

Slánaitheoir: "Is féidir liom gach rud atá ar iarraidh a athsholáthar. Ní bheidh aon easnamh ort. Is mise do bheatha."

Mise: "Sábhálfar anama ansin tríd an fhuil seo a dhoirtear."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is iomaí duine, is iomaí duine a chlaonfar tríd. Beidh leigheasanna ann."

Mise: "Cé a fhéadfar a leigheas, mar sin?"

Slánaitheoir: "Gach duine."

Mise: "A Thiarna, is cinnte nach bhfuil gach duine tinn."

Slánaitheoir: "Sea, tá. Is í an tinneas is mó ná nach bhfuil grá ag beagnach gach aon

duine acu dom a thuilleadh." Mise: "A Dhia, tá grá agamsa duit, áfach."

An Slánaitheoir: "Tá a fhios agam é sin, a iníon."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos, a iníon, na stigimata a gheobhaidh tú; tarlóidh sé laistigh de na cúpla lá amach romhainn. Bí réidh, a iníon."

Mise: "A Íosa, a chara, iarraim ort an grásta le seasamh tríd seo ar fad, le fanacht daingean agus dílis, agus, nuair a bheidh sé seo tarlaithe, go mbeadh níos mó grá fós agam duit."

An Slánaitheoir: "A iníon, bí cinnte go mbeidh grá níos mó agat dom ina dhiaidh sin."

Mise: "An dtarlaíonn sé seo sa séipéal?"

An Slánaitheoir: "Sea, tarlaíonn sé sa séipéal."

An Slánaitheoir: "A iníon, fág gach rud fúm; is tusa m'ionstraim."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Athair uasail, go ndéantar do thoil." An Slánaitheoir: "A iníon, tabharfaidh mé grásta mór duit. A iníon ionúin, imigh i síocháin."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

19 Lúnasa 1992 — Dé Céadaoin

10.00 r.n. — Clinic an dochtúra:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, focal ar fhocal. Silefaidh na stigimata a gheobhaidh tú uaim fuil gach Aoine, seachas ar mhór-laethanta féile. Is fuil naofa í an fhuil a shilefaidh."

Mise: "A Thiarna, ach níl mise naofa."

An Slánaitheoir: "Más ea, ní tusa é. Is mise é. Beidh na stigimata a gheobhaidh tú domhain."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ní thuigim an focal 'domhain'; cad atá i gceist agat leis sin?"

An Slánaitheoir: "Ní stigimata éadomhain iad. Scríobh síos é seo, a iníon: sin an fáth a dtiocfaidh an-chuid fola. Ní gá duit a bheith scanraithe ag an méid mór fola seo a a dhoirtear."

Slánaitheoir: "A iníon, tá an lá socraithe agam duit a bhfaighidh tú na stigimata. Is é an lá a thaitníonn liomsa agus le mo Mháthair, atá ina Máthair agat-sa freisin."

Mise: "A Thiarna, níor mhaith liom a fhios a bheith agam cathain. Nó an gá dom a fhios a bheith agam? Fágaim faoi do chomhair é. Iarrann mé ort, tabhair grásta mór dom nuair a thiocfaidh an lá sin, ionas go mbeidh mé cróga agus gan eagla, agus nach mbeidh amhras orm, agus nach mbeidh an spiorad neamhghlan in aice liom."

An Slánaitheoir: "A iníon, mar sin a bheidh sé."

Mise: "A Íosa, a ghrá do mo chroí, níl a fhios agam ar cheart dom aon rud eile a scríobh síos."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; ba mhaith liom go gcoinneofa gach rud faoi cheilt faoi láthair."

Mise: "An bhféadfainn a fháil amach cén fáth?"

An Slánaitheoir: "Toisc easpa spáis, agus tá na daoine fiosracha anseo cheana féin." Mise: "Sea, a Thiarna, géillfidh mé do do thoil."

Mise: "A Thiarna, an bhfuil aon rud eile is gá dom a fhios a bheith agam anois?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, caithfidh tú gach ní a fhulaingt go foighneach agus le grá."

Mise: "A Dhia, a chara, ní bheidh aon easpa orm maidir leis sin, óir thug tú bua na foighne dom, agus tabharfaidh tú an grá dom fós. Creidim, agus tá súil agam, go ndéanfaidh mé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "A mhic, táim agus beidh mé i gcónaí leat."

Mise: "A Thiarna, nuair a thiocfaidh sé sin (na stigimata), an dtabharfaidh mé aon rud faoi deara roimh ré?" Slánaitheoir: "Mothóidh tú mo ghrá. Is grá mé, a iníon."

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim. Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia." Slánaitheoir: "A iníon ionúin, iompraím leat mé."

Mise: "Sea, a Thiarna, is féidir leat mé a iompar cibé áit is mian leat."

Mise: "Ó, a Thiarna, a Íosa, a chara, tá an-ghean agam ort. Bím chomh sona sin i gcónaí leat."

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, imigh i síocháin." Mise:

"Buíochas le Dia an Tiarna."

Rósanna agus Aifreann Naofa i Mingolsheim i Séipéal Naomh Roch.

20 Lúnasa 1992 – Déardaoin

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is mian liom do ghluaiseacht."

Mise: "A Dhia uasail, d'iarr tú é seo orm ag an tús go díreach, ach ní thuigim go hiomlán é go fóill, agus mar sin féin, tugaim mo thoil duit."

An Slánaitheoir: "Is mise a chinnfidh cá rachaidh tú."

Mise: "A Thiarna, rachaidh mé cibé áit is mian leat. Le do thoil, lig dom a aithint go bhfuil mé ag déanamh amhlaidh."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Is mise an Tiarna agus Dia gach a bhfuil beo. Ní mór dóibh siúd atá liomsa a saol a chur in ord de réir m'eisean."

Scríobh, a iníon, is mian liom go gcomhlíonfa go docht mé."

Mise: "A Dhia, déanfaidh mé é; cuidigh liom leis seo, le do thoil. Táim chomh lag, agus lig do mo theanga a bheith ciúin, le do thoil, nuair is gá dom a bheith ciúin."

An Slánaitheoir: "A iníon, labhairfidh tú nuair is toil liomsa. Ná bíodh imní ort faoi sin." Mise: "Ach a Thiarna, ní thuigim an focal 'go docht'. Inis dom rud éigin faoi."

An Slánaitheoir: "An rud a thosaigh mé, cuirfidh mé i gcrích é."

Mise: "Anois tá eagla orm go ndéanfaidh mé rud éigin mícheart."

Slánaitheoir: "A iníon, liomsa, ní dhéanfaidh tú."

Mise: "An féidir leat beagán níos mó a insint dom faoi 'ordú go docht'?"

Slánaitheoir: "Ciallaíonn do 'tá' 'tá', agus ciallaíonn do 'níl' 'níl'."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, mothaím inniu níos láidre ná mar is gnách gur Athair dian thú freisin. Ar shamhlaigh mé é seo?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá na h-anachain sa domhan mór. Tá an t-am giorraithe agam. Tá an namhaid i ngach áit. Níl a fhios ag daoine cad atá á dhéanamh acu. Ceadóidh mé go leor den mhéid atá uirthi. Caithfidh daoine aithriú a dhéanamh."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, tabhair grásta agus trócaire do chách, le do thoil. Táim réidh le hanamacha a shábháil leat. Is leatsa mé go hiomlán. Déan liom mar is toil leat, aon uair is mian leat. Is breá liom go mór thú, a Dhia Tríonóideach maith trócaireach."

An Slánaitheoir: "A iníon, bí foighneach beagán níos faide go dtí go dtiocfaidh an t-am ceart. Táim leat; ná bíodh imní ort faoi. Coinnigh greim daingean ar mo lámh."

Mise: "A Íosa, a Rí na ríthe, déanfaidh mé é." Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit. Imigh i síocháin." Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna."

12.00 meán lae sa chaibeal ag an gclinic.

An Slánaitheoir: "Ba mhaith liom go scríobhfá rud éigin síos. Ba mhaith liom go gcomhlíonfá mo thoil." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cad í do thoil?"

An Slánaitheoir: "Gurb é go dtiocfaidh tú slán leis na stigimata a fhaigheann tú go dtí an deireadh."

Mise: "A Thiarna, déanfaidh mé é seo leat, mar is grá duit mé, mar is é do thoil é, agus mar is mian liom anama a shábháil ón gcontúirt."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: cuirfidh na stigimata go leor fadhbanna agus trioblóidí ort. Tabhair do na fadhbanna agus do na trioblóidí go léir dom; réiteoidh mé iad go léir. Ná tabhair faoi aon rud leat féin. Caithfidh tú a bheith umhal dom. A iníon, ar an gcéad dul síos caithfidh tú éisteacht liom.

A iníon, ba mhaith liom go mbeifeá umhal romham."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, iarraim ort an grásta a bheith umhal a thabhairt dom. Is subhailce mhór í a bhfuil géarghá agam léi."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos; gheobhaidh tú an umhlaíocht inniu. Is mian liom é a bhronnadh ort."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, go raibh maith agat." An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, imigh i síocháin."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

21 Lúnasa 1992 – Dé hAoine.

10.00 r.n. i seomra an dochtúra:

Inné, is beag nár stop mé ag scríobh ar fad. Bhí mé trína chéile mar go bhfuil an oiread sin deacrachta agam ar scríobh agus ar thuiscint. Ar son ghrá Íosa, táim ag leanúint orm ag scríobh.

Slánaitheoir: "Is é mo thoil go scríobhfá. A iníon, ní bheidh sé i bhfad go dtí go stopfaidh tú ag scríobh. Scríobhfaidh duine éigin eile ar do shon. Go dtí sin, caithfidh tú Gedund a bheith agam fós."

Scríobh, a iníon, tabharfaidh mé an fulaingt ar an gCrois do d'fhear céile." Mise: "An scríobhfaidh mé sin?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é. Caithfidh sé glacadh leis agus níl rogha ar bith eile aige."

Mise: "A Thiarna, níor mhaith liom a fhios a bheith agam cad iad na trialacha a bheidh le sárú aige. Níl a fhios agam ach má thugann tú iad dó, is ar mhaithe leis féin a bheidh sé. Le do thoil, ná lig dó éirí caillte. Tá a fhios agam go bhfuil sé meargánta."

An Slánaitheoir: "A iníon, táim ag tabhairt ama dó inar féidir leis filleadh."

Mise: "Táim buíoch díot, a Thiarna agus a Dhia."

Slánaitheoir: "Déanfaidh d'fhear céile mar is toil liomsa. Tá an smachtú riachtanach."

Mise: "A Shlánaitheora, níor tuigeadh mé inné."

An Slánaitheoir: "A iníon, is liomsa thú. Is beag duine a thuigfidh thú, mar ní tusa atá i gceist, ach mise, agus níor mhaith leo mise a thuiscint. Ní féidir le gach duine an fhírinne a sheasamh. Scríobh, a iníon: Is mise an fhírinne. Ná bíodh iontas ort nuair a chaithfidh daoine amach ort mar seo."

Sin an chaoi ar chaith siad liomsa freisin tráth. Lean ort ag bheith umhal agus séimh." Mise: "A Thiarna, iarraim ort umhlaíocht agus séimhe. Níl a ndóthain acu agam. Tabhair dom grá flúirseach, le do thoil, ionas gur féidir liom é a chur ar aghaidh. Le do ghrá amháin is féidir liom rath a bheith orm i ngach ní."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá mé sásta leis an gcaoi a ngníomhaíonn tú. Ná déan achasán ort féin as a cheapadh nach bhfuil sé seo ceart. Déanaimse leat mar is toil liom. Ní thaitneoidh sé seo leis na daoine eile. Caithfidh gach duine cloí liomsa. Is é mo thoil é freisin."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, déan mar is toil leat." Tar éis tamaill:

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, scríobh síos é seo. Tá cinneadh déanta agam mo phlean a chur i gcrích. Gheobhaidh tú na cúig stigmata uaimse. Is 'TÁ' é mo 'TÁ'. Ní bheidh easpa pian ná grásta ort. Bí ag faire agus bí réidh."

Mise: "A Dhia, a chara, tá an oiread grá agam duit anois. Caithim mé féin i do bhaclainn anois agus ba mhaith liom fanacht i do chroí go deo."

Slánaitheoir: "A iníon, is liomsa thú go deo. Ní féidir le haon duine sinn a scaradh a thuilleadh. Táimid doscartha anois. Táim ag doirt mo ghrá anuas ort anois, ionas go sáróidh tú gach a bhfuil le teacht. Leis an ngrá seo, is féidir leat an bua a fháil ar gach ní."

Mise: "A Thiarna, mothaím go bhfuil mo chroí ag dó, agus tá sé ag éirí níos teo agus níos teo." Mise: "Cén chaoi ar domhan a éiríonn leat sin a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Is mise Dia an ghrá."

Mise: "Tá sé chomh hálainn. Ní smaoiníonn tú ar fhearg a thuilleadh. Creidim gur scrios an grá an fhearg."

An Slánaitheoir: "Is amhlaidh atá, a iníon."

Mise: "Tugaim buíochas duit, a Thiarna agus a Dhia, as an ngrásta mór seo." An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

Mar is gnách, dúirt mé urnaí buíochais.

6.30 i.n.: An Chreideamh agus Aifreann Naofa sa Rot.

22 Lúnasa 1992 — Satharn

7.30 r.n. – 9.00 r.n.: Urnaí – Aontas.

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, focal ar fhocal." Mise:

"Sea, a ghrá uasail."

An Slánaitheoir: "A mhic, teastaíonn do thiomantas iomlán uaim."

Mise: "A Thiarna, tá gach rud tugtha agam duit cheana féin. An bhfuil aon rud eile nár thug mé duit go fóill?"

Slánaitheoir: "Tabhair dom do chuid céadfaí."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tugaim iad Duit. Bímisne leatsa." Slánaitheoir:

"Feicfidh agus cloisfidh mé ar do shon."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is faighteoidh tú céadfaí eile uaim. Feicfidh tú agus cloisfidh tú an méid nach bhfeiceann ná nach gcloiseann daoine eile."

Mise: "A Thiarna, an cuid den mhisticeachas é seo?" Slánaitheoir: "Sea, is cuid den

mhisticeachas é."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, teastaíonn do thoiliú uaim fós maidir leis na stigmata."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa, a chara agus a thrócaireach, a ghrá dhochoiscithe agus gan teorainn, tugaim mo thoiliú duit na stigmata a phriontáil ar mo chorp; is é do chorp mo chorp anois. Agus is é seo ar son shlánú an uile anam agus ar son chlaochlú na bpeacaigh a bhfuil dea-thoil acu."

An Slánaitheoir: "A iníon, is leor sin dom." An

Slánaitheoir: "B'éigean dom é sin a sheiceáil arís."

An Slánaitheoir: "Is tusa mo iníon is ansa liom."

Mise: "A Thiarna, an scríobhfaidh mé seo síos?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é."

Mise: "A Thiarna, ní féidir liom a thuiscint gurb mise an duine is ansa leat."

Slánaitheoir: "Is tusa, a iníon."

Mise: "A Thiarna, tá eagla orm gurb mise an peacaí is mó."

Slánaitheoir: "Síleann tú sin toisc go bhfuil tú chomh beag sin."

Mise: "Ó, a Thiarna, tá tart orm ar do ghrá arís; táim chomh dothoil. Le do thoil, tum mé i dtobar do ghrá, ionas nach mbeidh tart orm arís go deo."

An Slánaitheoir: "Ní bheidh tú foirfe agus ní bheidh tart ort arís ach i bParthas." Mise: "A Thiarna, shíl mé go bhfuil Parthas ar an talamh cheana féin nuair a thugann duine gach rud Duit." An

Slánaitheoir: "A iníon, tá do ghléas agat go fóill."

Mise: "Céard atá i gceist agat le 'éadach'?"

An Slánaitheoir: "Do chorp. Tá tú i gcéim réamhobrach i dtreo na Paradáis, díreach mar atá céim réamhobrach i dtreo lfreann freisin."

Mise: "An gciallaíonn sé sin go bhféadfainn fós críochnú i bPurgóid?"

An Slánaitheoir: "A iníon, fág sin fúmse. Bíodh lúcháir ort a bheith liom."

An Slánaitheoir: "Go dtí seo, chomhlíon tú mo thoil. Fan ionam agus liom, agus comhlíonfaidh tú freisin gach a bheidh romhat."

Mise: "A Thiarna, a Athair ghrámhar, tá an oiread sin grá agam duit nach bhfuil aon mhian eile agam ach do thoil a chomhlíonadh agus a bheith i gcónaí ionat agus leat." An Slánaitheoir:

"Beannaím thú, a iníon, i nainm an Athar, an Mhic agus an Spioraid Naoimh. Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna. Moladh le hÍosa agus le Muire, anois agus go deo. Amen."

Idir 4.30 i.n. agus 5.15 i.n., rinne mé urnaí sa séipéal in Rot agus chuaigh mé chun aithrí leis an Athair Vogt.

Ag 6.15 i.n., d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa sa séipéal in Mingolsheim. Bhí Adriana ann. Chonaic sí rud éigin álainn nuair a chrom mé ar mo ghlúine ar an urlár agus nuair a fuair mé an Chomaoineach Naofa ón Athair Kesenheimer.

Timpeall 9.00 i.n., ghuigh mé an Rósra Brónach.

23 Lúnasa 1992 – Domhnach

8.20 r.n.: Mar is gnách, rinne mé urnaí sula ndeachaigh mé chun an Chomaoineach a fháil.

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos. Is é do chúram an-chuid anamacha a threorú chugam. Gráigh iad go léir. Tá gach anam ionúin liom, an ceann amháin a oiread agus an ceann eile. Ná déan breithiúnas ar aon duine."

D'fhiafraigh mé faoi inné, nuair a bhí mé ar mo ghlúine os comhair shagart pharóiste Mingolsheim agus mé faoi ionsaí. Roimh an gComaoin Mhór bhí síocháin agam, agus ní raibh síocháin agam arís go dtí tar éis dom í a fháil agus tar éis an aontais.

An Slánaitheoir: "Bíonn na spioraid neamhghlana i gcónaí múscaillte thart ort, agus déanfaidh siad ionsaí ort i gcónaí. Ní spárálfar thú ar seo. Ní gá duit eagla a bheith ort; táimse leat."

Mise: "A Thiarna, má tá tú liom, cén fáth ar lig tú do na spioraid neamhghlana ionsaí a dhéanamh orm agus mé i mo ghlúine?"

An Slánaitheoir: "Ionas go bhfeicfeá conas a throidann na spioraid neamhghlana nuair a chromann duine ar a ghlúine os Mo chomhair."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna. Tá súil agam go nglacfaidh na daoine eile leis an teagasc seo agus go ndéanfaidh siad íobairtí, ag gluaiseamh ar a nglúine os do chomhair agus an Chomaoineach Naofa á fáil acu."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom rud éigin uait."

Mise: "Sea, a Thiarna, tabharfaidh mé duit é, gan a fhios agam cad atá uait." An Slánaitheoir: "Tá do 'sea' le gach rud uaim."

Mise: "A Thiarna, ar chuala mé i gceart é?"

Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Dhia Tríonóideach grámhar, tugaim mo 'tá' duit ar gach rud." Mise: "A Dhia, a chara, ach lig dom, le do thoil, aithint freisin gurbh tusa é nuair a deirim 'tá'. Chuige sin, caithfidh bua na spiorad a aithint a bheith agam freisin."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon; gheobhaidh tú grásta na smaointeoireachta spiorad; ní bheidh sé i bhfad anois."

An Slánaitheoir: "A mhic, tá gach rud tugtha agat dom i ndáiríre."

Níor theastaigh uaim é sin a scríobh.

Slánaitheoir: "Scríobh síos é. Is féidir le mo shaothar tosú."

Mise: "A Thiarna, an féidir leat grá a thabhairt dom fós? Tá mo anam ag tnúth le tuilleadh grá. Teastaíonn an-chuid grá uaim; níl a bhfuil agam go leor. Mothaím mar dhuine bocht ag lorg aráin. Is tusa teallach lasánta an ghrá. Tugaim mé féin faoi thumadh i ngrá seo"

Slánaitheoir: "Ní féidir leat sin a sheasamh go fóill. Nuair a gheobhaidh tú fulaingthe an chúitimh, déanfaidh mise an rud céanna. A iníon, níl an grá in easnamh ort; táimse leat."

Mise: "Sea, a Thiarna. Caithfear a bheith sásta leis an méid atá ag duine."

Mise: "Cad ba cheart dom a dhéanamh leis an litir ón Seansailéir

Feidearálach Kohl?"

An Slánaitheoir: "A iníon, fan beagán níos faide. Spreagfaidh mé fós thú maidir leis an méid ba chóir duit a dhéanamh. Lean ort ag guí ar son na bpolaiteoirí."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá grá agam duit. Imigh i síocháin." Mise:

"Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, as gach rud."

10.00 r.n. Aifreann Naofa i nDearg.

1.00 i.n.: An Rósach agus deabhóidí.

San iarnóin bhí tinneas cinn géar orm, ach mhothaigh mé grá mór don Slánaitheoir."

24 Lúnasa 1992 – Luan

9.45 r.n.:

Mise: A Dhia, bhí tinneas cinn bualach géar orm inné agus arís ar maidin idir 3.00 agus 6.00.

An Slánaitheoir: "A iníon, fulaingtí cúitimh a bhí iontu seo ar mo shon."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, chodail mé ar feadh dhá uair go leith aréir; anois caithfidh mé oibriú, agus tá grúpa urnaí ann anocht. Faoi láthair, mothaím chomh hoscailte is dá mbeadh codladh na hoíche ar fad déanta agam. An beannacht uaitse é sin?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, murach sin ní bheifeá in ann leanúint ar aghaidh."

Mise: "Ba mhaith liom a fhiafraí díot ar cheart dom dul chuig an Athair Gebhard Heyder ag an deireadh seachtaine; an é sin do thoil?"

Slánaitheoir: "A iníon, téigh go dtí an tAthair Gebhard; téigh chuige."

Mise: "An féidir liom insint dó faoin stigimata atá le fáil agam uait?" Slánaitheoir: "Ba chóir duit insint dó, nó an méid atá scríofa agat a léamh amach dó."

Mise: "A Thiarna, cén uair ar cheart dom mo shaoire a

ghlacadh?" An Slánaitheoir: "Ba cheart duit í a chur in áirithe don Mheán Fómhair."

Mise: "Bhí imní orm inné an raibh an ceart ag an méid a d'inis mé do Claudius as Lucsamburg (faoi na stigimata)."

An Slánaitheoir: "Ní tusa a labhair na focail sin, ach mise. Ná bíodh imní ort faoi sin níos mó. Níl ionat ach m'uirlis."

Mise: "A Shlánaitheoir uasail, an é inné tús na fulaingthe cúitimh?" Slánaitheoir:

"Sea, ba é sin an tús."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, an bhfuil aon rud eile atá le fios agam?"

An Slánaitheoir: "Scríobh síos, a iníon, na stigimata a gheobhaidh tú uaim; tarlóidh sé go han-luath."

Mise: "A Thiarna, tá sé sin ráite agat liom

cheana féin." Slánaitheoir: "Ba mhaith liom go

mbeifeá réidh." Mise: "Cad atá i gceist agat le

'réidh'?"

An Slánaitheoir: "Gus go ngníomhóidh Mise ag an am is

oireann Domhsa." Mise: "A Dhia uasail, céard atá i gceist Agat

le 'go han-ghar sa toadhach'?"

An Slánaitheoir: "D'fhéadfadh sé tarlú ag aon nóiméad, ag aon uair nó ag aon lá."

Mise: "Dúirt tú liom 'a bheith réidh' – cén rud eile atá i gceist agat le bheith réidh?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú a bheith uaisleach."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, iarraim ort an grásta a bheith uaisle agus a bheith réidh díreach mar is mian leat."

An Slánaitheoir: "A mhic, tá an grásta seo á bhronnadh agam ort anois díreach. Ach is beag duine a bhfuil uaisleacht acu."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat as an ngrásta mór seo."

Mise: "A Íosa, a stór, tá mo chroí ag dó mar thine. Ó, a ghrá dhóiteáin, grádaím thu os cionn gach ní eile. Creidim go sáraíonn an grá gach fulaingt."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, déanfaidh."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, táim ag súil le foighne agus grá i gcomhair gach ní uait. Ní bheidh aon easpa díobh seo ort; níl le déanamh agat ach leanúint ort á gcur i gcrích."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, inné bhain mé sult as an fhulaingt leat." Mise: "Agus mise, a Thiarna, bhí an oiread sin grá agam duit le linn na fulaingthe; tá sé sin thar mo thuiscint."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, sin mar atá sé. A iníon ionúin, gabhaim buíochas leat. Imigh i síocháin."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna."

Rinne mé X-ghath ar othar ón gCróit. Bhí beannacht orainn beirt nuair a d'inis mé dó faoi Dhia. Chuir an t-othar gol as agus d'fhág sé agus é sona sásta.

Tháinig othar eile ó Hamburg, a rugadh sa bhliain 1909.

Dúirt sé liom nach raibh Dia ann agus cháin sé an t-am atá caite go géar. Chuir mé uisce coisricthe air agus bheannaigh mé é gan é a thabhairt faoi deara. Ansin lean sé air ag cainníocht, go háirithe in aghaidh an Aithreach Naoimh.

Dúirt mé leis, dá seasfadh sé os comhair bhreithiúnas Dé anois, go rachadh sé go dtí ifreann. Ansin dúirt mé leis gu gcaithfeadh sé gu paidir.

Dúirt sé mar fhreagra air sin gur fearr leis a shrón féin a bhaint de ná guí.

Dúirt mé leis a shrón féin a bhaint de agus imeacht.

Go gairid roimhe sin, bhí mé tar éis guí ar a shon cheana féin; ina dhiaidh sin, smaoinigh mé ar an mBíobla: 'Ná caith do neamhnaidí i gcomhair na muc.'

Tháinig othar eile as an Rúis, ó réigiún na Volga. Bhí sé ag obair sa tSibéir le blianta. Bhí sé umhal agus bhí lúcháir air faoi na cártaí urnaí a thug mé dó.

6.30 i.n. – An Chreideamh agus Aifreann Naofa.

8.00 i.n. – Grúpa Urnaí.

25 Lúnasa 1992 – Dé Máirt

26 Lúnasa 1992 – Dé Céadaoin

10.00 r.n. Seomra na ndochtúirí:

Mise: "Le do thoil, a Thiarna agus a Dhia, an féidir leat focal eile a insint dom ar 'an t-am is giorra'?" Nach bhfuil sé sin ann sa Ghearmáinis."

An Slánaitheoir: "A iníon, ach thuig tú é." Mise: "Sea, ach ní thuigeann na daoine eile é."

An Slánaitheoir: "A iníon, dá gcuirfinn i láthair duit é ar bhealach a thuigfeadh na daoine eile, ní thuigfeá féin é. Is chugatsa atáim ag labhairt, ní chucu siúd."

Mise: "Sea, a Thiarna, glacfaidh mé leis díreach mar a dúirt tú."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, níl mórán ama fágtha agat sula bhfaighidh tú na stigimata. A iníon, éist liom go cúramach. Is mise do Thiarna agus do Dhia. Déanfaidh na daoine eile iarracht tú a chur ó gach rud. Ná héist leo. Liomsa, aithneoidh tú iad go léir. Is ionam atá an fíorghrá. A pháiste ionúin, scríobh seo síos: beidh níos mó daoine éadacha agat ná mar a bhí ag éinne riamh cheana."

Mise: "A Thiarna, an bhfuil orm seo go léir a fhulaingt?"

An Slánaitheoir: "Ní féidir leat é sin a dhéanamh, a iníon; fulaingfidh mé é leat." Mise:

"A Thiarna, bain an 'mé' seo díom."

An Slánaitheoir: "A iníon, is mise do 'mise'."

Mise: "Is nós de mo chuid é sin fós a chaithfidh mé a bhriseadh."

Mise: "A Thiarna, táim ag fanacht le tamall anois; ní tharla aon rud, níor dhúirt tú aon rud – an gcaithfidh mé dul ar ais chuig m'obair anois?"

An Slánaitheoir: "A iníon, neartaigh mé d'anam ionas go mbeadh misneach agat do gach rud."

Mise: "Ciallaíonn sé sin go bhfuil mé misniúil anois."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon. A iníon, is breá liom na daoine cróga thar gach ní. Is breá liom thú; imigh i síocháin."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

7.00 i.n. — Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

27 Lúnasa 1992 — Déardaoin

10.00 r.n. Seomra na ndochtúirí ag an gCumann:

An Slánaitheoir: "A iníon, an gcloiseann tú

mé?" Mise: "Sea, a Thiarna, cloisim thú."

Ansin níor chuala mé tada ar feadh tamaill, mar tháinig an Dr Hermann isteach. Níos déanaí:

Mise: "A Shlánaitheora uasail, an bhfuil rud éigin ag

teacht i mo threo?" Slánaitheoir: "Tá, an scriosta;

glac leis ar fad." Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh

mé amhlaidh."

Mise: "Conas a bheidh a fhios agam gur uaitse atá sé?"

An Slánaitheoir: "Ní bheidh aon easpa grá ort. Tairg é ar son na bpeacaí tromchúiseacha."

Mise: "Sea, a Thiarna, tairgfídh mé é ar son na bpeacaí tromchúiseacha."

An Slánaitheoir: "Bí réidh, a iníon." Mise:

"An dtarlóidh sé i rith an lae nó i rith na

hoíche?" An Slánaitheoir: "I rith na hoíche,

a iníon."

Mise: "An scriosta gan fhuil a bheidh ann nó scriosta fuilteach?" Slánaitheoir:

"Scriosta fuilteach a bheidh ann."

An Slánaitheoir: "Fulaing an phian."

Mise: "Sea, déanfaidh mé é, a Dhia ionúin, mar is an-ghean liom thú. A Thiarna agus a Dhia, fágim an lá i ndiaidh an scriosta i do lámha. Níl imní orm faoina dtarlóidh ina dhiaidh sin agus an méid a tharlóidh."

An Slánaitheoir: "A mhic, tá an t-imní sin tógtha agam orm féin ar do shon."

Mise: "Sea, a Thiarna, bíodh sé mar is toil leatsa. Grádaím thú, a Thiarna agus a

Dhia, níos mó ná mar a shíl mé riamh go bhféadfainn grá a thabhairt duit."

An Slánaitheoir: "A iníon, táim á chéasadh laistigh díot. Mothóimid an phian le chéile. Ligfidh mé

an oiread agus is féidir leat a sheasamh. A iníon, is milis mo chuibhreann."

Mise: "An scríobhfaidh mé aon rud eile?"

An Slánaitheoir: "Is leor sin. A iníon ionúin, imigh i síocháin." Mise:

"Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i veistimí dearga.

28 Lúnasa 1992 – Dé hAoine

10.00 r.n.:

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, deirim é seo anois, mar ní fhios agam cad atá uait uaim, nó an bhfuil aon rud le déanamh agam; deirim 'TÁ' leis. A Thiarna, bíodh sé déanta mar is toil leat. Gach rud ar son do ghlóire níos mó agus ar son shlánú anamacha."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá a fhios agam do rún. Is mór an sásamh dom é. Is é mo thoil thú a iompar ionam féin. D'éirigh leat sna trialacha go dtí seo. Tá na cinn eile fós le teacht."

Mise: "A Thiarna, an gá dom a bheith eagla orm nach n-éireoidh liom iad?"

Mise: "Ó, a Thiarna agus a Dhia, níl anois ach aon mian amháin agam, agus is í sin nach scarfaí uait mé choíche, fiú i lár an fhulaingthe mhóir."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos. Is iad na fulaingtí móra mo chuid fulaingtí féin. Gheobhaidh tú fulaingtí an chúitimh, na cúig ghortú naofa, iad uile in éineacht. Lig dóibh teacht i bhfeidhm." Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, ligfidh mé dóibh teacht i bhfeidhm."

An Slánaitheoir: "Beidh mé ionat, leat agus in do chónagar. Ní bheidh an spiorad neamhghlan in do chónagar."

Mise: "An bhfuil an t-eachtra seo an-ghar?"

An Slánaitheoir: "Chomh gar sin go bhféadfadh sé tarlú ag am ar bith."

Mise: "A Thiarna, dúirt tú go dtarlódh sé sa séipéal i Róit."

Slánaitheoir: "Tríd an am a ghiorrú, is féidir liom a chinneadh conas a thiocfaidh sé." Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim. A Thiarna, bíonn an ceart agat i gcónaí."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, níl aon rud cearr ionam."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon: beidh gach a gcaithfidh tú a fhulaingt liom mar do luach saothair mór sa Neamh."

Mise: "A Dhia, a chara, ba mhaith liom a fhiafraí díot arís ar cheart dom na stigimata a chaitheamh go hoscailte agus ar thuig mé i gceart é an uair dheireanach. (Bhí sé i gceist agam gan lámhainní ná clúdach.)"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, nuair a gheobhaidh tú iad, caith go hoscailte iad. Is é mo thoil go gcaithfidh tú iad ar an mbealach seo."

Mise: "Tá, a Thiarna, tuigim; déanfaidh mé amhlaidh." Mise: "Agus cad faoi má shileann siad fuil ar an Aoine?"

An Slánaitheoir: "Déanfá mar a ordaím duit, mar sin. Ná bíodh imní ort faoi cad a deir daoine eile; déan i gcónaí mar a deirimse leat."

Mise: "A Dhia, an gá dom aon rud eile a scríobh síos, nó an féidir liom dul timpeall an chúil don X-ghath?"

An Slánaitheoir: "Imigh, déan do dhualgas, a iníon ionúin; táim leat. Is mise do shíocháin." Mise: "A Íosa ionúin, rachaimis i mbun oibre mar sin."

Mise: "Gabhaim buíochas leat ó chroí go croí as gach rud."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i veistimí dearga.

Tar éis an Chomaoinéach Naofa, d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi Athair Gebhard Heyder, ar cheart dom dul chuige.

An Slánaitheoir: "Téigh chuige, a iníon, téigh."

Mise: "An nglacfaidh sé liom?" An Slánaitheoir:

"Glacfaidh sé leat."

29 Lúnasa 1992 — Satharn

7.15 r.n. i Rot, sa bhaile:

Bhí sé i gceist agam i ndáiríre tiomáint go Regensburg chun bualadh leis an Athair Gebhard, ach mhothaigh mé go gcaithfinn scríobh ar dtús. Taobh amuigh, bhí stoirm ann. Bhí toirneach ann agus stoirm toirní glórach, agus seo ag tús na maidine.

Slánaitheoir: "Sea, a iníon, scríobh síos é. Beidh go leor deacrachtaí romhat. Ceann de na deacrachtaí seo ná nach bhfuil sagart agat go fóill a sheasann leat. Is é an tAthair Gebhard an t-aon duine. Tá áthas orm go bhfuil tú ag dul chuige. Éist go cúramach leis. Labhróidh mé leat tríd. Is é an tAthair Gebhard an sagart ceart duit."

Mise: "A Dhia, an bhféadfainn an méid atá ráite agat a léamh amach?"

An Slánaitheoir: "Sea, féadfaidh tú."

Mise: "Cad iad na deacrachtaí eile atá ann?"

An Slánaitheoir: "Tá daoine neamhchreidmheach. Tá bréagchreideamh acu. Tá go leor namhad mórthimpeall ort."

An Slánaitheoir: "Ní thréigeoidh mé thú. Le mo chúnamh, gheobhaidh tú an ceann is fearr orthu go léir. A iníon, scríobh síos gach focal."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh."

Guth: "An stigimata a gheobhaidh tú – d'fhéadfadh sé tarlú am ar bith, ach is mise a shocróidh an t-uair."

Mise: "Cé tú anois, 'Mise'?"

Guth: "Scríobh, a iníon; is é Dia an tAthair atá ag labhairt leat anois."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ní thuigim é seo, ach creidim an méid a deir tú." Dia an tAthair: "Tá tú roghnaithe agamsa, ag mo Mhac agus ag an Spiorad Naomh. Agus is le Dia na Tríonóide thú. Seasfaidh do Mháthair Neamhaí leat agus fanfaidh sí leat fad is a fhulaingeoidh tú an t-admháil le mo Mhac. Tá mise, mo Mhac agus an Spiorad Naomh leat. A iníon, sáróidh tú na deacrachtaí go léir atá romhat, ceann ar cheann,

liomainn. Is é do Chósán na Croise mo Chósán na Croise freisin. Caithfidh tú é a shiúl go dtí an deireadh thiar thall."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, siúlóidh mé Conair na Croise leat go dtí an deireadh thiar." Mise: "Iarraim ort foighne, buanseasmhacht agus seasmhacht, agus an-ghrá."

Dia an tAthair: "A mhic, ní bheidh aon easpa ort maidir leo seo."

Mise: "A Dhia, a chara, shíl mé go raibh an t-uair roghnaithe ag Íosa do na stigmata." Dia an tAthair: "An méid atá ionamsa, tá sé sin i nÍosa agus sa Spiorad Naomh freisin. Is aon ní amháin sinn. Ní féidir sinn a scaradh óna chéile."

Mise: Bhí mé ag smaoineamh liom féin nach bhfaighinn mórán grá le linn mo chuid fulaingthe.

Dia an tAthair: "Is grá mé; is sásamh é an fulaingt. Fulaingeoidh tú ar son na bpeacaigh, a iníon."

Mise: "Tuigim, a Thiarna agus a Dhia. Ó, a ghrá mhór, ná scar uaim go deo thú."

Dia an tAthair: "A iníon, ní bheidh aon easnamh ort leis an Tríonóid Naofa. Beannaím duit anois, a iníon: Go mbeannaí Dia an Athar, Dia an Mhic agus Dia an Spioraid Naomh thú. Imigh i síocháin, a iníon roghnaithe."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna. Beannaíodh agus molaíodh Dia na Tríonóide uilechumhachtach trócaireach."

-Reagensburg-

Tar éis dom an litir a scríobh, thiomáin muid go Regensburg. Ar an mbealach ann, bhí m'fhear céile á chrá ag spiorad neamhghlan. B'éigean dom guí go mór. Bhí stoirm ag réabadh amuigh.

Faoin am a shroicheadar Regensburg, bhí m'fhear céile sláintiúil arís agus bhí an stoirm imithe.

Chas mé leis an Athair Gebhard agus labhraíomar ar feadh leathuair an chloig ar dtús.

Ansin chuaigh mé isteach sa séipéal, atá mar chuid den mhainistir. Bhí an tSacraimint Bheannaithe ar taispeáint agus á hadhradh. Threoraigh an sagart sinn i urradh na Rósaire. Ina dhiaidh sin, bhí ciúineas ann.

Ag 5.15 i.n. an tráthnóna sin, i mainistir na gCarmailit, chuala mé an Slánaitheoir agus scríobh mé a chuid focal síos os comhair an tSacraimint Bheannaithe.

An Slánaitheoir: "Labhróidh mé le d'fhear céile trí Athair Gebhard, ionas go bhfaighidh tú mo stigmata. Bí cinnte, beidh gach rud go maith; ní gá duit a bheith eagla."

Mise: "A Thiarna, céard faoi mo mhac?"

An Slánaitheoir: "Déarfaidh d'fhear céile le do mhac nuair a bheidh na stigmata ann." An

Slánaitheoir: "Gabhaim buíochas leat as teacht anseo."

Mise: "Ar theastaigh uait go dtiocfainn anseo?"

Slánaitheoir: "Thá, theastaigh uaim go dtiocfá anseo."

Mise: "Mar sin, tá do thoil comhlíonta agam."

An Slánaitheoir: "Tá, a iníon. Is seod thú." Níor theastaigh uaim é sin a scríobh.

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é."

Mise: "A Thiarna, cén fáth a dtugann tú seod orm?"

An Slánaitheoir: "Tá seod luachmhar; caithfear aire a thabhairt dó."

Mise: "A Thiarna, táim faoi do chosaint-sa agus faoi chosaint Mháthair Dé."

Slánaitheoir: "Scríobh sin síos. Sea, sin an rud atá ionat, a iníon. Imigh i síocháin."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

Ós rud é gur dhearmad mé mé féin sa séipéal ag an mainistir, b'éigean do m'fhear céile fanacht orm ar feadh breis agus uair an chloig. Rith mé chun bualadh leis.

Bhí an teach soghluaiste páirceáilte againn i gcarrchlós na Danóibe. Bhí mé le bualadh le hAthair Gebhard thart ar 6.30 i.n.

Tháinig an tAthair Gebhard agus bhí comhrá againn. Ansin chuaigh an tAthair Gebhard chuig a sheomra sa mhainistir ar feadh thart ar dhá uair an chloig.

Nuair a d'fhill sé, thug an tAthair Gebhard dealbh mhór dár mBean Uasal dúinn, a bhí ceaptha dár n-urlann. Bhí an tAthair Gebhard tar éis insint do m'fhear céile an méid a bhí le fios aige fúm agus an méid a bhí i ndán dom. Chuaigh m'fhear céile i gcúisimh leis an Athair Gebhard freisin. Nuair a d'fhág m'fhear céile, labhair mise agus an tAthair Gebhard faoi chreideamh agus lean mé orm ag léamh as an dialann dó. Timpeall 9.00 i.n., d'fhan m'fhear céile agus mé féin leis an Athair Gebhard ar ais go dtí an manachran.

Fuair mé íosa i nAthair Gebhard, agus is beannacht domsa é gur ceadaíodh dom a bheith leis arís. Is sagart umhal é, lán de ghrá agus de shuaimhneas. Labhraíonn sé an fhírinne go soiléir agus go sothuigte, beacht i ngach ní; scoláire maith ar an mBíobla a bhfuil sé de chumas aige an Bíobla a mhíniú go maith. Anois agus an géarghá atá agam le sagart maith, tá sé ann chun cabhrú liom. Ar an drochuair, ní féidir le sagairt an lae inniu cabhrú, mar sin caithfidh mé dul go Athair Gebhard Maria Heyder. Buíochas le Dia as an sagart seo a thabhairt dom.

30 Lúnasa 1992 – Domhnach

Sa teach soghluaiste 'Salve Regina' in Regensburg, i gcarrchlós na Danóibe:

7.45 r.n., Aontas Urnaí:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, scríobh síos é."

Mhóthaigh mé teasa agus grá go tobann.

An Slánaitheoir: "Is grá mé. A iníon, níor thréig mé thú; táim leat." Mise: "An bhfanfaidh tú liom?"

An Slánaitheoir: "Is liomsa thú."

Mise: "Ó, a Thiarna, is aoibhinn a bheith leat."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh síos é. Bhí an ceart agat maidir leis an méid a labhair tú inné leis an Athair Gebhard. Tarlóidh na stigimata a gheobhaidh tú uaim go han-luath. Tá sé chomh gar sin gur amhail is dá mbeadh sé tarlaithe cheana féin. Táim leat; ná bíodh imní ort faoi aon ní." Mise: "A Dhia, an féidir é go bhfaighidh mé an scourgeáil níos déanaí?" An Slánaitheoir: "Is féidir liom déanamh mar is toil liom."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: ba mhaith liom go dtabharfá na stigimata ar do lámha go hoscailte, gan iad a cheangal. Éilím seo ort."

Mise: "Ach cén fáth a bhfuil sé sin chomh tábhachtach?"

An Slánaitheoir: "Loisfidh mé solas amach as na stigimata." Mise: "A Thiarna, an solas infheicthe é seo?"

An Slánaitheoir: "Feicfidh an dream atá sa dorchadas é. Ó, a iníon, tá an oiread sin daoine sa dorchadas. Tá an solas seo de dhíth orthu le feiceáil arís."

Mise: "Agus an fuacht?"

An Slánaitheoir: "Is mise tine lasánta an ghrá. Liomsa, ní mhothóidh tú an fuacht."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go scríobhfá síos rud eile. Ná lig do thuairisceoirí ar bith grianghraif a thógáil ag an tús. Ar an mbealach sin seachnóidh tú a lán fiosrachta. Tagann fiosracht ó spiorad neamhghlan. Treoróidh mé daoine chugat, gan thuairisceoirí. Ná lig do dhaoine fiosracha tionchar a imirt ort. Ná déan dearmad, is mise an Tiarna a iompraíonn na Stigimata. Is tusa m'ionstraim. A iníon, ní gá duit a bheith eagla orm. Grádaím thú, agus tabharfaidh mé rabhadh duit faoi chontúirtí. Éist go cúramach le mo ghuth. Aithníonn mo chuid caorach mo ghuth."

Mise: "A Íosa, a stór, tuigim. Gabhaim buíochas leat as na tionuithe go léir agus as an iliomad grást a bhronn tú orm cheana féin."

An Slánaitheoir: "A mhic, bí cúramach; imigh i síocháin." Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna."

Ag 9.30 r.n., rinne mé urnaí le linn taispeáint na hOllsacraimint.

Ag 9.45 r.n., ceiliúradh an Aifreann Naofa sa mhanachran Caramalach, ar fhreastail muid air. Tar éis an lóin, tháinig an tAthair Gebhard ar ais chun muid a fheiceáil inár dteach soghluaiste.

Thug sé cros-mhuirín dúinn. Bhí deora ag sileadh síos m'aghaidh. Sa bhaile, bhí cros-mhuirín againn a bhí thart ar an méid céanna ag crochadh ar an mballa, agus b'éigean dom é a thabhairt ar ais – níorbh le sinne é. Bhí an-ghean agam ar an gcros sin, agus thug mé uaim é go croí trom.

Agus anois, laistigh de 24 uair an chloig, tá cros eile faighte againn ar a bhfuil na cúig Fhód Naofa marcáilte i ndearg.

Sula d'fhágamar le haghaidh Regensburg, d'iarr mé ar an Slánaitheoir, dá mba é a thoil é, comhartha beag a thabhairt dom chun a léiriú dom an raibh mé ar an mbóthar ceart. Anois tá a fhios agam – tugadh dom crúis.

Ceadaiódh dom dul chun na hAithrí arís leis an Athair Gebhard. Éistigh sé leis an méid a léigh mé amach dó as mo dhiarama agus thug sé treoir, neart agus misneach dom, agus chuir sé sólás orm maidir leis na fulaingthe a bhí romham. Ba fhoinsé misnigh dom an sólás a thug sé.

Tá an-eolas ag an Athair Gebhard ar an miosticeachas, agus táim buíoch as an teagasc a thug sé dom. Ba ghean go raibh an Slánaitheoir ag labhairt tríd, agus tá na focail sin greanta go domhain i mo chroí.

D'fhearannnaigh an tAthair Gebhard go leor coinneal agus uisce coisricthe dúinn.

Ar an turas abhaile, thiomáin m'fhear céile an bealach ar fad leis féin, gan aon trioblóid. Bhí sé sona sásta.

31 Lúnasa 1992 – Luan

10.00 r.n. – Clínic an dochtúra:

an Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos."

Mise: "Sea, a Dhia Tríonóideach, a íosa ionúin."

An Slánaitheoir: "Tá na stigimata atá le fáil agat le súil leo sna laethanta amach romhainn. A iníon, bí réidh. Tarlóidh sé sa séipéal. Sin mo thoil. Ná bíodh imní ort faoin méid a tharlóidh ina dhiaidh sin.

Tá do chuid buartha go léir tógtha agam orm féin. Is tusa m'ionstraim. Coinnigh gach a bhfuil scríofa agat slán."

Mise: "A Dhia, céard an rud is tábhachtaí a chaithfidh mé a bheith ar eolas agam faoin

stigimata?" Slánaitheoir: "Grá a thabhairt Dom. Tríd an ngrá, beidh tú in ann déileáil le gach rud.

Ní bheidh aon easpa grá ort. Táim leat, in do thaobh agus ionat. Tá tú go hiomlán ionamsa."

An Slánaitheoir: "Sna laethanta amach romhainn, mothóidh tú tine mhór i do chroí. Is í tine mo ghrá í. Ní raibh go leor de mo chuid roghnaithe in ann an tine seo a sheasamh." Mise: "A Dhia, ach an mbeidh mise in ann an tine seo a sheasamh?"

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Tar éis an chéad uair, beidh ort fanacht sa leaba (fulaingt – b'fhéidir an stigimata, shíl mé) ar feadh tamaill."

Mise: "Agus an grúpa urnaí?"

Slánaitheoir: "Tá siad ag guí."

Mise: "An mbeidh tú liom fiú má fhanann mé sa leaba?"

Slánaitheoir: "Táim i gcónaí leat."

Mise: "A Thiarna, bíodh sé mar is mian leatsa. Tá an-ghean agam ort."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, is mór an grá atá agamsa duit freisin; imigh i síocháin."

Mise: "An bhfuil sé ceart mar atá sé scríofa agam?"

An Slánaitheoir: "Tá, go raibh maith agat."

6.30 i.n. An Rós agus an Aifreann Naofa.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí

1 Meán Fómhair 1992 — Dé Máirt

I seomra na ndochtúirí:

An Slánaitheoir: "A iníon, rinne tú gach rud i gceart inné; ná lig do dhaoine eile tionchar a imirt ort."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

An Slánaitheoir: "Tabharfaidh tú aghaidh ar na cathuithe seo, díreach mar a tharla inné, go minic. Fan láidir. Cuir na daoine seo faoi m'chosaint i gcónaí."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh."

Mise: "A Thiarna, ba mhaith liom an rud atá uaitse a scríobh síos, ní an rud atá uaimse." An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an méid atá ráite agat."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go gcuirfeá i gcomhairle liom faoi gach rud as seo amach.

Pléigh é liom ar dtús. Cuir do chroí amach chugam. Inis dom ar dtús faoi aon rud nach dtaitníonn leat. Má theastaíonn aon rud uait, iarr ormsa ar dtús. Is féidir liom gach rud a thabhairt duit agus soláthar a dhéanamh duit. Ní bheidh aon easnamh ort. Tríd na fulaingtheí seo an fhuascailte, sábhálfar an-chuid anamacha.

Bí gléadhchúiseach i gcónaí, a iníon."

Mise: "A Thiarna, tabhair dom, le do thoil, an grásta a bheith lúcháireach i gcónaí."

An Slánaitheoir: "A mhic, beidh an grásta seo agat. A mhic, táim leat. Imigh i síocháin."

Mise: "Go raibh maith agat, a ghrá mhór."

6.30 i.n.: An Rós agus an Aifreann Naofa i Róit.

Timpeall 8.30 i.n., chuir an tAthair Gebhard Heyder glaoch orm, agus d'inis mé dó faoin rún a thug an Slánaitheoir dom ar maidin agus a bhí ceaptha domsa amháin. (Bhí an rún seo deimhnithe ag an Slánaitheoir dom ag 12.15 i.n. agus arís tar éis an Chomaoineach Naofa sa séipéal.)

Thug an tAthair Gebhard solás dom nuair a d'inis mé an rún dó.

2 Meán Fómhair 1992 — Dé Céadaoin

10.00 r.n. i seomra na ndochtúirí:

Aontas Urnaí!

An Slánaitheoir: "Ba mhaith liom go scríobhfá seo síos." Mise: "Sea, a Thiarna, cad é?"

An Slánaitheoir: "Ba é mo thoil go gcuirfeadh an tAthair Gebhard glaoch ort chun a chruthú duit go gcloiseann sé mo ghlór. Cuirfidh sé glaoch ort arís. Éist go cúramach leis.

A iníon, scríobh seo síos: tosóidh fulaingthe an chúitimh inniu. Aithneoidh tú iad, óir táim in éineacht leat."

Mise: "Cén chaoi a mbeidh na fulaingthe? An fhuilteach iad, nó rud éigin eile?" Slánaitheoir: "Lig dóibh teacht ort."

Mise: "An féidir liom dul ag obair amárach agus an lá ina dhiaidh sin, mar sin?" An Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, tuigim." Mise: "An féidir liom dul ag snámh inniu fós?" Slánaitheoir: "Téigh ag snámh."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá rud eile le rá agam leat." Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia."

An Slánaitheoir: "Go dtig i bhfeidhm an rud atá á thabhairt agam duit." Mise: "A Thiarna, céard atá á thabhairt agat dom, le do thoil?"

Slánaitheoir: "Mo Chúig Fhód Naofa."

Mise: "A Thiarna, ligfidh mé dóibh teacht i bhfeidhm ionam. Tabhair dom neart agus misneach, grá agus gach a bhfuil uaim, le do thoil, ionas gur féidir leat oibriú ionam, óir táim lag agus ní féidir liom faic a dhéanamh i m'aonar."

An Slánaitheoir: "A iníon, gheobhaidh tú seo ar fad."

Mise: "A Thiarna, níl aon eagla orm, níl aon amhras orm, agus creidim. Tá muinín mhór agam Asat. Fanfaidh mé dílis Duit, mar tá a fhios agam go bhfuil Tú liom, in mo thaobh agus istigh ionam. Gabhaim buíochas Leat le mo ghrá Duit."

An Slánaitheoir: "A iníon, fanaigh mar atá tú. Tá tú ag comhlíonadh mo thoil."

An Slánaitheoir: "Beannaím duit, a iníon. Féadfaidh tú fanacht i do shuí anois."

(B'fhéidir gurb é sin an fáth ar éirigh liom fanacht i mo shuí, mar bhí dochtúir díreach tar éis teacht isteach a mbeadh sé cinnte ag déanamh iontais de cad a bhí á dhéanamh agam ar an urlár.)

An Slánaitheoir: "Go mbeannaí Dia an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spiorad Naomh thú. Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna; moladh le Dia na Tríonóide." HI.

Aifreann i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim.

3 Meán Fómhair 1992 – Déardaoín

An Roinn X-ghathanna — cartlann idir 10.30 agus 11.05:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon,

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, a threoraí spioradálta.

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú rud éigin a dhéanamh dom, a iníon. Cuir suas go foighneach le gach a bhfaigheann tú uaim. Tá an tús an-deacair. Ní raibh aon duine de mo chuid roghnaithe faoi shólás riamh. Shiúil siad go léir an cosán céanna atá romhat anois. Gheobhaidh tú mo Chúig Chréacht Naofa; tá a fhios agat cathain.

Mise: "An lá, sea, ach ní an t-am. Maidin nó tráthnóna."

An Slánaitheoir: "Tar éis an Chomaoineach Naofa. Gheobhaidh tú na cúig stigmata ar fad ag an am céanna." Mise: "Gheobhaidh mé bás de bharr an phian ansin."

An Slánaitheoir: "Ní bhfaighidh tú bás. Táim leat. Ní ligfidh mé ach an oiread pian is féidir leat a sheasamh."

Mise: "An gcaithfidh mé dul go dtí an dochtúir fós?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, is féidir leat dul a chodladh ina dhiaidh." Mise: "An mbeidh mé in ann siúl fós?"

An Slánaitheoir: "Sea, beidh tú fós in ann siúl."

Mise: "An ndearna mé aon rud mícheart go dtí seo?"

Slánaitheoir: "Ní dhearna. Lean ort mar a bhí tú."

Mise: "An féidir liom a rá le daoine áirithe teacht chun na heaglaise?"

An Slánaitheoir: "Sea, ach ná habair cad a tharlóidh. Ná habair ach le cúpla duine. Fulaingeoidh tú an t-admháil arís inniu. Beidh siad fuilteach inniu."

Mise: "An é an fuilleach atá i gceist

agat?" An Slánaitheoir: "Sea, a iníon."

Mise: "Le do thoil, tabhair dom an grásta chun é seo ar fad a fhulaingt."

An Slánaitheoir: "A iníon, ní bheidh aon easnamh ort. Táim leat, a iníon. Is an-ghean liom thú; fan dílis dom."

Mise: "Sea, a Íosa, a stór, tá grá mór agam duit freisin. Fanfaidh mé dílis duit."

An Slánaitheoir: "A iníon, lean ort ag scríobh. Tá teach álainn ullmhaithe agam duit sa neamh."

Mise: "Agus an bhfuil mé le scríobh sin síos?"

Slánaitheoir: "Sea, scríobh sin síos."

An Slánaitheoir: "Sin an fáth a n-iarraim ort Conair na Croise seo a shiúl go dtí an deireadh thiar. Le mo chúnamh, éireoidh leat."

Mise: "A Íosa ionúin, déanfaidh mé gach rud is mian leat, ach amháin má bhím leat i gcónaí."

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar thuig mé i gceart faoin stiogmata a bheith greanta orm agus faoi bheith fágtha sa leaba.

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú fanacht sa leaba ar feadh tréimhse áirithe. Caithfidh go leor urnaí a bheith ann." An Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú an Chomaoineach Naofa sa bhaile. Tabharfaidh mise aire dó sin." Mise: "Le do thoil, tabhair grá mór dom sula gcuirfear na stigmata."

An Slánaitheoir: "Déanfaidh mé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Beannaím duit anois, a iníon."

Chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár.

Slánaitheoir: "Go mbeannaí Dia an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spiorad Naomh thú. Imigh i síocháin." Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna."

Mise: "Moladh le hÍosa Críost agus le Muire. Go raibh maith agat as gach rud, a Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin."

4 Meán Fómhair 1992 — Dé hAoine

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin, mo threoraí spioradálta. Ba mhaith liom anois scríobh síos an méid atá gar do mo chroí. Inné, d'iarr tú orm íobairt a dhéanamh, go gcuirfí an chráite orm go dtí go ndraenóinn fola i rith na hoíche. Bhí mé réidh leis an gcráite a fháil, ach níor cheadaigh tú é, agus inniu tá na Gortuithe Naofa le priontáil orm. Conas is ceart dom é seo a thuiscint? Impím ort, cuidigh liom. Ní lú an grá atá agam Duit dá bharr seo agus is mian liom fanacht dílis Duit."

Smaoinigh mé ar Abrahám agus ar Iób, agus d'éirigh rudaí áirithe soiléir dom.

Mise: "Níor shábháil tú mé ó fhulaingtí an chúitimh. Níor bhain tinneas cinn chomh géar sin, a mhair chomh fada, riamh asam. Thairg mé iad suas agus níor dhiúltaigh mé glacadh leo arís. B'fhéidir go ndéarfadh sagart nua-aimseartha gur ón diabhal a tháinig an cathú seo, ach ní chreidim sin, óir ní raibh aon easpa ar do ghrá ná ar do shíocháin. Ní raibh eagla orm roimh an méid a bhí le teacht. Cad a déarfadh tú liom faoi seo, a Thiarna agus a Dhia?"

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. An gcloiseann tú mé?" Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia."

An Slánaitheoir: "Tá gach a bhfuil scríofa agat ceart. Tá gach a raibh súil agat leis fós le teacht. Is mise a shocraíonn an t-am. A iníon, scríobh seo síos. Beidh iontas ar gach duine a bheidh sa séipéal anocht faoina dtarlóidh. Tá siad beagnach go léir dall. Lasfaidh solas dóibh. Lean ort ag déanamh do dhualgais, mar a rinne tú go dtí seo."

Bainfidh siad torthaí m'obrach. Is mise an crann beo; is sibhse mo thoradh. A iníon, tá grá agam duit; imigh i síocháin."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

5 Meán Fómhair 1992 – Satharn

8.00 r.n. — Grúpa Urnaí

Slánaitheoir: "A mhic, tá grá agam duit. Tá mo phlean athraithe agam. Leanfaidh cúrsaí ar aghaidh mar is mian liom."

Mise: "Shíl mé go ndearna mé rud éigin mícheart, mar go raibh mé réidh do gach rud a dúirt tú a tharlódh."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá gach rud déanta agat i gceart. Is mise a shocraíonn an t-am."

Mise: "Dúirt tú go dtarlódh sé tar éis an Chomaoineach Naofa."

An Slánaitheoir: "Is féidir liom é sin a athrú."

Mise: "A Dhia, a chara, ní féidir liom tuilleadh ceisteanna a chur ort anois. Inis dom cad atá uait. Ní thuigim aon chuid de seo, mar sin táim ag fágáil gach rud fútsa."

An Slánaitheoir: "A iníon, tiocfaidh an t-am nach mbeidh aon bhealach amach agat agus go gcaithfidh tú déanamh mar is mian liomsa."

Mise: "A Iosa, a chara, an féidir leat é seo a mhíniú níos soiléire dom? Ní thuigim."

An Slánaitheoir: "Tá aimsir níos measa ag teacht."

Mise: "Inis dom, a Dhia Uilechumhachtach, le do thoil, cad é an rud is measa atá le teacht?"

An Slánaitheoir: "An chogadh mór san Eoraip."

Mise: "Mar sin, ní gá dom caipell a thógáil?"

An Slánaitheoir: "Sea, tóg é. Spárálfar é. Tá an cogadh ag teannadh linn agus ag leathadh go tapa."

Bhí mé ag smaoineamh an bhfaighinnse na stigimata fós." Slánaitheoir:

"Fiafraigh. Sea, gheobhaidh tú iad. Socróidh mise an lá." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "Guígí go mór, a chlann, guígí. Tá cumhacht Shátain gan tomhas. Lig mé dó a bheith amhlaidh. Bainfidh sé gach a bhfuil tar éis casadh uaim. Is mar seo a theastaíonn ó dhaoine é."

Roghnaigh siad a mbealach leathan. Fan dílis dom, a iníon, díreach mar a rinne tú go dtí seo. Tá cosaint do Mháthar neamhaí, Muire, tugtha agam do mo pháistí dílse. Seasann siad faoi a brat cosanta; níl aon áit ann don namhaid. Guigh chuig do Mháthair, guigh go minic. Ní dhiúltóidh mé dá hidirghuí. Ní thréigeann sí a páistí."

Mise: "Ach is féidir stop a chur leis an gcogadh seo."

Slánaitheoir: "Trí throscadh agus urnaí amháin."

Mise: "An gá dom rud éigin a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Ná bíodh imní ort roimh ré. Tiocfaidh gach rud ina thráth."

Mise: "Tugaim buíochas duit, a Thiarna, as do ghrá agus as do chomhairle, agus as an scéala faoin méid atá i ndán dúinn."

An Slánaitheoir: "Beannaím duit, a iníon."

Chuaigh mé i mo ghlúine.

An Slánaitheoir: "Go mbeannaí Dia an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spiorad Naomh thú, a iníon. Imigh i síocháin."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia. Moladh le hÍosa Críost, anois agus go deo. Amen."

Ó 4.30 i.n. go 7.45 i.n. rinne mé urnaí sa séipéal agus chuaigh mé chun an chomaoineach a ghlacadh. Ansin d'fhan mé don Aifreann Naofa.

6 Meán Fómhair 1992 – Domhnach

7.30 – 9.20 r.n.:

D'phaidrigh mé agus mhothaigh mé amhras beag ag sleamhnú isteach arís; bhí mo mheabhair lán de cheisteanna iomadúla. Ina dhiaidh sin, d'phaidrigh mé go díograiseach.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, tiocfaidh na stigimata atá le fáil agat i gcrích sna laethanta beaga amach romhainn. Is mise a shocróidh an t-uair."

Mise: "A Thiarna, cé tú féin anois?"

"Is mise!" A iníon, is é Dia an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spiorad Naomh atá ag labhairt leat anois. Ná bí in amhras, a iníon; tá tú ag déanamh éithigh orm. Is liomsa go hiomlán thú. Ní gá duit eagla a bheith ort. Fan dílis agus seasmhach dom.

Mise: "Ó, a Thiarna agus a Dhia, maith dom, le do thoil; ní bheidh mé in ann tú a thuiscint go deo, ach caithim mé féin i do bhaclainn agus glacaim leat mar leanbh beag. A Athair ghrámhar, lig dó leanúint ar aghaidh mar is toil leat."

An Slánaitheoir: "A mhic, gheobhaidh tú na cúig stigimátam uaimse."

Mise: "Shíl mé go dtiocfadh siad ó aingeal, mar a tharla do Naomh Tairise de Ávila. B'fhéidir toisc gur dhúirt sagart liom é sin."

An Slánaitheoir: "Is féidir liom a dhéanamh mar is mian liom."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tá sé i bhfad níos soiléire dom anois. Níor cheart brath ar a bhfuil scríofa i gcuid leabhar. Déanann Tú é mar is toil leat, tar éis an tsaoil." Slánaitheoir: "Sea, is amhlaidh atá, a iníon."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon. Tréithfear do chroí le solas a thiocfaidh uaimse. Déanfaidh an solas seo a shlí isteach i do chroí. Lasfar tine i do chroí. Is é an tine seo mo ghrá. Ní bheidh tú in ann ansin do thoil féin a dhéanamh a thuilleadh. Is mise gach ní ionat. Déanfaidh tú gach a ndéanfaidh mise."

Mise: "Tá sé sin díreach cosúil le Naomh Pól."

An Slánaitheoir: "A mhic, táim ag athrá an méid a tharla cheana féin. Is mise an Dia céanna a bhí ionam an uair sin. A mhic, ní bheidh ionat ach m'uirlis, agus is mar sin a fhanfaidh tú, uirlis a mbainfidh mé úsáid aisti."

Mise: "A Thiarna, an gá dom dul go dtí an séipéal anois?" Slánaitheoir: "Sea, déan sin, a iníon."

Mise: "Tá sé 9.15 cheana féin."

An Slánaitheoir: "Beannaím duit, a iníon ionúin."

Chuaigh mé ar mo ghlúine.

An Slánaitheoir: "Go mbeannaí Dia an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spiorad Naomh thú. Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

Mise: "Moladh le hÍosa Críost. Buíochas le Dia an Tiarna. Amen."

10.30 r.n. Aifreann Naofa i veistimíní dearga.

1.00 i.n. An Chreasa agus deabhóidí.

7 Meán Fómhair 1992 – Luan

Tá trí seachtaine saoire agam.

8.30 r.n.:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Athair Ghrámhar, a Ghlacadóir."

Slánaitheoir: "Tiocfaidh do fhulaingt chúitimh go luath."

Mise: "Cad is brí le 'GO LUATH', a Thiarna?"

An Slánaitheoir: "Socróidh mé é seo 'GO LUATH' nuair a thiocfaidh an t-am ceart. A iníon, beidh sé mar is toil liomsa."

Mise: "A Thiarna, cad a bheidh mar is toil leat – an féidir a fhios a bheith ag duine é sin?" An Slánaitheoir: "Do thodhchaí."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, bíodh sé mar is toil Leat agus mar is áil Leat."

Mise: "A Íosa, a chara, tá sé deacair agam faoi láthair mar tá sé seo thar mo thuiscint agus mothaím gurb mise an duine is amaidí ar domhan. Mothaím nach mbaineann mé leis an saol seo. Is cosúil dom go bhfuil gach duine níos cliste ná mise, amhail is go mbeinn i mBliain a hAon. Is leor é chun mé a chur ag caoineadh. Mothaím go bhfuil gach duine tar éis tréigean. Mothaím fiú go bhfuil Tusa tar éis tréigean. Déarfadh na dochtúirí, 'Caithfidh sí síciatraí a fheiceáil,' ach táim i mo cheart meabhrach agus táim ag fanacht le feiceáil cad atá uait uaim."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, is é do chúram a bheith ag leanúint dom agus a dhéanamh is mian liom, fiú má tá an chuma seo air ar fad. A iníon, táim sásta leat; le gach a ndéanann tú. Cuir na buairtí atá ort anois i mo lámha."

Mise: "Tá sé chomh deacair sin ar fad a thuiscint. Cuirim gach rud nach féidir liom a thuiscint i do lámha." Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh síos é. Caithfidh an triail seo atá tú ag dul tríd anois a bheith mar seo freisin. Is é mo thoil é ar fad. Tabharfaidh na cúig stigmata a gheobhaidh tú solas duit féin agus do dhaoine eile, ionas go dtuigfidh tú níos fearr mé. Gan mo sholas, tá tú fós sa dorchadas. Nuair a shníomhfaidh an solas tríd an dorchadas, feicfidh tú. Is mise an solas agus an fhírinne. A iníon ionúin, gabhaim buíochas leat tar éis an tsaoil as scríobh inniu. Beannaím duit, a iníon. Chuaigh mé ar mo ghlúine..."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i Dearg.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí.

8 Meán Fómhair 1992 – Dé Máirt

Maidin: Tar éis urnaí – Aontacht

An Slánaitheoir: "Priontálfar na Cúig Fhódh Naofa go han-luath, mar sin bí réidh i gcónaí. A iníon, d'athraigh mé an t-am; b'éigean dó a bheith amhlaidh."

Tá gach rud ag tarlú mar is toil liomsa. Ní bheidh aon easpa grá ort."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, nuair a fhiafraíonn daoine díom an gcloisim do ghlór, an bhféadfaidh mé a rá leo go gcloisim?"

An Slánaitheoir: "Is féidir leat a rá leo; ní gá duit é a shéanadh. A iníon, ní hamháin ar do shon féin a labhraím leat, ach ar son daoine eile freisin."

Mise: "A Thiarna, nuair a bheidh na stigmata agam agus nach mbeidh sagart ann, an dtiocfaidh tú chugam go spioradálta freisin?"

An Slánaitheoir: "Táim i gcónaí leat, a iníon. Beidh mé ansin i ngach ní ionat; ní bheidh tú ansin ach amháin i méinn."

Mise: "A Dhia, ach táim beo fós."

Slánaitheoir: "Is é do bheatha mo bheatha."

Mise: "A Thiarna, glacfaidh mé leis seo, ach ní thuigim é. A Thiarna, go ndéantar do thoil. Níl ionam, tar éis an tsaoil, ach d'uirlis."

Ina dhiaidh sin, bheannaigh an Tiarna mé.

9.00 r.n.: D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Waghäusel le Fridolin.

6.30 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa in Rot; níor ghlac mé an Chomaoineach in Rot, mar go raibh an Slánaitheoir faighte agam cheana maidin inniu in Waghäusel.

8.30 i.n.: Chuir an tAthair Gebhard glaoch orm, díreach mar a bhí ráite ag an Slánaitheoir. Labhraíomar ar an nguthán ar feadh thart ar 25 nóiméad. Gabhaim buíochas le Dia as an nglao seo.

9 Meán Fómhair 1992 – Dé Céadaoin

Sa bhaile — Urnaí — Aontacht leis an

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon." Mise:

"Sea, a Íosa Grámhar."

An Slánaitheoir: "Tá gach a bhfuil scríofa agat le cur i leith Mise. Labhraíonn tú mar is mian liom. Is é do chúram leanúint ort ag scríobh; cé go ndéanann tú an oiread sin botún, is áthas liom é."

Tá do chuid botún neamhdhíobhálach i gcomparáid le botúin na dteologaithe, óir treoraíonn botúin na dteologaithe daoine isteach san aibhéis. A iníon, lean ort ag scríobh.

Tá a fhios agam faoi do dheacrachtaí. Tá a fhios agam faoin ngrá atá agat dom. Tá mé sásta leis an dá rud ionat. Is é an grá atá agam duit iad na fulaingthe cúitimh a fhulaingíonn tú. Cé mhéad fulaingthe a fhaigheann tú uaim, is amhlaidh is mó grá a fhaigheann tú freisin. Is sa fhulaingt atá slánú anamacha. Beidh orm go leor fulaingthe a fhulaingt ionat, mar is mian liom go leor anamacha a shábháil."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tuigim níos fearr anois. A Thiarna, déan mar is toil leat."

An Slánaitheoir: "Scríobh beagán eile. Tiocfaidh na cúig Fhód Naofa a gheobhaidh tú uaim i gcrích i gceann tamaill bhig. Lig dóibh teacht i bhfeidhm nuair a thiocfaidh na fulaingthe."

Mise: "An mbeidh a fhios agam roimh ré cathain a thiocfaidh na fulaingtí?"

An Slánaitheoir: "Táim ag ullmhú cheana féin thú ionas go mbeidh a fhios agat. A iníon ionúin, táim sásta leat díreach mar atá tú. Fan umhal, ionas go mbeidh mé in ann an-chuid grástair a spochar ort. Lean ort ag grá dom mar a rinne tú go dtí seo. Is é do ghrá mo ghrá-sa. Tá áthas orm gur mian leat níos mó agus níos mó grá a thabhairt dom. Táim i gcónaí réidh le níos mó grá a thabhairt duit."

Mise: "Cad is ceart dom a dhéanamh anois?"

An Slánaitheoir: "Déan do dhualgas, pé rud is gá duit a dhéanamh anois. Beannaím duit, a iníon ionúin."

Chuaigh mé ar mo ghlúine agus d'iarr mé ar an Slánaitheoir beannacht a thabhairt don bheirt bhan a bhí ar tí teacht, Marianne agus Bean Müller.

An Slánaitheoir: "Sea, tabharfaidh mé

mo bheannacht orthusan freisin." Thug

an Slánaitheoir a bheannacht.

Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch in Mingolsheim.

10 Meán Fómhair 1992 – Déardaoín

10.30 r.n. sa bhaile:

Urnaí an Aontais.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Ba mhaith liom go scríobhfá. Beidh an-chruachas ann sula dtarlóidh sé seo ar fad."

Mise: "Cad atá le tarlú, a Thiarna agus a Dhia?"

Slánaitheoir: "An méid is mian liom a chur i gcrích leat."

Mise: "A Thiarna, céard atá uait? Céard atá le cur i gcrích agam

Leatsa?" Slánaitheoir: "Bóthar iomlán na Croise go dtí an deireadh féin."

Mise: "An gcaithfidh mé an trioblóid seo a ghlacadh?"

An Slánaitheoir: "Ní duitse an trioblóid seo, ach domsa; ach titiúfaidh mo chorraí orthu. Is do lucht na dea-thola an fhuil a dhoirtfidh tú, ach ní do na caitheadóirí." Mise: "Ach a Thiarna, dhoirt tú do chuid fola ar son gach duine."

An Slánaitheoir: "Amach anseo a bhí sé sin, a iníon; ní mar sin atá sé anois. Tá a n-athair roghnaithe acu cheana féin. Ní gá duit labhairt le blaspeirni."

Mise: "Conas a aithneoidh mé gur mhaslathaoirí iad?"

An Slánaitheoir: "Aithneoidh mise iad, ní tusa. A iníon, scríobh rud éigin eile. Tiocfaidh na stigimata a gheobhaidh tú chun cinn sna laethanta seo."

Mise: "A Thiarna, bíodh sé déanta mar is toil Leat; níl aon eagla orm ná aon amhras; is leatsa mé go hiomlán."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Ná héist le daoine eile nuair a dhéanann siad achrann ort. Ní aithníonn tú a laigí. Éist liom go cúramach: is mise do threoraí spioradálta; fiú má dhéanann tú rud éigin mícheart agus má thugann na daoine eile faoi deara é ionat, tá sé ceart i mo shúile domsa fós. Sin mar a theastaíonn uaim go mbeadh sé. Faigheann an chuid is mó de dhaoine neamhaird ar a lochtanna féin. Má ligfidh tú do gach duine léacht a thabhairt duit, casfaidh tú uaim. Tá Sátan seafóideach; bí san airdeall: má dhéanann tú rud éigin mícheart agus má chuirfeadh daoine eile ina aghaidh, is uaimse a thagann sé. Níl gá agat le daoine fiosracha thart timpeall ort. Cuir na daoine fiosracha go léir ar dtús chun guí agus aithrí a dhéanamh ar a bpeacaí; sábhálfaidh sé sin a lán trioblóide duit."

Mise: "A Dhia, a chara, tá uirisle de dhíth orm chuige seo. Tabhair dom, le do thoil, an grásta le bheith umhal."

An Slánaitheoir: "A iníon, beidh tú umhal agus séimh, díreach mar atá mise. Óir ansin beidh tú go hiomlán ionamsa."

Mise: "Ach más amhlaidh, is uafásach an rud é mura gcreideann na sagairt go fóill."

An Slánaitheoir: "Is Críost eile é gach sagart; caithfidh guí ar son gach sagairt. Is breá liom iad go léir, a iníon."

Mise: "Ach a Thiarna, is breá liom iad go léir freisin, ach ní gráíonn siad go léir domsa." Slánaitheoir: "Is amhlaidh atá, a iníon; ní gráíonn sibh go léir domsa ach an oiread."

Mise: Mhairíodh an Slánaitheoir mé...

An Rósanna agus an Aifreann Naofa i Dearg

11 Meán Fómhair 1992 – Dé hAoine

7.40 r.n. go 8.30 r.n.

Bhí cúrsaí déanta deacair ag m'fhear céile dom.

Tá líon mór Bíobaltaí ó Athair Gebhard Heyder tagtha.

Slánaitheoir: "Ba mhaith liom go scríobhfá. Tá grá mór agam duit. Tabharfaidh tú aghaidh ar ionsaithe an tSátáin níos minice go luath amach anseo. Aontaím leat maidir leis an méid atá ag tarlú do do theaghlach. Lorgann sé an bealach is giorra; díreach mar a lorgaíonn tusa an bealach is giorra chugam trí Mhuire, is amhlaidh a lorgaíonn an spiorad neamhghlan an bealach is giorra chugat. A iníon, rinne tú an rud ceart inné. A iníon, tá na spioraid neamhghlan thar a bheith feargach leat, ach liomsa gheobhaidh tú an ceann is fearr orthu go léir. A iníon, guigh ar son d'fhir chéile; tá do chabhair ag teastáil uaidh."

Dúirt an Slánaitheoir liom: "Lean ort ag scríobh, a iníon. Tiocfaidh tine lasánta ort."

Mise: "Ní scríobhfaidh mé é sin. Is cinnte nach uaitse atá sé sin, a Dhia

Chéasta." An Slánaitheoir: "Sea, is ea! Tine lasánach an ghrá."

Mise: "A Thiarna, tá eagla orm anois go ndófaidh mé mé féin." An Slánaitheoir: "Dófaidh tú i mo ghrá. Leis an tine seo, beidh tú glan go hiomlán."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déan glan mé, le do thoil, ionas go mbeidh mé i gcónaí Leatsa agus nach scarfar uait go deo mé."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, beannaím duit."

Mise: "Bheannaigh an Slánaitheoir mé..."

An Rósanna agus an Aifreann Naofa i Dearg

Satharn 12 Meán Fómhair 1992

7.30 r.n. go 9.00 r.n.

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh. Ba mhaith liom go ndéanfá an rud is mian liom. Cibé áit a dtreoraím thú, rachaidh tú ann."

Mise: "A Thiarna, conas a bheidh a fhios agam go bhfuil tú ag treorú mé?"

An Slánaitheoir: "Is féidir leat a fhiafraí díom! Tá an cosán chugam ag

éirí níos géire." Mise: "A Thiarna, cad is brí le 'níos géire'?"

An Slánaitheoir: "Éireoidh sé níos éilitheach agus beidh an-neart ag teastáil. Ní féidir leat an neart seo a fháil ach uaimse. Guigh ar do shon féin agus ar son do chomh-dhaoine, go siúlfaidís an cosán leat. Murach sin, d'fhéadfá iad a chailleadh ar an gcosán gear seo."

Mise: "Sea, a Thiarna, as seo amach iarrfaidh mé níos mó neart dom féin agus do mo chomh-dhaoine."

Slánaitheoir: "Is é do chroí mo chroí-se cheana féin. Caithfidh mé é a mhúnlú mar is áil liom. Sileoidh an-ghrásta ón gcroí seo, agus beidh an croí gortaithe seo ina fhoinsé grá."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin, conas a bheidh a fhios agam gurb é do chroí é cheana féin?"

An Slánaitheoir: "An dó seo a mhothaíonn tú i do chroí, is é tine mo ghrá é; éiríonn sé níos láidre nuair is mian liom é."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, mothaím an tine seo, ach ní raibh a fhios agam cad a chiallaigh sé dom.

Thuig mé gur féidir liom grá níos mó a thabhairt duit leis an tine seo. Tá fonn domhain ar m'anam a bheith i do chuideachta. Mhothaigh mé go bhfuil mo chroí faoi láthair cosúil le foirnéis lasánta, agus ní mhaolaíonn an tine seo choíche. Anois tuigim níos fearr nuair a léim sa 'Liotán an Chroí Ró-Naofa':

A Thine, áth an ghrá.

Go dtí seo, ní raibh sé seo soiléir dom, ach anois tuigim é. Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia, as an ngráas agus an tsoillseú mór seo.

Ba mhaith liom a rá freisin, a Thiarna agus a Dhia, gur tine bheo, lasánach an ghrá é do Chroí. Ó, ná ligtear don tine seo múchadh go deo, óir ansin beidh a fhios agam go bhfuil tú liom i gcónaí. A Íosa, grádaím thú le mo chroí ar fad agus le mo neart ar fad; grádaím thú os cionn gach ní eile.
An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá áthas orm gur aithin tú é seo; fan mar atá tú, coinnigh greim daingean ar mo lámh." Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé...

4.30 i.n. go 7.45 i.n.: Urnaí agus Aifreann Naofa sa séipéal in Rot.

13 Meán Fómhair 1992 – Domhnach

9.30 r.n. go 11.15 r.n. sa bhaile

Aréir, ó 2.30 r.n. go 3.30 r.n., bhí suaitheadh lasmuigh de mo theach. Bhí roinnt meisciúnaithe páirceáilte os comhair mo thí. B'éigean do na póilíní teacht.

Comhlúadar Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh: táim leat, ionat agus leat; is liomsa go hiomlán thú. Ná lig do dhaoine eile tionchar a imirt ort. Chonaic tú é inné agus aréir. Tá Satan ag iarraidh ar gach bealach tú a iompú uaim. Tá sé láidir, a iníon, ach tá tusa níos láidre fós liomsa. A iníon, fan dílis do do ghrúpa urnaí, díreach mar a rinne tú go dtí seo. Níl uathu ag an gCíobair ach do ghrúpa urnaí a bhriseadh suas."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, gurb iad mo phianseáin-se na pianta dóite a mhothaigh tú inné."

Mise: "Mhothaigh mé iad ag dó agus ag greannadh an lá ar fad, agus anois tá siad imithe." Slánaitheoir: "Táim ag ullmhú thú don mhéid atá le teacht sna laethanta amach romhainn. Mothaíonn tú dóchán i do chroí anois."

Mise: "Ach níl sé an-láidir."

Slánaitheoir: "Ach éireoidh sé an-láidir." Mise:

"An mbeidh mé in ann déileáil leis sin?"

An Slánaitheoir: "Beidh."

Mise: "An mbeidh orm dochtúir a ghlaoch, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Ní bheidh gá agat; tá a fhios agat cad atá le déanamh." Mise: "Tá, a Thiarna, déanfaidh mé mar is mian leat."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos, a iníon: gheobhaidh tú na stigimata sa séipéal." Mise: "I ndearg?"

An Slánaitheoir: "Sea, i ndearg."

Mise: "An bhfeicfidh mé thú ansin?"

Slánaitheoir: "Feicfidh tú mé. Leis an solas a thagann uaimse, gheobhaidh tú na stigimata, agus fanfaidh an solas seo leat chomh fada is a bheidh sé de mo thoil. Is mise an solas agus scaipim an dorchadas. A iníon, na stigimata a gheobhaidh tú is iad mo stigimata iad."

Mise: "Ach tá sé sin ráite agat liom cheana."

An Slánaitheoir: "Ní féidir leis an saol na nithe seo ionat a aithris. Ní féidir fiú leis na easpaig é seo a mhíniú dóibh féin a thuilleadh, mar tá an solas in easnamh orthu. Dá bhrí sin, bí umhal, óir caithfidh siad a bheith soilsithe ag an solas seo. A iníon, is breá liom iad go léir."

Mise: "A Thiarna, céard faoi na daoine a dhéanann ciontú in agat?"

An Slánaitheoir: "Is féidir na caitheadóirí fiú a shábháil anois."

Mise: "Conas sin, a Thiarna agus a Dhia?"

An Slánaitheoir: "Trí an grá atá in easnamh orthu a thabhairt dóibh." Mise: "Conas is féidir liom grá a thabhairt dóibh?"

An Slánaitheoir: "Is mise an grá sin." Mise: "Déanfaidh mé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Is tusa m'ionstraim, a úsáidim."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, is deacair sin a thuiscint."

An Slánaitheoir: "Cuirfidh mé solas ar na daoine dea-thoil. Aithneoidh siad ina gcroíthe, díreach mar a d'aithin tusa, gurb mise an grá."

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim anois. Ní féidir leis an eolaíocht é seo a thuiscint lena hintleacht. Tá an grá inár gcoirthe os cionn na heolaíochta. A Shlánaítheora ionúin, nach beag an chiall a chaithfeadh a bheith leis an eolaíocht shaolta i gcomparáid leis na nithe neamhaí atá ag fanacht linn."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an méid atá scríofa agat. Beannaím duit anois."

Mise: "Dúirt mé: Le do thoil, an domhan ar fad."

An Slánaitheoir: "Go mbeannaí Dia an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spiorad Naomh thú. Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna. Moladh le hÍosa Críost agus Muire, anois agus go síoraí. Amen."

Ag 12.45 i.n. mhóidigh mé an Róscráiste agus na deabhóidí i Rót.

Ag 2.30 i.n., ghuigh mé an Rósach Brónach le Hetwig, agus Aifreann Naofa ina dhiaidh sin i Séipéal Naomh Roch i Mingolsheim. Tar éis an Aifrinn Naofa, labhair mé leis an Athair Steiler, misinéir, ar feadh breis agus 30 nóiméad.

9 Meán Fómhair 1992 – Luan

Sa bhaile:

2.10 r.n. go 3.05 r.n.: Urnaí

9.30 r.n. go 11.15 r.n.: Cruinniú urnaí

Chaoimé! Chuir sagart i Séipéal Naomh Roch mearbhall orm tráthnóna inné. D'fhág sé go raibh an comaoineach a thabhairt sa lámh ceart. D'iarr mé ar an Slánaí: más é a thoil é, go dtabharfadh sé freagra dom. Óir táim cinnte gurb í an chomaoineach ar an teanga an bealach ceart.

Níorbh fhéidir liom an sagart seo a chreidiúint. "A

Tharrthóra chinn, an raibh dul amú orm?"

An Slánaitheoir: "A iníon, ní raibh dul amú ort; is mór-shaicréid é ar thaobh na sagart a thugann an Chomaoine sa lámh go fóill. Toisc go gcosnaíonn tú an cleachtas seo go fóill, caithfidh tú

Cuirigí orthu cuntas a thabhairt. Is cuma liom faoi gach duine a thugann an Chomaoineach sa lámh go fóill. A iníon, tá an rud atá déanta agat go dtí seo ceart. Scríobh síos é seo, a iníon: beidh na stigimata a gheobhaidh tú an-phianmhar."

Mise: "Tá eagla orm cheana féin agus mé ag éisteacht leis sin amháin."

An Slánaitheoir: "A iníon, an bhfuil eagla ort anois?"

Mise: "Níl."

An Slánaitheoir: "Le mise, ní bheidh aon eagla ort. Beidh an phian a mhothóidh tú níos mó má bhíonn beagán urnaí ann."

Mise: "A Thiarna, cé a éistfidh liom agus a ghuíofar ansin?"

An Slánaitheoir: "A iníon, guífidh siad siúd ar mian leo a bheith sábháilte. Crucálfar mé ionat ar mhaithe le slánú na n-anam. A iníon, tá tamall gairid ag gach duine dóibh féin. Guífidh siad. Scríobh síos é seo, a iníon: ní shábhálfar ach líon beag."

Mise: "Fulaingfidh mé ar son na n-anamacha uile."

An Slánaitheoir: "A iníon, is beag duine acu ar mian leo aithrí a dhéanamh." I: "An gá domsa fulaingt ar son gach duine, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Sea, murach sin ní féidir leo a rá nár fhulaing mé ar a son." Mise: "A

Íosa, a chara, tá sé an-deacair dom é seo a scríobh; tá sé pianmhar."

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, beannaím duit. Cuirim an

an domhan ar fad, go háirithe na daoine breoite agus na mairbh, i mo bheannacht."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa (Dearg)

8.00 i.n. Grúpa Urnaí Dearg.

Leis na trí bliana tosaigh, guíodh muid ar feadh thart ar uair an chloig. Le dhá bhliain anuas, táimid ag guí ar feadh thart ar dhá uair an chloig go dtí dhá uair go leith.

D'iarr an Slánaitheoir orm go gcaithfimis gu leor guí.

15 Meán Fómhair 1992 – Dé Máirt

10.30 r.n. go 1.00 i.n.

Roimhe sin, ghuigh mé in éineacht le Fridolin. Ina dhiaidh sin, ghuigh mé i m'aonar agus d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon: aontaigh na pianta a fhulaingeoidh tú le Brónacha Mhuire. Is iad Brónacha Mhuire mo phianna-sa freisin. Tairg gach rud don Athair Neamhaí. Trí do chuid íobairtí, leigheasfar an-chuid anamacha."

Mise: "A Íosa, a stór, tá an-ghrá agam duit; déanfaidh mé mar is mian leat. Níl le déanamh agat ach é a rá liom ionas go mbeidh a fhios agam. Mothaím síocháin dhomhain anois nach féidir a chur i bhfocail. Tá an oiread sin grá sa tsíocháin seo, agus tá fonn orm gan a bheith scartha uaithi go deo. Ní mothaím amhail is go bhfuil mé i mo chorp. Mothaím thar tuiscint éadrom agus saor, gan imní ná pian. Is cosúil go bhfuil rudaí an tsaoil seo i bhfad uaim. Nílim ach neamhní."

Is Dia é gach a bhfuil ionam. Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, as an gcinntint agus an ghrásta seo. Tá mian agam anois, agus táim á scríobh chugat anois mar go bhfuil sé chomh hálainn sin dom: A Íosa, lig dom mo cheann a chur ar do chliabhrach, díreach mar a rinne Eoin. Agus anois ba mhaith liom barróg a chur ort, mar is an-mhór an grá atá ag mo chroí duit. Ní féidir liom é seo a mhíniú do dhuine ar bith, mar tá an grá ann, sin uile. Tagann deora i mo shúile mar is breá liom thú."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon: díreach mar atá tú anois, sin an chaoi ar mhaith liom go mbeifeá i gcónaí. Feiceann tú, níl aon easpa grá ort. Faigheann tú i bhfad níos mó de trí fhulaingt. Tá na cúig stigmata an-ghar."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, tá sé sin ráite agat cheana."

An Slánaitheoir: "Ach bhí go leor nach raibh a fhios agat ansin. Bí réidh do gach uair atá le teacht. Cuirfear tástáil mhór ort, a iníon."

Mise: "A Shlánaitheora, cuireadh tástáil orm cheana féin chomh mór sin." Slánaitheoir: "Ní leor."

Mise: "Agus cad má ní chreideann na diagóirí?"

An Slánaitheoir: "Ní hé do chuisle a bheith á híobairt agat ar son na dteologaithe, ach ar son an anamacha go léir. Is cinnte go mbeidh teologaithe ann a bheidh sa solas agus a chreidfídh. A iníon ionúin, is mór an grá atá agam duit. Scríobh seo síos; tá fulaingthe an tslánúcháin ar tí tosú."

Mise: "Cad is comharthaí an fhuascailte ann?"

An Slánaitheoir: "Na tinneas cinn agus na pianta croí – is iad seo na fulaingthe ullmhúcháin. Ní chabhróidh aon leigheas leat anseo. Tagann na fulaingthe seo uaimse. Tá tú ag fulaingt ar son shlánú anamacha, agus sin an fáth nach gcuideoidh aon leigheas leat. Caithfidh tú gach rud a fhulaingt go foighneach le grá. Tabharfaidh mé an oiread sin grá duit go mbeidh tú in ann é a sheasamh. Beidh mé i ngach ní ionat. Tá d'anam aontaithe liom, agus ní bheidh ort ach cuid de mo chuid fulaingthe a roinnt. Dá bhrí sin, a iníon, ní tusa tú féin a thuilleadh. Is mise atá ann. Slánaitheoir: "Beannaím duit agus do gach duine atá gar duit."

Bheannaigh an Slánaitheoir sinn.

Ag 6.30 i.n. bhí mé le sagart as Peiriú in Mingolsheim. Thug mé Bíobla le hAthair Gebhard Heyder dó. Chuaigh mé chun an chonfais leis. Bhí Hedwig liom ag an sagart seo agus labhair sí go dona fúm. B'éigean dom mé féin a íslíú. Tá maite agam di.

6.30 i.n.: An Chreideamh agus Aifreann Naofa i Rot

16 Meán Fómhair 1992 – Dé Céadaoin

9.30 r.n. go 10.20 r.n.

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a Íosa ionúin."

An Slánaitheoir: "Tá Conair na Croise a threoraíonn chugamsa sa solas. Aithníonn mo pháistí uile í. Is mise an solas seo a shoilsiúnn thú. A iníon, ní féidir le duine ar bith tú a chur amú ón gconair seo. Nuair a aithníonn duine an chonair shoilsithe, ní mian leo a thuilleadh siúl an cosán dorcha. Gabhal é an litir anaithnid a fuair tú, a leag Satarn. Is mian leis tú a chur ar strae ón gcosán soilsithe, ach ní féidir leis, óir táimse leat. Gráigh iad go léir, díreach mar a rinne tú go dtí seo. A iníon ionúin, bí réidh le glacadh le pé rud a thagann chugat."

Cibé rud a éiríonn ró-dhian duit, tabhair dom é. Gheobhaidh tú an cúig stigmata naofa uaim; bí cinnte agus muiníneach."

An Slánaitheoir: "Ní théim siar ar mo bhriathar. Caithfidh tú na trialacha atá romhat a shárú. Is mise do threoraí spioradálta agus sáróidh tú iad. A iníon, táim sásta leis an méid a dhéanann tú agus an chaoi a gcaitheann tú le daoine."

Maidir leis na daoine eile ar mian leo léacht a thabhairt duit, is é an éad atá orthu. Bí ar d'airdeall. A iníon, tá go leor namhad mórthimpeall ort. Bí gann le do chuid focal ina láthair. Déanfaidh siad focal amháin a iompú ina dheich gcinn chun magadh a dhéanamh fút. A iníon, cuir do chuid inní go léir i m'úinéireacht i gcónaí."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh anois?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon, imigh cibé áit is gá duit dul. Beannaím duit, a iníon ionúin."

Mise: "Dúirt mé leis an Slánaitheoir, 'Cuirim na daoine breoite, na daoine ar bís, anama bochta i bPurgadóir agus mo naimhde san áireamh sa bheannacht seo.'"

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé...

Ag 12.00 i.n. i gCathair Speyer, ghuigh mé an tAingeal agus paidreacha eile.

7.30 i.n.: Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

8.30 i.n.: Scríobh mé an dialann le Marion.

17 Meán Fómhair 1992 – Déardaoin

Sa bhaile ó 10.30 r.n. go 11.30 r.n.;

tá mé fós ar saoire faoi láthair.

Guíodh anocht ó 8.30 i.n. go 3.30 r.n. i

gComhlúadar an Urnaí:

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, cuirfear na cúig stigimá naofa ina gcló ort. Beidh comhartha sa spéir os cionn an tséipéil; caithfidh tú breathnú air. Sin a bheidh mar dheimhniú agam ar a bhfuil le teacht."

Mise: "Agus mura bhfeicim é, an n-athróidh do phlean ansin?" An

Slánaitheoir: "Feicfidh tú é, a iníon."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, creidim go dtarlóidh sé. Tá creideamh do-chorraithe agam, agus mar sin creidim."

An Slánaitheoir: "A mhic, lig dó oibriú ionat. Tá an-ghean agam ort, a mhic. Roghnaigh mé thú. Is mian liom an-chuid anamacha a shábháil leat! Is fada anois ó tá sé mar mhian agam é seo a dhéanamh. Tá an t-am tagtha, agus ní féidir le haon duine m'am a athrú!

Is mise an Síoraíocht. A iníon ionúin, tagann gach rud ag an am ceart.

Táim buíoch díot, a iníon, as do 'tá'. Tá do 'tá' chomh daingean le carraig san fharraige.

Is é do 'tá' mo 'tá-sa', agus ní féidir le haon duine é a bhaint díot.

P. Heyder: Maidir leis an ábhar seo, deir an tAthair Gebhard Heyder i Regensburg, tar éis dó an dialann a scrúdú, gur cheart dom leanúint orm ag scríobh, mar gur bronnantas grásta ón Slánaitheoir é seo.

Mise: "Bhí mé díreach ag smaoineamh, 'A Íosa, tá an oiread grá agam duit.'"

An Slánaitheoir: "Is é do ghrá mo ghrá. Is féidir leat an grá seo a chur ar aghaidh chuig na daoine a bhfuil fonn grá orthu."

Mise: "A Thiarna, gach a bhfuil ráite agam leat anois ó chroí, tarlóidh sé, díreach mar is toil leatsa agus mar is áil leat. Tá sé soiléir dom anois, agus tuigim an méid seo; maidir leis an gcuid eile, múinfidh tú dom é ina thráth. Tá muinín agam asat agus fanfaidh mé dílis duit, leis na subhailcí a thugann tú dom agus iad siúd atá tugtha agat dom cheana féin."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, gabhaim buíochas leat; tugann an méid atá scríofa agat an-áthas dom. Beannaím thú agus doirtim grásta ort, a oiread agus atá uait. Bhronnfaidh mé an oiread sin grá ort go seasfaidh tú an méid atá ar tí agam a bhronnadh ort."

Mise: Mhionn an Slánaitheoir mé...

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia. Go raibh maith agat, a ghrá mór. Moladh le hÍosa Críost agus Muire, anois agus go deo. Amen."

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

18 Meán Fómhair 1992 – Dé hAoine

Sa bhaile,

Guíodh ó 4.00 r.n. go 5.30 r.n.

Urnaí i ómós don Mhaighdean Bheannaithe Muire!

Thug mé ómós do na Gortuithe Naofa, ghuigh mé ar son na namhad, agus ansin aontaigh mé leis an Slánaitheoir.

An Slánaitheoir: 'A iníon, tá pleananna agam duit. Déanaim mar is toil liom. Bí foighneach. Tiocfaidh gach rud i gcrích mar a gheall mé. Is mise a shocraíonn an t-am. Caithfidh gach rud tarlú mar is toil liom.'

Mise: "A Thiarna, shíl mé go ndearna mé rud éigin mícheart."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, is rós uasal thú; ní maith leis an namhaid a cumhra. Bí réidh dom i gcónaí. Cuirfear tástáil ort, a iníon. A iníon, tá grá agam duit; téigh ar ais a chodladh."

11.45 r.n. go 12.45 i.n. Comhluadar Urnaí!

D'úmhaigh mé go díograiseach agus bhí leisce orm é seo a scríobh síos. Ach teastaíonn ón Slánaitheoir go scríobhfainn é seo síos. An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; tá do ghrá dom fíor. Is aithne dom mo pháistí a bhfuil grá agam dóibh. Ach is fíorbheagán díobh atá ann. Tá tart ort liom féin do anama, mar is breá leat iad mar is breá liomsa iad. Tá grá agat dom, ach ní fhaca tú mé go dlúth go fóill. Ach is amhlaidh is luachmhaire é seo: nach bhfeiceann tú mé agus fós tá grá agat dom. Sin an fíorghrá uasal nach féidir a mhealladh. Gabhaim buíochas leat as mé a chur sa chéad áit i do chroí. Tabharfaidh mé luach saothair an-speisialta don anam seo sa Neamh."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, níl cuma mhaith ar an saol. Tá gach rud ar crochadh le snáithe, agus d'fhéadfadh an snáithe sin briseadh amach ag am ar bith. Táimse fós ag coinneáil greim ar an snáithe sin ionas nach mbrisfidh sé. Tá an cogadh ag éirí níos fíochmhaire fós. Guigh ar son na síochána i ngach eaglais agus i ngach teach, ionas go bhfillfidh an tsíocháin ar gach croí. Tá an t-am do shlánú anamacha gairid, agus ní féidir le haon duine é a fhadú ach mise. Guigh go slánófaí i bhfad níos mó anamacha. Is mise bhur Slánaitheoir agus bhur leigheas.

Ní féidir libh a shábháil ach trí m'fheabhas-sa." Mise: "Cad é d'fheabhas, a Thiarna agus a Dhia?" An Slánaitheoir: "An Grá. Is é an t-íomlán é, a iníon."

Mise: "Tá an oiread sin scríofa agam arís. An gá dom an oiread sin a scríobh i ndáiríre?" An Slánaitheoir: "Scríobh é gach lá."

Mise: "Sea, a Thiarna, gabhaim buíochas Leat."

Ó 1.45 i.n. go 3.45 i.n. mhóidigh mé an Saltair sna coillte.

6.30 i.n.: Aifreann Naofa agus an Rós i Rot

9 Meán Fómhair 1992 – Satharn

8.00 r.n. go 10.00 r.n.:

Cruinniú urnaí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, mise i l e!

Is tusa m'iníon ionúin. Do phian is mo phian. Slánóidh mé na hanama i do theannta. Tairg na deora a dhoirt tú dom."

Mise: "Sea, a Thiarna, ofrálaím seo Duit ionas nach dtitfidh anamanna isteach sa damáiste. Tá sé chomh crua dom, agus a fhios agam go bhfuil an oiread sin anamacha á gcailliúint agus go bhfuil daoine fuar agus buailte le daille. Feiceann siad, agus fós ní fheiceann siad aon ní. Nach mór an peaca é." Slánaitheoir: "A iníon ionúin, beidh gach rud difriúil."

Mise: "Conas, a Thiarna? Cén chaoi a mbeidh gach rud difriúil?"

An Slánaitheoir: "Beidh an dream deireanach i dtús. Is iadsan mo mhuintir. Is mise Athair na mbocht. A iníon, is uaimse an rud atá agat."

Mise: "Ach níl aon ní agam agus níl aon ní ionam; is leatsa gach ní." Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé...

Ag 2.30 i.n., thug an tAthair Buran cuairt orm agus d'inis mé dó faoi na stigimata atá le fáil agam. Ní raibh mé sásta lena theagasc. Chuir sé i gcoinne an méid a bhí ráite ag an Slánaitheoir liom.

Ó 4.15 i.n. go 7.45 i.n. bhí mé sa séipéal in Rot ag guí. Bhí an chéad uair an-tuirsiúil, mar go raibh cóir ag déanamh a cleachtaí sa séipéal ag an am sin. Chuir sé pian orm go raibh ar an gcóir cleachtadh ag an nóiméad sin díreach, nuair a bhí an Aithrí agus an Rósáid ar siúl. Ghuigh mé ar son na rún seo, ar son na sagart agus ar son na síochána ar fud an domhain.

Níor fhág mé an séipéal mar gheall ar an gcór. D'fhan mé sa séipéal agus lean mé orm ag guí.

20 Meán Fómhair 1992, Domhnach

Sa bhaile, 7.45 r.n. go 8.50 r.n.:

Aontas Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, beidh na stigimata a gheobhaidh tú pianmhar. Tá an phian seo nasctha le mo ghrá. Gheobhaidh tú an grásta le bheith umhal. An méid a dúirt an sagart as Mannheim, an tAthair Buran, leat – mhothaigh tú féin é – ní fírinne é. Is é mo chuid fola an fhuil a shileoidh uait. Caithfidh tú gu mór a ghuí ar son an tsagairt seo. Creid an méid a bhfuil mé ag spreagadh chun tú a scríobh. Is mise do stiúrthóir spioradálta."

Mise: "Tar éis an chomhrá leis an sagart, bhí tinneas croí orm ar feadh roinnt uaireanta an chloig. Cad a chiallaíonn sé seo?"

An Slánaitheoir: "Is iad seo mo phian. Nuair a labhraíonn sagart mífhírinne, mothóidh tú an phian níos géire."

Mise: "B'fhéidir, mar sin, gur fearr fanacht i do thost ina gcuideachta. Ansin ní chuirfidh siad chomh mór sin as duit."

An Slánaitheoir: "Labhróidh tú nuair is toil liomsa é."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, saor mé ó shagairt nach gcreideann go bhfuil Tú i láthair go fírinneach, go substaintiúil agus go fíor-láithreach sna hÓstaí Naofa—i bhfles agus i nfala, i gcorp agus i n-anam, i ndéitheacht agus i ndaoineacht."

An Slánaitheoir: "Beidh tusa an solas. Scríobh beagán níos mó, a iníon; gheobhaidh tú na stigimata a luaithe is a thiocfaidh an t-am ceart duit. Bí cinnte de, gheobhaidh tú iad. Gráigh mé, a iníon. Tá mé sásta leis an gcaoi a ngráíonn tú mé. A iníon ionúin, bí foighneach beagán níos faide; ní bheidh grá in easnamh ort. Bhronnim grá ort aon uair is mian liom; is é mo phribhléid an t-am ceart a roghnú."

Mise: "A Íosa ionúin, gabhaim buíochas leat ó chroí."

An Slánaitheoir: "Bí san airdeall orthu siúd atá éadach díot. Caithfidh tú a bheith thar a bheith cúramach i do chaidreamh leis na daoine seo."

Mise: "Cén chaoi, a Shlánaitheoir?"

An Slánaitheoir: "Lig dóibh labhairt, agus fan i do thost. Tuigfidh siad ansin go bhfuil an mícheart orthu."

Mise: "Sea, a Íosa ionúin, tuigim." Bheannaigh an

Slánaitheoir mé.

1.30 i.n.: An Rósanna agus deabhóidí.

3.30 i.n.: Rinne mé an Róscráiste agus paidreacha eile sa bhaile ar son beannaithe an Phadre Pio.

6.30 i.n.: An Róscráiste agus Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch. Ag deireadh na hAifrinn, níor labhair an misinéir go maith. Bhí díomá orm agus chuaigh mé abhaile agus pian mhór orm.

21 Meán Fómhair 1992 – Luan

8.15 r.n. go 9.45 r.n.: Grúpa

Urnaí!

Mise: "Ag deireadh na hAifrinn Naofa aréir, léigh an miseanach amach litir a deirtear a dheimhnigh easpag agus an tAthair Kessenheimer. Luadh sa litir go bhfuil an chreideamh mícheart ag creidmhigh a dteastaíonn uathu an Chomaoineach Naofa a fháil ó shagairt amháin agus a dhiúltaíonn do laochreidmhigh."

Ba bhuille mór sa bheul é a ghortaigh mé agus a d'fhág mearbhall orm."

Mise: "A Shlánaitheora, tar éis an Aifrinn Naofa, nuair a d'fhiafraigh mé díot an raibh an fhírinne ráite ag an sagart, dúirt tú liom gur neamh-rud a bhí ann."

Ba mhaith liom a fhiafraí Díot arís an bhfuil sé ceart do dhaoine layne an Chomaoineach Naofa a dháileadh."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Déanfaidh mé agus éilím go nglacfaí an Chomaoineach Naofa trí lámha coisricthe an tsagairt. Seo an bealach ceart chun an Chomaoineach Naofa a riar do na fídeacha. Caithfidh aon duine nach gcloíonn leis seo cuntas a thabhairt domsa. A iníon, lean ort mar a rinne tú go dtí seo, fiú má bhíonn tú i d'aonar. Táim leat, a iníon."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

An Rós agus Aifreann Naofa i ndearg thart ar 6.30 i.n.

8.00 i.n.: Grúpa urnaí.

22 Meán Fómhair 1992, Dé Máirt

8.30 r.n. go 9.45 r.n.:

Cruinniú Urnaí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon! Beidh na stigimata atá le fáil agat anseo go luath; tá an t-am giorraithe agam arís eile. Bí réidh, a iníon."

Mise: "A Dhia, a chara, cén chiall atá le 'tá siad ag teacht go luath'?" An Slánaitheoir: "Ní fada anois go dtiocfaidh sé."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Scríobh rud éigin go hiomlán difriúil. Ba mhaith liom go nglacfa le gach rud díreach mar is toil liomsa." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cad é atá uait?"

An Slánaitheoir: "Gach rud atá ag teacht chugat."

Mise: "Conas a aithneoidh mé gur uaitse a thagann sé?"

An Slánaitheoir: "Aithneoidh tú é ar mo ghrá, a iníon; caithfidh tú glacadh leis, is cuma más maith leat é nó nach maith."

Mise: "A Íosa, a ghrá uaim, a ghlacaim, más é do thoil é, déanfaidh mé é! Fiú an rud nach dtaitníonn liom – ach caithfidh mé a bheith cinnte go dtagann sé uait."

Mise: "A Thiarna, cé mhéad níos faide a chaithfidh mé a scríobh?"

An Slánaitheoir: "Beagán níos faide, a iníon. Scríobh beagán eile!" Mise:

"Sea, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "Táthar fós ag tástáil ort."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin, cén fáth a bhfuil tú ag gol? Bhí deora ag sileadh ó mo shúil dheas chomh tapa sin; is rud osnádúrtha é. Cad a chiallaíonn sé seo?"

An Slánaitheoir: "Tá contúirt romhat. Tá an cogadh san Eoraip ag leathadh. Caillfear an-chuid anamacha. Dóibhsean, ba as faoin am a cuireadh mise chun báis. Fulaingeoidh tusa freisin as faoin am ar son a lán daoine. Cuireann sé an-phian orm anamacha a chailleadh de bharr a n-éadúile.

Guigh, a iníon, go mbraithfidh siad aiféala mhór nuair a thiocfaidh siad os comhair mo bhreithiúnais, óir tá deis amháin eile á tabhairt dóibh le saoradh. Tá mé ag tabhairt i bhfad níos mó ama dóibh ionas go mbeidh siad fós in ann a gcinneadh a dhéanamh. Tá ifreann cruálach, a iníon, agus mar sin féin, téann an oiread sin daoine isteach inti."

Mise: "A Dhia, a chroí, ní féidir liom scríobh a thuilleadh; bíodh trócaire agat orm." An

Slánaitheoir: "Mothaíonn tú an pian liomsa. Beannaím duit, a iníon ionúin."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Rósanna agus Aifreann thart ar 6.30 i.n. sa Rot.

23 Meán Fómhair 1992 – Dé Céadaoin

8.00 r.n. go 12.30 i.n. sa bhaile

Mise: "D'ghuaigh mé níos díograisí ná mar is gnách."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go scríobhfá. Ní mór duit gan dul go dtí an Cenacle inniu. Is mise do Chenacle."

Mise: "An scríobhfaidh mé síos é?"

Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é."

Mise: "Bhí mé ag smaoineamh ar thuras na cuideachta."

An Slánaitheoir: "Ba cheart duit dul ann. Ach bí séimh agus umhal, le do thoil, agus bíodh lúcháir agat in éineacht leo." Mise: "A Dhia, a chara, nuair a thugaim ortsa ar bhealaí chomh difriúil sin, an ceart é sin?"

An Slánaitheoir: "Is maith liom an chaoi a dtugann tú orm. A iníon, scríobh seo síos: caithfidh tú an pian a fhulaingíonn tú a iompar le grá."

An Slánaitheoir: "Dúirt tú liom é sin cheana."

Mise: "Ní féidir iad a bhaint díot. Ní féidir fiú uisce coisricthe cabhrú leat. Ná cuir isteach ort féin ag lorg leigheas."

Mise: "Agus cad má théann na dochtúirí i mbun cúrsaí?"

An Slánaitheoir: "Tá do thoiliú ag teastáil uathu."

Mise: "Agus má tá sé acu?"

An Slánaitheoir: "Ní féidir leo cabhrú leat fós. A mhalairt ar fad, mar ansin éireoidh an phian níos measa. Fulaingeoidh tú ar son na bpeacaigh. Caithfidh tú an rud a iarraim ort a dhéanamh."

Mise: "A Dhia, tá eagla orm go n-éireoidh mé mearbhallach agus nach mbeidh a ndóthain creidimh ná buanseasmhachta agam. An dtosóidh mé ag cur eagla ar dhaoine?"

An Slánaitheoir: "Leanann tú ort ag tabhairt an méid sin ar fad dom arís agus arís eile."

Mise: "A Dhia, tá mo chroí ag dó arís."

An Slánaitheoir: "Is é tine dhóiteáin mo ghrá é. Ní féidir le duine ar bith é a mhúchadh ach mé féin."

Mise: "Bhí mé chomh sona sin ar feadh na maidine ar fad, agus bhí mé in ann guí go himmheánach mar nach raibh riamh cheana. Tugadh na focail chearta dom, díreach mar a thabharfaí do shagart."

Slánaitheoir: "A mhic, ba mise é sin. Do Íosa. Ní tusa atá ann, ach mise."

Mise: "Is mothú chomh hálainn é nuair is féidir leat guí chomh domhain sin laistigh díot féin, go háirithe chuig an Athair Neamhaí, rud a ndéanann daoine dearmad air chomh minic sin. Bhí iontas orm freisin gur tháinig paidir chomh luachmhar sin ó dhoimhneacht mo chroí. Creidim go bhfuil freagra tugtha ag an Athair Neamhaí ar an bpaidir seo."

An Slánaitheoir: "A iníon, thug tú gach rud dom le grá."

Mise: "A Thiarna, ní mór dom gan a insint do dhuine ar bith go bhfuilim i dteagmháil leat le ceithre huaire an chloig anois, agus ní dóigh liom gur leor é sin. Is mór an trua nach bhfuil mo shaoire níos faide. Gabhaim buíochas leat as a rá liom nár cheart dom dul ar saoire."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh síos é. Comhlíon mian dom."

Mise: "A Thiarna, tá mian agat! Comhlíonfaidh mé an mhian seo duit, mar go bhfuil tú liom agus mar go bhfuil grá agam duit."

An Slánaitheoir: "Sea, beidh mé leat."

Mise: "A Dhia Tríonóideach, tá mo 'tá' agat, cé nach bhfuil a fhios agam go fóill cén mian atá le comhlíonadh agam duit. Níl mo chroí ag crith, ach tá lúcháir air faoina bhfuil tú ar tí a insint dom. A Thiarna agus a Dhia, tá muinín agam asat go dtiocfaidh do mhian i gcrích."

Tá sé 12.00 meán lae; ghuigh mé go diaga an tAingeal agus Urnaí an Tiarna le mo lámha sínte amach – is minic a dhéanaim é seo nuair a bhím ag guí i m'aonar.

Tar éis na huiríll, d'aontaigh mé liom féin arís leis an Slánaitheoir.

Dúirt mé: "A Thiarna, cén mian a chomhlíonfaidh mé duit?"

D'fhan mé i gciúineas agus níor chuala mé tada.

Mise: "Cad a chiallaíonn sé seo? D'aontaigh mé mé féin Leis arís agus rinne mé urnaí chun an Spioraid Naoimh. Le do thoil, ná lig do spiorad ar bith eile cur isteach orm, óir tá creideamh agam Ionatsa. Inis dom cad atá le scríobh agam."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon! Is féidir liom a dhéanamh i do laistigh pé rud is toil liom."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, is féidir leat gach a thoilíonn leat a dhéanamh ionam, agus comhlíonfar an mian seo duit. Ó, a Athair ionúin, an féidir le duine an grá a dhiúltú?

An dhiúltaigh tú d'Aonmhac a íobairt ar ár son, sinne peacaigh? An dhiúltaigh tú a bheith crosaithe ar ár slánú? An dhiúltaigh tú teacht anuas ar na hApostail i dteangacha tine? Is Tú an Grá, agus géillim mé féin duit, óir is Tú mo bheatha shíoraí agus mo shonas."

An Slánaitheoir: "Thug tú lúcháir dom, ionas gur féidir liom gach ní a dhéanamh ionat."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Chaill mé an tuairim ar an am; leis an Slánaitheoir, ba chosúil go raibh an ceithre huaire go leith a chaith mé leis chomh

Chomh sciobtha le splanc, agus tá sé sin thar thuiscint.

Anois tuigim nuair a dhéanann duine gearán go bhfuil uair an chloig sa séipéal rófhada dóibh – agus is amháin toisc go bhfuil grá in easnamh orthu é sin.

7.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch

24 Meán Fómhair 1992 – Déardaoín

8.30–9.45 r.n. Aontas

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ba mhaith liom go....."

Shíl mé go raibh mearbhall orm.

An Slánaitheoir: "A iníon, nílimid mearbhall ort. Ba mhaith liom go ndéanfá rud éigin dom. Tabhair dom do chuid deacrachtaí go léir."

Chaoín mé go searbh agus thug mé mo chuid fadhbanna don Slánaitheoir. Chroith mé na fadhbanna asam féin agus thug mé iad don Slánaitheoir. Is do-thuigthe é, ach mhothaigh mé faoiseamh.

Slánaitheoir: "Feiceann tú, a iníon, caithfidh tú do chuid fadhbanna a thabhairt dom i gcónaí. Réiteoidh mé iad go léir duit."

D'iarr mé comhartha sa séipéal ar chúis ar leith. An Slánaitheoir: "Tabharfaidh

mé duit é, a iníon, comhartha

go bhfaighidh tú na stigimata."

Mise: "A Thiarna, an bhfeicfidh na daoine eile iad freisin, nó mise amháin?"

An Slánaitheoir: "Feicfidh na daoine eile é freisin. Tarlóidh sé sa séipéal." Mise:

"Cathain?"

An Slánaitheoir: "Bí réidh, a iníon."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, conas a bheidh a fhios agam gurb é seo comhartha na stigimát?"

An Slánaitheoir: "Tarlóidh sé duit."

Mise: "An mbraithfidh mé pian, eagla nó áthas nuair a tharlóidh sé?"

Slánaitheoir: "A iníon, beidh níos mó grá agat dom. Bí faoi shuaimhneas, a iníon. Beannaím duit."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé

6.30 i.n. An Rósanna agus Aifreann Naofa sa Rot.

25 Meán Fómhair 1992, Dé hAoine

An lá deireanach de mo

laethanta saoire. Cumann Urnaí

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, ba mhaith liom "

Chuir mé isteach air láithreach agus d'fhiafraigh mé:

"Ach le do thoil, cuir in iúl dom gurb é tusa atá ann."

An Slánaitheoir: "A iníon, is mise é, do Íosa." Mise:

"Sea, a Thiarna, cad atá uait?"

An Slánaitheoir: "Ba mhaith liom tús a chur le do fhulaingt fuascailteach. Bí réidh. Tá an t-am

tagtha cheana féin." Mise: "An bhfuil mé ceaptha dul ar thuras na cuideachta anois?"

An Slánaitheoir: "Tá tú le dul ar thuras na cuideachta."

Mise: "Ach tá mé ceaptha a bheith ag obair an tseachtain seo chugainn, agus tá mo

chomhghleacaí ar an gcéile ag an am seo." Slánaitheoir: "Ní mór duit gan a bheith buartha faoi amárach."

Mise: "A Thiarna, leis an 'fulaingt shlánaitheach', an é na tinneas cinn atá i gceist agat?"

An Slánaitheoir: "Is é atá i gceist agam ná na stigimata a bheidh greanta ionat. Is beag ama atá agat."

Lean an Slánaitheoir air:

"Scríobh, a iníon, go bhfaighidh tú na buanna eile fós." Mise: "A

Shlánaitheoir uasail, cé na cinn?"

An Slánaitheoir: "Buanseasmhacht sa chruachás, chun an phian a fhulaingt. Tabharfaidh mé mo sholas duit, ionas go bhfeicfidh fiú na daille. Gheobhaidh tú cumhacht an leighis."

Ar dtús níor theastaigh uaim é a scríobh síos, ach ansin chuala mé:

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é. Gheobhaidh tú an chumhacht leighis. Tríd an Fhuil Phréisiúil, saortar anama. Tairg i gcónaí í don Athair Neamhaí. Sin an bealach is mó le slánú anam. Silefaidh mo Fhuil Phréisiúil ó do chreachtaí."

A mhic, ná cuir díomá orm. Is mise do Thiarna agus do Dhia. Tabharfaidh mé an-áthas agus an-ghrá duit mar chúiteamh ar do chuid fulaingthe. Ná lig do dhaoine eile tionchar a imirt ort. Tá tú aontaithe go hiomlán liomsa tríd an Fhuil Luachmhar. Ní féidir le haon duine sinn a scaradh."

Mise: "A Shlánaitheora, an gcaithfidh mé aon rud eile a scríobh?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an réabhlóid ag teacht. San Eoraip, cuirfear na polaiteoirí as oifig. Is é an gorta an ceann is mó de na tubaistí thromchúiseacha atá ar tí tarlú." An Slánaitheoir: "Tá an smachtú anseo. Is iad na daoine a thug air iad féin é."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cé a bhfuil an smachtú seo uaidh?"

Slánaitheoir: "Na daoine a roghnaigh Athair na mBréag."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, táim réidh; tosaíodh ar fhulaingtí an fhuascailte. Ach a Thiarna, ní mo thoilse a dhéantar, ach do Thoilse. Déan mar is toil Leat, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "A iníon, is mór an grá atá agam duit; fan dílis dom."

Mise: "A Athair uasail, is mó an ghrá atá agam duit ná riamh. Táim ag cloí go daingean le do lámh." An

Slánaitheoir: "Beannaím thú, a iníon ionúin."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.30 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

26 Meán Fómhair 1992 — Satharn

Sa bhaile – Urnaí – Aontacht –

An Slánaitheoir: "Is mo dheora-sa iad na deora a dhoirteann tú. Gráicheann tú mé le mo ghrá féin.

Guíonn tú ar son an ghrá agus faigheann tú é. A iníon, scríobh seo síos. Is doiciméad do na neamchreidimhigh é gach a bhfuil scríofa agat. Coinnigh slán é go dtí go bhfoilseoidh an sagart ceart é. Ná bíodh imní ort faoi.

A iníon, caithfidh tú rud éigin eile a scríobh síos." Mise:

"Sea, a Thiarna agus a Dhia."

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, bí lúcháireach i gcónaí."

Mise: "Nuair a bhíonn duine i bpian, an féidir leis a bheith suntaisach fós?"

Slánaitheoir: "Caithfidh tú an grá a fhaigheann tú a scaipeadh ar aghaidh."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé

amhlaidh." Mise: "A Dhia uasail, tabhair séanacht

dom, le do thoil." Slánaitheoir: "Bhronn mé é ort anois;

scríobh síos é." Mise: "A Thiarna agus a Dhia,

gabhaim buíochas leat."

An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon, agus beannaím duit. Cuirim gach anam san áireamh sa bheannacht seo."

4.33 i.n. – 7.45 i.n. – Urnaí – Aithrí – Aifreann Naofa i veistimíní dearga sa séipéal.

27 Meán Fómhair 1992 – Domhnach

6.30 – 8.15 r.n. de réir an ama nua.

(Cuireadh na huaireanta siar uair an chloig aréir.)

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon."

Mise: "Sea, a stiúrthóir spioradálta ionúin, a Íosa ionúin."

An Slánaitheoir: "Bhí baint ag roinnt spiorad neamhghlan le rud a tharla do d'fhear céile inné."

Mise: "A Thiarna, shílfeadh duine gurbh é taom croí a bhí ann. Ach d'aithin mé an difríocht nuair a thug mé uisce coisricthe dó, a bheannú dó agus a rinne mé urnaí air. Bhí allas ina chruinneoga ar a aghaidh.

Ansin thosaigh sé ag mothú níos fearr. Díreach ina dhiaidh sin, rinne sé gáire ar bhealach chomh gránna sin, mar a dhéanann sé uaireanta ina chuid aislingí, díreach mar a chuala mé cheana. Tharla sé freisin cúpla uair agus muid ag tiomáint, ach ghuigh mé go díograiseach agus le mo chroí ar fad. Anois bhí sé fós ina shuí ag an roth stiúrtha sa charr; bhí sé díreach tar éis tiomáint isteach sa chlós agus níorbh fhéidir leis teacht amach a thuilleadh. Mheabhraigh mé do m'fhear céile gur chóir dó dul chun an chonfais, ach ní dhéanfaidh sé é."

An Slánaitheoir: "Thug mé cead do na hionsaithe seo tarlú. Níl fonn ar d'fhear céile aithrí a dhéanamh." Mise: "Cé a chreidfidh mé nuair a théann sé go dtí an séipéal ar an Domhnach?"

An Slánaitheoir: "Tá go leor daoine mar sin a théann go dtí an séipéal ar an Domhnach. A iníon, fág gach rud fúmse."

Mise: "A Shlánaitheora chinn, ní féidir leis an Athair Vogt cabhrú liom. Tar éis an chonfais inné, bhí sé an-deacair dom. Ceapann an tAthair Vogt go léim leabhair. Dúirt mé leis go ndeir gach leabhar rud éigin difriúil agus nach raibh leabhar ar bith agam liom riamh le linn an aontais, ná sa bhaile ná ag an obair. Bheadh mé an-chúramach freisin gan é sin a dhéanamh."

Dúirt mé freisin leis an Athair Vogt gurb é fuil an tSlánaitheora a bheidh san fhuil a shileoidh ó na stigimata. Ní chreideann sé é seo, ní níos mó ná mar a chreideann an tAthair Buron as Mannheim. "

Mise: "Inis dom rud éigin faoi seo, le do thoil; b'fhéidir go bhfuil rud éigin mícheart scríofa agam tar éis an tsaoil." An Slánaitheoir: "A iníon, is fuil uaimse a bheidh san fhuil a shníofar ó na cúig stigimata ar do chorp. Seo an rún nach nochtim do gach duine.

Is é mo chuid fola a dhoirtfidh mé duit. A iníon, is uaimse a thagann nádúr dochomhaontaitheach an ní seo. Sin mar atá sé. Sin mar a fhanann sé. Sin mar a bheidh sé.

Dá bhféadfadh an tAthair Vogt gach rud a mhíniú duit, ní bheadh gá dom a bheith i mo stiúrthóir spioradálta agat. A iníon uasail, creid é. Is é mo thoil go dtugfá aird ar gach rud a thagann chugat." Mise: "Ó mo Thiarna agus mo Dhia, níl ionam ach duine lag. Táim chomh neamhthaithíoch.

Tá Sátan i mo dhiaidh mar a bheadh madra fíochmhar. Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia, nach féidir leis déanamh mar is mian leis, ach amháin an méid a cheadaíonn tú; murach sin, bheadh smacht iomlán aige ar an saol, ach is leatsa an saol."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá sé sin scríofa go ceart agat. Tá d'anam réidh do mo shaothar. Níl le déanamh agat ach fanacht beagán níos faide. Bíodh creideamh agat asam. Tá tú faoi mo chosaint."

Mise: "Agus an Mhaighdean Bheannaithe Muire?"

An Slánaitheoir: "An áit a bhfuil mise, tá sise ann freisin." Mise: "A Dhia ionúin, buíochas leat."

An Slánaitheoir: "Ó, a iníon ionúin, nach dona atá cúrsaí faoi láthair. Ní raibh an oiread sin dall daoine riamh in aon aois is atá anois. Dhal an easpa creidimh anama. Is é an t-easpach creidimh nimh an nathrach. Is mise amháin an frithnimh don nimh seo, a pháiste. A iníon ionúin, caithfidh tú rud éigin eile a scríobh síos. Teastaíonn uaim go..."

Mise: "A Dhia, céard é?"

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa, a chara liom, tugaim mo shaoirse duit. Ach ná lig dom a bheith scartha uait choíche. A Dhia, a chara liom, thug mé mo shaoirse duit, ach ní thuigim go hiomlán í. An bhféadfá rud éigin a insint dom faoi?"

An Slánaitheoir: "Níl tú saor ach ionamsa amháin!"

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim anois."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, beannaím duit anois."

Chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár agus bheannaigh an Slánaitheoir mé.

10.00 r.n. Aifreann Naofa i veistimí dearga.

1.00 i.n. An Rósach agus deabhóidí. Ó

4.00 i.n., léamh an Bhíobla.

Timpeall 5.00 i.n., tháinig Hedwig chugam. D'inis sí 'a rún' dom, rud a chuir geit mhór orm. D'inis sí dom go raibh grianghraif tógtha ag an Athair Vogt de na buachaillí altair – buachaillí go léir iad – agus iad lomnocht ón gcúl. De réir dealraimh, tá na pictiúir seo ar crochadh sa tsacraiste agus i bhfótéalbam príobháideach buachaill. Níl máthair an bhuachalla ag aontú leis seo agus tá alltacht uirthi, ach tá sí ina tost.

Dúirt sí ansin gur chonacthas an tAthair Vogt ag loch na gclochóige ag sú ar chliabhrach buachaill altair agus ag pógadh a chluasanna.

Rinne an mháthair gearán ansin nár chuir an tAthair Vogt na páistí abhaile in am. Fanaidís leis rófhada.

Chomh fada agus is eol dom, tá an chuid is mó de na buachaillí altair aige sa cheantar ar fad.

Ós rud é go bhfuil a fhios agam go bhfuil an tAthair Vogt an-chúthail agus an-éuminiúil, ghuigh mé ar a shon agus guím gach lá go n-éireoidh sé ina shagart maith.

Dúirt Hedwig liom go raibh an rud céanna cloiste aici ó Zita.

Nuair a d'imigh Hedwig, mhóidigh mé an Sanctus caoga uair ar na coirníní beaga, agus ar na coirníní móra, Urnaí do Naomh Micíle an tArd-aingeal, an Magnificat, an Gloria in excelsis Deo, an Pater noster, an Ave Maria agus an Gloria Patri, ansin an Urnaí ar son Naimhde agus an tEisdearchadh.

Chuir an scéala seo brón orm agus ansin chaoin mé.

B'fhearr liom go mór stopadh ag dul chun na heaglaise láithreach.

Cuirim gach rud i lámha Dé. Is féidir gurb é saothar an tSátáin é seo.

Ag 9.00 i.n. thiomáin mé go Wiesental agus scríobh mé i mo dhialann le Marion.

Go rúnda, d'inis mé do Marion faoi Athair Vogt. Dúirt sí

Níor cheart dom é a insint do dhuine ar bith.

28 Meán Fómhair 1992 – Luan

10.00 r.n. Grúpa Urnaí

Sheomra na Dochtúirí!

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é seo: Fágfaidh an tUrramach Vogt."

Mise: "As St Leon-Rot?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá rud éigin ag teannadh leat!" Mise:

"A Thiarna, conas is féidir liom é seo a thuiscint?"

An Slánaitheoir: "Mo shaothar ionat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, táim réidh le haghaidh d'oibre agus deirim 'Sea' léi;

Tá an-ghean agam ort; tabhair dom an grásta, le do thoil, nach ndéarfainn 'ní hea' leat choíche, fiú mura dtaitneodh rud éigin liom. Lig dom, le do thoil, a aithint go simplí gur uaitse a thagann sé seo ar fad. Is mian liom gach rud a dhéanamh ar son shlánú anamacha."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, aithneoidh tú mo ghrá i gcónaí." Mise: "A

Thiarna agus a Dhia, conas sin?"

An Slánaitheoir: "Treoróidh mé thú cibé áit is mian liom. A iníon, scríobh seo síos."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia."

An Slánaitheoir: "Is cóir glacadh go han-dáiríre leis na fulaingtí a fhaigheann tú uaim. Caithfidh tú maireachtáil leis an bhfulaingt seo. Ní bhainfidh mé de do shon é, fiú má iarrann tú orm é."

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim, ach an bhfanfaidh do ghrá fós ionam?" Slánaitheoir: "A iníon ionúin, fanfaidh sé leat go deo."

Mise: "Gabhaim buíochas leat, a Thiarna agus a Dhia. Déan liom mar is toil leat; is leatsa mé. Dá réir do thoil, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "Beannaím duit, a iníon ionúin."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Ón lá inniu, beidh an Rósanna ag thart ar 6.00 i.n., an Aifreann Naofa ag thart ar 6.30 i.n., agus d'fhreastail mé ar an dá cheann agus mé gléasta i dearg.

8.00 i.n.: Grúpa Urnaí.

Tá níos mó agus níos mó daoine ag teacht chun guí. Is ar éigean atá aon spás fágtha. Ag an deireadh, chuaigh mé chun aithrí a dhéanamh leis an Athair Dochat faoi Athair Vogt. Le linn m'aithrí, d'fhiafraigh mé de cad ba cheart dom a dhéanamh; bhí mé ag iarraidh cabhrú leis, mar go raibh rudaí ráite faoi.

Dúirt an tAthair Dochat gur cheart dom labhairt leis an Athair Vogt faoin scéal.

Sula labhraím leis an Athair Vogt, ba mhaith liom labhairt leis an Slánaitheoir ar dtús, mar ní mór dom a bheith cinnte go bhfuil an méid a d'inis an tAthair Dochat dom ceart.

Má aontaíonn an Slánaitheoir liom, déanfaidh mé an rud a mhol an tAthair Dochat dom a dhéanamh. Tar éis an ghrúpa urnaí, d'fhan an tUasal Roland Schmidt linn chun cúrsaí a phlé le m'fhear céile. Mhothaigh mé go raibh m'fhear céile á ionsaí ag spiorad neamhghlan. D'admhaigh m'fhear céile dom go raibh mo dhiarai léite aige faoi rún. Bhí uamhan orm nuair a chuala mé é seo. Dúirt mé leis láithreach gur peaca é seo agus nach ceart do dhuine a leithéid a dhéanamh. Ní fiosracht amháin atá i gceist, ach míshóisialtacht i leith Dé freisin. Cuirim na fadhbanna seo i lámha Dé.

As an lá atá inniu ann amach, beidh mé níos cúramacha le mo dhiar. Ní mian liom a choinneáil faoi rún an méid a deir an Slánaitheoir liom, ach caithfidh sagart é a sheiceáil ar dtús sula dtéann sé chun cló. Tá na leabhair ó Athair Johannes tógtha ag Roland cheana féin ó Rotenberg go dtí an Úcráin. Seo iad na leabhair a dúirt an Slánaitheoir

bhí mícheart. Bhí sé seo ráite agam cheana féin le hAthair Johannes, ach níor chreid sé mé. Déanann Roland cibé rud a deir Athair Johannes leis a dhéanamh.

29 Meán Fómhair 1992 – Dé Máirt

10.00 r.n. i seomra na

ndochtúirí, Cumann an

Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo: Ní mór duit gan dul chuig an Athair Vogt, óir is mise a shocraíonn an t-am a ndéanfar rud éigin. Is eol dom croíthe na ndaoine uile. Guigh go mór ar son na sagart. Tá Satan thar a bheith láidir faoi láthair agus tá go leor sagart ag titim ina chathú. Fág an scéal ar fad maidir leis an Athair Vogt fúm-sa."

Mise: "Bhí mé ag smaoineamh ar Rodalben!

Ar an 1 Deireadh Fómhair, tógfar an comhartha neamhaí. Déanfar ómós don Fhuil Phrasach ann.

An Slánaitheoir: "Tá tú faoi léigear."

Mise: "Mar sin, ní rachaidh mé go Rodalben an uair seo; tá an oiread sin le scríobh agam."

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh, a iníon."

Mise: "Níor labhair mé sa ghrúpa urnaí inné. D'fhiafraigh daoine áirithe cén fáth nach raibh mé ag labhairt inniu."

Slánaitheoir: "Nuair a bheidh ort labhairt, spreagfaidh mé thú. Caithfidh daoine gu leor gu leor guide anois. Bain úsáid as an am seo le guí. Tá an paidir níos riachtanaí ná riamh. A iníon, ghuigh tú go maith inné. Bhí an Neamh lúcháireach leat. Tiocfaidh go leor eile chun guí. A iníon, tá mé sásta leis an gcaoi a nguaíonn tú leis na fíréin. Gabhaim buíochas leat as do chuid iarrachtaí."

Mise: "A Athair ghrámhar, mothaím dó sa chroí anois. Is mothú an-álainn é."

An Slánaitheoir: "A mhic, is é mo ghrá é."

Mise: "Táim buíoch díot, a Thiarna agus a Dhia, as do ghrá."

Slánaitheoir: "Fulaingíonn tú go leor, a iníon."

Mise: "Cad a chiallaíonn sé gur féidir liom an-chuid a fhulaingt?"

An Slánaitheoir: "Ciallaíonn sé sin gur féidir leat an-chuid fulaingthe a sheasamh freisin."

Mise: "Ó, go sábhálfar an-chuid anamacha."

An Slánaitheoir: "Ó, a iníon, tá fulaingthe an chúitimh tosaithe cheana féin."

Mise: "Ach ní thuigim é sin."

An Slánaitheoir: "Tá tú ag cur suas le gach rud cheana féin trí mo ghrá. Bí réidh do na cúig stigmata naofa a gheobhaidh tú."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, táim réidh go gcuirfeá na stigmata orm aon uair is mian leat. Ná lig dom a bheith ar an tart i bhfad. Táim an-tartach. Múch mo thart, le do thoil."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, cuirfidh mé do thartás ar ceal; tá an t-am ceaptha tagtha. A iníon, tá tart orm in éineacht leat!"

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

30 Meán Fómhair 1992 – Dé Céadaoin

10.00 r.n.: Cruinniú urnaí i

seomra na ndochtúirí!

Tugaim buíochas don Slánaitheoir as an raidhse grá a fuair mé i rith an lae inné ar fad. Mhothaigh mé an grá sin go dtí seo. Is iontach an rud é a bheith saor ó imní agus ó fhadhbanna. Ba mhaith liom a bheith fíorshaor le Dia.

A Dhia mhór, molaim agus glóiraim thú agus gabhaim buíochas leat as do ríocht atá tagtha chugam.

I gcás mar seo, gráíonn duine gach rud. Bhí fiú an aimsir ghruama seo amuigh go hálainn dom. Ní aithníonn an grá fuath; leis, níl aon rud gránna ann. A Íosa, a Thiarna, is álainn grá a thabhairt duit. A

Thiarna agus a Dhia, cén sórt comhartha é seo go bhfuil an oiread sin grá á fháil agam Uait?" An

Slánaitheoir: "Is comhartha é an grá seo atá á fháil agat ar an fhulaingt a fhulaingeoidh tú. Caithfidh tú an Dia grámhar a aithint ar dtús; ansin tiocfaidh tú ar an eolas freisin faoin Dia fulaingtheach—is maith an dá cheann."

Mise: "Bhí leisce orm scríobh."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é. Is mór agus is trom an peaca; tá sé tar éis tomhas an domhain a shárú. Déanfaidh an-chuid anamacha sásamh as peacaí an domhain. Mar sin, a iníon, ní tusa amháin atá ann. Tá Conair na Croise le comhlíonadh ag gach anam. Is beag duine a bhfuil Conair na Croise acu cosúil le do cheannsa.

A mhic, tá grásta speisialta faighte agat don Chonair Chroise seo. Ní do mhéid féin é; is é mo thoil é. Agus an rud a theastaíonn uaim, cuirfidh mé i gcrích san té a bhfuil sé uaim ann. Is mór agam gach a ndearna tú dom go dtí seo, agus tabharfaidh mé luach saothair duit ag deireadh Chonair na Croise. Beidh do luach saothair mór má leanaidh tú go dtí an deireadh."

Mise: "Agus cad faoi mura seasaim go dtí an deireadh?"

An Slánaitheoir: "Maíseoidh tú go dtí an deireadh. Ní féidir le haon duine sinn a scaradh anois."

Mise: "A stór mo chroí, is mór an grá atá agam duit. An bhfuil aon rud níos áille ná a bheith i do chuideachta?" Slánaitheoir: "Mar sin, labhróidh gach duine. Is tusa m'anam cúitimh, an té a roghnaigh mé."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

12.00 i.n. Ghuigh mé go díograiseach sa séipéal agus chaoin mé mar go bhfuil an oiread sin anamacha á gcailliúint. Slánaitheoir: "Tabhair dom do chroí iomlán."

Mise: "Tugaim mo chroí iomlán duit, a Thiarna agus a Dhia."

Slánaitheoir: "Is maith liom thú."

Mise: "A Dhia, a chara, feiceann tú mé, ach ní fheicimse thú, agus mar sin féin, is aoibhinn liom thú, mar is breá liom thú."

An Slánaitheoir: "A iníon, beidh an cosán a shiúlann tú liom ina íobairt do na neamhchreidmhigh, mar níl aithne acu ar an ngrá."

Mise: "A Thiarna, tabhair, le do thoil, an grásta do na héirice chun grá a thabhairt duit."

An Slánaitheoir: "Má tá siad toilteanach é a ghlacadh. Ní thugann siad a gcroíthe dom mar a dhéanann tusa." Mise: "D'iarr mé grásta ar son Veronica, a oibríonn liom."

An Slánaitheoir: "Abair léi a croí a thabhairt domse freisin."

Mise: "Sea, a Thiarna, déarfaidh mé léi. Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Athair grámhar."

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot. Cheiliúir an tAthair Ferdinand an tAifreann Naofa.

1 Deireadh Fómhair 1992 – Déardaoín

10.45 r.n. i seomra na

ndochtúirí: Cruinniú urnaí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, iarraim ort ciúnas docht a choinneáil maidir leis na cúig stigimata."

Mise: "A Dhia, tá a fhios ag an oiread sin daoine cheana féin."

An Slánaitheoir: "Ach níl a fhios acu cén uair a gheobhaidh tú iad."

Mise: "A Dhia, níl a fhios agamsa ach an oiread."

An Slánaitheoir: "Ach beidh a fhios agat."

Mise: "Fanfaidh mé i mo thost faoi. Le do thoil, tabhair dom an grásta fanacht i mo thost. Ba mhaith liom gach rud a dhéanamh díreach mar is mian leatsa."

An Slánaitheoir: "Gheobhaidh tú na Stigimata anocht." Mise: "An mbeidh orm dul ag obair amárach, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Ní hea."

Mise: "Conas a aithneoidh mé gur uaitse iad?" Slánaitheoir:

"Aithneoidh tú iad nuair a bheidh siad ann."

Mise: "An bhfaighidh mé comhartha uait má tharlaíonn sé anocht? I ndáiríre, tá comhartha tugtha agat dom cheana féin: an grá loiscneach a mhothaím anois, agus an suaimhneas agus an tsíocháin thaitneamhach atá agam anois. Aontaím, más toil leat é, gur cheart go gcuirfí na stigimata i gcló anocht. Le do thoil, ná lig dom tart a bheith orm. Mothaím amhail is go bhfuil mé ag dó istigh. Thuig mé gurb é Do ghrá é. Is mian Leat go mbeadh grá agam Duit a oiread agus atá agam Duit. A Thiarna, bíodh sé déanta mar is toil Leat."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá mé sásta leis an méid atá scríofa agat. Is féidir liom é seo a athrú freisin aon uair agus ar an mbealach is mian liom. A iníon, fág gach rud fúm."

3.00 i.n.

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh an méid seo síos: pé rud a bheidh ort a fhulaingt liom anocht, tairg é don Athair Neamhaí ar son shlánú an anam. Scríobh síos é, a iníon, focal ar fhocal.

Beidh an phian a mhothóidh tú anocht gear. Caithfidh tú cur suas léi."

Mise: "A Thiarna, an bhfuil tú fós liom?"

An Slánaitheoir: "Tá, táim fós leat; tá grá agam duit."

Mise: "A Íosa, Mac beo Dé, an bhfuil aon rud eile is gá dom a fhios a bheith agam?" Slánaitheoir: "Is ionann fulaingt agus 'grá'."

Mise: "A Thiarna, an mbeidh mé in ann é sin

a dhéanamh?" Slánaitheoir: "Liomsa, beidh."

Mise: "Le do thoil, tabhair neart ghrásta dom, ionas go mbeidh grá agam."

An Slánaitheoir: "Má tá tú liom, ní bheidh aon easpa grá ort. A iníon, tabharfaidh mé an oiread sin grá duit go mbeidh tú in ann fulaingt."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé agus dúirt: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

6.00 i.n. An Rósanna agus Aifreann Naofa, Rot.

2 Deireadh Fómhair 1992, Dé hAoine – "Croí Naofa Íosa"

10.00 r.n. Seomra na

Dochtúirí, Grúpa Urnaí I

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, nuair a dhúisigh mé ar maidin, cheap mé láithreach nach raibh aon rud tarlaithe dom. Ar thaobh amháin, bhí áthas orm; ar an taobh eile, bhí mé ag déanamh iontais an é an spiorad neamhghlan a labhair liom aréir. Ansin smaoinigh mé arís: san áit a bhfuil grá, ní féidir go mbeadh spiorad neamhghlan ann. Is é Dia atá liom nó is é an spiorad neamhghlan atá liom, óir ní roinneann Dia a chroí le daoine eile. Teastaíonn an croí go hiomlán uaidh féin. Mar sin, tháinig mé ar chinneadh: gurbh é toil Dé é, agus sin mar a tharla sé."

Anois, cheapail mé mé féin leis an Slánaitheoir. Mhothaigh mé teas agus mothú síochána, agus mhothaigh mé go raibh an Slánaitheoir liom.

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos: Chuir mé na stigimata ar atráth go ham níos déanaí. Sin a bhí ar intinn agam. Ná bíodh imní ort mar gur tharla sé mar seo. Is féidir liom a dhéanamh mar is toil liom. Bhí tú réidh, ach ní raibh an t-am tagtha fós. Triail eile a bhí ann. Ná tabhair suas; tiocfaidh gach rud ina thráth."

Mise: "A Thiarna, is rímhaith a cheapfaínn gurbh é an spiorad neamhghlan a bhí ann, mar ní tharla aon rud i ndáiríre."

An Slánaitheoir: "Tá sibh ródhéistíoch ar chonclúidí a bhaint as a leithéid de rudaí. Ní chreideann sibh ach an méid a fheiceann sibh, agus ní smaoiníonn sibh ar an gcuid eile arís."

Mise: "Ach céard é an chuid eile?"

An Slánaitheoir: "Ní féidir leat a aithint cad atá i ndán ag an diabhal. A iníon, feicim gach rud. Is aithne dom gach croí agus an dul chun cinn atá déanta aige, ionas gur féidir liom oibriú leis."

Mise: "A Íosa, a stór, an gciallaíonn sé sin nach raibh mé maith go leor nó nach raibh mé réidh do na fulaingí seo?"

An Slánaitheoir: "Ní do locht é, a iníon. Tá sé ar fad de réir Mo thoil. Ná bí buartha; gheobhaidh tú na stigimata in am cuí."

Mise: "D'ghuaigh mé, 'Le do thoil, lig dom fanacht i do chroí,' mar is Aoine Chroí Naofa í inniu. Is mian liom fanacht i bhfoinse an ghrá, i dtine lasrach an ghrá."

An Slánaitheoir: "A mhic, is é do chroí mo chroí anois. Tá tú ionam. Gráigh mé, a mhic." Mise: "Ach is breá liom thú, a Thiarna. Mothaím teas an ghrá ionam féin freisin. Gabhaim buíochas leat as an ngrásta seo."

An Slánaitheoir: "Imigh i síocháin, a iníon."

Smaoinigh mé liom féin, 'Níl beannacht ar bith ann

inniu.' An Slánaitheoir: "Sea, beannaím duit, a

iníon." Agus bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

Cheiliúir an tAthair Vogt agus an tAthair Ferdinand Aifreann le chéile.

3 Deireadh Fómhair 1992 – Satharn

8.00 r.n. go 10.00 r.n.: Cruinniú

urnaí sa bhaile!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; priontálfar gach a scríobhfaidh tú. Is é mo shaothar é gach a scríobhann tú. Ní féidir leat aon ní a dhéanamh de do thoil féin. Ná bí in amhras, a iníon. Trí sin a dhéanamh, déanann tú oilbhéim orm."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, iarraim do mhaitheanas; bíodh grásta agus trócaire agat orm, peacaí bocht. Mothaím go bhfuil gach duine tar éis tréigean, amhail is gur bréagadóir mé.

Agus ansin tháinig smaointe chugam amhail is go raibh mé imithe ar strae agus gur duine olc a bhí ionam. Cé go bhfuil mé aontaithe leat gach lá agus go dtéim go dtí an aithrí gach seachtain.

Mhóthaigh mé go bhfuil gach duine níos fearr ná mise. Ansin, d'iompaigh mé ar ais chugat, óir tá do ghrá níos láidre agus ní féidir liom a bheith dá huireasa, agus fásann mo mhian chun grá a thabhairt duit níos mó agus níos mó. Tá fonn mór orm don ghrá seo. Agus iarraim an grá seo arís agus arís eile.

Tá an grá seo cosúil le andúil nó le h-ópiam.

Ní féidir le leigheas ná le saibhreas an tsaoil a áit a ghlacadh.

Is minic a mhothaím dó sa chroí. Mothaím an méid grá atá agam duit, agus tá gach rud saolta imithe as mo shaol.

Ansin fiafraím díom féin, cén fáth nach bhfuil mé sa neamh cheana féin?

Ó thuig mé gurbh é an Grá thú, is mór an mian liom go dtuigfeadh daoine eile é seo freisin. Táimse réidh le fulaingt ar a son freisin, ionas nach gcaillfear iad.

A Thiarna agus a Dhia, ní mo thoilse ach do thoilse. Déan liom mar is toil leat.

Ná lig dom a bheith scartha ó do ghrá.

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin. Is mór an grá atá agat dom. Is mór agam é sin ionat. Is seasmhach do ghrá dom. Ná bíodh imní ort faoi cad a deir daoine. Caithfidh siad freagra a thabhairt ar gach rud a deir siad os mo chomhair i mo bhreithiúnas. Is síol é gach focal a thagann ón gcroí a chuir siad. Agus an rud a chuir siad, beidh siad ag baint.

Dá bhrí sin, a iníon, cinntigh go mbainfidh tú torthaí maithe. Sa deireadh, is léir a bheidh cad is uaimse agus cad is ón spiorad neamhghlan.

A iníon ionúin, tá grá agam duit díreach mar atá tú. Bhí ríméad orm gur ghuigh tú ar dtús ar mo mháthair agus ar do mháthair. Fuair mé gach a dúirt tú léi. Tá an-ghrá aici duit. Ní fhágfaidh sí i d'aonar thú. Bí níos muiníní aisti."

Mise: "Go raibh maith agat, a Íosa, guidéfaidh mé di níos mó as seo amach agus beidh níos mó muiníne agam aisti. Ba mhaith liom freisin grá a thabhairt di mar a thugaimse grá duit. Tabhair dom, le do thoil, an grásta chun grá a thabhairt di díreach mar a thugaim grá duit. Óir is í mo Mháthair agus mo Bhanríon í."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá tú dílis. Tá an-sásamh agam ionat. Tabharfaidh mé duit an grásta chun í a ghrá mar a ghránn tusa ormsa. A iníon ionúin, beannaím duit anois."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé díreach anois.

10.15 r.n.: chuir fear óg as Plankstadt glaoch orm. Bhí sé ag mo ghrúpa urnaí Dé Luain. D'inis sé dom go raibh an diabhal ag cathú air i rith na hoíche. Chuir sé a mhian in iúl dom! Ba mhaith leis a bheith ina Chaitliceach. Faoi láthair, is Protastún é fós. Thug mé roinnt dea-chomhairle dó. D'iarr mé air, le do thoil, dul go hAthair Switbert i nStiftneuburg chun aithrí a dhéanamh.

4.30 i.n. go 7.50 i.n.: rinne mé urnaí sa séipéal in Rot.

Chuaigh mé chun an chonfais leis an Athair Vogt. Dúirt sé liom go raibh mé ag déanamh an rud ceart, ach nach bhféadfadh sé cabhrú liom. Bhí mé buíoch as an absalúid agus tuigim nach féidir leis cabhrú liom.

Ina dhiaidh sin, ghuigh mé an Rós Lán dó.

Ag 9.15 i.n., chuir an tAthair Gebhard Heyder as Regensburg glaoch orm. Labhair mé leis ar feadh breis agus 30 nóiméad. Bhí an-áthas orm. Gabhaim buíochas le Dia gur chuir sé glaoch orm. Rinne mé socrú bualadh leis i Regensburg i gceann ocht lá, thart ar 6.30 i.n. Ag an deireadh, bheannaigh sé mise agus mo theaghlach. D'urnaigh mé ar a shon láithreach, mar bhí mo chroí lán de lúcháir.

4 Deireadh Fómhair 1992 – Domhnach

7.30 r.n. – 9.00 r.n.

Cruinniú Urnaí!

Ar dtús, urnaí os comhair dealbh na Móire. Ansin tháinig an slua le chéile arís sa chistin, áit ar fuair an teachtaireacht ón Slánaitheoir:

An Slánaitheoir: "A iníon, is mian liom go scríobhfá. Ghlac mé le do ghrá dom. Ní grá mealltach é."

Mise: "An bhfuil mé le sin a scríobh?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh. Bhí mé sásta leis an gcaoi ar ghuigh tú inniu. Lean ort mar seo. Tá áthas orm go bhfuil tú chun bualadh leis an Athair Gebhard. Sin mo mhian féin freisin. Labhróidh mé leat arís trídsean. Bíodh creideamh agat ann. A iníon, tá lúcháir ar leith orm gur ghlac tú leis na fulaingtí seo. Tá an triail ag teacht chun deiridh."

Mise: "A Dhia, a chara, mínígí seo dom beagán níos mine, le bhur dtoil."

An Slánaitheoir: "Táthar ag tástáil ort, a iníon, as na fulaingtí atá le cur díot agat. A iníon, lean ort ag gráú dom mar a rinne tú go dtí seo. Bronnfaidh mé níos mó fós de mo ghrá ort. Iarrann tú níos mó agus níos mó, agus tabharfaidh mé níos mó agus níos mó duit."

Mise: "A Dhia, a chara, ba mhaith liom rud eile a fhiafraí díot: tá pian ag cur as dom i mo ghualainn agus i mo lámh chlé le roinnt míonna anuas. Níl ointment ná folcadáin salainn ag cabhrú. An uaitse a thagann na fulaingthe seo, nó an féidir liom cóir leighis a fháil orthu ó dhochtúirí in ospidéal?"

An Slánaitheoir: "Ní féidir le duine ar bith cabhrú leat san ospidéal ach an oiread. Is uaimse a tháinig na tinneas seo. Is réamhtheachtaí iad do na fulaingthe atá le teacht ort."

An Slánaitheoir: "Thug tú do shláinte dom, a iníon."

Mise: "Bíodh sé mar is toil leatsa. Tairgim na fulaingtí seo duit ar son tiontú na bpeacaigh agus ar son slánú na n-anam."

An Slánaitheoir: "A mhic, déanfaidh na stoirmeacha atá le teacht damáiste mór. Guigh ar son na rún seo. Beidh go leor cogai nua ann. Tá daoine éirithe fuarchúiseach. Níor aithin siad a nAthair. Thug siad tús áite do rudaí an tsaoil, ach ní féidir le rudaí an tsaoil iad a shábháil. Tá an nádúr ag éirí amach in aghaidh a chuid peacaigh. A mhic, tá an galar mór atá ar tí briseadh amach i gcéimeanna luatha. Scríosfaidh an galar seo trí na náisiúin. Níl aon leigheas ar an ngalar seo. Tógann sé na saibhir agus na boicht, na daoine urchóideacha agus na daoine maithe araon.

Buailfidh sé daoine go tobann. Ní féidir le haon duine é a sheachaint

nó a bheith saor. Tagann sé cibé áit a dtoilím. Scríosfaidh sé go leor náisiún ar an talamh. Mise: "An bhfuil ainm ar an ngalar seo?"

An Slánaitheoir: "Is galar nua é. Níl ainm air go fóill, ach tabharfar ceann dó. A iníon, caithfidh tú guí go mór."

Mise: "An féidir liom é seo a léamh amach do mo ghrúpa urnaí?"

Slánaitheoir: "Caithfear an leabhar a scríobh chomh tapa agus is féidir, ionas gur féidir leo go léir é a léamh. Mura n-insíonn tú aon rud dóibh anois, ní chreidfí siad thú. Ní éistean siad ach leis an méid a deir formhór na ndaoine; ní chreidfí siad é ach amháin nuair a fheicfidh siad é dóibh féin. Tá a gcreideamh éadomhain agus níl fréamhacha aige."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, ní féidir liom a thuilleadh a scríobh anois. Maith dom, le do thoil." Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

10.00 r.n. Aifreann Naofa sa Rot; is beag duine a bhí sa séipéal
1.00 i.n.: An Rós agus deabhóidí.

5 Deireadh Fómhair 1992 – Luan

9.00 r.n.: Cruinniú urnaí i seomra na ndochtúirí!

Tá tinneas cinn géar orm ó mhaidin. Dúirt mé leis an Slánaitheoir, 'Tairgim é ar son tiontú na bpeacaigh agus slánú anamacha.' Dúirt mé leis freisin nach raibh air an phian a bhaint díom.

Ina dhiaidh sin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Mhothaigh mé teas i mo chroí anois. Is mothú taitneamhach é. Mothaítear go bhfuil an Tiarna liom.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, táim leat. Is iomaí rud a gcaithfear cúiteamh a dhéanamh ar son anamacha. A iníon, teastaíonn uaim uait..."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin. Tugaim duit an méid atá uait, cé nach bhfuil a fhios agam cad atá uait uaimse."

An Slánaitheoir: "A iníon, teastaíonn do radharc uaim." Mise: "Cad is brí leis sin?"

Slánaitheoir: "Ní bheidh tú in ann a fheiceáil ar feadh tamaill." Mise: "A Dhia, an mbeidh mé dall ansin?"

Slánaitheoir: "Ní dall go spioradálta."

Mise: "A Thiarna, ach caithfidh sé sin a bheith uafásach."

Slánaitheoir: "Beidh mé leat."

Mise: "Sea, a Thiarna, faodaidh tú mo radharc a thógáil. Cathain a tharlóidh sé seo? An roimh nó i ndiaidh na stigim a bheith greanta?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tarlóidh sé nuair a bheidh sé de thoil agamsa."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, bíodh sé mar is toil leat." Shíl mé nach raibh aon duine agam le tabhairt aire dom.

An Slánaitheoir: "Beidh duine éigin agat."

Mise: "An mairfidh an daille seo i bhfad?"

Slánaitheoir: "Ar feadh tamaill."

Mise: "Ach tá go leor á iarraidh orm."

Slánaitheoir: "Is ar mhaithe le do dhul chun cinn é."

Mise: "A Dhia, má tá tú liom, ní gá dom a bheith buartha. Tabharfaidh tú aire dom ansin."

An Slánaitheoir: "Sin ceart."

Mise: "Sea, a Thiarna, aontaím." Slánaitheoir:

"Beannaím duit, a iníon."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

11.45 r.n. – A Dhia mhilis, tóg uaim, le do thoil, mo chuid imní faoi dhalladh. Níl mé ag iarraidh smaoineamh ar an gcaoi a bheidh sé.

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, bainfidh mé an t-ualach sin díot."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat."

6.00 i.n.: An Chreideamh agus Aifreann Naofa ag an Rot.

8.00 i.n. – Grúpa urnaí!

6 Deireadh Fómhair 1992 – Dé Máirt

9.00 r.n. – Cruinniú urnaí i

seomra na ndochtúirí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon ionúin; ba mhaith liom go scríobhfá. Tá áthas orm gur labhair tú liom. Tá do chroí lán de ghrá anois. A mhic, ní féidir le haon duine an grá seo a bhaint díot, mura dtugann tú do thoiliú. Bí cúramach."

Mise: "A m'Athair ghrámhar, a Spiorad Naomh ionúin, a Íosa ionúin. Iarraim grásta ort. Caomhnaigh dom an grá a thug tú dom. Ná lig dom tabhairt faoi chaint fánach. Lig dom labhairt agus a bheith i mo thost mar is toil leat. Lig dom grá a thabhairt fiú nuair a chuireann mo spiorad ina aghaidh.

Lig dom gach duine a ghrá le do chroí, atá ina thine loiscneach den ghrá. Lig dom mo lochtanna féin a lorg ar dtús, sula dtugaim breithiúnas ar dhaoine eile."

An Slánaitheoir: "A iníon, labhraíonn tú ó chroí saor atá agamsa. A iníon ionúin, tá rud éigin ag teacht chugat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, an gcuirfidh sé seo brón orm? Ach níl a fhios agam cad é atá ann. Inis dom, le do thoil. Mhóidigh mé ansin: "Tar, a Spioraid Naoimh, tar trí Chroí Neamhchiontach Muire, do Bhrídeog ionúin, agus inis dom cad atá le scríobh agam. Táim réidh le scríobh cibé rud a spreagann tú mé chun é a scríobh. Bíodh brón orm nó ná bíodh, déanfaidh mé do thoil."

Níor chuala mé tada fós.

Mise: "Labhair, a Thiarna agus a Dhia; tá do sheirbhíseach ag éisteacht." Slánaitheoir: "Tá an-bhrón ag teacht ort."

Mise: "A Dhia uasail, a Dhia, cén chiall atá le 'go leor'?"

An Slánaitheoir: "A iníon, caithfidh tú gach ní a fhulaingt. Guigh ar son do mhuintire."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, sábháil iad uile; is breá liom iad. Le do thoil, ná lig d'aon duine acu a bheith cailte." An Slánaitheoir: "A iníon, ní mian leo aithrí a dhéanamh."

Mise: "A Thiarna, táim réidh le fulaingt ar a son, ach amháin más toil leat é. Óir is eol duitse a gcroíthe, ach ní heol domsa."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá mé sásta leis an méid atá ráite agat. Beidh sé mar is toil liomsa. A iníon ionúin, scríobh síos rud amháin eile. Tá cogadh sa tSeirbia ag teacht go luath. Guigh go lagaítear an namhaid."

Mise: "Guífidh mé ar son na rún seo."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, nuair a chuir mé mé féin ar mo ghlúine os do chomhair inné sa ghrúpa urnaí agus gur ghuigh mé ort, mhothaigh mé dóitheadh leanúnach i mo chroí. Bhí sé sách dian. Shíl mé go raibh mé ag dó ón taobh istigh."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mise é sin."

Mise: "A Dhia, an bhfuil aon tábhacht leis seo domsa?"

An Slánaitheoir: "Chun go bhfulaingfidh tú an brón atá le teacht ort. Tugaim luach saothair maith do mo pháistí as a gcuid dea-oibreacha."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

7 Deireadh Fómhair 1992 – Dé Céadaoin

8.15 r.n.: Cruinniú urnaí i seomra na ndochtúirí!

An Slánaitheoir: "Is tú mo sheoid, a iníon."

Mise: "A Thiarna, tá sé sin scríofa agam cheana."

An Slánaitheoir: "Scríobh é; is iad do chuid buartha mo chuid buartha, a iníon."

Mise: "An bhfuil m'anam chomh híon sin gur féidir leat seod a thabhairt air?"

An Slánaitheoir: "Tá, a iníon."

Mise: "Is mothú chomh hálainn é istigh ionam. Creidim gurb í glaine an anama Ríocht Dé." Slánaitheoir: "Le hanam glan, is féidir liom rud ar bith is mian liom a dhéanamh."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos: mar seo a bhíonn an dalladh. Feicfidh tú le do chroí. Feicfidh tú níos mó ná mar a fheiceann daoine eile lena súile."

Is den saol an radharc; is neamhaí solas an chroí. Ní féidir ach liomsa an solas seo a thabhairt. Sin an fáth nach gcreidfídh aon dochtúir thú. Caithfidh tú insint dóibh faoi gach rud a fheiceann tú.

Scríobhfaidh sagart é seo síos. Ní tusa a labhróidh, ach mise a labhróidh ar do shon. A iníon, bí lánchinnte go bhfuil níos mó luacha sa solas sa chroí ná sa radharc."

Mise: "A Thiarna, tuigim níos fearr é anois. Go raibh maith agat as é seo a insint dom." An

Slánaitheoir: "A iníon, teastaíonn rud éigin eile uaim uait."

Mise: "Sea, a Thiarna, más féidir liom é a thabhairt duit, is leatsa é."

An Slánaitheoir: "Teastaíonn do lámha uaim. Leigheasfaidh mé anaman le do lámha." Mise: "A Thiarna, a Thiarna, céard atá á dhéanamh agat dom? Ní féidir liom a leithéid a shamhlú."

Ach má tá tú ionam, ansin creidim gur féidir le rud den sórt sin tarlú. A Thiarna, ní mo thoil féin, ach do thoilse, go ndéantar. Maidir le slánú anamacha, tá mo lámha agat cheana féin."

An Slánaitheoir: "A iníon, sin uile a bhí fós uaim uait. Tarlóidh na cneasuithe nuair is mian liomsa. Ní nuair is mian le daoine."

Bheannaigh an Tiarna mé agus dúirt:

Imigh i síocháin, a iníon, agus cuir do mhuinín ionam.

7.00 i.n.: An Rósanna agus Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

8 Deireadh Fómhair 1992 – Déardaoin

Cartlann 10.15 r.n.

Grúpa Urnaí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; tá ciúnas ann."

Mise: "A Íosa, Mac an Dé bheo, a Brídeoir, céard a scríobhfaidh mé?" An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, focal ar fhocal."

Mise: "Sea, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "Beidh iontas ort faoin stiogmata a gheobhaidh tú." Mise: "Mar sin, ní bheidh a fhios agam an lá ná an uair a thiocfaidh siad?" An Slánaitheoir: "A iníon, is fúmsa atá sé sin le cinneadh."

Mise: "An féidir liom dul go Regensburg fós, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat dul fós. A iníon, tá Satan an-chumhachtach faoi láthair. Ní féidir leis dochar a dhéanamh duit má fhanann tú láidir. Déanfaidh sé gach is féidir leis chun cosc a chur ort scríobh. A iníon, déan do dhícheall agus lean ort ag scríobh. Cloífear é go luath. Ní éistean mo pháistí go léir leis."

Buafaidh an líon beag seo de mo pháistí air." Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh rud éigin eile síos. Tá na húdaráis réidh le labhairt leat. Éist go cúramach le mo ghlór. A iníon, cloigh leis an méid atá scríofa agat. Táim leat. Cuirfidh mé náire ar na daoine mór le rá. Déanfar na daoine mór le rá a chriathar."

Mise: "Cé hiad na daoine mór le rá?"

Slánaitheoir: "Na polaiteoirí agus na easpaig; is iadsan atá freagrach as an anord sa saol seo. Scríobh é seo síos, a iníon: Éilím ort dul go dtí an tAthair Vogt. Abair leis an Róscráib a ghuí leis na fíréin roimh an Aifreann Naofa. Abair leis seo; mise d'iarr mé é."

Mise: "Agus cad má deir sé nach féidir leis?"

Slánaitheoir: "Fág sin fúmse."

Mise: "A Dhia, cén uair ar mhaith leat go rachainn chuige?"

Slánaitheoir: "Téigh chuige inniu."

Mise: "Ar cheart dom aon rud eile a rá leis, seachas gur cheart dó an Róscráib a ghuí?"

Ní bhfuair mé aon fhreagra.

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, rachaidh mé chuige inniu agus inseoidh mé dó an méid atá ráite agat liom."

Ar an mbealach go Rot, ghuigh mé an Rósannaire ar son an tsagairt.

Ag 4.10 i.n., dúirt mé paidir ghearr sa séipéal in Rot.

Ag 4.15 i.n. bhí mé le hAthair Vogt.

D'inis mé dó an méid a d'iarr an Slánaitheoir air.

Dúirt sé an rud céanna arís: "Conas a éireoidh liom é sin a dhéanamh leis na freastalaithe altair?" Dúirt mé leis: "Le Dia, is féidir gach ní."

Dúirt mé leis freisin: "Dá mbeinn ina n-áit, dhéanfainn an rud a iarrann an Slánaitheoir orthu." Bhí sé buartha. Ní raibh sé sásta faoi. Bhí sé le feiceáil ar a aghaidh. D'iarr mé a bheannacht air agus d'imigh mé liom ansin.

6.00 i.n.: An Rósanna agus Aifreann Naofa sa Rot.

Ag deireadh an Aifrinn, ghuigh an tAthair Vogt deichead den Rósraí os comhair an tSacraimint Bheannaithe."

9 Deireadh Fómhair

1992 – Dé hAoine i

seomra an dochtúra:

Grúpa Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon, bí cúramach: ná tabhair aon ní atá scríofa agat d'aon easpag le léamh. Féadfaidh tú a insint dóibh, ach caithfidh tú na scríbhinní a choinneáil duit féin. Nuair a bheidh an leabhar clóite, ansin féadfaidh siad é a léamh. Scríobh, a iníon: labhróidh an tAthair Gebhard Heyder leat, ag cur in iúl an méid a spreagaim ann. Déan mar a deir sé leat. Is é mo thoil é."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh. A Dhia ionúin, ba mhaith liom a fhiafraí díot an raibh an ceart agam sa mhéid a dúirt mé leis an Athair Vogt?"

An Slánaitheoir: "A iníon, is tús maith é."

Mise: "D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh aon rud aige dom le rá leis an Athair Gebhard Heyder."

An Slánaitheoir: "Sea! Is féidir leat a rá leis gurbh é mo thoil gach a ndearna sé go dtí seo. Abair rud amháin eile leis: tá mé sásta lena chuid oibre. Is maith an obair atá déanta aige go dtí seo."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia; cuirfidh mé gach rud in iúl dó."

Mise: "A Dhia, a chara, tá rud éigin an-te agam i mo chroí. Ar shamhlaigh mé é?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon, is é mo ghrásta é. Is é mo bhronntanas duitse é."

Mise: "A Dhia, a chara, má tá a leithéid de bhronntanas á thabhairt agat dom, is cinnte go bhfuil rud éigin ag teacht i mo threo. A Thiarna, ba mhaith liom níos mó fós den ghrá seo a bheith agam do na sagairt."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an méid atá ráite agat."

Iarr grá mór do na sagairt. A iníon, tá grá agam duit; scríobh síos é."

Mise: A Íosa, a stór, is mór an grá atá agam duit anois. Tá níos mó grá ionam ná mar is gnách. Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, as an oiread sin ghrásta a bhronn tú orm. Bheannaigh an Slánaitheoir mé agus lean ar aghaidh, 'Imigh i síocháin, a iníon ionúin.'

6.00 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

10 Deireadh Fómhair 1992 Satharn

7.00 r.n. Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch

11.30 r.n. go 12.00 i.n.: Cruinniú

urnaí sa bhaile!

An Slánaitheoir: "Éist go cúramach, a iníon, do thréimhse ghrásta leighis a thabhairt duit." Mise: "Ní hea, a Thiarna, ar mhearbhall mé faoi rud éigin? Inis dom arís, le do thoil."

D'ísigh an Slánaitheoir na focail chéanna an dara huair. "Ní thuigim é seo. Ní luíonn sé i gceart liom, óir níl mé ach neamhní."

An Slánaitheoir: "Leigheasfaidh mé triot."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cén sórt leighis a bheidh anseo?"

An Slánaitheoir: "Fág na leigheasanna seo fúm. Is tusa m'ionstraim, a iníon. Scríobh seo síos, a iníon: tá an-sásamh agam leis an gcaoi a gcaitheann tú le daoine."

Mise: "A Dhia, a Dhia, deir daoine áirithe liom go bhfuil mé dian."

An Slánaitheoir: "A iníon, ná héist le daoine eile; ba mhaith liom go bhfanfa díreach mar atá tú."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

11 Deireadh Fómhair 1992, Domhnach

8.00 r.n., carrchlós Danube–Regensburg, sa teach soghluaiste. 'Salve Regina.'

Grúpa urnaí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Ba mhaith liom go scríobhfá."

Mise: "Níl a fhios agam cad atá ag an Slánaitheoir le rá liom anois. Táim ag fanacht ar an bhfocal. Ní thagann an focal láithreach. Chaith mé tamall i dtosd."

An Slánaitheoir: "Tá an tAthair Gebhard Heyder fós leat inniu. Ansin tiocfaidh sé chugam." Mise: "An é seo an uair dheireanach a bheidh mé leis, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Sea."

Mise: "Ach buaileann sé sin go mór orm. Chaoin mé. A Thiarna agus a Dhia, ní bheidh sagart agam níos mó ansin."

An Slánaitheoir: "A iníon, tiocfaidh duine go Rot."

4 Deireadh Fómhair 1992 – Domhnach

7.30 r.n. – 9.00 r.n.

Cruinniú Urnaí!

Ar dtús, urnaí os comhair dealbh na Móire.

Ansin tháinig muid le chéile arís sa chistin, áit ar fuair mé an teachtaireacht ón Slánaitheoir:

Slánaitheoir: "A iníon, is mian liom go scríobhfá. Ghlac mé le do ghrá dom. Ní grá molta é."

Mise: "An é sin atá ceaptha dom a scríobh?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh. Chuir an chaoi ar ghuigh tú inniu áthas orm. Lean ort mar seo. Tá áthas orm go bhfuil tú chun bualadh leis an Athair Gebhard. Is é sin mo mhianse freisin. Labhróidh mé leat arís trídsean. Bíodh creideamh agat ann. A iníon, tá an-áthas orm gur ghlac tú leis na fulaingthe seo. Tá an triail ag teacht chun deiridh."

Mise: "A Dhia, a chara, mínigí seo dom le bhur dtoil i mionsonraí beaga."

An Slánaitheoir: "Táthar ag tástáil ort, a iníon, as na fulaingthe atá le cur díot agat. A iníon, lean ort ag gráú dom mar a rinne tú go dtí seo. Bronnfaidh mé níos mó fós de mo ghrá ort. Iarrann tú níos mó agus níos mó, agus tabharfaidh mé níos mó agus níos mó duit."

Mise: "A Dhia, a chara, ba mhaith liom rud eile a fhiafraí díot: tá pian agam i mo ghualainn agus i mo lámh chlé le roinnt míonna anuas. Níl ointmentí ná folcadáin salainn ag cabhrú. An uaitse a thagann na fulaingthe seo, nó an féidir liom cóir leighis a fháil orthu ó dhochtúirí in ospidéal?"

An Slánaitheoir: "Ní féidir le duine ar bith cabhrú leat san ospidéal ach an oiread. Is uaimse a tháinig na tinneas seo. Is réamhtheachtaí iad do na fulaingthe atá le teacht ort."

An Slánaitheoir: "Thug tú do shláinte dom, a iníon."

Mise: "Bíodh sé mar is toil leatsa. Tairgim na fulaingthe seo duit ar son tiontú na bpeacaigh agus ar son slánú na n-anam."

An Slánaitheoir: "A mhic, déanfaidh na stoirmeacha atá le teacht damáiste mór. Guigh ar son na rún seo. Beidh go leor cogai nua ann. Tá daoine éirithe fuarchúiseach. Níor aithin siad a nAthair. Thug siad tús áite do rudaí an tsaoil, ach ní féidir le rudaí an tsaoil iad a shábháil. Tá an dúlra ag éirí amach in aghaidh a chuid peacaí. A mhic, tá an galar mór atá ar tí briseadh amach i gcéimeanna luatha. Scaoilfidh an galar seo trí na náisiúin. Níl aon leigheas ar an ngalar seo. Tógann sé an saibhir agus an bocht, an t-olc agus an maith, ar chomhchéim."

Buailfidh sé daoine go tobann. Ní féidir le haon duine é a sheachaint

nó a bheith saor. Tagann sé cibé áit a dteastaíonn uaim. Sciosfaidh sé go leor náisiún ar an talamh.

Mise: "An bhfuil ainm ar an ngalar seo?"

An Slánaitheoir: "Is galar nua é. Níl ainm air go fóill, ach tabharfar ceann dó. A iníon, caithfidh tú guí go mór."

Mise: "An féidir liom é seo a léamh amach do mo ghrúpa urnaí?"

An Slánaitheoir: "Caithfear an leabhar a scríobh chomh tapa agus is féidir; ansin beidh siad ar fad in ann é a léamh. Má insíonn tú aon rud dóibh anois, ní chreidfidh siad é. Ní éistean siad ach leis an méid a deir formhór na ndaoine; ní chreidfidh siad é ach amháin nuair a fheicfidh siad é. Tá a gcreideamh éadomhain agus

níl fréamhacha aige."

Mise: "A Dhia, a chara, ní féidir liom a thuilleadh a scríobh anois. Maith dom, le do

thoil." Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé...

10.00 r.n. Aifreann Naofa sa Róth; is beag duine a bhí sa séipéal

1.00 i.n.: An Rósach agus deabhóidí.

5 Deireadh Fómhair 1992 – Luan

9.00 r.n.: Cruinniú urnaí i

seomra na ndochtúirí!

Tá tinneas cinn géar orm ó mhaidin go luath. Dúirt mé leis an Slánaitheoir, 'Tairgim é ar son tiontú na bpeacaigh agus slánú anamacha.' Lean mé ar aghaidh ag rá nach raibh air an phian a bhaint díom.

Ina dhiaidh sin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir. Mhothaigh mé teas i mo chroí anois. Is mothú taitneamhach é. Braithtear go bhfuil an Tiarna liom.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, táim leat. Is iomaí rud a gcaithfear cúiteamh a dhéanamh ar son anamacha. A iníon, teastaíonn uaim uait..."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin. Tugaim duit an méid atá uait, cé nach bhfuil a fhios agam cad atá uait uaim."

An Slánaitheoir: "A iníon, teastaíonn do radharc uaim." Mise:

"Cad is brí leis sin?"

Slánaitheoir: "Ní bheidh tú in ann a fheiceáil ar feadh

tamaill." Mise: "A Dhia, an mbeidh mé dall ansin?"

Slánaitheoir: "Ní dall go spioradálta."

Mise: "A Thiarna, ach caithfidh sé sin a bheith uafásach."

Slánaitheoir: "Beidh mé leat."

Mise: "Sea, a Thiarna, is féidir leat mo radharc a thógáil. Cathain a tharlóidh sé seo? An roimh nó i ndiaidh na stigimata a bheith greanta?" Sásra: "An bhféadfainn a fháil amach?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tarlóidh sé nuair a bheidh sé de thoil agamsa."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, bíodh sé mar sin nuair a bheidh sé de thoil agat."

Shíl mé nach raibh aon duine agam le tabhairt aire dom.

An Slánaitheoir: "Beidh duine éigin agat."

Mise: "An mairfidh an daille seo i bhfad?"

Slánaitheoir: "Ar feadh tréimhse áirithe."

Mise: "Ach tá go leor á iarraidh orm."

Slánaitheoir: "Is ar mhaithe le do dhul chun cinn é."

Mise: "A Dhia, má tá tú liom, ní gá dom a bheith buartha. Tabharfaidh tú aire dom ansin."

An Slánaitheoir: "Sin ceart."

Mise: "Sea, a Thiarna, aontaím." Slánaitheoir:

"Beannaím duit, a iníon."

Mise: Mhionn an Slánaitheoir mé...

11.45 r.n. – A Dhia, a Thiarna, bain mo chuid imní de go bhfaighidh mé dalladh, le do thoil. Níor mhaith liom smaoineamh ar an gcaoi a bheidh sé.

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, bainfidh mé an t-ualach sin díot."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat."

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa ag an Rot.

8.00 i.n. – Grúpa urnaí!

6 Deireadh Fómhair 1992 – Dé Máirt

9.00 r.n. – Cruinniú urnaí i

seomra na ndochtúirí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon ionúin; ba mhaith liom go scríobhfá. Tá áthas orm gur labhair tú liom. Tá do chroí lán le grá anois. A mhic, ní féidir le duine ar bith an grá seo a bhaint díot, mura dtugann tú do thoiliú. Bí cúramach."

Mise: "A m'Athair ghrámhar, a Spiorad Naomh ionúin, a Íosa ionúin. Iarraim grásta ort. Caomhnaigh dom an grá a thug tú dom. Ná lig dom tabhairt faoi chaint fánach. Lig dom labhairt agus a bheith i mo thost mar is toil leat. Lig dom grá a thabhairt fiú nuair a bhíonn mo spiorad ag cur ina aghaidh.

Lig dom gach duine a ghrá le do chroí, atá ina thine dhóiteáin den ghrá. Lig dom mo lochtanna féin a lorg ar dtús, sula dtugaim breith ar dhaoine eile."

An Slánaitheoir: "A iníon, labhraíonn tú ó chroí saor atá agamsa. A iníon ionúin, tá rud éigin ag teacht chugat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, an gcuirfidh sé seo brón orm? Ach níl a fhios agam cad é atá ann. Inis dom, le do thoil. Mhúin mé ansin: "Tar, a Spioraid Naoimh, tar trí Chroí Gan Smál Muire, do Bhrídeog ionúin, agus inis dom cad atá le scríobh agam. Táim réidh le scríobh cibé rud a spreagann tú mé chun é a scríobh. Bíodh brón orm nó ná bíodh, déanfaidh mé do thoil."

Níor chuala mé tada fós.

Mise: "Labhair, a Thiarna agus a Dhia; tá do sheirbhíseach ag éisteacht." An Slánaitheoir: "Tá an-bhrón ag teacht ort."

Mise: "A Dhia mhilis, cén chiall atá le 'go leor'?"

An Slánaitheoir: "A iníon, caithfidh tú gach rud a fhulaingt. Guigh ar son do mhuintire."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, sábháil iad uile; is breá liom iad. Le do thoil, ná lig d'aon duine acu a bheith caillte." An Slánaitheoir: "A iníon, ní mian leo aithrí a dhéanamh."

Mise: "A Thiarna, táim réidh le fulaingt ar a son, ach amháin más toil leat é. Óir is eol duitse a gcroíthe, ach ní heol domsa."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá mé sásta leis an méid atá ráite agat. Beidh sé mar is toil liomsa. A iníon ionúin, scríobh síos rud amháin eile. Tá cogadh sa tSeirbia ag teacht go luath. Guigh go lagaítear an namhaid."

Mise: "Guífidh mé ar son na rún seo."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, nuair a ghlac mé mo ghlúin os do chomhair inné sa ghrúpa urnaí agus gur ghuigh mé ort, mhothaigh mé dó leanúnach i mo chroí. Bhí sé an-dian. Shíl mé go raibh mé ag dó ón taobh istigh."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mise é sin."

Mise: "A Dhia, an bhfuil aon tábhacht leis seo domsa?"

An Slánaitheoir: "Ionas go mbeidh tú in ann an brón a thiocfaidh ort a sheasamh. Tugaim luach saothair maith do mo pháistí as a gcuid dea-oibreacha."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé...

6.00 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

7 Deireadh Fómhair 1992 – Dé Céadaoin

8.15 r.n. i seomra na ndochtúirí: Comhlúadar

Urnaí!

An Slánaitheoir: "Is tú mo sheoid, a iníon."

Mise: "A Thiarna, tá sé sin scríofa agam cheana."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é; is iad do chuid imní mo chuid imníse, a iníon." Mise: "An bhfuil m'anam chomh híon sin gur féidir leat seod a thabhairt air?" An Slánaitheoir: "Tá, a iníon."

Mise: "Is mothú chomh hálainn é seo istigh ionam. Creidim gurb í glaine an anama Ríocht Dé." Slánaitheoir: "Le hanam glan, is féidir liom a dhéanamh cibé rud is mian liom."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos: mar seo a bhíonn an dalladh. Feicfidh tú le do chroí. Feicfidh tú níos mó ná mar a fheiceann daoine eile lena súile."

Is den saol an radharc; is neamhaí solas an chroí. Ní féidir ach liomsa an solas seo a thabhairt. Sin an fáth nach gcreidfídh aon dochtúir thú. Caithfidh tú insint dóibh gach a bhfeiceann tú.

Scríobhfaidh sagart é seo síos. Ní tusa a labhróidh, ach mise a labhróidh ar do shon. A iníon, bí lánchinnte go bhfuil níos mó luacha sa solas sa chroí ná sa radharc."

Mise: "A Thiarna, tuigim níos fearr é anois. Go raibh maith agat as é seo a insint dom." An

Slánaitheoir: "A iníon, teastaíonn rud éigin eile uaim uait."

Mise: "Sea, a Thiarna, más féidir liom é a thabhairt duit, is leatsa é."

An Slánaitheoir: "Teastaíonn do lámha uaim. Leigheasfaidh mé anaman le do lámha." Mise: "A Thiarna, a Thiarna, céard atá á dhéanamh agat dom? Ní féidir liom a leithéid de rud a shamhlú.

Ach má tá tú ionam, ansin creidim gur féidir le rud den sórt sin tarlú. A Thiarna, ní mo thoil, ach do thoilse, go ndéantar. Maidir le slánú anamacha, tá mo lámha agat cheana féin."

An Slánaitheoir: "A iníon, sin uile a bhí fós uaim uait. Tarlóidh na cneasuithe nuair is toil liomsa. Ní nuair is mian le daoine go dtarlóidís."

Bheannaigh an Tiarna mé agus dúirt:

"Imigh i síocháin, a iníon, agus bíodh creideamh agat ionam."

7.00 i.n.: An Rósanna agus Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

8 Deireadh Fómhair 1992 – Déardaoin

Cartlann 10.15 r.n.

Grúpa Urnaí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; tá ciúnas ann."

Mise: "A Íosa, Mac an Dé bheo, a Brídeoir, céard a scríobhfaidh mé?" An Slánaitheoir:

"Scríobh, a iníon, focal ar fhocal."

Mise: "Sea, a Thiarna."

An Slánaitheoir: "Beidh iontas ort faoin stiogmata a gheobhaidh tú." Mise: "Mar sin, ní bheidh a fhios agam an lá ná an uair a thiocfaidh siad?" An Slánaitheoir: "A iníon, is fúmsa atá sé sin le cinneadh."

Mise: "An féidir liom dul go Regensburg fós, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Sea, is féidir leat dul fós. A iníon, tá Sátan an-chumhachtach faoi láthair. Ní féidir leis dochar a dhéanamh duit má fhanann tú láidir. Déanfaidh sé gach is féidir leis chun stop a chur leat ó bheith ag scríobh. A iníon, déan do dhícheall agus lean ort ag scríobh. Cloífear é go luath. Ní éistean mo pháistí go léir leis. Is iad an líon beag seo de mo pháistí a chloífídh é."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh rud éigin eile síos. Tá na húdaráis réidh le labhairt leat. Éist go cúramach le mo ghlór. A iníon, cloigh leis an méid atá scríofa agat. Táim leat. Cuirfidh mé náire ar na daoine mór le rá. Déanfar na daoine mór le rá a chriathar."

Mise: "Cé hiad na daoine móra?"

An Slánaitheoir: "Na polaiteoirí agus na easpaig; is iadsan atá freagrach as an anord sa saol seo. Scríobh seo síos, a iníon: Éilím ort dul go dtí an tAthair Vogt. Abair leis an Rósra a ghuí leis na fíréin roimh an Aifreann Naofa. Abair leis seo; mise d'iarr mé é."

Mise: "Agus cad má deir sé nach féidir leis?"

Slánaitheoir: "Fág sin ormsa."

Mise: "A Dhia, cén uair ar mhaith leat go rachainn chuige?"

Slánaitheoir: "Téigh chuige inniu."

Mise: "Ar cheart dom aon rud eile a rá leis, seachas gur chóir dó an Rósraí a ghuí?" Ní bhfuair mé aon fhreagra.

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, rachaidh mé chuige inniu agus inseoidh mé dó an méid atá ráite agat liom."

Ar an mbealach go Rot, ghuigh mé an Rósannaire ar son an tsagairt.

Ag 4.10 i.n., dúirt mé paidir ghearr sa séipéal in Rot.

Ag 4.15 i.n. bhí mé le hAthair Vogt.

D'inis mé dó an méid a d'iarr an Slánaitheoir air.

Dúirt sé an rud céanna arís: "Conas a éireoidh liom é sin a dhéanamh leis na freastalaithe altair?" Dúirt mé leis: "Le Dia, tá gach ní indéanta."

Dúirt mé leis freisin: "Dá mbeinn ina n-áit, dhéanfainn an méid a iarrann an Slánaitheoir orthu." Bhí sé buartha. Ní raibh sé sásta faoi. Bhí sé le feiceáil ar a aghaidh. D'iarr mé a bheannacht air agus d'imigh mé liom ansin.

6.00 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

Ag deireadh an Aifrinn, ghuigh an tAthair Vogt deichead den Rósraí os comhair an tSacraimint Bheannaithe."

9 Deireadh Fómhair

1992 – Cruinniú Urnaí

Dé hAoine i seomra

na ndochtúirí!

An Slánaitheoir: "A iníon, bí cúramach: ná tabhair aon ní atá scríofa agat do dhuine ar bith de na easpaig le léamh. Féadfaidh tú a insint dóibh, ach caithfidh tú na scríbhinní a choinneáil duit féin. Nuair a bheidh an leabhar clóite, ansin féadfaidh siad é a léamh."

Scríobh, a iníon: Labhróidh an tAthair Gebhard Heyder leat, ag cur in iúl an méid a spreagaim ann. Déan mar a deir sé leat. Is é mo thoil é."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh. A Dhia ionúin, ba mhaith liom a fhiafraí díot an raibh an ceart agam nuair a dúirt mé leis an Athair Vogt?"

An Slánaitheoir: "A iníon, is tús maith é."

Mise: "D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh aon rud le rá aige liom le rá leis an Athair Gebhard Heyder."

An Slánaitheoir: "Sea! Is féidir leat a rá leis gurbh é mo thoil a bhí i ngach a ndearna sé go dtí seo. Abair rud amháin eile leis: tá mé sásta lena chuid oibre. Tá an obair atá déanta aige go dtí seo go maith."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia; cuirfidh mé gach rud in iúl dó."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, mothaím rud éigin an-te i mo chroí. Ar shamhlaigh mé é?"

An Slánaitheoir: "Ní hea, a iníon, is é mo ghrásta é. Is é mo bhronntanas duitse é."

Mise: "A Dhia, a chara, má tá a leithéid de bhronntanas á thabhairt agat dom, is cinnte go bhfuil rud éigin ag teacht i mo threo. A Thiarna, ba mhaith liom níos mó fós den ghrá seo do na sagairt."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis an méid atá ráite agat. Iarr grá mór do na sagairt. A iníon, tá grá agam duit; scríobh seo síos."

Mise: "A Íosa, a chara, is breá liom thú anois. Tá níos mó grá ionam ná mar a bhí riamh cheana. Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia, as an oiread sin ghrásta a bhronn tú orm."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé agus lean sé air: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

6.00 i.n.: An Chreideamh agus Aifreann Naofa sa Rot.

10 Deireadh Fómhair 1992 – Satharn

7.00 r.n. Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch

11.30 r.n. go 12.00 i.n.: Cruinniú

urnaí sa bhaile!

An Slánaitheoir: "Éist go cúramach, a iníon, do thréimhse amháin, táim ag tabhairt mo ghrásta leighis duit." Mise: "Ní hea, a Thiarna, ar chuala mé mícheart é? Inis dom arís, le do thoil."

D'ísigh an Slánaitheoir na focail chéanna an dara huair.

Mise: "Ní thuigim é seo. Ní mhothaíonn sé i gceart dom, óir níl mé ach neamhní." An

Slánaitheoir: "Leigheasfaidh mé tríot."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cén sórt leighis a bheidh anseo?"

Slánaitheoir: "Fág na leigheasanna seo fúmsa. Is tusa m'ionstraim, a iníon. Scríobh seo síos, a iníon: Tá an-sásamh orm leis an gcaoi a gcaitheann tú le daoine."

Mise: "A Dhia, deir daoine áirithe liom go bhfuil mé dian."

Slánaitheoir: "A iníon, ná héist le daoine eile; ba mhaith liom go bhfanfa díreach mar atá tú." Mise:

Bheannaigh an Slánaitheoir mé...

11 Deireadh Fómhair 1992 – Domhnach

8.00 r.n., carrchlós na Danóibe – Regensburg, sa teach soghluaiste 'Salve

Regina'. Cruinniú urnaí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Ba mhaith liom go scríobhfá."

Mise: Níl a fhios agam cad atá ag an Slánaitheoir le rá liom anois. Táim ag fanacht ar an bhfocal. Ní thagann an focal láithreach. Chaith mé tamall i dtosd.

An Slánaitheoir: "Tá an tAthair Gebhard Heyder fós leat inniu. Ansin tiocfaidh sé chugam." Mise: "An é seo an uair dheireanach a bheidh mé leis, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Sea."

Mise: "Ach buaileann sé sin go mór orm. Chaoín mé. A Thiarna agus a Dhia, ní bheidh sagart ar bith fágtha agam ansin."

An Slánaitheoir: "A iníon, tiocfaidh duine éigin go Rot."

Mise: "Ní gá dom a insint don Athair Gebhard Heyder go bhfuil tú á thabhairt leis."

Slánaitheoir: "Ní hea, tá a fhios aige."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, mhothaigh mé aréir go raibh a leithéid seo ag teannadh leis. A Dhia uasail, ar mhaith leat go scríobhfainn síos aon rud eile?"

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh rud éigin eile síos: pé rud a deir an tAthair Gebhard leat inniu, caithfidh tú é a chur i do chroí. Ná bí in amhras, a iníon. Caith sracfhéachaint chairdiúil ar an Athair Gebhard."

Mise: "Conas a bheidh mé ag iarraidh é sin a dhéanamh má

bhíonn orm gol?" Slánaitheoir: "Tabharfaidh mé an grásta duit chun é sin a dhéanamh."

Mise: "Tá socrú déanta agam bualadh leis anseo sa veain-champa 'Salve Regina' ag 1.30 i.n. Gheall sé dom go dtiocfadh sé."

An Slánaitheoir: "Sin a bhí i gceist agam. A iníon, tá áthas orm go bhfuil an oiread sin geana agat ar an Athair Gebhard. Abair leis go bhfuil grá agam dó."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déarfainn leis." Ansin

bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Tháinig an tAthair Gebhard mar a socraíodh. Chaith mé breis agus ceithre huaire an chloig leis sa teach soghluaiste. Ag an deireadh, chuaigh mé chun an chonfais leis. Léigh mé os ard dó as an dialann a spreag an Slánaitheoir mé chun a scríobh. Dheimhnigh sé dom gur ón Slánaitheoir a tháinig sé seo agus go gcaithfidh mé go cinnte leanúint orm ag scríobh síos cibé rud a spreagann an Slánaitheoir mé chun a scríobh. Bhí sé an-deacair agam slán a fhágáil leis. Dúirt mé leis nach bhfeicfinn arís é agus gurbh é sin an fáth a raibh mé ag gol sa séipéal an mhaidin sin féin. Thug mé misneach dó, díreach mar a thug sé misneach domsa. D'fhágamar slán go pianmhar lena chéile.

Mhothaigh mé amhail is go raibh píosa de mo chroí stróicthe uaim. Rinne mé urnaí ar a shon an bealach ar fad abhaile.

D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal na gCarmailítí; bhí an seanmóir mhór go maith.

12 Deireadh Fómhair 1992 – Luan

8.30 r.n. i seomra an dochtúra, Grúpa Urnaí

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh an méid seo síos: Tá grá agam duit. Ní raibh aon rud cearr inné; bhí gach rud i gceart. Ná bíodh imní ort, óir bhí mise leat. Tiocfaidh an tAthair Gebhard chugam i gceann cúpla lá. Sin mo thoil. Bhí mé sásta leis an méid a dúirt tú leis. Déanfaidh sé machnamh air inniu agus tuigfidh sé. Tá anghean aige ort. Thug tú an-áthas dó inné."

An Slánaitheoir: "A iníon, lean ort ag scríobh. Tá an chéad mhórthubaiste eile ar na bacáin. Cuirfear isteach ar a lán daoine. Ní féidir le haon duine an tubaiste seo a stopadh. Fágfaidh sé rian léirscriosta ina dhiaidh. Guigh go fonnmhar ar son na marbh. A iníon, tá rud éigin ag teacht chugat."

Mise: "A Íosa, a chara, táim ag éisteacht."

An Slánaitheoir: "Clófar na stigimata ort. Bí réidh; tá siad an-ghar. Tá mé sásta le do mhisneach. Is é mo ghrásta é, a iníon."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat as an ngrásta seo. An bhféadfá rud éigin a insint dom, le do thoil? Cad is ciall agat nuair a deir tú liom, 'Bí réidh!'"

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú an-sásamh a dhéanamh ionas go sábhálfar an-chuid anamacha."

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim. Le do ghrásta, déanfaidh mé é."

An Slánaitheoir: "Beidh fulaingt an tslánúcháin dochroichte ar dtús. Caithfidh sé a bheith amhlaidh. Ní féidir le haon duine a bheith ag maíomh as na stigimata, agus níor thaitin siad le haon duine riamh. Is é mo ghrá amháin a fhéadann iad a sheasamh.

Ní gá duit éisteacht le daoine eile nuair a deir go leor acu go bhfuil tú ag maíomh as na stigimata toisc nach mbeidh lámhainní á gcaitheamh agat. Is é an spiorad neamhghlan a chuireann na focail seo ina n-aighe."

An Slánaitheoir: "Tá aithne ag an Athair Gebhard go bhfaighidh tú na stigimata, óir thug mé mo sholas dó. Gan mo sholas, ní féidir le haon duine aon ní a aithint."

I: "A Thiarna agus a Dhia, cuireann mé gach a bhfuil le teacht orm i do lámha trí Chroí Neamhloít Mhuire. Déan mar is toil leat; is bhanseirbhíseach duit mé; go ndéantar orm mar a dúirt tú."

An Slánaitheoir: "Beannaím thú, a iníon."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n. Aifreann Naofa agus an Rósán i Rot

8.00 i.n. Grúpa Urnaí

13 Deireadh Fómhair 1992 – An Mháirt

8.30 r.n. Grúpa Urnaí

Sheomra na Dochtúirí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos: ar dtús, caithfidh tú na stigimata a fhaigheann tú a choinneáil faoi rún. Treoróidh mé daoine chugat. Ní daoine urnaí iad gach duine a thagann chugat.

Tiocfaidh go leor acu chun cinn. Éisteanm mo chaoirigh le m'ghuth; ná bíodh imní ort má bhíonn níos lú daoine i do ghrúpaí urnaí ar feadh tamaill."

Mise: "Sea, a Thiarna, déanfaidh mé mar a dúirt tú ag an tús. Coinneoidh mé na stigimata faoi rún ar dtús."

An Slánaitheoir: "Beidh neart scíthe ag teastáil uait ag an tús. Is féidir le corrluaine na ndaoine dochar a dhéanamh duit. A iníon, bí réidh don mhéid atá le teacht. Tá mé sásta le do ghrá dom.

Scríobh seo síos freisin, a iníon. Is iad na stigim mo chomharthaí, agus ní féidir ach liomsa iad a phriontáil. Ní féidir le haon duine iad a aithris. Is féidir leo imeacht aon uair is mian liom, agus is féidir leo fanacht chomh fada is is mian liom. Fanfaidh na stigim a gheobhaidh tú chomh fada is is mian liom. Tá méid agus doimhneacht ar leith ag baint leis na stigim.

Freagraíonn siad do cheannsa ar Golgóta. Mothóidh tú an-phian nuair a phriontáilfear iad. Guigh go mbeidh tú in ann an pian seo a fhulaingt. Bí foighneach le gach a bhfuil i ndán duit. Is subhailce mhór í an fhoighne."

Mise: "A Thiarna, tabhair dom, le do thoil, grásta mór, foighne agus buanseasmhacht chun é seo a fhulaingt leat féin agus le daoine eile.

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n.: Aifreann Naofa agus an Rósach i Róit.

14 Deireadh Fómhair 1992 – Dé Céadaoin

8.30 r.n.: Cruinniú urnaí i seomra na ndochtúirí!

An Slánaitheoir: "A iníon, tá fonn mór grá ort agus tabharfaidh mé é duit. Ciallaíonn grá mór fulaingt mhór. An bhfuil sé sin uait, a iníon?"

Mise: "A ghrá mhór, leat, sea, mar is breá liom thar aon ní eile thú agus is tusa gach ní ionam.

Tá tart mór orm ar shlánú anamacha. Treoraíonn an Chrois chun an tSolais. Sa Chrois tá slánú, dóchas agus beatha. Sa Chrois tá slánú an domhain.

A Thiarna, is leatsa mé go hiomlán; déan liom mar is mian

leat." Slánaitheoir: "A iníon ionúin, fulaingeidh tú go mór."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Chéile ionúin, gráfaidh mé go domhain thú freisin. Óir fulaingt leat a iompófar ina ghrá, agus is treise an grá ná fulaingt uile an domhain!"

An Slánaitheoir: "A iníon, tiocfaidh an t-am nuair a fhulaingeadh daoine in aghaidh a dtola. Ní féidir le haon duine a chuireann i gcoinne mo chroise glacadh liom mar dhalta. Is trí mo chrois amháin a fhaigheann tú an bheatha shíoraí. Gráigh gach croise, ionas go nglacfaidh tú léi. Caithfidh tú go leor croiseanna a iompar."

Mise: "Bhí mé ag smaoineamh díreach anois ar an bpian i mo ghualainn chlé agus i mo ghualainn."

An Slánaitheoir: "Seo iad mo fhulaingtí cúitimh. Is féidir leat gach fulaingt a thairiscint dom chomh minic agus is mian leat. Tugann sé toradh. Caithfidh tú go leor a thairiscint dom ionas go dtabharfaidh tú go leor toraidh."

Mise: "An gcaithfidh mé aon rud eile a scríobh síos, a Dhia?"

Slánaitheoir: "Sea, tá na fulaingtí a fhulaingeadh tú

doshlánaithe." Mise: "Cad atá i gceist agat leis sin, a Thiarna?"

Slánaitheoir: "Ní féidir leis na dochtúirí iad a leigheas. Gan fulaingt, beidh tú sa saol eile." Mise: "Ciallaíonn sé sin go bhfulaingíonn tú liom agus ionam. Mar sin ní scarfar uait mé. Más ea, is tusa Íosa an fhulaingthe ionam!"

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, sin mar atá sé. Bheannaigh an Slánaitheoir mé."

7.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch

15 Deireadh Fómhair 1992 – Déardaoin

Cruinniú urnaí i seomra na ndochtúirí!

D'úmhaigh mé go díograiseach agus dúirt mé leis an Slánaitheoir:

Mise: "A Thiarna, ba mhaith liom iad go léir a ghrá le do ghrá."

An Slánaitheoir: "Tá an grá anseo; caithfidh tú é seo a dhéanamh. D'fhéadfá neart grá a tharraingt. Níl an fhoinsé triomaithe go fóill; is féidir le gach duine an oiread agus is mian leo a tharraingt. Níl aon teorainn leis an ngrá."

Mise: "A Thiarna, tabhair grá flúirseach dom le go bhféadfaidh mé é a chur ar aghaidh. Mothaím tine i mo chroí anois."

An Slánaitheoir: "Is é mo ghrá é."

Mise: "Mhothaigh mé an tine dhóiteáin seo go minic le déanaí. Tagann an Slánaitheoir chugam aon uair is mian leis. Mothaím an tine ghrá seo freisin nuair nach mbím aontaithe leis an Slánaitheoir. Ansin tuigim go bhfuil an Slánaitheoir ann. Tá sé tábhachtach go mbíonn an t-anam glan i gcónaí."

An Slánaitheoir: "A bhrídeach, tá grá agam duit. Ní féidir le haon ní scaradh a chur orainn a thuilleadh. Tá tú ionam, a iníon. Is féidir liom a dhéanamh leat mar is toil liom."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, is féidir leat déanamh liom mar is toil leat; tá mo thoil agat."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos: tá na fulaingthe fola ag tosú. Caithfidh mé tosú anois, óir tá tart orm. Is tusa m'ionstraim, a úsáidim. Le do thoil, fan dílis dom."

Mise: "A Thiarna, a Thiarna, tabhair dom, le do thoil, an grásta go bhfanfainn dílis duit. Óir ní féidir liom aon ní a dhéanamh astu féin. Gan do ghrásta, táim neamhábailt a bheith dílis duit. A Thiarna, táim dílis duit go dtí seo. Óir thug tú dom subhailce na dílseachta."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, bhí mé ag iarraidh a fháil amach an raibh dearmad déanta agat air sin cheana féin."

Mise: "Ach a Thiarna, tá do bhriathar ina chónaí ionam. Ní féidir do bhriathar beo a scriosadh nuair a bhíonn duine i gcónaí leat."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, is amhlaidh atá. Gráigh mé níos mó, a iníon."

Mise: "Déanfaidh mé amhlaidh, a ghrá-bhrídeoir. Is é mo mhian grá domhain a thabhairt duit. A Shlánaitheoir, beannaigh mé."

7.00 i.n.: An Rósanna agus Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

16 Deireadh Fómhair 1992 – Dé hAoine

8.30 r.n.: Cruinniú urnaí i seomra na ndochtúirí!

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos; tá sé tábhachtach." Mise: "Sea, a Dhia ionúin thrócaireach."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go dtabharfá dom na fulaingtí go léir a fhulaingeoidh tú ar son mo pháistí a théann amú, ionas go bhfaighidh siad a mbealach ar ais go teach an Athar."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Tá na fulaingtí chomh gar sin cheana féin gur mar a bheadh siad tarlaithe cheana féin. A iníon, bí réidh, mar d'fhéadfadh siad teacht ag aon uair."

Mise: "Ach a Thiarna, tá mé ag obair faoi láthair. Ní thuigim aon chuid de seo. Conas atá mé ceaptha é a thuiscint?"

An Slánaitheoir: "A iníon, ní gá duit aon rud a thuiscint. Is leor dom go bhfuil grá agat dom. Is é do mheabhair mo mheabhair-se."

Mise: "Sea, a Thiarna, tá rud amháin ar eolas agam: go bhfuil an-ghean agam ort."

An Slánaitheoir: "Scríobh seo síos; tugaim grá mór duit. Neartóidh an grá seo thú agus ní bheidh eagla ort. A mhic, an rud a thosaigh mé, cuirfidh mé i gcrích é freisin. Is é mo thoil a bheith ionat, agus fanfaidh mé ionat; mar sin, ní bheidh tú i d'aonar. Ní thréigeoidh mé thú. Fanfaidh mé ionat agus fulaingfidh mé leat. Bíodh mór-mhuinín agat asam."

Mise: "A Dhia, a chara, níl a fhios agam cad atá le rá."

An Slánaitheoir: "Ná habair faic; tá a fhios agam cad atá ar d'intinn."

Mise: "Beidh sé an-deacair domsa, mar níl sagart agam anois agus ní fheicfidh mé an tAthair Gebhard arís. Agus níl aon duine mar an tAthair Gebhard agam a thuilleadh. Ach tá tusa agam. Is leor tú i d'aonar. Is tusa an sagart is mó díobh uile.

Gheobhaidh mé solás as sin."

An Slánaitheoir: "Tá sagart agam duit cheana féin. Tiocfaidh sé nuair a ordóidh mise dó agus nuair a bheidh an t-am ceart ann."

An Slánaitheoir: "Is é mo thoil go mbeadh stiúrthóir spioradálta agat le aire a thabhairt duit."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat go mbeidh stiúrthóir spioradálta agam tar éis an tsaoil." An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, an gcloiseann tú mé?"

Mise: "Tá."

An Slánaitheoir: "Lean ort ag scríobh. Glanfaidh tine mo ghrá thú. Lig don tine seo dó. Seo í tine mo ghrá."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Mhóthaigh mé an oiread sin lúcháire an lá ar fad. Bhí mo chroí ar lasadh le grá. Bhronn an Slánaitheoir an oiread sin ghrásta orm. Ach rinne an spiorad neamhghlan iarracht cúpla uair chun mé a tharraingt chun an chontúirt.

6.00 i.n. An Rósanna agus Aifreann Naofa sa Rot,

10 Deireadh Fómhair 1992 – Satharn

7.00 r.n.: D'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch. Tar éis an Aifrinn Naofa, rinne mé urnaí ar feadh leathuair an chloig.

4.30 i.n. go 5.45 i.n.: rinne mé urnaí sa séipéal in Rot. Níor scríobh mé teachtaireacht inniu.

10 Deireadh Fómhair 1992 – Domhnach

6.30 r.n. go 9.00 r.n.:

Cruinniú urnaí!

An Slánaitheoir: "Tá buíochas agam leat, a iníon, as labhairt liom chomh fada sin. Ghlac mé le gach a d'iontaigh tú lena Mháthair neamhaí.

Tríthi, is í an tslí is tapúla chugam. Is í a thug mé duit is tapúla. Gráigh go mór í, óir is beag grá a fhaigheann sí óna clann."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh."

Mise: "A Íosa, Mac an Dé bheo, cad a scríobhfaidh mé? Anois creidim gach rud mar go bhfuil a fhios agam go bhfuil mé ionatsa. Tá suaimhneas gan teorainn ann, síocháin; go deimhin, tá teas ag radadh i mo chroí. Ní fhios dom i ndáiríre cad atá le scríobh agam anois. Táim ag fanacht leis an nguth a fhaighim i mo chroí, mar níl baint ar bith ag seo le m'intinn. Óir táim ag díriú go hiomlán ar a bhfaighim i mo chroí. Fanfaidh mé go dtí go gcloisfidh mé rud éigin arís."

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, sin mar atá sé, an méid atá scríofa agat. Ní féidir leat aon ní a dhéanamh de do thoil féin. A iníon, scríobh seo: A iníon, tá amanna uafásacha ag teacht ort.

Tá an namhaid ag iarraidh níos mó anamacha a thógáil ná mar a thóg sé cheana. Tá tubaistí móra ag teannadh linn. Tá an Ghearmáin faoi bhagairt ó thubaiste mhór. An uair seo, caillfear anamacha go leor. Caillfear beagnach iad go léir. Óir ní guíonn siad a thuilleadh. Tá na h-anamacha fuar. Caillfear na easpaig fiú amháin.

Mise: "A Dhia, caithfidh sé go bhfuil sé sin scríofa go mícheart agam."

D'ísigh an Slánaitheoir é féin agus dúirt sé an rud céanna arís. D'áitigh sé orm arís é a scríobh síos.

An Slánaitheoir: "Tá mo Eaglais curtha agat i gcruachás. Agus mo chaoirigh scaipthe agat. Ní féidir leat iad a thabhairt le chéile a thuilleadh. Tá na leanaí a dtéann ar strae ag siúl an chosáin leathain; tá siad ag deifriú chun tosaigh. Tá siad go léir gafa ag an Sátan. Is é an cosán leathan cosán an tsceimhlithe. A iníon, bí foighneach i do fhulaingt. Ní tháinig an t-uair ainmnithe go fóill, ach tá sí ag an doras. Bí réidh le haghaidh m'obrach. Caithfidh sé tarlú mar seo, ar mhaithe le m'Athair, mar a dhéanfaidh m'Athair, mise agus an Spiorad Naomh. Ní tharlaíonn aon ní gan ár dtola. Cuireann sé áthas orm, a iníon, go bhfuil fonn ort fulaingt liom. Sin obair an ghrá a fuair tú uaim. Agus leis an ngrá seo, gráíonn tú mé."

Slánaitheoir: "A iníon, scríobh beagán níos mó. Ní bheidh tú ag obair sa chlinic síciatrach i bhfad níos faide. Is é mo thoil é. Beidh tú ag plé le oilithrigh sa bhaile. Lorgóidh go leor acu do chomhairle. Bí cineálta agus grámhar le gach duine. Tá an chuid is mó acu gan chabhair. Tá a muinín i sagairt caillte ag go leor acu. Caithfidh siad filleadh ar eaglais. Ar Eaglais Naomh Peadar. Iarr go leor grá dóibh. Is é an grá amháin is féidir lena sábháil."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tuigim. Gabhaim buíochas leat. Déanfaidh mé gach rud le do ghrásta agus do neart, a thugann tú dom."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá grá agam duit. Tá tú faoi chosaint mhór. Bíodh muinín agat as an gcosaint seo.

Mise: Mhairíodh mé ag an Slánaitheoir.

10.00 r.n. Aifreann Naofa

1.00 i.n. An Rós agus deabhóidí.

19 Deireadh Fómhair 1992 – Luan

Cruinniú urnaí i

seomra na ndochtúirí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh an méid seo síos: níl an-luach ar na fulaingtí a fhulaingíonn tú ach amháin má bhíonn tú aontaithe liom."

Mise: "A Thiarna, ach táim i gcónaí aontaithe Leatsa."

An Slánaitheoir: "Ach is féidir leat casadh uaim. A iníon, tá saoirse tola agat."

Mise: "Ach a Thiarna, má thugaim mo thoil duit, ní féidir liom casadh uait." Slánaitheoir: "Má thugann tú do thoil dom, ansin ní féidir."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Dhia Tríonóideach, a Íosa ionúin. Tugaim mo thoil duit, nach dtabharfaidh mé mo dhroim duit choíche, go mbeidh mé aontaithe i do ghrá, agus go gcomhlíonfaidh mé do thoil i gcónaí. Is é seo mo mhian, agus creidim go n-aonóidh mé mo chuid fulaingthe leatsa."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá mé sásta leis an méid atá scríofa agat.

Scríobh síos é; tá grá ag an Tríonóid Dé duit."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; pé rud a tharlóidh, caithfidh tú a insint dom ar dtús." Mise:

"Sea, a Thiarna, déanfaidh mé amhlaidh."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é, a iníon; tá sé tábhachtach. A iníon ionúin, caithfidh tú na fulaingthe a fhulaingt mar is mian liomsa."

Mise: "A Thiarna, ní thuigim é sin ar chor ar bith."

An Slánaitheoir: "Beidh laethanta ann a mhothóidh tú níos mó nó níos lú pian. Is mise a stiúran an phian, mar sin ní gá duit fanacht go maolófar í."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, tá cúrsaí ag éirí tromchúiseach dom anois. Le do thoil, nuair a thiocfaidh an t-am, tabhair dom an grásta chun fulaingt go maith agus an seasmhacht chuige sin. Ó mo Thiarna agus mo Dhia, déan mar is toil leat. Tá an-ghean agam ort. Ní féidir liom é a chur i bhfocail a thuilleadh, ach tá a fhios agat é sin féin. Táim réidh le fulaingt leat. Tá an-dóchas agam. Níl aon fhulaingt sa Neamh. Is mór an lúcháir dom go gceadaítear dom fulaingt leat anseo ar talamh."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, bhí áthas orm é sin a chloisteáil uait." Mise:

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa, Dearg

20 Deireadh Fómhair

1992 – An Mháirt I

seomra na ndochtúirí,

Comhluadar Urnaí!

Slánaitheoir: "A iníon, tá mé sásta leis gach rud atá scríofa agat go dtí seo.

A mhic, ní scríobhann tú an rud is mian leat, ach scríobhann tú an rud is mian liomsa. Is é mo ghlór an glór a chloiseann tú. A mhic, ní

mar ní chloiseann siad féin tada, ach trí na focail a labhraíonn tú, aithneoidh siad gurb mise é. Ní bheidh siad in ann é seo a shéanadh. A iníon, bí réidh, óir tá an t-uair ag teannadh leat do na fulaingthe buana a fhulaingeoidh tú ar an talamh. Is mise an Tiarna agus an Dia. Críochnóidh mé m'obair. Is tusa m'ionstraim, a úsáidim. A iníon, gheobhaidh tú mo ghrá go flúirseach, óir is grá mé. Is é do fhulaingt a bheidh i mo ghrá."

Mise: "Bheannaigh an Slánaitheoir mé."

6.00 i.n. An Róscráiste agus Aifreann Naofa, Rot

10 Deireadh Fómhair

1992 – Dé Céadaoin I

seomra na ndochtúirí,

Cumann Urnaí!

An Slánaitheoir: "Ba mhaith liom go scríobhfá seo síos, mar beidh gá agat leis níos déanaí."

Mise: "A Íosa, a stór, cad ba cheart dom a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "A mhic, tá an oiread sin fós le scríobh síos."

Mise: "A Thiarna, scríobhfaidh mé síos é, ach tabhair dom, le do thoil, an grásta le bheith in ann níos mó a scríobh, agus do Mharion freisin, mar is beag a scríobhaimid."

An Slánaitheoir: "A iníon, caithfidh tú iarracht a dhéanamh scríobh, óir is é mo thoil é go scríobhtar síos go tapa é. Tá an grásta agat cheana féin chun scríobh. A iníon, teastaíonn rud éigin uaim uait."

Mise: "Arís? Shíl mé go raibh gach rud tugtha agam duit cheana féin. An bhféadfainn a fháil amach cad é atá i gceist?"

Slánaitheoir: "Caithfidh tú na hanamacha go léir a mholadh dom. Tá siad go léir le slánú. Fulaingeoidh tú ar son na n-anamacha go léir."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, dúirt tú nach bhfuil an-chuid anamacha beo a thuilleadh."

An Slánaitheoir: "A iníon, tabhair na hanama seo dom freisin. A iníon, is féidir liom iad a aiséirí ó mhairbh."

Mise: "Ach is iad Athair na mBréag a roghnaigh siad."

Slánaitheoir: "Is sa Chros atá an tslánú; is sa Chros atá an bheatha."

Mise: "Trína chéasadh ionamsa, is féidir fiú leis na peacaigh is mó a shábháil!" An Slánaitheoir:

"Sea, a iníon, is amhlaidh atá."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cuireann sé seo eagla na fulaingthe orm."

Slánaitheoir: "Leamsa, ní bheidh eagla ort."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, déanfaidh mé do thoil. Tiarna, go ndéantar do thoil." An Slánaitheoir: "Déan gach rud mar is mian liom."

Mise: "Sea, déanfaidh mé é le do ghrásta."

Rith an Domhnach sin liom, nuair a dúirt an Slánaitheoir liom go gcaillfí beagnach gach anam i dtubaiste.

Slánaitheoir: "Ná bíodh imní ort an dtarlóidh aon rud. Is ormsa atá an t-imní sin. Is é do chúram é seo ar fad a scríobh síos. Is féidir liom cúrsaí a athrú mar is mian liom. Tá cumhacht agam ar gach ní. Ní féidir leat aon rud a dhéanamh gan mise. A iníon, fan dílis dom. Tá mo phlean ullmhaithe agam duit cheana féin. Caithfear é a chomhlíonadh."

Mise: Tá beannacht faighte agam ón Tiarna.

12.00 meán lae, Caibeal

An Slánaitheoir: "Is síoraí mo ghrá. Is gearr na fulaingí ar an talamh. A iníon, scríobh seo síos: is grásta mór é fulaingt liom. Dá bhrí sin, tairg tú féin chun fulaingt liom. Aonóidh na fulaingí seo le mo ghrá."

Ag 4.30 i.n. bhí mé ag an gclinic ENT; bhí cuireadh faighte agam ó Dhr. Meier.

Bhí roinnt léachtaí ann. Chríochnaigh léacht an Dr Meier thart ar 7.10 i.n. D'fhág mé an léachtlann agus rith mé ar lánluas go Séipéal Rochus in Mingolsheim.

Bhí mé sa séipéal faoi 7.35 i.n. Bhí an bóthar fliuch agus rinne mé urnaí an t-am ar fad a bhí mé ag triall air. Bhí fonn mór orm an Slánaitheoir a fháil. Tar éis an Aifrinn Naofa, labhair mé leis an sagart nua ar feadh thart ar 30 nóiméad. Bhí an sagart seo as na hOileáin Philipíneacha ann don chéad uair inniu.

Creidim gurbh é toil an Slánaitheora é go labhróinn leis. Tá an léachtlann ag an gclinic ENT thart ar 30 km ar shiúl ó Chaibeal Rochus in Mingolsheim/Bad Schönbörn.

22 Deireadh Fómhair 1992 – Déardaoin

8.30 r.n. i seomra na

ndochtúirí: Grúpa Urnaí!

An Slánaitheoir: "Is é mo thoil go gclófaí an méid a scríobhann tú. Ba mhaith liom go gcoinneofa do chuid astar ó gach duine a labhraíonn tú leo. Déanfaidh gach duine iarracht tionchar a imirt ort, ag rá leat nach liomsa an guth seo a chloiseann tú. Labhair leo de réir mar is gá. Gráigh iad uile. A iníon, tiocfaidh an t-am go dtréigfidh gach duine thú. Ansin tréigfidh siad Mise freisin. Ach tá tusa liom. Bíodh creideamh agat ionam i gcónaí.

Ní thréigfidh Mo Mháthair ná mise thú. Seas leis an méid atá scríofa agat." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ach tá an tréigean seo chomh crua."

An Slánaitheoir: "A mhic, slánófar an-chuid anamacha tríd seo. Tugann gach íobairt toradh."

Mise: "A Thiarna, mothaím dóchán i mo chroí anois. An gciallaíonn sé seo rud éigin a bhfuil orm a bheith ar eolas agam?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon. Sin é mo ghrá duit. Leis an tine seo neartóidh mé i gcónaí thú. A iníon, ní bhíonn tú i d'aonar choíche. Is leam go hiomlán thú."

Mise: Bhí mé ag smaoineamh an dtiocfadh na stigimata chun solais i

mbliana. Slánaitheoir: "Scríobh seo síos: tarlóidh sé i mbliana."

Mise: "Cad a tharlóidh? Tá mé ag smaoineamh ar dhá rud!"

Slánaitheoir: "Na stigimata! Ní saorfaí thú uathu. Is bronnantas grásta iad duit. Tríd siad, tá tú ionam.

Fanaidh mo 'Sea' ina 'Sea'."

Mise: "A Íosa, a stór. Tá an-ghean agam ort anois. Ba mhaith liom grá a thabhairt duit mar seo go deo. Seachas do ghrá, níl aon ní eile uaim."

An Slánaitheoir: "Ní theastaíonn aon ní eile ó dhuine ar bith atá liom ach mise. Tagaim in áit gach ní."

Mise: "A Dhia uasail, ná lig do na tubaistí seo tarlú don Ghearmáin. Is féidir leat iad a chosc."

An Slánaitheoir: "A iníon, tiocfaidh siad. Óir ní mian le daoine aithrí a dhéanamh. A iníon, beannaím duit anois."

Mise: Mhairíodh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa i Rot

23 Deireadh Fómhair 1992 – Dé hAoine

8.30 r.n. agus 9.30 r.n. i seomra na ndochtúirí

Le linn an dara aontacht, dúirt an Slánaitheoir liom:

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá áthas orm go bhfuil tú ag labhairt liom arís. Mo thoil a bhí ann." Mise: "Sea, a Thiarna, threoraigh rud éigin mé; tharraing sé chugat mé."

An Slánaitheoir: "Is liomsa go hiomlán do shaol."

Mise: "Sea, a Thiarna, tá sé sin soiléir dom, óir tá gach rud tugtha agam duit."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon; ba mhaith liom go dtabharfa suas dom gach a bhfuil ráite agat i rith an lae."

Mise: "I ndáiríre, labhraím Fútsa an lá ar fad. Déanfaidh mé amhlaidh, a Thiarna agus a Dhia."

Slánaitheoir: "Lean ort ag scríobh, a iníon. An méid a dúirt an tAthair Wodke ar chaiséad faoi Monsieur Mat jo as Ceanada, tarlóidh sé i mbliana. An tubaiste atá le tarlú don Ghearmáin, tarlóidh sí i mbliana. Tiocfaidh na stigmata a gheobhaidh tú freisin i mbliana. Guígí go mór, a pháistí. Is beag an t-am atá agaibh." Mise: "An tiocfaidh an tubaiste ar dtús, nó an tiocfaidh mo fhulaingt ar dtús?"

Slánaitheoir: "Ar mhaith leat a fhios a bheith agat, a iníon?"

Mise: "Sea, a Thiarna, más ceart leat é."

An Slánaitheoir: "Fulaingeoidh tusa ar dtús, sula dtiocfaidh an tubaiste."

Mise: "Sea, a Thiarna, tuigim. Gabhaim buíochas leat. Ach a Thiarna, an féidir liom éinne a rabhadh a thabhairt faoi seo?"

Slánaitheoir: "A mhic, an gcreidfídh aon duine acu focal ar bith a déarfáidh tú?"

Mise: "Tá sé de mhothú agam go gcloisfidh gach duine é, ach nach gcreidfídh aon duine mé." Slánaitheoir: "A iníon, is daoine beagchreidmheacha iad go léir."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, cuireann sé isteach ar dhaoine áirithe nuair a deir tú go bhfuil tubaiste ag teacht." Slánaitheoir: "Sea, ionas nach mbeidh orthu guí. Creidfídh siad é nuair a bheidh sé ródhéanach. A iníon, tá na daoine beagchreidmheacha uaibhreach freisin. Caithfidh siad aithrí a dhéanamh. Glacann na daoine umhal leis an gcreideamh; ní féidir leis na daoine uaibhreacha é a thuiscint. Creideamh is é mo bhronntanas duitse é."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé arís.

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

24 Deireadh Fómhair 1992 – Satharn

11.00 r.n. sa bhaile

7.15 r.n. sa séipéal in Waghäusel.

Ag tús an Aifrin, d'fhágamar an séipéal. Shuigh mise agus Fridolin os comhair an teampaill agus rinneamar urnaí.

Nuair a chonaic an tAthair Werner Egon muintearas, dúirt sé linn: "Ar mhaith libh a bheith linn don Aifreann Naofa?" D'fhreagair mé, "Sea." Ansin dúirt sé: "Le bhur dtoil, tarigí anonn go dtí an taobh eile." Sin an taobh nach bhfeictear an tabernacle air. Mar go gceiliúrtar an Aifreann Naofa ar an taobh sin i gcónaí ar maidin. D'fhiafraigh sé díom an dara huair: "Ar mhaith leat páirt a ghlacadh san Aifreann Naofa?" Dúirt mé: "Sea, ach anseo os comhair an tabernacle."

D'ísligh sé an scéal céanna don tríú huair. Ansin chromamar romhainn an tábhairneach agus d'fhágamar an séipéal ina dhiaidh sin. Chuaigh muid ag siúl cois locha, ag guí an Chreasa agus paidreacha eile ar son an Athar Werner Egon agus ar son na gcreidmheach a d'fhan sa séipéal.

Óir dúirt an Slánaitheoir liom go bhfanfainn i gcuideachta an teampaill. Bhí gach sagart tar éis aontú leis sin go dtí seo, seachas an tAthair Egon Werner.

11.00 r.n. Cruinniú Urnaí!

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon, go raibh an rud a rinne sibh beirt inniu sármhaith. A iníon, is mise an Tiarna agus an Dia; tá cumhacht agam ar gach ní."

Mise: "A Dhia, a chara, is cinnte go mbeidh siad ag rá drochrudaí fúinn anois."

An Slánaitheoir: "A iníon, beidh ar gach duine a labhraíonn go dona fút freagra a thabhairt Dhomhsa. Óir bhí an ceart agat."

Mise: "D'ghuaigh mé ar son Claude as Lucsamburg."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá cumhacht fós ag Satan; guigh ar son Claude."

Mise: "D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir faoi fhear céile Hedwig, mar go mbíonn sí ag caoineadh chomh minic sin agus ag gearán faoi."

An Slánaitheoir: "A mhic, tá seilbh ag Satain air. Caithfear éirí as a shon."

Mise: "An gcaithfidh mé seo a insint do Hedwig?"

An Slánaitheoir: "Sea, caithfidh tú an fhírinne a insint i gcónaí. A iníon, scríobh seo síos. Guigh go mór sna laethanta amach romhainn. Tá an tubaiste mhór ag teannadh linn."

Mise: "Mar sin, an bhfuil mo chuid fulaingthe garbh domsa freisin?"

An Slánaitheoir: "A iníon, tá do chuid fulaingthe ar na bacáin."

Mise: "D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir freisin an raibh sé fíor go raibh sé foghlamtha ag m'mhac ó Fhríodlin go raibh mé chun fulaingt."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba é mo thoil go bhfaigheadh sé amach é. A iníon ionúin, ná lig do dhaoine tionchar a imirt ort. Déan gach rud a deirim leat. Is mise do threoraí spioradálta. Is liomsa go hiomlán thú. Táim i gcónaí leat, a iníon. Lean ort mar a rinne tú go dtí seo. Tá grá agam duit agus beidh mo ghrásta agat i gcónaí. Beannaím duit."

Mise: Chuaigh mé ar mo ghlúine ar an urlár. Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

4.30 i.n.

Lean Friedolin agus mé féin orainn ag guí sa séipéal in Rot. Chuaigh mé chun an chomaoine le hAthair Vogt.

7.00 i.n.

D'fhreastail mise agus Friedolin ar an Aifreann Naofa i Mingolsheim. Agus an Chomaoineach Naofa á fáil againn, chuir an bheirt againn ár nglúine ar an urlár. Tar éis an Aifrinn Naoigh, labhair bean linn: bhí ríméad uirthi duine a fheiceáil ag fáil na Comaoine Naoigh agus í ar a glúine. Dúirt sí gur bhain sí féin an-sult as an rud céanna a dhéanamh, ach nár leomh léi. Dúirt mé léi guí go saorfaí Dia í ó eagla roimh an méid a cheapadh daoine eile.

9.00 i.n.

Chuir an tAthair Gebhard Heyder as Regensburg glaoch orm agus thug sé solás agus misneach dom

25 Deireadh Fómhair 1992 – Domhnach

7.30 – 10.30 sa bhaile – Grúpa Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos: ní féidir leat aon rud a dhéanamh leat féin. Bí feasach air sin." Mise: "Sea, a Thiarna, thuig mé sin. Ach bíonn na cathuithe ann i gcónaí."

An Slánaitheoir: "Fad is atá tú liom, cuirfear faoi thriail thú. Tiocfaidh triail ar gach duine atá liom. An rud atá tábhachtach ná go seasfaidh tú in aghaidh na trialach.

Is áthas Dom go dtéann tú chun na fíorú arís agus arís eile. Laghdaíonn sé seo an namhaid go seasta agus cuireann sé ar do chumas a chleasacht a aithint. A iníon, tá an namhaid thar a bheith láidir ag an am seo."

Ní féidir liom na trialacha a chuirfidh sé ort a sheachaint ort. Throid gach duine a roghnaigh mé ina aghaidh. Liomsa, is féidir leat an bua a fháil air i gcónaí.

A iníon, lean ort ag scríobh. Is mian liom go mbeadh gach lá agus gach oíche agamsa." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, a Íosa ionúin, a threoraí spioradálta, is leatsa a bheidh gach lá agus gach oíche. Óir cén tairbhe a bheadh i na laethanta agus na hoícheanta seo go léir domsa mura mbeifeá agam? A Athair grámhar, lig dom a bheith i do ghrá go simplí."

An Slánaitheoir: "Is tú m'iníon ionúin agus tá tú i mo ghrá." Mise: "An n-insíofar aon rud de seo do Friedolin?"

Slánaitheoir: "A iníon, tá an méid a bhí uaim a insint dó inste agat dó." Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh; tá mé ag tabhairt rud éigin duit."

Mise: "Níl fonn orm a fhios a bheith agam cad atá á thabhairt agat dom, ach glacfaidh mé leis uait. Ach inis dom, le do thoil, gur cheart dom a scríobh síos an rud atá á thabhairt agat dom."

An Slánaitheoir: "Táim ag tabhairt mo sheasmhachta sa chruachás duit."

Mise: "Tá an-áthas orm faoi seo agus gabhaim buíochas leat, a Dhia thrócaireach. Ó mo Thiarna, sábhálfaidh sé seo an-chuid anamacha. Is mór an rud é an buanseasmhacht sa chruachás dom, óir is grásta mór uait é."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos an rud fút a thaitníonn chomh mór sin liom."

Mise: "Cad é sin, a Thiarna?"

An Slánaitheoir: "Insíonn tú do dhaoine an méid a chuireann mise i do chroí." Mise: "Cad é an rud a chuireann Tú i mo chroí?"

An Slánaitheoir: "Briathra na beatha. Is áthas Dom go dtugann tú na briathra seo do dhaoine."

Mise: "Ach a Thiarna, tá mo Ghearmáinis chomh bocht; i ndáiríre, ní féidir liom aon teanga a labhairt i gceart." An Slánaitheoir: "Ach tagann na briathra seo ón gcroí agus ní ón saol."

Mise: "A Thiarna, labhróidh mé le do ghrásta, agus tabharfaidh an Spiorad Naomh na focail chearta dom."

An Slánaitheoir: "Is é mo thoil go labhairfeá. Ba chóir do mo shagairt é a chloisteáil freisin.

Gheobhaidh siadsan grásta freisin agus iad ag éisteacht. Is féidir liom grásta a bhronnadh aon uair is mian liom. Is beatha, grá agus solas iad mo bhriathra."

Mise: "A Dhia, a chara, ní féidir liom scríobh a thuilleadh."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, bhí áthas orm gur scríobh tú. Beannaím duit agus do gach duine a mhol tú dom inniu."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Timpeall 4.00 i.n., tugadh cuireadh dom le haghaidh caife. Labhair mé arís faoi

Dhia i dhá theanga.

6.30 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa in Mingolsheim. Bhí mé ann le m'fhear céile. Bhí an seanmóir go maith!

26 Deireadh Fómhair 1992 – Luan

8.30–9.30 sa bhaile:

cruinniú urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, chuala mé gach rud a dúirt tú.

Is uaimse a thagann na fulaingthe cúitimh atá á fhulaingt agat anois. Is féidir liom an bronntanas grásta seo a bhronnadh ar an té is rogha liom."

Mise: "Ach is tinneas cinn géar iad seo agus pian i mo ghualainn agus i mo ghéag chlé." An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos."

Bhí ciúnas ann ar feadh tamaill mhaith.

Anslí dúirt an Slánaitheoir: "Anois caithfidh tú scríobh."

An Slánaitheoir: "Teastaíonn do 'tá' uaim ionas gur féidir liom an cúig stigmata a phriontáil ort." Mise: "Ach a Thiarna, tá sé sin tugtha agam duit cheana féin. Dúirt tú é sin cheana." An Slánaitheoir: "Táim ag tástáil ort arís, a iníon."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tugaim mo 'tá' duit anois díreach, agus is féidir leat na stigmata a stampáil ionam ar son shlánú anamacha."

Mise: "A Athair uasail, is é do 'tá' anois é mo 'tá', agus déanaim é a athrá uair amháin eile: Ná scarar uaim go deo thú, óir is tú is mó is ansa liom os cionn gach ní eile agus is mian liom a bheith leatsa, óir is tú mo Dhia Tríonóideach, m'Athair grámhar, m'Íosa, a Spiorad Naomh Dé

agus lasair shíoraí an ghrá."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, doirfidh mé mo ghrá amach ort i lánmhéid, ionas go dtiocfaidh na stigmata ort. Ná diúltaigh don ghrá seo. Caithfidh tú é a iompar ionas go bhfulaingteoidh tú go maith. A iníon ionúin, bí réidh do na cúig stigmata naofa."

Mise: "Ar cheart dom é seo a scríobh

síos?" Slánaitheoir: "Caithfidh tú é seo a scríobh síos."

Mise: "A Íosa ionúin, níl sagart agam go fóill."

An Slánaitheoir: "A iníon, is mise do stiúrthóir spioradálta; bíodh níos mó muiníne agat asam. Leamsa, ní bheidh aon easpa ort. A iníon, beidh do chuid fulaingthe ina n-fulaingthe agamsa freisin."

Mise: "Fiafraím: An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

Slánaitheoir: "Ní gá."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí:

Bhí go leor creidmheach i láthair. Bhí an tAthair Berthold as Waghäusel ann freisin.

Is sagart maith é. Tá sé aistrithe cheana féin ó Waghäusel go Darmstadt. Is mór an trua é, mar is sagart Muireach é. Bhí an tAthair Dochat ann freisin. Chuala sé admhálacha. Tar éis an ghrúpa urnaí, labhair mé le hAthair Dochat i láthair Josef agus Giesela as Neu-Ulm agus m'fhear céile. Níor thaitin liom an méid a dúirt an tAthair Dochat faoin easpag Lefebvre. Ghortaigh a bhreithiúnas ar an easpag Lefebvre go mór mé.

27 Deireadh Fómhair 1992 – Dé Máirt

11.55 – 13.15

Cumann Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos. Le Comaoineach sa lámh, titeann cáithníní beaga ar an urlár agus treisíonn daoine iad; is mise iad na cáithníní seo.

Mise: "A Shlánaitheora uasail, inné chuir mé ceist ar Athair Dochat: Cé acu is measa, ceapachán easpaig ag an Ard-Easpag Lefebvre nó na cáithníní a thiteann ar an urlár mar thoradh ar an gComaoine a fháil sa lámh?

D'fhreagair an tAthair Dochat:

'Tá coisricean na n-easpag ag an Ard-Easpag Lefebvre níos measa.'

A Thiarna, chuir sé sin an-phian orm, agus ní féidir liom glacadh leis." An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos. Caithfidh an sagart seo aithrí a dhéanamh."

Mise: "Ach ceiliúrann sé an Aifreann Naofa."

An Slánaitheoir: "Mura ndéanann an sagart seo aithrí, caithfidh sé aghaidh a thabhairt ar iarmhairt thromchúiseach uaimse."

Mise: "A Thiarna, is buille dom é seo."

Mise: "A Íosa, a chara, an n-inseofá dó, ar mo shon, go gcaithfidh sé aithrí a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "A iníon, fág sin fúmse. Tabharfaidh mé beagán níos mó ama dó le machnamh a dhéanamh. A iníon, caithfidh tú leanúint ort ag labhairt amach faoi Chomaoine a fháil ar an teanga, ionas go bhfeicfidh an dream dall arís agus go gcloisfidh an dream bodhar arís."

Mise: "D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir ar cheart dom dul go léacht Deris. Beidh an tAthair Dochat ann freisin."

An Slánaitheoir: "Guigh ar son na rún seo."

Mise: "A Shlánaitheora uasail, ba mhaith liom ceist a chur ort faoi Athair Vogt, mar go raibh sé thar a bheith cineálta liom sa chlos-chomhrá Dé Sathairn, rud nach ionann agus an gnáth-dhuine é. Bhí mé chomh sona sin ina dhiaidh."

An Slánaitheoir: "Déanfaidh Athair Vogt an méid a deirimse leis."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, bhí tinneas cinn orm ar feadh na maidine go dtí 12.00, agus anois agus mé ag labhairt Leatsa, tá sé imithe."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos é seo, a iníon: is féidir liom an phian a thabhairt uaim aon uair is mian liom." Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos? Mar níl mé in ann scríobh a thuilleadh." An Slánaitheoir: "Tá tú tuirseach, agus is leor sin."

Mise: "Mhair an Slánaitheoir mé."

Mise: Mhair an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n.: An Chreideamh agus Aifreann Naofa sa Rot

Chuaigh mé chun tosaigh chun an Chomaoineach a fháil, ach agus mainicín á dháileadh, chrom mé mo cheann gan an Chomaoineach a fháil agus d'fhill mé ar mo shuíochán. Mhothaigh mé go raibh an Slánaitheoir tagtha chugam go spioradálta, agus fuair mé fiú níos mó grásta ná mar a fhaighinn ón gComaoineach sacraimintíúil. Óir níor mhian leis an Slánaitheoir go bhfaighinn an Chomaoineach trí lámha neamh-chonságaichte!

28 Deireadh Fómhair 1992 – Dé Céadaoin

11.00 – 12.30

Grúpa Urnaí!

Mise: "D'fhiafraigh mé ansin den Slánaitheoir an raibh an rud a rinne mé sa séipéal inné ceart, nó ar cheart dom rud éigin difriúil a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Mo thoil a bhí sa mhéid a rinne tú. Bhí sé ceart."

Mise: "Inniu, idir 8.30 r.n. agus 9.00 r.n., chonaic mé an diabhal os comhair pictiúr de Íosa."

Tá an pictiúr coisricthe agus thug Margaret ón mBeilg dom é. Is ansa liom an pictiúr seo go mór agus is minic a phógaim é. Ní raibh le feiceáil agam ach ceann an diabhair os comhair an phictiúir. Rinne sé gáire fúm ar bhealach gránna.

Ach bhí fiacla bréige air; shílfeá go raibh ceann acu bainte aige as clinic fiacloireachta. Bhí sé sách clúmhach ar an aghaidh. Ar a leicne clé bhí scríobtha móra foláí. Bhí a chuid gruaige friosach. Ní raibh sé le feiceáil ach ar feadh nóiméid, ansin d'imigh sé as radharc. Bhí sé ag iarraidh aithris a dhéanamh ar Íosa, ach níor éirigh leis.

D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé ar fad i m'intinn agam. An Slánaitheoir: "Ní raibh uaidh ach cur as duit."

Mise: "Sular tháinig an diabhal chugam, bhí mé ag léamh leabhair faoi naoimh. Bhí sé ag cur isteach orm cheana féin agus an leabhar sin á léamh agam."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go scríobhfá. Teastaíonn do chead uaim, ag an am ceart, ionas gur féidir liom na stigimata a phriontáil ort."

Mise: "A Thiarna, is féidir leat an t-am a roghnú aon uair is mian leat."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

29 Deireadh Fómhair 1992 – Déardaoin

8.00 r.n. go 10.00 r.n.: Cruinniú urnaí sa bhaile!

Bhí díomá mór orm faoin sagart ón bhFilipíní (miseanach Steiler); chosain sé an comaoineach sa lámh.

Ghuigh mé ar a shon, mar go bhfuil sé ina aoí ag Ionad Sláinte Rochus in Mingolsheim. An Slánaitheoir:

"A iníon, scríobh seo síos: caithfidh tú a bheith ag rá i gcónaí gur sacraileacht é an comaoineach sa lámh.

Tá gach duine a chosnaíonn an comaoineach sa lámh ag déanamh toil Shátain.

Tá an sagart seo sa dorchadas. Is fadhb domsa é an sagart ón bhFilipíní; fág chugam é. Bí seasmhach sa mhéid atá scríofa agat."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá amanna deacra ag teacht."

Mise: "A Dhia, a Íosa, a chara, cén chiall atá le 'tráthanna deacra'?"

An Slánaitheoir: "Tá gorta mór ag teacht. Scríobh, a iníon: ní shásófar mo chorraí ar an talamh. Caithfidh daoine aithrí a dhéanamh. Níor chuaigh an oiread sin daoine go dtí ifreann riamh cheana is atá anois.

Chreid siad an Diabhal agus roghnaigh siad é. A iníon, is beagán daoine amháin atá liom. Tiocfaidh mo chorraí ar gach duine. Ansin beidh a fhios acu cé leis a mbaineann siad. A iníon, coinnigh tú féin saor ó chaint fánach, óir cuireann sí bac ar do dhul chun cinn. Tá an t-am gann. Caithfidh tú tús áite a thabhairt don urnaí.

Mise: "Cad eile ba cheart dom a

scríobh?" An Slánaitheoir: "Fan dílis dom."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

7.00 i.n.: An Rósach i Séipéal Naomh Roch.

30 Deireadh Fómhair 1992 – Dé hAoine

8.30 r.n. go 11.20 r.n.

Cruinniú Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, d'éist mé leat; is tú mo sheirbhíseach. Is é mo thoil go labhrófá leis na sagairt. Ní éistean siad leat, ach déanann siad machnamh ar a deir tú. Dá dhoimhne a bhíonn sagart sáite sa lathach, is amhlaidh is lú a n-éistean sé. A iníon ionúin, ná bí brónach faoi na sagairt, óir tá mearbhall orthu faoi láthair. An rud is measa ná nach dtuigeann siad go bhfuil mearbhall orthu. Sin an fáth a n-iarraim ort labhairt leo."

Mise: "A Thiarna, ach is buille dom é seo, óir braithim an oiread sin bróid iontu." An Slánaitheoir: "Guigh go mbeadh siad umhal. Tá an-ghuí ag teastáil ar son na sagart. Caithfidh siad na leanaí atá ag luí ar strae a thabhairt ar ais."

Mise: "Ach a Thiarna, má threoraíonn na sagairt cháintacha na leanaí cháintacha, nach dtitfidh siad beirt isteach sa pholl?"

An Slánaitheoir: "Is amhlaidh atá."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh seo síos. Is fíor do ghrá domsa. Gráíonn tú mé le mo ghrá féin. Tá fonn ort fulaingt liom, agus táimse ag feitheamh go fonnmhar ar an uair sin, mar is mó mo ghrá-sa duit ná do ghrá-sa domsa. Is iad amháin na daoine a bhfuil fíorghrá acu dom a thuigeann cad is brí le fulaingt liom. A iníon, gabhaim buíochas leat as uirill a bheith ort fulaingt liom. Is luach saothair mór iad fulaingthe deonacha dóibh siúd a fhulaingíonn liom. A iníon, caithfidh mé fós tú a ghlanadh."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, conas mar sin?" Slánaitheoir: "Le tine mo ghrá." Mise:

"Ó Thiarna, glan níos mó mé, le do thoil."

An Slánaitheoir: "Braithfidh tú pian i do chroí arís." Mise: "A Thiarna, ní thuigim é seo anois."

An Slánaitheoir: "Is dóthain dócháin a bheidh ann. Agus leis an dóthain seo, glanfar thú. Tá a fhios agat seo cheana féin, a iníon."

Mise: "Go raibh maith agat."

An Slánaitheoir: "A iníon, ba mhaith liom go tairgfá do phian ar son shlánú anamacha. Tugann gach pian a aontaítear liom mar seo toradh."

Mise: "A Athair ghrámhar, níl aon mian dá cuid féin agam. Iarr orm pé rud is mian leat." Slánaitheoir: "Sea, a iníon, tá mian amháin agam uait. Agus is é sin go siúlfá Conair na Croise go dtí an deireadh liomsa."

Mise: "A Thiarna, go líonadh do mhian. A Íosa, a chara, ní mian liom stopadh ag scríobh anois. Is mian liom fanacht ionat. Tá sé chomh hálainn. Grádaím thú, a Thiarna agus a Dhia. Ní féidir liom é a chur i bhfocail. Ní thuigim conas is féidir le daoine tú a dhiúltú."

An Slánaitheoir: "D'roghnaigh siad Athair na mBréag, iad siúd go léir a dhiúltaigh dom. Ní féidir le duine freastal ar dhá mháistir. A iníon, lean ort ag grá dom mar a rinne tú go dtí seo."

Mise: "D'ghuaigh mé go fonnmhar agus thairg mé don Athair Neamhaí, trí Chroí Neamhloit Mhuire, fulaingtí Íosa Críost go léir, Conair na Croise, gach braon fola a dhoirt Sé óna chéasadh, a chúig ghortú naofa, a mhéid agus a bhás. Ansin thairg mé suas Seacht nAonróg na Maighdine Muire, a deora fola a dhoirt sí ar ár son go dtí seo, na paidreacha go léir a d'aontaigh sí le mo chuidse, iad uile ar son shlánú an anama, go scuabfaí an salachar as an Eaglais agus go ndéanfaí Eaglais fhíor Pheadair a athbhunú. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "A iníon, chuir an méid atá scríofa agat áthas orm."

Go mbeannaí Dia uilechumhachtach trócaireach an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spioraid Naoimh thú. Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna. Moladh, grá, adhradh agus glóir go deo don Tríonóid Naofa, anois agus go síoraí. **Amen.**

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

31 Deireadh Fómhair 1992 – Satharn

7.00 r.n. Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

Tar éis na hAifrin Naofa, rinne mé urnaí ar feadh leathuair an chloig. Tá mé i mo shuí sa séipéal díreach os comhair an teampaill agus tá mé an-sásta a bheith ag guí anseo. Chuaigh beagnach gach duine ar a nglúine ar maidin roimh an gComaoineach Naofa, seachas na mainicíní agus cúpla duine tinn. Bhí an-áthas orm é sin a fheiceáil. Go minic, chuaigh mé ar mo ghlúine i m'aonar, mar ní raibh misneach ag na daoine eile. Lá éigin, cromfaidh gach glúin os comhair ár dTiarna Dé.

Ag 11.20 r.n., tar éis na paidre, tháinig mé i

gcomhtháthú leis. Slánaitheoir: "A iníon ionúin,

scríobh."

Mise: "A Íosa, a Dhia ionúin, cad ba cheart dom a scríobh?"

An Slánaitheoir: "Tá na stigimata atá á mbrú isteach ionat an-ghar. Tá an t-am tagtha. Bíodh creideamh agat asam. Tá na trialacha do na stigimata ag teacht chun deiridh."

Mise: "An bhfuil aon rud eile atá le fios a bheith agam faoi na stigimata? Má tá aon rud ann a cheapann tú ar cheart dom a bheith ar eolas agam?"

An Slánaitheoir: "Tá, tá rud eile ann a gcaithfidh tú a fhios a bheith agat. Tá tú le cainteanna a thabhairt ar na stigimata."

Mise: "Cá háit, a Thiarna agus a Dhia?"

Slánaitheoir: "Cibé áit a bhfuil tú de dhíth."

Mise: "Agus cad má chuir na easpaig cosc orm é sin a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Labhróidh mé ar do shon, cibé áit a dtéann tú. Má dhiúltaíonn siad duit, dhiúltaigh siad domsa freisin. Rachaidh tú san áit a dtreoraím thú."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, as grá duit agus ar son shlánú an anama, déanfaidh mé pé rud is mian leat. A Thiarna, déanfar do thoil. A Thiarna agus a Rí, a Athair grámhar trócaireach, déanfaidh mé gach rud mar is an-ghean liom ort – ortsean, a Dhia Tríonóideach."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos. Is comhartha don domhan mór iad na cúig stigimáit naofa a fhuáilfidh mé ort, óir fulaingeoideh tú ar son anamacha an domhain mhóir. Tabhair dom na hanamacha go léir a dhiúltaíonn duit. Caithfidh gach anam teacht os mo chomhair agus freagracht a ghlacadh romham. Dá bhrí sin, gráigh iad go léir, fiú iad siúd nach ngraífidh tú.

Óir is ar son na n-anamacha seo a dhóirtfidh tú mo chuid fola freisin. A iníon ionúin, tá cúram mór romhainn."

Mise: "A Thiarna, a Dhia, shíl mé go raibh mo chuid oibre thart cheana féin."

An Slánaitheoir: "Níl anseo ach an tús, a iníon. Nuair a ardófar sinn, meallfaimid chugainn gach duine dea-thola. Is é mo Fhuil do shlánú agus do leigheas. Saorann sí ó bhás síoraí thú. Ní féidir ach le mo Fhuil do pheacaí a ghlanadh, má thugtar an-urram do mo Fhuil Naofa. Beidh tú i do fhoinsé na Fola Naofa, agus sileoidh Fuil uaithi gach Aoine. A iníon ionúin, gabhaim buíochas leat as d'fhoighne."

Mise: "An é sin atá le scríobh agam?"

An Slánaitheoir: "Sea, an é sin atá le scríobh agat?"

Mise: "A Thiarna, tuigim gach rud agus glacaim leis ar fad, ionas go gcomhlíonfaidh mé do thoil leat. Mar sin, bíodh sé mar a dúirt tú, óir tá mo thoilse tugtha agam suas duit."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

12.45 i.n. – Chuir Roswitha glaoch orm; má tá fonn orm, cabhróidh a mac Wolfram liom mo dhiairí a scríobh. Bhí an-áthas orm faoi seo, mar go raibh an Slánaitheoir tar éis a iarraidh orm cheana féin scríobh níos tapúla. Dúirt mé léi go gcuirfinn ceist ar an Slánaitheoir ar dtús.

12.55 i.n. – D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé ceart go scríobhfadh Wolfram.

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, scríobhfaidh sé."

Ó 1.30 i.n. go 6.00 i.n. scríobh mé an dialann le Wolfram. D'oibrigh sé go han-dian agus scríobh sé 8 leathanach A4. Go raibh maith agat, a Dhia, as an ngrásta seo.

6.15 i.n. go 9.30 i.n. Rinne mé mo chuid obair tí.

10.30 i.n. – Chóipeáil mé iontrálacha mo dhíaráma ón bpáipéar nótaí isteach i mo leabhar nótaí ionas gur féidir le Wolfram scríobh arís maidin amárach tar éis an Aifrin Naofa.

Ag 11.30 i.n., mhúin mé an Rósach Brónach. Ina dhiaidh sin, chuaigh mé go dtí an t-sauna faoi dhó.

Ag 1.15 r.n., rinne mé urnaí go díograiseach. Léigh mé leabhar go dtí 2.30 r.n. Chodail mé ar feadh thart ar thrí huaire an chloig agus ansin d'éirigh mé thart ar 5.50 r.n. Rinne mé urnaí ar dtús agus ansin fuair mé an teachtaireacht ón Slánaitheoir.

1 Samhain 1992 – Domhnach

Sa bhaile

Cumann Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos. Tá contúirt mhór ag an doras. Tá an cogadh ag leathadh níos faide."

Mise: "A Thiarna, an bhfuil Poblacht Fheidearálach na

Gearmáine faoi bhagairt freisin?" Slánaitheoir: "A iníon, tá an Eoraip ar fad faoi bhagairt."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, sábháil sinn, óir is féidir leat stop a chur leis seo go léir fós. Le do thoil, ná lig do d'fhearg titim orainn. A Thiarna, le do thoil, bíodh trócaire orainn."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá laethanta uafásacha ag teacht oraibh." Mise: "Ó a

Shlánaitheoir, ar cheart dom an séipéal a thógáil ar chor ar bith, mar sin?"

An Slánaitheoir: "Tóg é chomh tapa agus is féidir. A iníon, scríobh seo síos: tá an réabhlóid ag teannadh linn. Tabharfaidh sí anord ina diaidh. Meascfaidh Críostaithe leis na Bráithre Maisiúna.

Beidh aiféiseachas mór i measc na gCríostaithe. Guigh go mór, a iníon. A iníon, bhí an rud a rinne tú inné go maith."

Mise: "An é an scríbhneoireacht le Wolfram atá i gceist agat?"

An Slánaitheoir: "Sea. Chloígh tú mo thoil. Lean ort ag scríobh, óir luach saothair maith a thabharfaidh mé don obair seo. A iníon, beidh mo ghrásta agat."

Mise: "An gá dom aon rud eile a scríobh síos?"

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Ar dtús, déanfar do chroí a thréigean."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, dúirt tú go bhfaighinn na cúig stigmata ar fad ag an am céanna."

An Slánaitheoir: "D'fhéadfainn cinneadh eile a dhéanamh níos déanaí." Mise: "A Thiarna, go ndéantar do thoil."

An Slánaitheoir: "A mhic, ní mór dó a bheith amhlaidh. Bí réidh, a mhic. Is breá liom sibh, a pháistí." Mise: "Tá mé i m'aonar anois."

An Slánaitheoir: "Scríobh síos mar seo é. A iníon, beannaím duit féin agus do gach duine atá gar duit." Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Ag 8.00 r.n. d'fhreastail mé ar an Aifreann Naofa.

Ó 9.30 r.n. go 12.30 i.n., scríobh mé an dialann le Wolfram.

1.30 i.n.: Deabhóidí.

7.00 i.n. go 8.00 i.n. – Cruinniú urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon, tá áthas orm labhairt leat. A iníon, táim ag tabhairt rud éigin duit."

Mise: "Anois, nó nuair a bheidh orm na fulaingthe a fhulaingt?" Slánaitheoir: "Anois."

Mise: "An féidir liom lúcháir a bheith orm faoi seo?"

An Slánaitheoir: "Féadfaidh tú lúcháir a bheith ort, óir táim ag tabhairt mo ghrá duit."

Mise: "Is bronnantas iontach é sin. Gabhaim buíochas leat as, a Thiarna agus a Dhia."

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos. Is é an grá seo a fhaigheann tú uaimse a bheidh ina theine i do chroí."

Mise: "Le do thoil, lig don tine seo dó."

An Slánaitheoir: "Ligfidh mé dó dó. A iníon, caithfidh tú mo ghrá a fhulaingt freisin." Mise:

"Déanfaidh mé amhlaidh, a Thiarna agus a Dhia. An comhartha é seo go mbeidh mo chroí tréigthe?"

An Slánaitheoir: "Sea, a iníon, d'aithin tú é. Le mo ghrá amháin is féidir leat an phian a fhulaingt."

Mise: "Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

2 Samhain 1992 – Luan

10.45 r.n. i seomra an

dochtúra – Cruinniú Urnaí!

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, caithfidh tú scríobh." Mise:

"A Íosa ionúin, céard ba cheart dom a scríobh?"

An Slánaitheoir: "Caithfidh tú gach rud a scríobhann tú a choinneáil slán. Tá an Sátan ar buile faoin méid atá á spreagadh ionat le scríobh. Tiocfaidh an t-am nuair a chomhlíonfar seo ar fad. Bhí mé sásta le do chuid oibre inniu. Mise: "A Thiarna, an gciallaíonn tú gur dhúirt mé le beagnach na n-othar go léir fút inniu, gur thug mé paidreacha amach dóibh, gur bhronn mé an Bonn Míorúilteach, nó gur chuir mé iad go léir go dtí an aithrí?" An Slánaitheoir: "Sea! A iníon, is oibrí maith thú i mo fhíonghort. A iníon ionúin, tá rud éigin uaim uait."

Mise: "A Dhia, a chara, táim réidh le gach rud a thabhairt duit, fiú mura bhfuil a fhios agam fós cad é!" An Slánaitheoir: "Am."

Mise: "A Dhia, a chara, is leatsa an t-am i gcónaí."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an ceart agat. A iníon, is do do chaint atá fonn orm."

Mise: "Tugaim mo theanga duit. Ach conas a thuigfidh mé é seo? Cén chaoi a labhróidh mé ansin? I ndáiríre, tá gach rud tugtha agam duit cheana féin. Baineann tú úsáid as mo theanga. Mura mbeadh na focail seo tugtha agat dom, ní bheinn in ann aon rud a rá leis na hothair. Is í mo theanga, tar éis an tsaoil, do theanga féin."

An Slánaitheoir: "A iníon, is fíor sin freisin. Feiceann tú, a iníon, táim ag obair ionat." Mise: "Go raibh maith agat, a Íosa, mar anois tuigim an obair ionam—an rud atá i gceist agat."

An Slánaitheoir: "Mar sin, leanfaidh mé orm ag obair ionat, a iníon. Níl ann ach go mbeidh an obair seo níos pianmhaise."

Mise: "An le mo chroí atá tú ag caint, a Dhia uasail?"

Slánaitheoir: "Sea, sin an rud atá i gceist agam."

Mise: "Is leatsa mo chroí go hiomlán. Beidh pian orainn beirt, mar sin." An Slánaitheoir:

"Sea, a iníon, sin mar atá sé."

Mise: "A Shlánaitheoir uasail, oibrigh i mo chroí ionas go sábhálfar anaman. A Dhia uasail, tá aon mian amháin an-mhór agam."

An Slánaitheoir: "Agus céard é sin?"

Mise: "Gur féidir liom a bheith i gcónaí Leatsa, óir is grá thú."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, tá tú ionam agus liom. Ní féidir leat a bheith gan mise a thuilleadh, nó gheobhaidh tú bás den tart. Is aoibhinn liom do ghuíonna. Guigh gan stad, le do thoil. A iníon, seolfaidh mé maoinitheoir chugat don chaibidil."

Mise: "An scríobh mé síos é?"

Slánaitheoir: "Sea, scríobh síos é."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, is mór an lúcháir dom é seo, óir is mian liom go ndéanfaí paidreacha sa chaibidil seo gach lá. A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat roimh ré."

An Slánaitheoir: "Ba chóir do Mharion é a scríobh síos. Ba chóir daoibh beirt é a scríobh."

Mise: "Go raibh maith agat, a Thiarna agus a Dhia; déarfaidh mé léi agus leis. Agus cad faoi mura mian léi leanúint ar aghaidh ag scríobh?"

An Slánaitheoir: "Is mian léi leanúint ar aghaidh ag scríobh."

Mise: "Tá áthas orm é sin a chloisteáil, a Íosa ionúin, mar níor mhaith liom í a chailleadh. Mar sin, a Shlánaitheoir ionúin, teastaíonn triúr uait chun leanúint ar aghaidh leis an scríbhneoireacht."

An Slánaitheoir: "Caithfear é a scríobh go tapa."

Mise: "Sea, a Dhia ionúin, scríobhfaimid le do ghrásta. Tabhair dúinn, le do thoil, neart grásta le scríobh."

An Slánaitheoir: "Beannaím sibh, a Mharion agus a Wolfram."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna. Moladh le hÍosa Críost agus Muire."

I.S.: Dúirt an Slánaitheoir: 'Go mbeannaí Dia an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spiorad Naomh sibh.' I m'intinn, bhí mé ag smaoineamh cén fáth nár dhúirt sé 'sibh uile' sa bheannacht.

An Slánaitheoir: "Bheannaigh mé í, a iníon."

12.30 i.n. – Rinne mé urnaí go fonnmhar i gcapall an ospidéal:

An Slánaitheoir: "Tá grá agam duit, a iníon, níos mó ná mar atá grá agat domsa."

Mise: "Líon na deora mo shúile mar go raibh tart an ghrá orm. Dá mhéad a ólann duine den tobar seo, is ea is mó a mhéadaíonn an tart."

An Slánaitheoir: "Tá rud éigin á thabhairt agam duit, a iníon. An grásta chun leighis a dhéanamh." Mise: "Conas?"

An Slánaitheoir: "Is féidir leat leigheas a dhéanamh – go spioradálta agus go fisiciúil." Mise: "Ach ní féidir liom aon rud a dhéanamh!"

An Slánaitheoir: "Leigheasfaidh mé tríot." Mise: "Cathain, a Dhia uasail?"

An Slánaitheoir: "Is féidir leat tosú."

Mise: "A Dhia ionúin, a threoraí spioradálta, déanfaidh mé é le do ghrásta. A Thiarna, go ndéantar do thoil."

Slánaitheoir: "Scríobh síos an méid atá inste agam duit faoin leigheas."

1.45 i.n. Bhí caife agamsa agus ag Veronika agus d'ith muid cuid de chiste Roswitha.

Tháinig cúntóir dochtúra agus thug sé othar chugainn le haghaidh X-ghath. Thug mé píosa den chiste don dochtúir. D'fhiafraigh sé díom ar bhácáil mé an ciste.

Dúirt mé: "Is é sin forás Dé. Níl le déanamh ach muinín a chur i nDia." Dúirt

sé: "Tá an ceart agat."

Dúirt mé leis, "Guím ar son sibh go léir go rachfadh sibh chun na bhflaitheas."

Dúirt sé, "Tá na flaitheas lán cheana féin."

Dúirt mé, "Ní an neamh, ach ifreann." Rinne sé gáire.

Léirigh mé na paidreacha dó a bhí greamaithe den chófra. Agus nuair a bhíonn sé ar dualgas, ba chóir dó an t-am a ghlacadh chun cúpla nóiméad a chaitheamh leis na paidreacha. D'imigh sé leis agus é ar dhea-ghiúmar.

3 Samhain 1992 – Dé

Máirt i seomra na ndochtúirí, Comhluadar Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh síos é seo, mar bhí mé sásta leis an gcaoi ar ghníomhaigh tú inné." Mise: "Ní mise a bhí ann; ghníomhaigh tú tríom."

An Slánaitheoir: "D'aithin tú mo thoil. A iníon, caithfidh tú do chuid fulaingthe a ofráil dom i gcónaí."

Mise: "Bhí mé ag smaoineamh ar an Athair Neamhaí."

Slánaitheoir: "Is mise Dia na Tríonóide. Guíonn tú chun Dé i dtrí Phearsa. Tairg gach rud domsa."

Mise: "Tá gach rud tugtha agam Duit cheana féin. Cad é nach bhfuil tugtha agam Duit go fóill?"

An Slánaitheoir: "Do ghrá."

Mise: "A Thiarna, tairgim mo ghrá duit ar son shlánú anamacha." Shíl mé go raibh sé seo ar fad thar mo thuiscint.

An Slánaitheoir: "A iníon, is áil liom nach dtuigeann tú gach rud. Glacann páiste beag le gach rud, ní toisc go dtuigeann sé gach rud."

An Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon: cuirfidh na fulaingtí a fhulaingeoidh tú mearbhall ar go leor daoine, mar go bhfuil mo sholas in easnamh orthu, ach is fearr leo fanacht sa dorchadas ionas nach bhfaighfear amach faoi na drochghníomhartha a dhéanann siad. Is maith le muc a bheith ag bogail ina salachar féin."

Mise: "A Thiarna, ní féidir liom é sin a scríobh."

An Slánaitheoir: "Sea, scríobh é. Bí faoi shuaimhneas, a iníon; tá ainmhithe áirithe níos fearr ná daoine áirithe gan mise."

Mise: "Ó, ní féidir liom scríobh a thuilleadh, a Shlánaitheoir."

An Slánaitheoir: "A mhic, bainfidh mé do thuirse díot." Mise: "Táim buíoch díot, a Thiarna agus a Dhia."

An Slánaitheoir: "Is féidir liom gach a bhfuil in easnamh ort a chur ina áit. A iníon, beidh cogadh cathartha sa tSeirbia. Beidh an-scrios ann. Beidh crith talún sna Balcáin. Beidh go leor básanna ann. A iníon, ní éalóidh aon duine ó m'fhearg. Tá freagracht ar gach duine as a dtarlaíonn sa domhan.

Fan dílis dom, a iníon. Tá mé sásta le do ghrá dom. Lean ort ag grá dom, a iníon." Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n.: An Chreideamh agus Aifreann Naofa i ndearg.

10.30 i.n.: D'fhéach mé ar an nuacht i seomra mo mhamó, agus scannán ina dhiaidh sin. Ní raibh scannán feicthe agam le fada an lá. Ach tar éis an scannáin, tháinig triail / cathú anuas orm. Chaoin mé le mo chroí go léir. Shíl mé go raibh Dia tar éis mé a thréigean. Chuir mé an milleán ar Dhia as an oiread sin rudaí, ag rá nach gcloisim Eisean ach nach bhfeicim Eisean. Shíl mé b'fhéidir go raibh an diabhal ag labhairt liom freisin. Mhóthaigh mé chomh haonarach sin agus go raibh gach duine tar éis mé a thréigean. Chaoin mé agus theastaigh uaim gach rud a ligean uaim, ach ansin chuaigh mé i mo ghlúine os comhair na croise móire i mo sheomra codlata.

Thug mé barróg don chrois agus chaoin mé. Thit na deora amach mar nach dtíteadh siad le fada an lá. Tar éis tamaill, níorbh fhéidir liom gol a thuilleadh. Bhain an Slánaitheoir an caoineadh díom. Chuaigh mé a chodladh go síochánta.

4 Samhain 1992 – Dé Céadaoin

8.30 r.n.

Comhluadar Urnaí!

Go déanach aréir, tháinig triail chugam. Inniu, thairg mé an-chuid paidreacha íobairte. Ansin, d'aontaigh mé leis an Slánaitheoir:

An Slánaitheoir: "Tá do ghrá dom go maith." Mise: "Cé chomh maith?"

An Slánaitheoir: "Fíor. Tabharfaidh mé níos mó grá duit. Scríobh síos é seo, a iníon: Is é do chroí mo chroí-sa."

Mise: "Ach tá sé sin ráite agat liom cheana." An

Slánaitheoir: "Mothaíonn tú mo phian inti."

Mise: "Tá an mothú orm go bhfuil mé chun éirí tinn i mo chroí."

An Slánaitheoir: "Is mise do dhochtúir. Is féidir liom leigheas a dhéanamh gan leigheas. Le mo thine grá, múchaim gach pian. A iníon, lig mé do thrialacha an lae inné tarlú. Ní mór duit gan féachaint ar aon chláir theilifíse. Is liomsa go hiomlán thú."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, maith dom, le do thoil. Ní fhéachfaidh mé a thuilleadh."

Slánaitheoir: "Scríobh, a iníon. Teastaíonn rud éigin uaim uait."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia. Tabharfaidh mé duit é, cé nach bhfuil aon ní fágtha agam le tabhairt duit, óir is leatsa gach ní cheana féin."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é focal ar fhocal. Teastaíonn do 'tá' uaim chun na stigimata a phriontáil."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tugaim mo 'tá' duit ionas gur féidir leat na cúig stigimthe naofa a phriontáil orm. Grádaím thú, a Thiarna agus a Dhia. Ní féidir liom freagra eile a thabhairt."

An Slánaitheoir: "A iníon, is tusa mo leanbh ionúin. Cuirfidh mé na stigimata ort roimh dheireadh na bliana seo."

Mise: "Ciallaíonn sé sin roimh dheireadh 1992."

An Slánaitheoir: "Seal! Sin mar atá. Feicfidh tú mé nuair a bheidh na Stigimata greanta."

Mise: "Conas a aithneoidh mé gurb é tusa é?"

An Slánaitheoir: "Is mise an Grá. Is mise an tSolais a scaipeann an dorchadas. Déan gach a n-insím duit. A iníon ionúin, bíodh níos mó muiníne agat asam. Seachain caint an tsaoil. Ní dhéanfaidh sé ach dochar duit. Tá tú faoi mo chosaintse agus faoi chosaint do Mháthar neamhaí.

Bíonn d'aingil choimeádaí ag faire oraibh i gcónaí. Ná bíodh amhras ort. Bíodh creideamh agat." Mise: "A Dhia, a chara, ní féidir liom scríobh a thuilleadh."

An Slánaitheoir: "Tá a fhios agam é sin, a iníon."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé. Sa bheannacht sin, chuimsigh mé anama uile an domhain.

7.00 i.n.: An Rósanna agus Aifreann Naofa i Séipéal Naomh Roch.

5 Samhain 1992 – Déardaoin

I seomra na ndochtúirí

7.55 r.n.: In éineacht le Verena, d'iompair mé na héadaí agus na bróga a bailíodh chuig mo charr chun iad a thabhairt do dhaoine gan dídean.

8.30 r.n. – Tar éis urnaí ó chroí agus idirghuionna, lena n-áirítear ar son Ospidéal na hOllscoile (foireann agus othair), d'fhiafraigh mé den Slánaitheoir: "Ar mhaith leat go scríobhfainn?"

An Slánaitheoir: "Seal! Le do thoil, a iníon."

Mise: "A Dhia thrócaireach, cad ba cheart dom a scríobh?"

An Slánaitheoir: "Ní gá duit eagla a bheith ort roimh an méid a scríobhann tú. Is é mo thoil go scríobhfá. Lean ort ag scríobh, a iníon; is é do chúram gach a n-inspíreim thú a dhéanamh."

Mise: "Fiú má théann na sagairt i mo choinne?"

An Slánaitheoir: "A mhic, is mise an Fhírinne. Tá mo shaothar ionat ar tí tarlú. Ach beidh roinnt deacrachtaí ann ar dtús."

Mise: "Inis dom rud éigin faoi sin."

Slánaitheoir: "Beidh deacrachtaí ann ó thaobh na hEaglaise de." Mise: "A Dhia uasail, ach tá sé sin uafásach domsa. Cad ba cheart dom a dhéanamh?"

An Slánaitheoir: "Níl le déanamh agat ach an méid atá curtha agam i do chroí a rá. Fág an chuid eile fúmsa."

Mise: "An gcuirfear faoi cheistse mé, a Shlánaitheoir?"

An Slánaitheoir: "A mhic, thóg tú an-chuid anamacha ón diabhal cheana féin. Tá sé ar buile leat. Tá sé ag baint úsáide as daoine maithe chun cúrsaí a dhéanamh deacair duit. Bí cúramach! Ná bí chomh deifreach sin! Ní fhéadann sé cur suas le do fhoighne. Buafaidh tú air, a mhic. Bí cróga agus láidir. A iníon, scríobh beagán eile. Beidh an sagart a bhfuil tú ag súil leis anseo go luath. Bí cinnte go dtiocfaidh sé. Ní bheidh tú gan shagart. Teastaíonn sagart umhal uait. Aithníonn sé mo thoil. A iníon, lean ort ag scríobh. Tá tú tuirseach agus teastaíonn scíth uait. Beidh deireadh leis an scríbhinn seo go luath. Is mór agam do dhícheall. Agus dícheall na ndaoine atá ag cabhrú leat. Tabharfaidh mé luach saothair maith daoibh go léir as seo. Tabharfar luach saothair céadfach don obair seo. Bí cinnte de sin." Slánaitheoir: "A iníon, caithfidh tú a bheith níos glaine fós. Déanfaidh mé níos glaine fós thú le mo thine grá. An tine seo, a mhothóidh tú, is í m'obair inti ionat."

Mise: "Ó Thiarna, tá mé ar mo shuaimhneas anois. Bhí tráthanna ann nuair a mhothaigh mé amhail is go raibh mo chroí trí thine." Slánaitheoir: "Leis an tine ghrá seo, sábhálann mé an-chuid anamacha. Ní féidir le go leor daoine an tine seo a sheasamh a thuilleadh."

Mise: "A Thiarna, ligfidh mé don tine ghrá seo oibriú ionam. Déan glan mé, le do thoil, ionas nach mbeidh aon smál orm."

An Slánaitheoir: "Mar sin a bheidh. Beidh tú chomh glan agus is mian liom."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, gabhaim buíochas leat ó ghrásta mo chroí roimh ré as an nglanadh seo."

Bheannaigh an Slánaitheoir mé mar is gnách agus dúirt sé: "Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

6.00 i.n.: An Chreasa agus Aifreann Naofa sa Rot.

8.30 i.n. go 11.15 i.n.: scríobh mé an dialann le Wolfram. Go raibh maith agat, a Dhia, as an oiread sin ghrásta gur fhéadamar an oiread sin a scríobh.

6 Samhain 1992 – Dé hAoine – An Croí Naofa

8.45 r.n. Lámhchleachtas an dochtúra

Maidin inniu bhí mé ag guí le breis agus uair go leith cheana féin.

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh. Tá gá agam..."

Mise: "Cad atá uait?"

An Slánaitheoir: "Caithfear gach rud atá scríofa agat a chur in ord foirfe. Is gá fós an méid atá scríofa agat a phriontáil."

Mise: "A Thiarna, tabhair dúinn an grásta scríobh go tapa, óir tá go leor suaitheadh romhainn ón Duine Olc."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá an grásta sin tugtha agam duit."

Mise: "D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh a bhfuil scríofa ag Wolfram ceart."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobhann sé mar is mian liom. A iníon, bí réidh; tá na stigmata ag tosú."

Mise: "A Dhia, ní thuigim é seo. Inis dom cad atá i gceist agat."

Slánaitheoir: "A iníon, is beag ama atá agat. Diúltaíonn beagnach mo pháistí go léir aithrí a dhéanamh. Caithfidh mé iad a smachtú. Titeann mo fhearg orthu. Is liomsa na páistí go léir."

Mise: "Níl tú mar a bhíonn tú de ghnáth inniu. Is cosúil gur Dia pionósach thú." Slánaitheoir:

"Ní thugtar aon rud maith chun tosaigh i mo láithreach.

Tá siad cosúil le hadhmad tirim, nach féidir a dhó ach amháin. Guigh, a iníon, go socrófar mo fhearg."

Mise: "A Athair Spéartha, a chara, ná lig do do chorraí titim ar an talamh, le do thoil. A Athair, ní fios dóibh cad atá á dhéanamh acu. Maith dúinn, le do thoil. Doirt amach do ghrásta orainn, ionas go mbeidh clann Éabha uile ina clann Mhuire, óir is í ár Máthair agus Banríon na leanaí uile ar an talamh í.

A Mháthair Naofa, bí i do thearmann na bpeacaigh agus i d'idirghuithiú

linn le Dia. Is breá linn, do pháistí, thú.

Clúdaigh muid go léir faoi do bhrat cosanta.

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, guigh gan stad; tá an peaca rómhór. A iníon, déan gach rud mar a d'inis mé duit go dtí seo. Cosain mo fhírinne. Táim leat."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

6.00 i.n.: An Chreideamh agus Aifreann Naofa ag an Rot. Níor ceiliúradh Féile an Chroí Naofa agus níor taispeánadh an tSacraimint Bheannaithe mar go raibh Aifreann sochraide ann.

7 Samhain 1992 – Satharn

12.10 i.n. go 1.10 i.n.

Cruinniú urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh."

Mise: "Cad atá uait go scríobhfainn?"

An Slánaitheoir: "Scríobh; tá sé tábhachtach. A iníon, is é do chúram fanacht dílis Domhsa, fiú mura laghdaíonn an phian."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, thug tú an grásta dom cheana féin le foighne a bheith agam le mo chuid fulaingthe a iompar."

An Slánaitheoir: "A iníon, má chuimhníonn tú air seo fós, is amhlaidh is fearr é." Mise: "A Thiarna agus a Dhia, cén chiall atá agat le 'tábhachtach'?"

An Slánaitheoir: "Beidh tú ansin go hiomlán ionamsa."

Mise: "A ghrá uaim, más ea, táim i do raidhse. Ní fhéadfainn aon ní eile a bheith uaim, agus sin an rud atá tábhachtach domsa – go mbím leat i gcónaí."

An Slánaitheoir: "A iníon, tá sé tábhachtach gurb mise do Thiarna agus do Dhia, agus go bhfanfaidh do 'tá' ina 'tá'."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, tabhair dom, le do thoil, an grásta go bhfanfaidh an 'tá' a thug mé duit daingean, díreach mar is mian leatsa."

An Slánaitheoir: "Tá rud éigin uaim uait, a iníon."

Mise: "Arís? Maith dom, le do thoil. Sea, a Íosa ionúin."

An Slánaitheoir: "Teastaíonn do chroí, do lámha agus do chosa uaim, ionas gur féidir liom tosú."

Mise: "Thug mé iad sin duit cheana féin. Ní athróidh mé m'intinn. Is féidir leat tosú aon uair is mian leat."

An Slánaitheoir: "Thug tú lúcháir mhór dom." Mise:

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Ó 1.35 i.n. go 5.05 i.n. scríobh mé an dialann le Wolfram.

Ag 5.20 i.n. chuaigh mé go dtí an séipéal chun dul chun aithrí. Bhí sé dorcha agus ní raibh aon duine istigh. Chuaigh mé isteach sa chonfaisiúnlann, agus mé ag ceapadh nach raibh aon duine istigh ann.

Ansin labhair an tAthair Vogt amach.

Ar dtús, rinne mé aithrí ar mo pheacaí agus ansin d'inis mé dó cad a chuir an-fhearg orm faoin séipéal.

D'iarr mé ar an sagart na soilse a fhágáil ar lasadh ar feadh cúig nóiméad eile tar éis an Aifrinn. Dúirt sé go raibh ar an sacraisteach dul abhaile. Dúirt mé leis gur chóir dó an eochair a thógáil uaithe ionas go bhféadfadh sé féin glasáil suas. Ansin dúirt mé leis nár cheart dó cleachtadh ar na cloig a bhualadh leis na freastalaithe altair díreach i ndiaidh an Aifrinn, mar go raibh roinnt daoine fós sa séipéal a bhí ag iarraidh guí.

Dúirt mé leis nár fuaireamar na builíní aráin, ach an Tríonóid Naofa.

Rinne mé gearán leis nár ceiliúradh Aoine Chroí Naofa agus nár leag sé an tSacraimint Bheannaithe amach.

Dúirt sé nach raibh sé sin indéanta mar gheall ar an Aifreann do na Marbha.

Dúirt mé leis mar fhreagra, díreach mar a chuireann sé an Satharn siar go dtí an Domhnach, go bhféadfadh sé Aoine an Chroí Naofa a chur siar freisin.

Ansin dúirt mé leis nach raibh sé oiriúnach don chóir a gcuid cleachtaí a bheith ar siúl acu sa séipéal ar an Satharn le linn an Rósaire. Tharla an rud céanna le linn na bPunainne. Tar éis na bPunainne, ghluigh mé

.

Ó 7.00 i.n. go 8.00 i.n. scríobh mé i mo dhíar.

Ag 8.45 i.n., tháinig Fridolin.

Labhair mé leis faoi chreideamh. D'inis sé dom freisin faoi na saincheistean a bhaineann le comaoineach sa lámh in Speyer.

Ó 11.00 r.n. go 11.45 r.n., scríobh mé i mo dhíarach arís.

8 Samhain 1992 – Domhnach

6.30 r.n. go 7.45 r.n.: Cruinniú
urnaí sa bhaile!

An Slánaitheoir: "A iníon, is maith an rud é go bhfuil paidir déanta agat. Is fíor do ghrá domsa. Iarr fíorghrá do do chomh-daonnaigh. A iníon ionúin, scríobh seo síos: is é an tAthair Vogt mo shagart. Teastaíonn tamall eile fós uaidh chun an méid atá tuigte agat cheana féin a thuiscint.

Lean ort ag guí ar a shon. Is fíorbheagán paidreacha a chaitear ar son sagart. Bíonn dualgas mór ar shagart os Mo chomhair. Guigh ar a son.

A iníon, tá glactha ag an Athair Vogt leis an méid a d'inis tú dó inné sa chonfaisiún. Fág an chuid eile fúm-sa."

Mise: "D'fhiafraigh mé faoi easpag in Speyer a chuir iachall ar iarrthóir óg sagairt an Tiarna Naofa a ghlacadh é féin le linn na Cumhaoín."

An Slánaitheoir: "Níl an easpag ag déanamh mo thoil. Tá sé ag déanamh toil Athair na nUaigneas." Mise: "Cad ba cheart don mhac léinn a dhéanamh nuair a ghníomhaíonn easpag ar an mbealach seo?"

An Slánaitheoir: "A iníon, caithfidh siad guí ar son na rún seo." Mise:

"A Dhia, ar mhaith leat go scríobhfainn síos aon rud eile?"

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh an méid seo síos: tá do ghrá dom seasmhach. Is grásta uaimse é an seasmhacht seo i do ghrá dom. Caomhnaigh an seasmhacht seo i mo ghrá. Is subhailce mór é sin, a iníon."

Mise: "A Athair Neamhaí, gabhaim buíochas leat ó chroí agus coimeádfaidh mé seo i mo luach mar phéarla."

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh rud éigin eile. Tá an chogadh mór ar na bacáin. Tiocfaidh sé ón Oirthear, a iníon. Tá daoine ag ruathar go ceannasach isteach san aill. Tá siad gafa ag Satarn ina líon. Tá siad dall; ní thuigeann siad é. Níl fonn orthu casadh ar ais, mar tá an cosán seo ródhóigh dóibh. Glac leis an fulaingt go léir atá le teacht ort. Is é mo thoil é. Ar an mbealach seo, is féidir leat an méid is féidir a shábháil go fóill a shábháil."

Mise: "A Thiarna, is an-deacair é seo a scríobh."

An Slánaitheoir: "Is i bhfad níos deacra domsa a bheith ag faire ar mo pháistí ag rith i dtreo an bhearna bhaoil nach féidir teacht as. Sea, a iníon, sin an méid don lá inniu."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

8.00 r.n. Aifreann Naofa sa Lobhadh.

9.30 r.n. go 11.30 r.n.: scríobh mé an dialann le Wolfram.

1.00 i.n.: An Rós agus deabhóidí. Chuir sé iontas orm gur cheiliúir an tAthair Vogt Féile an Chroí Naofa agus gur leag sé an tSacraimint Bheannaithe amach.

Luadh sa bhileog eaglaise go mbeadh deabhóidí ann le beannacht.

2.15 i.n.: Tháinig Erich ar cuairt chugam.

D'inis m'fhear céile dom go raibh bean tar éis glaoch a chur suas suas le ceithre huaire laistigh d'uair an chloig, ag maíomh go raibh cailín ag an Athair Dochat agus go raibh a charr páirceáilte lasmuigh dá teach faoi láthair. Shíl mé go raibh Satan ag iarraidh an sagart a thógáil ón ngrúpa urnaí freisin. Níor chreid mé an bhean seo, mar d'fhéadfadh sí a bheith faoi sheilbh deamhain.

9 Samhain 1992 – Luan

5.15 r.n. go 6.15 r.n.: Cruinniú
urnaí sa bhaile!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos. Gheobhaidh tú na stigimata sa séipéal. Tréigfear do chroí ar dtús."

Mise: "Ach dúirt Tú go bhfaighinn na stigimata go léir in aon turas amháin."

An Slánaitheoir: "Is féidir liom a dhéanamh mar is toil liom. Is féidir liom mo phlean a athrú. Caillfidh tú cuid mhór fola ó na stigimata i do chroí. Tairg an fhuil seo ar son anamacha uile an domhain."

Mise: "Agus na hanamacha bochta?"

An Slánaitheoir: "Do na hanamacha bochta sa Purgadóir freisin."

Mise: "D'fhiafraigh mé den Slánaitheoir an raibh sé ceart go raibh 'Purgatory' scríofa agam?"

An Slánaitheoir: "Is áit ghlantacháin í.

Braithfidh tú pian mhór nuair a phriontálfar na stigimata. Ní féidir an phian seo a chur i gcomparáid leis an bpian a d'fhulaing tú go dtí seo. Beidh sé ina phian domsa ionat."

Mise: "Tar éis dom dul chun aithrí le hAthair Vogt, mhothaigh mé pian mhór i mo chroí. Chuir sé buaireamh orm nár cheiliúir Athair Vogt Féile an Chroí Naofa. An í an phian seo ó thusa freisin?"

An Slánaitheoir: "A iníon, mothóidh tú pian i gcónaí aon uair a ghníomhaíonn sagairt i gcoinne Mise."

Mise: "A Dhia, le déanaí tá an oiread sin masmas orm tar éis dom ithe. Mhothaigh mé tinn fiú sa séipéal."

An Slánaitheoir: "Má tá mise ionat, ní gá duit aon rud a ithe." Mise: "A Thiarna, ní thuigim mórán de seo go fóill."

An Slánaitheoir: "Is mise do bheatha. Is féidir liom gach rud a athsholáthar." Mise: "Ach is féidir leis an diabhal olc a dhéanamh freisin."

An Slánaitheoir: "Ach ní féidir leis seilbh a fháil ort, óir táimse leat. Is é do chuid masmas an chuid saolta atá ionat."

Mise: "Cad é sin?"

An Slánaitheoir: "Iompraíonn tú peacaí an domhain leat. Is ualach mór é an peaca agus is é an t-olc é."

Mise: "Ach bhraith mé tinn go minic sa séipéal."

An Slánaitheoir: "Tá an t-olc sa séipéal níos measa ná atá amuigh. Guigh go mbainfear an t-olc as an séipéal."

Mise: "An gciallaíonn tú Corp Chríost, nuair a thiteann na cáithníní ar an urlár le linn na Comaoine agus go gcashtar faoi chois iad?"

An Slánaitheoir: "Sin chomh maith, a iníon."

Mise: "Nó go bhfaigheann daoine áirithe thú le croí neamhghlan?"

Slánaitheoir: "Sea, agus trí sin a dhéanamh, tugann siad pionós orthu féin."

Mise: "Nó toisc go ndáiltear thú le lámha neamhchóirithe. An é go bhfuil an neamhshuim seo ina olc freisin?"

Slánaitheoir: "Sea, a iníon, is amhlaidh atá."

Mise: "Más ea, is cinnte go gcaithfear an t-olc seo a bhaint go tapa as an Eaglais."

An Slánaitheoir: "A iníon, éilím ar na sagairt uile é seo a dhéanamh; murach sin, tuirlingfidh mo fhearg orthu."

Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia, thuig mé."

An Slánaitheoir: "Bhí áthas orm gur éirigh tú chomh luath sin chun scríobh. Níor chuir éinne isteach ort."

Mise: Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

12.15 i.n. i gcapall an chlinic ENT

Tar éis urnaí an Aingil, ghuigh mé ar an Slánaitheoir. Bhí mé ag iarraidh a fháil amach ar cheart dom a rá leis an Urramach Dochat gur chuir bean glaoch gan ainm agus gur labhair sí go dona faoi.

An Slánaitheoir: "Abair leis gu nguíodh sé ar son na mná seo."

Maidin inniu freisin, d'fhulaing mé roinnt ionsaithe ón Duine Olc. Buíochas le Dia as an ngrásta an Duine Olc a aithint nuair a sleamhnaíonn sé isteach. An uair seo, d'oibrigh an Duine Olc trí mo chliamhain.

6.00 i.n.: An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

Bhí an bhean chaitliceach easumhal agus thairg sí an Chomaoine dom sa lámh arís eile.

Chlaon mé os comhair an tSlánaitheora agus d'fhill mé ar mo shuíochán gan é a ghlacadh. Tháinig an Slánaitheoir chugam go spioradálta. Fuair mé an-ghrásta.

8.00 i.n. Grúpa Urnaí

Bhí beirt nó triúr daoine ann a rinne gearán os comhair an tSacraimint Bheannaithe toisc gur ghuigh muid an oiread sin i Laidin inniu.

10 Samhain 1992 – Dé Máirt

8.00 r.n.

Grúpa Urnaí!

Don chéad uair, ghuíomar go mór i Laidin sa ghrúpa urnaí. Tar éis 11.00 i.n., chuaigh mé chun an chonfais a dhéanamh leis an Athair Dochat. Chonaic mé stánadh cruálach, docht ina shúile.

An Slánaitheoir: "Cheadaigh mé é; ba é Satain a bhí ann. Tá mo shagairt faoi bhagairt, mar is eol duit."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, ní fhaca mé ach sna súile a bhí air é. Bím fós tinn nuair a smaoiním ar an lá inné. B'fhearr liom gan a bheith riamh imithe go dtí an séipéal arís. Ach toisc go bhfuil grá agam duit agus go bhfuil mé dílis duit, táim réidh chun troid in aghaidh an diabhal in éineacht leat."

An Slánaitheoir: "Tá áthas orm go bhfuil sé seo tuigte agat. A iníon, caithfidh tú leanúint ar aghaidh, óir tá an grásta faighte agat an bua a fháil air seo. Liomsa, gheobhaidh tú an ceann is fearr air."

Mise: "D'fhiafraigh mé an raibh sé ceart inné gur ghuigh muid an Rósach i nGaeilge." Slánaitheoir:

"Scríobh seo síos, a iníon. Caithfidh go mbeadh go leor urnaí i nGaeilge. Roghnaigh mé an Laidin do mo mhuintir. Caithfidh an Eaglais leanúint uirthi ag guí sa Laidin. Tabharfaidh mé luach saothair do mo pháistí a ghuíonn sa Laidin ar bhealach speisialta. A iníon, lean ar aghaidh mar a rinne tú inné."

Mise: "Ach a Thiarna, rinne siad gearán nach raibh siad in ann aon rud a thuiscint." An Slánaitheoir: "A iníon, éilím é."

Mise: "A Dhia, a Thiarna, tá an oiread sin den Laidin curtha ar ceal ag na easpaig." An Slánaitheoir: "Déofar paidreacha i Laidin arís sa Séipéal." Mise:

"Sea, a Thiarna, déanfaidh mé mar a deir tú."

An Slánaitheoir: "Treoróidh mé na fíréin chugat; guífidh siad i Laidin. Fiú an bheagán a dhéanann gearán, caithfidh siadsan dul i ngleic leat, ní tusa a chaithfidh dul i ngleic leo. Éilíonn an cosán cúng a thagann chugam guí choiteann do mo pháistí uile. Ní gá gach paidir a rá i Laidin; is leor dom an méid a guíodh i gcónaí."

An Slánaitheoir: "A iníon, teastaíonn rud éigin uaim uait."

Mise: "A Thiarna, tabharfaidh mé duit é agus déarfadh mé 'Sea', cé nach bhfuil a fhios agam cad a bheidh ann." Slánaitheoir: "Tá do chead uaim ionas go bhfeicfidh tú na hanamacha bochta."

Mise: "Ní ábhar neamhshuime dom é seo. Ach má is féidir liom cabhrú leo tríotsa, agus má saortar dá réir sin níos tapúla iad ó áit an ghlantacháin, tabharfaidh mé mo chead duit láithreach. A Thiarna agus a Dhia, ní mo thoil féin, ach do thoilse, go ndéantar." Ach caithfidh tú, áfach, a chur ar mo chumas iad a aithint; murach sin, d'fhéadfadh an diabhal é féin a chur i láthair mar anam bocht freisin."

An Slánaitheoir: "A iníon, aithneoidh tú gach anam bocht a thagann uaimse. Air seo, tabharfaidh mé mo ghrásta duit. Chuid mhór cheana féin a rinne tú ar son na n-anam bocht."

Mise: "A Thiarna, thairg mé go leor Aifreann Naofa ar a son; coinním an choinneal dheas-chonsacraithe ar lasadh ar a son i gcónaí; go minic sa lá, tugaim uisce coisricthe do na hanamacha bochta agus tairgim go leor paidreacha ar a son le haghaidh lamhála. An é sin atá i gceist agat?"

An Slánaitheoir: "Chuidigh tú go mór leo sin a dhéanamh."

Mise: "A Dhia, a chara, bain mo dhíth misnigh díom, le do thoil, nuair a thagann na hanamacha bochta chugam." Slánaitheoir: "Ní bheidh eagla ort, óir guíonn na hanamacha bochta go mór ar do shon."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, beannaigh iad uile; guíneoidh mé níos mó ar a son as seo amach. Is breá liom iad uile, óir beidh siad uile sa Neamh lá éigin, ag moladh agus ag glóiríocht Duit agus ag tabhairt onóra Duit."

An Slánaitheoir: "A iníon, bhí an-sásamh agam leis an méid atá scríofa agat. Mise, an Slánaitheoir, tá beannacht curtha agam ort."

6.00 i.n. An Rós agus Aifreann Naofa sa Rot.

Bhí mé ag iarraidh dul a chodladh thart ar 9.30 i.n. inniu. Ach díreach agus mé ar tí dul a luí, chaith an diabhal an chrois mhór dhá mhéadar agus an tábla ar an urlár le neart mór. Ar an mbord bhí comhartha neamhaí na Fola Preasach ó Rodalben.

Bhí íomhá dár mBean an Chabhrach Síoraí ann freisin agus pictiúr den Íosa Trócaireach le hEanach Faustina. Chaith sé gach rud ar an urlár.

Níor briseadh íomhá na Fola Preasaí. Mhothaigh mé a láithreach arís, rud a léirigh go raibh sé timpeall orm arís.

Ina dhiaidh sin, scaip mé salann coisricthe ar fud an tseomra. Chodail mé an oíche ar fad.

Tá Íosa liom; ní féidir leis dochar a dhéanamh dom.

11 Samhain 1992 – Dé Céadaoin

8.30 r.n. go 9.20 r.n.

Urnaí—Aontacht!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh síos é. Ba mhaith liom go scríobhfá."

Mise: "A Íosa, Mac an Dé bheo, cad ba cheart dom a scríobh?" An

Slánaitheoir: "A iníon, tá rud éigin uaim uait!"

Mise: "Cad atá uait uaim? An bhfuil aon rud eile nár thug mé duit fós? A Thiarna, ní dhiúltóidh mé d'aon ní, mar is an-ghean liom thú: agus mura bhfuil mo ghrá duit go hiomlán ceart, ansin tabhair dom an grásta, le do thoil, nach ndéarfainn 'níl' leat choíche. Óir déanfaidh mé gach a bhfuil uait uaim. Dá réir do thoil, bíodh sé déanta i ngach a n-iarrann tú orm. Agus anois ceadaítear dom é seo a fhios a bheith agam, ó tharla go bhfuil mo 'tá' tugtha agam duit cheana féin."

Slánaitheoir: "A iníon, teastaíonn do thoilíú uaim. Ba mhaith liom tú a dhéanamh úrnua go hiomlán." Mise: "A Thiarna, le do thoil, déan nua mé. Mínígh seo dom, le do thoil, mar ní thuigim."

Slánaitheoir: "Gheobhaidh an seanbhail bás ionat. Níl do sheansiní agat a thuilleadh."

Mise: "A Thiarna, an bhfuil tú ag saoradh mé ó na peacaí go léir a rinne mé?"

Slánaitheoir: "A iníon, beidh tú saor ó gach peaca."

Mise: "A Thiarna, a Dhia, céard a chiallaíonn sin?"

An Slánaitheoir: "Is féidir liom é sin a dhéanamh, a iníon. Ní féidir le duine ar bith do pheacaí a chur i do choinne. Rinne mé nua thú."

Mise: "A Thiarna, ach rinne mé an-chuid peacaí roimh mo bhaist." Slánaitheoir: "A iníon, tá tú nua déanta agam." Mise: "A

Dhia, an bhfuil focal eile ar 'nua'?"

An Slánaitheoir: "A iníon, chuir tú an seansaol díot. Inne tá an duine nua, agus is féidir liom a dhéanamh leis mar is toil liom."

Mise: "A Thiarna, déan mar is toil leat leis an duine nua ionam, óir mar dhuine nua táim go hiomlán ionat agus leat."

Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é seo. Is mór an pléisiúr dom é. Tosaighfidh mé ag déanamh mar is toil liom leis an duine nua. A iníon, ní thuigeann tú é seo go fóill. Ach tiocfaidh an t-am nuair a thuigfidh tú gach rud. Is é an rud do-thuigthe ná nach dtuigtear é ach uair amháin sa neamh.

Is leor dom do ghrá. A iníon, bhí an méid a scríobh tú fíorthábhachtach."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, mo threoraí spioradálta. Gabhaim buíochas leat as duine nua a dhéanamh díom. Tairgim mé féin duit mar dhuine nua."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, sin uile." Mise:

Bheannaigh an Slánaitheoir mé.

Ó 5.55 i.n. go 7.05 i.n. scríobh mé an dialann le Wolfram.

7.30 i.n.: Aifreann Naofa ag Clinic Rochus le Roswitha.

8.30 i.n. go 10.00 i.n.: Scríobh mé an dialann arís le Wolfram.

12 Samhain 1992 – Déardaoin

8.00 r.n.

Grúpa Urnaí!

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, scríobh seo síos." Mise: "Sea, a Thiarna agus a Dhia."

Slánaitheoir: "Cuirfidh na stigimata a gheobhaidh tú ina gcreideamh go leor daoine gurb mise é. Tiocfaidh go leor sagart ar an tionchar.

Beidh glúin nua de shagairt iomadúla a bheidh liomsa.

Thug mé an chumhacht do m'apastail a bheith ina sagairt, ach ní do mhná. Ní roghnaítear mná don sagartacht. A iníon, is toil le Satarn gur ghlacfaidh mná ról na sagart. Beidh ormhaith de mhná seo cuntas a thabhairt orm. Níl siad ag comhlíonadh mo thoilse, ach toil Shátain.

Bígí san airdeall ar na mná seo.

A mháthair uaim, gheobhaidh go leor de na sagairt chlaon a mbealach ar ais go teach an Athar. Bí ag lúcháir leo!"

An Slánaitheoir: "Éireoidh an smachtú níos mó fós, ionas go dtuigfidh mo chlann go bhfuil mé fós ann. Is feallmharcaigh orm iad go léir atá mímhúiníneach dom.

A mhic, is olc mór é an neamhdhílseacht dá nDia, an té is féidir lena sábháil. Ní mór an t-olc seo a dhíothú gan mhoill."

Mise: "A Dhia, a chara, ní féidir liom scríobh a thuilleadh. Tá sé chomh deacair dom scríobh, mar tá an oiread sin míchreidimh i do leith sa saol seo."

Bheannaigh an Dia trócaireach mé.

Bhí sé dodhéanta dom leanúint orm ag scríobh. D'inis an Slánaitheoir go leor rudaí eile dom, ach níorbh fhéidir liom scríobh a thuilleadh mar go raibh peacaí an domhain ag luí chomh trom sin orm. Tá an oiread sin masmas orm go bhféadfainn urlacan amach ag am ar bith.

Ag 10.30 r.n. d'fhág mé an obair. Chuaigh mé go dtí an dochtúir mar gheall ar an bpian.

Dúirt an Dr Staufer go raibh an phian seo ag teacht ó mo chnámhdrom. Bhí pian ghéar, sháiteach orm freisin ar mo thaobh deas gar do mo duáin. Scaip an phian seo ar fud mo dhroim ar fad. Bhí an masmas fós orm. San iarnóin, bhí an phian chomh dona sin nach raibh mé in ann siúl a thuilleadh.

I dtreo an tráthnóna, maolaigh an phian.

Ag 6.00 i.n., chuaigh mé go dtí an séipéal in ainneoin an phian, óir is é an Slánaitheoir mo dhochtúir fíor. Inniu bhí áthas orm gur fhan an solas ar siúl níos faide tar éis an Aifrinn Naofa. Ghlac an tAthair Vogt leis an méid a d'inis mé dó sa chonfaisiún.

Go raibh maith agat, a Dhia, as an ngrásta seo.

Ó 7.45 i.n. go 10.45 i.n., lean mé orm ag scríobh an dialainne le Wolfram. Ó 11.00

i.n. go 11.45 i.n., scríobh mé mo chuid nótaí sa dialann.

13 Samhain 1992 – Dé hAoine

10.30 r.n. go 1.00 i.n.: Cruinniú urnaí sa bhaile!

Ar dtús, ghuigh mé os comhair dealbh na Maighdine Muire. Labhair mé leis an Mhaighdín Muire agus chaoín mé. Trí Mhuire, mhol mé mé féin don Slánaitheoir. Aontaigh mé mé féin le croíthe Mhuire agus an tSlánaitheora. Ansin ghuigh mé go díograiseach chun an tSlánaitheora.

An Slánaitheoir: "A iníon, scríobh síos é seo. Ba mhaith liom go dtabharfa dom, fiú inniu, gach a bhfuil agat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, níl aon ní agam. Is leatsa gach ní. Is tusa gach ní ionam. Ní thug mé aon ní isteach sa saol seo. Agus ní bheidh mé in ann aon ní a thabhairt liom. An raibh an méid atá déanta agam go dtí seo go maith nó go holc? Táim ag fanacht le mo luach saothair sa Neamh. Tá an-mhuinín agam as an luach saothair seo. Táim ag tnúth leis cheana féin. Bím ag lúcháir gach lá, óir le gach lá a théann thart, táim beagán níos gaire don Neamh. Chun ansin go leanfaidh mé ort ag grá, ag moladh agus ag glóiríocht a thabhairt Duit in éineacht leis an Oireacht Beannaithe Muire, Naomh Seosamh, na haingil uile, na haingil choimeádacha agus na naoimh.

Is iontach an rud é a fhios a bheith agat cén fáth a maireann duine ar an talamh seo."

Slánaitheoir: "A iníon ionúin, is mise do chuid. Is tusa gach ní ionam. Is mise do thodhchaí; is mise do shíoraíocht. A iníon, táim sásta leis an méid atá scríofa agat inniu. A iníon ionúin, tá an litir seo ag teacht chun deiridh. D'fhéadfaí i bhfad níos mó a scríobh, ach is leor dom an méid atá scríofa agat. Thug sé lúcháir dom. Bhí tú dícheallach. Rinne tú go leor íobairtí.

A iníon, faigh beagán suaimhnis."

Mise: "Cad a tharlóidh anois? A Thiarna agus a Dhia, a threoraí spioradálta ionúin, an mbeidh orm scríobh a thuilleadh amárach?"

An Slánaitheoir: "Is féidir leat labhairt liom, ach ní gá duit é a scríobh síos a thuilleadh. A iníon ionúin, fan dílis dom."

Mise: "A Dhia, a chara, tá pian ghéar i mo chroí anois, briseadh croí."

An Slánaitheoir: "Is é mo shaothar ionat é. Tá mo shaothar tosaithe agam ionat. A iníon ionúin, táim ionat agus beidh mé ionat i gcónaí.

Coinnigh seo go maith i d'intinn. Ní bheidh tú i d'aonar choíche, fiú nuair a mhothóidh tú go bhfuil tréigthe agat."

Mise: "A Thiarna agus a Dhia, creidim an méid atá ráite agat liom. Go dtig sé i gcrích mar a dúirt tú. Is mise do leanbh, d'iníon, do bhrídeog, do dheirfiúr, do sheirbhíseach agus d'uirlis trína n-oibríonn tú. A Thiarna agus a Dhia, is ar mhaithe leat féin, ar mhaithe le do ghlóir mhór agus ar mhaithe le slánú anamacha atá sé seo ar fad."

An Slánaitheoir: "A iníon ionúin, gabhaim buíochas leat. Fanfaidh tú faoi mo chosaint.

Beannaím duit, a iníon."

Mise: "A Thiarna, cuirim gach anam san áireamh, fiú iad siúd i bPurgóid, ionas nach féidir le haon duine a rá nach bhfuair siad an beannacht seo."

An Slánaitheoir: "Go mbeannaí Dia an tAthair, Dia an Mac agus Dia an Spiorad Naomh thú. Imigh i síocháin, a iníon ionúin."

Mise: "Buíochas le Dia an Tiarna. Moladh, grá, adhradh agus glóir bhuíoch a thabharfar don Tríonóid Naofa. Moladh Íosa Críost agus Muire, anois agus go deo na ndeor. **Amen.**"

Ó 1.30 i.n. go 4.00 i.n. rinne mé cóip de mo chuid nótaí isteach sa dialann.

Ó 5.00 i.n. go 6.15 i.n., scríobh mé an dialann le Wolfram.

6.30 i.n.: Aifreann Naofa sa Rot.

Ó 7.30 i.n. go 9.00 i.n., lean mé orm ag scríobh mo dhíaráide le Wolfram.

Ag 9.30 i.n., chuir an tAthair Gebhard Heyder as Regensburg glaoch orm.

Dúirt sé liom go raibh a shaothar mór críochnaithe aige inniu. Agus gur cheart domsa stopadh ag scríobh freisin, mar go mbeadh sé sin go leor. Dúirt mé go raibh an Slánaitheoir tar éis a rá liom é sin cheana féin ar maidin inniu. Bhí an tAthair Gebhard Heyder sásta faoi seo, mar go raibh a fhios agam é cheana féin ón Slánaitheoir. Óir ba dheimhniú é seo go raibh an Slánaitheoir ag obair tríd.

Dúirt mé leis gurb é inniu an lá deireanach a bheadh agam ag scríobh freisin. Bheannaigh an tAthair Gebhard mise agus m'fhear céile ar an nguthán. Bhí ríméad orm gur thug sé an bheannacht dom i Laidin. Chuir mé beannacht slána leis. Gabhaim buíochas le Dia freisin as an ngrásta seo, gur chuir an tAthair Gebhard Heyder glaoch orm agus gur labhair sé liom arís.

Níor bhain mé úsáid riamh as an Bhíobla ná as aon leabhar creidimh eile agus mé ag scríobh an dialainne seo. Tá mo stór focal Gearmánach an-teoranta. Is ar éigean a d'úsáid mé focail iasachta ar bith ach an oiread, mar ba mhian liom scríobh ar bhealach an-simplí ionas go mbeadh sé sothuigte ag gach duine.

Críochnaíodh an dialann seo inniu, 14 Samhain 1992. Sínithe: Julijana

Ebert

Clóscríobhadh an dialann seo ag Marion Hambsch agus Wolfram Bellemann.

Dhá cheann breise leis an dialann:

5 Samhain 1993 – Aoine Chroí Naofa

An tráthnóna roimhe sin (4 Samhain), fuair Julijana glao gutháin ó fhear a d'inis do shagart as Waghäusel (seipéal oilithreachta) go raibh Comaoine ar an teanga uirthi ó Mháthair Dé.

D'fhreagair an sagart: "Is é an diabhal atá ag labhairt tríot!"

Faoi dheireadh, dúirt an sagart leis an bhfear, a bhí as Bruchsal, go raibh sé saor Comaoineach a fháil agus é ar a ghlúine.

Fuair Julijana na focail chearta ansin: Má bhí an diabhal ag labhairt tríd an bhfear, conas a d'fhéadfadh an sagart ligean dó ansin an rud a dúirt sé a dhéanamh?!

Ar an 5 Samhain, thart ar a deich a chlog, d'iarr Julijana ar Mháthair Dé.

D'impigh sí ar Mháthair Dé, dá mba thoil Dé agus a toil féin é, go n-inseodh sí di an méid a bhí uaithe maidir le ceist an Chomaoine ar an teanga.

Máthair Dé: "Déarfaidh mé leat, a iníon! Éilím an Chomaoineach Bhéil i ngach séipéal, díreach mar a dhéanann an tAthair."

Julijana: "A Mháthair Dé, a chara, go raibh maith agat as é sin a insint dom!"

Ansin fiafraíonn sí, maidir le Marpingen, ar cheart do Tomás scríobh; fiafraíonn sí den Slánaí.

An Slánaitheoir: "Tá sé ceart go scríobhfá! Ní mór gach a dtagann ó Dhia a scaipeadh ionas go gcuirfear plean Dé i gcrích."

D'fhiafraigh Julijana den Slánaitheoir ansin: "Cad is cúis leis go bhfuil na sagairt a bhí i Medjugorje leithcheann freagrach? (as an gcogadh, cf. 4 Samhain)."

An Slánaitheoir: "I dtús báire, bhí umhlaíocht in Medjugorje, ach ina dhiaidh sin ní raibh. Chuir siad Mo Chorp i lámha na ndaoine.

A iníon, scríobh seo: Éilím go seanmóireoidh na sagairt faoin ómós mór atá dlite do Mo Chorp. An áit a bhfuil ómós, tá grá ann.

San áit a mbíonn easpa grá, ní bhailíonn siad ach fuath.

Scríobh, a iníon: Bhronn mé tiontú ar na sagairt. Caithfidh siad an Chomaoine a riar ar theanga na gcreidmheach. A iníon, tugaim mise mé féin do na hanama."

Fiafraíonn Julijana den Slánaitheoir ar cheart nó ar gá dóibh an Chomaoine a thabhairt ar an teanga. An Slánaitheoir: "Caithfidh siad, mar is mise mé. Sin an fáth nár ghéill mé é seo ach do Mhi na sagairt. (Chun mo Chorp is Naofa a thadhailt lena lámha).

Tabharfaidh mé luach saothair do gach sagart a thosaíonn anois ag staonadh ó Chomaoine a thabhairt sa lámh. Doirtear m'ghrá agus mo ghrásta orthu go flúirseach. Caithfidh siad a n-uailmhian go léir a ofráil dom. A iníon ionúin, gabhaim buíochas leat as seo a scríobh síos!

5 Samhain 1994 – An Luan

9.45 i.n.

Muire: "A mo pháistí, tá grá agam daoibh. Tá grásta faighte agaibh go léir ón Tiarna.

Fiú má bhíonn sé deacair oraibh an Rós seo a ghuí ar son Chréachtaí Naofa an Tiarna, guígí é gach lá.

Ní féidir le gach duine an Róscró seo a ghuí. Tríd,

sàsaítear an-chuid anamacha.

Táim buíoch díbh, a mo pháistí, as bhur n-úrnaí dhíograiseach.

www.gnadenvolle-gebete.de

11 Márta 2026
Cóipeáilte ón dialann bhunaidh – Bernhard

An urnaí is fearr, lán de ghrásta – Urnaí an
Tiarna – do gach duine –
go gcuirfear lúcháir ar gach croí agus go sábhálfar an iliomad anamacha

(Gearmáinis)

† (Guímid i nainm na gcách agus ar son na ndaoine uile)

19 Meitheamh 2025

† In ainm na Tríonóide Naofa Uilechumhachtaigh,

an tAthair, an Mac agus an Spiorad Naomh, iarraimid ort agus tugaimid cuireadh duit guadach linn agus sinn a chosaint: A Mhuire Oirce, ár Máthair agus ár Banríon; A Naoimh Iósaf; a naomh uile; a aingil naofa sa Pharthas – sa Neamh; agus ár n-aingil choimeádaí naofa, atá linn i gcónaí. Iarraimid ar na hanamacha sa Phurgóid a bheith inár n-idirghuí agus guí ar ár son.

A Dhia Naomh Tríonóideach, † a Athair, a Mhic agus a Spioraid Naoimh, is tusa Dia aon, do-roinnte, maith, uilechumhachtach agus uile-láithreach.

Tá do Ríocht inár measc. Rialaíonn tú ar Neamh – sa Pharthas – agus ar talamh. Déantar do thoil ar an talamh mar a dhéantar ar neamh. **A Dhia mhaiseach bheo,** maith dúinn ár gcionta, le do thoil, mar a mhaithimidne dóibh siúd a chiontaíonn inár n-aghaidh. Iarraimid go humhal ort: bíodh cónaí ort agus fan inár gcroíthe le do sholas, do neart agus do ghrá.

Bheir tú dúinne agus do gach duine an grásta go gcónaíodh do shíocháin inár gcroíthe agus i gcroíthe gach duine, ionas gur leatsa a bheimid, go ndéanfaimid seirbhís duit, go mbeimid dílis duit agus go bhfanfaimid leat go deo.

A Athair uilechumhachtach, iarraimid ort go humhal;

glan agus fuascail sinn ó ár bpeacaí go léir.

Tabhair dúinn, le do thoil, ár n-arán laethúil, a thiontaítear ag sagart Caitliceach Rómhánach go hEocairist Naofa bheo. Tar éis na coisrice, is é an tEocairist ár nDia Naofa beo, ár Rí agus ár Slánaitheoir i láthair anois do gach duine. A fhaighimid sa Eaglais le humhlaíocht agus le croí glan, agus a bhfuil súil againn leis an saol síoraí ann.

A Dhia Naofa Cumhachtach, impímid ort,

caith na diabhal isteach i ifreann go deo, ionas nach n-éistfidh daoine ná sinne leo, nach ndéanfaidh siad freastal orainn ná peacú; ionas nach dtabharfaidh siad ionsaí orainn,

cogadh a chur orainn, géarleanúint a dhéanamh orainn, dúnmharú a dhéanamh orainn, muid a threorú chun an chathú, cur isteach orainn nó tionchar a imirt orainn, agus **ná caith muid féin ná an cine daonna** isteach san ifreann.

A Dhia Naofa, le do thoil, ná lig dúinne ná do dhaoine eile casadh uait agus fanacht i bpeaca marfach; ach, de réir do thoil, is mian linn a bheith inár dteannta anois agus go deo.

A Dhia Naofa Tríonóideach, trí do ghrásta agus do thoil beidh muid sona sa Pharthas.

A Dhia Naofa síoraí, dílis, tugaimid onóir, moladh, grá agus adhartha Duit; táimid ag brath ort agus buíochas leat as gach ní, anois agus i gcónaí agus go deo na ndeor.

Amen.

Naomh an Lae – Naomh Juliana de Falconieri

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Iarscríbhinn (I.S.) – tábhachtach chun toil Dé a léamh agus a dhéanamh: (*Germáinis*) Ní thagraíonn sagart Caitliceach Rómhánach do na Rómhánaigh, ach don chéad Phápa, Naomh Peadar, sa Róimh.

Ní féidir linn ach an méid is féidir linn a láimhseáil a scríobh. Sin an fáth a dtugann ár Slánaitheoir focail níos láidre dúinn,

de réir mar a leathann an cogadh níos faide agus a fhaigheann go leor daoine bás.

Ciall – Transformāta – claochlú. Consecrata – 'coisriceadh' nó 'naofachtú'. Chun luach saothair a thabhairt – praemium dare

Sa Laidin chlasaiceach, níl an litir **J** ann. Scríobhtar an t-ainm Julijana le 'I'; seasann an 'I' do **J**, agus sin an fáth Julijana!

Giuliana – Fuaimnítear Julijana san Iodáilis mar a fhuaimnítear **Juliana** i mBéarla (Dsch).

Naomh Juliana Liège – an Bheilg. Tuaranaí Fhéile Chorp Chríost, bhí grá mór aici don tSacraimint Naofa den Altóir. Chuir an Pápa Eoin IV Féile Naofa Chorp Chríost ar bun don Eaglais ar fad sa bhliain 1264.

Déantar ómós do Juliana Liège in éineacht leis an Iodálach Juliana Falconieri ar an 19 Meitheamh; agus is féidir léi a bheith ina hidirghuífodóir. Déantar ómós do Juliana Nicomedia sa Eaglais Chaitliceach ar an 16 Feabhra.

Urnaí an Tiarna leasaithe ar Fhéile Chorp Chríost – (19 Meitheamh 2025):

Trioblóidí – Tribulationes

ná dtreoraigh sinn isteach sa chathú – ne inducas in tentationem

agus ná caith sinne isteach i ifreann – et ne nos in infernum praecipites

Rí agus Slánaitheoir an chine dhaonna go léir – Rex et Salvator pro omnibus

hominibus in Paradise – Neamh

A Ainigil Chaomhnacha Naofa, a bhíonn linn i gcónaí

neamh agus Ainigil Naofa na gCoimeád, atá linn i gcónaí.

(19 Meitheamh 2025) **Köln – le linn na hAifrinn Naofa:**

na scáthanna buí agus dearga a úsáidtear le linn dáileadh na Comaoine –

is heireas é sin – ní chuireann an Slánaitheoir tinnis ar dhaoine; is é an

Leigheasóir é freisin.

Ba chóir do gach duine a fhaigheann nó a fuair an Chomaoineach sa lámh dul chun an Chonfais!

Óir is fuathmhéid i láthair Dé í an Chomaoineach sa lámh; i ndáiríre, ní arán gnáth é – tar éis an

Chónaithe sa Chumannach, tá Dia, Íosa Críost Naofa, aontaithe go do-scaradh le Dia an tAthair agus

Dia an Spioraid Naomh – le feoil agus fhuil, corp agus anam, diagacht agus daonnacht, i láthair go fíor,

go dílis, go substaintiúil, go beathach agus go uilechumhachtach.

(Eoin 14:8–11: Dúirt Filip le hÍosa, 'Taispeáin dúinn an tAthair, agus beidh sé sin go leor dúinn.'

D'fhreagair Íosa Críost: 'An té a chonaic mise, chonaic sé an tAthair', agus: '...seachas sin, an tAthair, a chomhnaíonn ionam...').

Is é an cleachtas ceart ná go riarfadh an sagart amháin an Chomaoine ar an teanga.

(19 Meitheamh 2025 – 2.10 i.n.) **Ár nAthair, tá an paidir críochnaithe**

Tá Urnaí an Tiarna críochnaithe anois, agus tá lúcháir ar Pharthas ar fad – ar Neamh – a bheith

ag guí linn. Le breis agus 30 bliain i scoil an tSlánaitheora, táimid tar éis foghlaim conas

Aithrí an Tiarna. Ba chóir dúinn í a ghuí roimh agus i ndiaidh an Aifrinn, agus má ghuímid í cúpla

uair sa lá, sábhálfar níos mó anamacha! Dúirt an Slánaitheoir: 'Is é mo thoil go nguítear an aithrí

seo!' Iarraimid oraibh Julijana agus Bernhard a chur i bhur bpaidreacha freisin; gabhaimid buíochas

libh – tabharfaidh Dia Naomh luach saothair daoibh.

Go mbeannaí Dia na Tríonóide Naofa sibh féin agus an pobal uile,

† an tAthair, an Mac agus an Spiorad Naomh!

Sancta Diei – Naomh Iuliana Falconieri

19 Meitheamh 2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Féile Chorp Chríost

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Urnaí lán de ghrásta – Ár nAthair – ar son an chine dhaonna ar fad – go bhfaighidh gach croí lúcháir agus go saorfaí an iliomad anam.

19 Meitheamh

2025 (Laidin)

(Guidéimis in ainm na ndaoine uile agus ar son na ndaoine uile)

† In ainm Dé Naoimh Tríonóid, an Athar, an Mhic agus an Spioraid Naoimh, tugaimid cuireadh don lucht seo a leanas guí linn agus sinn a chosaint: Muire Beannaithe, an Mhaighdean, ár Máthair agus ár Banríon; Naomh Seosamh; na naoimh uile; na haingil naofa sa Pharthas – neamh agus na haingil chaomhnacha naofa, atá linn i gcónaí freisin. Iarraimid go mbeadh na hanamacha bochta sa Purgadóir mar idirghuítitheoirí dúinn agus go nguódh siad ar ár son.

A Thríonóide Naofa, a Dhia, a Athair, a Mhic agus a Spioraid Naoimh, is Dia aon, do-roinnte, uilechumhachtach agus uileláithreach thú.

Tá do ríocht inár measc. Rialaíonn tú ar neamh – ar Pharthas – agus ar thalamh. Dá réir sin sa tír, mar a dhéantar ar neamh – ar Pharthas.

A Dhia thrócaireach bheo, impímid ort, maith dúinn ár bhfiacha, mar a mhaithimidne dár bhfiachaigh; guímid go humhal ort: Bí beo agus cónaigh inár gcroíthe le do sholas, do neart agus do ghrá.

Bheannaigh orainne agus ar gach duine an grásta go gcónaíodh do shíocháin i gcroíthe na ndaoine sin atá leatsa, a fhreastalaíonn ort, atá dílis duit, agus a fhanann leat go deo.

A Athair uilechumhachtach, impímid ort:

glan agus slánaigh sinn ó ár bpeacaí go léir.

Leis an n-athrú, déan ár n-arán laethúil a bhronnadh orainn, a dhéantar, trí bhíthin an tsagairt Chaitlicigh Rómhánach, ina Eocairist Naofa bheo.

Tar éis na coisrice, is é an tSacraimint Naofa ár nDia Naofa

, beo agus i láthair, Rí agus Slánaitheoir an chine dhaonna go léir.

Glacaimid Leis sa Eaglais le humhlaíocht agus le croí glan, agus táimid ag tnúth leis an saol síoraí.

A Dhia Naofa chumhachtach, impímid ort: caith na deamhain chun ifreann go deo, ionas nach gcloisfidh muid féin ná aon phobal eile iad, ná freastal orthu, ná peacú; nach dtabharfaidís ionnsaí orainn, nach ndéanfaidís cogadh inár n-aghaidh, nach gcráfaidís sinn ná nach maróidís sinn; nach dtreorófaí sinn chun an chathú, nach gcuirfeá isteach orainn ná nach gcuirfeá corraí orainn; agus nach gcaithfeá **sinne ná an cine daonna** isteach sa ifreann.

A Dhia Naofa, impím ort, ná lig dúinn tionndadh uait ná fanacht i bpeaca marfach, ach go mbeimid, de réir do thoil, leat anois agus go deo.

A Dhia Naofa Tríonóideach, trí do ghrásta agus do thoil beidh muid sona sa pharthas. **A Dhia Naofa Síoraí,** tugaimid onóir duit, molaimid thú, grádaímid thú agus adhraimid thú; tá muinín againn asat agus tugaimid buíochas duit as gach ní, anois agus i gcónaí agus go deo na ndeor. **Amen.**

Sancta Diei – Naomh Juliana Falconieri 19 Meitheamh 2025

Iarscríbhinn (PS) – le léamh agus toil Dé a dhéanamh:

(Laidin)

Níl sagart Caitliceach Rómhánach freagrach do na Rómhánaigh, ach don chéad Phápa, Naomh Peadar, sa Róimh. Ní féidir linn ach an méid is féidir linn a sheasamh a scríobh. Sin an fáth a dtugann an Slánaitheoir focail níos láidre dúinn nuair a bhriseann cogadh amach agus a fhaigheann a lán daoine bás.

Urnaí an Tiarna mar a leasaíodh í do Fhéile Chorp Chríost (19 Meitheamh 2025)

Pláigh – Trioblóidí

Agus ná lig dúinn dul isteach sa chathú – et ne nos in tentationem praecipites

agus ná caith sinne isteach i ifreann – et ne nos in infernum praecipites

Rí agus Slánaitheoir an chine dhaonna go léir – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Páras, Neamh agus linn – Paradiso – caelum et apud nos

(19 Meitheamh 2025) Köln – le linn na hAifrinn Naofa:

Is heidirsean iad scáthanna buí agus dearga.

Dúirt an tEaspag le linn an Aifrinn ar Fhéile Chorp Chríost: Is é Íosa Críost an Corp agus an Fhuil! Is é Dia agus duine é, go fírinneach, i ndáiríre, beo, i láthair agus uilechumhachtach, an Tríonóid – an tAthair, an Mac agus an Spiorad Naomh.

Comaoineach sa lámh – impím oraibh, admhaígí é!

(19 Meitheamh 2025 – 14:10) Tá Achainí an Tiarna críochnaithe. Tá

Achainí an Tiarna críochnaithe inniu, agus tá neamh ar fad – an paradún – ag lúcháir a bheith ag guí linn.

Le breis agus tríocha (30) bliain i Scoil an tSlánaitheora, táimid tar éis foghlaim conas guí níos fearr. Caithfimid guí roimh an Aifreann agus ina dhiaidh, agus dá mhéad a ghuímid i rith an lae, is amhlaidh is mó anamacha a shábhálfar!

Dúirt an Slánaitheoir: 'Is é mo thoil go ndéanfaí an urnaí seo!'

Iarraimid oraibh mé féin, Julijana agus Bernhard a chur in bhur bpaidreacha; gabhaimid buíochas libh – go dtabharfaidh an Dia Naofa luach saothair daoibh.

Go raibh bua agus beannacht ag an Tríonóid Naofa, Dia aonair, † an tAthair, an Mac agus an Spiorad Naomh.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

Tugaimid ómós don Mhaighdean
Bheannaithe Muire agus déanaimid
comóradh ar a breithlá

9 Meán
Fómhair
2025

**I n-ainm na Tríonóide Naofa, an † Athair, an Mac agus an Spiorad Naomh.
Amen.**

A Mháthair Naofa Dé, a Mhuire, Banríon na
Síochána, grádaímid thú agus molaimid thú,
Is tusa ár gCéadú Gan Smál, Máthair Dé a ceapadh
gan an peaca bunaidh,
a ghráíonn sinn agus a oibríonn ionainn le grá Dé ó Pharthas.

Le do thoil, a Mháthair Naofa na hEaglaise, leath do
ghéaga amach agus cumhdaigh muid le do chuid aingeal
naofa.

Treoraigh sinn agus athmhuintearaigh sinn le d'Mhac, ár Rí agus ár
Slánaitheoir, ionas go mairfimid i solas an Spioraid Naoimh.

A Mháthair Naofa, déan idirghuí ar ár son le go dtiocfaimis
go humhlaíocht, go séimhe, go dílseacht agus go
buanseasmhacht sa ghuí,
ionas go réiteoidh síocháin agus grá i gcroíthe na ndaoine uile.

Buíochas leat, a Mhaighdine Naofa chumhachtach, is tusa tearmann na
bpeacaigh,

Cúnamh na gCríostaithe, Idirghabhóir mhór na ngrásta uile.

Le do bhreith, tosaíonn saol níos fearr dúinn, le do sholas, do chosaint agus do
shlándáil i do láthair.

Go raibh d'Mhac, ár nDia Naomh, linn i gcónaí ag do thaobh, ag beannú dúinn,
ag fuascailt sinn agus ag sinn a chaomhnú ón peaca.

A Dhia Tríonóideach síoraí uilechumhachtach naofa, a Athair, a Mhic agus a
Spioraid Naoimh, molaimid thú, gabhaimid buíochas leat agus tugaimid glóir
duit, anois agus go síoraí.

Amen.